

Giới thiệu Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!

Được yêu và sống với người mình yêu thật lòng sẽ là một trong những hình ảnh đẹp nhất trong mỗi con người ... Các bạn đang đọc truyện Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi !

Họ luôn ao ước có một cuộc sống bình thường cùng với người yêu giản dị , nhưng điều này có lẽ vẫn là rất khó đối với một số người kẻ cả phụ nữ Cô , là một cô gái xấu số gặp nhiều bất trắc trong cuộc sống , bị sa thải , bạn trai phải đi lấy vợ khác , không còn giá trị .

Đau khổ hơn khi cô phải gặp một kẻ thù của mình , hấn . Một giám đốc giàu có nhưng đã có vài điều không phải nên đã làm cô phải thù , cô không thể ngờ được người mình ghét lại là bạn đời của mình trong tương lai ... Vậy , lý do nào ? Nguyên nhân nào mà hai người ghét nhau lại có thể thành đôi ??? Thế thì hạnh phúc được chăng !!!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Ranh giới thuần khiết

Mỗi người đều muốn gặp được một người đặc biệt, một người rất quan trọng. Có thể bạn không biết khi nào khi gặp người đó, gặp ở đâu, cách thức xuất hiện như thế nào. Có thể vừa đúng lúc xuất hiện trước mặt bạn.

Mà bạn lại chưa từng phát hiện ra.

Nửa đêm, mí mắt trên cùng mí mắt dưới của Loan Đậu Đậu đang đánh nhau điên cuồng. Loan Đậu Đậu há mồm ngáp nói: “Hai bạn mí mắt trên và mí mắt dưới yêu dấu chắc hai bạn lại đánh nhau nữa rồi, đợi thêm một chút là về đến nhà rồi.”

Vì phải làm một bản thảo phỏng vấn nên làm thêm đến bây giờ, cả phòng làm việc chỉ còn mình cô. May mắn là ở cạnh công ty, tan làm có thể trực tiếp về nhà.

Ngáp, híp mắt, Loan Đậu Đậu không phòng bị rơi xuống cống.

Đặt mông ngồi xuống dưới đất, thô sấp, ươn ướt, cái mông tê muốn thành mảnh vụn rồi. Loan Đậu Đậu nhe răng trợn mắt xoa xoa cái mông, ngẩng đầu nhìn đến vòng tròn cửa ra vào nhất thời hóa đá.....

Không phải xui như vậy chứ? Tại sao lại thất đức như vậy? Nắp cống thoát nước cũng ăn trộm?

Sau khi đỡ đau hơn một chút Loan Đậu Đậu đang muốn chống tay đứng dậy, lau mãi không sạch. Tím tái xách lúc té xuống không biết đã văng đi đâu. Cống thoát nước có mùi rất hôi, ngửi mà muốn ói.

“Có ai ở đó không.....Cứu mạng.....Có người.....A a a.....”

Trong đêm tối yên tĩnh, âm thanh thê lương không ngừng truyền đến, nhất là “A.....” Nghe có vẻ như là.....ân ái!

Loan Đậu Đậu bật lỗ mũi, sao cô lại đen đầu như vậy! Nhìn xung quanh cống thoát nước một chút xem có ai không, ánh mắt dừng lại ở bóng tối cách đó một mét, có đồ vật không rõ ràng.

Vàng? Tiền? Hay là giống trong phim xuất hiện “xác chết”?

Loan Đậu Đậu bị chính những tưởng tượng của mình hù sợ, dựng cả tóc gáy. Bước chân từng bước từng bước đi qua, trong lòng không ngừng cầu xin thượng đế phù hộ, như lại phù hộ!

Ah? Hình như là một “người”!

Ánh đèn mờ mờ chỉ có thể thấy quần áo trên người hấn rách te tua còn có vết máu, đầu tóc rối bời che lại lỗ tai hấn, gò má trắng nõn sạch sẽ, nhìn đáng người cũng rất được.

Chắc là chưa chết?

Loan Đậu Đậu nghĩ nghĩ ngón tay không tự chủ muốn sờ mặt hấn, ngón tay còn chưa đụng tới hấn. Người đàn ông chợt mở mắt, lập tức ngồi dậy cầm súng dí vào gáy cô, giọng nói trầm thấp lạnh như băng “Không được động đây.”

“Không được nổ súng nếu không tay phải của anh sẽ bị tàn phế.”

Loan Đậu Đậu trán toát mồ hôi, ánh mắt nhìn vết thương trên cánh tay hấn hết to.

Cơ thể người đàn ông ngấn ra, con người thăm thẳm nhìn cô gái qua cái gáy, trên mặt biểu hiện sự khiếp sợ không cách nào tin được. Cô bé này trong lúc nguy hiểm nhất vẫn còn muốn quan tâm đến người muốn giết mình.

Đây là súng đời mới, lực đàn hồi tương đối lớn, cộng thêm vết thương của hấn nếu như bây giờ nhất quyết nổ súng, cánh tay phải không phải không cần nghi ngờ gì nhất định sẽ tàn phế.

Loan Đậu Đậu cảm thấy khí thế của hấn giảm một chút, ngón tay thận trọng dời khẩu súng trong tay hấn đi. Cô bình tĩnh cười nói “Tôi chỉ không cần thận rớt từ trên xuống.....Ha ha, chúng ta đều là những người lưu lạc dưới một bầu trời!”

Người đàn ông theo tay cô ngừng đầu nhìn về hướng khác, khỏe miệng không khỏi cười một cái. Phải khờ như thế nào thì mới té từ trên xuống như vậy?

Loan Đậu Đậu lùi về sau một bước, cười hi hi nói: “Đây là ranh giới thuần khiết, chúng ta nước sông không phạm nước giếng.ok!”

Người đàn ông hừ lạnh một tiếng chỉ dùng ánh mắt âm thầm quan sát người con gái đứng trước mặt một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đói Bụng: Thỏ Trắng Mơ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Tôi nguyên rửa anh xuất tinh sớm, liệt dương

Loan Đậu Đậu ngồi xếp bằng trên mặt đất, tay chống cằm, mí mắt buồn ngủ không mở ra được, mí mắt sụp xuống không lâu sau liền phát ra tiếng ngáy.

Người đàn ông dùng vải băng vết thương sau đó đứng lên chậm chậm đi về phía cô, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt trắng nõn của cô, da cực đẹp, đôi môi mỏng kiều diễm, nhìn thẳng một đường xuống cổ làm dục vọng trong con người ta nổi lên.

Xuống chút nữa như ẩn như hiện đầy mê người làm cho hạ thân hấn chuyển động mấy lần, hạ thân phát hỏa, dựng thẳng đứng lên.

Đôi môi không khỏi cười nhạt, hắt đầu, đè nén xuống. Hấn bị hư não rồi sao? Lại có thể có phản ứng như thế với người phụ nữ thông minh khi lần đầu tiên gặp mặt?

Gặp quý rồi!

“Tổng giám đốc chúng tôi tới rồi, anh không sao chứ?” Tiếng thuộc hạ truyền đến bên tai giống như nước lạnh hoàn toàn dập tắt lửa trên người hấn.

Đám thuộc hạ đến nơi thấy không chỉ có một mình tổng giám đốc thì mặt biến sắc. Đang do dự không biết có nên đưa cô gái đi cùng hay không thì nghe thấy giọng trầm thấp của người đàn ông “Đưa một khối kia đi theo!”

“Vâng.”

Người đàn ông ngồi trong chiếc xe hào hoa, bác sĩ ngồi bên cạnh giúp hấn băng bó vết thương. Mà “một khối” kia vẫn còn đang ngủ say, không hề biết có chuyện gì xảy ra.

“Tổng giám đốc.....” Thuộc hạ không đoán được ý của người đàn ông, không biết nên làm thế nào với cô gái đang ngủ này.

Nghĩ đến cô gái ngu ngốc thì nở nụ cười nhưng khi nghĩ đến cảnh ngàn cân treo sợi tóc vừa rồi thì nụ cười biến mất. Hấn cụp mắt xuống, mím môi nói “Quăng xuống ven đường.”

Xe rất nhanh biến mất trong màn đêm, mà Loan Đậu Đậu bị quăng xuống ven đường cuộn tròn người lại, sương đêm phủ trên người cô, cơ thể bắt đầu lạnh nhưng cô không có dấu hiệu tỉnh lại, thậm chí còn đang ngáy.....!

Hôm sau tiêu đề trên trang nhất của các tờ báo dĩ nhiên là.....Cô gái đáng thương không có nhà để về, ngủ ở ven đường, bị gió lạnh tạt vào cả đêm.

Tin tức này làm xôn xao cả thành phố A, dĩ nhiên trở thành đề tài hot! Tất cả mọi người đều bàn luận đề tài về cô gái đáng thương này.....

“Người đàn ông không có lương tâm! Tôi nguyên rửa anh cả đời ăn nỳ ăn liền chỉ có gia vị không có mì, tôi nguyên rửa anh xuất tinh sớm! Tôi nguyên rửa anh.....”

Loan Đậu Đậu dùng quần áo cũ làm thành hình tiểu nhân không ngừng dùng chân tê liệt đá vào! Nếu đã cứu cô rồi sao không thức cô tỉnh dậy? Còn ném cô vào ven đường? Làm hại cô trở thành tiêu đề bị mọi người nhạo báng.

Đáng ghét! Chẳng lẽ hắn không biết “Thương hoa tiếc ngọc?” Cầm thú! Không phải đàn ông!

Đang cắn răng nghiêng lợi thì điện thoại vang lên:

“Loan Đậu Đậu cô không muốn sống nữa à! Cứ nhiên dấm trốn việc! Trốn việc! Cô ăn gan hùm mật gấu rồi à!” Chủ bút rống đến nỗi cả phòng rung lên.

Gan hùm mật gấu không có nhưng chó có một con!

Tất nhiên Loan Đậu Đậu chỉ dám nói câu này trong lòng. Mở miệng chuẩn bị giải thích, chủ bút Sur Hồng Công tiếp tục: “Không cần giải thích, giải thích chính là che giấu! Loan Đậu Đậu, tôi chính thức thông báo cô bị sa thải!!!!”

Tút tut tut.....

Điện thoại phát ra tiếng kêu đáng sợ.....Loan Đậu Đậu tròn tròn mắt!!!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đói Bụng: Thỏ Trắng Mờ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Mua mì về thất cổ cũng không đủ

Loan Đậu Đậu ôm thùng giấy đi ra khỏi công ty. Trời mưa như trút nước, hình như là cô ý đang cười nhạo cô.

Bị sa thải, chủ bút chết tiệt không chịu nghe cô giải thích, nguyên văn thế này: Là một người săn tin tức sao có thể bị trộn lẫn trong thành phố? Cô đang làm xấu mặt những người săn tin tức như chúng tôi! Mời cô nhanh chóng rời khỏi đây, rời khỏi tổ săn tin tức này!

Săn tin tức là niềm vui duy nhất của cô, phải bỏ sở thích này vô cùng đau đớn!

Huống hờ.....

Tối hôm qua cô còn nhận được thư của người yêu cũ, tên khôn kia muốn kết hôn với bạn thân của cô! Đáng ghét! Chuyện xấu hổ như vậy thường xảy ra trên phim, tại sao lại có thể xảy ra trên người cô chứ?

Khốn nạn, đính hôn thì đính hôn sao phải báo cho cô biết chứ, còn muốn cô tới tham gia tiệc đính hôn! Chết tiệt, không phải bọn họ cười cô đến bây giờ vẫn còn độc thân không ai yêu đấy chứ.....

Loan Đậu Đậu nóng lên chẳng những muốn đi tham gia tiệc đính hôn còn muốn dẫn người đi cùng!

Chờ cô phản ứng lại đã muộn, hối hận mua mì sợi tự tử cũng không đủ.

Xui xẻo hơn nữa là giá cổ phiếu cô mua sáng nay lại giảm, giảm đến mức cô muốn mua thêm a-xit lac-tic.....

Cái thể giới chết tiệt này còn công lý hay không?

Cho đến khi toàn thân ướt đẫm Loan Đậu Đậu mới phát hiện ra cô đứng trong mưa, cả người ướt sũng, lớp hóa trang buổi sáng cũng phai rồi, giờ phút này chật vật không chịu nổi, giống như con quỷ.

Bước chân đi về phía trước giẫm vào vật gì đó kẹt xuống.....Đáng chết, cả người vật vã chân không đứng trên mặt đất toàn nước.

Quay đầu lại nhìn thấy giày cao gót cắm ở cống thoát nước, nước mưa rơi xuống chiếc giày nhìn rất cô đơn.

Nước mắt chậm chậm rơi xuống, uất ức nhìn không được. Ngồi dưới đất không kiên nhẫn gì ôm đầu gối gào khóc!

Quá là xui xẻo! Ngay cả cống thoát nước cũng bắt nạt cô! Không đúng!

Loan Đậu Đậu chợt ngừng đầu lên nhìn chằm chằm cái cống thoát nước đó, cảm thấy như gặp tà, kể từ tối hôm trước khi cô rớt xuống cống thoát nước đụng phải tên kia, cô liền bắt đầu xui xẻo.....

“Ồ ô.....Tên sao chó! Anh bị thương rơi vào cống thoát nước thì thôi sao lại làm liên lụy đến tôi, sao lại ném tôi ở ven đường, làm tôi trở nên thê thảm

như vậy! Ô ô.....Tôi hận anh! Tôi hận cả nhà anh! Cù bút thôi tha, tôi cũng hận ông! Hận cả nhà ông.....”

Một chiếc xe đi trên đường, người đàn ông tuấn tú ngồi trong xe, khí chất cao quý, một đôi mắt phượng vẫn nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, không khí yên tĩnh, chợt giọng nói lạnh lẽo vang lên: “Dừng xe.”

Bánh xe làm bọt nước bắn tung tóe nhưng sau một giây liền dừng lại.

Người đàn ông quay cửa xe xuống, ánh mắt phức tạp quan sát cách đó không xa trên lối đi bộ có “Đồ vật” gì đó nằm trên mặt đất, môi mỏng không khỏi lẩm bẩm “Thì ra là cô ấy!”

Tài xế cẩn thận hỏi “Anh Thạch, có cần xuống giúp đỡ không?”

Một khoảng yên lặng, người đàn ông không nói chuyện, ngược lại điều chỉnh lại tư thế ngồi cho thoải mái, thích ý nhìn cảnh tức cười này trong mưa.

Miệng của cô thỉnh thoảng lẩm bẩm, giống như oán trách bởi vì cách xa lại còn tiếng mưa rơi nên nghe không rõ, thùng giấy ở một bên đã sớm bị mưa làm ướt, đồ rơi lung tung trên đường, buồn cười hơn là còn có mấy gói nhỏ bánh con gấu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mờ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tắm rửa sạch sẽ

“A Thiết!” Loạn Đậu Đậu trong mưa nửa tiếng, cơ thể không ngừng run rẩy, vuốt vuốt lỗ mũi chuẩn bị đứng lên, ngẩng đầu nhìn thấy một đôi giày da.

Còn chưa kịp nhìn thấy người tới liền cảm giác cả người mình bay lên, đôi tay cùng hai chân quơ lên giữa không trung, gào khóc thét chói tai: “Anh là ai? Thả tôi xuống.....Bắt cóc, vô lễ, cứu mạng.....”

Người đàn ông không nghe thấy lời của cô.....Trực tiếp ném cô vào trong xe, nói với tài xế: “Lái xe.”

Cơ thể đột nhiên bị bao vây bởi không khí ẩm áp, Loạn Đậu Đậu cảm thấy thoải mái. Nghiêng đầu lên liếc quan sát người đàn ông đang ngồi thẳng, tóc bị nước mưa tạt ướt, giọt nước theo tóc trượt xuống khuôn mặt tuấn tú. Cằm nhỏ, đôi môi dày, cánh mũi cao, một đôi mắt phượng, thật là.....

Đẹp trai ngây người!

Người đàn ông thấy cô quan sát mình tỏ ra khinh bỉ. Không nghĩ tới “Đồ vật” rất nhẹ.

Loạn Đậu Đậu nuốt một ngụm nước bọt, thận trọng hỏi: “Anh.....quan tâm tôi sao?” Một người xa lạ sao có thể quan tâm cô chứ?

Người đàn ông cau chân mày, sắc mặt không vui. Thời gian chưa bao lâu cô cũng không nhớ hẳn? Lần đầu tiên bị con gái xem thường, trong lòng cực kỳ khó chịu.

Loạn Đậu Đậu thấy hắn không nói lời nào, mặc dù xe hơi thấp, thăm ngồi rất thoải mái nhưng cô còn muốn thử một chút độ thoải mái của ghế da.

Khi hắn nhắm mắt, bàn tay chậm chậm nắm vào thành ghế lại bị ánh mắt bén nhọn lạnh lùng quét qua, cô yên lặng thu hồi bàn tay lại.

Thật là quỷ hẹp hòi, uống nước lạnh! Chỉ là muốn ngồi ghế da của anh một chút anh làm gì hẹp hòi như vậy!

Loạn Đậu Đậu chuẩn bị nói hắn cho mình xuống trạm xe buýt, xe liền dừng lại. Ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, miệng há lớn có thể nhét vừa một trái trứng thì người đàn ông lần nữa đưa cô xuống xe, trực tiếp ném cô vào biệt thự.

Loạn Đậu Đậu lảo nhảo trên thảm lông cừu, không ngừng vuốt mắt, chẳng lẽ là cô nằm mơ sao? Làm sao lại có người đàn ông nhiều tiền như vậy nhặt về nhà chứ? Phòng ốc như vậy, trường hợp như vậy chỉ có trong phim thôi mới phải!

Người đàn ông đắp một cái khăn lên đầu cô, giọng nói lạnh lùng: “Phòng tắm ở bên tay trái, tự mình đi tắm sạch sẽ.”

Sau đó xoay người đi vào phòng ngủ.

Loạn Đậu Đậu muốn cự tuyệt nhưng người đã đóng cửa. Ngồi mấy phút trên thảm lông, mặc dù về nhà người lạ là không tốt nhưng cũng có thể là ân nhân tốt của mình. Cô xui xẻo tận cùng, cuối cùng cũng có thể vật đổi sao dời rồi?

Ha ha.....Nghĩ tới đây Loạn Đậu Đậu hấp ta hấp tấp chạy vào phòng tắm.(Mặc dù cô nhầm tay phải thành tay trái nhưng mười mấy phút sau mới tìm

được phòng tắm.)

Tắm xong ngồi trên ghế sa lon, trên người bọc khăn tắm thật to, bởi vì cô không quá cao, khăn tắm lại lớn có thể bọc cô lại như bánh chưng. Chỉ lộ ra bờ vai trắng nõn, xuân sắc mê người.

Kéo chân của mình, rầm rì rầm rì đột nhiên cảm thấy có bóng dáng vây quanh. Ngẩng đầu, mắt thẳng.....

Hắn mới tắm rửa xong, ngực trần, không mặc áo chỉ dùng khăn tắm bao quanh nửa thân dưới, tóc còn dính nước trượt theo khuôn mặt hắn, da không trắng như thỏ mà khỏe mạnh, bắp thịt rõ ràng được luyện tập qua.....

Bắp tay không khoe trương như người có cơ bắp nhưng to lớn làm cho người ta có cảm giác an toàn.

May là Loan Đậu Đậu đã nhìn qua vô số đáng người của các ngôi sao, nhìn thấy một người hoàn hảo như vậy làm cho cô chảy máu mũi.....

Trong đầu thoáng hiện ra ba chữ: Minh xong rồi.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Không phải là cô gái thông minh, còn phải cách xa

Người đàn ông thấy cô gái chảy máu mũi, khoe miệng khẽ cười. Nhìn đáng dấp, mỹ nam kẻ đối với cô không có sức đề kháng.

Loan Đậu Đậu cúi đầu sờ sờ máu dưới mũi, mặt lập tức đỏ, sao lại có thể mất mặt như vậy chứ? Ô ô.....Có cái lỗ nào cho cô có thể chui vào không?

Người đàn ông khom lưng, bàn tay giữ chặt cảm cô bắt cô đối diện với hắn, ngón tay kia dịu dàng thay cô lau sạch máu mũi. Không khí nóng bỏng bao vây quanh mặt cô thật ấm áp treu chọc trái tim cô.....

“Tôi.....” Loan Đậu Đậu vừa nói được một chữ, miệng liền bị ngăn lại, mềm mại còn giống kẹo đường, mùi bạc hà thơm ngát, chậm rãi ngọ nguậy, một lần lại một lần lấp đầy đôi môi đỏ mọng của cô.

Hôn.....Hôn.....Hôn môi?

Đầu óc Loan Đậu Đậu trống rỗng, tròn tròn hai mắt cảm thấy môi mỏng đang ngọ nguậy, dùng lưỡi liếm láp hàm răng cô, trong lòng không khỏi run rẩy.....Đầu hơi choáng váng!

Người đàn ông nhấn chân mày, khẽ rời đi môi cô, khẽ giọng nói “Há miệng ra.”

Lần nữa bị hôn, hắn dùng lưỡi cạy hàm răng cô, công hắn chiếm đóng, lưỡi linh hoạt ôm lưỡi mềm, khuấy động, hôn triển miên.

Mặc dù không phải lần đầu hôn nhưng Loan Đậu Đậu cảm thấy lần đầu tiên nụ hôn có ý nghĩa. Hôn bạn trai cũ chỉ cảm thấy như ăn nước miếng của người ta.....Nhưng bây giờ, tại sao trong lòng không khỏi kích động, còn cảm thấy nụ hôn này rất thoải mái.

“Uhm.....” Cơ thể nóng ran, dây dưa hôn, đôi môi đỏ mọng nhện không được rên rỉ thành tiếng. Gương mặt thẹn thùng đỏ như lửa.

Loan Đậu Đậu mày thật không có tiền đồ!

Ngón tay trắng nõn sạch sẽ di chuyển từng chút từng chút xuống dọc theo trước ngực cô, dừng lại ở hoa tâm của cô, chân mày khẽ nhíu lại.....

Cúi đầu thấy cách lớp quần lót dính dịch, sắc mặt chột đen lại.

Trong đôi mắt Loan Đậu Đậu đều là ý loạn tình mê, khi hắn dừng lại một lúc lâu mới phản ứng được, cúi đầu nhìn thấy quần lót dính màu sắc chói lọi. Nhất thời.....

“A.....”

Từ ghế sa lon nhảy xuống, ai ngờ lúc này khăn lông buông lỏng ra, lập tức rơi trên mặt đất, để lộ ra cơ thể trần trụi chỉ có một cái quần lót.....

Ánh mắt người đàn ông nhìn cơ thể cô ba lần.....

“A.....”

Loan Đậu Đậu lần nữa hét chói tai, uốn éo mông chạy tới một phòng đóng cửa lại, khóa trái. Nhảy lên giường, vùi đầu vào trong chăn, xấu hổ muốn chết.

Không giải thích được tại sao bị người ta đưa về, lại bị người ta ăn, điều này cũng không nói. Thật đen đủi vào lúc này chị cả lại tới.....

Còn có gì mất mặt hơn nữa chứ?

Người đàn ông đứng ở phòng khách hồi lâu, dục vọng vẫn còn đốt người. Chân mày nhíu chặt, vốn dĩ không muốn đưa cô gái này về dập lửa nhưng không biết vì sao khi nhìn thấy bộ dáng của cô liền muốn ăn cô.....

Người phụ nữ kém thông minh quá thực rất dễ hấp dẫn, nhưng.....Tại sao có người ngay cả chu kỳ sinh lý của mình cũng không nhớ chứ?

Cũng may hần chưa ăn cô, nếu không làm nhục sự thông minh của hần rồi.

Xoay người đi vào phòng tắm dùng nước lạnh dập lửa, thuận tiện quyết định: Người phụ nữ không thông minh như vậy, phải cách xa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đói Bụng: Thỏ Trắng Mỡ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Khuôn mặt của tôi giống con nít chứ không già

Loan Đậu Đậu thoải mái ngủ thiếp đi trên giường lớn, không quan tâm đến chị cả. Ngày hôm sau khi tỉnh dậy thấy trên giường đều là máu.

Len lén chạy ra khỏi cửa phòng phát hiện ra trong phòng khách có người, chỉ là trên ghế sa lon có chuẩn bị sẵn quần áo cho cô, giống như đã được giặt ủi phơi khô rồi.

Loan Đậu Đậu ôm quần áo mặc chỉnh tề, sau đó nhanh chóng rời khỏi tòa nhà.

Trốn trong căn phòng nhỏ như chuồng chó của mình ăn mì gói ba ngày cho đến khi người chị em tốt Đồng Thoại gửi e-mail đến liền đem tất cả mọi chuyện xảy ra kể, kết quả chỉ nhận được hai chữ: ngu ngốc!

Quả nhiên là chọn nhầm bạn tốt! Lúc này chẳng lẽ Đồng Thoại không thể dùng lời nói mềm dịu để an ủi cô sao, không cảm thấy cô đáng thương nhất thế giới này sao? Ô ô.....Thật đáng thương không có người an ủi cô!

Loan Đậu Đậu ngồi xếp bằng trên ghế, ôm gối ôm, ngón tay không ngừng cầm con chuột bấm, sau đó phát hiện năm phút sau Đồng Thoại gửi e-mail tới, là quảng cáo tuyển nhân viên của các công ty! Không là trợ lý thì cũng là thư ký tổng giám đốc, rất tốt, công việc rất mạnh mẽ!(Trong tư duy của Loạn Đậu Đậu, nghề trợ lý hay thư ký cũng giống như nhân tình bí mật hay người tình.)

Nhưng nghe nói nghề này lương rất cao, hơn nữa còn có trường hợp ngoại lệ. Đồng Thoại chính là ngoại lệ, mặc dù bạn trai cô ấy là tổng giám đốc, mỗi ngày mặc dù đi trễ nhưng vẫn quang minh chính đại đi vào! Nhìn dáng dấp làm thư ký của tổng giám đốc có gì không tốt.....

Loan Đậu Đậu đang suy nghĩ sắp có nhiều tiền hơn thì mất nhất thời biến thành \$_\$, vui mừng viết sơ yếu lý lịch và hồ sơ tuyển dụng gửi đi. Tìm việc làm ở Tam Gia cũng được.

Sau khi nhận được thư thông báo phỏng vấn của Tam Gia rất hưng phấn tìm chiếc váy mới mua, đắp mặt nạ, hạnh phúc vì sắp có công việc kiếm được nhiều tiền, mua mì ăn liền ăn!

Loan Đậu Đậu xưa nay chưa từng dậy sớm, trang điểm, thay quần áo, đeo túi xách đi ra ngoài

Đứng ở cửa công ty, thấy một hàng dài người đứng chờ. Trong lòng Loan Đậu Đậu “kêu ګet” đứt dây cung, choáng váng, ai biết là phỏng vấn sẽ không sao, nếu ai không biết còn tưởng rằng đây là buổi biểu diễn ca nhạc! Chao ôi, thậm chí đàn ghi ta cũng mang đến.....Sớm biết thế cô cũng sẽ đem đàn ác-mô-ni-ca đến, cũng xem như là có tài vật.

Loan Đậu Đậu đứng cuối hàng lo lắng, nghe thấy những người bên cạnh nói cái gì đã tốt nghiệp thạc sĩ, cái gì nghiên cứu sinh, cái gì MBA.....Mẹ nó! Rốt cuộc đây là công ty gì? Tại sao những thứ này cũng có thể chui vào?

Nhìn danh thiếp một chút: công ty U;I. Giống như kiểu trâu bò! Không biết đi vào rồi người có giống như trâu bò hay không?

Đứng dưới trời nắng gắt, Loan Đậu Đậu lau mồ hôi, đếm người tới lượt càng ngày càng ít, rốt cuộc đến phiên cô. Hấp ta hấp tấp chạy vào, dưới sự giúp đỡ của cô nhân viên xinh đẹp, rốt cuộc có thể vào phỏng vấn.

Có ba người phỏng vấn, hai người đàn ông lớn tuổi, một người đàn ông ăn mặc chỉnh tề nhưng vẫn cúi đầu, không thấy rõ bộ dáng thế nào.

“Xin chào!” Loan Đậu Đậu giống như học sinh tiểu học gặp giáo viên, cung kính chào.

Hai người đàn ông lớn tuổi khẽ cười, nhìn cô từ trên xuống dưới, không nhận được hỏi: “Cô không đến nhầm chỗ chứ? Cô mười tám tuổi rồi sao?”

“Có !Tết năm nay là tôi hai mươi hai tuổi rồi. Trên thẻ chứng minh nhân dân có viết.....” Nói xong rồi để thẻ chứng minh nhân dân lên bàn, tiếp tục “Khôn mặt tôi giống con nít chứ không già.....”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mơ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Tan làm đến nhà tôi giặt gra trải giường

Trong khoảnh khắc đó người đàn ông ngồi giữa ngẩng đầu lên, đôi mắt nhanh chóng khóa cô lại, đáy mắt lóe lên một chút giao hoạt.

Uhm.....Trong nháy mắt Loan Đậu Đậu hóa đá, đóng băng rồi.....Thế nào.....Thế nào lại là hắn? Cái người thiếu chút nữa ăn cô!

Trời đất, cô nằm mơ sao?

Người đàn ông nắm sơ yếu lý lịch trong tay, nhíu mày rồi giọng trầm thấp lạnh lẽo nhưng dễ nghe nói “Tốt nghiệp thạc sĩ?”

Một lúc lâu Loan Đậu Đậu mới phản ứng được, trong đầu thoáng qua vô số ý nghĩ, bao gồm hình ảnh cả cái giường đầy máu mà cô bỏ lại, không nghĩ tới nhanh như vậy liền gặp hắn.

Hắn.....hắn sẽ không trả thù cô chứ?

“Vâng.” Nếu hắn còn chưa lên tiếng, phỏng vấn như bình thường vậy cô cũng tiếp tục như bình thường đi! Bị kịch! Đồng Thoại, mình sẽ giết bạn! Một trăm lần!

“Trước kia làm nhà báo? Báo nào?”

“Bát Quái Vô Cực!”

.....Người đàn ông trầm tư một chút, giống như kìm nén cái gì, tiếp tục hỏi: “Biết bốn ngôn ngữ? Nói nghe một chút.”

Uhm.....Loan Đậu Đậu lo lắng, sơ yếu lý lịch chỉ là tùy tiện viết.....Thật ra cô chỉ biết một ngôn ngữ.....tiếng Trung!

Vất hết óc, miệng liền không tự chủ nói ra câu nói của nhân vật nữ chính trong phim hoạt hình hôm qua xem “Amita.....Ether.....”

“Phốc.....” Hai vị chủ khảo vừa mới uống nước liền phun ra ngoài. Người đàn ông ngồi ở giữa nhíu mày, khóa miệng co quắp một chút.

Loan Đậu Đậu thấy sắc mặt bọn họ khác nhau cũng biết mình không đùa được. Liền đứng dậy đi ra. Xui xẻo gặp phải người đàn ông quý dị này. May mắn phía sau còn hai người, a di đà phật, hy vọng cô không rớt!

Vừa đi ra đến cửa chợt nghe thấy giọng nói lạnh lẽo vang lên phía sau lưng: “Cô Loan, chúc mừng cô trúng tuyển.”

Lời này vừa nói ra, không chỉ Loan Đậu Đậu ngay cả hai người phỏng vấn bên cạnh cũng kinh ngạc. Tổng giám đốc không sao chứ? Người có thần kinh không ổn như vậy cũng muốn? Hay là giữa bọn họ có.....Trong lòng đã biết trước rồi nên không nói chuyện nhiều.

Loan Đậu Đậu đầu óc choáng váng ngồi ký hợp đồng. Ngồi trong phòng làm việc của tổng giám đốc viết tên của mình.

Ngẩng đầu liếc nhìn người đàn ông nghiêm túc cẩn thận tỉ mỉ, nghe mọi người gọi hắn là tổng giám đốc nhưng không biết tên hắn. Về sau còn phải làm việc với nhau có nên hỏi hay không đây? Tốt hơn hết gọi theo mọi người “Tổng giám đốc”.

“Loan Đậu Đậu!” Cuối cùng tổng giám đốc cũng mở miệng.

“Có!” Loan Đậu Đậu đứng dậy chạy đến trước mặt hắn, khéo léo hỏi: “Xin hỏi tổng giám đốc có gì phân phó?”

“Trước tiên lấy cho tôi một ly cà phê, sau đó đi in phần tài liệu này, thông báo các quản lý hai mươi phút sau họp. Còn có.....”

Hắn dừng lại một chút, ánh mắt nhìn Loan Đậu Đậu ngu ngốc “Tan làm đến nhà tôi giặt gra trải giường!”

“Hà?” Loan Đậu Đậu hoài nghi lỗ tai mình xảy ra vấn đề, in tài liệu, lấy cà phê, thông báo các quản lý đi họp là công việc cô phải làm nhưng tại sao lại muốn cô đến nhà hắn giặt gra giường, chuyện này không phải do người giúp việc làm sao?

Loan Đậu Đậu rất giận, vô cùng tức giận, tức giận đến nỗi muốn đập bàn.

Hắn khẽ nhắc khước môi, giọng nói lạnh lẽo từ trong môi truyền ra: “Có cần tôi nhắc chuyện bốn ngày trước cô.....”

“Uhm.....Không cần!” Loan Đậu Đậu cúi đầu, giống như thỏ trắng mất củ cà rốt, mấy giây sau ngẩng đầu chăm chú hỏi: “Xin hỏi bây giờ tôi có thể từ chức không?”

Ngược lại lần này hắn không cười lạnh, mà là cười to hơn, chỉ chỉ họp đồng: “Cô ký họp đồng hai năm, nếu như vi phạm họp đồng phải bồi thường một trăm nghìn tiền mặt.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đói Bụng: Thỏ Trắng Mờ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Sống trong nước sôi lửa bỏng

Đừng nói một trăm ngàn, chính là một nghìn bạn học Loan Đậu Đậu cũng không nhất thiết phải có. Đưa cà phê, in tài liệu, gọi điện thông báo cho tất cả các quản lý đi họp. Vội vàng như con quay, còn chưa lấy lại hơi, tổng giám đốc lại ra lệnh: đưa quần áo đi giặt, tính vào khoản mua ngoài.

Chẳng biết hắn thay bộ đồ tây màu xám lúc nào, so với buổi trưa đẹp trai hơn. Loan Đậu Đậu không khỏi chép miệng. Thật là người có tiền, chưa hết một ngày đã thay một bộ quần áo, đi họp thì mặc cho ai nhìn?

Loan Đậu Đậu sờ sờ túi trống rỗng, bữa trưa đắt tiền ăn không nổi. Chỉ là.....KFC ở ngay trước mặt! Cô mua một túi để trong phòng làm việc của tổng giám đốc. Loan Đậu Đậu rút cuộc có thể núp dưới bàn công tác gọi điện thoại.....

“Đồng Thoại, mình muốn giết bạn một trăm lần! Sao bạn lại gửi thông tin tuyển dụng của công ty U;I cho mình? Làm hại mình như sống trong nước sôi lửa bỏng!”

“Mẹ nó, sao công ty U;I chọn người như vậy, sao lại chọn người không thông minh như bạn, làm sao bạn có thể vào được vậy?”

Loan Đậu Đậu đáng thương đưa điện thoại để ra xa, để tránh lỗ tai bị chấn động. “Mình làm gì có ai để dựa! Bạn không biết tổng giám đốc ở đây biến thái thế nào? Vặn vẹo lung tung, quả thật giống như người trong transformers.....”

Bên kia Đồng Thoại còn chưa mở miệng, Loan Đậu Đậu nhạy cảm thấy khí thế cường đại phía sau, quay cổ sang thấy gương mặt tuần tú của tổng giám đốc đang nhìn mình!

“Tổng.....tổng giám đốc.....” Loan Đậu Đậu khóc không ra nước mắt bò từ gầm bàn ra ngoài, ngồi chồm hỏm trên mặt đất, chân mềm nhũn đứng không nổi.

Đôi tay tổng giám đốc đút trong túi, sắc mặt lạnh lùng xác thực méo mó. Ngồi ở trên ghế, tay dựa vào mặt bàn, để tránh kích động làm việc gì sai.

“Anh vào đây lúc nào? Nghe được những gì?” Loan Đậu Đậu đề trái tim nhảy loạn nhịp của mình, có một loại dự cảm đại họa sắp tới.

“Toàn bộ.” Hai chữ đơn giản đánh Loan Đậu Đậu rơi vào địa ngục. Hắn tiếp tục nhú mày, lạnh lẽo nói: “Cuộc sống của cô như trong nước sôi lửa bỏng?”

“Ha ha.....Ý của tôi là sự nhiệt tình của đồng nghiệp, vừa giống như nước lại vừa dịu dàng.”

“Tôi rất biến thái? Vặn vẹo lung tung? Quả thật giống người trong Transformers?” Từng từng chữ được nói ra lại càng thêm lạnh lùng.

.....Loan Đậu Đậu ngây người thốt không nên lời, gãi gãi đầu.

Ánh mắt tổng giám đốc quét qua cái túi trước bàn làm việc, gân xanh trên trán nổi lên “Loan Đậu Đậu, cô cho rằng tôi là một đứa trẻ sao?”

Loan Đậu Đậu vô tội nắm vật áo: “Trên người tôi không có tiền anh cũng không cấp tiền cho tôi. Huống chi.....KFC rất được hoan nghênh. Tổng giám đốc anh có thích không?”

Hắn hoài nghi mình có bị rút gân không, lại đưa người phụ nữ ngu ngốc này vào công ty. Đơn giản là khiêu chiến sự kiên nhẫn của hắn.

Từ trong ngăn kéo lấy ra một xấp danh thiếp nhét vào tay Loạn Đậu Đậu: “Một ngày đổi một cửa hàng, không cho phép lặp lại. Lấy hóa về thanh toán, không cho phép lấy tiền hoa hồng.”

Loan Đậu Đậu rầm rầm rì rì cất danh thiếp, nhìn KFC, miệng chảy nước miếng. Từ sáng đến giờ chưa ăn gì, bụng đã sớm kêu. Còn chưa mở miệng đã bị tổng giám đốc đuổi ra khỏi phòng làm việc, qua kính thủy tinh thấy hắn vứt KFC vào thùng rác.

Mao Trạch Đông nói rồi, lãng phí chính là tội phạm! Loạn Đậu Đậu đứng ngoài phòng làm việc của tổng giám đốc, suy tính làm sao lấy lại KFC từ trong phòng tổng giám đốc.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thạch Thương Ly, Thạch Thương Ly, phân ruồi

Cười ngựa trắng không nhất thiết phải là hoàng tử cũng có thể là Đường Tăng, mọc cánh không nhất thiết phải là thiên sứ cũng có thể là người đầu giả.

Mà Loạn Đậu Đậu gặp người đầu giả.....

Bi kịch ngồi trên bồn tắm giặt gra trải giường!!! Chị cả thật là tội ác tày trời lưu lại dấu vết, mặc dù cô dùng bao nhiêu bột giặt, dùng thuốc tẩy cũng không cách nào giặt sạch.

Loan Đậu Đậu tròn mắt nhìn trần nhà, cả ngày chưa ăn gì, tan làm chưa kịp mua gì ăn đã bị tổng giám đốc lôi về nhà giặt gra trải giường, mệt mỏi kiệt sức, đói đến nổi đầu óc choáng váng.

Đồng hồ báo đã chín giờ tối, tổng giám đốc không rời phòng đọc sách nửa bước, Loạn Đậu Đậu giặt xong gra trải giường, đứng ở cửa, ngón tay do dự không biết có nên đi vào hay không?

Trong lúc cô còn đang lưỡng lự thì tổng giám đốc đã đứng trước mặt cô, từ trên cao nhìn xuống, chiếc cằm nhọn uy nghiêm, lạnh lùng.

“Sao cô chưa về?”

“Tôi.....” Loan Đậu Đậu vừa chuẩn bị đứng lên, trước mặt liền hiện ra vô số tổng giám đốc, sau đó “phù phù” một tiếng, ngã trên mặt đất, hôn mê.

Khóe miệng hắn co rút, cố ném sự kích động muốn ném cô ra ngoài, cuối cùng đặt cô lên ghế sa lon. Nửa tiếng sau, Loan Đậu Đậu tỉnh dậy, cảm lý nước nhìn ánh mắt chết người của hắn, yếu ớt mở miệng: “Cả ngày nay tôi chưa ăn cơm, đói quá nên chóng mặt.....” Ba chữ phía sau cô nói rất nhỏ nên không nghe rõ.

“Cô ngu ngốc sao? Không biết đi ăn cơm sao?” Lần đầu tiên thấy người con gái lười nhác như vậy, thậm chí ăn cơm cũng không nhớ.

Loan Đậu Đậu miệng mếu máo, tức giận quát: “Anh sai vật tôi cả ngày, tôi làm gì có thời gian ăn cơm?” Dù sao cũng tan làm rồi, sao anh phải rống lên vậy?

Hắn ngậy ngậy cả người. Bởi vì thư ký cũ đột nhiên từ chức, không có thư ký mới để dùng, ngày đầu tiên Loan Đậu Đậu phỏng vấn bắt đầu đi đầu, thời gian làm quen cũng không có. Trí thông minh của cô không cao lắm, xử lý tài liệu mất nhiều thời gian hơn người bình thường.

Hắn móc trong ví hai tờ tiền đưa cho cô: “Đi ăn cơm rồi bắt xe về nhà.”

“Vâng.” Loan Đậu Đậu nắm bá Mao trong tay, gương mặt uất ức, đang đi ra thì lại không nhịn được nuốt nước miếng.

Quả nhiên là người ưa mềm sợ người cứng rắn! Hừ, về sau phải đối với hắn hung hăng một chút, cho hắn biết cô không dễ bắt nạt!

Người đàn ông đứng ở ban công, nhìn bóng dáng vui sướng của cô, chân mày khẽ cau lại. Lần nữa cảm giác mình tự rước phiền phức lên người, ngón tay khẽ gạt tàn thuốc, tro thuốc rơi xuống không trung, buổi tối ở đây có vẻ cô đơn.

Loan Đậu Đậu ở công ty một tuần rồi cuộc cũng quen, hoàn toàn có thể chiêm nghiệm chỉ số biến thái của tổng giám đốc đạt sao cấp mười, khó trách đôi nhiều thư ký như vậy. Hẳn quả thật biến thái kỳ thành siêu nhân! Rồi cuộc cũng biết tên tổng giám đốc.....Thạch Thương Cách!

Thạch Thương Ly, Thạch Thương Ly, Thạch Thương Ly, nhảm đi nhảm lại ba lần, Loan Đậu Đậu quyết định đọc tên hần thành “Phân Ruồi”!

Tiệc đính hôn của người yêu cũ tiến hành lúc sáu giờ chiều, mà giờ này người của công ty đều về khá nhiều. Loan Đậu Đậu gọi điện thoại một vòng cũng tìm không ra bạn trai có thể cùng cô đi tham gia bữa tiệc.

Cuối cùng tầm mắt dừng lại trong phòng làm việc duy nhất làm thêm giờ đến đêm người, một kế hoạch hiện ra trong đầu!

“Tổng giám đốc vất vả rồi.” Loan Đậu Đậu cầm một tách cà phê đi vào.

Thạch Thương Ly thả tài liệu tong tay xuống, ngẩng đầu nhìn cô đưa cà phê vào cùng với bộ dáng ân cần của cô, có một dự cảm xấu. Không phải cô cho thứ gì vào cà phê chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đôi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Trục tiếp lên giường, khách sạn ngay trước mặt!

Nhìn hần để ly cà phê xuống, Loan Đậu Đậu thấp thỏm. Không phải hần phát hiện ra điều gì chứ?

“Cô thả độc vào sao?”

Loan Đậu Đậu tái mặt, mẹ nó, mắt phân ruồi không tốt sao? Cái ly nhỏ như vậy thì bỏ gì vào được chứ?

Phải nhìn, phải nhìn! Nhất định phải lừa được tổng giám đốc làm bạn trai! Bảo đảm cả hội trường kinh ngạc, tốt nhất cô dẫu nên nhìn kỹ phân ruồi, đào hôn, vậy cô có thể cùng bạn trai cũ.....

“Ha ha, tổng giám đốc cực nhọc vì lợi ích của công ty mà mất ăn mất ngủ, thân là nhân viên của U;I, tôi thật sự cảm động với hình tượng vĩ đại của anh. Thay mặt toàn thể nhân viên tỏ lòng kính trọng với anh, mời tổng giám đốc.....đi ăn tối!”

Yên tĩnh, rất yên tĩnh, vô cùng yên tĩnh.

Thạch Thương Ly mặt không thay đổi, khuôn mặt càng thêm tĩnh mịch, đôi mắt lạnh lẽo. Môi mím thành một đường cong, nửa ngày không nói ra lời.

Loan Đậu Đậu nháy nháy mắt, không hiểu rốt cuộc hần có ý gì. Rốt cuộc là đồng ý hay không đồng ý?

“Cô muốn hẹn hò với tôi?” Rốt cuộc tổng giám đốc lên tiếng.

“À?” Cái này với hẹn hò có quan hệ sao?

Đôi môi mọng của Thạch Thương Ly khẽ cười, gật đầu: “Tôi đồng ý hẹn với cô.”

Loan Đậu Đậu ngây ngẩn cả người, chuyện gì đang xảy ra? Tại sao hần cười sâu như vậy, cười đến nỗi cả người cô run lên?

Chỉ là tổng giám đốc đồng ý chính là đi tham gia tiệc đính hôn với cô! Thật tốt quá! Hoan hô!

Dọc đường đi biểu hiện của Thạch Thương Ly không được tốt lắm, lần thứ ba Loan Đậu Đậu được ngồi xe của tổng giám đốc rất hưng phấn, xe tốt có khác, cảm giác như không ngồi trong xe mà là ngồi trên tiền nhân dân tệ.

Đến nơi tổ chức tiệc đính hôn tại khách sạn, sắc mặt Thạch Thương Ly liền tối lại. Ánh mắt khề nhìn Đậu Đậu, giọng nói âm trầm vang lên: “Đây chính là nơi cô mời tôi ăn sao?”

Đậu Đậu dùng sức gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy! Còn là tiệc đứng! Miễn phí, cho nên ăn hết mình không sao. Nếu như tí nữa có cô dẫu khề liếc mắt đưa tình với anh, ngàn vạn lần đừng khách khí trục tiếp lên giường, khách sạn ngay trước mặt!”

“Loan! Đậu! Đậu!” Sắc mặt Thạch Thương Ly khó coi tới cực điểm. Vốn cho là người phụ nữ ngu ngốc này mời mình ăn cơm, muốn nịnh bợ hần. Cuộc sống không có gì thú vị nhưng nhìn một Loan Đậu Đậu thất bại rất thú vị, lại không nghĩ tới cô lại to gan như vậy dám lừa hần.

Loan Đậu Đậu lập tức gạt mình phục hồi tinh thần, đầu lưỡi gầy xương. Tại sao cô lại nói hết ra rồi!

“Tôi đùa thôi! Mời anh ăn cơm là thật lòng. Nhưng tháng này tiền sinh hoạt đã không có cho nên chỉ có thể dẫn anh tới đây ăn tiệc lớn.” Nói giỡn, cho dù gan to đến mấy cũng không dám lừa tổng giám đốc! Dù sao thật lòng hay không chỉ có trong lòng cô biết!

Thạch Thương Ly tiếp tục dùng ánh mắt sắc lạnh chết người nhìn cô, hừ lạnh một tiếng không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đói Bụng: Thỏ Trắng Mờ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Kết hôn không hạnh phúc, em đưa anh bỏ trốn

Loan Đậu Đậu chủ động nắm lấy quần áo hàng hiệu của hắn, nịnh nọt nói: “Tổng giám đốc đừng tức giận nha! Cười một cái.....” Chân mày cau có, đừng nói làm mê lòng người là hù chết người thì đúng hơn.

Thạch Thương Ly cúi nhìn bàn tay cô nắm lấy người mình thì cảm thấy rất phức tạp, mấy giây sau thì khuôn mặt cũng dịu hơn một chút, ra lệnh: “Lấy đồ ăn cho tôi.”

“Yes sir!” Loan Đậu Đậu ngọt ngào đồng ý, xoay người làm nhảm: “Anh không có tay sao, không biết cái gì gọi là ga lăng sao? Cũng áp bức tôi như người thường!”

Sân cỏ màu xanh được trang trí vô cùng đẹp, còn mời ban nhạc về biểu diễn, khách mời xôn xao, ánh mắt đều chú ý cô dâu chú rể nhưng sau khi Thạch Thương Ly đến thì tâm điểm chú ý đều dồn lên hắn. Đàn ông nhìn, khịt mũi ghen tỵ, phụ nữ lên quán sát, thờ dài cùng khen ngợi, một người thật hoàn mỹ.

Loan Đậu Đậu đưa đĩa thức ăn tới trước mặt hắn nịnh nọt: “Anh nhìn xem, đồ ăn rất ngon. Tôi còn lấy cho anh hương.....”

“Đậu Đậu.....” Giọng nói âm áp vang lên thì cả người Loan Đậu Đậu như bị sét đánh, ngây người, bàn tay cầm ly sâm banh cứng ngắc giữa không trung thật lâu mới phản ứng được, quay đầu nhìn người đàn ông.....

Chú rể Tô Triệt có khuôn mặt hoàn mỹ nhưng hình dáng không sắc bén cùng khí thế bức người như Thạch Thương Ly, lông mày có mấy phần ưu thương, da trắng sáng như ngọc, lịch sự nho nhã, nếu ở thời cô đại sẽ giống như công tử ưu nhã, ở hiện tại thì giống như hoa rất chân thật. Đứng bên cạnh hắn ta dĩ nhiên là cô dâu như hoa như ngọc, thấy Loan Đậu Đậu mắt bốc lửa nhưng đôi môi đỏ tươi lại nở nụ cười.

Đầu óc Loan Đậu Đậu trống rỗng, lòng bàn tay đỏ mọng hơi lạnh, mắt nhìn thẳng vào ánh mắt u buồn của Tô Triệt, hận không thể ôm hắn phóng khoáng mà tự nhiên nói: “Nếu kết hôn không hạnh phúc em dẫn anh bỏ trốn.....”

Mặc dù ban đầu là Tô Triệt lừa dối cô, cũng đã từng thề mỗi ngày sẽ không cần người đàn ông này nhưng hôm nay thấy hắn ta ưu buồn như vậy ngay cả sinh lực để tức giận hắn ta cũng không có.

Chỉ còn lại đau lòng.....

Thì ra cô càng tệ hơn lại có thể thích người đàn ông này.

Thạch Thương Ly mặt không biến sắc thu lại phản ứng của Loan Đậu Đậu vào mắt, hiểu sự im lặng của ba người này là bắt nguồn từ chuyện ngày xưa, một chút không vui chợt thoáng qua.

“Đã lâu không gặp.” Tô Triệt trước sau như một thanh nhã mở miệng, mắt nhìn chăm chăm Đậu Đậu giống như không nhìn thấy một tượng phật đứng cạnh cô.

Lúc này Loan Đậu Đậu còn bụng đĩa thức ăn cùng sâm banh cho tổng giám đốc, đối mặt với người đã quên hết những lời nói hùng hồn chuẩn bị trước ở nhà, ngay cả tổng giám đốc đứng bên cạnh cũng quên mất.

“Đậu Đậu, đây là bạn trai cô sao? Rất đẹp trai! Thật là hâm mộ!” Cô dâu tiến lên một bước ôm Loan Đậu Đậu.

Loan Đậu Đậu không nhúc nhích để cô ta ôm, cảm thấy không chân thành chút nào. Giọng nói âm trầm bên tai: “Đậu Đậu, cô vĩnh viễn không thể nào thắng được tôi.”

Hít sâu một hơi, kiên quyết không so đo bất hòa. Lui về sau một bước, khoe miệng gượng ép ra nụ cười “Tôi đi vệ sinh một chút, nhịn lại không tốt lắm, bàng quang sẽ nhanh hư, ha ha.....”

Không để ý phản ứng của ba người, xoay người không cẩn thận dẫn vào quần, trọng tâm không vững, “Bùm” ngã cả người xuống ao, cả người ướt sũng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mơ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Tổng giám đốc đáng tin cậy thì heo nái biết leo cây hết

Cô dâu kinh ngạc: “Ui da, Đậu Đậu sao không cẩn thận như vậy?”

Đáy mắt Tô Triệt tỏ rõ đau lòng, muốn đi lên lại bị cô dâu nắm lấy cánh tay, cô ta hung hăng trừng mắt, ràng buộc động tác của hắn ta.

Loan Đậu Đậu cả người ướt sũng, quần áo dính sát da thịt, đầu mùa hè, nước rất lạnh, không nhận được khe rùng mình. Cô không phải người mù thấy được sự do dự của Tô Triệt. Cô cần môi, có mấy phần ức nhưng không trách người được. Anh mất tội nghiệp nhìn về phía tổng giám đốc, giờ phút này đến phiên anh hùng cứu mỹ nhân rồi!

Thạch Thương Ly cao lớn, ánh nắng chiếu vào người hắn tỏa lên vàng sáng ấm áp.

Đôi tay đút trong túi không có ý giúp đỡ. Đối với một Đậu Đậu nhếch nhác có mắt như không.

Loan Đậu Đậu mếu máo, hắn không giúp cô! Quả nhiên là nhà tư bản đều không có tính người, là động vật máu lạnh. Uống công cô nịnh hót. Tổng giám đốc đáng tin cậy thì heo nái biết leo cây hết!

Cô dâu hả hê vòng tay trước ngực, cô làm ra vẻ quan tâm đi về phía trước một bước, ai ngờ trượt chân, cả người té xuống nước, mặt nước vừa lặn lại bắn tung tóe khắp nơi.

Loan Đậu Đậu vui vẻ, thì ra ông trời rất công bình! Thật là quả báo!

“Sao anh đạp vậy tôi?” Áo cưới đều ướt, cô ta lại mặc ít hơn Loan Đậu Đậu càng thêm lạnh. Nỗi giận nhìn chăm chăm Thạch Thương Ly, lại nhìn về phía chồng mình muốn hắn ta làm chủ cho cô.

Thạch Thương Ly mặt không thay đổi, bóng dáng lạnh lùng, đứng trên cao nhìn chăm chăm cô ta, ánh mắt giống như đã thủ đang tranh địa bàn, ác độc, vô tình, ánh mắt lạnh băng nhìn cô dâu.

Mặc dù cô dâu không cam tâm nhưng vẫn bị ánh mắt hắn dọa cho sợ, nghiêng răng kẽo kẹt, Tô Triệt không có phản ứng. Ánh mắt vẫn ưu thương nhìn Loan Đậu Đậu trong ao nước như cũ.....

“Còn muốn lặn mấy vòng ở đây sao?”

Loan Đậu Đậu còn chưa phản ứng kịp đã bị xốc lên, đi thẳng khỏi chỗ này. Bên tai còn vang lên tiếng gào thét của cô dâu.

Bị ném vào buồng xe ấm áp, Loan Đậu Đậu vẫn cảm thấy tổng giám đốc có chút tình người, về sau sẽ ít lên thêm gia vị vào cà phê của hắn.....!

“Tổng giám đốc đây không phải đường về nhà tôi.” Loan Đậu Đậu nhìn hướng xe chạy ngày càng không bình thường, yếu ớt mở miệng, hắt hơi một cái.

Thạch Thương Ly rời khỏi chỗ ngồi, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô, tức giận không lên tiếng.

Loan Đậu Đậu chọc chọc bấp đuôi hắn thử dò xét: “Tổng giám đốc, anh tức giận sao?”

“Dừng xe!” Thạch Thương Ly cách mở miệng, quả nhiên một giây sau xe dừng lại, hắn lại lạnh lùng nói hai chữ “Xuống xe.”

Loan Đậu Đậu không có phản ứng, ánh mắt mờ mịt, trong lòng nghi ngờ có phải hắn đang nói chuyện với cô không!

Thạch Thương Ly thấy cô ngồi bất động trên thảm, một tay mở cửa xe, một tay xốc cô lên bỏ xuống xe, nghênh ngang rời đi!

Loan Đậu Đậu ngồi hóa đá trên đường lớn.....Cô lại bị tổng giám đốc quăng ở ven đường!

“Trời ơi!” Một luồng gió thổi tới, lúc này Loan Đậu Đậu mới phản ứng thực sự bị tổng giám đốc bỏ lại, ngửa đầu la lớn: “Đại tư bản ác độc, không có tính người. Sớm muộn gì cũng bị sét đánh! A.....”

Vốn dĩ quay vào xe đi về nhưng lại dừng lại cách đó năm mét, sau đó nghe hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không cần về nhà.”

Xe lại lần nữa mất hút!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mờ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Cô từng thấy ai đưa thỏ đi công tác sao

“Hất xì!” Đi làm chưa tới hai tiếng, trong thùng rác của Loan Đậu Đậu đã biến thành một đống tuyết, dùng N bao khăn giấy, lỗ mũi còn sưng giống như con thỏ nhỏ. Ghê tởm là sáng sớm đưa cả phê cho Phân Ruồi, hần nhìn cũng không thèm nhìn một cái, thì ra trận cảm này cũng không liên quan hần.

Loan Đậu Đậu còn đang nghiêng răng mắng Phân Ruồi thì Đồng Thoại gọi điện thoại kể chuyện hôn lễ tới qua: “Tô Triệt trốn cưới rồi!”

Sấm sét giữa trời quang! Loan Đậu Đậu ngồi không vững từ trên ghế rớt xuống đất, ngay cả đau cũng không cảm giác được. Chao ôi, Tô Triệt thật khi thế lại dám đào hôn! Sớm biết như vậy hôm qua cô không sớm rời đi cùng Phân Ruồi.

Tô Triệt đào hôn! Tin tức này làm Loan Đậu Đậu rất vui vẻ, đây là số phận của cô và Tô Triệt, duyên phận giữa cô và Tô Triệt chưa hết vẫn có thể nói lại, tình cũ có thể nói lại rồi.

Phân Ruồi hình như rất ghét Loan Đậu Đậu nhảy mũi, sợ bị cô lây bệnh, buổi chiều liền đuổi cô về, không cho cô xuất hiện trong tầm mắt hần. Loan Đậu Đậu hấp ta hấp tấp về nhà cảm cũng không ảnh hưởng đến tâm tình cô. Tìm trong tủ quần áo vài bộ quần áo đẹp, chờ Tô Triệt chủ động hẹn cô, nhất định phải làm cho hần sáng mắt.

Loan Đậu Đậu lục tìm một lúc rồi uống thuốc cảm mơ hồ đi ngủ không biết gì. Khi điện thoại di động vang lên thì cô hận không thể ném điện thoại đi. Chỉ híp mắt thấy hai chữ “Phân Ruồi” còn ngoan ngoãn nghe điện thoại.....

“Loan Đậu Đậu đừng nói với tôi bây giờ cô còn nằm trên giường!” Hần nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Loan Đậu Đậu lười biếng nói: “Đừng vậy! Hôm nay chủ nhật không cần đi làm.”

“Hôm nay tôi đi công tác.” Giọng nói Thạch Thương Ly lạnh như băng.

“Tôi biết! Vé máy bay, tài liệu, khách sạn tôi đã đặt sẵn đều để trên bàn làm việc của anh.”

“Trong vòng nửa tiếng đưa tài liệu và vé máy bay đến sân bay!” Thạch Thương Cách lạnh lùng nói, không cho cô cơ hội nói, trực tiếp cúp điện thoại.

Nửa tiếng? Anh cho rằng tôi là siêu nhân sao?

Loan Đậu Đậu nhìn chăm chăm điện thoại một lúc lâu, kêu lên một tiếng không tình nguyện, không kịp đánh răng chạy thuê xe chạy thẳng tới công ty, sau đó chạy đến sân bay, ba mươi giây sau rút cuộc đứng trước mặt tổng giám đốc.

Thạch Thương Ly vừa nhìn thấy người đứng trước mặt hần tối sầm mặt, nghĩ muốn xoay người đi giả bộ như không biết. Ánh mắt nhìn chăm chăm Loan Đậu Đậu, cắn răng nghiêng lợi: “Sao cô lại ăn mặc như vậy?”

Loan Đậu Đậu cúi nhìn áo ngủ màu cam của cô, hai cái bánh bao ở giữa còn có một con thỏ trắng, chiều dài qua đầu gối, lộ ra bắp đùi trắng nõn, chân đi dép hình thỏ, còn kéo kéo lỗ tai, cười khúc khích với hần.

“Đồ này mặc rất tốt! Anh không cảm thấy tôi mặc như vậy sẽ đáng yêu hơn sao? Giống như thỏ!” Loan Đậu Đậu không biết đóng chết kéo lỗ tai cười nói.

Trán Thạch Thương Ly nổi gân xanh, giọng lạnh lùng kinh khủng: “Cô có từng thấy ai đưa thỏ đi công tác sao?”

Loan Đậu Đậu ngây ngẩn cả người, nháy mắt không phản ứng kịp, lời nói của hần là có ý gì? “Anh muốn tôi mua thỏ cho anh đi gặp khách hàng sao? Trên máy bay không phải không mang theo động vật sao?”

Pằng.....

Gân xanh trên trán Thạch Thương Ly đứt.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mờ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Tiếp rượu cười tươi như hoa

Loan Đậu Đậu bị Thạch Thương Ly lôi lên máy bay trước cái nhìn quỷ dị của mọi người xung quanh, Thạch Thương Ly mặt lạnh lùng như không có gì. Cô gãi đầu một lúc lâu mới nhớ tới hôm qua hình như có người gọi điện thoại nói cái gì mà đi công tác, bởi vì cô buồn ngủ nên nói chuyện mấy câu liền cúp điện thoại, căn bản không ý thức được đó là chỉ thị của tổng giám đốc.

Vốn dĩ đã có hình tượng không tốt, tóc rối như tổ chim còn có khuôn mặt cùng bộ dáng ngu ngốc làm cho Thạch Thương Ly đầu đầu không thôi, đối với tiếp viên hàng không nói: “Làm ơn cho con thỏ này ngồi khoang phổ thông.”

Nữ tiếp viên hàng không ngây ngất trước vẻ đẹp trai của Thạch Thương Ly, khó xử nói: “Xin lỗi anh khoang phổ thông đã hết chỗ.”

“Tùy ý đổi một người từ khoang phổ thông lên.” Thạch Thương Ly không nhin được nữa, tùy tiện chọn một người đi đường ngồi cạnh còn hơn ngồi cùng cô.

“Được, xin chờ một chút!” Nữ tiếp viên hàng không rời đi.

Loan Đậu Đậu cong miệng lên la, ôm chặt dây an toàn lắc đầu: “Tôi không muốn ngồi khoang phổ thông!” Có ghế khoang hạng nhất không ngồi bị điên mới ngồi khoang phổ thông!

Ánh mắt lạnh lùng có thể giết chết người quét tơi, cơ thể Loan Đậu Đậu khẽ run, như đứa trẻ ngoan ngoãn cời dây an toàn: “Đi thì đi.....”

Người ở khoang phổ thông rất thích đổi lên khoang hạng nhất, khi Loan Đậu Đậu uất ức đi vào khoang phổ thông ánh mắt hành khách ở đây chỉ ngạc nhiên chứ không đồng tình

Khi máy bay hạ cánh xuống sân bay Phượng Hoàng ở Tam Á đã là buổi trưa. Loan Đậu Đậu đi theo phía sau bóng lưng cao lớn của Thạch Thương Ly, đón nhìn ánh mắt quỷ dị của mọi người xung quanh đến khách sạn lại nhận được tin dữ, bởi vì nghĩ người đi cùng hẳn là đàn ông nên chỉ đặt một phòng, bởi vì hẳn bất ngờ đổi thành Loan Đậu Đậu, bây giờ là mùa du lịch nên khách sạn đã hết phòng nghĩa là cô phải ở chung phòng với tổng giám đốc.

“Tổng giám đốc xung quanh đây rất nhiều khách sạn.” Có thể đổi khách sạn khác không?

Thạch Thương Ly lạnh lùng cho cô một câu: “Công ty sẽ không trả dư thừa công tác phí.”

Loan Đậu Đậu tối sầm mặt đi theo hắn vào phòng, khách sạn này đắt tiền như vậy, công ty không hoàn trả, có phải muốn táng gia bại sản hay không.....!

Thạch Thương Ly ở trong phòng bắt đầu cởi áo, nói lòng thất vọng, tắm sau đó nghỉ ngơi thuận tiện ăn một chút sau đó hắn cầm tài liệu rời đi, Loan Đậu Đậu tự giác đi theo sau hắn.

“Cô ở lại khách sạn.” Thạch Thương Ly dừng lại trước cửa, mím môi nói với cô.

Loan Đậu Đậu ngại ngùng nói: “Không phải tôi phải đi công tác với anh sao? Không phải đi cùng anh đến gặp khách hàng sao? Một mình ở lại khách sạn nghỉ ngơi, tôi cảm thấy không tốt lắm.....”

Ánh mắt lạnh lùng của Thạch Thương Ly nhìn cô, cười lạnh nói: “Cô cảm thấy khách hàng sẽ đồng ý hợp tác với một con thỏ xấu xí sao?”

Con thỏ xấu xí? Loan Đậu Đậu khó chịu, rõ ràng thật đáng yêu. Quả nhiên là mắt tổng giám đốc có vấn đề.

Thạch Thương Ly không nhìn cô trực tiếp rời đi. Loan Đậu Đậu uốn éo cái mông nằm trên giường ngủ bù, không đi cô đỡ phải tiếp rượu cười tươi như hoa.

Khi tỉnh lại đã là bây giờ tối, tổng giám đốc còn chưa về. Loan Đậu Đậu quyết định ra ngoài đi dạo, thuận tiện xem có thể mua quần áo mặc hay không! Mới vừa mở cửa, bóng dáng đứng trước cửa làm cô giật mình, vô tình nói: “Tổng giám đốc anh đã về rồi, tôi rất nhớ anh!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đối Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Cô còn nợ tôi năm trăm tệ

Ánh mắt lạnh lùng của Thạch Thương Ly xẹt qua một chút kinh ngạc, còn tưởng rằng mình đi nhầm phòng, sau đó nghe Loan Đậu Đậu tội nghiệp cầu xin: “Tổng giám đốc cho tôi mượn năm trăm tệ đi!”

Không thể không nhẹ nhàng vay tiền hần, chỉ là lần đầu tiên có người chỉ mượn năm trăm tệ.

Một tay Loan Đậu Đậu nín ống tay áo hần làm nũng nói: “Tôi đi mua quần áo thay, tôi không muốn làm mất mặt tổng giám đốc cùng công ty!”

“Như vậy công ty phải cảm ơn cô!” Thạch Thương Ly cười lạnh, từ trong ví móc ra năm bác Mao, nhìn Loan Đậu Đậu vui mừng đi ra khỏi khách sạn.

Đầu tiên Loan Đậu Đậu mua quần short, sau đó mua áo T shirt, quang minh chính đại đi vào cửa hàng thay quần áo, trước sự trợn mắt há mồm của chủ cửa hàng đi ra, dĩ nhiên lúc rời đi không quên nói “Cảm ơn”.

Tồn năm tệ mua bánh rán cùng sữa đậu nành nhảy lên đường dành cho người đi bộ, khi đi ngang qua một tiệm bán ngọc Phi Thúy nhìn thấy một khối ngọc rất đẹp. Vào xem, sờ sờ, hỏi giá tiền muốn hơn một ngàn tệ.....

Loan Đậu Đậu cắn một miếng bánh rán nói: “Hai mươi tệ đi!”

Chủ tiệm nhìn cô giống như cô bị bệnh thần kinh trực tiếp đuổi cô ra khỏi tiệm, đã từng gặp nhiều người trả giá nhưng trả giá như cô là lần đầu tiên, muốn tới quấy rối sao!

Loan Đậu Đậu lưu luyến nhìn khối ngọc qua kính thủy tinh, Hai mươi tệ không bán thì chắc chắn bốn mươi tệ cũng không bán, Haiz! Chỉ rất nhanh có một vật khác thay cho khối ngọc Phi Thúy không mua được.....lắc tay tình yêu!

Từ một trăm tệ còn tám mươi tệ liền không trả giá được nữa, suy nghĩ một chút thấy hợp lý. Quả quyết bỏ tiền mua, cầm đồ đi! Mới vừa đi hai bước, Loan Đậu Đậu nhếch môi cười: “Tổng giám đốc cũng đến đây đi bộ sao?” Trên hàm răng còn dính bánh.

Thạch Thương Ly khẽ nhú chân mày, bàn tay trắng nõn cầm lấy dây đeo tay của nam, đáy mắt lướt qua một tia ghét bỏ nhưng vẫn đeo tự đeo vào cổ tay, giờ lên cao tỏ vẻ hài lòng.

Loan Đậu Đậu há miệng, cả lăm: “Tổng, tổng giám đốc, đó là của tôi.....” Đó chính là cô mua cho Tô Triệt nếu hai người hợp lại tình cũ.

Thạch Thương Ly nhú mày: “Không phải tiền đó là do tôi cho cô mượn sao?”

“Vâng!” Cô cúi đầu.

“Đây không phải là lấy tiền của tôi mua sao?”

“Vâng” Lại tiếp tục cúi đầu.

“Lấy tiền của tôi mua vậy đồ đó có phải của tôi không?”

Loan Đậu Đậu mím môi phản xạ có điều kiện nói: “Phải.....” Sau đó phản ứng trở lại, ánh mắt kinh ngạc vội vàng giải thích: “Nhưng.....”

“Nhưng cô còn thiếu tôi năm trăm tệ.” Thạch Thương Ly nói tiếp, cầm trong tay cô chiếc dây còn lại đeo vào cổ tay trái cô. Tay phải dắt tay trái cô, hai chiếc dây ở cùng một chỗ.

Loan Đậu Đậu ngây ngốc, bước chầm chậm nhìn hai bàn tay nắm nhau, còn nhìn hai cái lắc tay hạnh phúc ở chung một chỗ cười khúc khích!

Mãi cho đến khi tới khách sạn, Loan Đậu Đậu mới phản ứng được rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Cô mượn tổng giám đốc năm trăm tệ, lắc tay tình yêu này mất tám mươi tệ nhưng bị tổng giám đốc lấy mất một cái lại còn phải trả năm trăm tệ, mất bốn mươi tệ! Mẹ nó! Lỗ vốn!

Thạch Thương Ly lại bắt đầu coi quần áo, đưa lưng về phía cô, lộ ra cơ thể đầy tình xảo.

Ánh mắt Loan Đậu Đậu chuyển từ bác Mao sang cơ thể hần thì trông mắt như muốn rớt xuống, nuốt nước miếng, kích động muốn nhào qua chạm vào người hần!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đói Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chẳng lẽ thượng đế tỉnh lại

Không cần Đậu Đậu đi qua, Thạch Thương Ly cảm áo sơ mi, cởi trần từng bước một tới gần.

Đôi mắt tỉnh mạch làm cho Loan Đậu Đậu không biết hắn đang nghĩ gì, chẳng lẽ muốn XXOO? Cảnh này rất quen thuộc, lần trước chính là ở nhà hắn.....

Nhưng lần này không giống vậy, cô quyết định muốn quay lại với Tô Triệt, sao có thể phản bội Tô Triệt chứ? Hai mươi hai năm gìn giữ không phải là đợi Tô Triệt sao?

Cô quyết định cự tuyệt cơ thể tổng giám đốc, nắm tay lại thành nắm đấm nhỏ, hít một hơi thật sâu: “Tổng.....”

Lời còn chưa nói hết Thạch Thương Ly đã nhét áo sơ mi trên đầu cô, che kín đầu cùng khuôn mặt cô. Giọng nói lạnh lùng vang lên: “Đi giặt quần áo.”
Xoay người đến bàn ăn mở máy tính tiếp tục làm việc.

Hả.....

Loan Đậu Đậu ngây ngốc. Thì ra không phải cô làm thư ký mà là làm giúp việc, bây giờ không chỉ có gra trải giường, áo sơ mi cũng phải giặt. Trong lòng tràn đầy khó chịu nhưng vẫn cảm áo sơ mi đi vào phòng tắm giặt, ai bảo anh là chủ nợ, tôi là con nợ!

Thạch Thương Ly không ngừng gõ bàn phím, ánh mắt lại liếc qua phòng tắm nhìn Đậu Đậu nghiêm túc ngồi giặt quần áo. Trong đầu thoáng hiện ra lời nói của trợ lý, tổng công ty ở Pháp gọi Tô Triệt về làm giám đốc.

Báo cáo này được đưa ra chiều hôm qua! Nếu như hắn không đưa cô ấy đi cùng, có lẽ bây giờ cô ấy đã biết tin tức này rồi.

Ánh mắt nhìn về chiếc dây trên cổ tay, thật ra đây không phải phong cách của hắn cũng như Loan Đậu Đậu không phải khẩu vị mà hắn thích nhưng tại sao hắn lại không muốn cho cô và Tô Triệt ở chung một chỗ? Hắn biết rõ trong lòng Tô Triệt chỉ có Loan Đậu Đậu, cũng biết trong lòng cô gái ngu ngốc kia có hắn nhưng chỉ là không muốn thấy bọn họ ở chung một chỗ.

Một lúc lâu sau khoe miệng hắn nở nụ cười tà mị, bắt đầu đi dừng động tác lắc đầu. Hắn thật là rảnh rỗi.

Lúc phân chia địa bàn ngủ thì không cần phiên Loan Đậu Đậu lo lắng, bởi vì Thạch Thương Ly muốn thức trắng đêm làm việc cho nên chiếc giường ấm áp rộng lớn dành cho Loan Đậu Đậu. Một mình cô chiếm hai phần ba giường nằm ngủ cực kỳ ngọt ngào.

Làm việc đến ba giờ, Thạch Thương Ly mệt mỏi xoa bóp bả vai, ánh mắt khẽ quét về phía Loan Đậu Đậu phát ra tiếng ngáy, chặn bị đá xuống đất, người cũng sắp rớt xuống. Bất đắc dĩ lắc đầu, nhẹ nhàng ôm cô để ở giữa giường, nhặt chân lên đắp cho cô. Một mình đi tới trước cửa sổ thủy tinh, đầu ngón tay lóe lên ánh lửa hồng, khói xanh lượn lờ.

Loan Đậu Đậu căn bản không chung một thế giới với hắn, trong lúc nhất thời bị ánh mắt cô hấp dẫn là bình thường, hướng hồ.....bây giờ và trước kia quả thực cô thay đổi rất nhiều.

Sáng sớm hôm sau, Loan Đậu Đậu thấy tổng giám đốc cả đêm không ngủ nhưng tinh thần phấn chấn, không khỏi cảm thán, đàn ông thể lực thật tốt, khó trách cả đêm bảy lần cũng không có vấn đề gì! Sau khi ăn sáng, bởi vì hiệu suất công việc của Thạch Thương Ly rất cao, giải quyết một buổi chiều, xế chiều hôm nay có thể bay về.

Xuống máy bay Loan Đậu Đậu vẫn lo bị chiếm đoạt lấy tay, cái gì cũng không kịp nói liền bị tổng giám đốc đuổi về nhà.

Lúc Loan Đậu Đậu thu dọn đồ đạc chợt phát hiện trong túi có đồ gì đó, móc ra nhìn, trời đất! Khối ngọc Phi Thúy mà cô thích tại sao lại xuất hiện trong túi cô.

Chẳng lẽ thượng đế tỉnh lại rồi?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đói Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Tôi cùng người yêu đi đến tận chân trời

“Đậu Đậu, cô phát tài rồi, có trai đẹp tìm cô!” Chị em tốt của cô trong công ty nói.

Mắt Loan Đậu Đậu sáng rực: “Trai đẹp? Tìm mình? Bạn đùa mình à.....”

“Đừng giả bộ! Khí chất ưu buồn, gương mặt anh tuấn, đáng người tình xảo, quả thật làm người ta mê mệt.”

Loan Đậu Đậu còn đang suy nghĩ là ai thì tổng giám đốc từ trong phòng điện thoại ra.....đưa cà phê.

Đi vào phòng làm việc đã thấy có gì đó không đúng, trong phòng làm việc có bóng dáng nhìn có chút quen mắt. Nhưng điều này cũn không liên quan đến việc của cô, cúi đầu đưa cà phê cho tổng giám đốc, chưa kịp đi ra liền nghe giọng nói dịu dàng: “Đậu Đậu.....”

Sống lưng cứng đờ, tim muốn nhảy ra ngoài, ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt ưu buồn của Tô Triệt, trời ơi, tim như ngừng đập!

Anh, anh, sao anh lại ở chỗ này?

“Đậu Đậu.....”

“Giám đốc Tô, bây giờ là thời gian làm việc, anh tìm thư ký của tôi có việc gì?” Thạch Thương Ly lạnh lùng cắt lời anh ta, một chút không vui xẹt qua, khí thế lạnh lùng.

Tô Triệt xin lỗi nói: “Xin lỗi, bởi vì tôi cùng thư ký Loan lúc trước có quen biết, trong lúc nhất thời quên mất.”

“Có gì không nên nói trong thời gian làm việc, anh đã được tổng công ty điều tới đây làm thì làm phiền anh nên làm quen dần, bây giờ mời anh quay lại vị trí công tác.” Thạch Thương Ly không chút nề tình nói.

Tô Triệt gật đầu, xoay người, ánh mắt u buồn lúc này của anh ta làm cho Loan Đậu Đậu nghĩ muốn đi cùng.

Loan Đậu Đậu mím môi muốn nghe lại nghe thấy giọng nói lạnh lẽo: “Đứng lại.”

“Làm gì?”

Ánh mắt Thạch Thương Ly nhìn chăm chú vào cổ tay cô, nhúu mày, lạnh lùng nói: “Lắc tay đâu?”

Loan Đậu Đậu nhìn thấy trên cổ tay phải của áo sơ mi lộ ra chiếc lắc tay kia không khỏi chu môi: “Không phải công ty không cho đeo lắc tay đi làm sao, để trong túi.” Nói xong, nghĩ lại, cười nói: “Tổng giám đốc có phải anh muốn mua cái còn lại không?”

Nếu không thể đeo với Tô Triệt thôi thì bán cho tổng giám đốc vậy.

Thạch Thương Ly nhúu mày: “Đầu có cô có bệnh sao? Tôi bỏ tiền mua đồ của tôi?”

Loan Đậu Đậu ngây ngốc, Phán Ruồi đầu óc anh mới có bệnh!

Thạch Thương Ly giơ tay ra trước, ngón tay trực tiếp móc lắc tay trong túi cô ra, tự tay đeo cho cô. Chăm chú nhìn cô, giọng như ra lệnh: “Không cho phép tháo xuống! Quay về làm việc đi.”

“A!” Loan Đậu Đậu một mình đi ra phòng làm việc, liếc nhìn lắc tay, thật ra thì đeo rất đẹp, đáng tiếc không phải tự tay Tô Triệt đeo cho cô.

Cả ngày Loan Đậu Đậu không gặp lại Tô Triệt cũng không bị Thạch Thương Ly gọi vào phòng làm việc. Cuối cùng nghĩ thông suốt, nhất định Tô Triệt muốn quay lại với cô nên mới đến công ty làm.

Lúc tan làm vừa mới đi ra đã thấy xe Tô Triệt dừng trước cổng, ánh mắt của hắn lúc nhìn thấy cô liền nhòe miện nở nụ cười.

Loan Đậu Đậu vừa mới chuẩn bị vui sướng bước về phía trước, sau lưng liền truyền đến giọng nó lạnh lẽo: “Loan Đậu Đậu.”

Trong nháy mắt như có mây đen vây quanh, xoay người mặt cổ nặn ra nụ cười “Tổng giám đốc có gì phân phó?”

Ánh mắt Thạch Thương Ly khẽ quét qua xe Tô Triệt, nói ra một câu: “Theo tôi lên xe.”

“Có thể không lên không? Tôi còn có chuyện!” Loan Đậu Đậu cầu xin, ánh mắt tội nghiệp nhìn hắn, ý nói: nhanh một chút, thả tôi đi, thả tôi đi.....Tôi cùng người yêu đi đến tận chân trời!

Thạch Thương Ly cũng không nói nhiều, đôi môi khẽ cong lên, thoát ra ba chữ: “Năm trăm tệ.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đói Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Thì ra cô vẫn biết tự ái

Loan Đậu Đậu nhất thời lúng túng, nắm chặt tay: “Không thể khuất phục trước quyền lực!”

Thạch Thương Ly rất bình tĩnh cười lạnh: “Cô còn biết không khuất phục trước quyền lực sao? Vậy thì.....”

Loan Đậu Đậu lập tức cúi đầu xuống: “Những người giàu có thịnh thoảng có thể thay đổi được vài thứ!”

Ánh mắt Tô Triệt ngày càng mờ ảo, cả người cứng ngắc giống như hoàng tử trở mặt nhìn công chúa của mình bị ác ma bắt mất bản thân lại không thể đuổi theo, chỉ có thể tự trách bản thân!

Qua kính xe Loan Đậu Đậu thấy khuôn mặt ưu buồn của Tô Triệt, tim như muốn vỡ vụn. Tô Triệt không phải em không yêu anh thật sự là cấp bậc của Phân Ruồi quá cao, chúng ta không thể đấu lại được! Nhưng anh yên tâm, mặc kệ hấn dụ hoặc em thế nào, em tuyệt đối sẽ không bị mê hoặc, nhất định vì anh thủ thân như ngọc!

Thạch Thương Ly thấy được biểu tình của cô thay đổi liên tục, lạnh lùng nói: “Mặt cô bị chuột rút sao?”

Loan Đậu Đậu trợn mắt, ánh mắt đó là gì? Rõ ràng là cô căm phẫn, căm phẫn muốn chết! Cô đang thương nhớ Tô Triệt!

Ngồi trên xe nửa tiếng, Loan Đậu Đậu cảm thấy nếu lên xe của tổng giám đốc, nếu hấn là chủ nợ vậy nhất định phải lấy lòng hấn. Lựa lời nói: “Tổng giám đốc, xe của anh thật đẹp, nhất định là rất đắt!”

Thạch Thương Ly khẽ nhìn cô: “Bình thường.”

Bình thường? Trong miệng hấn bình thường nhất định là rất đắt! Loan Đậu Đậu tiếp tục nói: “Đắt lắm nhỉ, chắc anh sợ tôi tự ái vì không có tiền nên nói vậy, anh thật là tốt.”

“Thì ra cô vẫn biết tự ái!” Thạch Thương Ly bừng tỉnh, hiểu ra.

Loan Đậu Đậu đen mặt, nổi đóa nhưng không thốt nên lời. Nghiêng đầu hướng về phía cửa sổ xe nghe răng trợn mắt. Miệng tổng giám đốc thật quá độc, nịnh bợ không thành lại bị ngược lại bị hấn tiêu diệt!

Qua cửa sổ xe Thạch Thương Ly thấy biểu hiện trên khuôn mặt cô, khóe môi khẽ nhếch lên. Tâm tình thay đổi, quả nhiên không trêu chọc Loan Đậu Đậu thì cuộc sống của hấn rất nhàm chán.

Nửa tiếng sau rốt cuộc xe dừng lại. Loan Đậu Đậu theo hấn xuống xe mới phát hiện ra bị hấn đưa tới nơi không ai biết, trời đã tối, xung quang lại vắng lặng.

Xong rồi, không phải tổng giám đốc muốn hiếp, giết rồi vứt xác cô ra nơi hoang dã chứ?

Bước chân dừng lại nhìn bóng lưng cao lớn của hấn nhất thời cảm thấy như là đang nhìn tội phạm giết người, sắc mặt trắng bệch, mắt híp lại tìm đường để chuẩn bị chạy trốn!

Thạch Thương Ly quay đầu lại nhìn Đậu Đậu đứng cách hấn năm bước, nhú mày: “Sao thế?”

Loan Đậu Đậu cảm thấy thành thật sẽ được khoan hồng, chống cự sẽ bị trừng phạt, mặc dù không có thói quen nói dối nhưng vì cái mạng nhỏ của mình, lời nói dối nhưng tốt thì vẫn hay hơn. Nuốt một ngụm nước bọt nói: “Tổng giám đốc..... Thật ra thì, thật ra thì, thật ra thì tôi.....”

Đáy mắt Thạch Thương Ly hiện lên nghi ngờ, chăm chú nhìn cô, lạnh lẽo đợi cô nói hết.

Loan Đậu Đậu giống như đang trong một cuộc chiến tàn bạo. Nhắm mắt, vuron cổ ra quát: “Thật ra thì tổng giám đốc xin anh đừng xử tôi, xin anh đừng cưỡng gian tôi, nếu như anh cưỡng gian tôi cũng không cần giết tôi, mà nếu như giết tôi rồi thì cũng đừng vứt xác tôi nơi hoang dã!”

Một lúc lâu sau không nghe thấy âm thanh gì. Loan Đậu Đậu run rẩy, mẹ ơi, không phải tổng giám đốc rút dao hay lấy thuốc mê gì đó chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đói Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 19: Tôi muốn cô suy nghĩ lung tung về tôi

Loan Đậu Đậu cảnh giác lui về sau một bước: “Tổng giám đốc, tôi.....”

Thạch Thương Ly bước hai bước đến trước mặt cô, không để ý cô giãy giụa, xốc cổ áo cô lên, giọng nói xuyên qua kẽ răng: “Loan Đậu Đậu, cô cảm miệng cho tôi!”

Quả thật Loan Đậu Đậu ngậm miệng lại, bị đưa vào nhà. Hoàn cảnh vô cùng tốt, yên tĩnh, một giường uống trà nghệ thuật còn có một đôi vợ chồng già đáng yêu đang gọi bọn họ.

“Tổng giám đốc anh thường đến đây ăn cơm à?” Loan Đậu Đậu cầm cái ly, gương mặt xấu hổ, tại sao cô có thể chửi tổng giám đốc cao thượng như vậy!

Thạch Thương Ly liếc cô một cái, căn bản không để ý tới cô, dù gọi đồ ăn cũng không thèm hỏi cô. Dường như đối với hần Loan Đậu Đậu không tồn tại!

Loan Đậu Đậu vô tội ngồi bẻ ngón tay, không biết nên làm gì? Tổng giám đốc tức giận, có thể đuổi cô đi hay không? Hần có làm khó dễ cô không? Lại bắt đầu nịnh bợ.

“Tổng giám đốc, anh đừng tức giận được không? Tôi sai rồi, tôi không nên đem hình tượng độc ác như vậy áp đặt lên người anh. Tôi đã biết lỗi của mình rồi. Từ nay về sau tôi sẽ không có bất kỳ ý nghĩ xấu nào về tổng giám đốc, càng không suy nghĩ lung tung về tổng giám đốc.”

Loan Đậu Đậu nói xong phát hiện ra lời nói của mình nghe là lạ, len lén liếc nhìn thấy khóe miệng tổng giám đốc cũng là lạ.

Sắc mặt Thạch Thương Ly thay đổi, nhú mày, nói rõ ràng: “Tôi muốn cô nghĩ lung tung về tôi.”

“Hả?” Loan Đậu Đậu ngây ngốc nhìn hần, còn chưa kịp hỏi hần có ý gì. Đôi vợ chồng già đã dọn thức ăn lên, trong nháy mắt Loan Đậu Đậu mờ mịt.

Quả nhiên khẩu vị của Phân Ruồi cũng khác người! Hần lại có thể thích ăn dưa muối với bánh!

Thạch Thương Ly nhìn sắc mặt cô, sắc mặt lạnh lùng: “Không thích sao?”

“Thích! Bánh làm cho tôi nghĩ đến những khó khăn và những người anh hùng cách mạng, vô cùng vĩ đại, truyền cảm hứng và khích lệ tôi sống và làm việc tích cực hơn.” Loan Đậu Đậu cười so với khóc còn khó coi hơn.

“Vậy thì ăn nhiều một chút.” Thạch Thương Ly đưa hơn nửa bánh vào đĩa cô, không quên cho thêm ít dưa muối.

Loan Đậu Đậu cầm bánh, ngẩng đầu nhìn hần cười vô cùng thê lương. Cuối cùng anh dừng hy sinh ăn bánh, trong lòng yên lặng ăn.

Về mặt Thạch Thương Ly rất nghiêm túc, đáy mắt lại hiện lên nụ cười. Hần ăn rất ít, phần lớn là vào bụng Loan Đậu Đậu. Biết rõ Loan Đậu Đậu đã ăn không nổi nữa nhưng hần vẫn không mở miệng, thấy khuôn mặt cô ấy cười vụn vụn, tâm tình vô cùng vui vẻ.

Cuối cùng Loan Đậu Đậu tội nghiệp nói: “Mùi vị rất ngon chỉ là tôi ăn không nổi nữa. Hi hi.....”

Thạch Thương Ly nhìn một chiếc bánh còn lại, khóe miệng khẽ cười, lúc này rất lịch sự nhét vào tay cô: “Vậy thì mang về nhà ăn, bánh này để được rất lâu!”

Anh để tôi chết đi! Loan Đậu Đậu cảm phần thật muốn bóp nát cái bánh này!

Lúc Thạch Thương Ly đưa cô về nhà đã chín giờ tối.

Loan Đậu Đậu xuống xe đối với hần rất cảm kích: “Cảm ơn tổng giám đốc hôm nay đã mời tôi ăn cơm, cảm ơn anh đưa tôi về.”

“Không có gì.” Ánh mắt của hần nhìn dưới ánh đèn mờ hơi giả hoạt, hần nghiêm túc nói: “Nếu cô đã thích như vậy thì lần sau tôi sẽ đưa cô đi.”

Hả? Không cần đâu?

Loan Đậu Đậu còn chưa kịp nói đã nghe thấy Thạch Thương Ly nói: “Loan Đậu Đậu tôi không nghĩ cô thật sự đã ở đây hai mươi lăm năm.”

Chương 20: Kỹ thuật như vậy không tốt sao?

Anh!Cút!Cút!Cút!

Loan Đậu Đậu trơ mắt đứng nhìn xe hấn đi mất, đứng dưới ánh trăng, ngửa đầu nghiêng một góc bốn mươi lăm độ đầy ưu thương. Nơi tôi ở tốt hay không mặc mớ gì đến anh! Tôi khinh, về nhà phải ới hết bánh ra!

Ngày hôm sau.

Cô nàng bát quái lại tới: “Không phải hôm qua cậu quá kịch liệt chứ?” Đòi mắt gấu mèo nhìn thật chói mắt!

Loan Đậu Đậu đau khổ gật đầu: “Rất kịch liệt!, một tiếng đồng hồ!” Nôn một tiếng đồng hồ mới nôn hết đồng bánh kia ra!

Gương mặt cô nàng bát quái kinh ngạc: “À? Kỹ thuật không tốt sao? Mới một tiếng đồng hồ!” Thì ra là hôm qua bị trai đẹp “dùng”!

Loan Đậu Đậu giận: “Kỹ thuật cái gì! Một tiếng là quá nhiều, bình thường nửa tiếng là đủ rồi!”

Ánh mắt cô nàng bát quái không đồng tình nhìn cô, cầm lấy tay cô, nức nở nói: “Em gái, em uất ức rồi. Mặc dù chúng ta không giống nhau nhưng ỏ cứng không được cũng không nên miễn cưỡng bản thân! Tìm một người kỹ thuật tốt, dù sao tắt đèn cái gì cũng không nhìn thấy nhưng cảm giác không giống nhau! Haiz, cô bé tội nghiệp.....chị phải đi tìm ỏ cứng cho em mới được!”

Loan Đậu Đậu mờ mịt nhìn bóng dáng cô ấy đi mất, hoàn toàn nghe không hiểu ý cô ấy. “Không phải mình nôn một tiếng sao? Kỹ thuật gì? Tắt đèn nhắm mắt làm gì? ỏ cứng gì? ỏ cứng tốt có thể giúp mình ới sao?”

Điện thoại vang lên, Loan Đậu Đậu nắm điện thoại: “A lô. Văn phòng tổng giám đốc xin nghe!”

“Đậu Đậu, là anh.” Giọng nói dịu dàng rõ ràng truyền vào tai, Loan Đậu Đậu đỏ mặt, không lên tiếng.

“Tan làm có thời gian rảnh không? Anh muốn mời em đi uống nước.” Một lúc sau bên kia lại truyền đến giọng nói làm cô tê dại.

Loan Đậu Đậu mày phải bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, hít sâu: “Em rảnh.”

“Được, gặp tại chỗ cũ.” Nói xong điện thoại cũng tắt.

Loan Đậu Đậu vẫn còn ngơ ngác cầm điện thoại, mặt hồng tím đập nhanh, cắn ngón tay, tự cười: “Tô Triệt hẹn mình, Tô Triệt muốn hẹn với mình!”

Sau khi nhận được điện thoại cô bắt đầu uốn éo cái mông xoay vòng vòng trong phòng làm việc. Nhưng cô không chú ý tới phòng làm việc của tổng giám đốc ngay bên cạnh, nhất là tổng giám đốc biến thái cho người làm vách ngăn giữa hai phòng bằng kính thủy tinh, bây giờ rèm cửa cũng không kéo mà Thạch Thương Ly nhìn cái mông không ngừng uốn éo trước mặt mình, khẽ nhú mày.

Kể từ khi có Loan Đậu Đậu cuộc sống trở nên thú vị hơn!

Có hẹn với Tô Triệt nên năng suất làm việc của Loan Đậu Đậu cao gấp mấy lần bình thường, thỉnh thoảng soi gương xem lại mặt trang điểm đã được chưa. Cảnh tượng này rơi vào mắt ai đó, sắc mặt từ từ lạnh xuống.

Loan Đậu Đậu vừa mới đi ra khỏi phòng làm việc liền có người chạy tới trước mặt: “Hôm nay tổng giám đốc mời cơm, mọi người đều phải đến.”

Lòng Loan Đậu Đậu như đã chết, ánh mắt cầu xin bí thư: “Tôi còn có việc, có thể không đi không?”

Bí thư dịu dàng cười với cô: “Tổng giám đốc có nói rồi, nếu như ai có hẹn có thể không đi, dù sao cũng là đột xuất. Chỉ là phòng thư ký đều phải đi! Nhất là thư ký thân cận nhất!” Đây chính là nguyên văn của tổng giám đốc.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đói Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Một con không có lỗ tai, một con không cái đuôi, thật kỳ quái

Loan Đậu Đậu chưa kịp gọi điện thoại đã bị các đồng nghiệp kéo lên xe đến nhà hàng, không biết là do cô quá đen hay số phận trâu đùa mà lúc ăn cơm lại bị mọi người xếp ngồi bên cạnh tổng giám đốc, ăn cơm xong đi hát karaoke mọi người lại cho cô ngồi bên cạnh tổng giám đốc.

Trong lòng vẫn nhớ là Tô Triệt đang đợi nhưng lại không có cơ hội gọi điện thoại cho anh. Lúc mọi người say đùa ca hát, Loạn Đậu Đậu lên rút điện thoại trong túi ra nghĩ muốn gửi tin cho Tô Triệt.

Còn chưa kịp ấn bàn phím, chợt nghe giọng của bí thư: “Loan Đậu Đậu đến lượt cô hát.”

“Hả?” Loan Đậu Đậu ngớ người, ánh mắt mờ mịt nhìn mọi người, trước ánh mắt đầy mong chờ của mọi người khẽ cúi đầu: “Tôi... Tôi không biết hát!”

“Không sao, có thể hát bất kỳ bài nào.” Thạch Thương Ly vẫn dựa vào ghế sa lon, dáng vẻ lười biếng giống như mèo ba tư, hip mắt khinh thường nhưng ánh nhìn Loan Đậu Đậu rất sâu xa.

Hình như mọi người cũng nhận ra điểm này, nhao nhao gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy, cứ chọn một bài đi. Tổng giám đốc đã lên tiếng, không hát thì chính là không nể mặt tổng giám đốc.....”

Không nể mặt tổng giám đốc, chính là muốn nghỉ việc.....

Loan Đậu Đậu do dự nhìn về phía Thạch Thương Ly, nhìn hẩn miệng không phát ra tiếng động, nhất thời sắc mặt trắng bệch: “Có phải tôi hát gì cũng được phải không?”

Mọi người nhao nhao gật đầu!

“Vây.....Được rồi!” Loan Đậu Đậu chọn một bài. Nhất thời cả phòng yên lặng, trên màn hình xuất hiện hai con cạp đáng yêu, sau đó giọng hát như vệt đực của Loan Đậu Đậu cất lên: “Hai con cạp chạy nhanh, chạy nhanh.....Một con không có lỗ tai, một con không có cái đuôi thật kỳ quái.....”

Sắc mặt mọi người đều là.....đau đến không muốn sống nữa! Lần đầu tiên đi karaoke nghe thấy có người hát(Hai con cạp con), cái này không nói, đáng nói là người hát (Hai con cạp con) có thể hát giọng đều đều như vậy!

Loan Đậu Đậu rống vô cùng vui vẻ, lại dùng tiếng anh rống lên một lần, âm cuối cùng còn không quên đứng trước mọi người cúi mình: “Cảm ơn mọi người!”

Sắc mặt Thạch Thương Ly âm đạm nhưng nội tâm rất khó chịu! Chính mình ăn no không có chuyện gì làm tự rước họa vào thân, trời sanh Loan Đậu Đậu chính là ranh giới cuối cùng của hẩn!

Sau đó Loan Đậu Đậu bị hẩn chèn vào góc, cơ thể cô như người mất hồn. Nhưng cô không còn tâm tư suy nghĩ Tô Triệt, cúi đầu suy nghĩ đến câu nói kia của tổng giám đốc: Bánh!

Cơ thể phản chấn, không phải hẩn lại muốn đưa cô đi ăn bánh chứ?

Sau khi hát xong Loan Đậu Đậu cùng đường về với tổng giám đốc nên dĩ nhiên đi cùng xe, ngồi trên xe do dự thật lâu cô mới cẩn thận hỏi: “Tổng giám đốc vừa rồi ở phòng karaoke anh nhắc đến bánh, có phải anh lại muốn đưa tôi đi ăn không?”

Thạch Thương Ly làm sao có thể không biết tâm tình cô chứ, hẩn biết rõ còn hỏi: “Cô muốn đi ăn?”

“À.....Không có, không có, tuyệt đối không có!” Loan Đậu Đậu hận không có cái lỗ nào để chui xuống! Dọc theo đường đi không dám nói gì nữa, không khí rất yên tĩnh, cúi đầu bẻ ngón tay, không để ý Thạch Thương Ly khẽ nở nụ cười.

“Cảm ơn tổng giám đốc đã đưa tôi về.” Loan Đậu Đậu xuống xe, cảm kích, nhìn tổng giám đốc đi. Xoay người chuẩn bị lên lầu liền nhìn thấy trong bóng tối có một bóng người cô đơn đang đi ra, ánh mắt thất vọng.

Loan Đậu Đậu hoàn toàn ngây người!

.....Sao Tô Triệt lại ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đói Bụng: Thỏ Trắng Mờ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Không chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới

Sáng nay Thạch Thương Ly phải đi gặp khách hàng mà Loan Đậu Đậu trở thành người nhân rồi nhất công ty. Chỉ là bây giờ cô cũng không vui, mệt mỏi nằm dài trên bàn làm việc.

Tối hôm qua Tô Triệt không nói gì, chỉ dùng ánh mắt đau thương đứng nhìn cô chăm chăm, một lúc lâu sau mới nói: Thì ra thật sự không ai vĩnh viễn có thể đứng một chỗ chờ một người.

Sau đó dưới ánh trăng cô đơn rời đi.....

Dưới ánh trăng sáng cô nhìn anh, rốt cuộc Tô Triệt có ý gì! Ai tự nguyện đứng một chỗ chờ tôi chứ?

Buổi trưa Loan Đậu Đậu ăn cơm sườn nhưng không có khẩu vị gì, phòng ăn ồn ào chột trở nên yên tĩnh, không biết ai nói: “Giám đốc đã tới, tư thế cầm chén cũng rất đẹp!”

Mẹ kiếp! Không nên dùng ánh mắt háo sắc như vậy nhìn Tô Triệt!

Loan Đậu Đậu ngẩng đầu nhìn, Tô Triệt ngồi trong góc khuất, đối với cô tiếng thét chói tai đã thành thói quen mà từ đầu đến cuối ánh mắt của anh cũng không nhìn cô, một giây cũng không có!

Tức giận! Tô Triệt không nể mặt, dù gì trước kia chúng ta cũng từng yêu nhau, bây giờ là đồng nghiệp tình cũ cũng có thể được tái hợp!

Loan Đậu Đậu bùng cơm sườn, ngẩng đầu ưỡn ngực, trước ánh mắt giết người của toàn công ty bước thật nhanh tới ngồi trước mặt hắn, cố ý phát ra âm thanh thật lớn làm cho hắn chú ý ngẩng đầu lên nhìn!

Hừ! Bây giờ đã nhìn cô!

Ánh mắt u buồn của Tô Triệt làm đau lòng người, đôi môi mỉm cười: “Đậu Đậu.”

“Vâng, ăn cơm nào!” Loan Đậu Đậu hài lòng, nhất thời cảm thấy ngon miệng, chuẩn bị cắn một miếng sườn thì chột nghe thấy tiếng nói lạnh lùng phía sau lưng: “Thư ký Loan.”

Không phải cô đang nằm mơ chứ?

Loan Đậu Đậu quay đầu lại thấy Thạch Thương Ly đứng trước mặt, bây giờ toàn bộ ánh mắt của mọi người trong phòng ăn đang dồn vào bọn họ! Không phải hắn ra ngoài gặp khách hàng sao, buổi trưa đáng lẽ phải ăn ở bên ngoài chứ?

Ánh mắt lạnh lẽo của Thạch Thương Ly nhìn Tô Triệt, làm như không thấy, lại quay qua hỏi Loan Đậu Đậu: “Cơm trưa của tôi!”

“Tôi, tôi tưởng anh ăn bên ngoài nên.....” Căn bản không đặt đồ ăn cho hắn!

Cô tưởng rằng sẽ bị hắn mắng nhưng không ngờ.....

Thạch Thương Ly đi vòng qua cô, ngồi vào vị trí của cô, vừa đứng đối mặt với Tô Triệt. Ngón tay cầm nĩa lên nói: “Về sau nếu tôi không có ở công ty cô cũng phải gọi điện hỏi tôi về bữa trưa. Dù sao quan hệ của chúng ta không chỉ là quan hệ cấp trên cùng cấp dưới!”

Sau đó cắn một miếng sườn!

Loan Đậu Đậu kinh ngạc, con người sắp rơi trên mặt đất, chung quanh bàn tán xôn xao.....

Tổng giám đốc cứ như vậy ăn bữa trưa của Loan Đậu Đậu.....cơm sườn! Trên cái muống còn có nước miếng của cô!!!

Sắc mặt Tô Triệt từ từ tái nhợt, Loan Đậu Đậu chưa kịp phản ứng liền nói: “Tôi no rồi, mọi người cứ tự nhiên.” Bóng dáng ưu thương rời khỏi phòng ăn trước ánh mắt của mọi người.

Loan Đậu Đậu hoàn toàn ngây ngốc!

Thạch Thương Ly cúi đầu trong nháy mắt khoe môi khẽ nở nụ cười. Mặc dù hương vị sườn rán không ngon lắm nhưng.....cảm giác chột tức người khác thật hay!

Rốt cuộc chuyện tình tay ba giữa tổng giám đốc, Loan Đậu Đậu và giám đốc cũng bị bàn tán xôn xao trong công ty, so với vi rút còn lan truyền nhanh hơn! Một buổi chiều ngắn ngủi, ngay cả cô quét nhà vệ sinh cũng biết!

Chương 23: Chỉ tại giám đốc

Cô nàng bát quái điều tra chân tướng sự việc: “Loan Đậu Đậu, xin hãy thành thật khai báo với tổ chức có phải cô bỏ giám đốc tìm tổng giám đốc làm nơi nương tựa phải không?”

“Phụt!” Loan Đậu Đậu phun trà sữa vừa mới uống ra khỏi miệng. Ánh mắt hoảng sợ trừng cô ấy: “Cô còn giỡn sao? Tôi? Tổng giám đốc? Không bằng cô nói Phương Tử Châu yêu Tiểu Tử, Tiểu Tử lại yêu Hàn Hàn, Phương Tử Châu vì không chiếm được Tiểu Tử ôm hận đi giết Hàn Hàn!”

Cô nàng bát quái lại mở miệng: “Chuyện này tôi không xen vào, tôi chỉ muốn nghe lời cô nói!”

“Sự thật vĩnh viễn chỉ có một!” Loan Đậu Đậu làm dấu hiệu như Conan: “Tôi với tổng giám đốc còn trong sạch hơn nước sông”

“Sông Hoàng Phố đi!” Cô nàng bát quái bỏ sung.

Loan Đậu Đậu tròn mắt: “Rốt cuộc điểm nào cho mọi người thấy tôi với tổng giám đốc có quan hệ?”

Cô nàng bát quái quan sát cô mấy lần, cuối cùng kết luận: “Tổ chức biết cô đang mâu thuẫn! Thật ra chuyện này cũng không thể trách cô, chỉ có cách trách giám đốc. Dựa vào quan hệ giữa chúng ta, cô hãy thành thật khai báo, một đêm tổng giám đốc làm mấy lần? Có phải bảy lần không.....”

Sắc mặt Loan Đậu Đậu tối sầm! Thật là chọn lầm bạn tốt rồi!

Cô cố gắng giải thích một lần nữa mình với Phan ruồi không có quan hệ gì thì Phan ruồi gọi điện thoại tới.....

Cô không muốn nhận nhưng còn thiếu người ta năm trăm tệ, lại phải nhận điện thoại.

Nhà vệ sinh to như vậy toàn là bọt xà phòng, trong không khí tràn ngập mùi xà phòng, trong bồn tắm ngâm một đồng quần áo. Loan Đậu Đậu nghiêng răng cắn lợi ra sức vò quần áo đất tiền của Phan ruồi, vừa lẩm bẩm: “Người ta tan việc thì được đếm tiền còn tôi bị anh bắt vào đây giặt quần áo! Tôi là thư ký không phải người hầu!”

Thạch Thương Ly thay quần áo ở nhà, bỏ đi sự uy nghiêm ở trong công ty, trở nên ôn hòa hơn rất nhiều, chỉ là khuôn mặt vẫn lạnh lùng, ngồi trên ghế salon, để máy tính trên đầu gối, xem website, ánh mắt thỉnh thoảng quét qua bóng dáng người giặt quần áo trong phòng tắm, tâm tình.....vui vẻ!

Sau khi Loan Đậu Đậu giặt quần áo xong, Thạch Thương Ly nói một câu: “Tôi đồi bụng.”

Loan Đậu Đậu nổi giận, hung hăng xé tạp dề ném xuống đất, chỉ vào hần quít: “Anh thật đáng ghét! Nấu cơm giặt quần áo là việc chỉ có hai loại người phải làm, một là vợ anh hai là người giúp việc! Mà tôi đều không phải hai loại đó, tôi là thư ký! Thư ký! Anh đừng khinh người quá đáng!”

Thạch Thương Ly cũng không giận. Hắn để máy tính xuống, hai chân để một chỗ. Đôi mắt phượng nhìn cô, khỏe môi khẽ nói: “Rất tốt, tôi còn định tăng thêm 10% tiền lương, xem ra.....”

“A!” Loan Đậu Đậu nhanh chóng tính toán thêm 10% tiền lương con số sẽ là bao nhiêu, sắc mặt tức giận trong nháy mắt dịu dàng làm động lòng người: “Tổng giám đốc, anh thật đáng ghét, làm người ta yêu thích, nhìn mãi không chán. Tôi thích anh bắt nạt tôi như vậy, anh càng bắt nạt tôi, tôi càng vui.....” Cô thật sự muốn tát mình một cái!

Thạch Thương Ly bị câu nói “Anh thật đáng ghét làm cho người ta nhìn mãi không chán” làm cho sặc, mấy giây sau đáy mắt hiện lên một nụ cười âm áp.

Loan Đậu Đậu cô đúng là một “gia vị” làm cuộc sống vui hơn!

Chương 24: Người nhà bạn so với hấn không khác lắm!

Loan Đậu Đậu sức cùng lực kiệt, thể lực cực kỳ tiêu hao. Ban ngày ở công ty đối phó với tổng giám đốc biến thái, tan làm còn phải thay hấn nấu cơm giặt quần áo, không nghĩ tới cô lại có thể siêu nhân như vậy!

Đồng Thoại mặc quần áo màu lam, túi xách màu vàng nhạt khuôn mặt nhỏ bé tinh xảo đeo mắt kính. Loan Đậu Đậu nằm trên bàn liếc cô ấy một cái: “Bạn bị người nhà bắt nạt sao?”

“Bạn cảm thấy tỷ lệ xảy ra chuyện này là bao nhiêu?” Đồng Thoại ngồi xuống, ưu nhân đối với nhân viên phục vụ gọi cà phê, khoe miệng chứa đựng nụ cười dịu dàng làm cho nhân viên phục vụ cũng mất hồn.

Loan Đậu Đậu nghĩ đến người nhà cô, cả người run lên, lắc đầu: “Người nhà bạn so với hấn không khác lắm.”

Đồng Thoại mím môi dịu dàng cười, ánh mắt càng thêm u oán.

Loan Đậu Đậu cảm thấy không thoải mái, cẩn thận hỏi: “Minh có nợ tiền bạn mà không trả không?”

“Không có.” Đồng Thoại dừng lại, nhân lúc cô còn chưa kịp vui vẻ liền nói: “Nhưng bạn không nói cho mình biết là bạn vào U;I là vì Tô Triệt!”

Hả! Loan Đậu Đậu le lưỡi một cái, chuyện này lúc trước cô không kể với Đồng Thoại. “Minh vào U;I mới biết thì ra hấn ta cũng ở công ty đó, hơn nữa mình còn cảm thấy là hấn ta vì mình mà chuyển tới đây. Minh thể với bạn những gì mình nói là thật, nếu không Phân Ruồi sẽ bị sét đánh!”

Đồng Thoại không trả lời cô, ánh mắt nhìn về phía sau cô.

“Haiz. Bây giờ không nói chuyện mình yêu Tô Triệt! Minh nói cho bạn biết tổng giám đốc của mình là một người biến thái, căn bản là chuyên vận vẹo đủ điều. Nhất định là gia đình hấn tan nát, từ nhỏ không có sự ấm áp từ ba mẹ, tạo thành nỗi ám ảnh của tuổi thơ, sau khi bước vào xã hội gặp nhiều áp lực nên vận vẹo người ta thành thói quen không kiểm chế được.....”

Đồng Thoại cắn ống hút nghe đến câu cuối cùng thì bị sặc.

“Bạn làm sao vậy? Minh đang nói Phân Ruồi không phải nói nhà bạn sao bạn lại kích động? Minh biết rõ nhất định là trong lòng bạn rất dễ chịu phải không? Người đàn ông tốt nhất đã thuộc về bạn rồi.....”

Loan Đậu Đậu không để ý sắc mặt Đồng Thoại thay đổi, nói rất hăng hái!

“Thư ký Loan tôi không nghĩ tới trí tưởng tượng của cô phong phú như vậy.”

Giọng nói lạnh lùng giống như ở bắc cực thổi qua, Loan Đậu Đậu hoàn toàn hóa đá, con ngươi muốn rớt ra ngoài. Lần thứ n sau mới dám quay đầu lại, nhìn thấy Thạch Thương Ly mặc đồ tây đứng sau lưng, quần tây bao quanh đôi chân dài thẳng của hấn, đôi tay đặt trong túi, ánh mắt cười như không cười.

Cô không nằm mơ chứ?

“Biến thái? Tuổi thơ không êm ấm? Hay vận vẹo lung tung?” Khoe môi Thạch Thương Ly kéo ra một đường cong, cười lạnh: “Từ ngữ của thư ký Loan thật phong phú.”

Một giọt mồ hôi như hạt đậu rơi xuống, Loan Đậu Đậu run rẩy trong lòng, như cách biểu hiện thường ngày của Thạch Thương Ly, lần này là cô chết chắc! Nhất định chết chắc!

“Hi hi, quá khen! Quá khen! Đây không phải là vì công ty, đề cao tiêu chuẩn của anh sao!”

Sắc mặt Thạch Thương Ly trầm xuống: “Thư ký Loan có thể giải thích cho tôi biệt hiệu Phân Ruồi được không?”

Loan Đậu Đậu hoàn toàn ngây ngốc, u buồn! Chẳng lẽ Phân Ruồi cái máy nghe lén lên người mình sao? Tại sao mỗi lần nói xấu hấn thì hấn liền xuất hiện chứ? Hơn nữa còn nghe hết, không sót một chữ! Ánh mắt u oán hướng về phía Đồng Thoại.....

Cô ấy chỉ ngồi yên lặng đợi xem kịch vui!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đối Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Anime, ether!

Cứu mạng! Ai tới cứu mạng tôi!

Lương tâm Đồng Thoại mở ra, đứng dậy vươn tay với Thạch Thương Ly tự giới thiệu bản thân: “Xin chào, tôi là Đồng Thoại là bạn thân của Đậu Đậu.”

“Thạch Thương Ly.” Thạch Thương Ly lịch sử bắt tay cô ấy, sau đó buông tay, ngồi xuống.

Loan Đậu Đậu cảm lý không dám nói lời nào, len lét liếc nhìn Thạch Thương Ly, tò mò tại sao hắn lại ở đây! Lại cảm kích nhìn Đồng Thoại một cái, thật đúng là chị em tốt! Về sau mình sẽ không giành mè ãn liền với bạn nữa!

Đồng Thoại thu hồi ánh mắt nghiêng đầu quan sát Thạch Thương Ly, không khỏi bội phục trong lòng: “Khí thế thật mạnh, Khó trách Đậu Đậu bị hắn trêu chọc đến khóc.”

“Đậu Đậu tính cách không tốt đã gây nhiều phiền toái cho anh.” Câu nói đầu tiên là tuyên bố Loạn Đậu Đậu là bạn thân cô!

Thạch Thương Ly cũng vừa ngồi vừa quan sát Đồng Thoại, cô gái này không giống Loạn Đậu Đậu, trở thành bạn thân cũng là một điều thần kỳ. Nghe thấy trong lời nói cô có gai, khóe miệng cười nhạt: “Đã thành thói quen rồi đôi lúc có người lệ thuộc vào mình cũng hay.” Ý muốn nói: “Hai người có thân hơn nữa cũng vậy, bây giờ cô ấy là người của tôi!”

Thật là một người đàn ông có khí thế mạnh mẽ! Đồng Thoại mặt không thay đổi, cười nhẹ nhàng: “Cô ấy hơi ngốc, không phân rõ người tốt người xấu, nếu không sẽ không bị anh bắt nạt như vậy.” Ý nói: “Cô không biết rõ hắn là người xấu!”

Đôi mắt phượng của Thạch Thương Ly híp lại, nhàn nhạt nói ra năm chữ: “Cô ấy rất thú vị!”

Loan Đậu Đậu nhìn Đồng Thoại lại nhìn Thạch Thương Ly, khẽ hỏi: “Hai người đang nói tôi sao?”

Hai người đều cho cô một cái nhìn với ý nói “Cô thật ngu ngốc”!

Đôi mắt Đồng Thoại tinh ý phát hiện ra trên cổ tay hắn cùng tay Loạn Đậu Đậu có hai chiếc vòng tay tình yêu, Loạn Đậu Đậu dường như chưa phát hiện ra cấp trên biến thái của cô cũng xấu xa! Phải tìm cơ hội nói rõ ràng với cô, muốn thoát khỏi áp bức, phải cách xa cấp trên biến thái này!

Thạch Thương Ly cũng suy nghĩ cô gái này quá khôn khéo, đoán chừng sẽ làm hư chuyện. Ánh mắt dời đến trên người Đậu Đậu, mím môi nói: “Về công ty với tôi.”

“Nhưng mà.....” Loạn Đậu Đậu còn muốn phản bác hôm nay là chủ nhật nhưng nhìn ánh mắt của hắn liền lập tức đứng dậy đi theo, ngay cả Đồng Thoại cũng không để ý đến.

Dọc đường đi Thạch Thương Ly cũng rất căng thẳng, mặt đen lại không nói một lời, mở cửa trên đầu xe. Loan Đậu Đậu thắt chặt dây an toàn, nghĩ có khi nào mọi người nghĩ tổng giám đốc muốn chết cùng cô không?

Đến cửa công ty, Thạch Thương Ly trực tiếp xuống xe, mở cửa xe, tháo dây an toàn cho Loan Đậu Đậu, vừa lời vừa kéo cô vào trong công ty!

Tò Triệt đến nhà Loan Đậu Đậu muốn mời cô đi chơi nhưng không tìm thấy người, liền quay trở về công ty làm cho xong chuyện còn đang làm dở. Mới vừa tới công ty liền thấy Thạch Thương Ly dắt tay Loan Đậu Đậu đi vào, không để ý tới ánh nhìn của mọi người. Ánh mắt anh càng thêm mất mát u buồn, ngón tay trắng nõn nắm thật chặt sợi dây chuyền mới mua trong tay.....

Anh đang tính tỏ tình với Loan Đậu Đậu nếu như cô đồng ý thì cô với Thạch Thương Ly có quan hệ gì anh cũng không để ý.....

Nhưng bây giờ.....

Đôi môi mỏng khẽ nở một nụ cười tự giễu, thì ra anh đều tự mình đa tình. Thê lương xoay người bỏ đi, tiện tay vứt dây chuyền mới mua vào thùng rác bên đường, giống như muốn vứt bỏ đi đoạn tình cảm này.

“Anime, ether.....” Loan Đậu Đậu bị ném lên ghế sa lon, trong đầu liền thốt ra những lời này.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đôi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Oh, Office, Sexy!

Sắc mặt Thạch Thương Ly tối sầm một nửa. “Không nói được tiếng Nhật thì cũng đừng làm mất mặt như vậy!”

Mẹ nó! Bà đây không phải là không có nhiều chất dinh dưỡng thì khó xem! Đôi tay chống nạnh, ngẩng đầu ưỡn ngực, sức mạnh tràn đầy: “Ai nói tôi không biết tiếng Nhật? Tôi nói Anime, ether.....”

Nửa gương mặt còn lại của hân cũng tối sầm.....

Từng bước từng bước ép sát, đến gần cô, khom lưng, đôi tay chống lên ghế sa lon, bao cô trong lồng ngực, cúi đầu dựa vào rất gần cô, hơi thở nóng bỏng phả vào mặt cô. Vốn chỉ muốn đi uống cà phê không nghĩ tới lại gặp cô, càng không nghĩ tới cô lại nói xấu hân sau lưng như vậy.

Cơ thể Loan Đậu Đậu khẽ rụt lại, tròn to mắt nhìn hân đi tới, da mặt rất trắng, lỗ chân lông rất nhỏ! Sao lại tốt như vậy! Sống mũi cao, đôi môi mỏng gọi tình, không có son bóng nhưng vẫn đỏ tươi làm cho người ta muốn cắn một cái.

Trên người của hân có có mùi đặc trưng của đàn ông, uy nghiêm không khỏi làm cho người ta cảm thấy an tâm.

Thạch Thương Ly im lặng nhìn gương mặt cô, khuôn mặt xinh đẹp, lông mi dài, đôi mắt to đen láy không ngừng chuyển động. Chỉ là ngoài trí thông minh không cao cô không có gì nổi bật.

Loan Đậu Đậu nháy nháy mắt, đôi tay che trước ngực, cảnh giác nói: “Tôi, tôi, tôi, không phải chỗ, anh, anh đừng nghĩ.....”

Trán Thạch Thương Ly nổi gân xanh, khuôn mặt hoàn mỹ nhăn nhó!

Bùm.....

Ngoài cửa phát ra tiếng động, sau đó nghe thấy giọng nói đáng yêu thét chói tai: “Oh, office, sexy!”

Khỏe miệng Loan Đậu Đậu co quắp, ánh mắt xuyên qua bờ vai hân thấy người đàn ông tóc dài ngang vai đứng ở cửa, khuôn mặt bánh bao quần áo chỉnh tề, bên cạnh là một túi hành lý lớn.....

Kỳ quái hơn là tại sao tóc hân lại có chỗ đỏ chỗ xanh lá chỗ canh dương? Hân ta là cây thông noel sao?

Thạch Thương Ly quay đầu lại nhìn hân giống như ngáp phải ruồi, nhíu mày lạnh lùng nói: “Sao em lại quay về?”

Cây thông noel uốn éo cái mông, đi tới, ánh mắt vẫn nhìn Loan Đậu Đậu “Nếu không phải ông già lạnh lùng ép em, anh cho rằng em sẽ tự nguyện về đây sao, tất cả con gái ở đây đều là hạng A!”

A! Loan Đậu Đậu cúi đầu liếc nhìn của mình một cái, không phải A, ít nhất cũng là A+!

Thạch Thương Ly vòng qua hân ta đi tới bàn làm việc ngồi xuống, giọng nói lạnh lùng: “Đã quay về vậy ngày mai đến công ty báo cáo, em cũng có thể đứng đắn lại một chút.”

Cây thông noel xi mũi xem thường: “Sở thích tán gái của em vẫn vậy, không đứng đắn được!” Khom lưng lấy từ trong hành lý ra một chiếc váy Ba Tư ném cho Loan Đậu Đậu: “Đây là quà ra mắt với cô.”

Ánh mắt Loan Đậu Đậu sáng lên, sờ sờ váy, cảm thấy không tệ, chất lượng rất tốt. Không nghĩ tới cây thông noel tốt như vậy, chỉ là.....hình như ngực hơi lớn.

Cây thông noel nhìn ra sự nghi ngờ của cô, vô tội lắm bảm: “Cực kỳ lớn, dù gì vẫn có thể mặc áo ngủ. Sao tôi biết anh ấy đòi thư ký còn nhanh hơn đòi người yêu chứ, ánh mắt ngày càng kém, thư ký trước dù gì cũng cỡ D, lần này ngay cả A cũng không được!”

Loan Đậu Đậu sa sầm mặt.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Anh mới không phải cỡ A, cả nhà anh mới không phải cỡ A

“Tôi là Thạch Lăng, cô có thể gọi tôi là anh Lăng.”

Loan Đậu Đậu đầu lười cuốn lại: “Bọ Hung?”

Sắc mặt cây thông noel Thạch Lăng tối sầm, sửa lại: “Thạch trong đá, lăng trong sáng!”

“A, tôi là Loan Đậu Đậu!”

Thạch Lăng nhếch mày: “Đậu xanh nhỏ? Quả nhiên không phải món tôi thích!” Ánh mắt quét về phía ngực cô, cảm thấy khẩu vị của Thạch Thương Ly thật quái dị.

“Là Loan Đậu Đậu!”

“Đậu xanh nhỏ!”

Loan Đậu Đậu thất bại bỏ qua, muốn nói rõ với cây thông noel so với lên sao hỏa còn khó hơn. Chỉ mong cô sẽ không có công việc gì liên quan đến Bọ Hung.

Nhưng.....

Thạch Lăng uốn éo cái miệng đến trước mặt Thạch Thương Ly, lấy lòng: “Anh trai, Đậu xanh nhỏ rất thú vị, cho em mượn chơi hai ngày đi!”

Nghe được chữ “anh trai” thì Loan Đậu Đậu hóa đá, bọn họ là anh em sao? Nghe thấy câu nói phía sau của hắn thì ngậy ngốc! Mẹ kiếp hắn ta làm như cô là con gấu bông sao?

Thạch Thương Ly ngược mắt lên, lạnh lùng nói: “Không được, cô ấy là thư ký riêng của anh.”

Loan Đậu Đậu nghe được câu này thì thở phào nhẹ nhõm! Xem như Phân Ruồi còn có chút lương tâm, về sau..... Còn chưa kịp vui mừng đã nghe thấy hắn bỏ sung: “Huống hồ cô ấy không phải cỡ A, chơi không vui!”

Anh mới không phải cỡ A, cả nhà anh cũng không phải cỡ A! Phân Ruồi! Phân Ruồi! Phân Ruồi!

Gương mặt Thạch Lăng không cam lòng, méo miệng la: “Anh có hai lựa chọn, một là cho em ở nhà anh, hai là chuyển đậu xanh nhỏ làm thư ký cho em!”

Thạch Thương Ly trước sau như một lạnh lùng, ánh mắt phức tạp, nhìn chòng chọc hắn ta một hồi lâu, gật đầu: “Một tuần lễ!”

“Được!” Thạch Lăng vui vẻ uốn éo cái miệng trong phòng làm việc, sung sướng nhảy hip-hop.

Loan Đậu Đậu mặt tối sầm nhìn hai người đàn ông này, căn bản không hỏi ý kiến cô! Một Phân Ruồi đã quá mức rồi, bây giờ lại có thêm Bọ Hung, ông trời thật trêu người? Rốt cuộc có muốn tôi sống nữa hay không?

Thạch Lăng hưng phấn đứng bên cạnh cô, tay đặt lên vai cô: “Đậu xanh nhỏ, từ hôm nay trở đi cô là của tôi.....”

Mắt Loan Đậu Đậu chăm chú nhìn vào đôi tay trên vai cô, tại sao ngón tay lại trắng dài như vậy! Còn chưa kịp mở miệng, Thạch Lăng tiếp tục nói: “Yên tâm, tôi có đôi bụng cũng sẽ không ra tay đối với người không có cỡ A!”

Anh mới không có cỡ A! Loan Đậu Đậu tức giận phát hỏa, đập bàn nhưng ánh mắt Thạch Thương Ly quét tới: “Tự giải quyết cho tốt”, không khỏi méo miệng. Thôi bỏ đi, ai bảo Bọ Hung là em trai tổng giám đốc, không so đo, không so đo!

Trước khi gặp Phân Ruồi, Loan Đậu Đậu cảm thấy trên thế giới này người biến thái nhất là Phân Ruồi, sau khi gặp Bọ Hung, cô cảm thấy, trên thế giới này có Bọ Hung còn khó làm người hơn!

Trước tiên nói về chuyện đặt khách sạn, không phải năm sao không ở, không phải phòng cho “tổng thống” thì không chịu, không có đầu bếp Pháp thì không ăn, quan trọng hơn là nữ nhân viên không đẹp cũng không ở! Rốt cuộc là hắn ta muốn ở khách sạn hay là muốn tán gái?

Mặc dù Bọ Hung là cao thủ tán gái nhưng Loan Đậu Đậu trong mắt hắn căn bản cũng không coi là em gái, miễn cưỡng xem là con gái! Toàn bộ hành lý đều để cho cô một mình đưa vào phòng trong khách sạn! Vừa mở ra nhìn, thiếu chút nữa Lan Đậu Đậu học máu.

Không phải là đồ gì quý giá mà toàn là một đồng sắt vụn!

Chương 28: Anh nghĩ anh là băng vệ sinh tất cả con gái trên thế giới đều yêu anh sao?

Hắn ta một mực không chịu dùng đồ của khách sạn, phải chịu khổ lần nữa! Bàn chải đánh răng, sữa rửa mặt, sữa tắm, khăn lông những thứ này không nói, ngay cả quần lót hắn ta cũng bắt cô đi mua.....

Về đến nhà đã mười một giờ tối, Loan Đậu Đậu tắm cũng không kịp tắm, nằm trên giường lớn, không còn sức nhìn trả nhà nói: "Tôi có phải thư ký đâu, quả thật giống như làm mẹ!" Gào khóc một hồi liền ngủ thiếp đi.

Sáng sớm đến công ty, Loan Đậu Đậu không còn tâm trí nghe cô nàng bắt quái nói, ngồi trước máy tính trấn an tinh thần bi thương của mình. Đột nhiên cảm thấy có làn gió thổi qua, ngẩng đầu liền nhìn thấy Bộ Hưng mặc tây trang, cà vạt méo mó, tóc không còn màu sắc sặc sỡ nữa, chỉ còn lại một cái đầu vàng nhưng không làm ảnh hưởng đến khuôn mặt ngược lại làm cho hắn càng hấp dẫn hơn mấy phần.

Hắn đứng trước bàn cô, ngón tay treu chọc kéo tóc: "Đậu xanh nhỏ, tại sao đồng phục công ty lại xấu như vậy? May mà đáng đáp tôi không đến nỗi nên không bị ảnh hưởng gì, có thể làm cho quần áo xấu như vậy biến thành sức hấp dẫn, tôi thật sự bị vẻ đẹp trai của mình thu phục!"

Khỏe miệng Loan Đậu Đậu co quắp: "Xin chờ một chút, để tôi ới mười phút đã!" Lại còn tự khen mình, thì ra công ty cũng có nhiều dạng người!

Đôi mắt Thạch Lăng hip một cái: "Đậu xanh nhỏ, cô thật thú vị! Tại sao lại đi theo đầu gối Thạch Thương Ly chứ? Không bằng đi với tôi, anh Lăng đây đảm bảo cô sẽ được nhậu nhẹt ăn ngon mỗi đêm!"

Mỗi lần nghe hắn ta nói "anh Lăng" thì cả người Loan Đậu Đậu lạnh đến buồn nôn. "Tôi với tổng giám đốc chỉ là quan hệ cấp trên với cấp dưới! Còn có....." Hạ đầu xuống, ánh mắt liếc mong hắn ta, như suy nghĩ gì đó: "Anh cho rằng anh là băng vệ sinh, tất cả phụ nữ trên thế giới đều yêu anh sao?"

Gương mặt Thạch Lăng tối sầm lại.....Băng vệ sinh!

Quầy rượu.

Loan Đậu Đậu lau mồ hôi, Bộ Hưng đến công ty một chút, hai tiếng sau liền rời khỏi công ty, thuận tiện kéo cô ra ngoài. Năm giờ liền đi bar!

Thạch Lăng lẩn vào trong một đám con gái, trái ôm phải ôm, trên mặt viết hai chữ "mất hồn"!

Loan Đậu Đậu ngồi yên lặng trong góc, nhìn hắn hái hoa, cắn ống hút không hiểu mắt nhìn người của con gái bây giờ thế nào, lại có thể để ý Bộ Hưng. Mặc dù đẹp trai nhưng quá đào hoa. Hơn nữa chỉ bằng mặt trong lòng làm sao có thể chịu để cho người khác đè phía dưới chứ? Thật sự làm cho người ta thương cảm!

Đêm đã khuya Loan Đậu Đậu uống đến ly thứ mười mấy, lần thứ năm sau khi vào nhà vệ sinh đi ra đã không thấy Bộ Hưng với đám con gái kia đâu. Ngón chân cũng biết hắn ta đi tình một đêm! Cũng may, tiền cô lấy trong bóp hắn ta vẫn đủ để đi xe về nhà.

Mới ra khỏi quán bar, một chiếc xe dừng ngay trước mặt, cửa sổ xe hạ xuống, Loan Đậu Đậu mới nhìn rõ người trong xe, kinh ngạc: "Tổng giám đốc, sao anh lại ở đây?"

"Lên xe." Thạch Thương Ly mặt không thay đổi, mở cửa xe ra.

Loan Đậu Đậu cũng không khách khí, đặt mông ngồi lên vị trí dành riêng cho mình. Thạch Thương Ly lái xe đi không lên tiếng. Len lén liếc nhìn hắn, cường khí rất lớn! Nhìn đáng đáp Bộ Hưng trốn việc là biết, không thể ra ta trực tiếp với em trai mình, vậy hắn cũng chỉ có thể làm vật hy sinh! Đáng thương!

Chương 29: Bỏ đi, dần như vậy làm sao hiểu!

Thạch Thương Ly trực tiếp lái xe về nhà, Loan Đậu Đậu như đứa con ngoan đi theo hần vào, hần ngồi trên ghế sa lon, cô đứng trước mặt, cúi đầu, nghe mắng.

Thạch Thương Ly nhũn mày: “Tôi đói bụng, cô còn không đi nấu cơm đi?”

Hả?

Loan Đậu Đậu kinh ngạc, tối khuya hần đến quán bar đón cô chính là muốn cô nấu cơm cho hần sao?

Mười một giờ rồi nấu cơm tối sao? Đồ lừa bịp! Loan Đậu Đậu không cam tâm tình nguyện bị biến thành người giúp việc đi vào nhà bếp, trong tủ lạnh cái gì cũng có, cho nên dùng cái gì cũng được!

Thạch Thương Ly nhắm mắt, môi mím lại, không hề làm ảnh hưởng đến đường cong mỹ lệ trên khuôn mặt hần. Hần sẽ không nói cho Loan Đậu Đậu biết bởi vì hần biết tâm địa Thạch Lăng rất xảo quyệt, thích đi hộp đêm, mà cô trí thông minh không nhiều sợ cô sẽ bị thiệt thòi nên hần cố ý đi đón cô.

Thật ra thì Loan Đậu Đậu có bị thiệt thòi hay không cũng không có quan hệ gì với hần. Có thể là sợ sau khi cô bị thiệt thòi sẽ ảnh hưởng tới việc hần bắt nạt cô.

Chờ Thạch Thương Ly ăn xong, Loan Đậu Đậu thu dọn xong đã khuya, Thạch Thương Ly thấy vậy lương tâm trời dậy đưa cô về! Còn có thể dư lại một khoản tiền nhỏ, Loan Đậu Đậu rất thích.

Lúc xuống xe, ánh mắt âm u của Thạch Thương Ly nhìn cô chăm chăm, môi mím chặt một hồi lâu mới nói: “Không nên quá gần gũi với Thạch Lăng.”

“Sao?” Loan Đậu Đậu dửng dưng nhìn hần, không hiểu ý của hần. Cô không phải thư ký của Bọ Hung sao?

Thạch Thương Ly nhìn cô thật lâu, cuối cùng thu hồi ánh mắt, tự lẩm bầm “Bỏ đi, dần như vậy làm sao hiểu.”

Sau đó lái xe đi mất!

Loan Đậu Đậu ngửa đầu ngắm nhìn vầng trăng tròn, ánh sáng ưu thương, hai anh em nhà hần chính là khắc tinh của cô! Rốt cuộc kiếp trước cô hiệp đảm bọn họ hay giết cả nhà họ.....Đời này cô phải gặp bọn họ! Quá khổ!

Rạng sáng năm giờ, Thạch Thương Ly vẫn chưa ngủ, ngồi trên ghế sa lon mềm mại. Đôi mắt âm u nhìn chăm chăm cánh cửa khép kín trước mặt, một lúc sau rốt cuộc cửa mở, trên người trần trụi đầy vết hôn, giống như con mèo Ba Tư cao quý Thạch Lăng đi ra, sững sờ khi thấy người ngồi ở ghế sa lon, sau đó khoe miệng khê cười.

Đi tới trước bàn uống một ly nước đá xoa đi cái bụng đang nóng ran.

Thạch Thương Ly cũng không giận, bộ dạng lạnh lùng càng kiên nghị, đứng dậy, đôi tay đặt trong túi quần, lạnh lùng nói: “Nếu đã quay về thì không cần phải sống cuộc sống tồi nát như thế này, em gạt được ông già nhưng không gạt được anh!”

“Cái gì thôi nát?” Thạch Lăng khê cười, giọng nói cực kỳ quyến rũ “Em thật sự thích những cử chỉ lăng lơ cũng những tiếng rên rỉ của những người phụ nữ kia dưới người em. Chỉ cần động tay là có thể làm cho họ vui vẻ rồi, một việc như vậy cảm giác thật tuyệt.”

Thạch Thương Ly mặt không thay đổi, lời nói so với bác cực còn lạnh hơn “Anh đang chờ xem sức mạnh thực sự của em.”

Xoay người sai bước đi tới cửa, bóng lưng hần dưới ánh sáng có mấy phần cô đơn. Bỗng nhiên quay lại nhìn chăm chăm Thạch Lăng, ánh mắt cũng trở nên sắc bén: “Không được tới gần Loan Đậu Đậu, đây là cảnh cáo em.”

Bùm.....

Cửa phát ra một tiếng kêu lớn, vang vọng không ngừng trong đêm yên tĩnh, giống như cái gì đó đánh vào lòng.

Trên khuôn mặt Thạch Lăng hiện lên một tia kinh ngạc, Thạch Thương Ly vì một người con gái mà mở miệng sao? Hần cũng có người phụ nữ trong lòng sao?

Thạch Thương Ly, chẳng lẽ anh không biết chỉ cần là của anh thì tôi đều sẽ cướp sao?

Công ty cho tới Loan Đậu Đậu tôi đều sẽ cướp về tay tôi!

Chương 30: Thuận tiện làm bạn gái anh đi!

Loan Đậu Đậu không có việc gì làm cho đến trưa, Thạch Lăng với bộ dáng như cũ đến công ty muộn, vừa vào công ty đã thu hút bao nhiêu ánh mắt của nhân viên nữ. Không phải bởi vì người hấn mà bởi vì một bó bông hồng kiểu diềm trong tay hấn.

“Đậu xanh nhỏ thân yêu, chúng ta hẹn hò đi!”

“Phốc.” Loan Đậu Đậu vừa mới uống sữa chua toàn bộ phun vào gương mặt hấn ta.

Trán nổi gân xanh, sỉ nhục! Quả thật vô cùng nhục nhã! Từ khi hấn ta bước vào tình trường đến nay chưa bao giờ thất bại, là cao thủ trong tình trường! Hôm nay lại bị một người con gái phun sữa vào mặt!

Loan Đậu Đậu lau miệng, ánh mắt nghi ngờ nhìn phía sau hấn ta xem có ai không “Anh và người ta đánh cuộc bao nhiêu tiền nếu theo đuổi được tôi? Nếu như anh chia cho tôi một nửa, tôi sẽ suy nghĩ một chút cùng anh diễn trò!”

“.....” Sắc mặt Thạch Lăng tối sầm. Cô đọc tiểu thuyết tình yêu nhiều quá sao?

Loan Đậu Đậu đem một chồng tài liệu chất vào ngực hấn ta, ý vị sâu xa nói: “Cậu nhóc, tuy rằng Cúc Hoa tốt nhưng làm đau nhiều người già. Còn trẻ nên làm nhiều việc đứng đắn một chút! Tổng giám đốc gọi anh vào phòng làm việc!”

Thạch Lăng đen mặt xoay người đi, Loan Đậu Đậu vội vã nhét hoa hồng vào ngực hấn nói: “Hoa thật đẹp nhưng hãy đưa cho người con gái khác. Bác Mao nói rằng lãng phí chính là tội phạm.”

Ánh mắt quý dị của Thạch Lăng quan sát cô từ đầu đến chân ba lần, sâu kín bỏ lại một câu: “Đậu xanh nhỏ cô thừa nhận đi, cô căn bản chính là đàn ông.”

Loan Đậu Đậu nhìn bóng dáng hấn ưu thương méo miệng nói: “Nếu tôi là đàn ông thì đã sớm đề tổng giám đốc dưới thân sao lại bị anh ta bắt nạt đến bây giờ?”

Loan Đậu Đậu còn chưa ngồi nóng đít đã nhận được điện thoại của Đồng Thoại, không nói gì, bảo cô lên mạng xem. Bạn tốt, không nhìn không biết, vừa nhìn.....

Tức giận đến tay chân đều run, cắn răng nghiêng lợi, ánh mắt sắc bén như dao găm!

Các bạn học đang thảo luận trên mạng việc Loan Đậu Đậu giành chồng người khác trong tiệc đính hôn, ở công ty quyền rũ tổng giám đốc, quy tắc ngầm.....

Mẹ kiếp không biết cái gì gọi là quy tắc ngầm phải không? Có gặp ai dùng quy tắc ngầm mà thiếu tiền ông chủ còn phải giặt quần áo nấu cơm cho ông chủ chưa? Người không có học thức chuyên lừa bịp người khác thì ở nhà cho xong, cần gì phải xuất hiện gieo họa cho người khác!

Đi qua đi lại một lúc, rốt cuộc Loan Đậu Đậu tìm được đầu sỏ đưa tin đồn, hàm răng như muốn nghiền nát! Trừ Diệp Thanh Thanh bị Tô Triệt thoái hôn còn có thể là ai!

Hít vào, thở ra, hít vào, thở ra....., chú có thể nhịn nhưng cô không nhịn được!

Sau khi Thạch Lăng bị Thạch Thương Ly mắng cho một trận quay lại, thấy Loan Đậu Đậu tức giận đến mặt trắng bệch, không khỏi tò mò hỏi: “Đậu xanh nhỏ ai bắt nạt cô? Anh Lăng giúp cô đánh hấn!”

Mí mắt Loan Đậu Đậu nhảy lên một cái, giật mình, chăm chú nhìn Bọ Hung hỏi: “Chúng ta là quan hệ cấp trên cấp dưới phải không?”

“Không dừng ở đó!”

“Tôi cũng cho là như vậy!” Loan Đậu Đậu nghiêm túc gật đầu: “Chúng ta là chị em tốt! Em gái gặp nạn, chị gái chắc chắn quan tâm!”

Khỏe miệng Thạch Lăng co quắp, ánh mắt tức giận như đang nói: “Ông đây là đàn ông, ông đây có em trai!”

Loan Đậu Đậu đối với việc hấn tức giận làm như không thấy, cầm tay viết một hàng chữ vào lòng bàn tay hấn ta: “Đưa bảo bối của anh đến chỗ này, tối nay tôi mời anh ăn một bữa tiệc lớn!”

Thạch Lăng thừa dịp cháy nhà hỏi của: “Thuận tiện làm bạn gái anh đi!”

Loan Đậu Đậu cảm túi xách trong tay: “Chị em ở chung một chỗ người ta gọi là loạn luân!”

Sau đó vội vã bỏ đi!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Vợ tôi nổi tiếng, không được như vậy tôi cũng chu môn

Trán Thạch Lăng nổi gân xanh, nhắm mắt, bàn tay nắm chặt, môi mím lại. Chỉ mới hai ngày tại sao lại bị cô thay đổi rồi?

Hơn bốn giờ chiều tan làm chính là giờ cao điểm. Bộ Hưng đem bảo bối rời khỏi công ty, dừng cạnh tòa cao ốc bên đường, hấp dẫn ánh mắt tò mò của đông đảo người qua đường.

Bộ Hưng đứng bên cạnh Loạn Đậu Đậu: “Cô đứng đây làm gì?”

Loạn Đậu Đậu chơi với bảo bối của hắn ta, mắt cũng không thèm nhìn nói: “Tức chết hồ ly tinh!”

Mí mắt Bộ Hưng giật giật mấy cái, có cảm giác xấu. Quả nhiên.....

Âm nhạc kích tình vang lên, thiếu chút nữa hắn lộn đầu xuống đất.

Tôi là chồng Diệp Thanh Thanh, mỗi ngày mỗi đêm đều khóc, vợ tôi nổi tiếng, không được vậy tôi cũng chu môn.

Tôi là chồng Diệp Thanh Thanh, mỗi ngày mỗi đêm chịu khổ, vợ tôi như xương sườn, thật ra thì không bằng đầu heo.

.....

Tự xưng dung mạo đẹp như hoa, thật ra thì chỉ là một con búp bê, tự xưng hai mươi hai tuổi, thật ra rất giống bốn mươi hai, da trắng môi đỏ cái rắm, tự xưng là thiên kim tiểu thư, thật ra thì nhờ vào nhà giàu mới nổi, luôn nói mình trong như nước, thật ra mặt như hồ ly, vóc dáng như vậy mà cũng gọi là đẹp, tôi nhìn giống như gặp quỷ, tự nhận biết khiêu vũ, chỉ là uốn éo mông vài cái, còn nói mình học thức cao, chuyên làm kẻ thứ ba đi cướp đàn ông của người khác, người phụ nữ này thật đáng ghét, chuyện gì cũng dám làm, tự biết là rất quan trọng nhưng cô ta lại vẫn không biết xấu hổ.....

Loạn Đậu Đậu ngồi trên bảo bối của hắn ta, ăn bông ngô không biết lấy ở đâu ra, nhân nhả ném đôi giày sang một bên, gật gù hả hê, ánh mắt nhìn vào cửa tòa cao ốc. Rất nhanh có một bóng người chạy ra, điển hình của nhân viên văn phòng, một thân hàng hiệu, khuôn mặt xinh xắn đứng cạnh bức tường màu trắng, sắc mặt trắng bệch do tức giận.

“Loạn Đậu Đậu!” Diệp Thanh Thanh đứng trước mặt cô, toàn thân run lên vì tức giận. Thình thoảng có người đi qua nhìn chằm chằm cô ta.

Loạn Đậu Đậu làm ra vẻ vô tội ăn bông ngô, lầm bầm: “Có chuyện gì sao?”

“Cô, cô, cô khinh người quá đáng!” Diệp Thanh Thanh tức giận đến mức cả lâm. Nếu cứ như vậy cô ta còn mặt mũi nào đứng trong công ty chứ?

Loạn Đậu Đậu nhìn Bộ Hưng ở bên cạnh, nghi ngờ: “Tôi như thế nào gọi là khinh người quá đáng?”

Thạch Lăng liếc Diệp Thanh Thanh, lại nhìn Loạn Đậu Đậu, thì ra người tốt ẩn sâu trong người không lộ ra, hắn ta cho rằng có thể tùy ý bóp cô như trái hồng, không nghĩ tới cô lại gây rắc rối như vậy! Sờ sờ cái cằm, cố làm ra vẻ suy tư: “Cô có bắt nạt ai không?”

“Loạn Đậu Đậu tôi cho cô biết, cướp đàn ông của người khác sẽ bị thiên lôi đánh. Cô không tự soi gương xem bản thân mình thế nào, Tô Triệt sao có thể coi trọng cô chứ.” Diệp Thanh Thanh cười gằn.

Bông ngô trong miệng quá nhiều làm cô đau răng nên phun hết ra. Mắt tròn lên: “Vậy sao cô không tự lấy túi đựng nước tiểu của mình lại mặt dày đi giành bạn trai của bạn thân?”

“Khụ khụ!” Thạch Lăng bị sặc. Tự lấy túi đựng nước tiểu của mình? Đậu xanh nhỏ không nên dùng từ như vậy trước mặt con trai!

Diệp Thanh Thanh tức giận đến nổi mặt xanh mét, tức giận chỉ vào Loan Đậu Đậu chửi to: “Tôi giành bạn trai cô thì sao? Vóc dáng cô khó coi như vậy xứng với Tô Triệt sao? Ngay cả ngón tay cô so với tôi cũng kém hơn! Bạn thân sao, cô nói đùa rồi. Nếu không phải vì Tô Triệt, cô cho rằng tôi sẽ làm bạn thân của cô sao? Cô có tư cách gì?”

Vốn dĩ sắc mặt Loan Đậu Đậu rất ôn hòa trong nháy mắt tối sầm, ngón tay bóp chặt túi bông ngô, ánh mắt u ám bắn về phía cô ta, mím môi không lên tiếng!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Ảnh hưởng sự phát triển của xã hội, tăng trở ngại phát triển kinh tế

Diệp Thanh Thanh chưa từng thấy cô như vậy, mắt sáng ngời. Ngẩng đầu ưỡn ngực, không tin Loan Đậu Đậu có thể làm gì cô ta. “Tô Triệt thì sao? Không phải chỉ được về bề ngoài dễ nhìn sao? Bây giờ chị đây không cần nữa. Cái loại không phải đàn ông đó, tôi chơi ngán rồi! Diệp Thanh Thanh tôi muốn loại đàn ông nào mà không có, sao có thể giống cô yêu thương ôm ấp chủ động leo lên giường đàn ông.”

Thấy Loan Đậu Đậu không nói lời nào, mặt vênh vao hơn, nhất định là Loan Đậu Đậu sợ rồi.

Không ngờ.....

Khóe môi Loan Đậu Đậu nở nụ cười sáng lạn, vỗ tay một cái từ loa thùng nhảy xuống. Đối với Bộ Hung nói: “Dọn dẹp đồ đạc chúng ta đi ăn một bữa tiệc lớn.”

Thạch Lăng nhú mày, đậu xanh nhỏ cho rằng hắn là người sai vật sao. Lúc muốn mở miệng lại phát hiện ra hốc mắt cô hơi đỏ, thở dài. Từ trong cuộc nói chuyện của bọn họ cũng biết hai người phụ nữ giành một người đàn ông, hắn đành phải làm anh hùng một lần vậy!

Diệp Thanh Thanh sững sốt khi thấy cô tắt nhạc, chuẩn bị mở miệng thì nghe thấy giọng nói lạnh lùng phía sau lưng: “Diệp Thanh Thanh không phải cô không chủ động leo lên giường của tôi.”

Quay đầu lại không biết Tô Triệt đã đứng đó từ lúc nào, Diệp Thanh Thanh giật mình.

Ánh mắt u buồn lạnh lẽo của Tô Triệt không nhìn cô ta, đôi mắt nhìn về phía Loan Đậu Đậu và Thạch Lăng. Khóe miệng khẽ cười buồn, nếu như không phải ban đầu Diệp Thanh Thanh chủ động quyến rũ anh, một lúc bắt cản anh không giữ được mình, phạm phải sai lầm của một người đàn ông, thì sao anh có thể mất Đậu Đậu chứ?

Âm nhạc dừng lại, ánh mắt tò mò của mọi người trong công ty Cao Phong khi tan làm nhìn hai người. Sắc mặt Diệp Thanh Thanh trắng bệch, nước mắt trào ra, muốn mở miệng giải thích nhưng lại nói không nên lời.

Thạch Lăng vừa thu dọn đồ đạc vừa liếc nhìn Tô Triệt, nhú chân mày. Thì ra người mà bọn họ tranh giành là Tô Triệt, là giám đốc giám sát công ty. Là quân cờ mà ông già phải tới để theo dõi Thạch Thương Ly.

Chưa kịp cất đồ lên xe, tiếng còi xe cảnh sát đã hú vang.....

Trong đồn cảnh sát.

Cảnh sát đưa giấy bút cho Diệp Thanh Thanh cùng Tô Triệt viết tường trình. Tay Loan Đậu Đậu cùng Thạch Lăng đặt trên cổ đứng ở khúc quanh. Thạch Lăng liếc cô lạnh lùng nói: “Đậu xanh nhỏ, mắt cô có vấn đề sao! Tô Triệt không đẹp bằng tôi, sao cô lại thích hắn, cự tuyệt tôi.”

Loan Đậu Đậu tròn mắt, bây giờ là lúc nào mà hắn vẫn như vậy! Thừa lúc chú cảnh sát không chú ý thả hai bàn tay nhúc nhích xuống, vẽ vòng vòng trên mặt đất. Tại sao lại bị cảnh sát bắt!

“Cô làm gì đấy? Tôi cho cô thả tay xuống rồi sao? Công khai mở nhạc ầm ầm trên đường còn ra thể thống gì nữa?” Viên cảnh sát chạy tới nghiêm giọng quát lớn.

Loan Đậu Đậu nghiêm chỉnh, tích cực nhận lỗi: “Chú cảnh sát cháu sai rồi, cháu ghi nhớ lỗi của mình rồi, cháu không nên phát nhạc noi công cộng, làm

ảnh hưởng phong cảnh của thành phố văn minh, ảnh hưởng sự phát triển xã hội, làm tăng trở ngại phát triển kinh tế, ảnh hưởng sự phát triển của loài người, cháu là tội nhân. Đừng nói là cháu ngay cả bản thân cháu cũng không tha thứ cho chính mình.”

Viên cảnh sát bị cô làm cho buồn cười. “Được rồi, đừng đeo miệng! Có người tới bảo lãnh hai người rồi. Về sau chú ý đừng phạm phải là được.”

Loan Đậu Đậu như đứa con ngoan gật đầu, Bộ Hung khịt mũi. Ngẩng đầu nhìn bóng dáng đang đi tới, điều đầu tiên lọt vào tầm mắt là đôi giày da bóng loáng, sau đó là quần tây, eo nhỏ, bóng dáng cao ngạo, cuối cùng là đôi mắt âm trầm trên khuôn mặt tuấn tú của Thạch Thương Ly.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Thì ra Đậu Xanh nhỏ không ngốc

Thạch Thương Ly nhìn hai người đứng ở góc tường, mặt tối sầm. Không biết đầu óc hai người cấu tạo thế nào, chuyện mất mặt như vậy cũng có thể làm được!

“Chơi đã không?” Giọng nói lạnh lẽo vang lên.

Đậu Đậu cùng Bộ Hung như đứa con ngoan gật đầu. Chơi! Đù! Rồi!

“Thoải mái không?”

Lại gật đầu một lần nữa.

Sắc mặt Thạch Thương Ly càng tối hơn, quay lại nói với cảnh sát: “Làm phiền các anh rồi.”

“Không sao!” Bộ dáng cảnh sát so với nhìn thấy ba mình còn thành kính hơn!

Khỏe miệng Loa Đậu Đậu cùng Bộ Hung như hai đứa trẻ ngoan đi theo Thạch Thương Ly. Sau khi lên xe Bộ Hung không nhịn được len lén hỏi: “Cô cố ý gọi Tô Triệt đến phải không?”

Dưới ánh trăng Loạn Đậu Đậu nở nụ cười vô hại. Cúi đầu chui vào xe.

Thạch Lăng cúi đầu, khỏe miệng không nhịn được nở nụ cười. Thì ra đậu xanh nhỏ cũng không ngốc!

Sau khi lên xe Thạch Thương Ly không nói một lời nhưng lại bắt được Loạn Đậu Đậu cùng Thạch Lăng nháy mắt ra hiệu cho nhau, một chút không vui, không khí lạnh lẽo bao trùm xung quanh.

Loan Đậu Đậu cảm thấy tổng giám đốc đang tức giận, kéo kéo ống tay hần: “Tổng giám đốc anh tức giận sao?”

Thạch Thương Ly liếc cô một cái không mở miệng.

“Tổng giám đốc anh đừng nóng giận, là người ta bắt nạt tôi trước! Người ta nói tôi chủ động leo lên giường của anh, rồi cái gì quy tắc ngầm, rất khó nghe!” Cô làm ra vẻ đáng thương.....

“Người phụ nữ kia không có mắt! Rõ ràng cô cùng tôi.....”

Còn chưa nói hết lời, Bộ Hung thấy ánh mắt sắc bén của Thạch Thương Ly liền im lặng ngay lập tức.

“Tổng giám đốc đừng tức giận nữa! Cùng lắm tôi nấu cho anh ăn một tuần!” Loan Đậu Đậu rút kinh nghiệm rồi, nếu không lấy lòng tổng giám đốc, đừng hy vọng sống tốt ở công ty. Sẽ bị hần bắt nạt!

“Thiên vị!” Bộ Hung chu môi lên án.

Loan Đậu Đậu không nhìn hần ta, ánh mắt tội nghiệp nhìn tổng giám đốc, ôm lấy cánh tay hần, phát huy tinh thần nịnh bợ: “Ba ngày sau là sinh nhật tôi, trước ngày sinh nhật của tôi đừng tức giận được không?”

Thạch Thương Ly tròn mắt, ánh mắt nhìn cánh tay cô đang ôm hần, sắc mặt tốt hơn một chút, khỏe miệng hiện lên nụ cười như có như không. Giọng trầm thấp nói ra một chữ: “Được!”

Ánh mắt khiêu khích lại nhìn về phía Thạch Lăng.

Qua kính chiếu hậu Thạch Lăng thấy Đậu Đậu nở nụ cười, ánh mắt sáng ngời của cô chỉ nhìn về phía Thạch Thương Ly. Trong lòng khẽ đau.

Tại sao ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía Thạch Thương Ly? Hẳn thật sự tốt như vậy sao?

Hai ngày nay xảy ra một số chuyện lớn.

Bọ Hung bị phái đi công tác bốn ngày, muốn đưa Đậu Đậu đi theo lại bị tổng giám đốc bác bỏ, trước khi đi tranh cãi ầm ĩ với tổng giám đốc, mọi người trong công ty đều biết.

Hai là Đồng Thoại trọng sắc khinh bạn cùng cấp trên bay sang Nhật không về dự sinh nhật Đậu Đậu.

Ba là sau khi Bọ Hung đi, Loan Đậu Đậu bị gọi vào phòng làm việc của tổng giám đốc, sống trong nước sôi lửa bỏng, sau khi tan làm tiếp tục đến nhà tổng giám đốc giặt quần áo, dọn vệ sinh, nấu cơm!

Sau khi Diệp Thanh Thanh bị công ty sa thải, kinh tế xuất hiện nhiều vấn đề nghiêm trọng, phá sản! Nghe thấy tin tức như vậy thì Loan Đậu Đậu đứng trên bồn cầu cười năm phút! Còn tốt bụng gửi tin nhắn cho Tô Triệt.....

Chỉ tiếc Tô Triệt không trả lời, mỗi ngày vẫn đến công ty đều đặn!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đói Bụng: Thỏ Trắng Mơ Của Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Cho tôi món đắt nhất

Buổi sáng Loan Đậu Đậu rất hào hứng đến công ty, khi đến đã nằm ngay đơ trên bàn. Không thể không khen tài giầy vò của tổng giám đốc.

Vừa bước chân vào công ty, Tô Triệt cầm một cái hộp trong tay, khoe miệng khẽ nở nụ cười, ánh mắt mềm mại.

“Chào giám đốc!” Loan Đậu Đậu nghiêm chỉnh đứng trước mặt hắn, dù sao ở công ty vẫn nên đứng đắn một chút.

“Sinh nhật vui vẻ!” Tô Triệt nhét hộp quà vào trong ngực cô “Mặc dù chúng ta đã chia tay nhưng vẫn là bạn, không cần từ chối lời chúc của anh.”

Loan Đậu Đậu ôm chặt cái hộp trong tay, cười nói: “Dĩ nhiên em sẽ không từ chối!”

“Vậy thì tốt.” Tô Triệt thở phào nhẹ nhõm, do dự mấy giây mới mở miệng: “Buổi tối có hẹn không? Nếu như không có.....”

“Xin lỗi, cô ấy có hẹn rồi!” Giọng nói lạnh lẽo cắt ngang lời Tô Triệt, ánh mắt sắc bén của Thạch Thương Ly nhìn chằm chằm cái hộp trong tay Loan Đậu Đậu.

Loan Đậu Đậu sa sầm mặt..... Mẹ kiếp, mỗi lần đều là hắn làm kỳ đà cản mũi, Phán Ruồi anh có đạo đức một chút được hay không?

“Tổng giám đốc, hôm nay là sinh nhật tôi.”

Thạch Thương Ly nhíu mày: “Cho nên.....”

“Tôi muốn đi ăn cơm với bạn!” Ánh mắt Loan Đậu Đậu nhìn về phía Tô Triệt, Tô Triệt em muốn hẹn hò cùng anh!

“Oh!” Thạch Thương Ly rút tay trong túi, dựa lưng về phía sau, khoe môi khẽ cười: “Tôi còn chuẩn bị tặng cô một món quà lớn, ngoài ra còn muốn bàn với cô về việc trả nợ.....”

“Tôi hiểu rồi!” Loan Đậu Đậu giật giật khoe miệng, giống như con mèo bị đập phải đuôi xù lông vội vàng cắt ngang lời hắn! Mẹ kiếp, trước mặt Tô Triệt có thể để cho cô một chút mặt mũi được không! Nghiêng mặt cười tươi như hoa với Tô Triệt: “Xin lỗi, giám đốc! Hôm khác tôi mời anh ăn cơm! Cảm ơn món quà sinh nhật của anh!”

Tô Triệt đem theo ánh mắt u buồn rời đi, trên tay hai người còn đeo lắc tay tình nhân như đang cười anh tự mình đa tình. Đôi tay kia hắn đã từng nắm lấy chỉ là bây giờ anh không còn tư cách nữa rồi.

Thạch Thương Ly đưa Loan Đậu Đậu đi ăn một bữa tiệc lớn. Loan Đậu Đậu ngồi trong nhà hàng cao cấp, sững sờ nhìn thực đơn một lúc lâu, quay đầu

lại cười tươi với nhân viên phục vụ, khách khí mở miệng: “Cho tôi món đắt tiền nhất.” Nhân viên phục vụ xanh mặt nhìn Thạch Thương Ly, hần cũng gật đầu không nói gì.

Tổng giám đốc mời ăn cơm nhất định phải ăn món đắt tiền nhất!

“Ờ.....ờ.....” Loan Đậu Đậu ngồi trong xe không ngừng ờ, bởi vì món ăn rất ngon nên ăn rất nhiều. Ai biết sau khi rời khỏi nhà hàng đến bây giờ.....

Ánh mắt lạnh lùng của Thạch Thương Ly liếc cô, hần không thể ngay lập tức vút cô xuống xe!

Loan Đậu Đậu ôm hộp quà của Tô Triệt trong lòng cảm thấy ngọt ngào, mặc dù hôm nay rất bận nhưng có quà của Tô Triệt còn có bữa ăn của tổng giám đốc biến thái làm cho cuộc sống của cô trở nên đẹp hơn.

Về đến nhà Loan Đậu Đậu vội vã đi giặt gra trải giường.

“Không cần giặt.” Giọng nói của Thạch Thương Ly vang lên, hần cởi áo vét, dưới ánh đèn mập mờ áo sơ mi tôn lên dáng người to lớn cực kỳ mê người của hần.

Loan Đậu Đậu dừng bước quay lại, kinh ngạc nhìn hần: “Không phải anh gọi tôi tới giặt quần áo sao? Vậy anh gọi tôi đến làm gì?”

Thạch Thương Ly không trả lời câu hỏi của cô, xoay người đi về giá rượu, cầm một chai rượu đỏ ở phía trên “Đây là quà sinh nhật của cô, ba mươi vạn một chai.”

Loan Đậu Đậu kinh ngạc “Anh cho tôi một bình rượu ba mươi vạn sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đôi Bụng: Thỏ Trắng Mơ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Người đàn ông hư hỏng

Mẹ kiếp lần đầu tiên thấy có người đưa một chai rượu ba mươi vạn làm quà sinh nhật, cô cũng không phải đàn ông! Nhưng ba mươi vạn rất đắt, nếu đem đi bán.....

“Sao anh mở quà tặng của tôi?” Khi Loan Đậu Đậu phản ứng thì hần đã mở chai rượu ra.

Thạch Thương Ly nghi ngờ nhìn cô, chỉ nghe được một tiếng kêu rên thê thảm: “Ba mươi vạn của tôi! Tôi còn đang định đi bán!”

Sắc mặt Thạch Thương Ly tối sầm.

Hai người ngồi xếp bằng trên sàn nhà trải thảm, Thạch Thương Ly đưa cái ly cho cô: “Thử một chút xem mùi vị thế nào.”

Ánh mắt thê lương của Loan Đậu Đậu nhìn chằm chằm cái ly cao cổ, tim đang ri rầu, ba mươi vạn! Ba mươi vạn! Nhấp một ngụm, dưới ánh mắt mong đợi của hần, sâu kín nói “Bây giờ trong miệng tôi đều là vị của nhân dân tệ!”

Thạch Thương Ly:.....

Sau khi uống hai ly rượu mặt Loan Đậu Đậu bắt đầu đỏ tới mang tai, đầu choáng váng, nằm trên khay trà giả chết. Đôi môi đỏ cùng với sắc màu của rượu càng làm cho cô thêm kiều diễm, giống như trái cây chín mùi đang mời chào thưởng thức. Thành thạo lắm bả: “Người xấu, người xấu, người xấu, các người đều là người xấu!”

Thạch Thương Ly tối sầm mặt, ánh mắt nhìn về phía hộp quà trên ghế sa lon không nói lời nào đứng dậy cầm hộp quà đi tới trước cửa sổ ném xuống.

Loan Đậu Đậu bị rượu làm choáng váng, sững sờ khoảng ba phút. Lúc Thạch Thương Ly quay lại thì lập tức chạy tới, la to: “Tại sao anh lại ném quà của tôi đi? Anh là đàn ông hư hỏng! Đàn ông hư hỏng! Đàn ông hư hỏng!”

“Đây là nhà tôi!” Thạch Thương Ly lạnh lùng trả lời.

“Nhà anh thì sao? Hôm nay là sinh nhật tôi, tại sao anh có thể ném quà sinh nhật của tôi đi? Tại sao? Anh nói đi, nói đi.....”

“Nhìn không ưa!” Căn bản cũng không muốn cô để người đàn ông kia để trong lòng!

“Anh, anh, anh.....” Loan Đậu Đậu tức nói không nên lời, mở to hai mắt trừng hấn, tức giận đến nỗi vai run lên. Thạch Thương Ly hờ hững, không nhìn cô. Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, giằng co một lúc lâu.....

Đậu Đậu hít sâu một hơi, nắm chặt hai tay, Thạch Thương Ly tưởng cô muốn gào thét nữa thì cô nói: “Nhìn không ưa thì không ưa, không ưa thì tôi đi.....Hừ! Đàn ông hư hỏng! Đàn ông hư hỏng! Đàn ông hư hỏng!”

Giọng nói mềm mại cùng với vẻ mặt đáng yêu của cô, thật rất giống.....thỏ!

Xoay người muốn đi thì chân vấp phải thảm, cả người ngã xuống sàn nhà. Vốn dĩ Thạch Thương Ly muốn thờ ơ lạnh nhạt nhưng bàn tay nhỏ bé của Loan Đậu Đậu rất nhanh đã nắm lấy quần áo hấn, kết quả là.....hai người cùng ngã trên sàn nhà.

Thạch Thương Ly ở dưới, Loan Đậu Đậu ở trên.....Hai tay hấn rất “khéo” rơi vào trước ngực cô, tay của cô rất “khéo” rơi vào hạ bộ của hấn.

Loan Đậu Đậu nháy nháy mắt, cảm giác đồ trong tay rất kỳ quái, có chút cứng, hơi nóng còn căng căng.....Cúi đầu nhìn xuống chỗ đó: “Anh muốn đi tiểu hay sao mà nó trở nên lớn vậy?”

Trán Thạch Thương Ly nổi đầy gân xanh, một giọt mồ hôi lăn từ khuôn mặt lạnh lùng của hấn.....giọng nói như mất tiếng: “Ngu ngốc.”

Loan Đậu Đậu mếu máo “Anh mới ngu ngốc, anh mới ngu ngốc, anh mới là ngu ngốc! Tại sao anh lại ném quà sinh nhật của tôi? Tại sao lại bắt nạt tôi? Không phải chỉ nợ anh có năm trăm tệ sao, tôi sẽ trả anh.....”

Nói xong liền tìm ví.....Đem cả ví đổ ra, đồng năm tệ, mười tệ.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mơ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Cây kẹo này không ngọt

“Hu hu.....” Mắt Loan Đậu Đậu ngập nước, mặt như đưa đám: “Tôi không có tiền! Bây giờ thiếu.....Cùng lắm thì sau này tôi trả tiền lãi cho anh.....”

Thạch Thương Ly đứng dậy, ánh mắt từ trước đến giờ lạnh lùng bỗng trở nên nóng bỏng, giọng trầm thấp: “Còn một cách khác.”

Mắt Loan Đậu Đậu chợt sáng lên: “Cách gì?”

“Dùng người trả tiền.”

Một giây tiếp theo, mắt Loan Đậu Đậu mở to phóng ra N lần, có gì đó mềm mại bao trùm lên môi cô. Một lần lại một lần thăm dò đôi môi nhỏ của cô, giữa hai môi còn tràn ngập mùi rượu. Chiếc lưỡi vô cùng thuần thực cạy hai hàm răng cô, ôm cô, răng môi giao tiếp, lửa nóng triền miên, thật ngọt ngào.

Đầu óc choáng váng, gương mặt phía trước rất mơ hồ, vóc dáng không tồi, nhất là miệng của hấn thật ngon, giống như kẹo, vừa mềm vừa dai!

Ôm Đậu Đậu đi thẳng về phía phòng ngủ, trong phòng tối om không bật đèn, hai bóng đen ngã trên mặt giường, đầu đưa không ngừng.

Đậu Đậu: “Sao lại cởi quần áo của tôi?”

Đàn ông khốn nạn: “Không cởi làm sao ăn kẹo?”

Đậu Đậu do dự mấy giây, lẩm bầm “Tôi muốn ăn cây kẹo kia!”

Đàn ông khốn nạn dùng hành động chứng minh cây kẹo của hấn tuyệt đối sẽ rất ngọt!

Cơ thể trần truồng, da thịt cọ da thịt, ngọn lửa từ từ thiêu cháy, Loan Đậu Đậu miệng đắng lưỡi khô ôm cổ hấn không ngừng cắn môi hấn, bàn tay nóng bỏng cẩn thận vuốt ve da thịt trắng nõn như tuyết, di chuyển dọc theo cơ thể cô từ vòng eo đi xuống.....

Đậu Đậu u oán: “Đường này không ngọt!”

Đàn ông khốn nạn bắt đầu đả kích chàm môi cô: “Ngoan, từ từ ăn, một chút nữa sẽ ngọt!”

Đôi tay dịu dàng chạy khắp cơ thể, đầu ngón tay như có điện, trong nháy mắt đốt thành một ngọn lửa.

Đôi môi bị cắn sưng đỏ rì rầm, mắt khẽ mở, lẩm bầm: "Đường....."

"Ngoan, một chút nữa sẽ có!" Thạch Thương Ly cực kỳ kiên nhẫn dụ dỗ cô, kiềm chế sự khó chịu của bản thân. Mồ hôi trên trán không ngừng rơi xuống.

Đậu Đậu mơ mơ màng màng, hoàn toàn không rõ cảnh tượng trước mặt, cô ôm hân như gấu ôm cây, miệng đắng lưỡi khô, chỉ muốn uống nước. Cắn vài cái phát hiện không thích, giọng khàn nản nói: "Nước này không ngon, tôi muốn ăn cây kẹo kia!"

Thạch Thương Ly thiếu chút nữa muốn trực tiếp đi vào, hân hít sâu một hơi, cúi đầu hôn môi cô: "Ngoan, một tí nữa là được ăn kẹo rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mơ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Anh giúp em xoa bóp

"Thật là đau.....Tôi không muốn ăn."

"Em quá chặt, một lúc nữa sẽ thoải mái....."

"....."

Hơi thở mập mờ, thỉnh thoảng phát ra âm thanh kỳ quái.

"Sao anh lại ăn đậu hũ của tôi?"

"Của em hơi nhỏ, anh giúp em xoa bóp."

"Tại sao cây kẹo vẫn lớn như vậy? Tôi ăn rất mệt!"

"Ngoan, một lúc nữa sẽ nhỏ lại....."

Đêm yên tĩnh rồi lại không yên tĩnh.....Sinh nhật hai mươi hai tuổi trôi qua như vậy.....

Loan Đậu Đậu "nằm ngay đó" nhìn hoa hồng trắng trên trần nhà, ánh mắt nhìn về phía trên vòng eo! Đầu óc trống không nửa giờ rồi cuộc nhận ra một sự thật: bị ăn sạch rồi!

Hai mươi hai năm gìn giữ của cô vì một chai rượu đỏ mà ra đi rồi.....

Không khí tối hôm qua không tốt chút nào.....Đối tượng không tốt chút nào, mẹ kiếp say rượu làm cô mất hết lý trí rồi sao?

Thạch Thương Ly đã tỉnh tư một tiếng trước nhưng cô gái nhỏ trong lòng hân đã tỉnh vẫn không có động tĩnh gì, không biết cô đang suy nghĩ gì, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, lấy tỉnh chế tỉnh, tỉnh đến không còn kiên nhẫn nữa.

Loan Đậu Đậu nghiêng đầu nhìn khuôn mặt lạnh lùng của hân, ánh mắt sắc lạnh, nuốt một ngụm nước bọt, cô thừa nhận mất lý trí nhưng đối tượng cũng không tệ lắm chắc sẽ không chết!

Thạch Thương Ly không nói một lời ngồi dậy, lộ ra lồng ngực tinh trắng, không thiếu những dấu vết mập mờ, ánh mắt im lặng nhìn cô! Cô sẽ khóc sao? Hay là làm loạn? Dù sao cũng là lần đầu tiên của cô, lúc trước cô nói còn trinh hân không tin, không nghĩ tới cô thực sự trong trắng! Sớm biết như vậy, hân sẽ không đụng cô.

Loan Đậu Đậu suy tư thật lâu, quyết định chuyện như vậy cũng không tệ lắm. Châm chước nói: "Anh ăn có thoải mái không?"

"Hả?" Thạch Thương Ly nhú mày, không giống như hân dự đoán!

Loan Đậu Đậu: "Tôi làm anh thoải mái, anh phải trả thù ao cho tôi!"

Thạch Thương Ly mặt không thay đổi, ánh mắt lại từ từ lạnh, khẽ nở nụ cười: "Trong ngày sinh nhật hôm qua của cô tôi giúp cô tạm biệt xử nữ, không

phải cô nên cảm ơn tôi sao, còn không biết xấu hổ đòi tiền tôi? Tôi thoải mái chẳng lẽ cô khó chịu sao? Tôi hôm qua là ai kêu to như vậy?”

“.....”

Loan Đậu Đậu sa sầm mặt “Nhưng anh ăn tôi!” Tổng giám đốc anh biết điều một chút được không! Chúng ta cùng bạn bạc!

“Cô còn nợ tôi năm trăm tệ.” Giọng nói lạnh lùng như băng, trong lòng không biết là cảm giác gì! Cô nghĩ bản thân là gì, chỉ là một cô gái ngủ cùng hắn sao? Không đòi danh phận, không khóc rống lại đòi hán tiền.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đói Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Cô nghi ngờ cậu bé của tôi sao?

Loan Đậu Đậu tôi quá xem thường cô rồi!

Khỏe miệng Loan Đậu Đậu co quắp: “Lần đầu tiên của tôi không phải chỉ có giá đó chứ?” Lần đầu tiên giá năm trăm tệ? Mẹ kiếp ai bán như thế chứ!

Thạch Thương Ly cười lạnh: “Qua cuộc kiểm tra tôi qua, xác định không chỉ có giá như vậy!”

Đôi mắt Loan Đậu Đậu lập tức sáng rõ, trong lòng vui mừng lại nghe giọng nói lạnh lùng vang lên: “Cô thật ngu ngốc không có nhiều kỹ thuật! Hai lần mới đủ trả nợ!”

Nói xong, nhào tới.....

Loan Đậu Đậu mắng trong lòng: “Anh mới là đồ ngốc, cả nhà anh đều ngốc.” Một lần nữa lại thưởng thức mùi vị của “cây kẹo”!

“Đậu Đậu.....”

“Sao?” Loan Đậu Đậu nghe thấy giọng nói lập tức đứng dậy, thấy Tô Triệt đứng trước mặt, tròn to hai mắt: “Gám đốc!”

Tô Triệt khẽ cười khò: “Em đừng gọi anh giám đốc, có thể gọi anh Tô Triệt.”

“Ha ha, không tốt lắm đâu!” Thật ra thì cô rất muốn gọi anh Tô Triệt!

“Em.....” Tô Triệt vừa mới chuẩn bị mở miệng lại thấy trên cổ cô có dấu vết mập mờ, trong nháy mắt ánh mắt trở nên âm trầm, không có dừng khí nói những lời nói chất đầy trong đáy lòng.

Loan Đậu Đậu đầy mong đợi nhìn anh, không biết anh muốn nói gì nhưng điện thoại vang lên.....Mặt tôi sầm! “Em vào phòng tổng giám đốc có việc, lúc nào rảnh em sẽ tìm anh.”

“Đậu Đậu.” Lúc cô đi tới cửa thì ánh mắt Tô Triệt buồn bã nhìn theo, muốn nói lại thôi: “Chúc em hạnh phúc.”

“Chúng ta sẽ hạnh phúc.” Đậu Đậu không hiểu ý hắn. Hấp tấp đi vào phòng làm việc của tổng giám đốc, tại sao cô cảm thấy không được tự nhiên! Không phải Phân Ruồi muốn dùng quy tắc ngầm đó chứ?

Thạch Thương Ly thấy biểu hiện khuôn mặt khi vào phòng hắn cùng với khi nhìn Tô Triệt là khác nhau, lòng không vui. Đưa tay lấy trong ngăn kéo ra một hộp thuốc nhét vào tay cô, giọng trầm thấp lạnh lùng vang lên: “Uống hết.”

Loan Đậu Đậu tò mò nghiên cứu một lúc lâu mới hiểu rõ: “Anh muốn tôi uống thuốc tránh thai?”

Mặt Thạch Thương Ly không chút thay đổi, nhú mày: “Cô nghi ngờ cậu bé của tôi sao?”

Có quý mới nghi ngờ cậu bé của anh! Phân Ruồi! Anh không biết uống thuốc tránh thai rất đau người sao?

Trong lòng không thẳng bằng nhưng việc đã đến nước này vì phòng ngừa thật sự mang thai, Đậu Đậu liền uống một viên, còn một viên dư lại đưa cho hắn: “Giữ lại cho lần sau đi! Tiết kiệm là bảo vệ môi trường! Hừ!”

Xoay người muốn bỏ đi thì lại nghe thấy giọng nói của hắn vang lên: “Lần trước có phải cô mua cô phiếu 0259775?”

“Mắc mớ gì tới anh!” Loan Đậu Đậu trừng mắt nhìn hắn, dù sao hai bên cũng đã thỏa thuận xong! Chọc giận hắn cũng không được gì, nhiều lắm là cuốn gói đi khỏi đây!

Ánh mắt âm u của Thạch Thương Ly nhìn chăm chăm cô, chợt lóe lên một ý. Hiện tại hắn không mang phụ nữ về nhà, trong nhà tự nhiên sẽ không có “mây mưa”. Nếu như không phải bởi vì cô giống con nít, có lẽ cô sẽ sinh cho hắn một đứa bé sẽ rất thú vị.

Tất nhiên hắn sẽ không nói cho cô biết, hắn đã cố ý gọi điện thoại cho bác sĩ khoa sản, đối với phụ nữ thuốc tránh thai ít gây ảnh hưởng cơ thể nhất.

Ngón tay khẽ nhấn mấy con số, giọng trầm thấp vang lên giữa không trung: “Tôi cho cô hai triệu để nâng cao giá cổ phiếu 0259775, mặc kệ cô dùng biện pháp gì, tóm lại nhất định phải cứu sống nó.”

Loan Đậu Đậu đây là cách duy nhất tôi có thể bồi thường cho cô!

Đồng thoại là người yêu của Hải Quy, yêu thích nhảy nhót. Có một đêm, Đồng Thoại ở lại nhà Đậu Đậu.

Lúc Hải Quy gọi điện thì Đồng Thoại đang tắm, Đậu Đậu nghe điện thoại, tất cả cô nghe không hiểu.

Một lúc sau Hải Quy nói lưu loát: “Sao lại có người đàn như vậy chứ?”

Đậu Đậu tức giận, lập tức gào: “Fuck you! Fuck your mother!”

Tút tut tut.....cuộc trò chuyện kết thúc.

Từ đó trở đi Hải Quy không dám nói gì trước mặt Đậu Đậu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mơ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Anh giúp tôi theo đuổi Tô Triệt được không?

Chẳng lẽ thất thân lại có thể giúp cô đổi vận sao?

Loan Đậu Đậu đứng trong đám người, tự hỏi làm sao cái tử hòi sinh cho cổ phiếu! Cô không suy nghĩ nhiều lập tức mua hết cổ phiếu thu về rất nhiều rất nhiều!

Tối nay công ty tổ chức tiệc chào đón giám đốc, thực chất chỉ là nịnh bợ! Thạch Thương Ly với danh nghĩa là tổng giám đốc nhưng lại xuất hiện Thạch Lăng và Tô Triệt. Cấp trên thường nhiều lần muốn Thạch Thương Ly trở về công ty chính thể nhưng hắn vẫn từ chối, không ai biết hắn đang nghĩ gì!

Loan Đậu Đậu nhìn chăm chăm Tô Triệt bị mọi người chuốc rượu, trong lòng thương xót. Thạch Thương Ly ngồi trong góc, im lặng nhưng khí thế hùng dũng làm cho người ta không quên sự tồn tại của tổng giám đốc, hình như hắn không muốn vào cuộc với mọi người.

Loan Đậu Đậu chen vào đứng cạnh hắn, ngửa đầu nhìn hắn, nụ cười chói lọi: “Tổng giám đốc!”

Thạch Thương Ly cúi đầu nhìn cô, môi mím thành một đường cong, không nói một lời.

“Tổng giám đốc, anh xem gần đây biểu hiện của tôi tốt như vậy, chẳng lẽ không có phần thưởng gì sao?” Loan Đậu Đậu nín quần hắn, kéo kéo ống quần khiến chút nữa hắn làm rớt ly rượu trong tay.

“Nói!” Rõ ràng tâm tình Thạch Thương Ly không tốt, giọng nói lạnh gấp trăm lần so với bình thường.

“Tổng giám đốc có thể hô mưa gọi gió, thông minh tuyệt đỉnh, tài trí hơn người, nhất định có cách kéo đàn ông quay lại. Anh giúp tôi theo đuổi Tô Triệt được không?” Ánh sáng lơ mơ, ánh mắt Loan Đậu Đậu sáng ngời, sáng đến chói mắt, rất rực rỡ.

Choang.....

Cái ly trong tay Thạch Thương Ly rơi vỡ, rượu đỏ đầy trên thảm ướt nhẹp, mảnh thủy tinh cửa đứt tay hắn, máu đỏ tươi cứ như thể chảy xuống.....

Xung quanh yên lặng, ánh mắt của mọi người đều nhìn hai người bọn họ, có người lo lắng cũng có người tò mò.....

Loan Đậu Đậu ngậy ngậy cả người. Cô chỉ bảo hắn giúp cô theo đuổi Tô Triệt tại sao hắn lại phản ứng mạnh như vậy?

Sắc mặt Thạch Thương Ly không chút thay đổi, yên lặng làm cho người ta không biết tâm tình hần thể nào. Không thèm để ý máu tươi trong lòng bàn tay đang chảy. Đứng dậy nói: “Không có việc gì, mọi người tiếp tục đi.” Ngay cả nhìn cũng không nhìn cô, bước đi rời khỏi phòng.

Loan Đậu Đậu không nhận được lắm bản: “Thật là một người kỳ quái!”

Thạch Thương Ly dựa vào chỗ rửa mặt trong nhà vệ sinh, máu tươi trong lòng bàn tay không ngừng rơi xuống sàn nhà, tay trái cầm điều thuốc, khói bay mù mịt xung quanh hần nhìn thật cô đơn.

Khuôn mặt căng thẳng phản chiếu trong gương, ánh mắt vô hồn, đôi mắt lạnh lùng.

Loan Đậu Đậu nhìn xung quanh nhà vệ sinh nam không có ai khẽ mở cửa thò đầu nhìn vào thấy Thạch Thương Ly ở bên trong thì lập tức đi vào, thuận tiện khóa trái cửa. Ánh mắt nhìn chăm chăm bàn tay đang chảy máu không ngừng: “Anh còn hút thuốc được sao? Chẳng lẽ hút thuốc có thể cầm máu sao?”

Ánh mắt Thạch Thương Ly lạnh lùng, không bất ngờ vì cô vào nhà vệ sinh nam, cô không vào nhà vệ sinh nam mới bất thường!

“Đừng hút thuốc lá! Tôi chỉ xin anh giúp tôi theo đuổi Tô Triệt thôi mà!” Loan Đậu Đậu cười hi hi bỏ điều thuốc trong tay hần, rồi cầm bàn tay đang chảy máu của hần đưa vào vòi nước rửa sạch, móc băng cá nhân mới mua trong túi ra băng bó cho hần.

Thạch Thương Ly vẫn không lên tiếng, để mặc cho cô muốn làm gì thì làm, cúi đầu nhìn băng dán cá nhân hình phim hoạt hình trong lòng bàn tay, khóe miệng hần khẽ cười.

“Cô rất thích người đàn ông kia?” Cô không tiếc gì cầu xin hần, muốn hần giúp cô theo đuổi người đàn ông kia!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mơ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Ba chân anh hợp thành một

Loan Đậu Đậu rửa tay trả lời: “Thật ra tôi cũng không biết mình có yêu anh ấy không nhưng chỉ cần vừa nhìn thấy ánh mắt của anh ấy tôi liền đau lòng, còn muốn bảo vệ anh ấy. Mặc dù anh ấy đã từng xin lỗi tôi nhưng làm sao có thể đảm bảo không xảy ra vấn đề gì chứ?”

Sắc mặt Thạch Thương Ly rất lúng túng, ánh mắt chăm chú nhìn vào gò má cô, da thị trắng nõn, trên người còn có mùi cây hương trầm, giống như trẻ con.

“Được.” Giọng nói lạnh lẽo vang lên, tay Thạch Thương Ly để trên vai cô, nắm chặt vai cô. “Tôi cho cô hai tháng, giúp cô theo đuổi Tô Triệt nhưng nếu không theo đuổi được.....”

Ánh mắt Loan Đậu Đậu vừa kích động vừa mong đợi: “Nếu như không theo đuổi được thì sao?”

“Nếu như không theo đuổi được thì cô phải lấy tôi.” Thạch Thương Ly theo bản năng trừng mắt, cũng không hiểu tại sao mình lại nói như vậy! Nhưng lời đã nói ra khỏi miệng không thể thu trở về được!

“Hả?” Về mặt Loan Đậu Đậu giống như nuốt phải quả trứng vịt, kinh ngạc: “Anh đang nói giỡn phải không? Tôi lấy anh?” Phán Ruồi đầu anh hư rồi sao!

Thạch Thương Ly nhíu mày, biểu tình của cô ấy như vậy là có ý gì? Cô lấy hần rất uất ức sao? “Không muốn thì thôi.”

Hần xoay người định bỏ đi thì Loan Đậu Đậu phản ứng kịp, vội vàng ôm cánh tay hần hung hăng găt đầu: “Tôi đồng ý, tôi đồng ý, tôi rất đồng ý!”

So với lúc người ta làm cô dâu còn kích động hơn.

Thạch Thương Ly nhìn cánh tay cô đang ôm cánh tay hần, thần sắc hòa hoãn không ít, chợt nở nụ cười.

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?” Loan Đậu Đậu chu môi, ánh mắt tò mò nhìn hần.

“Đi theo tôi.” Lần này hần chủ động nắm tay cô, không kịp chào ai trực tiếp đưa cô đi.

“Đẹp lắm sao?” Loan Đậu Đậu cúi đầu nhìn quần áo trên người mình. Không nghĩ tới Phán Ruồi lại đưa cô đi mua quần áo!

Thạch Thương Ly ngồi trên ghế sa lon, ánh mắt nhìn cô. Găt đầu: “Cũng không tệ lắm.”

“Nhưng tôi chưa từng mặc đồ bó sát như vậy!” Loan Đậu Đậu sờ sờ bụng mình.

“Không phải tự nhiên mà mặc!” Giọng nói của hắn hơi giễu cợt.

Trán Loan Đậu Đậu nổi gân xanh: “Đúng rồi chỉ có anh gầy thôi! Ba chân anh hợp thành một! Hừ!” Ánh mắt dừng lại ở vị trí giữa hai chân hắn!

Sắc mặt Thạch Thương Ly tối sầm.

“Nhớ là ở công ty nhìn thấy hắn thì không nên quá nhiệt tình, hắn chủ động hẹn cô thì nên kéo dài thời gian, nhớ là nhất định không nên đến nơi hẹn.” Thạch Thương Ly cho Loan Đậu Đậu một lời khuyên trước khi đưa cô về nhà.

Loan Đậu Đậu gật đầu, giơ túi quần áo lên. Đứng trước cửa sổ xe cười: “Thật ngại quá hôm nay dùng thẻ của anh.....”

Thạch Thương Ly nở nụ cười tà mị: “Không sao, dù sao cũng sẽ trừ vào tiền lương của cô!”

Sắc mặt Loan Đậu Đậu nhất thời cứng đờ, trơ mắt nhìn hắn đi mất! Phân Ruồi tôi nguyện rửa anh bị người ta cưỡng bạo cúc hoa một trăm lần!

Trong phòng làm việc.

Thạch Thương Ly đặt cái ly trước mặt, giọng trầm thấp: “Có khỏe không?”

Người đàn ông có vóc dáng kiên nghị, ánh mắt sắc bén cùng âm trầm trông rộng đến đáng sợ, mũi thẳng cùng đôi môi mỏng khẽ mím lại, cười như không cười. “Có gì không tốt chứ, vẫn vậy thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mơ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Người tôi thích là cấp trên của cô

“Cậu tính không để cô ấy biết sao? Cậu không thể đeo trên lưng cả đời như vậy, huống gì bây giờ cơ thể cậu không thể trụ được bao lâu.” Giọng nói trầm thấp lạnh lùng vang lên.

“Cô ấy còn nhỏ, không thể gánh vác trọng trách cao như vậy. Hơn nữa ba ngày sau tôi phải phẫu thuật, sau đó cần phải nghỉ ngơi một tuần. Hy vọng cậu có thể giúp tôi quản lý công ty.” Người đàn ông lạnh nhạt lên tiếng, không cần giữ ý.

Thạch Thương Ly gật đầu: “Không thành vấn đề.” Điện thoại di động kêu lên, hắn xin lỗi nói: “Tôi nghe điện thoại.”

Người đàn ông kia gật đầu.

Thạch Thương Ly rời phòng làm việc đi nghe điện thoại. Loan Đậu Đậu bụng cá phê đi vào, ánh mắt tò mò nhìn người đàn ông, cảm giác là lạ, lại không biết có chỗ nào kỳ quái. Mãi cho đến khi thấy người đàn ông lục lọi trên bàn giống như đang tìm gì đó.....

“Anh không thấy gì sao?” Người đàn ông có vóc dáng đẹp như vậy lại không thấy gì.

Đáng tiếc!

Ánh mắt trống rỗng của người đàn ông chợt lóe sáng, khuôn mặt anh tuấn mà lạnh lùng.

Loan Đậu Đậu le lưỡi, đưa ly nước đặt vào lòng bàn tay hắn, khi ngón tay chạm vào da thịt người đàn ông cô cảm giác người đàn ông đó tránh né giống như cô là con bò cạp phải tránh xa.

“Không phải anh đồng tính luyến ái đấy chứ?” Cô thốt lên, nhìn thấy sắc mặt lạnh lùng của hắn, Đậu Đậu thật sự muốn tát cho mình một bạt tai, sao cô lại nhanh miệng như vậy chứ!

Không khí trong phòng làm việc thật yên tĩnh.

Một lúc sau.....

“Đúng vậy.” Người đàn ông chợt bình thường trở lại, trầm thấp trả lời.

“Hả?” Loan Đậu Đậu kinh ngạc, tại sao hắn lại thẳng thắn thừa nhận như vậy?

Người đàn ông uống một ngụm nước, chiếc cổ chuyển động nhiều lần, khóe miệng khẽ cười như không cười, thật là đáng ghét!

“Thật ra thì đồng tính luyến ái cũng bình thường! Lần sau tôi sẽ giới thiệu cho anh mấy anh đẹp trai.” Loan Đậu Đậu cười hi hi, lần đầu tiên gặp người đàn ông thật thà như vậy, hơn nữa anh ta có dũng khí lại dám thừa nhận như vậy!

Ánh mắt người đàn ông cho dù không nhìn thấy nhưng lại nhìn chính xác về phía cô, giọng nói lạnh lùng: “Người tôi thích là cấp trên của cô!”

“Hi hi, thì ra anh đã có người trong lòng! Người đó là.....”

Cấp trên của cô, ba chữ kia chưa được nói ra Loan Đậu Đậu đã hoàn toàn sững sờ. Cấp trên của cô chẳng phải là.....

Thạch Thương Ly!!!!

Trời đất, tại cô có vấn đề sao? Người đàn ông này thích Thạch Thương Ly? Thích Phân Ruồi biến thái lại lạnh lùng tàn khốc như vậy?

“Cô tên gì vậy?”

“Loan Đậu Đậu.” Cô trả lời như cái máy vì còn đang trong tình trạng hốt hoảng chưa tỉnh lại.

“Thảm Nghịch!”

Cô còn chưa có phản ứng gì thì điện thoại trong tay cô hoạt động, trong nháy mắt điện thoại trong túi áo hắn rung lên. Hắn lịch sự trả điện thoại lại cho cô: “Nói với hắn tôi có việc phải đi trước.”

Cô lại trả lời như cái máy, đưa mắt nhìn bóng lưng hắn rời đi.

Người đàn ông đẹp trai như vậy lại thích Phân Ruồi? Có phải như vậy cho thấy Phân Ruồi thích đàn ông? Đồng tính luyến ái?

Loan Đậu Đậu rất bối rối, nếu như Phân Ruồi là đồng tính, vậy cô là kẻ thứ ba gây nhiều tội ác! Ai da, quên hỏi rốt cuộc hai người bọn họ ai là người ở trên ai là người ở dưới?

Vấn đề này rất quan trọng.

Không đúng, không phải người đàn ông đó không thể nhìn thấy sao? Sao lại có thể lấy điện thoại di động của cô?

Sau khi Thạch Thương Ly quay lại thấy Thảm Nghịch đã đi, cũng không nói thêm gì lại lấy việc bắt nạt Loan Đậu Đậu làm thú vui! Chỉ là ánh mắt Loan Đậu Đậu nhìn hắn có chút kỳ lạ làm cho hắn cảm thấy lạnh sống lưng.....

Có chết hắn cũng không nghĩ ra bây giờ trong đầu Loan Đậu Đậu đang hình dung lại vấn đề vị trí trên dưới của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đói Bụng: Thỏ Trắng Mờ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Diệt Thanh Thanh hay bắt nạt tôi giờ ở đâu

Loan Đậu Đậu không nghĩ tới Tô Triệt lại chủ động hẹn cô, hơn nữa còn không cho cô có cơ hội từ chối, trực tiếp đưa cô đến quán karaoke! Cô nghĩ đến “lời khuyên” của Thạch Thương Ly liền lấy cớ đi vệ sinh, đứng trên bồn cầu run lấy bấy gửi tin nhắn cho Thạch Thương Ly: “Thạch đại nhân, Tô Triệt đưa tôi tới quán karaoke, tôi phải làm sao đây?”

Tô Triệt tìm cô đáng lẽ cô phải vui chứ? Nhưng tại sao cô lại không có cảm giác hưng phấn?

Loan Đậu Đậu chống cằm suy tư trong lúc chờ tin nhắn của Thạch Thương Ly, nhưng mà cô ngồi đến tê hết cả chân hắn vẫn chưa trả lời! Phân Ruồi thật không đáng tin cậy!

Sau khi Thạch Thương Ly đến bệnh viện thăm Thảm Nghịch thì điện thoại báo có tin nhắn, hắn nhìn tin nhắn không khỏi nhú chân mày. Khẽ nguyên rủa: “Ngu ngốc.”

Sau đó hắn lên xe nói tài xế đưa đến quán karaoke.

Trong phòng chỉ có hai người Loan Đậu Đậu và Tô Triệt, không khí rất mờ ám, Tô Triệt nhìn Đậu Đậu, Đậu Đậu nhìn hình ảnh chuyển động không ngừng trên màn hình tivi.

“Chúng ta là người yêu, chúng ta yêu nhau, anh là người em yêu nhưng cũng là người làm em tổn thương.

Có em chúng ta có thể đi tới bất cứ đâu sống một cuộc sống yên bình.”

Loan Đậu Đậu nghe thấy mấy lời này thì sắc mặt trở nên tái nhợt, trong đầu thoáng hiện ra hình ảnh hôn lễ của Tô Triệt cùng Diệp Thanh Thanh, không tự chủ được cắn môi dưới.

Loan Đậu Đậu ơi là Loan Đậu Đậu, mày điên rồi, muốn có Tô Triệt nhưng lại không thể quên được chuyện giữa Tô Triệt và Diệp Thanh Thanh, rốt cuộc thì mày muốn thế nào?

Tâm tình chợt sa sút, hết sức xem thường bản thân. Uống hết rượu đỏ trong bình.....Ánh sáng mờ ảo chiếu sáng khuôn mặt tái nhợt của cô, ánh mắt khẽ nhắm lại.

Tô Triệt nhíu mày, tay nắm lấy chai rượu, dịu dàng nói: “Đậu Đậu đừng uống nữa. Anh có chuyện muốn nói.....”

“Khụ khụ.....” Loan Đậu Đậu bị sặc, cô uống hết hơn nửa chai rượu đỏ, đầu óc bắt đầu choáng váng. Ánh mắt nhìn người đàn ông cô thích thật lâu: “Anh muốn nói gì với em? Tô Triệt, anh còn có thể nói gì với em? Diệp Thanh Thanh hay bắt nạt em giờ ở đâu? Sao anh lại có thể bỏ em mà kết hôn với cô ta? Làm sao lại xuất hiện trước mặt em?”

Tô Triệt bị những lời nói đó chèn hòng không thể nói lời nào. Từ đầu đến cuối, Loan Đậu Đậu chưa bao giờ nói một cách nghiêm túc với anh, chỉ im lặng ra đi, im lặng tách ra, cô vẫn không có trái tim như cũ. Thậm chí anh nghe Đồng Thoại nói, sau khi bọn họ chia tay, Loan Đậu Đậu không hề rút một giọt nước mắt.

Anh còn tưởng cô chưa từng thích anh, nếu không thì tại sao cô lại không khóc chứ?

Thì ra không phải cô không đau lòng mà những đau đớn, những giọt nước mắt kia cô đều giấu tận đáy lòng.

Loan Đậu Đậu khịt khịt mũi, ánh mắt uất ức nhìn bóng dáng mờ hồ của Tô Triệt, giọng khàn khàn tiếp tục nói: “Tại sao mỗi lần đều là em chủ động, tại sao anh không thể chủ động một chút xiu...Không phải em không có trái tim, em cũng là con gái, da mặt không dày như anh tưởng, em cũng có lòng tự trọng của em.....”

Khi yêu một người sẽ trở nên nhỏ bé hơn, nhỏ bé lại cảm thấy xem thường mình.

“U U.....”

Đầu óc không tỉnh táo, Tô Triệt nói gì cũng không nghe, Đậu Đậu chỉ cảm thấy mặt hần càng ngày càng trở nên mờ hồ, sau đó cả đôi tay lạnh lẽo ôm lấy khuôn mặt cô, rồi chợt có một bóng đen đi tới, đuổi đi cái bóng to lớn đáng đứng trước mặt cô.

Mọi thứ chợt hỗn loạn, Loan Đậu Đậu lao đảo ngã trên ghế sa lon, không gian to như vậy đột nhiên trở nên chật chội, giọng hát của nữ ca sĩ lại một lần nữa vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đới Bụng: Thỏ Trắng Mơ Của Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Cô ấy đã là người phụ nữ của tôi!

Giống như có người ôm lấy cô từ trên ghế sa lon, Loan Đậu Đậu khẽ híp mắt, gương mặt này rất quen thuộc, là ai vậy?

“Anh không thể đưa cô ấy đi.” Tô Triệt lau máu bầm trên khóe miệng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện.

Thạch Thương Ly ôm người nào đó còn đang mờ hồ, đứng tại cửa ra vào, ánh mắt sắc bén chăm chú nhìn Tô Triệt, chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Cô ấy đã là người phụ nữ của tôi!”

Tô Triệt hoàn toàn sững sốt, ánh mắt đờ đẫn nhìn Đậu Đậu bị mang đi, rốt cuộc không có hơi sức đuổi theo.

Cô ấy đã là người phụ nữ của tôi! Những lời này hoàn toàn giết chết dũng khí của Tô Triệt.

Loan Đậu Đậu chỉ cảm thấy cơ thể được đặt lên chiếc giường lớn mềm mại rất thoải mái, giọng râm rì: “Tò Triệt, anh không chủ động, em cũng không cần anh.....”

Ngón tay Thạch Thương Ly đang cởi nút áo cho cô chợt cứng lại, ánh mắt lạnh lẽo khẽ liếc nhìn khuôn mặt cô, từ môi mỏng khẽ thoát ra lời nói: “Câm miệng.”

Loan Đậu Đậu chợt ngồi thẳng dậy, ánh mắt vô cùng rõ ràng nhìn hấn, nháy mắt một cái đôi tay che trước ngực, thà chết chứ không chịu khuất phục: “Không được cởi quần áo của tôi, tôi không muốn bị ăn!”

Trán Thạch Thương Ly tối sầm.....

“Hả? Đây không phải Thạch đại nhân sao?” Loan Đậu Đậu nghiêng đầu nhìn hấn, ngón tay chọc chọc khuôn mặt hấn, chậm rãi đến gần hấn, thần thần bí bí.

Thạch Thương Ly khẽ nhíu mày, không xác định được là cô say thật hay giả say?

“Tôi biết rõ mối quan hệ giữa anh và Thẩm Nghị, yên tâm tôi sẽ không nói cho ai biết đâu!” Nói xong cười khanh khách.

Tại sao đột nhiên cô lại nhắc đến Thẩm Nghị? Thẩm Nghị nói gì với cô sao? Không đúng, Loan Đậu Đậu căn bản sẽ không lọt vào tầm mắt cả Thẩm Nghị!

“Cậu ta nói gì với cô?”

“Sh” Loan Đậu Đậu bụm miệng, ánh mắt nhìn chung quanh một vòng mới buông tay ra nhỏ giọng nói: “Tôi biết hai người không muốn ai biết, cho nên tôi sẽ không nói. Tôi sẽ tuyệt đối giữ bí mật cho hai người.”

Ánh mắt lạnh như băng của Thạch Thương Ly nhìn cô chăm chăm, xác định cô thật sự say, miệng nói linh tinh! Bàn tay tính ép cô vào trong chăn, giọng trầm thấp nói: “Đi ngủ ngay.”

Đôi lông mi dài khẽ run, đôi môi đỏ mọng khẽ cong: “Anh sẽ không ăn tôi chứ?”

Thạch Thương Ly lạnh lùng nhìn cô gật đầu.

“Anh sẽ không thừa lúc tôi ngủ mà ăn tôi chứ?” Một lần nữa xác định!

“Cô câm miệng cho tôi! Ngủ!” Giọng nói lạnh lẽo vang lên.

Thạch Thương Ly mất hết kiên nhẫn, hạ thân sớm đã bị cô làm cho phát hỏa, không muốn bởi vì cô say rượu mà bắt cô chịu đựng dục vọng của hấn một lần nữa, cô còn mở miệng “ăn” là muốn hành hạ hấn sao?

Loan Đậu Đậu uất ức còn đang định mở miệng nhìn thấy ánh mắt hấn lập tức rút đầu vào trong chăn.

Thạch Thương Ly ngồi cạnh giường ngắm cô thật lâu, không nói một lời đứng dậy rời đi, động tác đóng cửa cũng nhẹ vô cùng.

Trong căn phòng tối đen, không gian yên tĩnh vô cùng, chỉ còn không khí lạnh lẽo chậm rãi hoạt động.

Đậu Đậu từ trong chăn lò đầu ra, mắt nhìn chăm chăm trần nhà, hít lỗ mũi than thở. Giọng nói như có như không vang lên trong không gian: “Thạch Thương Ly, đồ lừa đảo.”

Nửa bình rượu đỏ có thể làm cho cô bất tỉnh nhưng không đến mức làm cho cô không rõ ý thức, như vậy rượu lần trước Thạch Thương Ly cho cô uống không phải là rượu đỏ.....

Thất thân trong ngày sinh nhật là do hấn thiết kế.....

Đồng ý giúp cô theo đuổi Tò Triệt cũng là hấn lừa gạt cô.....

Thạch Thương Ly từ đầu đến cuối đều là lừa đảo!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Quan chức đóng cửa, dân chúng không được đi tiêu

Loan Đậu Đậu rời khỏi giường đi đến phòng khách. Thạch Thương Ly ngồi trước bàn ăn sáng uống cà phê. Quay đầu chuyển tốc độ nhanh chóng trong một giây, hít thở, lấy dũng khí đi tới ngồi đối diện hắn.

Động tác cầm tách đầy ưu nhã của Thạch Thương Ly, khí chất cao quý, có khí thế vương giả bẩm sinh, khéo môi khẽ nhấp nhẹ tạo thành đường cong, không nói mà uy.

“Khụ khụ!” Đậu Đậu hắng giọng một cái, quyết định đi thẳng vào vấn đề! Đối phó với Thạch Thương Ly không thể vòng vo nếu không sẽ bị hắn giết chết không còn mẩu xương nào. “Tổng giám đốc, tôi cảm thấy chúng ta cần phải nói chuyện, nói rõ vấn đề một chút.”

Rốt cuộc ánh mắt diễm đạm của Thạch Thương Ly liếc nhìn cô “Nói”

Mẹ kiếp, có thể có phản ứng tốt một chút được hay không? Hít sâu, cô gắng giữ tỉnh táo. Đối với kẻ địch lớn mạnh, phải bình tĩnh hơn hẳn!

“Chai rượu ba mươi vạn anh đưa tôi hôm sinh nhật không phải là rượu đồ?”

Kẻ địch uống cà phê, thưởng thức mùi vị cà phê đen lượn lờ trong miệng, sau đó thấm vào ruột gan thơm gan. Gật đầu, thẳng thắn thừa nhận không kiêng kỵ: “Ừ!” Tăng thêm gia vị mà thôi!

Đậu Đậu dừng một chút: “Anh đồng ý giúp tôi theo đuổi Tô Triệt cũng là lừa tôi!”

Kẻ địch không chau mày, ánh mắt sắc bén bắn tới, giọng nói lạnh lùng vang lên: “Không có!”

“Lừa đảo!” Loan Đậu Đậu nhảy dựng lên, thiếu chút nữa lật đổ bàn! Chủ yếu là bàn có chút nặng không cầm lên nổi.

“Căn bản anh không tính giúp tôi theo đuổi Tô Triệt, anh chơi tôi, lừa gạt tôi!”

Sắc mặt Thạch Thương Ly lạnh lùng, ánh mắt cũng âm u kinh người, cái tay cầm ly nổi đầy gân xanh, chuẩn bị nổi bão.

Loan Đậu Đậu bị sắc mặt hắn dọa cho sợ thân thể khẽ run lên, chẳng lẽ hắn sẽ đánh con gái sao?

“Tôi lừa cô thế nào?” Giọng nói lạnh lẽo chết chóc vang lên.

“Giúp tôi theo đuổi Tô Triệt thế nào chứ? Tại sao tôi qua phá rối buổi hẹn hò của tôi cùng Tô Triệt?”

“Không phải cô gửi tin nhắn cho tôi sao?”

A.....Hình như là!

“Vậy tại sao anh lại nói với Tô Triệt tôi đã là người phụ nữ của anh để anh ấy hiểu lầm mối quan hệ giữa tôi và anh chứ?”

Ánh mắt lạnh lùng của Thạch Thương Ly khẽ rơi vào trước ngực cô, môi mỏng khẽ nói: “Chẳng lẽ tôi nói không đúng sự thật sao? Đêm hôm đó cô chưa phải là người phụ nữ của tôi sao?”

A.....

“Ngụy biện! Ngụy biện! Đơn giản là anh nói vậy!” Mọi thứ hỗn loạn, mẹ kiếp, tại sao lại bị hắn vòng vo chứ?

“A”. Đôi môi mỏng của Thạch Thương Ly khẽ cười lạnh, ánh mắt đầy ẩn ý nhìn cô: “Vậy là cô thừa nhận tôi hôm qua cô giả say!”

A.....Trong nháy mắt Loan Đậu Đậu kích động, phồng miệng lên chống trả: “Chính xác hơn là anh lừa tôi thất thân, xem tôi như con khi mà đùa bỡn! Diễn hình là quan chức đóng cửa, dân chúng không được đi tiêu!”

Cà phê Liên Y với hơi nóng bay lên biến mất trong không trung. Để ly xuống, hắn đứng lên, đôi tay đặt trong túi, ánh mắt lóe sáng, giống như vương giả nắm tất cả mọi thứ trong tay, gương mặt lạnh lùng.

“Không ai nguyện ý ở dưới thân tôi, cô trách tôi không nghiêm túc giúp cô theo đuổi Tô Triệt, tại sao tôi phải giúp cô? Há?”

Giọng điệu cao vút, nguy hiểm!

Loan Đậu Đậu kinh sợ, lâm bầm: “Đó không phải là biểu hiện trong công việc của tôi sao!”

“A” Nụ cười lạnh kinh người, giọng nói càng thêm lạnh: “Mỗi người trong công ty có biểu hiện tốt đều phải giúp họ theo đuổi tình yêu, sớm chết vì mệt. Bụng trà, rót nước, in tài liệu cũng phạm lỗi, điều này cũng gọi là biểu hiện tốt!”

Đậu Đậu ngồi im dưới bàn, giọng hần rất nghiêm nghị, tràn đầy cười nhạo, cô thật sự tệ vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mờ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Hai chúng ta không có gì, chết vì tình không thích hợp

Sáng sớm phòng khách trở lại yên tĩnh, không khí trở nên cực kỳ nặng nề. Thạch Thương Ly không lên tiếng một lúc lâu, giọng nói lạnh lùng thoát ra: “Loan Đậu Đậu, rốt cuộc là ai đang đùa ai? Dù có ngu ngốc cũng phải có mức độ chứ.”

Im lặng xoay người rồi đi.

Loan Đậu Đậu uất ức, hốc mắt đỏ lên, không biết tại sao bị mắng trong lòng cô rất uất ức, uất ức đến nỗi nước mắt cũng phải rơi xuống. Khịt khịt lỗ mũi, một lúc sau mới phản ứng được.....

Không đúng! Rõ ràng là cô muốn phạt hần, tại sao lại biến thành hần đúng cô sai rồi chứ? Mẹ kiếp đây là dạng lừa bịp trong xã hội à?

Loan Đậu Đậu vừa tùy tiện mắng vừa đánh răng rửa mặt, vừa mới mở cửa đã sợ choáng váng.....

Người đứng ở cửa cũng sợ choáng váng, sau đó.....giọng nói kinh thiên động địa vang lên.

“Đậu xanh nhỏ sao cô lại ở nhà hần? Rốt cuộc tối hôm qua các người đã làm gì? Tôi mới đi mấy ngày cô đã muốn làm Hồng Hạnh treo tường, đội cho tôi chiếc nón xanh như vậy?”

“Khụ khụ!” Sắc mặt Loan Đậu Đậu trắng bệch, ngăn người đang bóp cổ tay cô: “Bọ Hung, anh buông tay ra! Anh muốn mưu sát sao!”

Thạch Lăng tức giận xanh cả mặt, cực kỳ tức giận: “Đúng! Tôi muốn giết cô rồi tự sát!”

Loan Đậu Đậu tròn mắt: “Hai chúng ta không có gì, chết vì tình không thích hợp lắm!”

“Tôi mặc kệ!” Thạch Lăng tức giận giậm chân, ánh mắt hình viên đạn: “Tôi muốn cô làm bạn gái của tôi, chúng ta sẽ ở cùng nhau, không ai có thể ngăn cản, về sau chúng ta kết hôn sinh một đội banh cứu vớt đội bóng Trung Quốc!”

Đội bóng Trung Quốc có quan hệ với tôi sao?

Đậu Đậu an ủi vỗ vỗ bờ vai của hần, tình ý sâu xa: “Lý tưởng của anh rất lớn nhưng chọn sai người rồi. Tôi không thích anh.....”

“Tại sao cô không yêu tôi? Tôi tốt như vậy, đẹp trai phong lưu phóng khoáng, một người đàn ông chung tình một trăm phần trăm, cô đốt đèn lồng tìm khắp nơi cũng không tìm thấy người thứ hai đâu, tại sao cô không yêu tôi? Cô nói đi, cô nói đi!” Bọ Hung muốn đánh nhau rồi!

Trước khi đi công tác còn tình một đêm, bây giờ lại không biết xấu hổ nói mình chung tình nữa chứ?

“Bạn Bọ Hung, áo mưa hương xoài tôi chuẩn bị cho anh trước khi đi còn chứ!”

“À?” Thạch Lăng bùng tình hỏi: “Khó trách dùng không thoải mái, không đúng cỡ, cậu bé của tôi không nhỏ như vậy.....”

Loan Đậu Đậu.....(Đây không phải là trọng điểm có được hay không!)

Ánh mắt u oán của Thạch Lăng nhìn chăm chăm cô, giọng trầm trầm vang lên: “Nói mau cô yêu tôi, cô yêu tôi yêu đến chết đi sống lại, xa tôi cô sẽ không sống nổi.”

Đậu Đậu co quắp miệng: “Anh xem ti vi nhiều quá rồi sao? Tôi thật sự không thương anh, đừng làm ồn nữa.”

“Vậy cô nói đi tại sao cô không yêu tôi? Cô nói đi, cô nói đi, cô nói đi!” Thạch Lăng giống như con mèo xù lông.

Loan Đậu Đậu im lặng nhìn trời xanh, một lúc sau mới nói: “Anh không phải kiểu người tôi thích! Tôi thích người không lăng nhăng, tóc ngắn, công việc nghiêm túc, có cảm giác là một người đàn ông ngọt ngào có trách nhiệm.”

Sắc mặt Thạch Lăng xanh mét, uất ức mở miệng: “Vậy từ nay về sau tôi không lăng nhăng vẫn không được sao?” Ngón tay nắm tóc: “Thực sự chỉ thích tóc ngắn sao?”

Loan Đậu Đậu hưng hăng gạt đầu! Bọ Hung yêu tóc của mình như mạng, bảo hấn cắt tóc, đừng hòng mơ tưởng!

Sắc mặt Thạch Lăng không tốt chút nào, hít sâu một hơi, ngẩng đầu nghiêm túc: “Cô yên tâm đi, tôi nhất định sẽ trở thành người đàn ông tốt nhất. Cũng sẽ trở thành người đàn ông đầu tiên!”. Với kinh nghiệm của hấn đậu xanh nhỏ chỉ là một con cá nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Tối nay rảnh không, tới nhà tôi đi!

“Cô nói cái gì?” Loan Đậu Đậu ôm thùng giấy đứng trước cửa phòng làm việc của mình tròn tròn hai mắt, hoài nghi mình đang mộng du.

Cô bí thư xinh đẹp xấu hổ nở nụ cười, dịu dàng nói: “Tổng giám đốc nói cô bị chuyển đến tổ sáng tạo ở lầu chín, tôi sẽ tiếp nhận công việc của cô.”

Tôi bị giáng chức rồi sao? Phân Ruồi không hành hạ tôi nữa sao?

Thật là.....

Cả nước vui mừng, đốt pháo hoa ăn mừng vì tin tức tốt này! Rốt cuộc có thể thoát khỏi bàn tay của Phân Ruồi, mỗi ngày không cần phải bung trà, rót nước, giặt quần áo nữa!

Ánh mắt cô bí thư nghi ngờ, không phải cô ấy bị bệnh chứ? Bị tổng giám đốc điều đi còn vui mừng như vậy?

Loan Đậu Đậu lấy lại tinh thần, bộ dáng vui vẻ vừa rồi có thể làm cho cô bí thư xinh đẹp hoảng sợ, nhếch môi dịu dàng nói: “Cảm ơn cô đã cứu tôi khỏi nước sôi lửa bỏng! Cô bảo trọng, tôi sẽ cầu nguyện cho cô! Tạm biệt!”

Sung sướng uốn éo cái miệng đi lên tổ sáng tạo ở lầu chín! Các đồng nghiệp thân ái sau này chúng ta cùng giúp đỡ nhau nhé!

“Chào mọi người, tôi là nhân viên mới Loan Đậu Đậu, về sau xin giúp đỡ nhiều hơn!” Loan Đậu Đậu đứng ở cửa cúi đầu lịch sự chào hỏi, nhất định phải cho đồng nghiệp mới ấn tượng tốt!

Yên tĩnh, vô cùng yên tĩnh.

Loan Đậu Đậu ngẩng đầu nhìn hình ảnh trước mặt khóe miệng không nhịn được co quắp.....

Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi mặc đồ tây ngồi trên ghế, không ngừng click chuột, đeo tai nghe, khóe miệng thỉnh thoảng nói thầm: “Tăng máu, phía sau.....Tốc độ nhanh.....Giết.....”

Một người đàn ông đang dựa vào cửa, gương mặt trắng nõn đang soi gương trang điểm lại, ngón tay thon dài cầm cá gương nhỏ cùng bông hóa trang.....

Người ngồi ở giữa càng kỳ quái hơn, tóc tai bù xù, mặc áo khoác màu đen bên ngoài còn dính một chút bụi, khóe mắt còn dính ghèn, ngáp liên tục, ánh mắt đang nhìn màn hình máy tính.

Loan Đậu Đậu hóa đá, bước chân lùi về phía sau cửa, mắt tròn to nhìn thấy biển “Tổ sáng tạo”, cô không đi nhầm chỗ chứ?

“Xin hỏi.....”

Loan Đậu Đậu bước vào lần nữa, cẩn thận mở miệng, còn chưa nói hết lời người đàn ông có bàn tay thon dài đã tỉnh mắt nhìn thấy cô, mím môi cười lộ ra hàm răng trắng.

“Ui da, đây là đồng nghiệp mới của chúng ta sao? Tổng giám đốc thật là ưu ái chúng ta. Tối nay có rảnh không, đến nhà tôi đi!”

Èo là đến mức cô nổi cả da gà, mẹ kiếp có phải quá thẳng thắn rồi không!

“Ha ha....., Tối nay tôi không rảnh!” Tại sao cô không biết trong công ty còn một cái hang chuột chứ?

“Vậy tối mai có rảnh không? Nếu rảnh thì đến nhà tôi.” Người đàn ông có bàn tay thon dài chưa từ bỏ ý định!

“Tối mai cũng không rảnh, về sau cũng không có, đừng tốn công vô ích! Tôi không phải loại phụ nữ kia!” Loan Đậu Đậu trực tiếp cắt đứt lời nói của hắn.

Gương mặt người đàn ông có bàn tay thon dài thất vọng than thở: “Vậy coi như xong, tự mình tìm vị trí đừng cản trở tôi trang điểm!”

Khóe miệng Loan Đậu Đậu co quắp, thay đổi nhanh như vậy sao!

“Đậu Đậu?” Nữ quý chợt đứng lên, tròn to hai mắt, giống như quý gặp quý!

Loan Đậu Đậu cẩn thận nhìn thật lâu, nhảy dựng lên “Cô nàng bát quái? Cô làm ở ngành này sao?”

Nữ quý vứt bỏ áo trong trong nháy mắt, lấy khăn ướt lau mặt, vén tóc giả lên nhét vào đồng hồ nát trên bàn đầy bụi bặm, rục rờ hẳn lên, thay da đổi thịt thành người khác. “Ha ha, đương nhiên tôi ở ngành này! Chỉ là thường đi lên tầng trên! Cô cũng biết cà phê ở tầng trên tương đối ngon.....!”

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Tôi chỉ muốn nói anh chưa kéo khóa quần!

Thật không nghĩ tới Phân Ruồi lại vứt cô đến đây, mẹ kiếp ở đây so với nghỉ việc còn tệ hơn!

“Không được cưng chiều nữa sao?” Cô nàng bát quái uốn éo cái mông đi đến trước mặt cô, ôm bả vai cô cười nói: “Hài lòng được rồi, cô là người được cưng chiều với kỷ lục guinness! Hơn nữa ngành của chúng tôi không tốt, không cần làm việc, mỗi tháng vẫn lĩnh lương, không cần buồn. Nao là quản lý của tổ sáng tạo, đam mê nhất là trò chơi, tốt nhất cô không nên quấy rầy lúc hắn đang chơi trò chơi nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Đó là Nam Tuấn Nam, rất thích trang điểm, về sau muốn trang điểm có thể tới tìm hắn.”

Loan Đậu Đậu khóc không ra nước mắt: “Tôi với tổng giám đốc không có quan hệ gì! Tôi chỉ thích khiêu chiến trong khi làm việc!” Lần này là khiêu chiến “Ăn uống để chết” sao?.....

Cô nàng bát quái nhìn đồng hồ nhú mày: “Đến thời gian ăn cơm rồi, tôi đưa cô đi ăn nhưng hôm nay cô mời khách!”

..... Vì sao cô phải mời khách? Tôi nghèo hơn cô đấy!

Căn tin của công ty chia làm hai phần, một là dành cho quản lý không gian cấp năm sao! Phần còn lại chính là dành cho nhân viên bình thường, nhiều người. Lúc trước mặc dù Loan Đậu Đậu chỉ là thư ký nhưng bởi vì ở bên cạnh tổng giám đốc nên có thể vào phòng dành cho quản lý ăn, hiện tại cô chỉ là một nhân viên của tổ sáng tạo!

Loan Đậu Đậu không thể nuốt trôi cơm sùn lượn rần, đầy lòng buồn phiền, rõ ràng có thể cách xa Phân Ruồi, không làm việc cũng có tiền cô nên sung sướng mới phải, vì sao trong lòng lại không vui chứ? Về sau không có ai bắt nạt cô không tốt sao?

“Đậu xanh nhỏ!” Giọng nói quen thuộc vang lên, Loan Đậu Đậu thấy một người đang đi tới nhìn rất quen.....

Tất cả nhân viên trong phòng ăn đều “Ồ” một tiếng, đắm đuối nhìn người đàn ông đang đi tới.....

Mãi cho đến khi hắn ta đứng trước mặt, Loan Đậu Đậu mới phản ứng được. “Anh, anh, anh, Bọ Hung?”

Thạch Lăng nở nụ cười mê người, giọng nói mê hồn chậm rãi nói: “Có phải Đậu xanh nhỏ cảm thấy tôi rất đẹp trai, không kiềm hãm được muốn yêu tôi?”

“Anh, anh, tóc của anh.....” Hôm nay là ngày tận thế sao? Bọ Hung lại cắt đi mái tóc bảo bối của mình?

Thạch Lăng móc trong túi quần ra một cái gương nhỏ, ngón tay xuyên qua mái tóc ngắn, tự khen mình: “Tôi không nghĩ tới tôi cắt tóc đi lại đẹp trai như vậy! Tôi bị đắm chìm bởi vẻ đẹp của mình rồi, thật là đẹp trai quá đi.”

Nụ cười trên môi Loan Đậu Đậu trở nên cứng ngắt, ánh mắt nhìn về phía cô nàng bát quái, không nghĩ tới cô ấy không có tiền đồ gì vừa nhìn thấy trai đẹp đã chảy nước miếng.....

“Bọ Hung, anh.....”

Thạch Lăng lập tức bắt được tay cô, khẩn thiết thỉnh cầu: “Tôi biết rõ bây giờ cô yêu tôi đến nỗi không thể tự kiềm chế bản thân, cô yên tâm, tôi sẽ có trách nhiệm với cô.”

Loan Đậu Đậu.....(Tôi chỉ muốn nói anh chưa kéo khóa quần!.....)

Buổi chiều toàn bộ công ty đều biết do Loan Đậu Đậu muốn làm Hồng Hạnh vượt tường, cấm sừng tổng giám đốc, tổng giám đốc nóng giận đã đẩy cô tới hang chuột. Tổng giám đốc thâm tình thưởng cho hang chuột một châu cả phê, sự thâm tình của hắn đã làm cảm động cả công ty!

Mà Loan Đậu Đậu.....trở thành đối tượng bị công ty khinh thường!

Các đồng nghiệp nam khinh thường cô trắng hoa, đứng núi này trông núi nọ, lừa tổng giám đốc cùng giám đốc.

Các đồng nghiệp nữ khinh thường cô tướng mạo bình thường lại làm tổng giám đốc cùng giám đốc mê mết, làm công ty mất đi hai người đàn ông đẹp trai!

Giờ khắc này Loan Đậu Đậu đang ngồi trên hành lý bên lề đường, ngược mắt nhìn trời! Bởi vì buổi sáng cô vội đi làm quên tắt nước làm cho nước ngập cả nhà, trong lúc tức giận chủ nhà đã đuổi cô ra ngoài! Tiền thuê phòng cũng cho cô nhưng trong thời gian ngắn cô không thể tìm được chỗ ở!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đối Bụng: Thỏ Trắng Mơ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Lãng phí tài nguyên, ảnh hưởng hình tượng

Loan Đậu Đậu kéo hành lý nặng nề về công ty, may mắn là cô có quan hệ khá tốt với bảo vệ, nghe cô vừa khóc vừa nói lập tức cho cô vào ở một đêm.

Nếu không thì phải làm sao đây? Đồng Thoại ở cùng người yêu, khách sạn thì quá đắt, quán trọ không an toàn, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có thể đến công ty. Hơn nữa phòng làm việc có điều hòa, có máy tính lên mạng miễn phí.

Cô cởi giày vùi đầu ngồi trên ghế, mùi mỳ ăn liền thơm nức.

Thạch Thương Ly đi tới cửa công ty, trong lúc vô tình quay đầu nhìn thấy phòn làm việc vẫn sáng đèn, không khỏi nhủ mảy. Mười giờ tối còn ai ở công ty? Vốn dĩ không phải chuyện của hắn nhưng trong đầu lại hiện lên một khuôn mặt ngu ngốc, bước chân như bị quỷ thần sai khiến đi về phía phòng làm việc.

Cửa phòng không khóa, qua khe hở có thể thấy Loan Đậu Đậu đang ngồi trên ghế, tai đeo tai nghe, trong tay cầm ly mỳ ăn liền, nhìn máy vi tính gật gù.

Nhìn dáng vẻ này có thể thấy cô ở lâu chín thích nghi rất tốt, buổi tối cũng không về nhà.

Đẩy cửa bước vào, bước chân nhẹ nhàng đi đến bên cạnh cô, đứng nghiêm khoảng mười phút.....

Loan Đậu Đậu đắm chìm trong âm thanh uyển chuyển cùng căn xuân trong tay còn có mỳ ăn liền, lúc phát hiện có người đứng bên cạnh thì sợ quá ném mỳ ăn liền trong tay đi, ngã từ trên ghế xuống.....

Ưu thương hơn nữa là tai nghe rớt dưới chân, trong nháy mắt âm thanh vang lên trong phòng làm việc yên tĩnh: “Uhm.....!A.....!Á Mỹ Đa!.....Ether!.....!”

Thạch Thương Ly cúi đầu nhìn thấy mỳ ăn liền dính trên quần áo mặt đã tối sầm, ánh mắt hướng về phía phát ra âm thanh, trán nổi gân xanh, sắc mặt dữ tợn như muốn bóp chết người khác.

“Loan Đậu Đậu! Rốt cuộc cô đang làm gì?” Giọng nói cắn răng nghiến lợi, trước nay chưa từng tức giận!

Loan Đậu Đậu ngồi dưới đất, nháy mắt chỉ vào hai người đang quần lấy nhau trên màn hình, vô tội nói: “Tổng giám đốc xem mà không hiểu sao? Đây là GV nổi tiếng của Nhật Bản nhưng lại là giả! Vị trí của bọn họ không đúng, có thể thấy rõ ràng là bọn họ thật sự không đi vào, còn có bọn họ không dùng lưỡi hôn, toàn là giả, một chút tình cảm cũng không có.....”

“Loan Đậu Đậu!!!” Thạch Thương Ly khẽ gầm, kể từ khi gặp cô, tâm tình của hắn ngày càng khó điều khiển! Trời sanh cô là sao chổi của hắn sao?

Loan Đậu Đậu sợ hãi rụt đầu lại lẩm bẩm: “Chẳng lẽ tôi nói sai sao?”

“A.....!Uhm.....!Uhm.....!”

Âm thanh mắt hồn không ngừng vang lên trong không gian yên tĩnh cũng không vì sự phẫn nộ của hắn mà biến mất.

Thạch Thương Ly không nhìn được khe xoa xoa cái trán, rốt cuộc hắn biết được mấy câu tiếng Nhật kia của cô từ đâu mà có! Thì ra là từ đây!

“Tốt nhất cô nên cho tôi một lời giải thích hợp lý.” Cao ngạo, thờ ơ lạnh nhạt, hàm răng như muốn cắn nát người.

Giờ phút này đầu óc Loan Đậu Đậu mới bình thường lại: “Cái đó.....Tôi sai rồi.” Cô cúi gầm mặt.

“Sai chỗ nào?” Thạch Thương Ly nghe thấy cô nhận lỗi, sắc mặt lúc này mới tốt hơn một chút.

“Tôi không nên xem GV ở công ty, lãng phí tài nguyên của công ty, ảnh hưởng đến hình tượng của công ty, làm ô uế sự tinh khiết của máy tính! Lại càng không nên làm đồ mỹ ăn liền lên người tổng giám đốc, tôi thật sự xin lỗi, anh đừng tức giận được hay không?” Loan Đậu Đậu vừa xoa coa cái mông, một tay ôm lấy đùi hắn cọ cọ: “Đừng nóng giận nữa nha!”

Bộ ngực mềm mại cách một lớp quần áo không ngừng gầy xéo trên đùi hắn làm cho hắn phát hỏa.

Đáng chết, Thạch Thương Ly không nhìn được khe nguyên rủa, người phụ nữ ngốc nghếch này, một chút tự giác cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Tại sao không học được một chút kỹ thuật nào?

Hắn nhắc cô ngồi lên ghế lạnh lùng nói: “Tất cái kia đi, giải thích rõ ràng cho tôi.”

Loan Đậu Đậu lập tức tắt máy, bàn tay nắm chặt, thận trọng mở miệng, kể đầu đuôi câu chuyện một lần. Tất nhiên cô lược bỏ chuyện tốt mà cô đã làm, miêu tả bà chủ nhà vô cùng độc ác, còn cô là người bị hại vô tội thuần khiết!

Thạch Thương Ly ngh ngờ độ thật câu chuyện của cô nhưng để cô ở một mình ở đây một đêm thì không phải là đàn ông.

“Về sau ở nhà tôi.”

“Hả?” Loan Đậu Đậu khẽ run, ở nhà Phân Ruồi? Để bị bắt nạt? Cô ngu như vậy sao?

Thạch Thương Ly dứt tay vào túi, ánh mắt âm trầm chăm chú nhìn cô: “Ở nhà tôi tiết kiệm tiền xe, tiết kiệm tiền thuê nhà, còn có thể trả tiền sinh hoạt hàng ngày. Công việc thường ngày chỉ cần giúp tôi giặt quần áo nấu cơm!” Hắn đưa cô về nhà thì sẽ kéo cô tránh xa Tô Triệt cùng Thạch Lăng.

Chết tiệt, sao cô lại làm cho người khác lo lắng như vậy, đã bị chuyển đến lầu chín rồi lại vẫn gặp gỡ Thạch Lăng, không biết kiểm điểm, không biết nhận lỗi lầm!

Loan Đậu Đậu bẽ ngón tay tính toán, hình như là vậy!

“Nhưng.....Như vậy không tốt lắm đâu! Như vậy sẽ khiến mọi người trong công ty hiểu lầm là anh bỏ tiền nuôi tôi!”

Ánh mắt Thạch Thương Ly quan sát toàn thân cô ba lần, giọng khinh thường: “Cô có chỗ nào đáng để tôi bỏ tiền nuôi?”

Mẹ kiếp tôi có chỗ nào không đáng giá để anh bỏ tiền nuôi chứ?

Thạch Thương Ly xoay người đi vài bước phát hiện ra không có động tĩnh gì, quay đầu nhìn chăm chăm Loan Đậu Đậu, lạnh giọng quát lên: “Còn không đi? Thật sự muốn ngủ ở đây sao? Chẳng lẽ cô không biết ở đây từng có người chết sao?”

“A.....Quý a!” Loan Đậu Đậu sợ hãi, kéo hành lý nặng nề đi theo Thạch Thương Ly, từ đó sống cuộc sống dùng “Quy tắc ngầm”.

Loan Đậu Đậu thu xếp đồ đạc xong đi vào phòng bếp uống nước.....Ngẫu nhiên gặp Thạch Thương Ly vừa mới tắm xong, toàn thân chỉ quấn khăn tắm, cả người vẫn còn dính nước.

Thạch Thương Ly phát hiện dáng vẻ chảy nước miếng của cô, trong lòng dâng lên một tia ấm áp. Cố làm ra vẻ nghiêm chỉnh, nghiêm mặt nói: “Nhìn đủ chưa?”

Loan Đậu Đậu nuốt nước miếng: "Không có!"

“Có muốn sờ một chút không?” Giọng nói Thạch Thương Ly trở nên cực kỳ hấp dẫn mê người.

“Có!Có!Có!” Đầu không ngừng gật, nhìn không chớp mắt!

Thạch Thương Ly đi đến trước mặt cô, khoe miệng khẽ cười, ánh đèn chiếu xuống, chiếu rõ gò má tròn bóng, sáng rõ. Tóc ướt xốc xếch, từng giọt từng giọt từ từ lăn xuống lồng ngực.....

Thật là quá đẹp trai!

Loan Đậu Đậu giơ tay lên muốn chạm vào da thịt của hắn thì một bàn tay cực nóng bắt lấy tay cô, lời nói mập mờ rơi vào tai cô.

"Loan Đậu Đậu cô xem nhiều phim như vậy sao không học được một chút kỹ thuật nào."

Oh.....Loan Đậu Đậu hóa đá. Mẹ kiếp hắn đang chê cười cô sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mơ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Người yêu cũ của cô ấy là Tô Triệt

Thạch Thương Ly đang ngồi xem báo cáo thì cửa chợt bị đập tung ta, đập vào mắt là bóng dáng của Thạch Lăng, đôi mắt u ám lạnh lẽo, cắn răng nghiến lợi: “Chuyến Đậu xanh nhỏ đi chỗ khác, lại đưa về nhà anh ở. Tôi cho anh biết, đừng tưởng làm như vậy có thể chia rẽ tôi và đậu xanh nhỏ, anh không có cửa đâu.”

Thạch Thương Ly ngược mắt nhìn, khoe miệng khẽ cong lên, giọng nói trầm thấp từ trong cổ bật ra: “Người cô ấy thích là Tô Triệt.”

“Hả?” Thạch Lăng cau mày, tròn to hai mắt cười nhạt: “Anh lừa ai vậy? Không phải anh sợ cô ấy yêu tôi! Chứ không phải anh.....”

“Người yêu cũ của cô ấy là Tô Triệt.”

Nụ cười trên mặt Thạch Lăng vụt tắt, từ từ tin lời hắn nói, nếu như người yêu cũ của Đậu xanh nhỏ là tên khốn Tô Triệt kia, lấy sự hiểu biết của hắn về đậu xanh nhỏ thì chắc chắn cô ấy đối với tình cũ nhớ mãi không quên.

Thạch Thương Ly đứng lên, xoay người đi tới bên cửa sổ, ánh mắt lạnh lùng vẫn nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. Khoe miệng khẽ cong, giọng nói cực kỳ mê hoặc: “Tô Triệt cũng chưa quên cô ấy, tình địch của cậu không phải tôi.”

“A” Thạch Lăng khẽ cười: “Anh cho rằng tôi sẽ tin anh sao?”

“Không sao cả.” Giọng Thạch Thương Ly khẽ vang lên: “Sớm muộn gì tôi cũng sẽ rời khỏi đây, chỗ này tất cả đều muốn giao cho cậu.”

Thạch Lăng sùng sốt, lời của hắn là có ý gì? Bỏ qua? Đậu xanh nhỏ không có ý nghĩa gì? Thạch Thương Ly không phải là người dễ dàng thỏa hiệp! Trong lòng nghĩ lại, khẽ cười: “Lần này không phải là tôi giúp cậu, tôi chỉ là cho cậu biết tôi đối với Đậu xanh nhỏ là tình thế bất buộc!”

Sau đó quay lưng bỏ đi.

Thạch Thương Ly nghe thấy tiếng bước chân càng ngày càng xa, lúc này mới nghiêng đầu nhìn văn phòng trống rỗng. Khoe miệng khẽ nở nụ cười, đầu ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng nắm vào bả vai.

Tô Triệt cùng Thạch Lăng đều là quân cờ do lão già phải tới, chỉ là Tô Triệt khó khống chế hơn Thạch Lăng, trước tiên loại được đối tượng nguy hiểm. Huống chi bây giờ còn có Loan Đậu Đậu ở đây, hắn muốn rời khỏi đây nhanh hơn Thạch Lăng.

Về phần Thạch Lãng giống như một đứa bé chỉ thích cướp đồ chơi của người khác, không thật sự thích Loan Đậu Đậu, không có nhiều tính chất uy hiếp.

Ít nhất hiện tại chưa xác định được Loan Đậu Đậu có phải là bạn hay không, Thạch Lãng cũng sẽ không phải là đối tượng uy hiếp của hắn!

Loan Đậu Đậu giương mắt nhìn Loan Đậu Đậu đem toàn bộ bảo bối đi vào, kinh ngạc đến nỗi mắt tròn. Thạch Thương Ly ung dung ngồi trên ghế sa lon xem báo chí cũng không thèm ngước đầu lên, giống như đã sớm biết.

“Đậu xanh nhỏ yêu dấu sau này chúng ta sẽ ở chung một nhà.” Thạch Lãng nhiệt tình nắm tay cô, cái miệng khê đựng Loan Đậu Đậu.

Loan Đậu Đậu khiếp sợ ngã ngồi xuống đất không bò dậy nổi. Mắt chuyển động giữa Thạch Thương Ly và Bộ Hung, tại sao lại có cảm giác như không có ánh mặt trời?

“Tổng giám đốc, anh, anh, anh để anh ta vào ở như vậy sao?” Không phải anh rất ghét anh ta tới nhà anh sao?

Thạch Thương Ly vẫn như cũ không ngừng đầu lên chỉ khê “Ừ” một tiếng, giống như việc này không liên quan đến mình!

Thạch Lãng cong miệng kéo cô đứng dậy ngay ngắn: “Hình như Đậu xanh nhỏ rất ghét tôi! Không muốn, không muốn, không muốn ghét bỏ tôi! Em xem bóng dáng tôi to lớn thế này về sau em có thể dùng miễn phí!”

“Ha ha.....” Khóe miệng Loan Đậu Đậu khê gượng cười. “Tôi không có nhu cầu.....”

“Em tuyệt đối có nhu cầu! Mọi người đều là người trưởng thành, em không cần có trách nhiệm với tôi, anh có trách nhiệm với em là được.....” Ngón tay Thạch Lãng chỉ vào trước ngực.....

Thạch Thương Ly đứng dậy, nắm cổ tay Loan Đậu Đậu lôi kéo dẫn cô vào trong phòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đới Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Cút về ngủ không được làm phiền tôi!

“Chết tiệt, anh muốn làm gì Đậu xanh nhỏ? Mở cửa!” Bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa của Thạch Lãng.

Loan Đậu Đậu ngã ngồi trên giường, ánh mắt nhìn hắn chằm chằm, lắp bắp: “Anh, anh, anh nghĩ muốn làm gì? Anh, anh, anh.....”

Còn chưa nói hết lời Thạch Thương Ly đã quay vào tủ quần áo lấy áo sơ mi trực tiếp mặc vào cho cô. Đầu ngón tay dịu dàng cái từng cái từng cái nút áo.....

Loan Đậu Đậu ngây ngẩn người, ngơ ngác nhìn khuôn mặt lạnh lùng anh tuấn của hắn khó có thể tưởng tượng hắn lại dịu dàng như vậy.

“Về sau ở nhà không cho phép mặc quần áo hở hang như vậy, không cho mặc áo hở ngực trước mặt Thạch Lãng, còn nữa không cho phép đi chân không trong nhà.” Giọng nói trầm thấp lạnh lùng vang lên, cái nút cái nút áo cuối cùng, bàn tay ấm áp khê sờ sờ đầu cô.

Sau đó xoay người đi ra mở cửa.

Sao lại thay đổi thành người khác rồi?

Ánh mắt Loan Đậu Đậu ngây ngốc nhìn cơ thể cao lớn của hắn, lần đầu tiên cảm thấy hắn không chán ghét như vậy, lại có thể dịu dàng như vậy.

Trong lúc Thạch Thương Ly mở cửa chợt quay đầu lạnh lùng nói một câu: “Tôi không muốn Thạch Lãng đeo giày cũ của tôi, cô đừng hiểu nhầm!”

Giày cũ? Trán Loan Đậu Đậu nổi gân xanh, bữa sáng ngày mai tôi muốn bỏ thạch tín vào thức ăn hạ độ chết anh!

“Đậu xanh nhỏ không sao chứ?” Thạch Lãng vội chạy tới bên người cô, muốn xem trong thời gian ngắn ngủi như vậy Thạch Thương Ly có thể làm gì Loan Đậu Đậu.

Thấy trên người cô mặc áo sơ mi, trong đáy mắt liền hiểu. Cổ áo ngủ của Đậu xanh nhỏ có chút.....thấp!

“Không có việc gì!” Loan Đậu Đậu cong môi, tròn mắt liếc nhìn bóng lưng Thạch Thương Ly.

Loan Đậu Đậu cùng Thạch Lãng ở lầu hai mà Thạch Thương Ly ở một mình dưới lầu một.

Thời gian: Buổi tối. Địa điểm: Phòng ngủ Loan Đậu Đậu. Nhân vật: Loan Đậu Đậu, Thạch Lãng.

Loan Đậu Đậu: “Anh đi ra ngoài cho tôi!”

Thạch Lãng đáng thương: “Anh sợ bóng tối, anh không dám ngủ một mình!”

Loan Đậu Đậu tròn mắt: “Vậy anh mở đèn ngủ.”

Thạch Lãng: “Mở đèn sẽ không ngủ được!”

Loan Đậu Đậu: “Vậy đeo khăn bịt mắt lại!”

Thạch Lãng: “Không có, Đậu xanh nhỏ đi theo anh đi! Anh đảm bảo sẽ có trách nhiệm với em!”

“.....”

Loan Đậu Đậu không nói lời nào, lập tức chạy ra hành lý của mình, tìm dụng cụ may vá, Thạch Lãng đứng cạnh giường trêu ghẹo, thỉnh thoảng thò đầu vào lại bị cô trừng mắt quay trở lại!

Mười phút sau.

Loan Đậu Đậu ném đồ cho Thạch Lãng: “Được rồi, bịt mắt do Loan Đậu Đậu thiết kế, anh có thể cảm về ngủ.”

Thạch Lãng méo miệng, ngón tay cầm bịt mắt. Dây áo lót và băng vệ sinh hai bên, đây là..... “Bịt mắt”?

Loan Đậu Đậu hả hê nhìn “kiệt tác” của mình, vừa nói vừa đập Thạch Lãng đang hóa thạch ra ngoài: “Cút về ngủ, không cho phép làm phiền tôi.”

Bùm.....

Cửa vô tình bị đóng lại, Loan Đậu Đậu vỗ tay, hít sâu một hơi, không nhận được tự khen mình: Tại sao mình lại có tài như vậy chứ!

Thạch Lãng đứng ở cửa phòng, ánh mắt nhìn “Bịt mắt” trong tay, khoe miệng không nhận được khế nở nụ cười. Trên thế giới này cũng chỉ có Loan Đậu Đậu mặt dày mới có thể đem băng vệ sinh làm thành bịt mắt mà thôi.

Cô rất đặc biệt, khó trách Thạch Thương Ly đối với cô không bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đói Bụng: Thỏ Trắng Mờ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Làm phiền hai người vận động buổi sáng

“Làm sao đây? Bây giờ tôi muốn cướp lấy cô để cô vĩnh viễn thuộc về tôi.”

Giọng nói mê hoặc vang lên trong đêm tối. Bóng tối dần trở nên yên tĩnh.

Sáng sớm.

“A.....” Âm thanh thê thảm vang lên trong phòng.

Rầm.....

“A.....” Âm thanh thê thảm hơn lại vang lên, phá tan không khí yên tĩnh buổi sáng, tầng tầng lớp lớp chim ở bên ngoài bị tiếng động hù dọa bay đi.....

Thạch Lãng ngồi dưới đất, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt hung tợn nhìn Loan Đậu Đậu ngồi quần chắn trên giường, cắn răng nghiêng lợi: “Đậu xanh nhỏ, em muốn mưu sát chồng à?”

“Ai là chồng tôi! Khốn kiếp!” Loan Đậu Đậu tức giận quát : “Ai cho anh leo lên giường tôi? Anh đứng chỗ nào chứ?”

Trên thế giới này điều đáng sợ nhất là trước khi ngủ là một người, đến lúc tỉnh dậy có thêm một người bên cạnh. Loan Đậu Đậu sợ quá nhảy dựng lên tí nữa đụng phải trần nhà, trực tiếp người nào đó xuống giường.

Cả người Thạch Lăng trần trụi, chỉ mặc một chiếc quần lót da báo, thân hình to lớn, bắp thịt trơn bóng, đôi chân thon dài không một vết trầy xước hiện lên trước mắt.

“Tôi sợ bóng tối, không dám ngủ một mình! Bật mắt nửa đêm rơi ra.....”

“Vậy mấy năm nay anh không ngủ sao?” Loan Đậu Đậu khó chịu.

Ánh mắt Thạch Lăng uất ức: “Khi còn bé ngủ cùng mẹ, sau này lớn lên ngủ cùng phụ nữ, bây giờ muốn ngủ cùng em”

Giả bộ muốn lên giường, Loan Đậu Đậu lần nữa đá hấn ta rớt xuống giường. Lần này Thạch Lăng có chuẩn bị, tay giữ chặt mắt cá chân của cô, khoe miệng khê nở nụ cười: “Đậu xanh nhỏ, em có biết sáng sớm ham muốn của người đàn ông rất nhiều. Em như vậy là đang khuyến khích anh đối với em.....”

Loan Đậu Đậu cúi đầu nhìn cảnh xuân như ẩn như hiện, đôi tay vội vàng bảo vệ, giận dùm dùm quát: “Anh đi tìm những người phụ nữ kia là được rồi, đừng làm phiền tôi!”

“Không muốn!” Thạch Lăng khê cười: “Bây giờ anh chỉ có Đậu xanh nhỏ, anh phải có trách nhiệm với em.”

“Tôi.....”

Kêu kệt.....

Cửa phòng mở ra, bóng dáng đứng ở cửa cứng đờ, ánh mắt lạnh lùng của Thạch Thương Ly nhìn thấy cánh tay người đàn ông nắm mắt cá chân người phụ nữ mà người phụ nữ bảo vệ ngực mình, người đàn ông trần trụi, người phụ nữ quần áo xốc xếch.....

Sắc mặt trầm xuống, không khí chung quanh lạnh lùng, cả người âm trầm thật đáng sợ.

“Tổng giám đốc.....” Loan Đậu Đậu cả lăm nói không ra lời, sắc mặt tổng giám đốc rất khó coi, tại sao cô có cảm giác như bị bắt gian tại trận!

Ảo giác, nhất định là ảo giác! Hơn nữa cô với Bộ Hưng không có gì! Thuần khiết như nước!

“Xin lỗi đã làm phiền hai người vận động buổi sáng.” Giọng nó lạnh lùng từ trong cổ phát ra, giống như muốn đem “Cầu nam nữ” lăng trì! Cầm giường lên, cao cao tại thượng, giọng nói khê thoát ra: “Tôi đói bụng, làm phiền cô giúp tôi chuẩn bị bữa sáng sau đó hạ tiếp tục.”

Xoay người bước ra khỏi phòng, thậm chí không nhìn Loan Đậu Đậu một cái.

“Đậu xanh nhỏ, em xem hấn nghĩ chúng ta.....”

Còn chưa nói hết lời, Loan Đậu Đậu đuổi chân trực tiếp đá vào bụng hấn. Rầm một tiếng, Thạch Lăng ngồi xuống đất, tiếp theo là tiếng gào như sét: “Bộ Hưng anh đi chết đi!”

Thạch Thương Ly ngồi trước bàn ăn, nỗ lực lắm mới đè nén lại cảnh vừa thấy nhưng sắc mặt càng ngày càng khó coi. Bộ dáng giống như sợi dây thun đang căng bị một cây kéo cắt “Pằng” sẽ đứt!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đói Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53: Cô bảo tôi xin phép ai nghỉ đây?

Thạch Lăng vẫn còn hã hê tay chống cằm, khê cười: “Tôi hôm qua tôi cùng Đậu xanh nhỏ cô nam quả nữ nằm chung giường.....”

Pằng.....

Loan Đậu Đậu từ phía sau trực tiếp thưởng cho hắn một cái cốc đầu, rống giận: “Rõ ràng là anh thừa lúc tôi ngủ, nửa đêm leo lên giường của tôi!”

Thạch Lăng ôm đầu, uất ức dẫu môi: “Có gì khác nhau sao?”

Loan Đậu Đậu len lén nhìn tổng giám đốc sắc mặt vẫn không thay đổi, ánh mắt lạnh lùng đáng sợ, trái tim khẽ run, ngồi xuống vừa ăn sáng vừa trả lời: “Đương nhiên là có, tôi là một cô gái đơn thuần!”

Ách.....Thạch Lăng bị nghẹn.

Sắc mặt Thạch Thương Ly lạnh nhạt giống như không nghe thấy cuộc đối thoại của bọn họ, một mình ăn sáng, không biết có phải nguyên nhân là do Thạch Lăng hay không, bữa ăn sáng hôm nay không ngon lắm, ăn một chút liền dừng.

Thạch Lăng nuốt bánh tiêu trong miệng, ngón tay bóng bẩy kéo kéo ống tay áo Loan Đậu Đậu: “Chúng ta mời giám đốc về nhà ăn cơm được không?”

“Phốc.....” Trong nháy mắt Loan Đậu Đậu quay đầu lại, sữa đậu nành phun bắn lên mặt Thạch Lăng.

Sắc mặt Thạch Lăng lập tức thay đổi, đối với một người có tính sạch sẽ một ngày phải thay hai bộ quần áo mà nói đây có thể xem là mưa sát! Ánh mắt vẫn dịu dàng như nước bỗng trở nên lạnh nhạt.

Loan Đậu Đậu không nhìn được hướng về phía Thạch Thương Ly khẽ run, ngón tay út núp lấy ống tay hắn, nhỏ giọng nói: “Tổng giám đốc cứu mạng.”

Thạch Thương Ly khẽ liếc mắt nhìn cô một cái, sắc mặt lạnh nhạt: “Nói lại một lần, bỏ từ tổng giám đốc gọi Thương Ly.”

Vì bảo vệ tính mạng bản thân, Đậu Đậu không cần suy nghĩ, lập tức mở miệng: “Thương Ly cứu mạng!”

Thạch Lăng nhất thời xù lông, vọt lên đập bàn: “Không cho em gọi Thương Ly thân thiết như vậy. Không cho phép, không cho phép, chính là không cho phép!”

Ách.....Anh ta bị ma nhập rồi sao?

Ánh mắt Thạch Thương Ly khẽ liếc mắt, đứng dậy cầm tay Loan Đậu Đậu, giọng nói dịu dàng: “Ngoan, chúng ta đi mua thức ăn! Buổi tối mời Tô Triệt đến ăn cơm.”

“À?”

Loan Đậu Đậu hóa đá bị Thạch Thương Ly kéo ra ngoài! Thật lâu mới không phản ứng, cô đang nằm mơ sao? Bọn họ thống nhất chuyện này từ khi nào vậy?

Hai người ra khỏi phòng, không để ý ở phòng khách Bộ Hưng đang nổi trận lôi đình, không ngừng gào thét.

Loan Đậu Đậu: “Hôm nay anh không đi làm sao?”

Thạch Thương Ly: “Trốn việc.”

Loan Đậu Đậu: “Tổng giám đốc trốn việc.....Có thể sao?”

Thạch Thương Ly: “Tổng giám đốc không trốn việc vậy cô bảo tôi xin phép ai nghỉ đây?”

Sắc mặt Thạch Thương Ly bắt đầu không nhìn được, giọng nói mãnh liệt: “Rốt cuộc cô có gọi điện thoại cho anh ta không?”

Ngón tay Loan Đậu Đậu nắm chặt điện thoại, bắt lực nhìn hắn, lắp bắp: “Ô, tôi không biết nói với anh ấy như thế nào?”

“Ngu ngốc!” Thạch Thương Ly bắt đầu dĩ thân thử, đoạt lấy điện thoại di động, từ trong danh bạ điện thoại tìm được “Tô Triệt” liền chau mày. Ngón tay thon dài sạch sẽ gõ trên bàn phím thật nhanh.

Loan Đậu Đậu nhìn ngón tay hắn khẽ than, ông trời thật không công bằng! Tại sao ngón tay hắn lại đẹp như vậy. So với bàn tay cô thật khó coi.

Thạch Thương Ly chuẩn bị xong tìm thấy số điện thoại của hắn trên điện thoại cô, thấy ba chữ “tổng giám đốc” mới thở phào nhẹ nhõm. Cô gái ngu ngốc này vẫn nể tình không đem tên hắn lưu thành “Phân Ruột” là may rồi. Lòng mày khẽ nâng, ngón tay lại lần nữa hoạt động.

“Tốt lắm.”

Loan Đậu Đậu nghi ngờ cầm điện thoại nhìn tin nhắn đã được gửi, nhất thời mất hồn!

Bây giờ tôi tại XXXXX.

Lời ít ý nhiều, với nhiều dấu chấm đằng sau, thật không biết Tô Triệt nhìn có hiểu không!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đôi Bụng: Thỏ Trắng Mơ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Chỉ có nhiệm vụ nấu cơm

Tô Triệt đến nhà Thạch Thương Ly đã là sáu giờ chiều, hai người đàn ông ở phòng khách xem báo, chơi game. Đậu Đậu cúi đầu trong phòng bếp, lúc chuông cửa vang lên thì cô đang đeo tạp dề, trong tay cầm cái muống hấp tấp đi mở cửa. Hai người đàn ông ngồi yên không nhúc nhích.

Tô Triệt thấy Loan Đậu Đậu thì sững sốt, đứng ở cửa một lúc lâu không nói nên lời.

“Ha Ha, anh đến rồi à, mau vào nhà ngồi đi! Tổng giám đốc đang xem báo!” Loan Đậu Đậu quơ quơ cái muống trong tay, dáng vẻ rất đáng yêu.

“Há?” Thạch Thương Ly nhú mày, sắc mặt không vui.

Loan Đậu Đậu le lưỡi một cái, lập tức đổi giọng: “Thương Ly, giám đốc tới.”

Ánh mắt Tô Triệt âm trầm, không còn nhiệt tình nữa. Cô đeo tạp dề ở nhà Thạch Thương Ly, cầm cái muống trong tay, gọi tên tổng giám đốc, không cần nói cũng biết quan hệ của bọn họ như thế nào.

Thạch Thương Ly khách sáo nói: “Hoan nghênh anh đến nhà tôi, vốn dĩ muốn mời anh đến nhà hàng nhưng Đậu Đậu kiên trì muốn mời anh đến nhà.”

Gương mặt Loan Đậu Đậu tối sầm, mẹ kiếp, rốt cuộc là ai kiên trì? Cô căn bản không nói gì!

Tô Triệt tới bắt tay, giọng nói nhẹ nhàng: “Tay nghề của Đậu Đậu rất tốt.”

Thạch Thương Ly khẽ nở nụ cười, nói một câu trong nháy mắt có thể giết người: “Là ban đầu anh dạy bảo tốt, nếu không bây giờ tôi không có phúc phần đó.”

Không khí thật kỳ quái! Rõ ràng lời nói của hắn muốn giết người, rõ ràng muốn đâm chết lòng Tô Triệt, chọc anh ta không biết quý trọng bảo bối, hôm nay hắn mới có thể hưởng phúc như vậy.

“Ha ha, Bộ Hưng tiếp khách đằng hoàng đi!” Loan Đậu Đậu quay đầu hung tợn nhìn chăm chăm người còn đang chơi trò chơi. Bàn tay nhỏ bé kéo ống tay áo Thạch Thương Ly: “Đến phòng bếp đi!”

Thạch Thương Ly gạt đầu, khách khí nói: “Tôi đi giúp cô ấy, anh cứ tự nhiên.”

Tô Triệt gạt đầu, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Đậu Đậu đang nín ống tay áo Thạch Thương Ly.

Loan Đậu Đậu đứng trong phòng bếp chống nạnh, ánh mắt nhìn chăm chăm Thạch Thương Ly: “Anh nói xem những lời anh mới nói kia là có ý gì?”

Thạch Thương Ly lạnh nhạt lấy từ trong ngăn tủ ra gói trà ra pha, nhẹ nhàng nói: “Tất cả ý tứ đều hiện rõ trên mặt!”

Ánh mắt Loan Đậu Đậu nhìn gương mặt bình tĩnh của hắn một lúc lâu, sờ cảm như suy nghĩ gì đó: “Tại sao anh và Bộ Hưng kiên trì muốn mời Tô Triệt ăn cơm? Hay tại sao lại muốn dùng danh nghĩa của tôi mời khách? Không phải các anh muốn làm chuyện gì xấu chứ?”

Bàn tay cầm hộp trà của Thạch Thương Ly khẽ ngưng, ánh mắt sắc bén quay sang nhìn cô, môi mỏng khẽ nói: “Tiêu diệt chương ngại vật.”

“À!” Loan Đậu Đậu tròn to hai mắt, không hiểu ý hắn muốn nói gì: “Anh nói gì tôi không hiểu?”

Qua kính thủy tinh Thạch Thương Ly nhìn Bộ Hưng nói chuyện với Tô Triệt, sắc mặt ngày càng tái nhợt, đáy mắt u buồn, mặc dù không biết rốt cuộc Thạch Thương Ly nói gì với anh ấy cái gì nhưng có thể xác định là không lâu nữa Tô Triệt sẽ biến mất.

Tâm tình nhất thời rất vui, giờ tay sờ sờ đầu Loan Đậu Đậu, giọng nói có phần cung chiêu: “Ngoan, cô chỉ cần nấu cơm, những thứ khác không cần hiểu.” Anh sẽ giúp em giải quyết tất cả.

Loan Đậu Đậu cảm thấy nhiệt độ từ đầu ngón tay hắn truyền đến, không nhận được gương mặt ủng hộ. Méo miệng: “Hình như tôi ở đây chỉ có chức năng nấu cơm.”

“Còn nhiều hơn thế nữa!”

“Hả?”

Ánh mắt Loan Đậu Đậu kinh ngạc nhìn gương mặt anh tuấn của hấn càng ngày càng đến gần, sau đó ngón tay hấn nắm cầm cô, đôi môi mềm mại bao trùm lên môi cô. Trong nháy mắt bất tỉnh, đầu óc trống rỗng.....

Bên tai chỉ còn lại giọng nói của Bộ Hung trong phòng khách.....

Hơi thở cực nóng phả trên mặt, bên tai còn truyền đến giọng nói mập mờ: “Còn có chức năng làm ấm giường!”

Ấm giường!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mỡ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Nữ chủ nhà không cần tức giận được không!

“Đậu Đậu, mọi người trong công ty đều đang đồn rằng cô và tổng giám đốc có quan hệ mập mờ có thật không?” Cô nàng bát quái lại gần tò mò hỏi.

Quan hệ mập mờ? Mẹ kiếp! Cũng bởi vì hôm qua Phân Ruồi hôn cô trước mặt hai người kia, tối qua Bộ Hung giống như con ong vò vò bên tai cô không dứt, cho đến bây giờ vẫn có cảm giác như có ruồi bay bên tai.

Cô tiện tay lấy một miếng băng vệ sinh viết lên mấy chữ rồi quăng cho cô nàng bát quái. Cô thấy rõ ràng lúc cô ấy nhận được miếng băng vệ sinh khoe miệng co quắp.....

Ai bảo băng vệ sinh là người bạn chân thành của phụ nữ chứ!

“Đậu xanh nhỏ!”

Giọng nói ngọt ngào làm Loan Đậu Đậu nổi hết cả da gà, ngửa đầu nhìn trần nhà ai oán: “Bộ Hung, sao lại tới đây? Anh bỏ qua cho tôi có được hay không!”

Hôm nay Thạch Lăng mặc áo khoác màu vàng nhạt, cái mông uốn éo, dọc theo đường đi không ngừng phát điện, làm cho bao nhiêu trái tim của nhân viên nữ đập rộn lên, hô hấp dồn dập!

Loan Đậu Đậu xa sầm mặt, đứng lên cúi đầu không thèm để ý đến hấn, đi ra khỏi phòng làm việc đi về phía thang máy.

Về mặt Thạch Lăng bi thương, không nhìn đến vẻ mặt cô nàng bát quái đang tự mình phát điện, uất ức đi theo phía sau cô, nín quần áo cô. Giọng nói u oán: “Đậu xanh nhỏ, sao em không để ý đến anh?”

“Đậu xanh nhỏ, em giận à?”

“.....” Cực kỳ tức giận!

“Đậu xanh nhỏ, nữ chủ nhà không cần tức giận được không!”

“Khụ khụ!” Loan Đậu Đậu sắc nước miếng, ánh mắt kinh hãi nhìn chằm chằm hấn.

Thạch Lăng thấy cô chịu nhìn mình, khoe miệng hề nở nụ cười sáng láng, khôi phục giọng nói bình thường: “Em không tức giận là được rồi, Đậu xanh nhỏ, chúng ta đi xem phim đi!”

Loan Đậu Đậu hít sâu một hơi: “Bây giờ tổng giám đốc đang làm việc, làm phiền anh quay về vị trí làm việc của mình có được không?”

“Không cần!” Thạch Lăng cự tuyệt, kéo kéo ống tay áo của cô làm nũng: “Chúng ta đi xem phim đi, anh mua popcorn, cola cho em, chỉ cần em muốn gì anh đều mua cho em.”

Oa! Thật là tiện nghi! Khoe miệng Loan Đậu Đậu khề nở nụ cười gât đầu: “Được! Anh biết tiếng Nhật sao?”

Thạch Lăng gât đầu.

Loan Đậu Đậu lại hỏi: “Vậy anh có bạn ở Nhật Bản sao?”

Thạch Lăng lại gật đầu. Cũng may hẳn ta có nhiều bạn ở Nhật Bản.

“Anh nói bạn anh mua cho tôi truyện tranh tiểu thuyết ngôn tình, sau đó anh giúp tôi phiên dịch! Mua cho tôi một thùng cola, một thùng nước ngọt, tôi sẽ đi xem phim cùng anh!”

Thạch Lăng vuốt cằm, suy tư: “Tiểu thuyết ngôn tình là gì?” Tại sao cô nhắc đến mấy chữ này thì mắt sáng lên.

Loan Đậu Đậu cười cười, cúi đầu nắm tay nói: “Không có gì.....chính là một tác giả dốc hết tâm huyết phấn đấu.” Thu Ngạn là tác giả cùng với Tiểu Mỹ Mỹ HH dốc hết tâm huyết phấn đấu.

Ánh mắt Thạch Lăng kinh ngạc nhìn cô, nụ cười sâu hơn: “Không nghĩ tới Đậu xanh nhỏ lại yêu văn học như vậy!”

Loan Đậu Đậu tiếp tục cười, miệng cứng lại, bất chợt đèn trong thang máy chợt tắt, rầm một tiếng, giống như mọi thứ bất động.

“A.....”

Âm thanh bị thu hẹp trong không gian thê lương, tiếp theo là “A.....Tránh ra.....Không cần.....”

Loan Đậu Đậu giật mình, đưa tay đụng vào bên cạnh nhưng không có ai. Nóng bỏng, hốt hoảng hỏi: “Bọ Hung anh làm sao vậy? Anh đang ở đâu?”

“Không cần.....Tránh ra.....Cách xa tôi ra một chút.....”

Giọng nói thê lương phát ra trong bóng tối, hình như hơi nghẹn ngào.

Loan Đậu Đậu không hiểu, chợt nghĩ đến điều gì đó lền móc ra trong túi một cái đèn pin nhỏ, theo ánh sáng yếu ớt chiếu vào thấy Bọ Hung đang cuộn lại, thân thể run rẩy, cúi đầu, đôi mắt đầy nước mắt giống như con vật nhỏ sợ bị đụng vào.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đói Bụng: Thỏ Trắng Mơ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Không kiềm chế được yêu cô

Lúc gương mặt anh tuấn ngẩng lên, nước mắt dính trên khuôn mặt trắng nõn, khi thấy ánh sáng mới khắc chế được tinh thần, nghiêng đầu sang chỗ khác không muốn bị người khác nhìn thấy vẻ nhếch nhác của mình, về mặt yếu ớt.

Loan Đậu Đậu kinh ngạc nói không nên lời, cảm giác như có gì đó ngăn chặn trong lòng. Lăng lơ như vậy, bất cần đời, công tử đào hoa, Bọ Hung cũng sẽ khóc sao? Giọng nói thê lương như vậy lại phát ra từ miệng hắn ta. Cô không nắm mơ chứ?

Chưa nói câu gì chỉ đi tới bên cạnh hắn ta, bàn tay do dự một hồi lâu đặt lên trên người hắn ta, cảm giác cơ thể hắn cứng ngắc. Loan Đậu Đậu khẽ cười: “Anh nhìn xem ở đây có ánh sáng, có tôi sẽ không có chuyện gì đâu.”

Thì ra hẳn ta không nói dối, hẳn ta thực sự sợ bóng tối.

Thạch Lăng len lén lau nước mắt trên mặt, nghiêng người ôm Loan Đậu Đậu vào lòng, ôm chặt không một khe hở, giống như muốn đem cô thấm vào xương máu của mình.

Anh nhìn xem ở đây có ánh sáng, có tôi sẽ không có chuyện gì đâu.

Một câu nói bình thản như vậy không giống an ủi tràn đầy chân thành tha thiết quan tâm, cũng không đụng chạm tới sự tôn nghiêm của hắn ta.

Loan Đậu Đậu không đẩy hắn ta ra, giờ tay về phía có ánh sáng, giảm bớt sợ hãi của hắn ta. Bàn tay nhẹ nhàng vỗ lưng hắn mặc dù bị hắn ta siết chặt trong tay không cách nào hô hấp. Nhưng ánh đèn càng ngày càng yếu, hắn cứ tiếp tục như vậy không buông tay, bọn họ bị nhốt trong thang máy.

“Anh nắm tay tôi, tôi gọi cấp cứu được không?”

“Không muốn!” Thạch Lăng ra sức ôm chặt cô, nhất quyết cự tuyệt.

“Nhưng đèn sắp hết pin.....” Hấn ta sẽ thế nào?

Thạch Lăng hít mũi một cái, cảm thấy đôi bông đào của cô đang cọ trước ngực hấn làm cho bụng dưới của hấn phát hỏa, không khỏi nhũn mảy, khẽ nguyên rủa: “Bây giờ còn nghĩ đến chuyện này sao!”

“Cái gì?” Loan Đậu Đậu không nghe rõ hấn ta lẩm bầm cái gì.

“Không có gì! Em hát cho anh nghe anh sẽ không sợ nữa.....” Thạch Lăng nhỏ giọng nói.

Loan Đậu Đậu nháy nháy mắt, bắt đắc dĩ: “Tôi chỉ biết hát một bài.”

“Bài gì cũng được.”

Được rồi, Loan Đậu Đậu hít một hơi thật sâu, chỉ cần Bộ Hung không sợ hãi cái gì cô cũng làm! Hắng giọng một cái, giọng trầm thấp dễ nghe, chỉ là không biết âm thanh vang đến chỗ nào.

Ánh đèn bắt đầu mờ dần, không gian lần nữa trở nên u ám, lần này hấn ta không kêu thảm thiết, không nỉ non, cơ thể lạnh lẽo ôm chặt Loan Đậu Đậu nghe giọng hát như vệt đục của Loan Đậu Đậu.

Đáy lòng như có đồ vật gì đó được mở ra, lại có cái gì đó chậm rãi đi vào, áp áp mềm mại, giống như quét đi mọi yếu ớt cùng bi thương.

Loan Đậu Đậu không giống với bất kỳ người phụ nữ nào hấn ta từng tiếp xúc, hoặc là ham tiền hoặc là thích kỹ xảo trong tình yêu của hấn ta, chưa ai giống với Đậu xanh nhỏ, không cầu xin cái gì, đối với lời ngon tiếng ngọt thờ ơ, thậm chí nhìn thấy hấn nhếch nhác trong thang máy cũng không cười nhạo hoặc xem thường.

Tại sao?

Tại sao lại có người ngốc nghếch như vậy tồn tại chứ? Ngốc nghếch đến.....Hấn ta không kiềm hãm được yêu cô!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đôi Bụng: Thỏ Trắng Mờ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Tôi đã cảnh cáo cậu không được phép đụng vào cô ấy

Loan Đậu Đậu kiên nhẫn ngồi hát, cực kỳ kiên nhẫn, cuối cùng hai tay ôm lấy hấn ta, nhẹ nhàng vỗ vào lưng hấn ta. Hơi thở phun trên mặt hấn ta, thật ấm áp, trong lòng không khỏi nhộn nhạo.

Thạch Lăng hít mũi một cái, lau khô nước mắt. Có Đậu xanh nhỏ về sau hấn ta sẽ không còn yếu ớt nữa.

Thang máy bất chợt rơi xuống dưới, Loan Đậu Đậu ôm chặt Bộ Hung, không nói tiếng nào. “Àm” một tiếng, cửa thang máy mở ra, ánh sáng chói lóa rơi vào, hai người khẽ nhắm mắt. Mấy giây sau mở mắt ra thấy cửa thang máy mở: “Bộ Hung, không sao.....”

Thạch Lăng không lên tiếng, đôi tay ôm chặt eo cô, đầu gác trên vai cô, mặt hướng về phía thang máy, trong mắt khẽ thoáng một nụ cười giảo hoạt không ai biết.

“Bộ Hung.....” Loan Đậu Đậu cho rằng hấn ta sợ, đầu hướng về phía thang máy.

Cửa thang máy có rất nhiều người, khuôn mặt Thạch Thương Ly lạnh tanh, hơi thở lạnh lùng nhất là cặp mắt muốn ăn thịt người kia, bên cạnh hấn có Thẩm Nghị, Tô Triệt còn có cô thư ký xinh đẹp và những người khác.....

Xong rồi, cô lại nổi tiếng.

Loan Đậu Đậu nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của bọn họ, thật muốn kiếm cái lỗ nào chui xuống.

Thẩm Nghị gầy hơn so với lần trước, gương mặt gầy gò chỉ còn một lớp da bọc lấy xương, da thịt trắng nõn đến nỗi có thể nhìn rõ các mạch máu trên cơ mặt. Anh ta nghiêng đầu khẽ hỏi: “Ly, sao vậy?”

Thạch Thương Ly thu hồi ánh mắt sắc bén, hờ hững nói: “Không có gì, thang máy hư mà thôi. Tôi đưa cậu về.....”

Thẩm Nghị khẽ nhũn mảy, giống như không thỏa mãn với những điều Thạch Thương Ly nói.

“Tổng giám đốc.....” Rốt cuộc Loan Đậu Đậu kịp phản ứng, thoát khỏi tay Thạch Lăng, đứng lên đi về phía Thạch Thương Ly.

Thạch Thương Ly không dừng chân, tiếp tục đi về phía trước nhưng Thẩm Nghịch dừng lại, quay đầu ánh mắt lại có thể nhìn chính xác về phía Loan Đậu Đậu, khẽ nói: “Đậu Đậu.”

“Chào anh Thẩm.” Loan Đậu Đậu thấy Thạch Thương Ly dừng chân không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Thẩm Nghịch không lên tiếng, xoay người nói với Thạch Thương Ly: “Cậu không phải đưa tôi về đâu, để Đậu Đậu đưa tôi về là được.”

“Không được.” Thạch Thương Ly quả quyết cự tuyệt: “Cô ấy không chăm sóc tốt cho cậu được.” Mắt Thẩm Nghịch không nhìn thấy giao cho Loan Đậu Đậu thật không yên tâm chút nào.

Thẩm Nghịch nhếch miệng cười như không cười, giọng nói kiên định: “Tôi chưa mù hoàn toàn.”

Ánh mắt Thạch Thương Ly giống như có thể chứa cả trời xanh, nhìn Loan Đậu Đậu một cái thấy cậu ta kiên trì vậy cũng chỉ còn cách đồng ý “Về đến nhà thì gọi điện cho tôi.”

Thẩm Nghịch khẽ “Ừ” một tiếng, quay đầu lại nói với Loan Đậu Đậu: “Làm phiền cô Đậu Đậu.”

Ánh mắt Loan Đậu Đậu rời khỏi người Thạch Thương Ly giống như mới tỉnh lại từ giấc mộng, nhanh chân đi về phía trước chủ động cầm tay anh ta: “Vậy để tôi đưa anh về.”

Thẩm Nghịch không mở miệng nhưng cơ thể rõ ràng dừng lại, khóe miệng khẽ thoáng nụ cười. Chẳng lẽ cô không biết chỉ cần cho anh ta mượn bờ vai là được sao?

Ánh mắt tinh mịch của Thạch Thương Ly từ từ thu hồi, quay đầu nhìn Thạch Lăng đang tựa đầu vào thang máy, môi đỏ khẽ nâng lên, mái tóc xốc xếch. Hắn không nói nhiều bước nhanh vào trong thang máy đi đến bên cạnh hắn ta trầm giọng nói: “Tôi đã cảnh cáo cậu không được phép đụng vào cô ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đói Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Bạn tốt đi cùng nhau cả đời

Thạch Lăng đứng dậy ánh mắt không hề sợ hãi đi về phía hắn, đôi tay khoanh trước ngực, khẽ cười, miệng há ra lúc cửa thang máy vừa khép lại nói không ra tiếng: “Anh sợ!”

Trên xe Loan Đậu Đậu ngồi cạnh tài xế, dọc theo đường đi hai người không nói chuyện, Thẩm Nghịch vẫn nghiêng đầu về phía cửa sổ giống như có thể thấy phong cảnh bên ngoài. Nửa tiếng sau, xe dừng trước một biệt thự xa hoa.

“Đây, đây, đây là nhà anh sao?” Loan Đậu Đậu chắc lưỡi hít hà, không thể tin được vào mắt mình. Thạch Thương Ly cũng có tiền, trong nhà cũng rất xa hoa nhưng chưa đến mức như thế này. Nơi này có thể sánh với những cổ vật của nước Pháp!

Sắc mặt lạnh nhạt của Thẩm Nghịch như muốn nói đây chưa là gì, bàn tay giơ về phía Loan Đậu Đậu, cô kịp phản ứng dắt tay anh ta đi vào trong. Ở cửa ra vào Thẩm Nghịch nói cho cô mật mã. Loan Đậu Đậu ấn mật mã vào thì anh ta nhú mày mở miệng: “Cô không biết những số này sao?”

Ánh mắt kỳ quái của Loan Đậu Đậu nhìn hắn: “Đây là mật mã nhà anh làm sao tôi biết được?”

Chân mày Thẩm Nghịch khẽ giãn ra, từ từ mở miệng: “Đây là ngày sinh của Thương Ly.”

Bùm.....

Cửa mở ra Loan Đậu Đậu cũng ngây người, sững sờ nhìn anh ta đi vào, nhìn lại mật mã, những số vừa rồi là sinh nhật Thạch Thương Ly? Mật mã nhà Thẩm Nghịch là sinh nhật của Thạch Thương Ly? Anh ta gọi Thạch Thương Ly là “Ly”.

Bọn họ.....

Bạn tốt cả đời đi cùng nhau!

Đồ trong nhà cùng với bên ngoài hoàn toàn khác nhau, gọn gàng sạch sẽ nhưng cũng trống trải, trừ ghế salon cao cấp ngoài ra không có gì thậm chí ngay cả TV cũng không có. Loan Đậu Đậu đứng cạnh cửa nhíu mày: “Phòng này thông với phòng bên cạnh sao?”

Thắm Nghịch cời áo vét nhét vào ghế salon gập đầu.

Người ở bên cạnh là người thế nào? Loan Đậu Đậu thật tò mò nhưng vì cô không thân với anh ta nên không dám hỏi.

“Anh về đến nhà rồi vậy tôi về công ty đây.”

Khi cô đi đến cửa thì Thắm Nghịch đang ngồi trên ghế salon chột mồm: “Đậu Đậu.”

Loan Đậu Đậu dừng bước không hiểu nhìn anh ta, kỳ quái là anh ta giống như có thể thấy được vị trí cô đứng. Dựa vào ghế salon ánh mắt đầy mệt mỏi, khóe miệng khẽ nâng lên giọng nói lạnh lùng: “Không nên tới gần Thạch Lăng.”

“Tại sao?” Cô thốt lên, tại sao đột nhiên lại nói ra những lời kỳ quái như vậy.

Thắm Nghịch nhíu chân mày, trông mắt như ẩn như hiện. Một lúc sau thở dài: “Tóm lại nếu như cô ở chung với bọn họ cũng không nên đến gần Thạch Lăng.”

Loan Đậu Đậu khó hiểu trong lòng, nắm tóc nói: “Có phải anh hiểu lầm cái gì không? Tôi với tổng giám đốc không có gì, đối với Bọ Hung càng không có gì!”

Anh ta giống như không nghe thấy gì, hai chân đặt chung một chỗ, ánh mắt lạnh lẽo. “Ly không kiên cường như mọi người nghĩ, hần sống cũng không sung sướng gì, nếu như sự xuất hiện của cô chỉ đem lại cho hần đau khổ, có thể……”

“Có thể cái gì?”

Thắm Nghịch đứng dậy, đôi tay đặt trong túi quần, từng bước từng bước đi thẳng tới chỗ cô, bóng dáng to lớn bao quanh cơ thể nhỏ bé của cô, anh ta cúi đầu giọng nói lạnh lẽo vang lên: “Tôi sẽ phá hủy cô.”

Ban đầu Loan Đậu Đậu vô tội nhìn anh ta, một giây tiếp theo hoàn toàn ngây ngẩn cả người……

Môi của anh ta đang bao trùm trên môi cô……

Cô bị một người đồng tính luyến ái hôn? Mà cái người đồng tính luyến ái này lại thích ông chủ của cô……

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đôi Bụng: Thỏ Trắng Mỡ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Gọi điện thoại an ủi hần

Khốn kiếp tự nhiên bị một người đồng tính luyến ái hôn! Đậu Đậu không về công ty, đi thẳng về nhà không ngừng đánh răng, hận không thể tẩy hết độc.

Nhưng mà rốt cuộc Thắm Nghịch nói như vậy là có ý gì? Không phải anh ta ghen với cô chứ? Tình yêu thật đáng sợ, đồng tính luyến ái càng đáng sợ!

“Cô ở đây làm gì?” Thạch Thương Ly không tiếng động xuất hiện làm cô giật mình, hần đứng ở cửa nghiêng người nhìn cô, Loan Đậu Đậu cúi đầu, trong miệng ngậm bàn chải đánh răng, miệng đầy bọt hơi: “Thương Ly, anh thấy tôi có xinh đẹp không?”

Thạch Thương Ly quan sát cô ba lần, khóe miệng nở nụ cười châm chọc: “Cô thấy sao?”

“Tôi làm sao biết?” Loan Đậu Đậu nhíu mày lầm bầm: “Tôi biết rồi còn hỏi anh sao? Anh cho rằng tôi đáng yêu đàn ông ai nhìn thấy cũng muốn yêu sao?”

Thạch Thương Ly đang định bước đi nghe cô nói liền quay đầu lại, ánh mắt sắc bén nhìn cô, chân mày nhíu lại, giọng nói trầm thấp dễ nghe vang lên: “Thắm Nghịch nói gì với cô?”

Nếu như không phải Thắm Nghịch nói gì đó làm sao cô có thể hỏi nhiều vấn đề kỳ quái như vậy?

Loan Đậu Đậu bĩu môi bi thương nói: “Chính vì anh ta không nói gì nên tôi mới khó chịu! Vóc dáng tôi nhìn không tốt, không dịu dàng đáng yêu đến nỗi

đàn ông nhìn là có thể yêu, tại sao anh ta cho rằng anh thích tôi, anh ta ghen với tôi à? Thật kỳ quái!”

Thạch Thương Ly im lặng, đại khái có thể đoán được Thẩm Nghị nói gì. Ánh mắt trầm xuống, giọng nói cứng lạnh hơn: “Mặc kệ anh ta nói gì, cô làm như không nghe thấy là được rồi.”

Xoay người bỏ đi lại nghe thấy cô vội vàng mở miệng: “Không phải anh nên gọi điện thoại an ủi anh ta sao? Dù sao người yêu nhỏ cũng sẽ suy nghĩ lung tung!”

Người yêu nhỏ? Thạch Thương Ly méo miệng, xoay người đi đến trước mặt cô đưa tay búng vào trán cô, nghiêm giọng: “Có thời gian suy nghĩ lung tung như vậy không bằng suy nghĩ một chút xem sẽ tặng quà gì mừng sinh nhật tôi.”

“Hả?” Loan Đậu Đậu xoa trán bị đau, làm bộ đáng thương nói: “Tôi muốn tặng quà sinh nhật cho anh nhưng tôi không có tiền!”

“Cô cho rằng ở đây là ở chùa sao? Quà tặng không phân biệt giá cả thế nào, chỉ cần có tâm ý là được.” Thạch Thương Ly liếc cô một cái, xoay người khoe miệng khẽ nở nụ cười, cố gắng quên đi hình ảnh trong thang máy. Đây chẳng qua là thủ đoạn gây thơ của Thạch Lăng thôi, làm sao hắn không biết chứ.

Loan Đậu Đậu méo miệng: “Tâm ý? Tâm ý là cái gì?”

Len lén đi về phía phòng của hắn, cửa khép, nghe thoang thoảng tiếng hắn nói chuyện điện thoại với ai đó: “Chuyện của tôi không cần cậu quan, cậu lo tốt chuyện của cậu là được.”

Chẳng lẽ hắn gọi điện thoại cho Thẩm Nghị? Giọng điệu khó nghe vậy?

“Tôi biết rồi.....Ở cùng cô ấy không sao.....Ok.....Về sau cậu không cần nói nhiều với cô ấy, cô ấy không thông minh lắm cậu cần gì phải lãng phí nước bọt với cô ấy.....”

“Cô ấy” không phải là cô chứ?

Khoe miệng Loan Đậu Đậu co quắp lại, trong lòng không ngừng tự an ủi mình, nhất định không phải, khẳng định không phải, tuyệt đối không phải!

“Đậu Đậu không giống như cậu nghĩ, tóm lại cậu đừng xía vào.....Cứ như vậy đi.”

Loan Đậu Đậu im lặng nhìn trời. Kể từ khi gặp Thạch Thương Ly rồi đến Thạch Lăng, sau đó là Thẩm Nghị.....Cuộc sống của cô dường như “ồn ào” hơn nữa còn xui xẻo hơn.

“Cô đứng đây làm gì? Không đi nấu cơm đi.” Không biết Thạch Thương Ly đứng đây từ lúc nào sắc mặt nhìn không vui lắm

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Cô tiết kiệm giấy sao?

Loan Đậu Đậu muốn phân bác mấy câu chứng minh trí thông minh của mình rất cao, ít nhất cao hơn so với những gì bọn họ nghĩ nhưng....., lúc này trong bụng rất không thoải mái.

Hay là nấu cơm trước đi!

Ban ngày sau sẽ là sinh nhật Thạch Thương Ly, thật ra thì sinh nhật hắn cách sinh nhật cô hai tháng. Nhưng Loan Đậu Đậu không biết nên tặng quà gì cho hắn mà hắn lại muốn cô tặng hắn quà, không tặng thì hình như không tốt lắm! Hay là vay tiền Thạch Lăng mua quà?

Nghĩ đến giọng điệu nũng nịu của Thạch Lăng cô liền nổi da gà. Thôi tốt nhất là cô không nên tự mình hại mình.

Bí thương nhìn cô nàng bát quái đang trang điểm, Loan Đậu Đậu ném một miếng băng vệ sinh về phía cô ấy.

Cô nàng bát quái bộc phát: “Loan Đậu Đậu chết tiết cô đang tiết kiệm giấy à? Mỗi lần đều dùng băng vệ sinh làm giấy!” Trên băng vệ sinh có một hàng chữ: “Nên tặng quà gì cho con trai mà không quá đắt cũng không quá rẻ?”

Loan Đậu Đậu uất ức dầu môi: “Tương đối thuận tay mà!”

Cô nàng bát quái trừng mắt nhìn cô, cúi đầu nhìn băng vệ sinh cô viết cho cô ấy, hai người đẩy tới đẩy lui không bao lâu băng vệ sinh đã đầy chữ, có thể

cũng chỉ có hai người bọn họ nhìn mới hiểu.

Nhiệt độ trong phòng tăng cao, hai người không đành lòng che thân dây dưa cùng nhau. Hơi thở mập mờ gấp gấp chậm rãi di động, hình ảnh thật ướt át.

Mái tóc dài như thác nước cùng với da thịt trắng nõn vô cùng hấp dẫn, đôi môi đỏ mọng làm cho người ta nhìn không được muốn thưởng thức hương vị ngọt ngào.

Muốn ngừng mà không được!

Trên da thịt đầy dẫu màu đỏ, một tác lại một tác da thịt giống như bị lửa đốt cháy, làm cho nhiệt độ trong phòng tăng cao.

Hai tay cô gái ôm chặt hông người đàn ông, giống như người rơi xuống nước ôm được bè gỗ nhất định không chịu buông ra.

Khuôn mặt ửng hồng, đôi mắt phượng híp lại cực kỳ mê người.

“Shit!!” Thạch Lăng khẽ nguyên rửa, rời khỏi thân thể cô gái, xoay người ngồi bên giường, hút thuốc, sắc mặt tối sầm tràn đầy mâu thuẫn cùng phức tạp.

Cơ thể cô gái không đành lòng che thân, đầy mắt tràn đầy tò mò: “Anh không muốn sao?”

“Cút.” Thạch Lăng lạnh lùng nói, ánh mắt tối sầm.

Cô gái bị dọa sợ không dám nói một lời, mặc quần áo: “Bệnh thần kinh.” Uốn eo cái mông rời khỏi phòng.

Không khí u ám bao quanh hắn ta, cả người có vẻ chán chường cùng bất đắc dĩ. Đầu ngón tay cắm sâu vào mái tóc, ánh mắt đầy mâu thuẫn.

Tại sao hắn lại..... Yêu cô chứ?

Yêu nụ cười của cô, yêu bộ dạng ngây ngốc của cô, yêu cái ôm ấm áp của cô, chỉ một cái ôm đơn giản cũng có thể làm cho cơ thể hắn phát hỏa.

Hắn nở nụ cười bất đắc dĩ lắc đầu. Đậu xanh nhỏ, tại sao anh lại thích em chứ cho nên nhất định em phải thích anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Trên xe có gắn GPS

Loan Đậu Đậu gọi điện thoại mấy ngày cho Thạch Lăng nhưng đều nghe thấy tiếng hộp thư thoại. “Bọ Hung chết tiệt, lúc nên xuất hiện thì không xuất hiện, lúc không nên xuất hiện lại xuất hiện giống như oan hồn vậy.” Mắt tròn to nhìn chăm chăm điện thoại giống như nhìn nó chăm chăm có thể nghiền nát nó.

“Đậu Đậu cô đang đợi điện thoại của ai sao?” Cô nàng bắt quái tiến lại gần, cười đùa nói: “Cô cả ngày đều không yên nha.”

“Hả.....” Loan Đậu Đậu hồi phục tinh thần, méo miệng nói: “Không có!” Cô chỉ muốn gọi điện thoại cho Bọ Hung hỏi xem tổng giám đốc thích gì! Bây giờ còn đủ thời gian mua!

Ánh mắt cô nàng bắt quái nghi ngờ mặc dù cô ấy không tin tưởng nhưng cũng sẽ không truy hỏi tận gốc. “Không phải cô nói hôm nay muốn về sớm sao? Còn không về đi? Tôi giúp cô quẹt thẻ.”

“Tôi quên mất!” Loan Đậu Đậu nhảy dựng lên nhìn đồng hồ chỉ gần năm giờ, bình tĩnh: “Tôi muốn về sớm đi mua đồ ăn! Cô giúp tôi quẹt thẻ nhé nếu không sẽ không được tiền thưởng.....”

Giọng nói vẫn còn vang nhưng đã không thấy bóng người đâu.....

Cô nàng bắt quái nhún vai, ánh mắt nhìn người đàn ông anh tuấn: “Nhớ giúp chúng tôi quẹt thẻ, tôi phải đi tìm ngôi sao của tôi.”

Người đàn ông anh tuấn đang trang điểm lại chưa rời khỏi gương giống như không nghe thấy.

Loan Đậu Đậu mới chạy ra khỏi công ty đã có một chiếc xe màu đen dừng trước mặt, gương mặt anh tuấn của Thạch Thương Ly hiện ra, con ngươi đen tối như bảo thạch. Hôm nay hắn tự mình lái xe, mở cửa tay lái phụ ra giọng trầm thấp nói: “Lên xe.”

Loan Đậu Đậu không tình nguyện lên xe, vốn dĩ không muốn nhưng bây giờ là giờ tan làm rất nhiều nhân viên từ công ty đi ra cộng với xe của Thạch Thương Ly quá nổi bật chỉ làm thu hút thêm sự chú ý của nhiều người. Nếu có người biết cô lên xe của tổng giám đốc không biết ngày mai sẽ có những tin tức gì!

“Đi đâu?” Ánh mắt Thạch Thương Ly nhìn chằm chằm về phía trước, ánh mắt cũng không ngừng liếc nhìn cô. Thấy trong đáy mắt cô có chút lo lắng không khỏi nhíu mày.

“Hả.....” Loan Đậu Đậu chần chờ một chút nói: “Đến chợ bán thức ăn cách đây không xa, anh biết chỗ đó không?” Đối với Thạch Thương Ly kỹ tính trong ăn uống có biết chợ bán thức ăn là gì không?

Thạch Thương Ly khẽ ừ một tiếng, xe rất nhanh đã hòa vào dòng đường.

Loan Đậu Đậu đứng ở cửa chợ không nhận được hưng phấn nói: “Thật không nghĩ tới anh cũng biết chợ ở đâu.”

Thạch Thương Ly liếc nhìn cô một cái, lạnh lùng nói: “Trên xe có gắn hướng dẫn GPS.”

Loan Đậu Đậu:.....

Cả người Thạch Thương Ly mặc âu phục, hai chân thẳng tắp được bao bởi chiếc quần tây, cả người như một bóng cây lớn. So với Tô Triệt u buồn, Thạch Lăng dịu dàng, hần càng thêm khí thế, đôi môi mím chặt dùng dưng không hề có đường cong, trên trán không có nếp nhăn. Cao quý ưu nhã nhưng cũng lạnh lùng vô tình.

Người như vậy đến chợ đã thu hút không ít sự chú ý của mọi người chung quanh, sắc mặt hần rất tự nhiên giống như đã sớm có thói quen trở thành tâm điểm của mọi người. Yên lặng đi theo sau lưng Loan Đậu Đậu, nhìn cô và người bán hàng trả giá, trực tiếp dùng tay nhặt những bó rau động nước kia không có đáng về sợ bẩn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Ý nghĩa quà tặng

Đáy lòng bị sự ảm áp bao trùm, ngay cả khóe miệng lạnh lùng bất giác biến mất, nở nụ cười hạnh phúc đến ngay cả bản thân mình cũng không phát hiện ra.

Hình ảnh như vậy giống như chồng tan làm đưa vợ đi mua thức ăn, giống một gia đình, sau này còn có thể có một đứa trẻ đáng yêu, cả nhà vui vẻ.

Loan Đậu Đậu đứng vui vẻ trong phòng bếp, không ngừng chạy tới chạy lui, Thạch Thương Ly dựa vào ghế salon, mắt híp lại giống như chú mèo Ba Tư. Trong đầu còn đang suy nghĩ hình ảnh ở chợ, chợt nảy ra một ý có lẽ kết hôn với Loan Đậu Đậu cũng không tệ.

Mặc dù đáng cô không đẹp nhưng cũng khéo léo, trình độ học vấn không quá cao nhưng hần muốn lấy vợ chứ không phải lấy bách khoa toàn thư, cô không thông minh nhưng về sau sinh con sẽ không thông minh lắm nhưng cũng sẽ không ngốc nghếch, mặc dù cô đào hoa nhưng đã có kéo sắc bén, huống chi cơ hội để cô ngoại tình chỉ có mười phần trăm mà thôi.

Ưu điểm của cô là khi ở trên giường không đến nỗi nào hơn nữa không bám riết lấy không thủ đoạn! Dù sao cũng không phải là hần không thể nuôi nổi cô.....

Loan Đậu Đậu làm một bàn thức ăn, đủ loại màu sắc. Cố ý mở một chai rượu đỏ cho hần. “Tổng, Thương Ly.....Gần đây giám đốc làm gì?”

Thạch Thương Ly nghe thấy cô nhắc đến người đàn ông khác khẽ nhíu chân mày, lạnh lùng nói: “Nên ở chỗ nào ấm giường?”

Ấm giường? Loan Đậu Đậu suy nghĩ một chút liền hiểu, chần chẫn là ở trên giường của cô gái nào rồi! Chỉ là Thạch Lăng cũng quá sức rồi, không sợ mấy ngày không xuống giường sẽ tử vong sao!

“Hả.....” Loan Đậu Đậu len lén nhìn hần, từ trong túi móc ra một hộp quà tinh xảo đưa tới trước mặt hần, chu mỏ: “Tôi nói rõ trước, quà sinh nhật của tôi là bàn tiệc cùng với hộp quà này, mặc dù không quá đắt nhưng tôi rất dụng tâm chọn lựa rất lâu. Cảm ơn anh cho tôi ở cùng cũng cảm ơn anh không đuổi tôi đi!”

Bàn tay thon dài của Thạch Thương Ly cầm lấy hộp quà, khóe miệng không nhận được khẽ nở nụ cười. Mặc dù không mong cô sẽ đưa đồ gì đắt nhưng

ít nhất cũng là do cô dưng tâm suy nghĩ còn làm một bàn tiệc đầy thức ăn, trên trán bây giờ vẫn còn đầy mồ hôi.

Loan Đậu Đậu khấn trương nhìn hấn, ngón tay không ngừng bẻ ngón tay, rất sợ hấn không thích món quà đó. Nếu như hấn không thích, không phải hấn sẽ bày ra bộ mặt tức giận với cô sao?

Bàn tay xé giấy gói quà, mở hộp ra, ánh mắt Thạch Thương Ly chợt sùng sốt, mặt không chút thay đổi, cầm hộp quà giống như đã cố định không thể thay đổi. Chân mày khẽ run, đáy mắt khẽ cười.

“Thế nào?” Loan Đậu Đậu thấy sắc mặt hấn không tốt, cẩn thận hỏi: “Có phải không thích không? Không phải tôi khuyến khích anh hút thuốc lá chẳng qua là khi nào anh muốn hút thuốc lá có thể lấy ra chơi.....”

Thạch Thương Ly lấy cái bật lửa màu bạc ra, không ngừng vuốt ve trong lòng bàn tay. Mặc dù không phải hàng hiệu nhưng mặt ngoài rất tinh xảo, màu sắc giống như trời sinh là dành cho hấn. Khoe miệng khẽ nở nụ cười ấm áp, hấn nhìn cô, lần đầu tiên dịu dàng nói: “Vật nhỏ, em có biết đưa bật lửa là có ý gì không?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Không phải không có em thì không được

“Hả?” Loan Đậu Đậu sùng sốt, vẻ mặt mờ mịt, tặng bật lửa còn có ý nghĩa gì sao? Vừa mới chuẩn bị nói chuyện điện thoại di động chợt vang lên: “Xin lỗi tôi nghe điện thoại một chút.”

Thạch Thương Ly không lên tiếng ánh mắt ngẫm đồng ý. Cúi đầu nhìn đồ vật trong lòng bàn tay, đây là món quà ý nghĩa nhất mà hấn nhận được.

“Alo.....” Loan Đậu Đậu cố ý nhỏ giọng: “Bây giờ sao?.....Được rồi.....Chờ em”

Sau khi cúp điện thoại Loan Đậu Đậu cẩn thận nhìn hấn, đáy mắt có một chút bối rối. Ánh mắt cúi nhìn đồng hồ, đã không còn nhiều thời gian. Lập tức đứng lên, cời tạp dề ra cầm túi xách chạy đến cửa vừa đeo giày vừa nói: “Tôi có việc đi ra ngoài một chút, lát nữa sẽ về ăn bánh sinh nhật cùng anh.....”

Thạch Thương Ly nhú mày, đứng lên đi về phía cửa, lúc cô muốn mở cửa thì hấn lấy tay đè cửa lại. Sắc mặt tái xanh, ánh mắt sắc bén, môi mỏng khẽ mở giọng nói lạnh lẽo từ trong cổ bật ra: “Em có thể không đi.....”

Loan Đậu Đậu theo bản năng cắn môi, ánh mắt lo lắng nhìn hấn, vội vàng nói: “Cái đó.....Tôi Triệt phải quay về Pháp, bây giờ anh ấy đang ở sân bay chờ gặp tôi. Anh để tôi đi, rất nhanh sẽ.....Rất nhanh sẽ quay lại, nhất định về kịp trước mười hai giờ để ăn bánh sinh nhật cùng anh.”

Thạch Thương Ly vừa nghe đến “Tôi Triệt”, sắc mặt càng lạnh hơn, chân mày nhíu lại, gân xanh nổi đầy trên trán. Một lúc sau khẽ nói một câu: “Loan Đậu Đậu, hôm nay là sinh nhật anh.”

Hấn muốn dùng lý do này để giữ cô ở lại!

“Tôi biết.” Loan Đậu Đậu cũng nhíu mày, sắc mặt càng thêm nóng giận: “Nhưng lần này Tôi Triệt quay về Pháp về sau có thể không quay lại, anh ấy nói trước khi đi muốn gặp tôi.....”

“Anh không cho phép em đi!” Thạch Thương Ly lạnh lùng vô tình nói, thái độ rất kiên quyết.

Loan Đậu Đậu giống như con thỏ nhỏ bị dồn vào chân tường giật mình: “Anh đừng có bá đạo không nói lý lẽ như vậy được không? Dù sao tôi cũng tặng quà sinh nhật cho anh rồi, cơm cũng nấu rồi, tại sao anh không cho tôi đi gặp anh ấy? Hôm nay tôi nhất định phải đi, anh không mở cửa tôi sẽ cắn anh!”

“Anh bá đạo không nói đạo lý? Tại sao anh không cho em đi?” Giọng nói của Thạch Thương Ly lạnh lùng, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm cô: “Loan Đậu Đậu, rốt cuộc em có lương tâm hay không? Em xem anh là gì?”

Một lần lại một lần khiêu chiến tới ranh giới cuối cùng.

Cái gì mà coi anh là gì?

Loan Đậu Đậu bị hấn làm cho hồ đồ không có thời gian để suy nghĩ, chỉ biết Tôi Triệt đang ở sân bay chờ gặp cô lần cuối! “Anh nhanh tránh ra đi, tôi nhất định sẽ cắn anh!”

Ánh mắt lạnh lẽo của Thạch Thương Ly nhìn chăm chăm cô một hồi lâu, sự tức giận trên mặt từ từ thay đổi, đáy mắt thất vọng. Ngón tay dè dặt trên cửa một lúc sau liền buông ra. Trên trán tối sầm rất đặc biệt, làm cho hắn không giống với những người khác, cho dù là tối sầm cũng khí thế hơn người.

Ngón tay buông ra, từ không trung trượt xuống cạnh cơ thể, cơ thể nghiêng tránh qua.

Ánh mắt Loạn Đậu Đậu vui mừng, mở cửa định chạy ra ngoài, vừa mới bước một chân ra ngoài, phía sau liền truyền đến giọng nói lạnh lẽo không có tình cảm của hắn: “Loạn Đậu Đậu, hôm nay em bước ra khỏi cánh cửa này về sau đừng xuất hiện trước mặt anh. Thạch Thương Ly anh đây không phải không có em thì không được.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Bác tài làm ơn chạy với tốc độ nhanh nhất

Ánh mắt khẽ thoáng kinh ngạc, nhìn hắn chăm chăm, không biết sao gò má của hắn lại có chút u buồn. Trong trái tim dường như có thứ gì đó lấn áp, rất trầm trọng, lỗ mũi không nhịn được chua xót.

Trong nháy mắt cô thật muốn đi tới ôm hắn nhưng ý nghĩ này bị áp chế lại bởi vì Tô Triệt vẫn đang ở sân bay chờ cô. Sinh nhật sau này còn có thể ở bên cạnh hắn nhiều lần nhưng Tô Triệt đi Pháp rồi không biết có còn quay lại hay không, cô không thể đến nước Pháp xa xôi như vậy, cho nên tối nay nhất định phải đi.

“Anh mau ăn cơm, tôi sẽ nhanh về.” Loạn Đậu Đậu khẽ nói một câu, đầu cũng không dám ngẩng lên chạy thẳng ra khỏi phòng, một mạch chạy ra đường lớn, bắt một chiếc taxi nói với tài xế: “Đến sân bay, bác tài làm ơn chạy với tốc độ nhanh nhất!”

Không gian xung quanh tĩnh lặng giống như ném đá vào giếng cũng không có tiếng động gì, thậm chí không khí còn lạnh lẽo. Dưới ánh đèn mờ, sắc mặt hắn căng thẳng, đáy mắt lạnh lùng. Đôi môi cong lạnh lùng cao ngạo, ánh mắt quét qua bàn thức ăn chẳng thèm đụng vào hơn nữa còn cảm thấy chán ghét.

Đôi chân thon dài đi tới thùng rác, nhẹ nhàng thả chiếc bật lửa vẫn cầm chặt trong tay vào thùng rá. Không quay đầu lại trực tiếp đi về phòng.

“Bùm” một tiếng cửa bị đóng lại cả phòng đều rung lên.

Loạn Đậu Đậu, rốt cuộc em có biết ý nghĩa khi tặng bật lửa là: “Không phải vua thì không lấy! “Làm sao em có thể đưa quà cho anh xong lại chạy đi gặp người đàn ông khác như vậy? Hơn nữa lại là vào ngày sinh nhật của anh!

Rốt cuộc em xem anh là gì? Tại sao không sợ hãi cứ khiêu chiến ranh giới của anh như vậy!

Điện thoại không ngừng vang lên phá tan không gian yên tĩnh, rốt cuộc Thạch Thương Ly có phản ứng mờ loá lớn, sóng điện thoại truyền đến giọng nói dịu dàng thấp thỏm lo âu: “Thương Ly, em đã về. Em.....muốn gặp anh, có được không?”

Giọng nói hèn mọn cùng với thỉnh cầu!

Thạch Thương Ly khẽ động đôi môi mỏng, một lúc sau mới tự nhiên nói: “Em đang ở đâu? Anh đến gặp anh.”

“Khách sạn Normandy phòng 520.”

Thạch Thương Ly tắt điện thoại, bình thần nhặt áo vét trên giường, đi ra khỏi phòng, lúc đi qua phòng khách dừng lại một chút. Sau khi đóng cửa, cả phòng chỉ còn lại mùi không như có như không của thức ăn.

Loạn Đậu Đậu chạy như bay vào sân bay, tìm kiếm bóng người quen thuộc trong biển người mờ mịt, rốt cuộc thấy Tô Triệt đứng ở phòng chờ.

“May quá anh chưa đi. Sao đột nhiên lại đi như vậy? Em không nghe nói gì cả!”

Tô Triệt thấy cô thì ánh mắt khẽ cười dịu dàng. Ngón tay nắm gì đó trong túi, khóe miệng mím lại: “Không có gì rất vui vì em đã đến.”

“Dĩ nhiên, chúng ta là bạn bè!” Loạn Đậu Đậu nói xong cũng ngẩn người một chút, từ lúc nào cô đã xem Tô Triệt như bạn bè bình thường?

“Đậu Đậu, nếu như anh có thêm một vé máy bay, em có muốn đi cùng anh hay không?” Tô Triệt chợt mở miệng hỏi một câu.

“Hả?” Loạn Đậu Đậu khó hiểu nhìn hấn, không hiểu ý hấn muốn nói gì.

Tô Triệt khẽ nâng khoe miệng, một nụ cười bất đắc dĩ, ánh mắt u buồn. Lắc đầu: “Không có gì, chỉ muốn ôm em một cái!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Quan to đều rất keo kiệt

Đậu Đậu chưa kịp phản ứng đã bị hấn ôm vào trong ngực, thật chặt, thật chặt, chặt đến nỗi không có khe hở nào, anh ta siết cô đến nỗi cô không thể thở nổi!

Anh ấy sao vậy? Lần đầu tiên dùng sức ôm chặt như vậy, làm cho người ta cảm thấy anh ấy không thể bỏ cô!

Tô Triệt ngửi mùi tóc thơm ngát của cô, khoe miệng khẽ nở nụ cười đáng ghét, nhỏ giọng nói: "Đậu Đậu, nếu em không hạnh phúc thì đến Pháp tìm anh, nhất định phải nhớ!"

“A!” Loạn Đậu Đậu ngu ngốc gật đầu, trong đầu tính toán vé máy bay đi Pháp hết bao nhiêu tiền!

Tô Triệt không nói một lời, chợt buông tay nói một câu, xoay người đi, sự ầm ập đột nhiên biến mất chỉ còn lại một không khí lạnh lẽo. Trước khi lên máy bay anh ta xé tấm vé máy bay còn lại trong túi!

Cuối cùng anh ta cũng không có dũng khí nói cho cô biết: “Anh mua vé máy bay cho em, em có muốn đi cùng anh không! Hay dũng cảm hơn là đưa cô lên máy bay.” Nhưng như vậy thì có ý nghĩa gì? Lời nói của Thạch Lăng vẫn còn quanh quẩn trong đầu hấn, không khỏi lo lắng cho cô. Bị kẹp giữa một con hồ ly cùng một con sói cô có thể đối phó được sao?

Loạn Đậu Đậu đứng tại chỗ ngây người, mặc dù nói chỉ xem Tô Triệt như một người bạn bình thường nhưng biệt ly như vậy làm cho trong lòng cô cảm thấy trống trải, nghĩ về sau không thể gặp mặt hay sẽ lạc mất nhau! Chiếc vòng đeo tay lấp lánh, cô bắt chợt giật mình kêu to: “Phân Ruồi đang ở nhà chờ mình!”

Lập tức chạy như điên, tài xế một lần nữa chạy với tốc độ nhanh nhất.

Đứng ở cửa một lúc lâu Loạn Đậu Đậu hít một hơi lấy dũng khí đi vào, ngộ nhờ hấn tức giận đánh người thì sao? Cứ xem như không đánh người nhưng bộ mặt kia cũng đủ làm cho người ta cảm thấy sợ!

Nghĩ tới đây cô nhìn về phía cánh cửa khép chặt gật gù tự an ủi bản thân: “Không sao đâu, hấn chỉ dọa mình thôi! Loạn Đậu Đậu mày phải có chút dũng khí, ngàn vạn lần không được để hấn hù sợ!”

Hít một hơi thật sâu, đẩy cửa ra sung sướng kêu lên: “Thương Ly, tôi đã về rồi.”

Đáp lại cô chỉ có một không gian yên tĩnh lạnh lùng, căn phòng to như vậy không có một bóng người, thức ăn trên bàn cũng đã lạnh nhưng không có ai đựng tới. Ly cao cổ đựng thứ rượu đỏ làm người ta mê hoặc, màu rượu đỏ như máu lạnh lẽo chờ người ta thưởng thức.

Loạn Đậu Đậu thoáng thất vọng, hấn không đợi cô quay lại! Đi ngang qua thùng rác thì nhìn thấy món quà cô tặng hấn nằm yên giống như đang khóc thút thít vì bị bỏ đi! Cô thờ dãi nhặt nó lên lau sạch sẽ nhìn nó lẩm bầm: “Hấn giận tao! Không còn cách nào, quan to đều rất keo kiệt! Chờ hấn hết giận rồi sẽ nhớ đến mày!”

Nói xong đi xử lý những món ăn kia bỏ vào tủ lạnh. Từ phòng bếp lấy bánh ngọt đặt mua để lên bàn, đây là chiếc bánh đất nhất cô đặt ở cửa hàng! Cắm nến lên trên, cô ngồi trên ghế chờ hấn về.

Thời gian từng giờ từng phút trôi qua, đồng hồ treo trên tường kêu “keng keng” nhắc nhở mọi người một ngày đã trôi qua, một ngày mới đang bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Không phải gặp quỷ mà là thấy quỷ sống

Loan Đậu Đậu ngồi đến nỗi hai chân tê dại, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía cánh cửa vẫn đang đóng chặt không có chút động tĩnh nào. Nhiệt độ buổi tối cực kỳ lạnh khiến cô không khỏi rung mình một cái. Niềm hy vọng tan biến, do dự thật lâu quyết định tắt đèn, đốt nến, nhạc chúc mừng sinh nhật vang lên đầy thê lương trong không gian yên tĩnh giống như linh hồn phiêu bạt!

“Thạch đại nhân, sinh nhật vui vẻ!”

Giọng nói khàn khàn, không thổi tắt nến cũng không cắt bánh ngọt mà trực tiếp cầm bánh cắn từng miếng từng miếng. Hương vị ngọt ngào của bơ lan tỏa trong miệng.

“Cái gì mà bánh ngon nhất cửa hàng, bánh ngọt khó ăn thế này! Hai mình uống phí nhiều tiền như vậy, bây giờ còn không có người ăn cùng!”

Nản lòng nản chí lắm bầm một câu, tay cầm bánh ngọt đưa lên miệng. Không để ý khắp mặt dính đầy bơ. Ánh nến yếu ớt chiếu vào khuôn mặt cô, đầu tóc rối bời cùng sắc mặt quỷ dị giống như linh hồn xuất hiện lúc nửa đêm, thật đáng sợ!

Tiếng nhạc vẫn còn không ngừng kêu, ánh đèn dần dần tắt, toàn bộ không gian chìm vào bóng tối, không có gió, không có ánh sáng, thời gian từ từ trôi qua không ngừng.

“Phân Ruồi, không đợi tôi về thì thôi ai thêm chứ!”

Khi Thạch Lăng mở cửa thì sợ hết hồn, gào khóc thảm thiết: “Đậu xanh nhỏ em làm sao vậy? Đừng dọa anh Lăng!”

Loan Đậu Đậu nhú mày, theo bản năng xoa xoa chân mày, mở mắt thấy Thạch Lăng, lắm bầm: “Sáng sớm anh làm ầm ĩ cái gì, gặp quỷ à?”

“Không phải gặp quỷ mà là thấy quỷ sống!” Thạch Lăng nhìn cô từ trên xuống dưới đều dính bơ, ngay cả tóc cũng đều là một màu trắng của bơ, thấy âm nhạc vẫn mở nhưng nến đã tắt liền hiểu chuyện gì đã xảy ra, đáy mắt trầm xuống thoáng trở nên lạnh lẽo.

Loan Đậu Đậu cúi đầu nhìn dáng vẻ nhếch nhác của bản thân, gương mặt khê buồn. Khó nhả nắm tóc, giọng nói làm như không có gì: “A, tối qua ăn bánh ngọt liền ngủ quên, không cẩn thận nên bị dính lên người.”

Ánh mắt Thạch Lăng khê nghi ngờ, mở miệng: “Đậu xanh nhỏ.....”

Loan Đậu Đậu nghiêng người thấy kim giờ chỉ bảy giờ bốn mươi, lập tức nhảy dựng lên: “Xong rồi, trễ giờ làm rồi!” Không để ý tới Thạch Lăng chạy vội vào phòng tắm.

Thạch Lăng nhìn chằm chằm bóng lưng nhếch nhác của cô, muốn mở miệng nhưng cổ họng giống như có gì đó chặn lại không nói được. Cần gì phải hỏi nữa, Loan Đậu Đậu tổ chức sinh nhật cho Thạch Thương Ly nhưng hẳn lại đi khách sạn với một người phụ nữ khác. Bề ngoài nhìn Loan Đậu Đậu không có gì thật ra thì trong lòng rất khó chịu, nếu không vừa rồi sẽ không nói sang chuyện khác!

Loan Đậu Đậu ngồi trên chiếc xe thể thao màu đỏ của Thạch Lăng đến công ty, mọi người trong công ty đều thấy nhưng không thể trách được! Cô nàng bắt quái liền đi đến bên cạnh, lắm nhảm: “Ai! Tối qua có người cùng đồng nghiệp đến khách sạn, cô đoán xem nhìn thấy gì? Tổng giám đốc vĩ đại của chúng ta đi khách sạn cùng một mỹ nữ! Hơn nữa tổng giám đốc đối với người ta rất dịu dàng.....”

Loan Đậu Đậu méo miệng, không hổ là cô nàng bắt quái, quả nhiên tin tức cực kỳ nhanh! Thì ra tối hôm qua hẳn đến khách sạn cùng mỹ nữ, tất nhiên sẽ không chờ cô về ăn bánh ngọt! Bánh ngọt cùng mỹ nữ, người nào ngu ngốc nhất cũng sẽ chọn người! Làm cho cô tối hôm qua cảm thấy áy náy với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Đừng nên tin những gì đàn ông nói

Stop! Thà tin tưởng người lạ chứ đừng bao giờ tin tưởng miệng lưỡi đàn ông.

“Đậu Đậu, cô làm sao vậy? Sắc mặt tẻ thế!” Cô nàng bắt quái thận trọng nhìn cô, hoài nghi nhìn cô vì tổng giám đốc mà khổ sở!

“À?” Ánh mắt Loan Đậu Đậu mờ mịt nhìn cô: “Đau lòng vì đi trễ sẽ mất tiền thưởng!”

Cô xác định không phải vì tổng giám đốc? Cô nàng bắt quái không dám mở miệng, xát muối lên vết thương của người khác cũng không có gì hay!

Lúc ăn trưa Thạch Lăng cố ý chạy tới rủ cô đi ăn cơm. Trong mắt mọi người Loan Đậu Đậu có ở cùng cái toilet bọn họ cũng sẽ không cảm thấy cái gì kỳ lạ!

Thạch Lăng: "Tôi qua Thạch Thương Ly ở phòng 502 khách sạn Normandy cùng với Trầm Vũ."

Loan Đậu Đậu không yên lòng: "vậy sao."

Thạch Lăng: "Bọn họ từng là một cặp được rất nhiều người ngưỡng mộ, trai tài gái sắc!"

Loan Đậu Đậu cúi đầu ăn cơm: "vậy sao."

Thạch Lăng chưa từ bỏ ý định, tiếp tục: “Bọn họ thiếu chút nữa thì kết hôn."

Loan Đậu Đậu ngẩng đầu, ánh mắt hung ác trừng hấn, giọng nói khó chịu: “Lúc ăn cơm có thể không nói chủ đề chán ngắt này được không! Bọn họ đi khách sạn liên quan gì đến tôi!”

Sắc mặt Thạch Lăng chấn động, hoàn toàn không nghĩ tới phản ứng của cô sẽ như vậy, tự nhiên tức giận. Đôi mắt phượng tìm tòi nghiên cứu: “Đậu xanh nhỏ, em hãy thành thật nói cho anh biết, có phải em thích Thạch Thương Ly không?”

“Tôi thích hấn?” Loan Đậu khinh thường: “Đàn ông toàn thế giới chết sạch rồi sao, sao tôi có thể thích hấn chứ!”

“Nhưng bây giờ nhìn em thiếu sức sống, chẳng lẽ không phải vì hấn đến khách sạn cùng người phụ nữ khác để mặc em ăn bánh kem một mình, hồn bay phách lạc.....”

“Đừng nói đùa! Ai hồn bay phách lạc? Tôi đang đau lòng vì mất tiền thưởng, bánh ngọt mua về rồi thì phải ăn chứ! Chị cả của tôi đẩy nên tâm tình không tốt!” Loan Đậu Đậu ngoan ngoãn cắn một cái móng heo thật đau răng!

Sắc mặt Thạch Lăng ngày càng tối sầm, giọng nói âm trầm: “Tuần trước chị cả của em mới hết.”

“.....”

“Chị cả quá yêu thương tôi, một tháng đến ba lần không được à.....!” Tức giận bỏ lại một câu xoay người bỏ đi.

Thích Thạch Thương Ly? Giỡn kiểu gì vậy? Khuôn mặt đen đỏ, ăn nói độc ác, không có tình cảm, Phân Ruồi lừa gạt người, quỷ mới thích hấn! Hơn nữa hấn không dịu dàng chăm sóc cô như Tô Triệt, mà lại là một người vương giả độc ác.

Loan Đậu Đậu đứng trên sân thượng của công ty, gió lạnh thổi qua, hít sâu, sắc mặt tức giận đến đỏ lên, cả người run rẩy. Miệng thì nói như vậy nhưng trong đầu đều là hình ảnh mây mưa của Phân Ruồi cùng với người phụ nữ chút nữa là vợ hấn.

Tức giận đến nổi nghiêng răng kéo kẹt, thờ phỉ phò: “Rõ ràng có tình nhân còn quan hệ bừa bãi! Vừa yêu nam vừa yêu nữ, Phân Ruồi! Thật đáng xấu hổ!”

“Cô ở đây nguyên rửa ai vậy?” Giọng nói trầm thấp vang lên từ phía sau, Loan Đậu Đậu giật mình, thiếu chút nữa té từ trên sân thượng xuống dưới!

“Anh, anh, sao anh lại ở đây?” Loan Đậu Đậu nhảy mất kinh ngạc nhìn Thẩm Nghịch đang đứng trước mặt, trong lòng khản trương: “Xong đời, chẳng lẽ anh ta nghe thấy những gì mình nói, biết được tôi qua Phân Ruồi qua đêm cùng phụ nữ!”

Sắc mặt Thẩm Nghịch lạnh nhạt, giống như không có chuyện gì xảy ra. Giọng nói khàn khàn yếu ớt: “Tôi đây nói chuyện, đến lâu chín không tìm thấy cô nên thử lên đây xem thế nào.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đói Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Bởi vì chỉ có thể là cô

Loan Đậu Đậu chặc lưỡi hít hà: “Sao anh không tìm chỗ khác lại lên đây tìm?” Ngay cả Thạch Lăng cùng Thạch Thương Ly cũng không biết cô có sở thích này!

“Cô từng nói thích chỗ cao, tốt nhất có thể nướng thịt, uống bia, ngắm sao. Tôi nghĩ chỉ có tầng thượng mới thỏa mãn nguyện vọng này của cô!” Thẩm Nghị đi về phía cô, đi thẳng sau đó vòng qua!

“Cẩn thận!” Loan Đậu Đậu nhảy xuống, vội vàng bắt hai cánh tay anh ta. “Anh thật sự không nhìn thấy gì sao?”

Khóe miệng Thẩm Nghị khẽ cười: “Trước kia mắt trái còn có thể nhìn thấy một chút, bây giờ.....”

Mặc dù chưa nói xong nhưng Loan Đậu Đậu cũng biết thị lực của anh ta kém hơn. Anh ta nhìn không thấy, một mình sao có thể leo lên các bậc thang.

“Anh tìm tôi có chuyện gì không?”

“Có chuyện mà cũng không có chuyện.....” Thẩm Nghị khẽ trả lời.

“Vậy rốt cuộc là có chuyện hay không có chuyện?” Nói chuyện với loại người này thật mệt mỏi! Thẩm Nghị thoát ần thoát hiện làm cách nào cũng không bắt được, càng không thể biết rõ nội tâm anh ta đang suy nghĩ gì!

Đối với trí thông minh của Loan Đậu Đậu càng khó hơn!

“Cô nên biết chuyện Trầm Vũ quay về.”

“À, cô gái thiếu chút nữa kết hôn cùng tổng giám đốc sao! Anh đừng đau lòng, nói không chừng tổng giám đốc không thích cô ấy, anh vẫn còn cơ hội!” Loan Đậu Đậu vỗ vỗ vai hấn an ủi!

Ánh mắt Thẩm Nghị tĩnh mịch, sắc mặt nặng nề, nghiêng đầu ánh mắt lại nhìn chính xác vào mặt cô: “Cô đồng tình với tôi à?”

“A, không phải! Là ủng hộ anh! Ủng hộ tinh thần cho anh phản công đề chết tổng giám đốc!” Loan Đậu Đậu lòng đầy căm phẫn.

“Vậy cô giúp tôi!” Thẩm Nghị khẽ cười nhạt.

“Hả?” Loan Đậu Đậu sừng sốt, vuốt vuốt mái tóc do dự: “Không phải anh muốn bỏ thuốc vào thức ăn của tổng giám đốc chứ? Anh ta sẽ giết tôi đây.....”

“Chỉ cần cô làm loạn chuyện của Trầm Vũ! Mặc kệ cô dùng biện pháp gì, nhân lực cũng như vật chất tôi đều có thể trợ giúp!” Giọng nói mê hoặc phát ra từ trong cổ rất nhẹ, rất nhanh bị gió thổi bay đi!

“Tại sao lại là tôi?” Loan Đậu Đậu ưu thương dẫu môi: “Anh có thể tìm bất kỳ người phụ nữ nào làm náo chuyện của Trầm Vũ!!”

Khóe miệng Thẩm Nghị khẽ nở nụ cười, trông mắt giống như có thể nhìn thấy ánh sáng “Bởi vì chỉ có thể là cô!”

Yên lặng xoay người bước đi, lần này đi thẳng một đường. Sắp tới khúc cua thì anh ta dừng lại, quay đầu về phía cô nói: “Loan Đậu Đậu, ngày hôm đó xin lỗi vì đã hôn cô nhưng không hối hận!”

“Hả?” Lần này Loan Đậu Đậu hoàn toàn không hiểu, khóe miệng hấn khẽ cười là có ý gì? Cười lạnh?

Cái gì gọi là “Ngày hôm đó xin lỗi vì đã hôn cô nhưng không hối hận!” Mẹ kiếp, không hối hận, tôi hối hận! Đậu hũ cũng bị ăn sạch rồi!

“A a a a.....” Loan Đậu Đậu vò tóc như tổ chim, nhức đầu muốn chết. Rốt cuộc đây là thế giới gì? Kể từ sau khi biết Thạch Thương Ly thế giới của cô giống như lệch quỹ đạo.

Hết Thạch Lăng với Thạch Thương Ly bây giờ là Thẩm Nghị, ông trời còn muốn cô sống nữa không!

Lúc tan làm Loan Đậu Đậu trốn ở trong nhà vệ sinh không ra ngoài, Thạch Lăng gọi điện thoại cho cô đến nỗi nóng máy nhưng cô không nhận!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đói Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Đậu xanh nhỏ bị bắt cóc

Cô đứng trên bồn cầu, cô không muốn nhìn thấy Bộ Hưng cùng Phân Ruồi! Đoán rằng Phân Ruồi cũng không muốn gặp cô.

Thạch Lăng quyết tâm gọi điện thoại đến khi nào được mới thôi, Loan Đậu Đậu suy nghĩ một chút, nếu được thì gọi điện thoại cho Thạch Thương Ly đi. Ngồi chồm hồm trên bồn cầu chơi trò chơi “Đào vàng”. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ngồi đến nỗi chân tê rần mới bước xuống, xoa xoa đầu gối đáng thương.

Nhân viên đã về hết, phần lớn đèn đều đã tắt chỉ còn một vài cái trên hành lang. Đi ra khỏi công ty bầu trời đầy sao cùng với ánh đèn nhấp nháy của thành phố chiếu sáng cả một phương, nhìn ra ngoài đường mọi người đều đang vội vàng nhưng cô không biết mình nên đi đâu!

Không muốn quay về nhà thấy mặt hai người kia, một tảng băng, một giông bão.....

Dù sao cũng phải nghĩ cách giúp Thẩm Nghịch loại bỏ tình địch, vậy đến nhà anh ta ở một đêm cũng không sao chứ? Dù thế nào đi nữa anh ta cũng là đại gai, lại còn Gay! Không thể công kích! Loan Đậu Đậu vừa móc điện thoại ra thì trên màn hình hiện lên “Đồng Thoại”.

Chao ôi, cái nhân vật này trốn đã lâu giờ đã chịu ra gặp người sao?

“Xin lỗi, chủ nhân số điện thoại này không tồn tại.....”

“Đậu Đậu, đừng làm loạn! Nói cho mình biết cậu đang ở đâu?” Đồng Thoại cắt ngang lời cô, giọng nói tràn đầy lo lắng.

Loan Đậu Đậu nắm điện thoại di động, móc trong túi ra vé xe buýt: “Ồ cửa công ty! Không phải cậu không yêu người đàn ông của mình nữa mà muốn yêu mình chứ.....A.....”

Lạch cạch một tiếng, điện thoại di động rơi trên mặt đất, tan nát.

Loan Đậu Đậu vừa đi tới ven đường vừa nói chuyện điện thoại với Đồng Thoại, không chú ý đến một chiếc xe màu đen đang chạy tới, đột nhiên dừng xe, hai người đàn ông xuất hiện, một người bắt cánh tay cô, một người dùng khăn bịt miệng cô, trực tiếp đưa cô lên xe.....

Động tác gọn gàng nhanh chóng, thời gian không tới một phút!

“Đậu xanh nhỏ.....”

Thạch Lăng mới từ công ty bước ra, thấy Đậu Đậu bị đưa lên xe, sắc mặt đột nhiên sa sầm, muốn đuổi theo cũng không kịp. Xe đi xa tít không thấy đâu nữa.

Thạch Thương Ly cầm chìa khóa đi ra nhìn đến khuôn mặt khăn trương của Thạch Lăng, trong ánh mắt đều là hốt hoảng cùng bất lực “Đã xảy ra chuyện gì?”

Thạch Lăng nhìn thấy hấn cũng sững sờ, không nghĩ tới muộn như vậy hấn cũng chưa về. Đáy mắt khê do dự, có thể tưởng tượng được Đậu Đậu đang gặp nguy hiểm mà hấn cũng không biết rõ thành phố này, căn bản không có biện pháp cứu Đậu Đậu. Cẩn cẩn mỗi, khó khăn nói một câu: “Đậu xanh nhỏ.....bị bắt cóc rồi.”

Pằng.....

Chùm chìa khóa trong tay rơi xuống, khuôn mặt Thạch Thương Ly vẫn lạnh lùng, khuôn mặt trấn định lộ ra dưới ánh đèn đường, từ từ tái nhợt đến nỗi không còn giọt máu nào.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mơ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Hấn bảo anh giết chết con tin! Chính là giết chết tôi!

“Ô ô.....Ô ô.....”

Loan Đậu Đậu bị bắt ném lên xe, đôi tay bị trói chặt, miệng dán băng dán màu đen có muốn nói chuyện cũng không được chỉ có thể phát ra âm thanh ô. Hai chân muốn đạp cửa xe lại bị đánh một cái.

Người đàn ông có vết sẹo trên mặt nhìn thật hung ác, khắc một bãi đầm trên người cô, tùy tiện mắng: “Con đàn bà hư hỏng kia nằm yên cho tao!” Nghiêng đầu nói với bọn tay chân: “Cột chắc hai chân nó lại cho tao.”

Mày mới là đàn bà hư hỏng, cả nhà mày đều là đàn bà hư hỏng!

Loan Đậu Đậu oán thăm, đôi mắt nhim chăm chăm hẳn! Tao không biết mày tại sao lại bắt tao! Đồ đàn ông chết tiệt!

“Nhìn cái gì? Con đàn bà hư hỏng này còn dám nhìn à? Có tin tao móc mắt mày ra không?” Đao Ba Nam vừa nói vừa vung tay định móc mắt cô.

Loan Đậu Đậu sợ phát run, vội vàng nhắm mắt lại. Mẹ nó, thật là hung dữ! Nguyên rửa chúng mày cả đời cũng không có mỳ ăn liền để ăn, a, không đúng! Là nguyên rửa các người mắc bệnh da liễu,.....Ồ ô, ông trời nhanh lên một chút cho người đến cứu tôi! Anh cứu tôi, tôi liền lấy người đó! Tên ăn mày cũng được, cùng lắm thì cô nuôi hẳn!

Đao Ba Nam khẽ dùng ánh mắt ra dấu cho bọn tay chân, đối phương hiểu ngầm trong lòng, từ trong góc xe lấy ra một kiếm tiêm, trực tiếp đâm vào cánh tay cô!

“Ồ ô.....” Loan Đậu Đậu gào khóc, trợn to mắt hoảng sợ nhìn hai người đàn ông này, sau đó không tới năm giây, đôi mắt nặng nề rũ xuống, chưa tới ba giây liền mơ hồ, sau đó sụp xuống, cả người chìm vào trạng thái hôn mê.

Xe chạy về hướng ngoại ô.

Đêm khuya tĩnh lặng, xe vẫn còn lắc lư, xung quanh tối như mực, thỉnh thoảng ở phía xa có ánh đèn leo lắt, còn có tiếng chó sủa. Loan Đậu Đậu nhủ mày một cái, cảm giác cả người xương đều muốn vỡ vụn, giống như bị phá hủy. Do dự mấy giây không biết có nên mở mắt hay không, người đàn ông có khuôn mặt xấu xí đó lại tiêm cái gì kỳ quái vào mình thì sao?

Còn nữa, rốt cuộc bọn họ muốn đưa cô đi đâu?

Không biết lái xe mất bao lâu, rốt cuộc dừng lại! Nghe thấy có tiếng người nói chuyện: “Cô ta còn hôn mê làm sao đây?”

“Cổng vào trong, ngu ngốc! Nhanh lên một chút.....”

“Vâng!”

Sau đó Loan Đậu Đậu cảm giác cơ thể bị đẩy lên, kéo xuống xe, từ từ kéo.....Da thịt ma sát cùng mặt đất làm cho cô đau đến nổi thiếu chút nữa hét lên, mẹ kiếp, bảo mày cõng, không phải bảo mày kéo, đồ ngu như heo! Muốn hại chết tao à!

Vì nghĩ đến sự an toàn nên cô tốt hơn vẫn nên nhịn một chút!

Kéo mấy phút thì hình như đến đích. Nghe có tiếng mở cửa, sau đó là ánh sáng, Loan Đậu Đậu bị ném trên ghế salon rách. Sau đó là tiếng bước chân vội vã cùng giọng nói ồn ào của người.

“Mẹ nó, mệt chết tao. Cô ta thật nặng! Vuốt thật thoải mái.....Hắc hắc.....” Nụ cười ghê rợn.....

Pằng.....

“Đừng làm loạn! Không thể động vào cô ta! Cô ta là bảo bối trong lòng tổng giám đốc! Thiếu một ngón tay hẳn sẽ lấy mạng chúng ta!”

“Biết thế nhưng đã đến tay rồi không thể ăn rất khó chịu.....Của tao đã cứng rồi!”

“Mẹ kiếp tự đi nhà vệ sinh giải quyết đi! Lần này phát tài to! Đủ cho chúng ta hưởng phúc về sau.....Còn sợ không có tiền tìm gái sao? Ngu xuẩn!”

“Hắc hắc.....Cũng không thể nói vậy! Phụ nữ bên ngoài không có tí sức lực nào! Lông lợt, một chút cảm giác kích thích cũng không có! Con đàn bà này xem ra rất ***, nếu không làm trở thành bảo bối được người ta che chở chứ?”

“Đi ngay! Nhanh đi vào nhà vệ sinh giải quyết em trai mày, đừng làm tao xấu hổ! Chúng ta là cướp nhưng cũng có đạo đức nghề nghiệp đấy!” Giọng nói rất tự hào!

“Hắc hắc.....Được rồi! Tối nay lại làm bảo bối nhà tao uất ức rồi!” Sau đó là tiếng bước chân, còn có tiếng nhỏ đờm.....

Loan Đậu Đậu nằm ngay đơ trên ghế salon cũ nát, lỗ mũi có thể ngửi thấy mùi mốc, thiếu chút nữa nhịn không được nôn ra! Nghe bọn họ nói chuyện càng nghĩ càng không đúng!

Mẹ kiếp, Thạch Thương Ly che chở cô xem cô như bảo bối lúc nào? Mẹ kiếp mắt bị mù à? Xong rồi xong rồi, lần này xong thật rồi! Phán Ruồi làm sao có thể nguyện ý đưa tiền chuộc cô chứ? Ngộ nhớ bọn cướp không lấy được tiền, nhất thời tức giận đến mất hết lý trí, giết cô? Hoặc là thay nhau hiếp cô?

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, khóc không ra nước mắt! Làm sao lại có bi kịch bất cớ như vậy? Loan Đậu Đậu rối rắm trong lòng, trong lòng mong mỏi Phan Ruồi có thể nhìn cô khổ cực nấu cơm, giặt giũ, làm việc nhà sẽ cảm tiền đến chuộc cô!

Ô ô.....Cùng lắm thì sau này cô không dùng thuốc tẩy làm xấu quần áo anh, không bao giờ nhỏ nước miếng vào cơm của anh.....Nhất định phải tới chuộc tôi về nhà.....!

Công ty U-I, phòng làm việc của tổng giám đốc. Ánh đèn cực kỳ tịch mịch giữa tòa nhà lớn, bốn người ngồi trong phòng làm việc to lớn, mọi người mặt không hề thay đổi! Trong đôi mắt ba người đầy lo lắng, chỉ có một người duy nhất thoải mái nhàn nhã, ngồi xem giống như việc không liên quan đến mình!

Thạch Thương Ly chạm vào cạnh cửa sổ, đôi tay tựa lên bệ cửa sổ. Cửa thủy tinh phản chiếu khuôn mặt nghiêm nghị của hắn, ánh mắt sắc bén, lạnh lẽo đến bức người. Đôi môi mỏng mím lại, giọng trầm thấp lạnh lùng: “Nói như vậy là đối phương bắt nhầm người? Người bọn họ muốn bắt cóc chính là cô.....Đồng Thoại!”

Đồng Thoại ngồi trên ghế salon, giày cao gót màu tím cao mười hai xencimet, đôi chân trắng dài được bao bọc bởi một chiếc quần ngắn màu tím, trên người mặc áo khoác, thoát nhìn phong cách có chút quái dị. Khuôn mặt trắng nõn, trên mặt mặc dù không trang điểm nhưng rất thanh thoát, không có mascar, gật đầu: “Vâng, chúng tôi sớm nhận được tin có người muốn bắt cóc tôi, vẫn luôn luôn phòng bị an toàn nhưng không có ai hành động, tới chiều hôm nay thì mới biết thì ra đối phương nhầm lẫn thân phận của tôi và Đậu Đậu, bắt cóc Đậu Đậu. Tôi mới gọi điện thoại cảnh báo cô ấy, ai biết.....”

Cô ấy vô tội nhún vai, chuyện này cũng không thể trách cô ấy! Chỉ có thể trách.....bọn cướp quá ngu ngốc!

Người đàn ông ngồi bên cạnh cô, quần áo gọn gàng sạch sẽ, không có một chút xóc xệch nào, khuôn mặt anh tuấn cùng đôi mắt to với đôi môi mỏng, giọng nói dịu dàng: “Em yêu, chúng ta về nhà ngủ đi!”

Đồng Thoại bắn ánh mắt giết người về phía hắn: “Anh câm miệng cho em!”

Anh ta vô tội cong cong môi, ánh mắt như đang nói: “Dù sao cũng không bắt cóc em, bắt cóc người khác, chúng ta phải lo gì, không bằng về nhà làm nốt chuyện còn đang làm dở lúc này!”

Đồng Thoại nghĩ đến chuyện vừa rồi còn đang làm dở khuôn mặt ửng hồng, tiếp tục trừng hắn: “Dài dòng nữa thì rời khỏi đây cho em!”

Người đàn ông méo miệng, chống cằm, không nói.

Thạch Lăng ngồi đối diện bọn họ sắc mặt vẫn căng thẳng, đôi mắt phượng đầy lo lắng cùng khản trương. Không còn vẻ ông ọ cùng quá lời như ngày xưa, giọng nghiêm túc nói: “Chúng ta báo cảnh sát đi!”

“Không được!” Đồng Thoại phản đối đầu tiên, giọng nói nghiêm túc: “Một khi báo cảnh sát, đối phương sẽ giết chết con tin, Đậu Đậu sẽ gặp nguy hiểm! Tôi không thể để Đậu Đậu gặp nguy hiểm! Mặc kệ đối phương đòi bao nhiêu tiền tôi cũng đồng ý!”

Người đàn ông kia liếc cô ấy một cái, giọng nói lạnh lùng: “Em có nhiều tiền vậy sao?”

Đồng Thoại lắc đầu: “Không có.....Nhưng anh có!”

“Tại sao anh phải bỏ tiền mua người đàn bà khác chứ?” Người đàn ông khinh thường hừ một tiếng!

Sắc mặt Đồng Thoại trầm xuống: “Ok! Tôi không cần anh tốn tiền, tôi đi bán thân, bán một đêm hai trăm nghìn! Có thể sớm gom đủ tiền.....”

“Em cũng không còn nguyên vẹn, kỹ thuật không tốt, tính khí không tốt, làm sao có thể bán hai trăm nghìn” Người đàn ông nói, không cảm thấy bây giờ đề tài này có gì không ổn.

“Anh.....”

“câm miệng!” Thạch Thương Ly chột mồm miệng, giọng nói lạnh như băng, ánh mắt sắc bén, gằn từng chữ một: “Người của tôi, không cần người khác tốn tiền! Chỉ cần cô và bọn cướp đàm phán tốt, nói cho tôi biết số tiền, địa điểm cùng thời gian!”

Thạch Lăng nhíu mày không vui phản bác: “Cái gì gọi là người của anh? Muốn tiền ai cũng có thể đưa? Mấy chục triệu còn.....”

“Cậu cũng câm miệng cho tôi! Bây giờ chưa đủ loạn sao?” Thạch Thương Ly lạnh giọng quát lên. Khuôn mặt anh tuấn khề hiện lên một chút không vui, chân mày nhíu lại. Thạch Lăng uất tức méo miệng, không dám nói nhiều. Được rồi, thật sự mười triệu hắn ta cũng không có!

Đôi mắt Thạch Thương Ly lần lượt nhìn lướt qua bọn họ, cầm điện thoại gọi. Giọng nói trong không gian tĩnh mịch cực kỳ rõ ràng, thậm chí có thể nghe thấy giọng nói của đối phương.

“Là tôi, Đậu Đậu bị bắt cóc rồi. Làm phiền cậu, lợi dụng quan hệ với người bên kia giúp tôi một chuyện!”

“Được, trong vòng một tiếng cho cậu câu trả lời thuyết phục.”

Thời gian từ từ trôi qua, hôm nay không làm được việc gì. Thạch Thương Ly dựa vào cửa sổ, nhìn ánh đèn bên ngoài cửa sổ, chợt rất nhớ cảm giác có cô trong nhà. Không biết bây giờ cô thế nào, có bị đánh hay không? Chắc sẽ không nguy hiểm, bọn cướp chưa lấy được tiền trước mắt sẽ không làm gì. Chỉ sợ cô không thành thật sẽ chịu đau khổ!

Còn nữa, cô nhất gan có khóc đến nổi mù mắt không?

Bàn tay bám trên cửa sổ nắm chặt, mạch máu cũng lòi ra có thể nhìn rõ ràng. Sớm biết có thể như vậy, hẳn nhất định không xa lánh cô.....

Nửa tiếng sau bên kia gọi điện thoại tới: “Tra được rồi, đối phương tên là Cung Lam Nhiều, dưới tay ả có mấy tên côn đồ!”

“Cung Lam Nhiều?” Thạch Thương Ly im lặng, có chút quen thuộc lại không thể nhớ ra là ai.

“Là người tình của Hắc Bang ở thành phố Z, nghe nói rất được cưng chiều. Cho nên có mấy tên tay chân, cô ta rất dung túng đàn em. Nhưng tôi đoán cô ta không biết chuyện này bởi vì cô ta chưa bao giờ xúi giục đàn em bắt cóc người.”

“Tôi muốn biết việc thăm dò địa điểm thế nào rồi? Có thể liên lạc với Cung Lam Nhiều không?” Thạch Thương Ly nhú chặt chân mày. Khó trách có chút quen thuộc nhưng không thể nhớ ra, thì ra là thành phố Z, nghe nói gia đình nhà họ Trình làm mưa làm gió khắp thế giới, quan hệ với vợ không tốt lắm còn có người tình!

“Chưa tìm được địa điểm nhưng tôi sẽ giúp cậu liên lạc với Lam Nhiều trong thời gian nhanh nhất. Cậu cũng không cần lo lắng, Đậu Đậu cô ấy.....Ngu ngốc nhưng cũng có phúc của ngu ngốc.”

Trong ống nghe truyền đến giọng nói lạnh lẽo, trong màn đêm yên tĩnh làm cho trái tim không khỏi hoảng hốt. Lời nói của Thẩm Nghịch hẳn có thể hiểu được. Ngay bây giờ không nên làm gì, để anh ta đi xử lý, nếu như có thể liên lạc với Lam Nhiều càng tốt, có thể tránh tất cả tổn thương. Để Đậu Đậu bình an quay về, đây là biện pháp giải quyết tốt nhất.

Người đàn ông lười biếng duỗi cái lưng mệt mỏi, ngập nói: “Bảo bối, chúng ta về nhà ngủ đi. Người ta có thể giải quyết.....”

“Anh câm miệng đi! Cút đi!” Đồng Thoại không khách khí giờ móng vuốt với hắn, giọng tức tối: “Nếu muốn về thì anh về một mình đi, đừng làm phiền tôi!”

Thạch Thương Ly đi tới bàn làm việc ngồi xuống, ánh mắt nhìn thẳng Đồng Thoại. “Hai người về trước đi, chuyện của Đậu Đậu tôi sẽ giải quyết.”

“Nhưng.....”

“Hai người ở đây cũng không giúp gì được cho tôi, không bằng về nhà đi!” Thạch Thương Ly lạnh lùng ngắt lời cô, thái độ rất kiên định.

“Anh Thạch nói đúng đó! Chúng ta về trước đi!” Người đàn ông trực tiếp đứng lên nắm tay Đồng Thoại, dùng sức hơi lớn giống như đang cảnh cáo cô.

Đồng Thoại do dự mấy giây liền gật đầu: “Vây cũng được! Tôi về nhà chờ điện thoại của anh, Đậu Đậu không sao thì gọi cho tôi!”

Thạch Thương Ly gật đầu, nhìn bọn họ rời khỏi phòng làm việc, ánh mắt chuyển đến người vẫn đang ngồi im lặng trên ghế salon “Cậu cũng về đi!”

Thạch Lăng xoay người ngồi vào vị trí lúc này người đàn ông kia ngồi, đối mặt với Thạch Thương Ly, hất cằm: “Tôi muốn ở đây chờ tin tức của Đậu Đậu.”

Thạch Thương Ly nhú mày, trầm giọng nói: “Tùy cậu.” Sau đó nhìn tài liệu chờ điện thoại báo tin tức của Thẩm Nghịch.

Khi đi đến hành lang Đồng Thoại nói muốn đi toilet, người đàn ông đứng trước cửa thang máy lại nhận được một cuộc điện thoại: “Người phụ nữ tao trong tay mày sao? Mười triệu đôla? Xin lỗi, không có. Bọn mày muốn giết con tin? Vậy làm đi đừng báo tao đi nhặt xác, tao sợ máu tanh.....”Cúp điện thoại! Người đàn ông cười cười, Loan Đậu Đậu trong điện thoại dám nói Fuck-you.....Lần này cô ta bị bắt cóc thay báo bối cũng đáng đời cô ta! Dù sao có hai người đàn ông quan tâm lo lắng cho cô ta! Anh ta không quan tâm vấn đề này!

Đao Ba Nam cầm điện thoại tròn mắt, quay đầu nhìn Loan Đậu Đậu ngồi trước bàn ăn cúi gằm: “Anh mới nghe gì vậy?”

Loan Đậu Đậu miệng đầy dầu, lẩm bẩm: “Hắn nói anh giết con tin! Chính là giết chết tôi!” Chỉ là giọng Thạch Thương Ly nghe là lạ, không có trầm thấp như vậy? Không phải hẳn nghe thấy cô bị bắt cóc lại vui hơn chứ?

Ách.....Chợt không có khẩu vị nữa! Cô bị bắt cóc, hẳn không những đưa tiền chuộc cô về còn nói bọn cướp giết con tin! Quá không có lương tâm.....Dầu gì cũng ở chung một mái nhà, đã từng ngủ cùng nhau.....Cô lại giúp hắn giặt quần áo nấu cơm.

Tại sao hắn có thể vô tình như vậy! Nuôi con chó Nhật còn tốt hơn hẳn! Ô ô.....Nước mắt rơi trên đùi gà đang gặm dờ! Trong lòng rất khó chịu!

“WOW! Tao còn chưa khóc, mày khóc gì? Không phải tao bắt cóc trắng tay sao?” Đao Ba Nam im lặng bóp trán.

Loan Đậu Đậu để đùi gà xuống, xoa xoa bàn tay dính đầy dầu lên quần áo hắn, hít hít mũi: “Không ăn, anh trói tôi lại đi! Nhớ trói lỏng một chút, không sẽ làm máu bầm đau lắm!”

Đạo Ba Nam cầm sợi dây vôi vàng cột tay cô, trối xong mới thét chói tai: “Không đúng! Nếu không lấy được tiền chuộc, tao còn trời mày làm gì?”

Loan Đậu Đậu nhìn hấn. Lông mi còn dính nước mắt, nghi ngờ: “Vậy anh muốn thả tôi ra sao?”

“Nói nhảm, làm sao có thể thế! Không lấy được tiền tao phải ăn thua thiệt!” Đạo Ba Nam móc ra từ hông con dao găm kề sát cô, hung hăng hỏi: “Người đàn ông của mày đã không đưa tiền chuộc mày, vậy thì bảo người nhà lấy tiền chuộc!”

“Hấn không phải người đàn ông của tôi!” Loan Đậu Đậu rầm rì, méo miệng: “Tôi không có người thân.”

“Đừng nói láo, đưa số điện thoại người nhà mày cho tao! Tao không muốn nhiều, một trăm vạn cũng không được sao?” Đạo Ba Nam giơ một ngón tay.

Loan Đậu Đậu mắt đỏ giống như thỏ, méo miệng: “Tôi thật sự không có người nhà! Ô ô.....Tôi chưa ra đời ông bà nội đã mất, tôi vừa sinh ra mẹ tôi liền mất, ba tuổi ba tôi có người tình, bị tai nạn xe cộ chết rồi.....Ô ô.....Một mình tôi không nơi nương tựa, ăn không đủ no mặc không đủ ấm.....Tôi.....Ô ô.....”

Nghẹn ngào nói không được, mặt đầy nước mắt cùng nước mũi, khóc đến kinh thiên động địa, làm cho người ta đau lòng!

Đạo Ba Nam hít mũi một cái, hốc mắt ửng hồng, thu hồi dao găm. Vỗ Vỗ bả vai cô, giọng nói khàn khàn: “Số cô thật khổ, cô cũng giống tôi đều khổ!”

“Ô ô.....Anh cũng là cô nhi sao?” Loan Đậu Đậu nước mắt rùng rùng nhìn hấn, đáy mắt khê đồng tình: “Chúng ta là đồng bệnh tương liên!”

“Cũng không phải.....Lúc còn nhỏ ba mẹ đều mất, không có ai nương tựa! Nếu không tôi sẽ không gia nhập vào xã hội đen.....Qua hôm nay không biết có ngày mai hay không!”

“Ô ô.....Anh thật đáng thương.....”

“Ô ô.....Cô cũng thật đáng thương.....”

Đạo Ba Nam ôm cổ cô, hai người cùng khóc thảm thương.....!

Hai người ra ngoài quay về nhìn nhau không hiểu gì. Một trong hai người cẩn thận hỏi: “Anh Ba, anh không sao chứ?”

Đạo Ba Nam phản ứng kịp, đẩy Loan Đậu Đậu ra, lau nước mắt trên mặt. “Mẹ nó! Tao khóc với mày làm gì! Tao cho mày biết, ngày mai không ai tới giao tiền tao sẽ bán mày vào hộp đêm tiếp khách!”

“A, vậy không tốt, hay là để em kiểm hàng trước cho!”

Bàn tay đưa tới bị Đạo Ba Nam chụp được, giọng nói tràn đầy tức giận: “Tao nói mày bao nhiêu lần rồi? Chúng ta là cướp, là côn đồ, là người nguy hiểm chứ không phải tội phạm cường dâm!”

“A!” Tay chân cúi đầu, mặt mũi vô hồn đi tới, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn chằm chằm người Loan Đậu Đậu, bộ dạng rất dè.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mơ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Mẹ kiếp! Ai đập mông tao!

Trời gần sáng thì Thẩm Nghịch gọi điện thoại đến, trong giọng nói đầy mệt mỏi. Nói tắt cả mọi chuyện, sau đó im lặng một lúc lâu mới mở miệng: “Cần tôi đi cùng không?”

“Không cần, cậu không nhìn thấy có đi cùng cũng không thể giúp gì cho tôi! Tôi tự mình đi!” Sắc mặt Thạch Thương Ly dưới ánh đèn có chút tái nhợt, chân mày nhíu lại. Ánh mắt nhìn màn sương dày đặc, đầu ngón tay bật lửa châm thuốc, khói trắng bay lên lượn lờ quanh hấn.

“Vậy cậu cẩn thận, nửa tiếng nữa Lam Nhiều sẽ đến. Cậu đừng gấp gáp, đợi cô ta.....”

Thẩm Nghịch còn chưa nói xong hấn đã cúp điện thoại, nhấc áo khoác trên ghế cùng chìa khóa xe rời khỏi phòng không kịp đóng cửa. Ánh mắt nhìn lướt qua Thạch Lăng đang ngủ say trên ghế salon. Một mình đi đến địa chỉ mà Thẩm Nghịch đã đưa cho hấn.

Loan Đậu Đậu khê ngáp, mở mắt thấy ba tên cướp đang ngủ, mắt nhìn xung quanh thấy cửa bị kéo khép lại.....Nhẹ nhàng đứng lên, không phát ra bất

kỳ âm thanh nào giống như chuột túi, thật nhẹ nhàng, chỉ dám chạm mũi chân trên mặt đất không phát ra bất kỳ âm thanh nào! Nhón chân mấy chục cái, mệt thở, trán đầy mồ hôi, rốt cuộc cũng tới cửa, quay đầu thấy bọn họ còn đang ngủ, không có động tĩnh, nghiêng người dùng tay nhẹ nhàng mở cửa, tạo ra một khe hở đủ để đi ra!

Buổi sáng ẩm ướt, chung quanh đều là cỏ dại, chỉ có một con đường một chiều. Ẩn trong đám cỏ dại có một con đường mòn, Loan Đậu Đậu nghĩ một chút vẫn đi vào đường mòn, đi đường một chiều quá dễ phát hiện.

Nhảy lên nhảy lên, nhảy lên nhảy lên.....Trên cỏ dại đều là giọt sương làm ướt quần áo của cô, mặc dù rất lạnh nhưng bởi vì hoạt động nên cơ thể cũng nóng lên, cảm giác nóng lạnh thật không dễ chịu! Nhất là cứ phải nhảy như vậy, mệt muốn chết! Hai chân rất nhanh sẽ không còn sức nữa!

Loan Đậu Đậu ngồi chồm hồm xuống nghỉ ngơi một chút, ngồi thở hổn hển! Nhe răng trợn mắt, tìm đập rất nhanh, không biết sau khi bọn họ tỉnh lại không thấy cô sẽ thế nào! Rất nhanh sẽ đến đây, nếu như tìm được nhất định sẽ chết rất thảm!

“Phân Ruồi chết tiệt! Tôi hận anh! Kể từ khi gặp anh, cuộc đời tôi liền thay đổi, mọi thứ đều bị đảo ngược! Tôi hận anh! Tiền chuộc tôi sẽ chết à? Cùng lắm thì sau này tôi phục vụ anh tốt hơn.....”

Cô oán trách nước mắt lặng lẽ rơi xuống! Rớt trên môi, thật đau lòng!

“Loan Đậu Đậu mày thật không có chí khí! Khóc cái gì! Khóc chết người ta cũng sẽ không tới cứu mày!” Loan Đậu Đậu sụt sịt mũi, đứng lên tiếp tục nhảy.....Đám cỏ dại rất cao, gai Diệp Tử xẹt qua gương mặt cô, xẹt qua làn da mịn màng, máu tươi chậm rãi chảy ra. Nhưng cô không có thời gian bận tâm, muốn chạy xa một chút trước khi bọn cướp tỉnh lại, tốt nhất đến chỗ nào có người. Chỗ đáng ghét này đừng nói người ngay cả quỷ cũng không thấy!

Đao Ba Nam tỉnh lại trước, quay đầu về ghế salon không thấy người lại nhìn thấy cửa mở. Lập tức gõ vào đầu hai đứa tay chân gào thét: “Còn ngủ hả? Còn ngủ hả? Còn ngủ được hay sao! Cô ta chạy mất rồi còn ngủ à!”

“A.....”

Hai người kia tỉnh lại không thấy người cũng kinh hoàng quát: “Người đâu? Người đâu?”

“Người chạy rồi còn hỏi nữa à? Còn không mau đuổi theo?”

“A! Dạ dạ.....!”

Ba người cùng chạy ra cửa đuổi theo!

“Chết tiệt, mau quay lại cho tao! Nếu không tao bắt mày thì coi chừng!” Tên hôm qua vẫn muốn ăn Loan Đậu Đậu bắt đầu gầm lên!

Loan Đậu Đậu nhảy trong bụi cây nghe thấy tiếng gầm thì hoảng hốt: “Xong đời, xong đời, đuổi tới rồi.....Chạy mau.....A.....” Nhất thời hoảng hốt không để ý tới trước mặt có rễ cây, trật chân té ngã trên mặt đất.

Cái trán đụng vào một tảng đá, hoa cả mắt, ánh mắt mơ hồ, lắc đầu một cái, thật lâu mới phản ứng được! Giờ phút này quần áo ướt đầm, trên mặt toàn máu, cái trán bị thương, máu tươi tràn ra dọc theo gương mặt, nửa mặt đều là máu, đầu tóc rối bù, rất khổ sở!

Khó khăn đứng dậy, tiếp tục đi về phía trước tuyệt đối không muốn bị bắt!

Giờ khắc này Thạch Thương Ly đang lái xe trên đường lớn chợt thấy cách đó không xa bụi cỏ đang kịch liệt rung động, hơn nữa còn có âm thanh truyền đến làm cho lòng hấn trầm xuống. Hấn lập tức dừng xe chạy về phía bụi cỏ!

Đồ ngu ngốc, ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện gì.

“Con đàn bà kia còn chạy nữa tao sẽ nổ súng! Đừng tưởng rằng mày có thể chạy thoát!” Tên dâm dê tức giận quát, xuyên qua lớp cỏ dày đặc thấy bóng dáng Loan Đậu Đậu vẫn còn nhảy.

Loan Đậu Đậu nghe thấy giọng hấn, tim như muốn nhảy ra ngoài, không để ý tới lời hấn ta, dùng sức chạy về phía trước! Tao nhảy! Tao nhảy! Tao nhảy!

Tên dâm dê vừa chạy vừa thở, đáy mắt đều là tức giận, khề nguyên rủa: “Mẹ kiếp! Không đánh không sợ! Tao sẽ nổ súng giết chết mày!” Giơ khẩu súng trong tay lên, khẩu súng màu bạc nhắm ngay Loan Đậu Đậu bóp cò.....

Loan Đậu Đậu không hề hay biết, tiếp tục chạy về phía trước, chợt nhìn thấy một bóng dáng: “Cẩn thận.....”

Bóng dáng đó ôm Loan Đậu Đậu lăn vài vòng trên mặt đất, cuối cùng bóng đen ôm thật chặt cô trong ngực không để cô có một chút thương tổn nào.

“Mẹ kiếp! Đứa nào làm hư chuyện của tao?” Tên dâm dê khó chịu chửi một câu, chạy tới!

Thạch Thương Ly ngồi dậy, ánh mắt khẩn trương nhìn thấy trên người Loan Đậu Đậu dính máu, sắc mặt trầm xuống, giọng nói lạnh lẽo: “Em có sao không? Có bị thương chỗ nào không? Có nghiêm trọng không?”

Loan Đậu Đậu sợ đến mất hồn, một lúc sau mới phản ứng được, thấy rõ người trước mắt, mặt không chút thay đổi, nháy nháy mắt, giãy tiếp theo.....

“Oa.....” Khóc lớn tiếng.....Khóc đến kinh thiên động địa, núi băng cũng phải tê liệt!

Thạch Thương Ly luống cuống tay chân khi cô khóc, cho rằng cô bị thương vô cùng nghiêm trọng. Cánh tay thon dài dùng sức ôm chặt cô, giọng nói dịu dàng dỗ mê xưa nay chưa từng thấy: “Đừng sợ.....Vật nhỏ! Đừng sợ, không sao.....Anh đưa em về nhà. Không sao.....”

Loan Đậu Đậu ở trong ngực hân khóc đến không thở nổi, nước mắt cùng nước mũi lau hết trên quần áo hân, không đến nỗi không thể nói chuyện! Đường như muốn thông qua nước mắt đưa tất cả sợ hãi cùng uất ức ra ngoài. Thạch Thương Ly đã sống nhiều năm như vậy lần đầu tiên tâm hoảng ý loạn, không biết làm sao. Chỉ biết dùng giọng nói dịu dàng dỗ cô: “Vật nhỏ, đừng khóc.....Đừng khóc, không có việc gì.....Không có việc gì. Anh ở đây!”

“Mẹ kiếp, đứa nào từ đâu đến phá hoại chuyện tốt của tao?” Tên dâm dê đã chạy tới, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm bóng lưng của Thạch Thương Ly.

Không đợi Thạch Thương Ly quay đầu lại, bỗng nhiên có người từ phía sau lưng hăng đập vào mông hân ta một cái, dùng sức lớn làm hân ta ngã quay trên mặt đất. Hân ta giật dử quay đầu lại hét: “Mẹ kiếp, đứa nào dám đập mông tao?”

“Mẹ kiếp, tao đập mông mày thì sao?” Giọng nói như chuông bạc cùng với khinh thường vang lên, đôi mắt đẹp, sáng ngời nhìn hân ta. Đôi tay tùy ý khoanh trước ngực, bộ dáng cuồng ngạo không kiềm chế được.

Tên dâm dê lập tức hóa đá, đầu lưỡi như thất lại: “Chị, chị, chị Lam, sao chị lại ở đây?”

Cung Lam Nhiễm di chuyển đôi chân thon dài từng bước đi tới gần, khoe miệng khẽ cười lạnh lùng. Trên mặt tuy nở nụ cười nhưng ánh mắt lại làm cho người ta cảm giác sợ hãi kinh khủng. Đôi chân mạng giày cao gót đá vào trán hân ta: “Không tệ! Bây giờ ngay cả tôi cũng dám chửi, cảm thấy chán sống rồi phải không? Có muốn tôi tiễn cậu đi uống rượu cùng ông bà?”

“Ha ha.....” Khuôn mặt tên dâm dê run lên, ánh mắt sợ hãi nhìn cô ta, giọng nói cầu xin: “Không, không dám! Chị Lam, chị đập mông của em là vinh hạnh của em! Vừa rồi em không biết là chị Lam! Hay là chị đập mông em thêm mấy cái em rất hạnh phúc.....” Nói xong quay mông cho cô ta đập! Nếu như bị đập cũng may, nếu không bị đập, kết quả của hân ta sẽ rất thảm!

Cung Lam Nhiễm khinh thường, mặt lạnh lùng liếc nhìn hân một cái, giọng nói lạnh lùng: “Sau khi về sẽ xử lý cậu!” Ánh mắt chuyển về phía Thạch Thương Ly đang ôm Loan Đậu Đậu: “Hai người không sao chứ?”

Loan Đậu Đậu bị hấp dẫn bởi cô đến quên khóc, nước mũi chảy ra, ánh mắt ngơ ngác nhìn Cung Lam Nhiễm, đáy mắt trầm trở cùng sùng bái! Người phụ nữ này, rất đẹp, rất đẹp, rất rất lạnh lùng!

Sắc mặt Thạch Thương Ly tối sầm giống như dây thun bị kéo căng hết sức lúc nào cũng có thể đứt. Ánh mắt nhìn chằm chằm tên dâm dê, giọng nói cứng rắn: “Tôi muốn ba tên kia!”

Cung Lam Nhiễm khẽ nở nụ cười, lắc đầu: “Cái này không được! Mặc dù bọn họ không đúng khi bắt cóc người của anh nhưng vẫn là người của tôi. Mạng của bọn họ là của tôi, ngoại trừ tôi ra không ai có thể đụng tới một cọng tóc của bọn họ!”

Loan Đậu Đậu nháy nháy mắt, rất muốn nói cô không phải là người của hân! Nhưng.....Nhưng.....Không khí đột nhiên trở nên cứng nhắc, sợ đến nỗi không dám lên tiếng!

“Cô không cần phải giao người, tự tôi có biện pháp!” Giọng nói Thạch Thương Ly lạnh lùng, sắc mặt uy nghiêm, thái độ rất khí thế.

“A!” Cung Lam Nhiễm bất đắc dĩ thở dài nhìn hân: “Nhìn dáng dấp của anh nếu như không có tên họ Thẩm giúp anh cũng không có biện pháp có ba người kia.”

Ánh mắt Thạch Thương Ly lạnh lùng nhìn chằm chằm cô, đôi môi mỏng khẽ nở nụ cười lạnh. “Chỉ là cô che chở người của cô nhưng Thạch Thương Ly tôi đây cũng che chở người của tôi! Chuyện ngày hôm nay tôi muốn có công đạo rõ ràng!” Dám làm tổn thương vật nhỏ của hân, làm sao có thể không trả giá lớn chứ.

Ánh mắt Cung Lam Nhiễm quan sát người Loan Đậu Đậu, đáy mắt có chút xót thương, nhìn rất thâm. Khó trách người ta tức giận như vậy, đổi lại là cô ta bị thương thành như vậy thì ba tên kia sẽ mất mạng! Đưa chân đập tên dâm dê một cái chửi: “Không phải từng nói với chúng mày đàn ông đánh phụ nữ không bằng cảm thụ à!”

Tên dâm dê kêu lên một tiếng, vô tội phản kháng: “Làm sao em có thể quên lời của chị Lam! Căn bản chúng em không đánh cô ta, ai biết cô ta lại tự biến mình thành như vậy.....”

Đạo Ba Nam cùng tên một mắt chạy tới nhìn thấy Cung Lam Nhiễm quả thật giống như cháu nhìn thấy ông, không ngoan không được, liền im lặng!

Cung Lam Nhiễm nhìn bọn họ, ánh mắt lại nhìn về phía ánh mắt sắc bén của Thạch Thương Ly, khoe miệng khẽ nở nụ cười nhạt. Một giây tiếp theo cô ta móc dao găm từ trong túi áo ra, nhanh chóng cắt đứt ngón tay út của tên dâm dê. Nhất thời máu văng khắp nơi, tên dâm dê khổ sở rên lên một tiếng nhưng không kêu rên như lúc bị đá vào mông. Sắc mặt tái nhợt nhìn rất khổ sở.....

“A.....!” Loan Đậu Đậu sợ đến nỗi run lên, nghiêng đầu giấu trong ngực hần không dám nhìn máu tanh.

Mặt Thạch Thương Ly không chút thay đổi, không mở miệng nói bất cứ gì.

Cung Lam Nhiễm bỏ dao trong tay xuống, sắc mặt nghiêm nghị, môi mòng khể nâng: “Bọn họ trói người của anh, tôi để một người để lại một ngón tay, như vậy đủ công đạo chứ! Các người muốn muốn tôi ra tay hay tự ra tay?”

Đao Ba Nam nhìn lướt qua tên dâm dê, lập tức cúi người nhặt con dao lên cắn răng nói: “Em tự làm không cần chị Lam ra tay.” Cắn răng tự cắt ngón tay út của mình, máu phun trào ra như lúc này.....

Tiếp theo tên một mắt không nói tiếng nào tự cắt ngón tay út. Đối với lời nói của Cung Lam Nhiễm bọn họ chỉ có phục tùng chứ không có chất vấn, muốn trách thì chỉ có thể trách mình không nghe lời, trói người không nên trói! Có thể để chị Lam ra mặt cứu người chứng tỏ lai lịch không phải nhỏ!

Cung Lam Nhiễm rất hài lòng với biểu hiện của bọn họ, sắc mặt từ từ tỏ lên, khôi phục bộ dáng nhẹ nhàng. “Tôi biết rõ tổng giám đốc Thạch không thiếu tiền, không lạ gì. Nhưng lần này người của tôi sai lầm rồi, đây xem như là tiền thuốc cho cô bé này! Đừng từ chối, dù gì cũng phải cho Lam Nhiễm tôi đây một chút thể diện!”

Nhét chi phiếu trong tay vào trong túi Loan Đậu Đậu, gương mặt nở nụ cười vô hại, xin lỗi nói: “Cô bé, đừng sợ! Không có việc gì, về sau chuyện này sẽ không xảy ra nữa.”

Ánh mắt Loan Đậu Đậu sợ hãi nhìn cô ta, người phụ nữ này trở mặt còn nhanh hơn đọc sách, mỗi lúc đều khác nhau! Còn nữa, cô không phải cô bé, rõ ràng nhìn thấy cô còn lớn hơn cô ta!

“Từ giờ về sau, hi vọng thành phố H không còn nhìn thấy bóng dáng của bọn họ.” Thạch Thương Ly lạnh lùng nói một câu, ôm Loan Đậu Đậu xoay người rời đi!

“Đĩ nhiên sẽ không, yên tâm! Chó nhà tôi sẽ xích tốt, sẽ không gây phiền toái cho anh! Nhớ giúp tôi chuyển lời hỏi thăm đến họ Thẩm!” Cung Lam Nhiễm cười rục rịch, đáng đáp nhìn qua cũng chỉ hai mươi tuổi, đáy mắt lại âm trầm đáng sợ. Đôi môi đang cười lập tức thu lại!

Đao Ba Nam ôm chặt tay phải không ngừng chảy máu, sắc mặt tái nhợt giống như lúc nào cũng có thể ngắt. Tò mò hỏi: “Chị Lam, rốt cuộc bọn họ là ai? Sao lại đưa cô gái kia cho họ?” Phải biết rằng thường ngày chị Lam rất che chở ba người bọn họ!

Cung Lam Nhiễm liếc hần ta một cái, lạnh lùng nói: “Bối cảnh người đàn ông kia không có gì lợi hại, lợi hại là bạn của hần cùng cô gái kia. Thật không nghĩ tới.....Lại là con gái của hần! Sợ rằng tên họ Thạch kia không biết mà thôi.”

“À?” Đao Ba Nam càng thêm nghi ngờ: “Cô ta có bối cảnh thế nào?”

Cung Lam Nhiễm đá một cước vào đầu gối hần, lạnh lùng nói: “Cậu còn dám nói! Thiếu chút nữa cậu làm hỏng việc! May mà tôi tới nếu không Hess giết chết ba người rồi!”

“A!” Vừa nghe đến chữ Hess, sắc mặt ba người tái mét, cầu xin nói: “Chị Lam, chị hiểu anh Hách nhất, chị phải giúp chúng em!”

“Quay về cho tôi một lời giải thích thỏa mãn, nếu không thỏa mãn đem các ngón tay còn lại của các cậu băm làm bánh trôi! Còn không cút nhanh lên.....” Cung Lam Nhiễm khó chịu mở miệng. Ánh mắt không nhìn được nhìn về phía bóng lưng đang càng lúc càng cách xa. Khóe miệng khể nở nụ cười tà mị.

Tuy rằng ba tên kia sắc mặt tái nhợt đau đến không chịu nổi nhưng vẫn ngoan ngoãn đi theo phía sau cô ta, thờ cũng không dám thờ mạnh! Phải biết may mắn là chị Lam, nếu là Hess, bọn họ sẽ sống không bằng chết! Mồ hôi đầm đìa!

Thạch Thương Ly cẩn thận đặt Loan Đậu Đậu vào ghế bên cạnh, cởi áo khoác trên người đắp cho cô. Không nói một lời lập tức lái ô tô đến bệnh viện. Loan Đậu Đậu hít mũi một cái, méo miệng, ánh mắt len lén quan sát hần, sắc mặt căng thẳng giống như tức giận, hơn nữa lông mi như ả như hiện, tới qua hần đi đâu?

Tại bệnh viện, Loan Đậu Đậu ở phòng bệnh cao cấp bị bác sĩ cùng y tá hành hạ gò a khóc, mãi cho đến lúc Thạch Thương Ly đứng ở cửa không chịu nổi, trực tiếp đi vào, thấy hai y tá ả hai tay cô, hai y tá giữ hai chân cô, bác sĩ cầm bông băng trong tay, bắt đắ dĩ đứng ở đầu giường, gương mặt thất bại.....

“Sao vậy?” Thạch Thương Ly đi tới, thấy mặt cô đầy nước mắt, chân mày nhíu lại, sắc mặt không vui.

“Cô ấy không chịu tiêm thuốc.” Y tá bắt đắ dĩ nói: “Chưa bao giờ thấy người nào sợ đau như vậy!”

Ánh mắt Thạch Thương Ly nhìn cô, nghe cô gào khóc: “Thật đau thật đau.....”

Bác sĩ méo miệng: “Tôi còn chưa đụng tới vết thương, cô còn kêu la giống như là ai cưỡng gian cô vậy!”

Loan Đậu Đậu méo miệng, nghiêng đầu sang chỗ khác, dù sao vẫn đau! Chính là không cho phép đụng vào! Thạch Thương Ly nhận lấy kim tiêm trong tay, lạnh lùng nói: “Các người đi ra hết đi, tôi tự làm”

Mọi người liếc nhìn nhau rồi rời khỏi phòng. Cô gái khó dây dưa này giao cho anh chàng đẹp trai này giải quyết đi, bọn họ thật sự không có cách!

Loan Đậu Đậu gầy gò, mặc quần áo bệnh nhân cằn lặt lộ ra thân thể gầy gò, ôm gối, ánh mắt cảnh giác nhìn chăm chăm hắn, lắc đầu: “Tôi không muốn.....Anh dám đụng vào tôi, tôi sẽ cắn anh!”

“Chưa từng thấy ai dằn như em, cứ như vậy đập đầu vào đá, may là không bị chấn thương sọ não!” Thạch Thương Ly lạnh lùng nói, ánh mắt tràn đầy khinh bỉ.

“Làm ơn! Không phải là tôi đi! Mà là tôi nhảy, nhảy xa như vậy nên rất mệt! Nếu tôi tháo được dây trói thì cần gì phải khổ cực như vậy!” Loan Đậu Đậu khó chịu phản bác, căn bản không phải cô dằn! Nghĩ đến giọng nói của hắn tối qua trong điện thoại, lần nữa trừng mắt nhìn hắn: “Tôi còn chưa mắng anh lòng dạ lang sói là người không có nhân tính anh còn mắng tôi dằn!”

“Anh lòng dạ lang sói? Vô tình vô nghĩa? Không có tình người?” Trong nháy mắt ánh mắt Thạch Thương Ly tối sầm, ngón tay nắm bông băng, tay nổi gân xanh. Cả đêm hắn chưa ngủ, tâm hoảng ý loạn, lại đối được sự “cảm kích” như vậy của cô?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đói Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Mình mạng lớn da dày, đừng sợ

“Chẳng lẽ không đúng sao? Anh nhiều tiền như thế, mượn một chút chuộc tôi về sẽ chết sao? Còn xui bọn cướp giết con tin, lại còn nói không cần báo cho anh nhật xác, anh sợ máu tanh.....Anh có còn lương tâm hay không? Có tính người hay không? Tôi quên mất, căn bản anh là Phán Ruồi biến thái!” Loan Đậu Đậu nghĩ đến cuộc điện thoại kia lập tức phát hỏa! Không lựa lời nói cùng lắm là bị đuổi, trả lại tiền!

Thạch Thương Ly nghe cô nói, chân mày nhíu lại, trong đầu thoáng qua một hình ảnh. Ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm, môi mỏng khẽ nở nụ cười, giọng nói tràn đầy tức giận: “Loan Đậu Đậu, làm phiền em có ngốc thế nào cũng phải có mức độ!”

“Hà?” Loan Đậu Đậu tròn to hai mắt, vô tội nháy nháy, uất ức dầu mỡ chuẩn bị bắt đầu, bỗng nhiên có cảm giác chóng mặt, người trước mặt chợt biến thành hai ba bốn.....

Rầm.....

Cô ngã ra phía sau hôn mê.

Sắc mặt Thạch Thương Ly lập tức biến thành tái nhợt, ấn nút khẩn cấp gọi bác sĩ tới kiểm tra mới biết thì ra quá mệt mỏi.....ngủ thiếp đi!!!

Đầu óc tối sầm, không tìm ai có thể hơn Loan Đậu Đậu! Còn có tên người yêu của Đồng Thoại, giấu giếm chuyện nói chuyện điện thoại với bọn cướp! Được lắm! Thạch Thương Ly sẽ nhớ kỹ việc này, con nhiều thời gian, từ từ thanh toán!

Loan Đậu Đậu ngủ một giấc đến gần sáu giờ tối, vết thương trên trán đã được Thạch Thương Ly xử lý tốt. Bụng kêu ừng ực, hóa ra cô đói bụng nên thức dậy. Còn chưa mở mắt, chợt cảm thấy trọng lực nặng nề đè lên người mình, khóc rống lên: “Đậu xanh nhỏ, em tỉnh rồi.....Hừ chết anh, còn tưởng rằng em đụng vào đá mất trí nhớ.....”

“Khụ khụ.....” Loan Đậu Đậu không nhận được ho khan, mắt tròn trĩnh nhìn Thạch Lãng: “Tôi bị nhóm người nhà họ Thạch bắt nạt!”

Thạch Lãng lập tức buông tay, ánh mắt nhìn chăm chăm hắn: “Đậu xanh nhỏ em không sao chứ? Tại sao không nói chuyện? Không phải là đụng đá đến nổi mất trí nhớ rồi chứ? Yên tâm, cứ xem như mất trí nhớ rồi anh Lãng cũng sẽ.....”

“Anh mới mất trí, cả nhà anh đều mất trí!” Loan Đậu Đậu tức giận nói: “Tôi mới ngủ dậy, đầu óc chưa tỉnh. Đừng bắt nạt bệnh nhân!”

“Còn sức chửi người, xem ra là không có chuyện gì.” Thạch Lãng thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt khẽ cười, nịnh nọt: “Đậu xanh nhỏ, đại nạn không chết là có phúc! Cho nên chúng ta kết hôn đi!”

Loan Đậu Đậu tròn mắt, chuyện này với kết hôn có quan hệ gì không?

“Tôi đói bụng, có thể mua cháo cho tôi không! Không thêm gừng, không thêm hành có thịt là được rồi!”

“Không thành vấn đề! Chờ anh Lãng mua cháo về!” Thạch Lãng hấp tấp rời khỏi phòng bệnh.

Loan Đậu Đậu lau mồ hôi, còn chưa kịp thở, giọng nói lần nữa vang lên: “Đậu Đậu, cậu không sao chứ?”

“A.....Thoải mái! Mình không sao.....chỉ đựng đầu!” Loan Đậu Đậu vừa thấy Đồng Thoại, cười híp mắt: “Hôm qua bạn gọi cho mình làm gì?”

Đồng Thoại mắt vẻ tự nhiên, đem hoa cắm vào bình, sau đó đem toàn bộ câu chuyện nói một lần, len lén nhìn xem phản ứng của Loan Đậu Đậu thế nào, không có một chút tức giận nào. Nhất thời trong lòng thật lạnh: “Xong rồi, cô ấy tức giận thật rồi.”

Phòng bệnh hoàn toàn yên tĩnh, Loan Đậu Đậu mím môi không nói một lời, lông mi khẽ run, không hề chớp mắt giống như người bị điểm huyết không thể cử động. Lúc Đồng Thoại len lén muốn đứng lên chạy ra ngoài thì cô nhảy dựng lên, giọng nói như heo bị chọc tiết: “Thì ra người đối phương muốn bắt cóc là cậu? Lại bắt nhầm mình? Cậu là đầu sỏ gây nên mọi chuyện?!!!Đồng Thoại cậu không xong với mình rồi!”

“Ha ha.....” Đồng Thoại bị cô làm cho sợ tim như muốn ngừng đập, nắm bàn tay quơ lung tung của cô, chột dạ cười: “Có xong, có xong.....Bạn Đậu Đậu thân ái, chẳng lẽ bạn nhẫn tâm để mình bị bắt? Chẳng lẽ bạn không lo lắng cho mình sao?”

Chuyện này không thể trách cô! Ai bảo Loan Đậu Đậu ở cùng cô từ năm mười bốn tuổi như hình với bóng, mặc cùng một cái quần lót lớn lên! Rất nhiều người tưởng rằng hai người sinh đôi!

“Mẹ kiếp! Rốt cuộc là cướp kiểu gì? Cướp cũng có đạo đức chuyên nghiệp à? Lại có thể trói làm người? Mẹ kiếp thế giới này làm sao vậy!” Loan Đậu Đậu tức giận thiếu chút nữa trào máu, đầu óc choáng váng cơ thể lão đảo.

Đồng Thoại lo lắng cầm tay cô, quan tâm nói: “Bạn đừng đứng trên giường, xuống đi! Nếu không mình sẽ đưa hình bạn chui vào chuồng chó lên mạng!”

Loan Đậu Đậu ngồi xuống giường run rẩy, ánh mắt tức giận nhìn chằm chằm Đồng Thoại: “Lo lắng cái gì! Bạn nhìn bây giờ mình còn ra dáng người sao, thiếu chút nữa mình không thể quay về.”

Đồng Thoại vỗ lưng an ủi cô gắt đầu: “Đúng vậy! Đậu Đậu của chúng ta đã phải chịu khổ rồi. Lần sau đi Nhật Bản mình mua truyện tranh cho bạn, còn tìm phiên dịch cho bạn! Đừng tức giận!”

“Mình còn muốn tác giả ký tên, còn muốn ăn thịt nướng hàn quốc!” Loan Đậu Đậu lập tức bổ sung điều kiện!

“Loan Đậu Đậu, bạn đừng được voi đòi tiên!”

Loan Đậu Đậu nháy mắt, ánh mắt rũ xuống, sụt sịt mũi, nức nở nói: “Sáng sớm nay tên cướp cầm súng, mình còn tưởng rằng nhất định sẽ chết.....Không còn quay về nữa.....”

“Được! Mình đồng ý!” Giọng nói của Đồng Thoại phát ra.

“Sao mình yêu bạn thế nhỏ, làm sao sẽ nhẫn tâm để bạn bị trói đi chứ? Mình da dày mạng lớn đừng sợ!” Một giây sau Loan Đậu Đậu không còn nước mắt, giống như không có chuyện gì xảy ra!

Đồng Thoại tròn mắt, ngón tay chỉ chỉ đầu nhỏ của cô, tức giận nói: “Bạn thật vô liêm sỉ! Không nói lời gì hay được sao, bạn lén phét với Thạch Thương Ly lúc nào không nói cho mình biết?”

“Lén phét cái gì?” Loan Đậu Đậu dùng dôi đầu dựa lưng, thật thoải mái. Nếu như vết thương không đau thì tốt hơn.

“Dám không thừa nhận! Nếu không phải có chuyện gì thì làm sao người ta lại lo lắng đêm không ngủ, gọi người tìm tin tức. Có tin tức sáng ra liền đi tìm bạn, vì bạn lãnh đạn thay làm bị thương ở bả vai, trên đời này nếu có cấp trên tốt như vậy mình sẽ đập đầu chết!”

“Cái gì?” Loan Đậu Đậu hoài nghi mình nghe nhầm: “Bạn nói Phân Ruồi vì mình mà bị thương ở bả vai sao?”

“Bạn không biết sao?” Đồng Thoại nhú chân mày, khoe miệng khê hiện nụ cười nhạt: “Bạn được đấy Loan Đậu Đậu, không quan tâm hấn như vậy! Mình nghe y tá của bệnh viện hấn đưa bạn đến bệnh viện viên đạn vẫn còn trong bả vai hấn vẫn ôm chặt cậu trong tay không buông, bạn ở trong phòng được bác sĩ chăm sóc còn hấn đứng ngoài cửa canh chừng, bác sĩ với y tá khuyên thế nào cũng không được, hấn phải xác định bạn không sao mới chịu đi xử lý vết thương.”

Hấn hấn hấn trúng đạn?

Bởi vì hấn vẫn ôm cô nên cô không phát hiện ra, bị thương cũng ôm cô lâu như vậy? Nghĩ đến lúc hấn cầm bông băng thì tay có chút run, lúc ấy cô không chú ý tới..... Từ đầu đến cuối hấn không nói một câu.

“Thấy ngu chưa? Cảm động chưa.....”

“Làm gì chứ!” Loan Đậu Đậu hít mũi một cái, vị chết còn cứng mồm: “Nếu hấn nghe lời bọn cướp đưa tiền thì sẽ không phải nhận phát súng kia! Đáng đời!”

“Cái gì?” Đồng Thoại trừng mắt, thề chói tai: “Bọn cướp có gọi điện thoại?”

Ánh mắt Loan Đậu Đậu khó hiểu nhìn cô gắt đầu: “Đúng vậy! Gọi điện thoại.....”

“Bạn thật ngu ngốc! Bọn cướp cho rằng bạn là mình, dĩ nhiên sẽ gọi điện thoại cho con rùa nhà mình, làm sao có thể gọi cho Thạch Thương Ly? Nói không giao tiền nhất định là con rùa nhà mình!” Đồng Thoại tức đến xanh mặt, mặt méo xệch, cầm túi xách lên quay đi, vừa đi vừa nghiêng răng nghiêng lợi: “Con rùa chết tiệt, anh chết chắc rồi!”

Chỉ còn lại một mình Loan Đậu Đậu trong phòng bệnh, ngây người. Không phản ứng kịp, khó trách cô cảm thấy giọng nói kia có chút quen thuộc, thì ra không phải Phân Ruồi mà là Con Rùa chết tiệt!!

Bởi vì không biết chuyện nên sáng hôm sau liền phát hỏa với Phân Ruồi, mắng hấn, khó trách sắc mặt hấn tái xanh.....

Con Rùa chết tiệt không những anh nói bọn cướp giết chết con tin, còn làm tôi hiểu lầm Phân Ruồi, tôi với anh không đội trời chung!

Thạch Lăng chạy mấy vòng rồi cuộc mua được cháo quay về phòng, thấy phòng bệnh trống rỗng không có ai, nhất thời kinh hoàng kêu to: “Đậu xanh nhỏ, Đậu xanh nhỏ, em ở đâu? Đừng chết.....”

Giờ tan làm đã lâu, cả công ty trống rỗng, tất cả máy tính đều tắt, hành lang không có chút bụi, sắc trời từ từ tối sầm, đèn neon xuyên qua cửa sổ. Loan Đậu Đậu đứng ngoài cửa phòng làm việc của tổng giám đốc, ngây ngốc!

Nhớ lại lúc cô ở bệnh viện phản ứng được đã thấy mình chạy ra bệnh viện, bác sĩ cùng y tá cũng không ngăn cản được, cô giống như nổi điên, gọi xe tới đây, cả người không có tiền, còn mượn tiền bảo vệ trả tiền xe. Đúng một lúc trước của phòng làm việc tổng giám đốc, muốn đi vào rồi lại không dám đi vào!

Không biết đi vào sẽ nói thế nào? Nói gì?

Khoa trương nói: “Tổng giám đốc, đầu óc tôi dụng đá bị hư rồi, buổi sáng nói mê, căn bản không phải là những lời thật lòng, anh ngàn vạn lần đừng tức giận, đừng tức giận.....”

Không được, đầu dụng đá bị hư là tự nguyên rùa mình!

Đáng thương, đi lên ôm bấp đùi hấn: “Tổng giám đốc, tôi sai rồi! Tôi thật tâm hối cải, tôi thật sự không biết anh vì tôi mà cả đêm không ngủ, không nghỉ, còn vì tôi mà bị thương, tôi đáng chết ngàn lần! Anh giết chết tôi đi.....dao gọt trái cây đây, anh giết chết tôi đi.....”

Vẫn chưa được, hấn thật sự muốn giết mình sao?

Hay vô tội: “Tổng giám đốc, đây không phải lỗi của tôi! Đây là lỗi của Con Rùa cùng với Đồng Thoại! Căn bản tôi không biết mình bị trói nhầm, càng không biết người nghe điện thoại không phải anh! Là bọn họ làm tôi hiểu lầm anh.....Tôi biết sai rồi, hãy xem tôi tích cực nhận lỗi, nghiêm túc sửa đổi, anh hãy tha thứ cho tôi!”

A! Càng không được, cảm giác như có trách nhiệm!

Loan Đậu Đậu ưu thương nhìn trần nhà, ngửa lỗ mũi, đưa ngón trỏ gãi gãi dưới mũi.....Sau đó.....

Cửa mở ra, Thạch Thương Ly thấy cô đứng ở cửa phòng ngoáy lỗ mũi, ánh mắt sùng sốt, chân mày nhíu lại, giọng lạnh nhạt: “Em đứng đây làm gì?”

Loan Đậu Đậu nháy nháy mắt, ánh mắt nhìn xuống tay ở lỗ mũi lập tức buông xuống. Khúm núm nhìn hấn, trong đầu đầy quan tâm, nói xin lỗi, lời nói hối lỗi, một lúc sau lại trở thành: “Tổng giám đốc, anh muốn đi toilet sao?”

Khỏe miệng Thạch Thương Ly co rút, mặt không chút thay đổi, giọng nói phát hỏa: “Em mặc quần áo bệnh nhân chạy đến cửa phòng làm việc của anh chỉ muốn hỏi anh muốn đi toilet hay sao?”

“A, không phải! Tôi.....” Loan Đậu Đậu lập tức lắc đầu, ánh mắt xấu hổ không dám nhìn ánh mắt hấn, sắc bén như muốn giết chết mình! Hấn đối với cô tốt như vậy, còn bị thương, mình không nên mắng hấn như vậy! Nhưng làm sao nói xin lỗi? Chẳng lẽ ôm bấp đùi hấn?

Ba hai một đi ôm đùi hấn!

Một hai ba không thể ôm đùi hấn!

Loan Đậu Đậu lại lọt vào một trận chiến rối rắm, không nhận ra Thạch Thương Ly đang nhíu mày, sắc mặt khề lạnh lùng, chuẩn bị mở miệng, chợt hành lang bên kia truyền đến giọng nói dịu dàng: “Ly.....”

Hai người cùng nhìn lại, dưới ánh đèn mờ một người phụ nữ đi tới, da thịt trắng nõn, môi hồng răng trắng, mặt mày thanh tú, tự nhiên thanh thần, chiếc váy màu đỏ tươi mặc trên người cô cực kỳ đẹp mắt, chiếc thắt lưng màu đen bên hông làm lộ ra chiếc eo nhỏ. Thấy Thạch Ly thì bước nhanh hơn, ánh mắt nhìn mặt hấn, khẩn trương hỏi: “Em nghe nói anh xảy ra chuyện, không yên tâm nên chạy tới xem, anh không sao chứ?”

Thạch Thương Ly gật đầu: “Tôi không sao, đừng lo lắng.”

Những khẩn trương cùng lo lắng chợt biến mất, đôi môi đỏ thắm nở nụ cười: “Không có việc gì là tốt, nghe thấy anh xảy ra chuyện em thật lo lắng.....Ah.....”

Lúc này mới phát hiện Loan Đậu Đậu đang đứng bên cạnh, đáy mắt tràn ngập tò mò: “Ly, cô ấy là.....”

“Nhân viên công ty.....Loan Đậu Đậu.” Thạch Thương Ly tùy ý giới thiệu, giống như quan hệ của bọn họ chỉ như thế mà thôi.

“Xin chào! Tôi là Trầm Vũ. Cô chính là nhân viên bị bắt cóc sao! Cô không sao là tốt rồi, có bị dọa sợ hay không?” Ánh mắt cô ấy quan tâm nhìn Loan Đậu Đậu!

Dáng người cô ấy thật xinh, giọng nói dịu dàng, đứng bên cạnh Phân Ruồi quả thật rất xứng đôi, khó trách bọn họ muốn kết hôn!

Loan Đậu Đậu đột nhiên cảm thấy tự ti, cô ấy thật dịu dàng, thật đẹp.

Nhất định sẽ rất thông minh! Nếu không cô ấy cũng sẽ không hiểu lầm Phân Ruồi, sớm sớm phát hiện hẳn có gì lạ. Cô phản ứng chậm như vậy, nếu không phải Đồng Thoại, sợ rằng vĩnh viễn cô cũng sẽ không phát hiện ra!

“Cô làm sao vậy? Không sao chứ? Có phải có chỗ nào không thoải mái không?” Trầm Vũ lo lắng hỏi.

Loan Đậu Đậu phản ứng kịp, ánh mắt khẽ nhìn Thạch Thương Ly, trái tim nhảy loạn, lắc đầu, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Tôi tới cảm ơn.....Tổng giám đốc đã cứu tôi. Làm hại tổng giám đốc bị thương, thật ngại quá. Thật xin lỗi, còn có cảm ơn. Tôi quay về bệnh viện.....”

Nói xong xoay người muốn đi.....

Chợt bàn tay bị nắm chặt, quay đầu lại thấy ánh mắt âm u của Thạch Thương Ly, đôi môi khẽ nâng: “Anh đưa em về!”

Loan Đậu Đậu khẽ nở nụ cười rất khó coi, gian nan mở miệng: “Không cần, anh đang có bạn, hơn nữa bà vai còn bị thương không nên đi lại nhiều nên nghỉ ngơi cho tốt!” Nói xong không biết dùng sức từ đâu đẩy tay hắn ra, trong giây phút buông tay, da của cô đau rất, trong lòng giống như hột hắc. Ngay cả nhìn cũng không dám nhìn, chạy thật nhanh.....

Thạch Thương Ly nhú mày, chân còn chưa bước ra khỏi cửa, Trầm Vũ đã níu lấy cánh tay hắn: “Anh trúng đạn sao? Tại sao không nói với em? Có đi khám bác sĩ chưa? Trúng đạn sao vẫn còn làm việc, nên ở nhà nghỉ ngơi chứ!”

Trầm Vũ thấy ánh mắt hắn có gì đó là lạ, từ từ buông tay. Ánh mắt uất ức: “Thật xin lỗi, em quá rắc rối phải không? Chỉ vì em quá lo lắng, em cũng không muốn hỏi nhiều, thật không có!”

“Tôi không sao.” Thạch Thương Ly lạnh lùng trả lời, khuôn mặt không vì cô mà thay đổi, ngược lại thái độ càng thêm lạnh lùng, nhếch môi nói: “Lần sau đừng tới công ty tìm tôi, trời tối rồi, tôi hơi mệt nên không đưa cô về khách sạn được. Cô đi đường cẩn thận.”

Yên lặng xoay người đi vào phòng làm việc, vô tình đóng cửa lại, ngăn cách cô với thế giới của mình.

Trầm Vũ sững sốt, nước mắt vẫn còn chảy, cúi đầu đưa tay lau nước mắt. Xoay người từng bước từng bước đi về phía thang máy, bóng lưng bao phủ trong bóng đêm.

Loan Đậu Đậu giống như cô hồn đi ở đầu đường nhưng không biết nên đi đâu. Trong đầu đều là hình ảnh của Phân Ruồi cùng Trầm Vũ, hai người rất đẹp đôi.

Cô ấy gọi Thạch Thương Ly rất dịu dàng mà cô chỉ có thể gọi “Thương Ly”!

Gió đêm thổi qua mặt, thân thể không chịu được khẽ run. Loan Đậu Đậu ngẩng đầu nhìn phong cảnh xa lạ xung quanh cũng không biết mình đã đi tới đâu, trên người không có tiền không có điện thoại di động, không biết bệnh viện ở đâu, không biết nhà ở chỗ nào?

Nước mắt chợt chảy ra, khoanh tay ngồi xổm xuống, gió thổi ào ào, cho dù ôm như vậy cũng không đủ ấm.

Không biết trải qua bao lâu, cô lẩm bẫm “Đậu Đậu ngu ngốc, mày suy nghĩ lung tung gì! Mày với Phân Ruồi chỉ là cấp trên với cấp dưới, chủ cho thuê nhà với khách trọ! Người ta xinh đẹp, mày làm sao so được chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Lo lái xe đi, không cần động dục!

Người ta cứu mày cũng chỉ vì mày là nhân viên chứ sao.....Làm sao có thể nhìn nhân viên công ty bị bắt cóc mà không cứu, nếu truyền ra ngoài đối

với hấn cũng không tốt! Ha ha.....Nhất định là như vậy! Mọi người đều nói không muốn gặp lại mày, sao lại còn chạy khỏi bệnh viện, thật là đàn, bây giờ thì hay rồi, không làm sao quay về bệnh viện.....Ai.....

“Đậu xanh nhỏ!”

Chợt có một cái ôm ấm áp ôm cô vào ngực chặt đến nỗi không có khe hở giống như muốn hòa cô vào cơ thể. Thạch Lăng trán đầy mồ hôi, khuôn mặt nóng bừng, vừa tức giận lại vừa lo lắng kêu: “Em bị khủng rồi hả? Chạy đi đâu vậy? Không biết anh tìm em muốn phát điên lên còn tưởng rằng em lại bị bắt cóc!”

Hắn ta sẽ không tặng cô cho Thạch Thương Ly, tuyệt đối không!

Cô bị hấn ta ôm đến không thở nổi nhưng không tránh ra. Ngực của hấn ta thật ấm áp, tạm thời để cho cô mượn đi! Một lúc là được rồi.....Trừ Đồng Thoại, lần đầu tiên có người thật lòng quan tâm cô.....

Trong đầu thoáng hiện ra hình ảnh hấn đẩy cô ngã, đỡ đạn cho cô, hấn cũng không phải không thật lòng?

“Em đã đi đâu? Sao người em lạnh vậy? Giống như xác chết!” Thạch Lăng trách, cởi áo khoác của mình ra mặc cho cô. Đôi tay không ngừng xoa xoa hai tay cô, trong mắt đều là đau lòng, chân thành như thủy tinh trong suốt, không chút nào che giấu.

Loan Đậu Đậu chu chu mồm: “Tôi đói bụng, anh đi mua cháo mãi không về, tôi chỉ muốn đi ra tìm anh, đi tới đi lui liên lạc đường.....” Thật xin lỗi Bọ Hung tôi không định lừa anh, chỉ là tôi không muốn nói.

Thạch Lăng khẽ nghi ngờ, từ bệnh viện đến đây cũng phải nửa tiếng, làm sao cô có thể tới đây! Hấn ta thấy thân xác cô tiều tụy nên không nhẫn tâm lật tẩy cô. Hấn ta xin lỗi: “Xin lỗi, là anh không tốt! Sau khi về anh mua cola cho em được không?”

“Được!” Loan Đậu Đậu gượng cười, cố gắng đuổi hình ảnh kia ra ngoài nhưng làm cách nào cũng không xóa đi được!

Thạch Lăng đưa cô lên xe, thắt dây an toàn cho cô. Loan Đậu Đậu ngồi im không nhúc nhích, cửa kính xe phản chiếu gương mặt cô, vô tình chết lặng giống như búp bê không có linh hồn! Hấn ta không khỏi nhíu mày, rốt cuộc xảy ra chuyện gì có thể làm cho Đậu xanh nhỏ biến thành như vậy?

Loan Đậu Đậu cúi đầu, vịn ngón tay, thì thầm mồm: “Bọ Hung tôi hỏi anh cái này, có phải anh thấy tôi rất đàn không, phản ứng lại chậm?”

Thạch Lăng sững sốt, chẳng lẽ cô đi tìm Phan Ruồi rồi bị mắng sao, đã kích tới lòng tin của cô? “Em rất thông minh mặc dù kém hơn anh một chút! Nhưng không sao, chồng em thông minh là được.....Em không cần thông minh.”

Loan Đậu Đậu nghe hấn ta nói không khỏi tròn mắt: “Ai là vợ anh! Ít nói nhảm đi!”

“Ai nói chuyện với anh đó là vợ anh.....”

“Anh.....” Phản ứng kịp Loan Đậu Đậu vội vàng che miệng lại.

Thạch Lăng khẽ cười, hào hứng kêu: “Vợ.....”

Cúi đầu không để ý tới hấn!

“Vợ.....” Giọng nói ngọt chết người lại vang lên!

Cúi đầu tiếp tục không để ý tới hấn!

“Vợ.....”

Nổi cả da gà, Loan Đậu Đậu cảm thấy ngồi đây giống như đang ở Bắc Cực vậy! Ngắc đầu, tức giận: “Lo lái xe đi, không cần động dục!”

“Dạ thưa vợ!”

“.....”

Loan Đậu Đậu ăn bữa tối xong rồi lại nằm ngủ. Thạch Lăng sống chết không chịu rời khỏi phòng bệnh, cô nói không lại hấn cô cũng không quản hấn nữa, chỉ cần hấn ta không làm ồn thì không có vấn đề gì.

Đèn trong phòng tắt hết chỉ chừa lại một chiếc đèn ở đầu giường. Loan Đậu Đậu ôm chăn nằm trên giường ngủ say liền đập chăn lung tung. Tư thế ngủ không bằng con ếch!

Thạch Lăng khom lưng nhẹ nhàng ôm cô nằm ngang lại, cô nàng ngu ngốc không biết rằng nằm như vậy đối với tim không tốt sao? Lại nhẹ nhàng đắp chăn cho cô, đầu ngón tay nhẹ nhàng vén tóc mái trên trán cô để lộ da thịt trắng nõn, lại nhìn xuống chân mày cô chưa từng được cắt tỉa, nhìn hơi loạn, tiếp theo là hai mắt khép chặt, lông mi rất dài nhưng hình như từ trước đến giờ cô chưa từng dùng mascara, sống mũi thẳng đứng, phía dưới là đôi môi đỏ thắm, hơi cong lên giống như con nít thổi bong bóng khi ngủ.

Đôi mắt phượng bỗng nhìn chăm chăm vào đôi môi cô, không kiềm lòng được khẽ nuốt một ngụm nước bọt, khắc chế không được cúi đầu chạm khẽ đôi môi mỏng của cô. Giống như chuồn chuồn lướt qua mặt nước, mà dưới thân lại phát hỏa.....

Thạch Lăng tròn to hai mắt, khép kín khoe môi, ánh mắt nhìn thẳng vào Loan Đậu Đậu. Quả thật không thể tin được, hần ta hôn qua vô số phụ nữ, không ngờ khi hôn Loan Đậu Đậu hần ta lại có phản ứng lớn như vậy! Chỉ là hôn nhưng cũng không tính là hôn!

Đôi môi mỏng khẽ nở nụ cười phức tạp: “Đậu xanh nhỏ ơi là Đậu xanh nhỏ, em có biết em làm mê đảo hai người đàn ông rồi. Rốt cuộc em có điểm nào tốt chứ?”

Hần ta lắc đầu đi vào toilet giải quyết vấn đề cá nhân! Nếu cứ tiếp tục ở chung thì hần ta thật sự không thể đảm bảo sẽ làm chuyện gì với cô! Đôi lại là người phụ nữ khác thì chưa tới một giây nhưng Đậu xanh nhỏ không như vậy, cô không giống bất kỳ người phụ nữ nào! Nếu như tối nay hần ta hành động sợ rằng cả đời này cô cũng sẽ không tha thứ cho hần ta!

đêm yên tĩnh, trừ Thạch Lăng không ngủ được còn có Thạch Thương Ly ngồi mất hồn.

Vẫn im lặng đứng ngoài cửa sổ, một tay dè lên cửa sổ, gió từ bên ngoài thổi qua giống như làm hần tỉnh lại, bàn tay kia cầm điều thuốc, ánh lửa hồng lóe lên. Sương trắng vây quanh hần, chậm rãi theo gió bay đi.....

Không biết đứng bao lâu, cũng không biết hút bao nhiêu điều thuốc, ánh mắt bình tĩnh nhìn ánh đèn của toàn thành phố, tất cả đều sáng chói giống như không liên quan đến hần. Trong đầu lóe lên toàn bộ hình ảnh ngày hôm nay, từng chút từng chút phát lại giống như một cuộn phim.

Chứng kiến người muốn nổ súng với cô sáng nay, hần cũng không nghĩ tới hần sẽ xông lên ôm lấy cô. Chỉ là theo phản ứng xông lên thay cô chặn viên đạn kia. Tất cả đều tự nhiên giống như đó là chuyện đương nhiên, một giây suy nghĩ cũng không có.

Không thể phủ nhận tình cảm của hần đối với Loan Đậu Đậu rất phức tạp, có lúc cảm thấy cảm giác cô ấy đưa tới cho hần giống như một gia đình, nhất là lúc cô mặc tạp dề nhảy múa ca hát khi nấu cơm, thật làm cho người ta cảm thấy vui rất muốn cưới cô về làm vợ, có thể có lúc cảm thấy cô quá ngu ngốc, ngốc đến nỗi nếu cưới cô về thì sẽ đoán thọ mười năm! Thời gian dài như vậy cũng không hiểu hần, cho rằng hần sẽ bỏ mặc cô trong lúc gặp nguy hiểm!

Trong lòng cô hần thật sự kém như vậy sao? Bất luận hần làm gì cô đều sẽ không thỏa mãn! Bởi vì căn bản cô không giống sói trắng nhưng cùng một khắc có thể cắn ngược hần một cái! Trước kia sao hần lại nghĩ rằng cô vô hại chứ? Cô so với anh túc còn có lực hấp dẫn hơn, dính rồi làm cho người ta khổ sở không chịu nổi.....

Vết thương trên bả vai đau đớn kịch liệt, từ lúc xử lý vết thương quay về hần chưa uống thuốc, lại không để ý đến, không nghĩ tới bây giờ lại đau. Giống như đang nhắc nhở hần: “Thạch Thương Ly, mày cam chịu số phận đi! Quả thật mày quan tâm vật nhỏ, quan tâm đến nỗi không quản tính mạng chính mình.”

Loan Đậu Đậu mở mắt thấy Bộ Hung nằm ngủ trên giường dành cho người thân, không leo lên giường bệnh không khỏi kinh ngạc, thật là điều hiếm thấy.

Rón rén đi xuống giường đánh răng rửa mặt, cái trán vẫn không thể đụng vào. Trên mặt vẫn còn dấu vết hơi nhọt do gai Diệp Từ cứa vào, sẽ không để lại sẹo chứ? Vốn dĩ vóc dáng đã không đẹp, nếu như để lại sẹo thì sau này sao có thể lấy chồng chứ! Loan Đậu Đậu quyết định đi tìm bác sĩ hỏi rõ.

Buổi sáng bệnh viện không bận lắm, ánh mặt trời xua tan tất cả lo lắng cùng hắc ám, y tá đi qua thân thiện chào, Loan Đậu Đậu cũng tươi cười, tâm tình cũng không tệ. Vừa mới chuẩn bị vào thang máy, chợt thấy một giường bệnh được đẩy ra từ bên trong, khuôn mặt quen thuộc đập vào mắt nhất thời hoảng sợ nắm giường bệnh không cho đi.

“Phân Ruồi anh làm sao vậy? Không phải tối qua vẫn tốt sao, đột nhiên sao lại như vậy? Anh đừng chết? Ô ô.....Không muốn.....”

Nghĩ đến sắc mặt hần tối qua đã yếu ớt rất khó nhìn, nên bảo hần đến bệnh viện, hôm qua Trầm Vũ không chăm sóc hần, thật tức chết!

“Cô gái buông tay đi. Bệnh nhân cần được nghỉ ngơi.....”

“Không muốn, không cho phép các người đưa anh ấy đến nhà xác! Anh ấy chưa chết, không thể đưa anh ấy đi.....”

Hai y tá đẩy giường bệnh tới sầm mặt, bác sĩ đứng bên cạnh không nhịn được lời cô qua một bên, tức giận: “Anh ta chưa chết!”

“Hả?” Loan Đậu Đậu nước mắt rùng rùng nhìn bác sĩ, sứt sứt mũi: “Không phải các người muốn đưa anh ấy đi nghỉ ngơi sao, nghỉ ngơi không phải là nhà xác sao?”

Bác sĩ tròn mắt, im lặng: “Ai nói với cô nghỉ ngơi là đưa đi nhà xác? Đưa anh ta vào phòng bệnh nghỉ ngơi cho tốt. Ngu ngốc.....Cô không phải là vật nhỏ hôm qua vào viện cùng anh ta sao?”

Anh mới là vật nhỏ. Loan Đậu Đậu oán thầm trong bụng nhưng vẫn phải gật đầu. Bác sĩ không suy nghĩ nói: “Nếu là đi cùng nhau vậy cũng không cần giấu cô! Mặc dù viên đạn trên bả vai anh ta đã được lấy ra nhưng anh ta không nhập viện lại không uống thuốc cùng với phối hợp nghỉ ngơi tốt, còn hút thuốc lá, bây giờ vết thương nhiễm trùng dẫn đến sốt cao, rất nghiêm trọng. Cô là em gái anh ta sao, nhớ chăm sóc anh ta cho tốt, đừng làm anh ta trầm trọng thêm! Đi đi đến phòng 302!”

Vỗ vỗ bả vai cô xoay người đi.

Loan Đậu Đậu hướng về bóng lưng bác sĩ le lưỡi: “Anh thấy tôi giống em gái anh ấy lắm sao? Tôi không có anh trai xấu như vậy!”

Cong môi xoay người đi về phía phòng bệnh.

Bởi vì vai phải bị thương, tất cả đều kê vai trái thật cao để không ảnh hưởng đến vai trái. Thạch Thương Ly ngủ say vẫn mím môi lạnh lùng không chút tình cảm, chân mày nhíu lại. Sắc mặt kém hơn tối qua, đôi môi tím bầm.

“Không phải cô ấy rất quan tâm anh sao? Sao lại không chăm sóc anh ta chứ?” Loạn Đậu Đậu chu môi, vừa dùng bông băng thấm nước kiên nhẫn làm ướt môi hắn. Không phát hiện ra trong giọng nói của mình có vị chua.....

Nhìn hắn nhíu chặt chân mày, không nhìn được đưa tay vuốt, rốt cuộc đôi môi không còn tím, chân mày cũng không nhíu lại nữa. Loạn Đậu Đậu méo miệng: “Bộ dáng thế này mà vẫn còn đẹp như vậy.....Nếu như cười thì đẹp hơn.”

“Đậu xanh nhỏ sao em ở đây?” Phía sau truyền đến giọng nói.

Loan Đậu Đậu quay đầu về phía hắn ta, ánh mắt xem thường Thạch Lăng, nhỏ giọng nói: “Anh ấy đang sốt anh có thể giúp tôi lấy một ít đá không?”

Bộ Hung nhíu chân mày, hung ác nhìn chăm chăm cô, còn chưa kịp mắng cô. Cô lập tức ôm tay ánh mắt cầu xin nhìn hắn ta: “Van xin anh giúp tôi được không Thạch Lăng?”

Lần đầu tiên cô kêu tên hắn lại là vì Thạch Thương Ly! Khóe miệng khẽ nở nụ cười phức tạp, ánh mắt nhìn cô thật lâu, cuối cùng gật đầu đồng ý.

“Cám ơn.” Ánh mắt Loạn Đậu Đậu sáng ngời, lập tức quay lại nhìn trán đỏ đầy mồ hôi của hắn dùng khăn giấy cẩn thận lau.

Bộ Hung đi tới cửa vẫn không nhìn được nhìn một cái, than thở: “Đậu xanh nhỏ, nếu như người nằm đó là anh em có chăm sóc dịu dàng như vậy không?”

Đáng tiếc chuyện chưa xảy ra không ai biết sẽ thế nào!

Thạch Lăng liếc mắt đưa tình với y tá liền ôm một thùng đá quay lại phòng bệnh. Loạn Đậu Đậu nói một câu cảm ơn liền vội vàng dùng khăn bọc đá đặt trên trán hắn.

“Không phải đang truyền nước biển sao? Sao em lại khăn trương như vậy?” Thạch Lăng ngồi xuống, khẽ râm rì khinh thường: “Sức đề kháng thật kém lại dễ phát sốt như vậy.”

Động tác Loạn Đậu Đậu cứng đờ quay đầu lại nhìn hắn ta giọng nói sâu kín: “Bởi vì anh ấy thay tôi đỡ đạn!”

Thạch Lăng sững sốt trong nháy mắt liền hiểu, sắc mặt dữ tợn, cắn răng nghiến lợi: “Anh được đẩy Thạch Thương Ly, dám dùng khổ nhục kế! Ngày hôm qua cố ý không gọi tôi có phải anh dự đoán trước điều này có thể xảy ra, làm cho Đậu xanh nhỏ đối với anh cảm động, vậy thì anh dễ dàng lấy được lòng của cô ấy hơn. Hèn hạ vô sỉ! Hạ lưu! Không có nhân phẩm!”

Hắn ta nghĩ nếu hắn ta đi cùng, người thay Đậu xanh nhỏ đỡ đạn nhất định sẽ là hắn ta, vậy người nằm trên giường được Đậu xanh nhỏ chăm sóc cũng nhất định sẽ là hắn ta chứ không phải là Thạch Thương Ly đáng chết kia.

Hàm răng nghiến lại kêu kéo kẹt, ánh mắt tức giận nhìn chăm chăm người nằm trên giường hận không thể đánh chết hắn! Ở đó mà giả bộ, chỉ trúng một viên đạn mà thôi sẽ không chết!

“Bộ Hung anh không phải về công ty sao?” Loạn Đậu Đậu quay đầu lại nhìn Thạch Lăng vẫn ngồi trên ghế salon, sao sắc mặt hắn ta lại kỳ quái như vậy?

Bộ Hung khẽ thì thầm: “Tổng giám đốc trốn việc rồi anh còn làm gì nữa? Ở lại bệnh viện cùng em!”

“Tôi không cần anh ở bên cạnh! Anh về công ty đi, tổng giám đốc không có ở công ty, anh không về công ty vậy công ty xảy ra chuyện thì sao? Nhanh về đi, làm người đàn ông phải có ý thức trách nhiệm!” Loạn Đậu Đậu vừa thay khăn vừa thúc giục.

Thạch Lăng nghe thấy cô nói người đàn ông phải có trách nhiệm, lập tức đứng lên, anh dừng nói: “Vợ, anh sẽ về công ty chứng minh cho em thấy, chồng em là một người đàn ông có trách nhiệm, có thể tin tưởng cả đời!”

Xoay người đi về phía cửa, mơ hồ nghe thấy giọng của cô: “Một bồn cầu còn chưa được dùng đến mười năm, đàn ông sao có thể dùng cả đời?”

Râm.....

Thạch Lăng ngã trên mặt đất! Khuôn mặt nhe răng trợn mắt.....Cô so sánh hắn ta với bồn cầu sao?!!!Đồ mồ hôi!!Đồ mồ hôi! Mồ hôi đồ như thác!!

Loạn Đậu Đậu nhìn hắn ta bò dậy tiếp tục đi lại tiếp tục làm bầm: “Hai mươi mấy tuổi rồi, đi bộ cũng không xong, có cần phải mua dụng cụ đi bộ không?”

Râm.....

Thạch Lăng lần nữa ngã xuống đất, lỗ mũi đụng vào sàn nhà lạnh lẽo, cắn răng nghiêng lợi nói: “Đậu xanh nhỏ em cầm miệng cho anh!”

Loan Đậu Đậu khẽ run, quay đầu nhìn Thạch Thương Ly đang ngủ say dùng giọng nói chỉ có hai người mới nghe được nói: “Anh ta đi bộ không tốt, sao lại phát hỏa với tôi! Hai anh em thật giống nhau!”

Ngồi ở bên giường nhìn hấn vào nước biển, chú ý nhiệt độ cơ thể hấn, bụng kêu ầm ầm, ánh mắt liếc ví tiền của hấn để ở một bên, len lén mở ra thấy một tờ màu hồng mất sáng rực, nước miếng đều muốn chảy ra. Chỉ là đấu tranh một hồi chỉ lấy ít tiền đi đến phòng ăn của bệnh viện mua hai phần sandwich, một ly nước cam, lúc quay trở lại Thạch Thương Ly vẫn chưa tỉnh.

Ăn xong một cái sandwich cảm thấy vẫn chưa đủ no, hấn chưa tỉnh lại liền ăn nốt cái còn lại. Uống hết một chai nước cam bụng đã no phình, ăn uống no say liền bắt đầu buồn ngủ. Nằm thật khó chịu trên giường, dù thế nào đi nữa hấn nằm trên giường vẫn cứ quẩn rữ, nằm bên cạnh hấn tìm chỗ ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đôi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Xin hãy thuần khiết!

Thạch Thương Ly mở mắt thấy hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ, đầu hơi đau, tay giơ lên xoa xoa trán lúc này mới phát hiện tay cầm ống tiêm, nhất thời sắc mặt tối sầm, một giây tiếp theo không chút do dự tháo hết tất cả ống tiêm. Máu chảy ra ngoài, da thịt trắng nõn dính đầy máu. Vết thương trên vai phải như muốn nứt ra.

Lúc hai chân nhúc nhích phát hiện hình như có vật gì đó, mềm mại, không khí lạnh lẽo dường như thoảng mùi thơm nhàn nhạt, rèm cửa sổ được nâng lên, bên ngoài là đêm khuya.

Loan Đậu Đậu cảm giác có người đá móng mình, gãi gãi cặp chân kia, sau đó di chuyển cơ thể, đầu từ trong chăn lộ ra đôi mắt phượng của thầy Thạch Thương Ly đang nhìn chăm chăm mình. Móng vuốt không tự nhiên buông chân hấn ra, cười hi hi: “Tổng giám đốc anh tỉnh rồi à!”

Thạch Thương Ly không lên tiếng, chỉ nghe ba chữ “tổng giám đốc” thì chân mày nhíu lại.

Cô từ trên giường leo xuống, chân không đi trên sàn nhà lạnh lẽo chạy đến trước mặt hấn sờ trán hấn, khoe miệng khẽ cười: “May quá, không còn nóng sốt nữa.....A.....Sao anh lại rút hết ống truyền ra rồi? Máu chảy ra ngoài.....” Đôi mắt mở to nhìn hấn chăm chăm, giống như hoảng sợ!

“Cầm miệng, nói nhảm vừa thôi.....!” Thạch Thương Ly lạnh lùng mở miệng, vốn dĩ đầu rất đau, nghe ba chữ cô ấy gọi tâm tình đã không tốt lại nghe cô riu rít, tâm tình càng bị đất hơn.

Loan Đậu Đậu sùng sốt, cắn môi, đôi mắt do dự, lo lắng rồi lại không dám nói lời nào. Chỉ yên lặng xoay người mở ngăn tủ lấy khăn muốn lau sạch máu trên tay hấn nhưng sắc mặt hấn khó chịu làm cho cô không dám động. Đứng ở bên giường đáng thương nhìn hấn.

Trong lòng không ngừng an ủi mình: “Loan Đậu Đậu mày không thể tức giận với hấn! Hấn là người bị thương, vì cứu mày mà bị thương, hấn còn sốt cao, tâm tình không tốt là bình thường! Mày ngàn vạn lần không được tức giận, như vậy mày rất hẹp hòi!”

Thạch Thương Ly nhắm mắt lại hít sâu một hơi, đôi mắt khẽ mở ra, sắc bén nhìn về phía cô, giọng nói trầm thấp vang lên: “Còn đau không?”

“Hả?” Loan Đậu Đậu khó hiểu nhìn hấn: “Cái gì đau hay không?”

Thạch Thương Ly ngồi thẳng dậy, đưa ngón tay vén tóc mái che kín vết thương, mùi thuốc thoảng qua. Hấn khẽ cười, giọng quan tâm hỏi: “Vết thương còn đau không?”

Đầu ngón tay hấn chạm vào da thịt cô, rõ ràng lạnh lẽo lại làm cho gương mặt cô nóng như lửa đốt. Cúi đầu nhỏ giọng nói: “Không đau, không đau nữa.”

Trái tim cô nhảy thật nhanh, giống như muốn nhảy ra ngoài, gương mặt ngày càng nóng, ngay cả mắt hấn cũng không dám nhìn!

Loan Đậu Đậu nhìn chăm chăm móng chân mình: “Sao tim của mình lại đập nhanh như vậy? Không phải bệnh tim chứ?”

Thạch Thương Ly không nói nhiều, cầm khăn trong tay cô lau sạch vết máu. May là lỗ kim nhỏ, máu tự động đông lại không chảy nữa, chỉ lưu lại một điểm đỏ chung quanh. Vén chăn lên muốn xuống giường, Loan Đậu Đậu hoảng sợ cầm tay hấn kêu lên: “Anh không thể xuống giường, bác sĩ nói anh phải nằm viện theo dõi một tuần lễ!”

“Một tuần lễ?” Thạch Thương Ly nhú mảy, giọng nói lạnh lùng: “Không cần.”

“Nhưng.....”

“Không nhưng nhị gì hết!” Thạch Thương Ly ngắt lời cô, tay trái đẩy tay phải của cô đẩy cô té trên giường, hấn bước xuống giường.

“Này!”

Loan Đậu Đậu còn muốn nói gì đó, đôi mắt lạnh lẽo của hấn nhìn cô, cô chếp miệng, không dám nói gì. Thạch Thương Ly ngồi xỏm xuống móc đôi giày bị cô đá xuống gầm giường, đặt chỉnh tề bên giường, giọng trầm thấp nói: “Tay phải của anh không làm gì được, em tự mình đeo giày đi.”

“A!” Loan Đậu Đậu gật đầu sau đó đeo giày, giọng nói của hấn vẫn vang bên tai, ý của hấn là nếu tay hấn không đau hấn sẽ đeo giày cho cô sao? Sắc mặt không khỏi đỏ lên, không nện được néo miệng mình, lẩm bẩm: “Loan Đậu Đậu đừng suy nghĩ lung tung nữa. Người ta có bạn gái rồi hơn nữa mọi thứ đều hơn mày! Mày tắm rồi ngủ đi, đừng nằm mơ nữa.”

Hình như Thạch Thương Ly mới gọi điện thoại cho ai đó, quay đầu lại thấy cô đã đeo giày xong đứng trước mặt mình, khoe miệng khê cười nhạt. Chủ động cầm tay cô, ánh mắt cũng không nhìn cô, thoải mái mở miệng: “Chúng ta về nhà!”

Không phải chúng ta về nhà đi cũng không phải chúng ta về. Mà chắc chắn “Chúng ta về nhà!”

Giống như hai người bọn họ là người một nhà!

Nhà!

Loan Đậu Đậu bước thật chậm, ánh mắt nhìn hấn dặt dặt tay cô, rõ ràng có thể thấy mạch máu qua làn da trắng muốt trên bàn tay gầy, móng tay cắt gọn gàng, thậm chí không có một chút bản nào.

Trái tim từ trước đến giờ lạnh giá lại bắt đầu nhảy dựng lên giống như có người đang đánh trống trong lòng, loại cảm giác đó ngày càng mãnh liệt, bàn tay bị hấn nắm cũng cảm thấy nóng bỏng giống như nhiệt độ của hấn xuyên qua da thịt truyền vào cơ thể cô hòa cùng máu chạy toàn cơ thể cô, cứ như sông chảy về biển cuối cùng chảy vào lòng cô!

Thạch Thương Ly.....

Lần đầu tiên trong lòng hấn lẩm nhẩm cái tên này giống như ma lực hấp dẫn nhịp tim của hấn càng lúc càng nhanh, nhanh đến không cách nào khống chế. Mặt như lửa đốt nóng bỏng, tâm hoảng ý loạn.....

Tài xế đưa bọn họ về nhà, Thạch Lăng vẫn ở công ty, trong nhà đã được người làm quét dọn sạch sẽ nhưng lại trống rỗng không có chút sức sống. Tay trái Thạch Thương Ly kéo cả vạt, đi về phía phòng ngủ.....

Loan Đậu Đậu đứng bê ghế sofa nhìn bóng lưng hấn, chần chừ một chút, trong lúc hấn vào phòng mở miệng hỏi: "Anh đói chưa? Tôi làm chút gì cho anh ăn nhé?"

Thạch Thương Ly quay đầu nhìn ánh mắt mong đợi của cô, chỉ sợ hấn từ chối. Hai giây sau hấn gật đầu: “Ừ.”

Lúc này Loan Đậu Đậu mới thở phào nhẹ nhõm lộ ra nụ cười sáng lạn: “Vậy anh nghỉ ngơi một chút đi, tôi sẽ làm nhanh thôi.”

Thạch Thương Ly không nói gì thêm nữa, xoay người đi về phòng.

Loan Đậu Đậu nói nhanh là nhanh, bởi vì vết thương của hấn, tất cả thức ăn không thêm ớt, chỉ là rau dưa cùng com trắng còn có canh cô nấu để trong tủ lạnh chưa kịp ăn.

Lúc Thạch Thương Ly từ trong phòng ngủ đi ra chỉ cời áo khoác, áo sơ mi chưa thay. Mái tóc hơi xốc xếch che ở hai mắt nhưng không che được sự sắc bén của đôi mắt, ngồi bên cạnh bàn dùng tay trái không tiện lắm, Loan Đậu Đậu cố ý gấp thức ăn cho hấn, đưa cho hấn cái muỗng.

Hấn ăn com luôn luôn ưu nhã.

Loan Đậu Đậu cũng không có khẩu vị, ăn qua loa vài miếng com, len lén liếc hấn, nếu ánh mắt hấn quét qua món ăn kia, một giây tiếp theo nhất định sẽ xuất hiện trong chén hấn.

Thạch Thương Ly nhú chân mảy, lướt ánh mắt nhìn cô nói: “Em ăn của em đi, không cần để ý đến anh!”

“Hi hi.....” Miệng khê nở nụ cười cứng ngắc, lặc đầu: “Tôi không đói bụng.....Tôi ăn ở bệnh viện rồi! Anh chưa ăn gì mau ăn nhiều một chút!”

Biết rõ cô đang nói dối nhưng Thạch Thương Ly cũng không lật tẩy cô, trong lòng suy nghĩ cô đã biết chuyện gì. Hành động này là biểu hiện của chuộc lỗi, nhất là trong ánh mắt cô đều là áy náy!

Ăn không bao lâu thì Thạch Thương Ly cầm thìa muỗng ăn canh, Loan Đậu Đậu lập tức đoạt lấy cái thìa trong tay hấn, ánh mắt cũng không dám nhìn hấn, cố gắng bình tĩnh nói: “Tôi giúp anh! Cái này quá dầu mỡ, anh không thể uống....uó.....ng!”

Loan Đậu Đậu cẩn thận vớt váng dầu trên chén canh ra, một lần lại một lần vớt váng dầu ra.....Khuôn mặt nghiêm túc mà chăm chú, cẩn thận như vậy, rất thận trọng.....

Một dòng nước ấm yên lặng chạy qua, tất cả mọi người đều cho rằng Loạn Đậu Đậu ngực lớn không có đầu óc nhưng trên phương diện chăm sóc người khác không ai tỉ mỉ giống cô, giống như giờ phút này điều nhỏ nhặt như vậy cô cũng quan tâm. Căn bản nhìn bề ngoài cô không cầu thả.

“Được rồi, tổng giám đốc anh uống đi! Nếu không sẽ lạnh mất.” Loạn Đậu Đậu đặt cái chén trước mặt hắn, vẫn cúi đầu như cũ không dám nhìn hắn!

Thạch Thương Ly không nói gì chỉ ăn canh. Lúc ăn cơm hắn luôn luôn có thói quen ăn không nói. Chỉ là hôm nay lần thứ hai nghe ba chữ “tổng giám đốc” thì chân mày nhíu lại, sắc mặt không vui.

Loan Đậu Đậu cúi đầu, ngón tay để trên đầu gối, trong lòng không ngừng an ủi mình: “Đậu Đậu mày phải có lòng tin với bản thân! Làm việc gì sai thì phải nhận lỗi, nói xin lỗi với người ta, dù sao người ta cũng cứu mày.....Mặc kệ nguyên nhân là gì, đây là sự thật! Không thể để cho người ta cho rằng mày không có tính người luôn tùy hứng!”

Hít sâu một hơi, cô ngẩng lên, mắt đầy nước nhìn hắn, nháy hai cái, mở miệng nói: “Thật xin lỗi, là tôi hiểu lầm anh. Không phải anh thấy chết không cứu, anh còn vì tôi mà bị thương, tôi chẳng những không cảm kích mà còn mắng anh, là lỗi của tôi! Thật xin lỗi, anh muốn đánh hay mắng tôi cũng được, tôi tuyệt đối sẽ không phản kháng, càng sẽ không mắng cả nhà anh trong lòng! Nếu như vậy anh còn chưa hết giận, anh chém tôi một nhát cũng được.....”

Đưa tay rút con dao giấu dưới mông để lên bàn, con dao sắc bóng chiếu ánh sáng!

Thạch Thương Ly khẽ nhếch miệng, ánh mắt dò xét trên người Loạn Đậu Đậu nhìn lên nhìn xuống ba lần, có lúc thật sự muốn bỏ đầu cô ra xem bên trong chứa những gì!

Đậu Đậu thấy hắn không nói gì, trong lòng bắt đầu lo lắng. Lạnh sống lưng, xong rồi, nhìn đáng sợ hắn không có ý định tha lỗi cho cô! Hắn sẽ đuổi cô ra ngoài sao? Hay là.....

“Vật nhỏ.....” Hắn đột nhiên mở miệng, ánh mắt lạnh lùng từ từ trở nên mềm mại.

“Ah.....” Nháy mắt sống lưng Loạn Đậu Đậu toàn là mồ hôi, không phải hắn muốn chém cô một nhát chứ? Nếu sớm biết như vậy cô sẽ không chuẩn bị dao!!

Thạch Thương Ly dừng lại, giọng nói trầm trầm rồi lại dễ nghe vang lên bên tai cô: “Giúp anh thay quần áo.”

“Hả?” Loạn Đậu Đậu há hốc miệng, đầu lưỡi thất lại: “Giúp anh thay thay thay quần áo?” Không phải bộ đáng sợ thế này còn muốn “này nọ í ề ề” “này nọ í ề ề” với cô chứ?

Hắn dừng chân, quay đầu lại, ánh mắt khẽ hiện nụ cười nhạt, nhếch môi nói: “Tay phải của anh không cử động được, không cách nào cởi quần áo.”

“A, hóa ra là vậy!” Lúc này Loạn Đậu Đậu mới thở phào nhẹ nhõm, hít thở thật sâu! Cũng may là mình suy nghĩ quá nhiều!

“Nếu không thì em nghĩ thế nào?” Hắn hếch chân mày, khoe miệng khẽ nở nụ cười, giống như toàn bộ tâm tư của cô đều bị hắn nhìn xuyên thấu, không cách nào che giấu.

“Không có không có không có gì! Anh đi trước đi, tôi dọn dẹp xong sẽ vào.” Loạn Đậu Đậu cúi đầu, không khỏi tự mắng bản thân mình: “Loạn Đậu Đậu, tư tưởng của mày thật xấu, xin thuần khiết, xin hãy thuần khiết một chút! Quá mất mặt rồi!”

Cuộc sống bình thường của hắn do Loạn Đậu Đậu chăm sóc đã thành thói quen cho nên quần áo của Thạch Thương Ly để ở đâu cô đều biết. Tâm tình của hắn tốt thường thích mặc quần áo màu sáng, tâm tình không tốt là màu đen, tâm tình bình thường là màu xám tro, quần áo của hắn phải xếp theo thứ tự từ phải sang trái. Hôm nay tâm tình của hắn chắc là bình thường.....Từ trong quần áo lấy ra một bộ màu xám tro, chỉ sờ quần áo cũng biết là rất đắt.

Thạch Thương Ly ngồi bên giường đọc sách, nghe thấy tiếng bước chân của cô, buông cuốn sách trong tay xuống, ngược mắt thấy cô đi về phía mình. Trong tay cầm quần lót của hắn, sắc mặt thay đổi, ánh mắt lấp la lấp lánh.....

Loan Đậu Đậu cầm quần áo để trên giường, quay đầu nhìn hắn hỏi: “Bây giờ thay quần áo được chứ.”

Thạch Thương Ly đáp một tiếng, để sách xuống không đứng lên, ngồi yên bất động giống như tượng phật. Dinh Dật cũng không cảm thấy hình như có gì đó không đúng, trực tiếp đưa tay cởi cả vạt của hắn để sang một bên, đầu ngón tay từ từ cởi từng nút áo sơ mi, lồng ngực rộng lớn từng chút từng chút lộ ra.

Đậu Đậu không nhịn được nuốt nước miếng, mặc dù đây không phải lần đầu tiên nhìn thấy bắp thịt của hắn nhưng vẫn không nhịn được mặt đỏ tới mang tai, khi đầu ngón tay chạm vào lồng ngực hắn thì nhịp tim không tự chủ được đập liên hồi. Hắn chậm rãi cúi đầu, hơi thở nóng bỏng phả vào tai cô nên hơi ngứa, giống như trêu chọc.

Ngón tay cô từ từ run rẩy, không có cách nào không để ý tới hơi thở của hắn bên tai, gấp gấp muốn tháo nút áo cuối cùng, mồ hôi chảy ròng ròng trên trán. Trong đầu không giải thích được tại sao lại hiện lên hình ảnh mập mờ đó, loáng thoáng một chút, bàn tay to của hắn còn có đôi môi nóng bỏng, còn có hắn.....

Dừng lại! Dừng lại! Loan Đậu Đậu! Rốt cuộc mày đang nghĩ gì? Chẳng qua đó chỉ là tình một đêm bình thường! Sao mày lại nghĩ đến nó? Không thấy xấu hổ à? Cũng chỉ là nhìn lồng ngực của hần thôi không phải chưa từng nhìn thấy!

“Em, chảy máu mũi.” Trong không khí chợt vang lên giọng nói mập mờ, đôi mắt sáng cùng nụ cười mờ ám.

“Hả?” Loan Đậu Đậu ngẩng đầu, môi vừa lúc đụng vào môi hần, mềm mại, hơi nhàn nhạt mùi thuốc lá, thời gian cực ngắn, một dòng điện từ chân truyền đến trong lòng, tim như muốn ngừng lại.

Cả người bất động.....

Vài giây sau, Loan Đậu Đậu lui về sau, tay sờ sờ mũi mình, không có gì cả. Cô bị hần lừa.....

Khóe miệng Thạch Thương Ly khẽ cười, ánh mắt sâu xa nhìn cô, giọng nói từ trong cổ bật ra: “Vật nhỏ, em vừa hôn anh.”

Đậu Đậu lại lần nữa đỏ mặt, kéo kéo môi: “Rõ ràng anh gạt tôi, tôi không chảy máu mũi. Chẳng qua là không cẩn thận, không phải tôi cố ý!”

“Em dám phủ nhận vừa rồi em không nghĩ tới những hình ảnh không nên nghĩ?” Đôi môi hần khẽ cười: “Nhưng tại sao tay của em lại run như vậy? Hả?”

“Tôi.....” Đậu Đậu đuối lý không nói được gì.

Ngón tay Thạch Thương Ly linh hoạt tháo nốt nút áo cuối cùng, khóe miệng kiêu diễm. Ánh mắt mềm mại mà dung túng nhìn cô giống như đang cười nhạo cô.

“Bản thân có thể cởi sao còn gọi tôi làm gì?” Đậu Đậu không phục lắm bả, đùa giỡn tôi rất vui sao?

“Em nghĩ một mình anh có thể cởi ra sao? Vậy em muốn vết thương của anh lại nứt ra sao?” Thạch Thương Ly giương cằm lên ý nói cô nhanh lên một chút.

Đậu Đậu chu môi nghe hần nói cũng đúng, một tay có thể cởi ra nhưng nhất định sẽ đụng đến vết thương, nếu như nứt ra nữa sẽ không tốt. Đi lên bắt đầu cởi áo sơ mi, từ từ cởi khỏi người hần, lúc đụng vào vai hần cực kỳ cẩn thận. Thật may là Thạch Thương Ly cũng không trêu cô nữa, cho nên rất thuận lợi. Mặc áo ngủ cho hần xong, cài từng nút từng nút áo lại, ngẩng đầu nhìn ánh mắt hần có chút không hiểu.

“Được rồi, anh tự thay quần đi!”

Xoay người muốn đi Thạch Thương Ly bắt được cổ tay cô không buông ra. Cô quay đầu lại, ánh mắt kỳ quái, mấy giây sau chân chò: “Anh, chẳng lẽ anh muốn tôi thay quần cho anh sao?”

“Em nói xem?” Hần hỏi ngược lại.

“Không muốn!” Loan Đậu Đậu vừa nghĩ tới có thể nhìn thấy cậu nhóc của hần lập tức xù lông: “Nếu anh không có cách thay quần có thể chờ Bọ Hung về! Tôi không muốn!”

“Con trai giúp con trai thay quần rất kỳ quái, không muốn!” Thạch Thương Ly kiên quyết.

“Làm ơn! Con trai giúp con trai thay quần là bình thường! Kỳ quái chỗ nào? Tôi giúp anh thay quần mới gọi là kỳ quái! Chúng ta không có quan hệ.....A.....”

Hần chợt dùng sức kéo cô vào trong ngực, không cho cô kịp phản ứng lập tức cúi đầu chộp lấy đôi môi đỏ thắm của cô, không phải lướt qua liền dừng lại mà là hôn say đắm, chiếc lưỡi cường thế cạy hàm răng cô ra, xâm chiếm lãnh thổ của cô, thưởng thức hương vị tươi đẹp, ngon miệng mà ngọt ngào.

Rốt cuộc hần có thể hôn đôi môi mà hần cả đêm mơ tưởng! Mùi vị thật tốt, quả thật làm cho hần muốn ngừng mà không được. Muốn trực tiếp ăn cô!

Đậu Đậu sợ hết hồn, lúc mới vừa bắt đầu còn sống chết giãy giụa nhưng lại không dám quá mạnh bởi vì trên vai hần còn có vết thương, một lúc sau, liền chìm đắm, nụ hôn của hần thỉnh thoảng dịu dàng trôi lơ lửng, thỉnh thoảng như bão táp, hai loại xúc cảm biến hóa, từng chút từng chút thôn tính ý thức của cô, bất tri bất giác giao chủ quyền, mặc cho hần muốn làm gì thì làm.

Ánh mắt chậm rãi nhắm lại, chìm đắm trong nụ hôn nồng nàn của hần, cánh mũi đều là hơi thở của hần, mùi thuốc lá, bá đạo, cường thế, mê người.....Nhịp tim cách lớp quần áo mong dường như muốn đem hai người dung hợp làm một.

Cái lưỡi không lưu loát đáp trả hần, càng kích thích hần muốn giữ lấy, dùng sức mút giống như muốn đem lưỡi của cô nhả tận gốc, ôm hôn kịch liệt.

Sau một lúc lâu hần mới dừng lại, ánh mắt nóng bỏng nhìn cô chăm chăm, đáy mắt thỏa mãn hài lòng, một cái tay ôm thân thể mềm mại của cô, bụng dưới phát hỏa càng ngày càng mạnh, hần có thể khắc chế thật không dễ dàng!

Loan Đậu Đậu nuốt một ngụm nước bọt, từng ngụm từng ngụm hít thở không khí, thiếu chút nữa là ngộp thở. Gương mặt đỏ như ớt khi, ánh mắt nháy nháy không biết xấu hổ. Móng vuốt níu lấy quần áo hần, râm râm: “Chúng ta như vậy không tốt.”

“Hả?” Thạch Thương Ly hơi hắt mảy, hai mắt mỉm cười, nghiêng đầu nghe đoạn sau của cô.

“Anh đã có chị Trầm, còn có Thẩm Nghịch, nam nữ đều có, lần sau nếu có cần, tôi có thể giúp anh gọi điện thoại thông báo cho bọn họ! Anh, đừng chơi tôi nữa!” Loan Đậu Đậu nhắm mắt, không dám nhìn ánh mắt hắn.

Phân Ruồi tôi chơi không dậy nổi, cũng không muốn chơi trò chơi nhảm chán như vậy với anh. Tôi muốn ứng phó với Bọ Hung còn phải giúp Thẩm Nghịch làm ấm lên chuyện Trầm Vũ..... Tôi không biết rốt cuộc mình là gì!

Thạch Thương Ly nhú mảy, ánh mắt u tối nhìn cô, bàn tay đặt ở eo cô không khỏi chặt hơn, giọng nói trầm thấp: “Em nghĩ lung tung cái gì vậy? Anh với bọn không có quan hệ gì!”

Không có gì?

Không có gì lại quan tâm Thẩm Nghịch như vậy? Không có gì mà sinh nhật lại đi đến khách sạn với chị Trầm? Anh lừa trẻ con sao!

“Thẩm Nghịch là anh em của anh, Trầm Vũ..... là bạn gái cũ của anh!” Giọng nói trầm thấp của Thạch Thương Ly vang lên, đáy mắt thoáng qua một tia phức tạp, không muốn nói những chuyện này.

Ánh mắt Đậu Đậu nhìn hắn: “Hai người suýt kết hôn! Xem như là vị hôn thê hôn phu đi!”

“Có thể thấy Thạch Lăng nói với em không ít, cậu ta thật tích cực!” Thạch Thương Ly khẽ nở nụ cười lạnh, ánh mắt sắc bén nhìn cô giống như đang tìm kiếm gì đó.

“Chẳng lẽ anh ta nói không đúng sao? Nói thật, có phải anh ở cùng với Thẩm Nghịch nên bị mọi người phản đối không, sau đó lại quyết định cùng Trầm Vũ kết hôn sống cuộc sống bình thường, kết quả Thẩm Nghịch biết nên không cho anh kết hôn, sau đó hôn sự của hai người bị hủy.....” Loan Đậu Đậu thao thao bất tuyệt, thật ra chuyện này rất hay gặp! Không kỳ quái, không kỳ quái!

Trong nháy mắt sắc mặt Thạch Thương Ly tối sầm.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mơ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Chỉ sợ thiên hạ không loạn

Đậu Đậu nhìn hắn nhú mảy: “Đúng không, đúng không! Tôi nói hoàn toàn đúng chứ!”

Hắn im lặng, khóe miệng co quắp, cô không làm nhà biên kịch thật là tiếc, lãng phí một nhân tài có trí tưởng tượng phong phú! Nền nghệ thuật nước nhà thiếu đi một nhân tài!

“Cho đến bây giờ anh đều thích phụ nữ!”

“À!”

“Cho đến bây giờ Thẩm Nghịch không phải của anh!”

“Hả?” Đậu Đậu tròn mắt không thể tin. Không ngừng lắc đầu: “Không thể nào! Chính miệng anh ta nói với tôi, người anh ta thích là anh! Anh ta còn muốn tôi giúp anh ta phá đám chuyện anh với Trầm Vũ.....!”

Toát mồ hôi hột..... cô nói lỡ miệng! Thẩm Nghịch, tôi thật sự xin lỗi!

Thạch Thương Ly nhú mảy, ánh mắt xẹt qua một tia bất đắc dĩ, lực trên tay mạnh hơn, cắn răng nghiêng lợi nói: “Ai cho phép em nghe theo cậu ta! Về sau cách xa cậu ta một chút!”

Đậu Đậu nhú mảy, méo miệng: “Được rồi! Tôi sai rồi, cùng lắm tôi không phá chuyện Trầm Vũ. Anh đừng tức giận, Thẩm Nghịch cũng thật lòng yêu anh sao!” Cô biết hắn thích Trầm Vũ dịu dàng xinh đẹp! Kỳ quái, tại sao trong lòng có chút ê ẩm!

Hắn thích ai thì có quan hệ gì với cô chứ!

“Anh nói một lần cuối cùng, Thẩm Nghịch thích đàn ông là không sai nhưng người trong lòng của cậu ta không phải là anh!” Thạch Thương Ly mở miệng

nói, ánh mắt nghiêm nghị giống như đang nói: “Em còn dám nghĩ linh tinh xem.”

Đậu Đậu giờ tay hỏi: “Vậy tôi có thể hỏi tại sao không?”

Thạch Thương Ly chần chờ một chút, môi mỏng khẽ mở: “Thẩm Nghịch là ở trên!”

“À?”

Thẩm Nghịch bị mù sao lại ở trên? Anh ta thuần khiết sao? Anh ta rất chuyên nghiệp sao? Đậu Đậu đờ người, trong nhận thức của cô Thẩm Nghịch là một người kiêu ngạo, một nữ vương.....Làm sao lại biến thành công kích? Ở phía trên.....Mắt không nhìn thấy vẫn có thể làm sao?

“Giúp anh thay quần, anh khó chịu.” Thạch Thương Ly nhủ mảy, thường ngày về đến nhà hắn liền thay quần áo thoải mái, hôm nay nhìn đến bây giờ cũng coi là kỷ tích.

“A, tôi không muốn.....” Đậu Đậu kêu rên muốn chạy trốn nhưng mà hai tay cô đâu không lại một tay Phân Ruồi! Mẹ kiếp, công lý ở đâu chứ! Không phải thay quần lót cho hắn chứ!

Thạch Thương Ly dễ dàng để cô nằm trên giường, khoe miệng liếm tai cô, chọc cho cơ thể cô khẽ run, hồn bay phách tán. Mơ mơ hồ hồ nghe được giọng nói của hắn: “Em muốn như thế này cả đêm hay là giúp anh thay quần.....”

“Ồ ồ.....Tôi giúp anh thay quần! Buông tôi ra!!” Đậu Đậu khóc không ra nước mắt!!!

Lúc này Thạch Thương Ly mới buông cô ra, đứng lên, nhếch nhếch chân mảy nhìn cô nằm trên giường: “Đừng nghĩ trốn.”

Loan Đậu Đậu tức giận, ánh mắt nhìn hắn chằm chằm! Thay thì thay, có gì đặc biệt hơn người chứ! Dùng cũng dùng qua rồi còn sợ phải nhìn thấy sao! Mạnh miệng thì ai cũng dám nói, làm thì sao chứ.....Ngón tay run rẩy tháo thắt lưng hắn, cầm khóa quần run rẩy kéo khóa xuống, tiếp đó chiếc quần rơi trên sàn nhà, thật không phí sức. Phí sức chính là giúp hắn thay quần lót.....

Loan Đậu Đậu cúi đầu thật thấp, căn bản không dám mở mắt, ngón tay lục lọi nắm được quần lót của hắn cời xuống, đầu ngón tay không biết vô tình hay cố ý đụng vào da thịt của hắn, tim hồi run, trong lòng không khỏi có một cảm giác kích thích. Thạch Thương Ly xoay người ngồi trên giường, Đậu Đậu híp mắt sờ sờ tìm quần lót mới thay cho hắn.....

Cả quá trình quả thật rất dày vò!

Nhất là luôn cảm thấy đôi mắt nóng bỏng kia vẫn chăm chú nhìn cô giống như sói xám lúc nào cũng có thể ăn thịt!

Loan Đậu Đậu mặc quần ngủ cho hắn thì không nhìn được lắm bả: “Tôi là Hồng Thái Lang không phải Xi Dương Dương, tôi là Hồng Thái Lang không phải Xi Dương Dương, tôi là Hồng Thái Lang không phải Xi Dương Dương!”

Không đúng! Hồng Thái Lang phải là vợ Khôi Thái Lang chứ?

“Được rồi, tôi về phòng đây.....” Loan Đậu Đậu chuẩn bị đứng dậy đi, hắn lại lần nữa không báo trước kéo cô lên giường, bàn tay ôm chặt chiếc eo thon của cô.

Loan Đậu Đậu cảm thấy cơ thể hắn nóng bỏng, nhất là cậu nhỏ của hắn đang chống vào bụng cô, thật khó chịu! Nhất thời tâm hoảng ý loạn, miệng đắng lưỡi khô. “Anh buông tôi ra, tôi không muốn.....Không muốn.....”

“Hu” Thạch Thương Ly nhủ mảy, ánh mắt nóng bỏng nhìn cô, giọng khàn khàn nói: “Cứ như vậy dừng cử động, nếu không anh không đảm bảo mình sẽ làm gì đâu!”

Thạch Thương Ly thật không thể làm gì cô, mặc dù cậu nhỏ vẫn không thay đổi. Mồ hôi chậm rãi chạy xuống, vẫn bất động như cũ, không đụng cô! Chỉ đơn thuần muốn ôm cô ngủ, thích cảm giác có cô trong ngực.

Thạch Thương Ly còn chưa ngủ, ngược lại Đậu Đậu ngủ thiếp đi. Ngủ rồi không kháng cự lại được, đôi tay ôm eo hắn, chủ động thân thiết, lệ thuộc vào sự tồn tại của hắn, cuộn lại trong lồng ngực ấm áp của hắn.

Trong bóng tối, đôi môi hắn khẽ nhếch, cúi đầu hôn lên trán cô. Ánh trăng ngoài cửa sổ trầm luân, bên trong có người nở nụ cười thoải mái.

Không giả dựa nữa. Là cô, không do dự nữa, không hoài nghi nữa, nhất định là vật nhỏ này. Thật khờ cũng tốt, giả ngu cũng tốt, nhất định là cô không đổi!

Cứ như vậy yêu cô cả đời, vậy cũng tốt!

Đậu Đậu tỉnh ngủ muốn mở rộng tay chân lại không cách nào cử động được, nghiêng đầu thấy khuôn mặt Thạch Thương Ly đỏ bừng, le lưỡi một cái, quên mất đây không phải là phòng của mình. Bàn tay to của hắn đặt trên eo cô, thật nặng. Cô đưa tay sờ trán thì mới phát hiện có gì đó không đúng. Nhiệt độ của hắn cao hơn đối với người bình thường.....

Đưa tay sờ trán hắn, thật là nóng!

“Tổng giám đốc, tỉnh dậy! Anh sốt rồi.....” Thử đẩy hần một cái, không biết có phải hôn mê rồi hay không.

“Hà?” Thạch Thương Ly khàn khàn đáp lại cô, mắt vẫn không mở ra.

Đậu Đậu đẩy tay hần ra, ngồi dậy khàn trương nói: “Anh lại sốt rồi phải đi bệnh viện! Anh mau dậy đi.....”

Thạch Thương Ly ho nhẹ một tiếng, ánh mắt khẽ mở ra, đôi mắt phượng nhìn sắc mặt khàn trương của cô, nhẹ giọng nói: “Anh không sao, em tự lo cho em đi.”

“Không được, nhiệt độ của anh quá cao! Phải đi bệnh viện!” Loan Đậu Đậu kiên quyết, từ trên giường bò dậy, chạy khỏi giường muốn đi tìm nhiệt kế, nếu như sốt cao, bằng mọi giá phải đưa hần đi bệnh viện.

Nghiêng đầu thấy có người nằm trên ghế salon, giống như thấy cứu tinh, bắt lấy cánh tay hần: “Bọ Hung, mau giúp tôi một chút.....Anh ấy sốt rồi! Chúng ta phải đưa hần đến bệnh viện!”

Thạch Lăng giữ nguyên tư thế không nhúc nhích, chỉ ngẩng đầu lên, gương mặt đau khổ, trong mắt đều là đau thương. Giọng nói tràn đầy tức giận: “Tôi hôn qua, em ở cả đêm với anh ta, ngủ trên giường anh ta!”

Cả ngày hôm qua hần ta đều ở công ty chăm chỉ làm việc, tan làm lại phải họp không thể tách ra được, đến lúc hần ta đến bệnh viện người đã đi rồi, về đến nhà vào phòng Đậu Đậu lại không thấy cô đâu, mặc dù chỉ xuyên qua khe cửa nhưng cũng có thể nhìn thấy cô và Thạch Thương Ly nằm trên giường.....

Trong một khắc kia giống như thế giới của hần sụp đổ. Ngồi trên ghế salon cả đêm không ngủ, giữ vững tư thế này không nhúc nhích.

Ánh mắt Loan Đậu Đậu trong veo như nước nhìn hần, mở miệng: “Đúng rồi! Anh ta bị thương chứ sao.....Ai da, bây giờ không phải lúc nói chuyện này! Chúng ta nhanh đưa anh ấy đến bệnh viện, sốt cao không hạ rất nguy hiểm! Không phải anh hy vọng anh mình gặp nguy hiểm chứ?”

Khuôn mặt Thạch Lăng ngẩn ra, ánh mắt nhìn chằm chằm cô.

Tim Đậu Đậu trầm xuống, không phải bị cô nói trúng tim đen chứ?

“Em có biết anh ấy ghét nhất là gì không?” Thạch Lăng chột mồm miệng.

“Không biết.”

“Cả đời này anh ấy hận nhất chính là đến bệnh viện, hận nhất chính là chích.”

“Tại sao? Anh ấy sợ chích sao?” Đậu Đậu tò mò, hần lại sợ chích! Thì ra Thạch Thương Ly cũng có thứ để sợ sao?

Thạch Lăng nhẹ nhàng lắc đầu, giọng trầm thấp: “Cũng không hần! Cũng chỉ là khi còn bé có một đoạn ký ức không tốt lắm! Cho nên anh ấy vô cùng không thích, mấy năm nay bất luận bệnh nặng thế nào, anh ấy cũng tình nguyện chịu đựng chứ không chịu đi bệnh viện.”

“À?” Đậu Đậu cúi đầu, bất đắc dĩ: “Vậy phải làm sao?”

Khóe miệng khẽ nở nụ cười mờ ám, đôi mắt giảo hoạt, ngược lại an ủi cô: “Không sao, trước kia anh từng học y, anh có thể chích cho anh ấy!”

“Thật sao! Sao không nói sớm! Anh có thể chích sao, thật là lợi hại!” Đậu Đậu nhìn hần với ánh mắt sùng bái, không để ý lúc này khóe miệng hần khẽ nở nụ cười âm hiểm!

Thạch Lăng cầm hộp thuốc, Loan Đậu Đậu lên lút đi vào phòng, nhìn Thạch Thương Ly nằm ngủ rất say. Hai chân quỳ bên cạnh giường, từng chút từng chút xấn ống tay áo hần lên tới khuỷu tay.

Thạch Lăng cầm kim tiêm đi đến, cô há miệng làm như đang phát âm: “Có thể sao?”

Đậu Đậu ra dấu “OK”!

Thạch Lăng gạt đầu: “Đề tay anh ấy lại, không cho anh ấy cử động!”

Đậu Đậu: “Được!”

Sau đó cô nhảy qua eo Thạch Thương Ly, đề tay hần xuống, một tay ấn vai hần xuống không cho hần động. Thạch Lăng cầm kim tiêm, khẽ động nước ở bên trong chảy ra ngoài một chút.....Loan Đậu Đậu trợn hai mắt, mẹ kiếp, có cần khoa trương như vậy không?

Giống như hần không phải tiêm cho người mà là tiêm cho.....heo!!! Làm gì có ai dùng kim tiêm lớn như vậy? Hơn nữa bên ngoài còn là sắt.....

Thạch Lăng khẽ nở nụ cười na quái, dùng cùn sắt trùng vị trí muốn tiêm, có lẽ cảm thấy lạnh khiến Thạch Thương Ly đột nhiên mở mắt, thấy Loan Đậu Đậu đè trên người mình, ánh mắt quét qua kim tiêm trong tay Thạch Lăng, giọng nói lạnh lẽo vang lên: “Các người muốn làm gì?”

“Anh phát sốt, phải chích! Đừng động. Bọ Hung nói kỹ thuật chích của anh ta rất tốt, tuyệt đối sẽ không bị thương! Hãy tin tưởng chúng tôi!” Loan Đậu Đậu dùng sức chặn cơ thể của hấn lại, nếu không hấn sẽ động lung tung.

“Shit!” Thạch Thương Ly không nhận được khế rửa, giọng nói trầm thấp vang lên: “Em xuống cho anh, buông anh ra.....Thạch Lăng, tốt nhất cậu có chừng mực cho tôi!”

Trong giọng nói tràn đầy uy nghiêm cùng cảnh cáo!

Thạch Lăng nở nụ cười tươi như hoa, tư thái đắc chí: “Anh, đây là do Đậu xanh nhỏ quan tâm anh, muốn em chích cho anh! Đừng giãy dụa, cnh cũng biết kỹ thuật chích của em rất tốt, yên tâm, tuyệt đối sẽ không làm anh đau!”

“Buông tay! Đáng chết, Loan Đậu Đậu!” Ánh mắt Thạch Thương Ly quét qua kiểm tiêm, ánh mắt tối sầm, cắn răng nghiêng lợi: “Thạch Lăng, hôm nay cậu dám chích tôi, tôi nhất định sẽ làm cho cậu hối hận!”

“Ha ha.....” Thạch Lăng làm ra vẻ không sao cười, nhún vai: “Anh nhìn xem em có hối hận hay không! Em là em trai anh mới quan tâm anh như thế, thường ngày người ta xin em chích em còn không giận! Đậu xanh nhỏ, làm tốt lắm.....Anh muốn chích.....”

“Không thành vấn đề!” Loan Đậu Đậu cảm thấy Thạch Thương Ly giãy dụa nhưng mà bởi vì bả vai hấn bị thương, có nóng sốt, cơ thể không có chút lực nào, giờ phút này cô mới có thể giữ chặt.

“Chết tiệt, tôi nhất định sẽ làm cho cậu hối hận!” Sắc mặt Thạch Thương Ly khó chịu cực hạn, gân xanh nổi lên. Hai người kia dám cả gan làm loạn!

Loan Đậu Đậu không để ý tới lời của hấn, Thạch Lăng không để ý tới, để hấn trở mặt nhìn kiểm tiêm trực tiếp đâm và da thịt, để chất dịch kia chảy vào máu!!! Sắc mặt Thạch Thương Ly giận dữ mà khổ sở, cái trán toát mồ hôi, hàm răng kẽo kẹt vang lên.

Đợi đến khi toàn bộ chất lỏng được bơm vào, Thạch Lăng rút kiểm tiêm, dùng miếng bông đè chỗ tiêm lại. Cười đùa nói: “Thế nào? Có phải kỹ thuật của em rất tốt không.....”

Thạch Thương Ly thờ hờn hển, ánh mắt có chút mệt mỏi, mắt từ từ nhắm lại, không còn gọi sức nói: “Thạch Lăng, tôi sẽ không bỏ qua cho cậu.”

Thạch Lăng cười cười, những điều không vui tới hôm nay tan thành hư không! Thấy Thạch Thương Ly khổ sở hấn ta rất vui vẻ.

Thạch Thương Ly không kịp nói gì, nhắm mắt ngủ!

Loan Đậu Đậu xoa xoa cái trán đầy mồ hôi, có chút không yên tâm, thận trọng hỏi: “Bọ Hung, anh không giết anh ấy chứ? Anh có bằng được sĩ sao?”

Thạch Lăng bỏ kiểm tiêm vào trong nước nóng tẩy trùng, giọng nói bất cần: “Không có bằng được sĩ”

“Hả? Anh không có bằng được sĩ? Anh chích gì cho anh ấy?” Loan Đậu Đậu há hốc miệng, giống như bị sét đánh. Mẹ ơi, chẳng lẽ xảy ra án mạng!

“Bằng được sĩ không có nhưng có bằng bác sĩ thú y! Tôi tiêm thuốc hạ sốt cho thú.....”

“.....!!!”

Loan Đậu Đậu thiếu chút nữa phun máu tươi, ngu ngơ nhìn hấn ta, thật lâu không nói gì!!!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đới Bụng: Thỏ Trắng Mơ Của Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Bên trái là sói bên phải là?

Trong lòng càng ngày càng lạnh.....Hấn ta cố ý, tuyệt đối cố ý a a a!

Mẹ kiếp, dám tiêm thuốc hạ sốt dành cho thú vào người hấn!

Thạch Lăng cười phong tình vạn chủng, vỗ vỗ bả vai cô an ủi: “Yên tâm, người với thú dùng thuốc tương đối giống nhau, không có gì khác nhau lắm! Hấn ngủ một giấc sẽ tốt thôi!”

Nói xong rồi đi!

“Bọ Hung, tôi bị anh hại chết rồi!!!” Loan Đậu Đậu không nhịn được kêu lên, không dám nhìn đến Thạch Thương Ly ở bên cạnh! Khó trách phản ứng của Thạch Thương Ly lớn như vậy.....

Bác sĩ thú y! Bác sĩ thú y! Bác sĩ thú y!!! Lần này Thạch Thương Ly không giết cô mới lạ!!!

Trên bàn cơm

Loan Đậu Đậu cúi đầu, đầu muốn rớt xuống đáy bàn, hai ngón tay vịn vào nhau, cảm giác lạnh sống lưng.

Thạch Thương Ly bị chích chết rồi sao? Không, dĩ nhiên là không! Ngược lại hẳn không còn sốt nữa, trừ vết thương trên bả vai vẫn còn những thứ khác đều bình thường, thậm chí cả người tinh thần sáng khoái.

Là sắc mặt hẳn không tốt sao? Không, sắc mặt người ta hồng hào, hai mắt mỉm cười nhẹ nhàng giống như chưa có chuyện gì xảy ra. Tinh thần thoải mái ăn tối, giờ tay nhắc chân tất cả đều ưu nhã, quý phái!

Vậy Loan Đậu Đậu đang sợ cái gì chứ?

Cũng bởi vì phản ứng của hẳn như vậy mới làm người ta sợ! Thạch Thương Ly tối sầm mặt ít nhất còn biết trong đầu hẳn đang nghĩ gì nhưng nếu hai mắt hẳn mỉm cười như có như không điều này rất đáng sợ!

Giờ phút này trong lòng Loan Đậu Đậu như có vạn con kiến đang bò trong lòng, khó chịu, không ngừng giãy dụa cái mông.

Thạch Thương Ly chợt ngừng đầu lên, giọng nói dịu dàng dọa người: “Sao thế? Không thoải mái sao?”

“Hả?” Ánh mắt Loan Đậu Đậu kinh ngạc nhìn hẳn, nuốt một ngụm nước bọt: “Không có, không có việc gì!” Không có việc gì mới lạ, anh đừng nhìn tôi với ánh mắt dịu dàng như vậy được không!

Thạch Lăng ngồi ăn cơm, thỉnh thoảng nhìn hai người bọn họ. Kể từ khi Thạch Thương Ly tỉnh lại, hẳn không nói câu gì, đối với Loan Đậu Đậu cũng cực kỳ dịu dàng, rốt cuộc hẳn muốn làm gì? Nghĩ không ra! Thạch Thương Ly thay đổi thật thường, nhiều năm như vậy chưa từng có ai hiểu rõ hẳn!

“Ăn cơm đi.” Thạch Thương Ly dịu dàng dặn dò, khóe miệng khẽ nở nụ cười nhạt. Giống như có quỷ nhập vào người!

Trái tim nhỏ bé của Loan Đậu Đậu không ngừng run rẩy, cúi đầu ăn cơm, món ăn thơm ngào ngạt cũng không dám liếc mắt nhìn, ngược lại Thạch Thương Ly ăn rất ngon. Hai người sợ hãi đều ăn không ngon.

Thạch Lăng uốn éo cái mông đi về phòng. Loan Đậu Đậu không nói tiếng nào dọn dẹp đồ, mắt len lén liếc nhìn Thạch Thương Ly, chỉ thấy hẳn cầm một bình thủy tinh trống trơn đi về phía vườn hoa! Tối khuya hẳn còn cầm bình đi ra vườn hoa làm gì? Loan Đậu Đậu hiếu kỳ rón rén đi theo phía sau hẳn, muốn xem xem rốt cuộc hẳn định làm gì.

Thạch Thương Ly đứng trong bụi cỏ, tay trái không ngừng hoạt động, thỉnh thoảng hình như bỏ gì vào bình. Bởi vì ánh sáng mờ mờ, cô lại đứng ở xa, cô nhìn không rõ rốt cuộc là hẳn lấy cái gì!

Thôi vào rửa chén đĩa!

Loan Đậu Đậu không để ý tới hành vi quái dị của hẳn, quay lại bếp tiếp tục rửa chén.

Đến lúc cô đã dọn dẹp phòng bếp sạch sẽ vừa đúng lúc Thạch Thương Ly quay lại, bình thủy tinh trong tay dùng áo khoác che lại, sắc mặt bình thản, ánh mắt không nhìn cô một lần, sải bước đi lên lầu, một phút sau, tiếng bước chân lại quay lại.

Loan Đậu Đậu cầm máy hút bụi, ngẩng đầu nhìn Thạch Thương Ly đi xuống, sắc thái nhẹ nhàng giống như không có chuyện gì. Nhưng cái bình trong tay đã biến mất.....

Rốt cuộc hẳn đang làm trò gì? Trong lòng có một cảm giác rợn tóc gáy!

Thạch Thương Ly làm như không thấy sự hiếu kỳ của cô, đi thẳng đến ghế salon ngồi xuống. Tay cầm tờ báo, cúi đầu chăm chú đọc, bộ dáng rất lười biếng.

Kỳ quái! Thật là kỳ quái!

Loan Đậu Đậu lạnh sống lưng, luôn có cảm giác không tốt! Quả nhiên.....

“A.....!!!”

Trên lầu truyền đến tiếng kêu thảm thiết, so với tiếng heo bị giết còn thảm hơn, quả thật chính là kinh thiên động địa, rất thê thảm.

Đất rung núi chuyển, trái tim bé nhỏ của Loan Đậu Đậu đập liên hồi, bàn tay cứng ngắc, ánh mắt nhìn về phía cầu thang, tràn đầy lo lắng.

Bọ Hung không sao chứ?

Ánh mắt lên nhìn Thạch Thương Ly vẫn đang đọc báo, ngay cả tư thế cũng không nhúc nhích, giống như không nghe thấy tiếng kêu thảm thiết phát ra từ trên lầu!

“A.....!!!” Qua lần hét chói tai thứ nhất, quả thực muốn chọc thủng màng nhĩ của cô!

Loan Đậu Đậu cảm thấy khó chịu, bước chân vừa mới di chuyển đến cầu thang, giọng nói lạnh lẽo của Thạch Thương Ly phát ra: “Tối nay em dám thử lên đây xem?”

Giọng nói to như vậy giống như băng, làm người ta kinh hãi.

“Nhưng.....” Đôi mắt sắc lẹm của hắn nhìn cô, sống lưng khẽ lạnh, bước chân định đi lên chợt rụt lại!

Ánh mắt của hắn thực sự làm người khác sợ! Bọ Hung, tự mình cầu nguyện cho mình đi!

Trong lòng Loạn Đậu Đậu đang thắc mắc cái gì mà có thể làm cho Bọ Hung hoảng sợ thét chói tai như vậy, không có một chút hình tượng nào. Chẳng lẽ hắn tắt hết đèn đi? Cũng không thể, lần trước ở trong thang máy Bọ Hung cũng không khoa trương như vậy, rốt cuộc là cái gì?

Len lên nhìn về ghế salon, hắn đã thu hồi ánh mắt sắc bén làm như không có chuyện gì ngồi xem báo.

Loan Đậu Đậu lau mồ hôi trên trán, lần đầu tiên cảm thấy Thạch Thương Ly không đơn giản chỉ là một con sói. Hắn sâu không lường được, hắn có thể xử Bọ Hung thảm như vậy, vậy kết quả của cô.....

Thân thể khẽ run, lau mũi một cái, vô tình kêu rên giống như đã thấy trước kết quả mình sẽ thế nào!

Bọ Hung kêu gào không được bao lâu, chỉ một hai tiếng, khi cô thu dọn phòng khách xong cũng là lúc hắn ta dừng kêu, tiếp theo có gì đó bề tan tành, ngã xuống, sau đó không có bất cứ âm thanh nào.

Cả căn phòng lại yên tĩnh. Loan Đậu Đậu ngồi trên ghế nhìn Thạch Thương Ly, trong lòng bất an, sớm biết thế này thì cô đã không nghe lời Bọ Hung!

Cô tình nguyện đổi mặt với Phân Ruồi chứ không phải đổi mặt với một con hổ Thạch Thương Ly này.

Thạch Thương Ly để tờ báo xuống, đứng dậy, xoay người nhìn cô, môi mông mấp máy, giọng nói như gió vang lên: “Giúp anh thay quần áo!”

“A.....” Loan Đậu Đậu hoảng sợ, muốn nói gì đó nhưng nhìn ánh mắt sắc bén của hắn lại không nói gì. Không cam tâm tình nguyện đi theo hắn về phòng!

Thạch Thương Ly ngồi bên giường, ánh mắt nhìn Loan Đậu Đậu run lấy bầy, khi ngón tay cầm áo ngủ màu đen thì hắn mím môi nói: “Cầm cái màu trắng.”

Ngón tay Loan Đậu Đậu khẽ run, quay đầu lại ánh mắt quý dị nhìn hắn: “Màu trắng? Tâm tình anh rất tốt sao?”

Thạch Thương Ly nhướng nhướng mày: “Tâm tình anh rất tốt.”

Loan Đậu Đậu quay đầu lại, nước mắt nhạt nhòa! Đồ lừa đảo! Tâm tình tốt gì chứ? Chẳng lẽ là do trừng phạt hai người bọn họ nên tâm tình đặc biệt tốt? Từ trong tủ quần áo lấy ra bộ quần áo ngủ màu trắng, đồ biến thái này, quần áo ngủ mỗi ngày cũng phải đổi một bộ.

Xoay người còn chưa đi tới bên giường thì giọng nói của hắn vang lên: “Đi lấy khăn lông lau người cho anh.”

Hoảng sợ! Quần áo trên tay rơi xuống mặt đất, ánh mắt mờ mịt nhìn hắn.

Thạch Thương Ly đối với phản ứng của cô có chút không vui, giọng nói lạnh lùng vang lên: “Vết thương của anh không thể đụng vào nước, không tắm rất khó chịu.”

Loan Đậu Đậu khom lưng nhặt quần áo để trên giường, máy móc xoay người đi vào phòng tắm. Trong lòng kêu rên ngàn lần không muốn làm nhưng vẫn phải đi. Thạch Thương Ly thích sạch sẽ, hơn nữa phát súng kia là hắn chịu thay cho cô, cho nên mặc kệ hắn nói gì cô cũng chỉ có thể phục tùng không thể từ chối!

Từ phòng tắm đi ra ngoài, tâm tình cô đã ổn định, để chậu nước sang một bên. Loan Đậu Đậu len lén liếc nhìn hắn, đứng trước mặt hắn máy móc giơ cánh tay lên, ngón tay run rẩy cởi nút áo của hắn!

Loan Đậu Đậu đây không phải là lần đầu tiên, máy khăn trương cái gì!

Thế nhưng phải lau người cho hắn.....Lau! Cơ! Thề! Tay sờ đến lồng ngực to lớn của hắn, bắp thịt của hắn, thậm chí.....

A! Mây suy nghĩ lung tung cái gì! Chỉ là lau người thôi mà!

Về mặt Loan Đậu Đậu vô cùng rối rắm, tất cả mọi xúc cảm đều rơi vào mắt Thạch Thương Ly, môi mông khẽ mở, xẹt qua một tia cười yếu ớt. Chờ đợi

chuyện sắp xảy ra!

Bắp thịt của hắn thật đẹp mắt, so với lực sĩ đẹp hơn nhiều, đường cong dịu dàng, chiếc cổ trắng nõn làm cho người ta rất muốn cắn một cái, trước ngực có hai quả nho nhỏ cũng đẹp hơn người. Loạn Đậu Đậu nuốt nước miếng, xoay người vắt khăn lông, sau đó lau cơ thể hắn!

Thạch Thương Ly vẫn bình tĩnh, tự nhiên, đôi mắt chăm chú nhìn cô, làm sao biết cô ấy không kiên định? Mỗi lần nhìn hắn trần truồng cô đều si mê! Lần đầu tiên Thạch Thương Ly cảm thấy tự hào vì dáng người to lớn của mình!

Loan Đậu Đậu cầm khăn lau qua vết thương sau lưng hắn, lúc lau đằng trước đụng phải quả nho nhỏ, thân thể lập tức cứng ngắc cũng cảm thấy cơ thể hắn hơi nặng nề. Đôi mắt nóng bỏng nhìn sau gáy cô, luôn có cảm giác đang cười trên lưng hồ không xuống được!

“Lau xong rồi, mặc quần áo vào.”

“Lau xong ở dưới rồi mặc!”

Hoảng sợ! Tay run lên, khăn rơi trên mặt đất! Giọng nói Loạn Đậu Đậu run lên: “Không mặc quần áo sẽ cảm thấy!”

Thạch Thương Ly khẽ nhếch miệng cười, giọng nói mê mẩn vang lên bên tai cô: “Không sao, có điều hòa!”

Mẹ kiếp, anh không sao nhưng tôi thì có!

Dĩ nhiên chỉ có thể rửa thân trong bụng, trước mặt Thạch Thương Ly, có cho cô mười cái mạng chó cô cũng không dám làm gì.

Khuôn mặt trắng nõn nhăn nhó, nhặt khăn lên vụn, hận không thể vụn nát khăn. Ánh đèn màu cam mập mờ, không khí trở nên mờ ám.

Thạch Thương Ly rất chủ động phối hợp đứng lên cho cô cởi quần!

Trước lạ sau quen, Loạn Đậu Đậu ngừng thở, khắc chế kích động để không chảy máu mũi nhưng ánh mắt không dám nhìn từ hai túi quần trở lên, từ phần eo trở xuống. Mẹ kiếp, nhìn một lúc là đau mắt hột.....ngược lại là da thịt trắng nõn, lông tơ màu nhạt, không dài lắm, làm cho người ta cảm thấy chơi được chứ không hề ghê tởm. Một tác một tác di chuyển đi lên, mãi cho đến đùi của hắn thì rõ ràng cảm thấy cơ thể hắn cứng ngắc.

Loạn Đậu Đậu đột nhiên cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, nhất là trong đầu bây giờ đang hiện lên cơ thể trần truồng của Thạch Thương Ly, hoàn mỹ giống như ngọc mài ra pho tượng, từng cái nhỏ bé vụn vặt nhất cũng được thượng đế xử lý vô cùng hoàn mỹ, không có bất kỳ một tỳ vết nào. Mà tác phẩm hoàn mỹ này, toàn thân đều bị cô sờ hết.....Trừ chỗ đó!

Hồng bet! Cô muốn chảy máu mũi!

Loan Đậu Đậu cảm thấy lỗ mũi nóng lên giống như có gì muốn chảy ra. Lập tức lấy tay che lại, xấu hổ!

“Sao vậy?” Thạch Thương Ly cúi đầu nhìn Loạn Đậu Đậu đứng trước mặt mình, hai chân quỳ trên đất, tay cầm khăn lông lau cho hắn, gò má đỏ bừng, tóc giống như cũng lóe ra ánh sáng. Tư thế ái muội, hắn trần truồng, thật sự giống như là đang thổi tiêu!

“Tôi, tôi không sao!” Loạn Đậu Đậu hốt hoảng trả lời, không dám ngẩng đầu lên. Mẹ kiếp không thể cho hắn biết là cô đang tưởng tượng!

Mẹ kiếp! Nếu hắn biết hắn sẽ cười chết!

Ánh mắt Thạch Thương Ly đã sớm nóng bỏng, hô hấp nặng nề thậm chí là thở gấp, mồ hôi chảy dọc từ trên trán xuống gò má, chột nghiêng người, tay trái nóng bỏng nắm cô tay cô chậm rãi đưa lên, lên tiếng hỏi: “Không phải em nên xoa nó một chút sao?”

Bùm.....

Sắc mặt Loạn Đậu Đậu lập tức ửng đỏ! Ngón tay cảm thấy có gì đó cứng mà lại lớn, tim như ngừng đập, cả cơ thể run lên, ánh mắt lóe sáng, gắt gao nhìn bóng dáng phản chiếu trên mặt đất, chết cũng không dám ngẩng đầu, trong đầu trống rỗng!

Nhưng cảm xúc chân thật ở đầu ngón tay truyền đến tận đáy lòng.....sấm sét giữa trời quang!

“Tôi.....Tôi.....Tôi.....” Loạn Đậu Đậu cúi đầu, mắt trừng to, há hốc miệng.

Thạch Thương Ly nhoen miệng cười sâu hơn, đôi mắt phượng cùng với nụ cười dịu dàng kết hợp tạo thành một đốm lửa. Tay trái bỏ tay cô ra, xóc cổ áo đưa cô ngồi lên giường, mà cô ngồi trên giường nhìn thấy tay còn cầm gì đó, ngay lập tức đầu óc trở nên cứng ngắc.

Hắn nghiêng người, tay trái vây quanh eo cô, đôi môi dán bên tai cô rất gần, thở ra khí nóng. Khẽ nói: “Vật nhỏ, em đùa với lửa rồi.”

Ô ô.....

Đậu Đậu khóc không ra nước mắt, mặt rơi đầy lệ, mẹ kiếp cô đang chơi với lửa sao? Rõ ràng là hắn nói cô giúp hắn thay quần áo, rõ ràng là hắn nói cô lau người, rõ ràng là hắn cầm tay cô đặt trên cậu nhỏ!!!

“Vật nhỏ, tắt lửa. Nếu không anh sẽ không chắc mình sẽ làm gì.” Thạch Thương Ly mập mờ khẽ cắn một cái.

Một dòng điện cao áp chạy vào trong cơ thể cô, cơ thể khẽ run. Đậu Đậu ngẩng đầu, ánh mắt vô tội lóe sáng, đôi môi khẽ run: “Tôi, tôi, tôi không biết!”

Mẹ kiếp! Vốn dĩ muốn nói “Liên quan gì đến tôi!” Sao khi ra khỏi môi lại thay đổi rồi!

Thạch Thương Ly khẽ cười, nụ cười đùa giỡn cùng mập mờ. Đôi mắt phượng nhìn về mặt vô tội của cô, ánh mắt ngây thơ, nội tâm nóng rực muốn ăn cô ngay lập tức! Nhưng bây giờ vai phải không thể nhúc nhích, nếu không nứt ra nói không chừng lại bị bọn họ cho cơ hội nhiễm trùng.

Cúi đầu khẽ chạm môi cô, giống như thầy giáo dạy học sinh, giọng nói giết dây mà đầu độc: “Đôi tay nhẹ nhàng cảm, di chuyển chậm rãi từ trên xuống dưới, đầu ngón tay thỉnh thoảng có thể chạm vào đầu khác, hơi gia tăng sức lực, tốc độ cũng có thể từ từ tăng nhanh.....”

Tôi không muốn, tôi không muốn, tôi tuyệt đối không muốn!

Trong lòng rống lên hàng vạn lần nhưng.....Mẹ kiếp sao đôi tay lại không nghe lời cô, lại nghe lời hắn, bắt đầu chuyển động, làm theo lời hắn nói, từ trên xuống dưới, sức lực, tốc độ.....

.....

“Không có gì, tiếp tục đi, cậu nhóc rất hài lòng với đôi tay của em, em cũng thấy thế chứ!” Giọng nói tràn đầy đầu độc, làm cho người ta mặt hồng tim nhanh!

Tôi cảm thấy cái đầu anh! Trong lòng Loan Đậu Đậu rất kích động, đầu óc bắt đầu mông mị, cả người nhẹ nhàng, nuốt nước miếng mới phát hiện ra miệng mình rất khô, muốn uống nước. Nhưng tay hắn vẫn không thả, bắt đầu đi không thể làm gì khác hơn là tiếp tục “Công việc”!

Thạch Thương Ly thấy cô ngu ngơ, khóe miệng không nhịn được khẽ cười, vật nhỏ ở trên giường vĩnh viễn thật mê người: “Dáng vẻ tôi là con thỏ trắng, hoan nghênh sói xám tới ăn thịt!”

Cho nên, bắt nạt cô không phải là lỗi của hắn!!!

Hắn nhặt khăn lên lau sạch tay cùng người rồi vút trên mặt đất. Tay trái ôm cô vào trogn ngực, cúi đầu không nhịn được hôn cô một cái, thật lòng khen: “Vật nhỏ, em thật giỏi, lần đầu đã có thể biểu hiện như vậy thật tốt.”

Giọng nói của hắn làm cho Loan Đậu Đậu đỏ mặt hơn, ánh mắt đỏ dần nhìn hai tay, miệng càng lúc càng khô. Hai tay cô vừa giúp hắn.....

“Vật nhỏ, có phải em cũng cảm thấy mình rất tuyệt không?” Thạch Thương Ly tiếp tục nói những lời làm cho người ta đỏ mặt, hắn khác hoàn toàn với hình tượng thường ngày! Giờ phút này, hắn thật sự bại hoại! Kéo một cô gái thuần khiết vào vực sâu của tội ác.....

“Tôi, tôi khát nước!” Rốt cuộc Loan Đậu Đậu có phản ứng, đôi lông mi thon dài khẽ run, đôi mắt to vô tội nhìn hắn.

Thạch Thương Ly khẽ nở nụ cười, cúi đầu hôn đôi môi cô, ý vị sâu xa nói: “Anh giúp em giải khát!”

Một giây tiếp theo, hắn chặn môi cô, gặm, cắn, sau đó.....

Mẹ kiếp, tôi muốn uống nước, không phải muốn nước miếng của anh!!!

Loan Đậu Đậu lần nữa bộc phát! Nhưng, đối với nụ hôn thiên nhiên sâu đậm của hắn, cô không có chút sức chống cự nào. Cứ như vậy bị hắn nắm mũi đất đi, vĩnh viễn không có cơ hội quay đầu lại!

Sáng sớm, Loan Đậu Đậu đi ra khỏi phòng Thạch Thương Ly, tối hôm qua thật là đặc sắc! Mẹ kiếp, ai nói Thạch Thương Ly chính là chính nhân quân tử, cô sẽ sẽ nát miệng người đó! Chính nhân quân tử sẽ lôi kéo người khác làm chuyện xấu sao? Chính nhân quân tử mà cả đêm chơi đùa cô khiến cô không ngủ được, thật khó chịu! Giống như cho cô một viên kẹo lại dùng sợi dây giữ lại, há miệng muốn ăn hắn lại kéo đi chỗ khác!

Mẹ kiếp, Phân Ruồi anh không xong với tôi rồi! Tôi sẽ hạ độc chết anh!

Đi tới cầu thang thì không nhìn được nhìn lên lầu hai, không biết tối qua Bọ Hung có sao không.....Bước chân từ từ leo lên cầu thang! Thật ra thì cô rất tò mò, rốt cuộc Thạch Thương Ly dùng cách gì để dày vò Bọ Hung như thế!

Đứng ở cửa thì mới phát hiện ra hôm qua Phân Ruồi khóa cửa phòng Bọ Hung lại! Khóe miệng co quắp, quả nhiên là tà ác. Nhặt chìa khóa bị ném trên mặt đất, mở cửa ra.....

Căn phòng vốn dĩ ngăn nắp bây giờ bừa bãi, hỗn loạn không chịu nổi, so với bị cướp còn khoa trương hơn. Gra giường xóc xếch, chăn bông tơ tằm vút trên mặt đất, trên sàn nhà còn có mấy con giun thật dài.....

“A, tại sao trong phòng lại có giun? Bọ Hung?” Loan Đậu Đậu khom lưng nhặt giun lên, nhìn chung quanh phòng không thấy Bọ Hung đâu, đi về phía phòng tắm, vừa đi tới cửa đã thấy hắn gục trên bồn cầu, Bọ Hung yếu đuối ngồi trên đất, sắc mặt trắng bệch, tiểu tiện, hai mắt vô hồn giống như hòn đá khô xác!

“Bọ Hung, anh không sao chứ?” Loan Đậu Đậu quan tâm hỏi.

Bọ Hung nghe thấy tiếng cô ánh mắt di chuyển, ngẩng đầu thấy cô còn chưa kịp vui mừng ánh mắt nhìn thấy vật trên tay cô, lập tức xoay người nằm trên bồn cầu ối như điên, giống như muốn phun hết tất cả trong bụng ra!

Loan Đậu Đậu kinh ngạc, vội vàng đi tới, một tay vỗ sau lưng hấn ta, quan tâm nói: “Anh làm sao vậy? Dạ dày không thoải mái sao? Sao lại ối nhiều như vậy.....”

“Oe.....” Bọ Hung không kiềm chế được nôn ọe, thân thể khẽ run, da gà nổi lên. Bên cạnh còn dơ bẩn, cả phòng tỏa mùi khó chịu vô cùng, có thể biết tối qua hấn nôn nhiều như thế nào!

Loan Đậu Đậu nhất thời thương cảm, nhẹ nhàng vỗ sau lưng hấn ta: “Bọ Hung đáng thương, không sao chứ? Có muốn tôi đưa anh đến bệnh viện không.....”

Bọ Hung ối một lúc, phát phát tay, hít sâu một hơi, đôi mắt ngập nước. Xoay người vừa mới chuẩn bị nói chuyện, lần nữa thấy tay cô cầm con vật kia.....

Hai đầu gối quỳ trên mặt đất, lần nữa nằm trên bồn cầu ối, liên miên không dừng, giống như muốn phun hết toàn bộ ra! Nước mắt lặng lẽ rơi trên gò má trắng nõn, nhìn rất thê lương.....

Loan Đậu Đậu lo lắng nhìn hấn ta, hoài nghi nếu tiếp tục như vậy có khi nào hấn phun đến không còn gì trong bụng!

“Anh bị bệnh sao? Tôi gọi điện thoại kêu bác sĩ tới nhé!” So với cô, dường như tối hôm qua Bọ Hung thê thảm hơn!

Xoay người lại thấy Thạch Thương Ly ăn mặc chỉnh tề đứng trước cửa phòng tắm, nhướn mày mở miệng nói: “Anh ấy bệnh, phải đi bệnh viện!”

Thạch Thương Ly bình thản, đáy mắt không có chút nào là đồng ý, ngược lại nhìn có chút hả hê. Giọng nói ung dung vang lên: “Cậu ta không phải bị bệnh!”

“Hả?” Loan Đậu Đậu quay lại nhìn Bọ Hung vẫn không ngừng nôn, tò mò hỏi: “Vậy rốt cuộc anh ta bị sao? Sao lại ối nhiều như vậy? Mang thai sao? Anh ta là đàn ông, không thể mang thai!”

“Cậu ta đương nhiên không mang thai!” Thạch Thương Ly khẽ nở nụ cười nhạt, giọng nói mê ly: “Từ nhỏ cậu ấy có một bệnh kỳ quái, chỉ cần nhìn thấy động vật bò sát sẽ nôn mửa không ngừng.”

“Động vật bò sát sao?” Loan Đậu Đậu tròn to hai mắt, sao lại kỳ quái như vậy!

Thạch Thương Ly nhìn Loan Đậu Đậu, cười vô cùng rực rỡ: “Ví dụ như, rắn, lươn, hoặc con giun trong tay em.....”

Loan Đậu Đậu vội vàng vứt con giun trong tay xuống, ánh mắt quý dị nhìn Bọ Hung, giống như hấn ta nghe thấy Thạch Thương Ly nói càng nôn nhiều hơn, quả thật rất thê thảm, liên tiếp không dứt! Quay đầu nhìn về mặt ung dung của Thạch Thương Ly, trong đầu thoáng hiện lên hình ảnh tối hôm qua, đầu lưỡi thốt lại: “Anh, anh, anh tối hôm qua ra vườn hoa là để bắt giun.....”

Thạch Thương Ly không thể không nhíu mày, gật đầu.

Nghe thấy hai chữ “Con giun” Bọ Hung lại ối không ngừng.....

Loan Đậu Đậu lạnh sống lưng, ánh mắt sợ hãi nhìn nụ cười vô hại của Thạch Thương Ly, đó là nụ cười ám áp, giờ phút này là kinh người, đáng sợ! Hấn biết rõ Bọ Hung có bệnh kỳ quái này, còn cố ý đi bắt giun, cố ý thả trong phòng Bọ Hung.....

Phân Ruồi, sao anh lại tà ác như vậy!!!

Giờ phút này Loan Đậu Đậu cảm thấy mình may mắn vì không có nhiều nhược điểm, nhiều lắm là bị hấn trêu ghẹo mà thôi!

“Vậy anh ta làm sao bây giờ? Ới như vậy có chết không?” Loan Đậu Đậu lo lắng hỏi.

Thạch Thương Ly khinh thường hừ một tiếng, ánh mắt sắc lạnh, giọng nói vang lên: “Để cho cậu ta ối ba ngày là hết, chúng ta đi!”

Ba ngày, còn nói không có việc gì!

Loan Đậu Đậu còn đang kinh ngạc thì bị hấn kéo rời khỏi chỗ này, trong lòng toát đầy mồ hôi.....Mẹ kiếp, đây là anh em kiểu gì vậy? Một người sợ chích, một người là bác sĩ thú y lại chích cho hấn, một người biết bác sĩ thú y kia sợ giun ối ba ngày mới hết lại bắt giun bỏ vào phòng hấn ta.....

Thật tà ác, âm u, nham hiểm, đúng là anh em! Ô ô.....Tôi không muốn ở đây, bọn họ thật đáng sợ, tôi muốn về nhà, không nên ở đây để bọn họ bắt nạt nữa.....!

Loan Đậu Đậu đáng thương làm cách nào cũng không thoát được!

Thạch Thương Ly đang họp cùng các giám đốc bộ phận, cô bị hấn nhét vào phòng làm việc hóng mát! Một mồi vô hồn nằm trên bàn, trong đầu không ngừng hiện lên chuyện tối hôm qua cùng sáng hôm nay, làm cho cô không có chút khẩu vị nào! Buồn bã cho vận mệnh của mình!

Dưới sự dẫn đường của thư ký Thẩm Nghịch được đưa vào phòng làm việc, sau đó hấn có thể tự đi đến ngò xuống ghế trước bàn làm việc, giống như thấy cái gì. Thử lên tiếng hỏi: “Đậu Đậu.....”

“Ồ ồ.....” Loạn Đậu Đậu nhìn thấy Thẩm Nghịch giống như nhìn thấy cứu tinh, nhào tới bên cạnh ôm bấp đùi hấn: “Tôi sẽ giúp anh phá chuyện Trầm Vũ, anh chứa chấp tôi có được không?” Cách xa anh em nhà họ Thạch! Cách xa nguy hiểm!

Thẩm Nghịch nhú mảy, sắc mặt mất tự nhiên, cố gắng bình tĩnh mở miệng: “Rốt cuộc có chuyện gì?”

“Thật là đáng sợ.....Bọn họ đều rất đáng sợ! Anh nhanh chứa chấp tôi đi, tôi sẽ giặt quần áo, quét dọn vệ sinh! Tuyệt đối không làm phiền anh, còn có thể làm người dẫn đường cho anh, anh hãy thu lưu tôi đi!” Giọng nói Loạn Đậu Đậu bi thương muốn chết!

“Cái này.....” Thẩm Nghịch chần chờ.

“Hai người đang làm gì vậy?” Giọng nói lạnh lẽo của Thạch Thương Ly chợt vang lên, Loạn Đậu Đậu giật mình, nghiêng đầu thấy Thạch Thương Ly không biết đã đứng trước cửa từ lúc nào, ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô đang ôm bấp đùi Thẩm Nghịch!

Loạn Đậu Đậu lập tức tự giác thu tay lại, ngoan ngoãn ngò sang một bên, không dám thờ ạnh!

Mặc dù Thẩm Nghịch không quay đầu lại nhưng ngừi được mùi thuốc súng nồng nặc, khoe miệng khẽ nở nụ cười. Nhẹ giọng nói: “Đậu Đậu, tôi khát nước, làm phiền cô đi lấy cho tôi một ly nước.”

“A, không thành vấn đề!” Loạn Đậu Đậu thở phào nhẹ nhõm, cảm kích nhìn anh ta một cái, mới vừa đi ra ngoài, lại nghe thấy giọng nói lạnh lẽo của Thạch Thương Ly: “Cậu cố ý tôi đây sai người của tôi rót nước?”

Mẹ kiếp! Sao lại nói vậy! Dù gì Thẩm Nghịch cũng là người mù, tôi rót nước cho anh ta thì sao chứ! Loạn Đậu Đậu thảm oán trong lòng, mặt ngoài.....không thể ngoan hơn nữa!

Thẩm Nghịch ngẩn ra, khoe miệng cũng không nhin được cười to. Xem như là hiểu, người này bao che cùng với ghen tuông! Không nhin được lác đầu: “Thôi!”

“Em đi lên lầu chín thu dọn đồ đạc, nửa tiếng sau quay lại!” Ánh mắt sắc bén của Thạch Thương Ly nhìn cô.

“Hả?” Loạn Đậu Đậu sùng sốt, trong lòng khẽ run! Lời của hấn là có ý gì? Muốn triệu tập cô? Không muốn! Thật vất vả mới thoát được ổ sói, không muốn quay về! “Cái đó.....Cái đó.....Thật ra thì tôi ở cùng các đồng nghiệp trên lầu chín rất tốt, mọi người rất hòa đồng, công việc rất vui vẻ! Không cần điều động.....”

Khi nhìn thấy ánh mắt sắc lạnh của hấn, giọng nói càng ngày càng nhỏ, từ từ biến mất.

Thạch Thương Ly nhìn cô, hỏi: “Em xác định ở lầu chín có việc làm?”

Loạn Đậu Đậu gật đầu: “Có! Thay đồng nghiệp ném thử món ăn, ở thời cổ đại đây là công việc của thái giám!”

“Em là thái giám sao?” Thạch Thương Ly nhú mảy!

“Không phải!” Loạn Đậu Đậu lác đầu, sau đó bổ sung một câu: “Tôi với thái giám cũng không khác nhau lắm!”

“.....”

Thạch Thương Ly tối sầm mặt, kéo cô áo cô ném ra bên ngoài, tiện thể ném một câu: “Nửa tiếng sau không quay lại, em tự gánh hậu quả!”

Rầm.....cửa bị đóng lại! Loạn Đậu Đậu đứng trước cửa, hít mũi, vì cuộc sống tối tăm sau này mặc niệm một phút, sau đó đi lên lầu chín!

Đầu với Phân Ruồi có thể sống sao? Chỉ có tự tìm đường chết! Cô không ngu đến mức tự tìm đường chết, ngoan ngoãn đi thu dọn đồ đạc!

Thẩm Nghịch nghe được cuộc đối thoại của bọn họ, khoe miệng khẽ cười, nhàn nhạt nói: “Đậu Đậu thật là đầu cơ kiếm lợi!”

Thạch Thương Ly hừ lạnh một tiếng. Tại sao hấn lại có thể yêu thích cô đến nỗi không thể buông tay!

“Này! Không phải ngay cả tôi cậu cũng đề phòng đấy chứ?” Thẩm Nghịch có chút bất đắc dĩ, hấn biết rõ anh ta không có hứng thú với đàn bà.

“Cô ấy là ngoại lệ!”

Thẩm Nghịch không khỏi sùng sốt, khoe miệng cứng lại cùng với khổ sở, giọng nói bất đắc dĩ: “Có sao?”

Thạch Thương Ly ngò trên ghế, tay trái rơi trên gàu gối, gõ gõ, ánh mắt sắc bén nhìn sắc mặt u má của Thẩm Nghịch, giọng nói lạnh lẽo vang lên: “Thảm

Nghịch, chúng ta luôn là anh em, tôi không hy vọng chỉ vì cô ấy mà chúng ta mất đi tình anh em. Cậu biết, từ trước đến giờ tôi nói một không nói hai. Thứ thuộc về tôi, tôi sẽ không cho phép bất cứ ai nhúng tay vào, cho dù ở trong lòng cũng không thể được!”

Thẩm Nghịch nặng nề cúi đầu, giọng nói nhàn nhã giống như tuyên thệ: “Cậu yên tâm, tôi biết rõ cái gì nên làm, cái gì không nên làm, chỉ là.....Cô thật sự rất đặc biệt, sẽ làm cho người ta cảm thấy ấm áp, đặc biệt làm cho người ta kiên nhẫn không được muốn đến gần.”

“Cậu nên tìm bạn. Dù sao cũng đã ba năm rồi, cậu không cần phải sống trong một bóng ma như vậy. Chuyện năm đó cũng không phải lỗi của cậu.” Thạch Thương Ly như không thèm để ý chọc phá vết thương trong lòng Thẩm Nghịch.

Thẩm Nghịch chỉ là quá thiếu hụt ánh sáng mà lúc này Loan Đậu Đậu lại xuất hiện.

Thẩm Nghịch khẽ cười không tự nhiên lắm, sắc mặt bi thương. Giọng nói khàn khàn: “Không cần thiết. Bây giờ tôi rất tốt.”

Thạch Thương Ly không vui nhíu mày: “Cậu dễ dàng lừa người khác nhưng lại khó lừa được bản thân. Thẩm Nghịch, cậu là người thông minh!”

“Ừ.” Thẩm Nghịch gật đầu, không muốn nói gì thêm nữa.

Thạch Thương Ly cũng không muốn chạm vào vết thương của anh ta nữa, chỉ âm thầm thờ dài nhớ lại chuyện ba năm trước, chuyện đó khiến Thẩm Nghịch suýt mất mạng, đôi mắt của anh ta cũng bị mù từ đó, ba năm nay anh ta đang chuộc tội.

“Cậu cứ định như vậy sao? Bên Pháp sợ rằng sẽ không dễ dàng thỏa hiệp chuyện Trầm Vũ!” Thẩm Nghịch tốt bụng nhắc nhở hần, hôm nay anh ta đến đây là để thương lượng chuyện này.

“Tôi biết rõ.” Sắc mặt Thạch Thương Ly nhăn nhó, tay trái nắm chặt lại, gân xanh nổi lên, khí lạnh tràn ra.

Chuyện đã xảy ra một lần, hần tuyệt đối không để xảy ra lần thứ hai, hơn nữa lần này là Đậu Đậu, không giống nhau!

“Tôi sẽ kết hôn với Đậu Đậu.” Đây là cách bảo vệ tốt nhất, bảo đảm nhất!

Thẩm Nghịch ngẩn người, không nghĩ tới quyết định của hần lại nhanh như vậy, quả quyết như vậy. Giống như đã sớm nghĩ đến vấn đề này! Ý định của Thạch Thương Ly rất sâu, chuyện gì cũng tính toán chu đáo, lúc nào cũng tính trước mọi việc! Đậu Đậu gả cho hần nhất định sẽ hạnh phúc.....

“Chúc mừng cậu.”

Khó sở lan tràn, đối với người mù như anh ta mà nói thứ tình cảm như vậy không thể đi xin cả đời.

“Cảm ơn.” Thạch Thương Ly không khách khí nhận lời chúc phúc của anh ta, nói thêm một câu: “Nhớ chuẩn bị phong bao dày một chút, cô ấy rất ham tiền!”

Thẩm Nghịch không nhịn được cười, lần trước phụ nữ ham tiền vây quanh hần, hần thường xì mũi coi thường, lần này lại hào phóng kết hôn với một phụ nữ ham tiền! Cả đời này luôn có những sự việc bất ngờ xảy ra.

Không thể không nói, cuộc sống rất kỳ diệu.

“Thẩm Nghịch.” Thạch Thương Ly chợt mở miệng, mặc dù Thẩm Nghịch không nhìn thấy nhưng cũng có thể cảm thấy sắc mặt hần lúc này nặng nề, trong giọng nói tràn đầy chân thành cùng thỉnh cầu: “Nếu như có chuyện gì xảy ra, giúp tôi chăm sóc cô ấy thật tốt.”

Trừ Thẩm Nghịch, hần không yên tâm giao Loan Đậu Đậu cho ai. Nhất là Thạch Lăng!!!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Không thả, không thả, tôi không thả!

Loan Đậu Đậu ôm thùng giấy đứng trong thang máy, “Đỉnh” một tiếng, cửa thang máy mở ra, vừa đúng lúc thấy Thẩm Nghịch đứng trước cửa thang máy, kinh ngạc: “Anh muốn về rồi sao?”

Thẩm Nghịch nghe thấy giọng nói của cô, giống như có thể tưởng tượng được vẻ mặt đáng yêu lúc này của cô, khóe miệng khẽ cười, gật đầu: “Ừ.”

“Nhưng anh không nhìn thấy, đi lại không tiện! Anh chờ tôi một chút, tôi đưa anh ra ngoài xe.” Loan Đậu Đậu đặt thùng giấy cạnh thang máy, kéo tay anh ta vào thang máy.

“Cô không sao chứ?” Thẩm Nghịch đứng cạnh cô nhưng trong lòng không thoải mái.

Vách tường màu bạc phản chiếu khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cô lắc đầu: “Không sao! Không có đồ gì đáng giá, sẽ không có ai đụng vào!”

“Không phải.” Thẩm Nghịch lắc đầu, trầm tư một chút, lên tiếng: “Cô không về đúng thời gian, hẳn không sao chứ?”

Hắn? Phân Ruồi?

“Không sao! Dù sao cũng không có việc gì quan trọng, đưa anh ra ngoài xe cũng không mất nhiều thời gian. Hơn nữa hai người là bạn tốt, tôi tiễn anh về, hẳn sẽ không tức giận!” Loan Đậu Đậu không để ý nói.

Thẩm Nghịch không nói gì, đôi môi khẽ hở như ản như hiện một nụ cười đầy thâm ý.

Loan Đậu Đậu đưa anh ta tới bãi đậu xe, kinh ngạc: “Ah, hôm nay tài xế của anh không tới sao?”

“Tài xế có chuyện, tôi tự mình lái xe đến.” Thẩm Nghịch khàn giọng nói.

“Hả? Vậy sao anh không nói sớm, tôi đưa anh ra ngoài gọi xe! Bây giờ.....” Cô hưng phấn nói: “Bây giờ không phải giờ cao điểm, tôi đưa anh ra ngoài gọi xe.”

“Được.” Thẩm Nghịch căn cứ vào giọng nói của cô, đưa tay bỏ lên vai cô.

Loan Đậu Đậu sùng sốt, phản ứng kịp thì mỉm cười: “Vậy chúng ta đi thôi.” Di chuyển bước chân, Thẩm Nghịch đã ở cạnh cô.

“Tôi hơi đói, cô có thể đưa tôi về nhà rồi giúp tôi nấu cơm cũng được.” Lên xe Thẩm Nghịch chần chừ một lúc, mở miệng nói, giống như có chút cầu xin.

Loan Đậu Đậu đứng đờ trước xe, đây là tình huống gì? Đói bụng không ra tiệm sao?

Thẩm Nghịch chờ một lúc lâu không thấy cô trả lời, cúi đầu, khóe miệng khẽ nở nụ cười đắng chát, tự lẩm bầm: “Khó vậy sao? Vậy xem như.....”

Giọng nói trầm thấp làm cho người ta cảm thấy khó chịu, Loan Đậu Đậu không nói gì chui vào trong buồng xe, nói với tài xế: “Tài xế, làm phiền đi nhanh một chút không có thời gian!”

Thẩm Nghịch lại một lần nữa nở nụ cười, bàn tay lục lọi một lúc, rút cuộc bắt được tay cô, bàn tay mềm mại, thật ấm áp.

Loan Đậu Đậu nghiêng đầu ánh mắt khó hiểu nhìn hắn: “Sao đột nhiên lại cầm tay tôi?”

“Đậu Đậu, về sau mặc kệ ai nói gì, ai bày ra vẻ mặt mềm yếu đều không được mềm lòng, biết không?” Giọng Thẩm Nghịch rất trầm, giống như cát dẫu rất nhiều thứ. Mặc dù Loan Đậu Đậu không biết những thứ đó là gì.

“Anh cũng không thể tin sao?” Loan Đậu Đậu tò mò hỏi.

Thẩm Nghịch khẽ cười, lắc đầu: “Không thể, ngay cả Thạch Thương Ly cũng không thể.” Bởi vì chúng tôi cũng sẽ không ngại bày ra bộ mặt yếu đuối trước mặt cô!

“À!” Loan Đậu Đậu gật đầu.

“Tại sao anh đối với ai cũng phòng bị?”

“Phòng bị? Có sao! Tôi chưa bao giờ nói cho người khác biết tôi có mật mã ngân hàng hoặc là mật mã QQ!”

“.....”

“Ý của tôi là tiếp xúc, dễ dàng tin tưởng người khác.”

“Tôi cũng không có! Tôi chỉ tin tưởng Đồng Thoại thôi, Thạch Thương Ly, Bọ Hung, còn anh nữa!” Loan Đậu Đậu đếm trên đầu ngón tay, đang nói đến “Anh” thì cơ thể Thẩm Nghịch cứng đờ. Khóe miệng khẽ nở nụ cười, tay càng ra sức nắm chặt tay cô, thờ dãi: “Tay cô thật ấm”

Loan Đậu Đậu nở nụ cười, tay kia sờ mặt anh ta: “Là tay anh quá lạnh!”

Thẩm Nghịch mấp máy khóe miệng. Quay đầu ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ thủy tinh, bất luận hướng nào cũng đều là bóng tối. Ít nhất có thể cảm nhận được một chút ấm áp.

“Thật ra thì tôi cũng không thích đồ ấm áp.”

“Hả?” Loan Đậu Đậu tròn to hai mắt nhìn anh ta, cảm giác hôm nay Thẩm Nghịch không giống ngày thường, lời nói luôn chứa đầy hàm ý.

“Một người trong bóng tối quá lâu sẽ quên mất áp lực là gì, càng muốn có áp lực càng với không tới, khi đã cảm nhận được thì càng cố gắng bắt lấy. Thậm chí có thể phá hủy bản thân mình, áp lực sẽ lấy mạng thậm chí phá hủy tôi.”

Cho nên Loan Đậu Đậu tôi sẽ không để cô phá hủy tôi.

Loan Đậu Đậu nghe không hiểu lời anh ta nói, bĩu môi: “Không sao! Nếu là của anh sẽ là của anh, không là của anh nếu anh cứ cố gắng bắt lấy cũng sẽ không bao giờ có được! Lạnh lùng cũng là sống, áp lực cũng là sống, không ai có thể định nghĩa được cái nào tốt? Sống là tốt rồi.”

Sắc mặt Thẩm Nghịch sừng sốt, nghiêng đầu nhìn một lúc lâu, đôi môi mím như muốn nói lời cô vừa nói: “Nếu là của anh sẽ là của anh, không là của anh nếu anh cứ cố gắng bắt lấy cũng sẽ không bao giờ có được! Lạnh lùng cũng là sống, áp lực cũng là sống, không ai có thể định nghĩa được cái nào tốt? Sống là tốt rồi.....”

Đôi môi khẽ mỉm cười, Thạch Thương Ly ơi là Thạch Thương Ly, sợ là cậu cũng nghĩ không ra người cậu muốn lấy cũng không đơn giản như vậy. Chỉ là chúc mừng cậu nhặt được một Bảo Bối, đáng giá cậu phí hết tâm tư quý trọng.

Loan Đậu Đậu không biết trong đầu anh ta đang nghĩ gì, chỉ là sắc mặt trầm lắng, tâm tình cũng không tính là quá kém!

Đến nhà Thẩm Nghịch, Loan Đậu Đậu thuận thực ấn mật mở mở cửa, vào phòng bếp nhà anh ta, trong tủ lại có rất nhiều rau cùng trái cây, không thiếu gì, thật tò mò: “Anh có thể tự nấu cơm sao?”

“Biết làm một chút.” Thẩm Nghịch trả lời.

Loan Đậu Đậu le lưỡi, biết rõ anh ta nhìn không thấy nhưng cũng không nói gì, chỉ cố gắng tạo ra một chút âm thanh cho anh ta biết cô đang nỗ lực nấu cơm.

Thẩm Nghịch biết ý của cô, môi mím khẽ nở nụ cười, ngồi trên ghế salon yên lặng chờ đợi.

“Có thể ăn cơm rồi.” Loan Đậu Đậu đặt đồ ăn lên bàn. Thấy Thẩm Nghịch đi tới, khoe miệng khẽ cười: “Kỹ thuật không tốt lắm dùng tạm vậy.”

Thẩm Nghịch nhíu mày: “Thì ra cô cũng khiêm tốn như vậy.”

Loan Đậu Đậu méo miệng: “Đó là đương nhiên, khiêm tốn là một đạo đức tốt!”

Thẩm Nghịch đưa tay mò dưa, gấp đến vị trí những món ăn mà anh ta tưởng tượng. Khoe miệng khẽ nở nụ cười, tò mò hỏi: “Làm sao cô biết?”

Loan Đậu Đậu để canh bên tay trái anh ta, không thêm để ý nói: “Trên bàn có dấu vết do thường ngày đặt thức ăn lên. Tôi để đồ ăn lại chỗ cũ!”

Cô ấy rất cẩn thận, chung đụng với người mù không tự nhiên lắm, còn săn sóc, khó trách Thạch Lăng cũng bị cô làm mê muội.

Sau khi ăn xong Loan Đậu Đậu nhanh chóng thu bát đĩa, Thẩm Nghịch mở miệng nói: “Cái này để tôi tự làm.”

Loan Đậu Đậu không nhìn anh ta tiếp tục dọn, lên tiếng: “Thôi đi, không nói anh không nhìn thấy kể cả anh nhìn thấy thì dọn dẹp làm gì! Ở nhà Thạch Thương Ly cùng Thạch Lăng không vào bếp, hai người đàn ông đó cho rằng đàn ông thì không nên vào bếp! Tiểu nhân!, Đàn ông không phải người, đàn ông không cần ăn uống ngủ nghỉ vệ sinh sao.....”

Nghĩ đến trách móc hai anh em Thạch Thương Ly trước mặt anh ta không thích hợp, cô dừng lại, quay đầu lại dí dõm nhìn anh ta hỏi: “Anh sẽ không đâm thọc chứ?”

Thẩm Nghịch đứng cạnh cửa phòng bếp, sắc mặt lạnh nhạt, lắc đầu: “Sẽ không!”

Loan Đậu Đậu hưng phấn uốn éo cái miệng, dù thế nào đi nữa anh ta cũng không nhìn thấy. Sung sướng mở miệng: “Nhà anh thật lớn nhưng không gian không sinh động lắm. Nên thêm chút đồ, phải có người đến chăm sóc anh nữa!”

“Có thuê người làm thêm giờ!”

“Không phải! Tôi nói là con gái.....Không đúng, là bạn trai!” Loan Đậu Đậu cảm thấy khó nói, vẫn phải đổi “bạn gái” thành “bạn trai”, đôi tay dính đầy bột rửa chén, tiếp tục nói: “Tôi biết mắt anh nhìn không rõ lắm, có thể có người ghét bỏ anh khiến anh cảm thấy trở thành gánh nặng của người khác. Nhưng tôi luôn tin tưởng có người yêu anh, không cảm thấy anh là gánh nặng! Anh cũng đừng đóng băng tình cảm của mình như vậy! Thật ra không phải không nhìn thấy là không tốt, giống như anh không cần nhìn thấy người xấu, không cần tắt đèn, trực tiếp.....”

Trong nháy mắt sắc mặt Thẩm Nghịch tối sầm một nửa.

Loan Đậu Đậu cũng cảm thấy trong lời nói có gì đó không thích hợp, lập tức đổi giọng: “Thật ra thì đáng về không quan trọng.....quan trọng là có thể làm anh vui!”

Nửa gương mặt còn lại của Thẩm Nghịch cũng tối sầm.

Loan Đậu Đậu le lưỡi lần nữa, cố ý dùng khăn lau đĩa tạo ra âm thanh. Ghét, lại nói bậy!

“Hôm nay Thương Ly cũng nói giống cô! Hai người rất hợp nhau!” Giọng nói Thẩm Nghịch trầm thấp, mặc dù biết cô cùng Thương Ly không hẹn trước nhưng nghe những lời cô nói, trong lòng khó tránh có chút khó chịu.

Choang.....Âm thanh thanh thúy vang lên!

Thẩm Nghịch chợt nhíu mày, sai bước đi lên bắt được cánh tay cô, khăn trương hỏi: “Cô không sao chứ?”

Loan Đậu Đậu phản ứng kịp, mồ hôi lạnh đầu: “A, không sao! Chỉ là không cẩn thận làm bể một cái đĩa của anh, thật xin lỗi!”

“Có bị thương không? Có bị cứa vào ngón tay không?” Thẩm Nghịch hỏi.

“Ách.....không có.”

“Không được nói dối!” Anh ta nhíu mày, có lẽ do không nhìn thấy, anh ta rất ghét người khác nói dối trước mặt mình!

Thật là một người mù thông minh! Loan Đậu Đậu le lưỡi một cái, nhỏ giọng nói: “Bị đứt một chút, không sao, không đau lắm.”

“Ngu ngốc.” Anh ta nói, mở vòi nước đem tay cô rửa sạch. Sau đó kéo cô ra khỏi phòng bếp.....

“Tôi chưa rửa chén xong.....”

“Bây giờ còn quan tâm tới rửa chén sao?” Thẩm Nghịch lạnh giọng quát, sắc mặt rất khó coi.

Loan Đậu Đậu bị hấn dọa sợ nói không nên lời, ngồi trên ghế salon cúi đầu nhìn ngón tay bị cứa đứt, máu đỏ tươi chậm rãi chảy ra, rất nhanh rơi trên thảm trải sàn. Thẩm Nghịch đi ra từ phòng ngủ, tay cầm một hộp thuốc, đứng bên cạnh cô, khi chạm đến bàn tay cô thì theo bản năng cau mày, lập tức ngậm ngón tay đang chảy máu của cô.....

Loan Đậu Đậu đờ người, động tác này không phải thường do nam chính làm với nữ chính sao? Ban đầu Tô Triệt cũng làm như vậy đối với cô.....Muốn rút tay lại thế nhưng anh ta lại không chế không cho cô rút tay ra.

“Thẩm Nghịch.” Giọng nói vang lên, hai người đều sững sốt, ánh mắt đồng thời hướng về phía cửa. Mặc dù anh ta không nhìn thấy nhưng từ bóng dáng có thể biết là ai.

Một giây kế tiếp, bóng đen đi thẳng tới, tay trái đánh một quyền vào mặt Thẩm Nghịch, trực tiếp đánh anh ta ngã trên mặt đất, khoe miệng rỉ máu.....

Khi quyền thứ hai sắp rơi xuống thì Loan Đậu Đậu nhanh tay ôm lấy cánh tay hấn kinh hoàng hét lớn: “Thạch Thương Ly, anh phát bệnh thần kinh gì vậy? Sao anh lại đánh anh ấy?”

Thạch Thương Ly nhíu mày, ánh mắt sâu thẳm nhìn vào khuôn mặt trái xoan của cô, ánh mắt lạnh lùng đáng sợ, cắn răng nghiêng lợi nói: “Buông tay.”

Loan Đậu Đậu dùng sức ôm cánh tay hấn đầu lắc lia lịa: “Không thả, không thả, tôi không thả! Sao anh không nói đạo lý vậy! Tôi bị đứt tay, anh ấy giúp tôi cầm máu, sao anh lại đánh anh ấy? Anh làm sao vậy?”

Thạch Thương Ly ngẩn ra, nghi ngờ: “Em bị đứt tay?”

“Nói nhảm!” Loan Đậu Đậu cũng không biết lấy đâu ra can đảm trợn mắt trừng hấn, giờ ngón tay trước mặt hấn, vết thương đỏ thẫm lộ ra.

Thạch Thương Ly cau mày nhìn Thẩm Nghịch đang ngồi trên mặt đất mặt không thay đổi, nhất thời rối rắm. Giọng nói trầm xuống: “Xin lỗi, tôi nhất thời xúc động.”

Thẩm Nghịch nhún vai, hướng hấn vươn tay, giọng nói khàn khàn: “May là tay phải cậu tạm thời bị thương, nếu không khuôn mặt tôi xong rồi.” Giọng nói có chút chế nhạo.

Thạch Thương Ly giờ tay trái kéo anh ta dậy, khoe môi khê nhếch: “Ai bảo cậu lừa gạt cô ngốc này còn làm cô ấy bị thương.”

“Không biết ai ngu ngốc.” Thẩm Nghịch khê nở nụ cười tà ma, lời nói chứa đầy hàm ý.

Ánh mắt Thạch Thương Ly khó hiểu nhìn anh ta, còn chưa lên tiếng đã nghe Loan Đậu Đậu kêu lên: “Hai người đang nói ai ngu ngốc vậy? Ai ngu ngốc?”

Hai người đàn ông cùng cười. Ai ngu ngốc, ai biết chứ?

Thạch Thương Ly băng vết thương trên tay cô, thuận tiện mắng một câu: “Vật nhỏ, lúc nào cũng gây phiền toái cho người ta.”

Đậu Đậu không phục phản bác: “Làm gì có! Tôi giúp Thẩm Nghịch nấu ăn, anh ta còn khen tay nghề tôi tốt!”

“Người ta gạt em đây.”

“Không phải! Không phải! Anh không muốn người khác khen tôi!” Loan Đậu Đậu xù lông!

Thạch Thương Ly nhú mày, không thể chối cãi, lần này cô nói đúng!

Loan Đậu Đậu nhìn Thạch Thương Ly lại nhìn Thẩm Nghịch, chợt có một ý, bật thốt lên: “Đề Thẩm Nghịch đến ở cùng chúng ta đi! Nhiều người cũng vui!”

Không chỉ Thạch Thương Ly mà Thẩm Nghịch cũng ngại ngần cả người. Khóe miệng không nhịn được khẽ nở nụ cười.

Sắc mặt Thạch Thương Ly lạnh lùng, ánh mắt sắc bén nhìn cô, hần không thể bóp chết cô. Người ngu ngốc này thật đúng là thích xen vào việc của người khác! Bây giờ ngay cả chuyện của Thẩm Nghịch cũng quan tâm. Không đúng, cô mới gặp Thẩm Nghịch mấy lần, sao lại quan tâm Thẩm Nghịch như vậy?

Loan Đậu Đậu nuốt nước miếng, bị hần nhìn có chút rợn tóc gáy: “Sao vậy? Thẩm Nghịch không phải bạn anh sao? Nhà anh lớn như vậy thêm một người thì sao chứ. Tôi nấu nhiều cơm hơn một chút thì sao chứ? Sao anh lại như vậy.....”

“Hẹp hòi” hai chữ này trong kẽ răng cô, cô thật sự không dám nói tiếp. Ánh mắt của hần quá đáng sợ!

Thẩm Nghịch trầm thấp mở miệng: “Không cần, tôi ở một mình quen rồi, không thích náo nhiệt.”

“Có nghe hay không?” Thạch Thương Ly lườm cô một cái. Thẩm Nghịch quả nhiên là anh em tốt, rất hiểu chuyện! Trong nhà có Thạch Lăng đã làm hần khó chịu rồi, hần không có bệnh lại thêm Thẩm Nghịch về nhà! Đồng tính luyện ái thì sao? Đồng tính luyện ái cũng có thể thích con gái!

Loan Đậu Đậu không cam lòng, ánh mắt buồn bực đầu hàng Thẩm Nghịch, hình như người ta không nhìn thấy!

Thạch Thương Ly đi về phía toilet: “Em thu dọn xong chúng ta sẽ về.”

Loan Đậu Đậu u oán nhìn Thẩm Nghịch: “Sao anh không ở cùng chúng tôi? Nhiều người rất vui! Một mình ở đây nổi mốc cũng không ai biết.”

Thẩm Nghịch cười cười: “Thói quen.” Thói quen u ám như vậy, thói quen cô đơn như vậy, thói quen sống một mình.

Đôi mắt đen láy như ngọc trai đen của Loan Đậu Đậu di chuyển, chợt mở miệng hỏi: “Thẩm Nghịch, không phải anh thích tôi đấy chứ?”

“Cô nói xem?” Thẩm Nghịch lạnh lùng, hỏi ngược lại.

“Tôi làm sao biết được? Tôi biết rồi còn hỏi anh sao?” Loan Đậu Đậu chu môi không vui nói.

Ánh mắt Thẩm Nghịch lấp lánh, trầm giọng nói: “Tôi nói đúng cô có tin không?”

Đậu Đậu ngại ngần cả người, quả quyết lắc đầu: “Không tin, anh đồng tính luyện ái mà!”

“Nếu không tin sao còn hỏi?” Thẩm Nghịch nhú mày.

“Hả.....” Loan Đậu Đậu bị anh ta xoay đến hồ đồ, không phải cô hỏi anh ta sao? Tại sao lại bị anh ta hỏi ngược lại rồi? Ưu thương cắn móng tay: “Anh bắt nạt tôi, luôn tránh vấn đề tôi hỏi, còn hỏi làm cho tôi ngại ngần cả người.”

Lần đầu tiên Thẩm Nghịch cười trước mặt cô, giọng nói khàn khàn: “Loan Đậu Đậu, không phải tôi tránh vấn đề của cô mà là vấn đề của cô căn bản cũng không đáng để trả lời.”

“Nói như vậy, tôi còn phải cảm ơn anh?” Loan Đậu Đậu nghiêng đầu nhìn anh ta, gương mặt đó bất luận nhìn từ góc độ nào cũng đều là lo lắng.

“Không khách khí!”

Hả.....Loan Đậu Đậu nhếch môi, tối sầm mặt! Người này cũng đáng đánh đòn! Khó trách lại có thể làm anh em tốt với Phân Ruồi, hai người đều ngu ngốc!

Thẩm Nghịch nghe thấy tiếng bước chân đi ra, thật nhanh nói một câu: “Tôi không thích nói dối, bình thường những câu trả lời của tôi đều là thật.”

Nói với tốc độ rất nhanh, nhanh đến nỗi cô nghe không kịp, sau đó là giọng nói trầm thấp của Thạch Thương Ly: “Được rồi, chúng ta về thôi. Thẩm Nghịch, cậu nghỉ ngơi đi, hôm nào tôi mời cậu đi uống rượu.”

Tay trái ôm Loan Đậu Đậu đang ngồi trên ghế salon đứng lên.

“Được.” Sắc mặt Thẩm Nghịch thản nhiên giống như không có chuyện gì xảy ra, chưa nói gì với Loan Đậu Đậu, không có bị Thạch Thương Ly đánh, tát cả dường như không có.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mơ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Cái mộng mọc răng rồi sao?

Trong lòng anh ta biết rằng từ đó về sau anh ta không thể gặp Loan Đậu Đậu một mình.

Loan Đậu Đậu bị hấn ôm vẫn kêu gào: “Mắt anh ta không tốt, không thể uống rượu! Anh tìm anh ta uống rượu là muốn lấy mạng anh ta sao?”

“Em rất quan tâm đến cậu ta?” Thạch Thương Ly dễ dàng ném cô vào trong xe, rồi ngồi vào ghế lái.

Loan Đậu Đậu ngẩng đầu ưỡn ngực, hào khí ngất trời: “Đó là đương nhiên, quan tâm bạn bè chẳng lẽ không được sao?”

Thạch Thương Ly dùng ánh mắt “bất tri” nhìn cô. Căng thẳng, cuối cùng chậm rãi buông lỏng. Nói thẳng ra cô cũng sẽ không tin lời hấn, ngược lại có thể vì đồng lòng mà quan tâm Thẩm Nghịch hơn! Như vậy đối với ai cũng không tốt!

Loan Đậu Đậu cho rằng hấn đồng ý, rầm rì nghiêng đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ! Trong đầu thoáng hiện ra câu nói của Thẩm Nghịch: “Tôi không thích nói dối, bình thường trả lời đều là thật.”

Vấn đề của cô, anh ta trả lời: “Tôi nói đúng cô có tin không?”

Anh ta còn nói là??? Là “thích”? Loan Đậu Đậu kinh hãi trợn to mắt, cả người rợn tóc gáy.....Làm sao có thể? Điều này thật kỳ quái, không phải Thẩm Nghịch là đồng tính luyến ái sao?

Lần đầu tiên gặp mặt anh ta thẳng thắn nhận thức không kiêng kỵ, thừa nhận mình là đồng tính luyến ái, người anh ta thích không phải Thạch Thương Ly sao? Người anh ta thích.....

Sẽ không, nhất định là sai lầm rồi! Nhất định là nghe lầm, có thể vừa rồi anh ta không nói gì! Loan Đậu Đậu khó chịu trong lòng, cô tự an ủi mình, làm sao có thể tin đáp án dọa người như vậy chứ!

Nhưng mà luật pháp cũng không quy định đồng tính luyến ái không được thích con gái? Đậu Đậu ngây người!

Về đến nhà, Bộ Hung “nằm ngay đơ” bên bồn cầu, gương mặt chật vật, khuôn mặt anh tuần bây giờ vô cùng nhợt nhạt, giống như bệnh, trạm phát điện giờ phút này giống như đóa hoa khô héo.

Loại cảm giác này thật khổ sở. Cả người trong trạng thái thoát nước.....

Loan Đậu Đậu nhìn hấn toát mồ hôi, có thể nhìn thấy Thạch Thương Ly độc ác với Thạch Lăng như thế nào!!!

Bộ đáng “nằm ngay đơ” của Thạch Lăng giống như nửa chết nửa sống, cố gắng vận vẹo lấy lòng Thạch Thương Ly cho nên mới được hấn đồng ý cho Loan Đậu Đậu dọn dẹp phòng!

Động tác Loan Đậu Đậu rất nhanh nhẹn, không bao lâu đã dọn dẹp phòng sạch sẽ, tất cả gra giường đều được đổi mới, thậm chí ngay cả con giun cũng được cô vớt vào thùng rác! Để tránh làm cho Bộ Hung không chịu nổi.

Trong không khí tràn ngập mùi của thuốc tẩy, Thạch Lăng suy yếu không còn sức nằm trên bàn ăn, không có khẩu vị đối với bữa ăn do Loan Đậu Đậu làm. Đôi mắt nhìn về phía Thạch Thương Ly, không còn hơi nặn hai chữ: “Hèn hạ.”

Sắc mặt Thạch Thương Ly lạnh nhạt, mặt không thay đổi nhìn hấn ta: “Giống nhau.”

Loan Đậu Đậu bắt đầu xối com! Chẳng lẽ hai anh em nhà này không thể nghỉ cãi nhau một ngày sao? Cứ phải hạch sách lẫn nhau mới cam tâm sao! Cứ xem như hai người chinh đối phương, có thể không làm liên lụy đến cô hay không? Không biết một người dọn nhiều phòng như vậy lại còn nấu com giặt quần áo rất mệt sao!

Loan Đậu Đậu gấp một món ăn bỏ vào chén của Bộ Hung, đồng tình mở miệng: “Nhanh ăn chút gì đi, ối cả đêm thật đáng thương!”

Thạch Lăng cảm động muốn rơi nước mắt, hai mắt rưng rưng nhìn cô, ô ô mở miệng: “Đậu xanh nhỏ, anh biết em yêu anh.Nhất định là em đau lòng vì anh làm đúng không?”

Loan Đậu Đậu tối sầm mặt, có chút đồng tình, chứ làm gì có yêu!

Khuôn mặt Thạch Thương Ly rất đặc ý, hân tha thiết gấp một miếng thịt bỏ vào chén Thạch Lăng: “Ăn nhiều một chút, món lươn này cũng không tệ, là do cô ấy chọn.....”

Khuôn mặt Thạch Lăng lập tức tái nhợt, ánh mắt so với gấp quý còn sợ hãi hơn, một giây tiếp theo liền chạy vào nhà vệ sinh như điên, sau đó lại ỏi như điên, thê thảm, rất đáng thương.

Khỏe miệng Loan Đậu Đậu co quắp, ánh mắt đầu hàng Thạch Thương Ly: “Anh có cần thiết phải như vậy không? Đây chỉ là cá hổ!”

Thạch Thương Ly vô tội nhũn mày: “Là bạn đầu hẳn gây chuyện, có liên quan gì đến anh!”

Loan Đậu Đậu lần nữa tự nhủ: “Nhất định, nhất định, nhất định không được đầu với Phân Ruồi, kết quả sẽ rất thê thảm!”

Sau ba ngày Thạch Lăng sống chết không chịu xuống lầu, cả ngày khóa mình trong phòng, ôm bồn cầu cùng nước sống qua ngày! Loan Đậu Đậu hàng đêm bị hành trên giường của Thạch Thương Ly, thay quần áo, đổi thuốc, lau người!

Cả công ty đều biết Loan Đậu Đậu lại được tổng giám đốc cưng chiều, hơn nữa địa vị từ từ đi lên, bây giờ là người thân cận nhất với tổng giám đốc chứ không còn là thư ký nữa.

Loan Đậu Đậu cũng cảm thấy có gì đó kỳ quái, Thạch Thương Ly tạo một góc làm việc nhỏ trong phòng cho cô, bình thường cô chơi game, lướt web, buổi trưa ăn cơm cùng tổng giám đốc, thỉnh thoảng giúp hắn đưa tài liệu cho trưởng các phòng ban, chỉ là thái độ của mọi người đều rất khiêm nhường, cúi đầu khom lưng xem cô như tổ tông. Không khỏi cảm thán, đồng nghiệp bạn bè trong công ty rất tốt, người trong công ty đoàn kết như người một nhà!

Loan Đậu Đậu đưa tài liệu xong chuẩn bị về phòng làm việc thì điện thoại kêu, là số lạ, suy nghĩ một chút rồi bắt máy.

“Alo, là tôi.....” Giọng nói chảy nước.

Loan Đậu Đậu tò mò: “Ông là ai?”

“Đậu Đậu, cô không nhớ tôi sao, tôi là chủ bút của cô.....Chín Bạch!” Giọng nói ngọt đến nổi cả da gà.

“Khụ khụ!” Loan Đậu Đậu không nhận được ho khan, giọng nói bên tai giống như ma chú, nắm điện thoại di động quát: “Ông lừa ai vậy, Chủ bút Chín Bạch bị ối sẽ không nói với tôi với giọng như vậy! Ông ta sẽ rống lên như sư tử, Loan Đậu Đậu cô có muốn làm nữa hay không? Cô lại trễ! Cô làm cho tòa soạn của nhà cô sao! Lại đến chỗ tôi hao mực!”

“Loan Đậu Đậu! Cô tự đâm đầu vào chỗ chết sao! Có phải cô ngứa da không?” Trong điện thoại truyền đến tiếng sư tử rống đất rung núi chuyển.

Loan Đậu Đậu sợ đến xanh mặt, lập tức cầm lại điện thoại di động, như đứa con ngoan nói: “Chủ bút có chuyện gì sao?”

Chín Bạch hít sâu một hơi, giọng nói lập tức hòa hoãn, không còn ngọt chết người nữa. Mở miệng: “Đậu Đậu, nghe nói cô vào công ty U;I làm, bây giờ tiền đồ vô biên!”

“Ha ha, đúng như vậy! Nhưng tôi làm tạp vụ, pha trà quét sân.” Mặc dù địa điểm là nhà tổng giám đốc!

“Đậu Đậu, nhớ năm đó cô làm ở chỗ tôi nhưng trọng điểm là tôi bồi dưỡng nhân tài! Mặc dù cô vì tiền đồ vứt bỏ nhiệt huyết của chúng ta nhưng chúng tôi luôn rộng lượng, tuyệt đối sẽ không trách cô!” Có thể hình dung thái độ của chủ bút là “Khăng khải”!

Chó má! Nhớ ngày đó ông sai bảo tôi như người giúp việc! Ngay cả tiền điện cũng phải giúp ông đóng còn không trả lại tôi! Cứ như vậy đuổi tôi đi!

Loan Đậu Đậu khề oán trách, lại nghe thấy bên kia truyền đến giọng nói: “Hôm nay tạp chí của chúng ta đối mặt với cuộc khủng hoảng chưa từng có, ngàn cân treo sợi tóc, tràn ngập nguy cơ, đã từng làm nhân viên của chúng tôi, giờ phút này cũng nên đóng góp sức mạnh một chút!”

“Hả? Rốt cuộc tòa soạn cũng phải đóng cửa sao?” Loan Đậu Đậu nhất thời hưng phấn nhảy dựng lên, quên mất rằng mình vẫn đang nói chuyện với chủ bút.....

Giọng nói sâu kín bên kia truyền tới: “Tòa soạn đóng cửa cô rất vui sao?”

“Hả? Không có! Làm sao có thể! Bây giờ tâm tình tôi rất nặng nề, dần từng là nhân viên ở đó, đối với việc tòa soạn phải đóng cửa tôi rất đau lòng, khiến thế giới mất đi một khoảng sáng chói!!! Đây là tổn thất của giới truyền thông, vĩnh viễn tiếc nuối.”

“Nếu như bây giờ có cơ hội cứu tòa soạn, cô có nguyện ý giúp đỡ tòa soạn không?”

“Nguyện ý! Dĩ nhiên nguyện ý! Vì tòa soạn bất quá chết cũng không từ chối!” Tùy tiện nói, trong phim cũng diễn như vậy!

Bên kia chủ bút đồng ý: “Đồng chí Loan Đậu Đậu, toàn bộ nhân viên vô cùng cảm tạ sự ủng hộ cùng dâng hiến của cô, thứ bảy mười giờ sáng xin đưa Thạch Thương Ly đến tòa soạn của chúng tôi phỏng vấn. Cảm ơn!”

Pằng.....ục ục.....giọng nói nghe rất phiêu đảng.....

Mẹ kiếp đây là một tin tức có thể ngay lập tức làm cho người ta vui buồn rõ ràng!!! Giờ phút này trong lòng Loan Đậu Đậu cuồng loạn không có từ ngữ nào để hình dung.

Chín Bạch thật là lợi dụng! Ai mà không biết Thạch Thương Ly từ trước đến giờ chỉ chấp nhận phỏng vấn báo chuyên về tài chính, không tiếp nhận báo chuyên về giải trí, hẳn không làm mẫu cho bất kỳ báo giải trí nào, đối với báo tài chính kinh tế hẳn phải lên trang đầu, ngay cả cầu xin cũng không được! Bản thân hẳn không đồng ý không ai dám đăng nếu tự ý đăng kết quả sẽ rất thê thảm!

Mẹ kiếp lần này Thạch Thương Ly đồng ý lên báo, đừng nói tòa soạn có thể cải tử hoàn sinh, ngay cả xếp hạng về mặt tiêu thụ cũng sẽ vượt mặt các tạp chí hàng đầu!

Chín Bạch tính toán thật tài tình, càng làm cô tăng thêm a-xit-lac-tic! Mẹ kiếp sao cô lại quên đổi số điện thoại chứ? Ngu hết biết!

Lấy hết can đảm nhưng không biết phải nói với Thạch Thương Ly thế nào, dù sao Chín Bạch cũng đã mở lời, cô cũng khoe khoang! Muốn lần chết không từ chối! Mẹ kiếp nhanh cho tôi chết đi!

Loan Đậu Đậu đầu đầy mây đen, mặt mũi vô hồn đầy cửa ra, không có linh hồn vào chỗ ngồi, không nhìn Thạch Thương Ly một cái. Cũng không thể đập bàn nói: “Thương Ly, anh giúp tôi đến phỏng vấn tại tòa soạn đi!”

Thạch Thương Ly mà đồng ý thì chứng tỏ cô gặp quý rồi!

Nằm gối đầu trên bàn, mắt nhìn hình ảnh trò chơi OVER, không còn tinh thần chơi tiếp! Yên lặng tắt trò chơi, lờ một bước chân đi về thiên cổ!

Thạch Thương Ly cảm giác mắt mát, ánh mắt tỉnh mạch rời khỏi văn bản, nhìn cô trầm thấp mở miệng: “Em làm sao vậy?” Chẳng lẽ trong công ty có người bắt nạt cô?

Loan Đậu Đậu bỗng nhúc nhích đầu, gương mặt vẫn dán vào mặt bàn lạnh lẽo, đôi mắt vô tội nhìn về phía hắn, nuốt nước miếng, cẩn thận nói: “Nếu như, tôi nói nếu như tôi cầu xin anh làm một việc mà anh không thích, anh có đồng ý làm không?”

Thạch Thương Ly nhíu mày: “Em nói xem, anh có thể xem xét.....”

Mẹ kiếp! Đây là câu trả lời kiểu gì! Cơ hội so với không có cơ hội chênh lệch không bao nhiêu!

Loan Đậu Đậu suy nghĩ một chút, thận trọng hỏi: “Chính là cần anh giúp chủ tòa soạn mà lúc trước tôi làm, anh có đồng ý không?”

Thạch Thương Ly nhíu mày, bỏ bút máy trong tay xuống, ánh mắt ngày càng sắc bén, giọng nói âm trầm: “Ông chủ cũ? Chủ bút? Hai người quan hệ thế nào?”

“Quan hệ thế nào?” Loan Đậu Đậu trợn mắt, trong đầu tìm kiếm từ ngữ chính xác: “Nếu phải hình dung quan hệ của chúng tôi vậy có thể xem là Hoàng Thế Nhân cùng Dương Bạch Lao! Dĩ nhiên ông ấy là Hoàng Thế Nhân, đơn giản hơn là ông mập! Anh hiểu chứ?”

Đây là sự so sánh lung tung kiểu gì vậy!

Loan Đậu Đậu sờ sờ lỗ mũi, giọng nói ưu thương: “Dù thế nào đi nữa ông ta là một người áp bức dân chúng, hút máu dân! Thiếu nợ tôi năm mươi nghìn đến bây giờ vẫn chưa trả!”

Dường như có chút hiểu, theo như cô miêu tả thì chủ bút có phần hơi quá đáng! Chỉ là năm mươi nghìn có cần thiết phải khoa trương như vậy không?

“Được, thời gian do em quyết định.” Thạch Thương Ly sờ cằm đồng ý.

Rầm.....

Loan Đậu Đậu kinh sợ ngã xuống đất, ánh mắt kinh ngạc nhìn hắn chăm chăm, cô gặp quý sao. Sao hắn lại có thể dễ dàng đồng ý như vậy?

Thạch Thương Ly đứng dậy đỡ cô đứng lên, bế cô ngồi trên đùi hắn, giọng nói cung chiêu: “Cái mông mọc răng rồi sao? Sao lại ngồi không yên, ngã có đau không?”

Bàn tay xoa vào hai mông mềm mại của cô, nhẹ nhàng, mập mờ, thương yêu.....

Khuôn mặt Loan Đậu Đậu đỏ hồng, cúi đầu không dám nhìn ánh mắt nóng bỏng kia, những ngày qua cứ động một chút là hắn sờ cô, những động tác này thật kỳ quái! Cũng làm cho người ta rất xấu hổ! Nhưng không kháng cự được, sức của hắn thật lớn!

“Tôi không quá rầy anh làm việc, tôi đi chơi trò chơi.....” Cô uốn éo muốn rời khỏi ngực hắn.....

Thế nhưng hắn lại giữ eo cô lại, môi dính vào tai cô thổi gió mát: “Em chơi trò chơi của em, anh xem tài liệu của anh.”

Hả.....Mặt Loan Đậu Đậu càng đỏ hơn. Mẹ kiếp hắn như vậy thì làm sao cô chơi chứ? Ánh mắt len lén liếc nhìn hắn, nghiêm túc xem văn bản, anh không phải người!

Loan Đậu Đậu chợt nhớ tới một chuyện cười, nghiêng đầu hỏi: “Tôi có thể kể chuyện cười cho anh nghe không?”

Thạch Thương Ly nghĩ đi làm cả ngày cũng muốn nghỉ ngơi một chút liền gật đầu.

Đậu Đậu ho nhẹ hai tiếng, nghiêm túc kể chuyện cười.

“Một ngày kia, một người đàn ông sống cùng một phụ nữ, kết quả một buổi tối hai người này nọ í ẹ này nọ í ẹ, ngày hôm sau người phụ nữ cho người đàn ông một cái tát và mắng anh ta là cầm thú! Năm sau, vẫn đúng ngày đấy tháng đấy, vẫn là người phụ nữ với người đàn ông đấy, đương nhiên vẫn sống chung phòng, buổi tối người đàn ông lại cùng người phụ nữ này nọ í ẹ này nọ í ẹ. Ngày hôm sau, một lần nữa người phụ nữ lại cho người đàn ông một cái tát và mắng anh ta là cầm thú!”

Thạch Thương Ly tối sầm mặt, khoe môi khẽ nở nụ cười tà mị: “Vật nhỏ, em đang nhắc anh làm chuyện giống cầm thú sao?”

“Hả..... Dĩ nhiên không phải..... Tôi..... Uhm.....”

Loan Đậu Đậu chưa kịp giải thích, môi đã bị hấn hung hăng chộp lấy, sau đó là triền miên, cường thế bá đạo chiếm lấy, mê hoặc cô. Chóng mặt ngồi trong lòng hấn, mẹ kiếp lần này là cô tự bẽ mặt đập vào đầu mình!

Cô thực sự chỉ muốn kể chuyện cười thôi mà!

Thạch Thương Ly dĩ nhiên biết nhưng nếu môi đã đưa tới miệng không thể không xử lý. Tự nhiên muốn thưởng thức, muốn làm chuyện giống cầm thú, để tránh cô chửi hấn không bằng cầm thú.

Loan Đậu Đậu bị hấn hôn không thở nổi, đôi tay không còn sức chống trước ngực hấn, cố gắng nói: “Tôi sắp thở không được rồi..... Anh bỏ qua cho tôi được không, bây giờ đang là giờ làm việc!”

Thạch Thương Ly nhún vai, cúi đầu tiếp tục muốn hôn, Loan Đậu Đậu trốn: “Có sao đâu, dù sao cũng không ai đi vào.”

“Không muốn..... Uhm.....” Loan Đậu Đậu lại bị hấn hôn một lần nữa.

“Tổng giám đốc phần tài liệu này..... pằng..... Thật xin lỗi, hai người tiếp tục đi!” Thư ký vừa đi vào thấy hình ảnh kích tình như vậy tài liệu trong tay rơi trên mặt đất, một giây tiếp theo phản ứng kịp lập tức xoay người chạy đi loạng tin: “Tổng giám đốc có gian tình trong phòng làm việc.....”

Mới vừa đi ra được một bước, nhớ tới tài liệu trong tay, xoay người lại đi vào: “Xin lỗi, tài liệu chưa cầm, hai người tiếp tục, tôi không nhìn thấy gì!”

Loan Đậu Đậu bốc hỏa, tức giận đẩy Thạch Thương Ly ra, tức giận nói: “Đều do anh! Lần này mọi người trong công ty đều biết tôi dùng quy tắc ngầm..... A.....” Cuồng loạn chạy ra khỏi phòng làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đói Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Đi với Bút mặc áo cà sa, đi với Ma mặc áo giấy!

Thạch Thương Ly nhú mày, sắc mặt âm trầm, cả người đầy khí lạnh. Thiếu chút nữa được ăn lại nuốt khỏi tay, tâm tình làm sao có thể tốt chứ? Trong lòng suy nghĩ thay thư ký mới hay là cuối tháng yêu cầu phòng kế toán khấu trừ năm phần trăm lương.

Thời gian: thứ bảy mười giờ sáng. Địa điểm: phòng làm việc của chủ bút tòa soạn Bát Quái. Nhân vật: Thạch Thương Ly, Loan Đậu Đậu cùng chủ bút Chín Bạch.

Thạch Thương Ly nhìn thẳng chủ bút, quả thật đúng như vật nhỏ miêu tả: “Người đàn ông bí ỏi!”

Áo sơ mi hoa, quần thường, ăn mặc bình thường, ba mươi tuổi trở lên nhìn giống như bốn mươi tuổi, đeo mắt kính, tóc hơi dài, không biết mấy tháng rồi chưa cắt, quan trọng là cái mũi cùng đôi mắt nhỏ lại thêm cái miệng rộng, thật là một tổ hợp quái dị.

Chín Bạch âm thầm quan sát Thạch Thương Ly, miệng cười đến chảy nước miếng. Giống như thấy quan thế âm xuống nhân gian, rốt cuộc tòa soạn được cứu rồi, ông chủ sẽ không đập mông ông ta. Cúi đầu khom lưng, ân cần lấy lòng nói: “Cảm ơn tổng giám đốc Thạch dù bận rộn nhưng vẫn đồng ý đến tham gia buổi phỏng vấn, thật là vinh dự!”

Loan Đậu Đậu đứng một bên không nhìn được trọn mắt, oán thán: “Ông già Chín Bạch, đi với bụt mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy!”

Sắc mặt Thạch Thương Ly lạnh lùng, ánh mắt âm trầm nhìn khuôn mặt già nua kia, giọng trầm thấp mê người: “Đừng lãng phí thời gian của tôi.”

“À!” Chín Bạch phản ứng kịp, vội vàng gật đầu: “Đúng, đúng, đúng, chỗ phỏng vấn đã sẵn sàng, tôi sẽ dẫn anh đi!”

Thạch Thương Ly không nói nhiều, đứng lên, xoay người nhìn Loạn Đậu Đậu vẫn đứng ngây người hừ lạnh: “Còn không đi sao? Không nhớ bỏ căn phòng này sao?”

“Hả?” Loạn Đậu Đậu phản ứng kịp, lắc đầu, méo miệng uất ức nói: “Tôi tiếc năm mươi nghìn!”

Thạch Thương Ly: “.....” Rốt cuộc em thiếu tiền lắm sao?

Địa điểm phỏng vấn là phòng chụp ảnh của tòa soạn, được dọn dẹp gọn gàng sạch sẽ, trong phòng có ý đặt một bộ ghế salon để ngồi nói chuyện, khay trà bày hai chai nước. Loạn Đậu Đậu có ý nhìn một chút, mẹ kiếp đã chuẩn bị lại còn tiếc tiền mua nước suối! Lại nhìn tiền trong tay mình mà nhân viên vừa nhét vào, một đồng một chai! Giận!

Người phỏng vấn là người phụ nữ nổi tiếng về quan hệ xã hội công chúng của tòa soạn, bình thường cô ta rất hứng thú với đàn ông, một là có tiền, hai là đẹp trai, Thạch Thương Ly hiển nhiên hội tụ hai yếu tố đó, đương nhiên bị cô ta liệt vào danh sách đối tượng quyền rũ. Trước khi phỏng vấn cúi đầu nói chuyện riêng với hần mấy câu, Thạch Thương Ly mặt không thay đổi nhưng cũng nể mặt trả lời mấy câu, ánh mắt nhìn sang Loạn Đậu Đậu, khoe môi chứa nụ cười như ẩn như hiện, phát huy khí chất vô cùng tinh tế.

Loạn Đậu Đậu đứng một bên nghiêng răng nghiêng lợi, mặc dù không nghe được rốt cuộc bọn họ đang nói gì nhưng trong lòng vẫn khó chịu, vô cùng khó chịu! Phân Ruồi chưa từng gặp phụ nữ sao? Làm gì cúi đầu bàn luận xôn xao như vậy, thăm hỏi lúc nào chẳng được? Còn nữa hần nở nụ cười là có ý gì? Hần chưa từng với cô như vậy bao giờ!

Chín Bạch đứng bên cạnh cô, cảm giác có chút u ám, cúi đầu nhìn cô: “Loạn Đậu Đậu cô sao vậy?”

“Liên quan gì đến ông!” Loạn Đậu Đậu tức giận quát, nếu không phải Chín Bạch muốn phỏng vấn Thạch Thương Ly thì làm sao bọn họ quen nhau.

Sắc mặt Chín Bạch tối sầm, nhỏ giọng quát: “Có phải cô lại ngứa da hay không?”

Loạn Đậu Đậu giống con sư tử nhỏ tức giận, rầm rì, miệng như con ếch, trọn to mắt nhìn ông ta: “Ông thử nói một lần nữa với tôi như vậy xem? Ông có tin hay không tôi lập tức gọi tổng giám đốc Thạch không phỏng vấn nữa? Có tin hay không ngày mai tòa soạn sẽ đóng cửa?”

Chín Bạch sững sốt, sắc mặt tối sầm nhìn Loạn Đậu Đậu. Rõ ràng Loạn Đậu Đậu hay bị người khác bắt nạt cũng có lúc cũng sẽ rất hung dữ, còn dám lớn tiếng nói chuyện với ông ta như vậy! Quả nhiên có chỗ dựa có khác! Quả nhiên cô có gian tình với Thạch Thương Ly!

“Ha ha.....Đậu Đậu! Tôi chỉ nói đùa với cô thôi! Đừng tức giận, xin bớt giận, uống miếng nước cho hạ hỏa!” Ân cần lấy nước suối mời cô.

Loạn Đậu Đậu hất cằm, vênh vao hả hê: “Không uống! Tại sao lại phải uống, tôi mà lại uống loại một đồng một chai sao? Ông xem có được không chứ? Lại đối đãi với người khác như vậy! Hừ!”

Chín Bạch lập tức trọn to mắt, hướng về phía người vừa đi qua mắng: “Ai cho cậu đưa sản phẩm như vậy cho Đậu Đậu? Đi đổi một chai nước suối nhập khẩu!” Người vừa đi qua ưu thương chịu trận!

Loạn Đậu Đậu điệu võ giương oai, nhất thời cảm thấy mình giống như hươu cao cổ! Lần đầu tiên cảm thấy mình không phải cô bé lọ lem mà là nữ vương! Tâm tình thoải mái, thì ra cảm giác hồ cảm thoải mái như vậy! Khó trách nhiều người thích nịnh hót như vậy!

Thấy khuôn mặt bi ối của Chín Bạch đang cố lấy lòng mình, cô thật sáng khoái! Uống nước suối nhập khẩu, mẹ kiếp mùi vị đúng là tốt hơn nước suối giá một đồng!

Tiến hành phỏng vấn Thạch Thương Ly đồng ý cho phép ghi âm, thậm chí đồng ý chụp hình làm ảnh bìa mà từ trước đến giờ hần chưa bao giờ đồng ý! Loạn Đậu Đậu trọn mắt, nghi ngờ lỗ tai mình nghe sai, hần lại đồng ý chụp hình làm ảnh bìa của tạp chí Bát Quái, quả nhiên là đầu óc có vấn đề, quá xem trọng công chúa quan hệ xã hội rồi!

Phân Ruồi, không biết xấu hổ! Thấy người ta xinh đẹp cái gì cũng đồng ý, sắc phôi, sắc lang!

Nữ vương tức giận hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, quay đầu bước đi, không muốn thấy hình ảnh như vậy! Chín Bạch nhìn chằm chằm khuôn mặt anh tuấn của Thạch Thương Ly, hai mắt sáng lóa, giống như nhân dân tệ đang vẩy tay với mình.....Có tiền lấy vợ, có tiền mua sữa bột, có tiền chơi mạt chược, có tiền mua rượu thuốc lá.....

Công chúa quan hệ xã hội: “Cảm ơn tổng giám đốc Thạch hôm nay đã đồng ý cuộc phỏng vấn này. Cuối cùng có một vấn đề hơi riêng tư, cũng là thay mặt cho phái nữ muốn hỏi, hiện tại tổng giám đốc Thạch còn độc thân sao? Hay là có người trong lòng hay chưa?”

Sắc mặt Thạch Thương Ly ưu nhã, môi mỏng khẽ nở nụ cười nhạt, ánh mắt quét về vị trí kia lại phát hiện ra vị trí đó trống rỗng, môi mỏng mím lại thành một đường cong. Thu hồi con người sắc bén, lạnh lùng trả lời: “Xin lỗi, vấn đề riêng tư như vậy tôi từ chối trả lời.”

Âm trầm đứng lên.

Công chúa quan hệ xã hội sừng sốt một chút, đầu đầy mê hoặc, rốt cuộc là thế nào? Vừa rồi còn rất tốt, rất phối hợp phòng vấn, tại sao lại đột nhiên thay đổi nét mặt như vậy? Quả nhiên, người có tiền đẹp trai, tính khí lại hơn người!

Loan Đậu Đậu ngồi ở sân thượng, hai chân để ngoài không trung, bầu trời xanh thăm thẳm, giá rất mát, ánh mặt trời rực rỡ, tâm tình lại rất tệ. Công miện nói lảm nhảm “Phân Ruồi, Phân Ruồi! Tôi ngày ngày giúp anh giặt quần áo nấu cơm anh chưa từng cười dịu dàng với tôi như vậy! Cái người trong đầu đầy vàng này, thật là hư! Hừ!”

Bởi vì trước kia cô hay lên đây ăn trưa cho nên sớm thành thói quen. Chỉ là Thạch Thương Ly không thấy cô mà tâm hoảng ý loạn giống như kiến bò trên chảo nóng.

Hắn hỏi rất nhiều người đều không thấy Loạn Đậu Đậu, Chín Bạch bị Thạch Thương Ly mắng xối xả, không ngừng tìm kiếm, lần này tòa soạn không tránh khỏi có nguy cơ đóng cửa. Chín Bạch kêu rên trong lòng: “Loan Đậu Đậu cô có ý lừa tôi đúng không!”

Thạch Thương Ly đi ra khỏi tòa soạn chợt nghe thấy tiếng người đi đường: “Ai, cậu nhìn xem có người ngồi ở tầng thượng!”

“Đúng vậy! Cô ấy muốn làm gì? Tự tử sao?”

“Thật là nguy hiểm, thật đáng sợ.....Hình như cô ấy muốn tự tử.....Làm sao đây?”

“Nhanh báo cảnh sát, nhìn cô ấy rất trẻ, chết thì rất đáng tiếc.....”

Thạch Thương Ly ngẩng đầu nhìn thấy trên tầng thượng có người đang ngồi, hai chân dáo động ở giữa không trung, thân thể gầy gò chập chờn trong gió. Trong nháy mắt trái tim hắn cũng treo lơ lửng giữa không trung, đôi mắt nâu sắc bén khẩn trương nhìn chăm chăm bóng dáng kia, dù có hóa thành tro bụi hắn cũng nhận ra.....Loan Đậu Đậu!

Chết tiệt, vật nhỏ sao lại leo lên cao như vậy, ngồi chỗ đó rất nguy hiểm!

Chín Bạch chạy ra ngoài thở hồng hộc: “Xin lỗi, không tìm thấy Đậu Đậu.....”

“Đưa tôi lên sân thượng.” Thạch Thương Ly lạnh lùng cắt lời ông ta.

“Hả?” Chín Bạch không hiểu nhìn mặt trời u ám, so với vừa rồi có phần khủng khiếp hơn: “Nhưng.....”

“Dài dòng nửa ngày mai tòa soạn sẽ đóng cửa!” Thạch Thương Ly lạnh lùng nhìn hắn, trực tiếp bước đi, trong lòng rất lo lắng, vật nhỏ đáng chết, thật hay gây phiền toái!

“A.....tổng giám đốc Thạch.....” Chín Bạch thê lương kêu rên, đi theo phía sau hắn, đầu đầy mồ hôi. Trong lòng điên cuồng hét: “Loan Đậu Đậu, nếu tòa soạn đóng cửa, tôi có thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho cô!”

Loan Đậu Đậu nhìn phong cảnh xung quanh, chợt cúi đầu thấy rất nhiều người tụ tập dưới đất hiếu kỳ nói: “Không thể nào! Tạp chí còn chưa bán sao đã có nhiều người đứng ngoài cửa như vậy?”

Quả nhiên mị lực của Phân Ruồi rất lớn!

“Loan Đậu Đậu!” Giọng nói âm trầm từ sau truyền đến, đôi tay cô run lên, thân thể thiếu chút nữa ngã xuống.

Trái tim Thạch Thương Ly thót lên, tâm tình không thể khống chế cực kỳ tức giận quát lên: “Đưa tay cho anh, đừng nhìn lung tung.”

Loan Đậu Đậu quay đầu thấy hắn tức giận, tâm tình không khỏi khẽ run. Mẹ ơi, sao hắn lại tức giận như vậy? Không phải giờ này hắn vẫn đang nói chuyện với công chúa quan hệ xã hội sao, hay là bị cô ta chọc rồi, sao lại tức giận như vậy? Nhưng cũng không phải lỗi của cô! Hắn nên đi tìm công chúa đó cứ không phải cô!

Ánh mắt cảnh giác nhìn hắn, đôi tay nắm chặt lan can, chỉ sợ sợ một chút liền ngã xuống.

Thạch Thương Ly từng bước từng bước đi tới, cảnh giác nhìn cô, mím môi nói: “Vật nhỏ xuống với anh.”

“Tôi.....” Loan Đậu Đậu cả lăm, sợ hãi nhìn ánh mắt như muốn ăn thịt người của hắn, theo bản năng lác đầu: “Tôi không muốn.....Anh đừng tới đây.....Đừng tới đây! Tôi nữa.....Tôi nữa tôi sẽ nhảy xuống!”

Trời đất! Cô đang nói gì vậy! Thật muốn tát cho mình một bạt tai.

Quả nhiên Thạch Thương Ly không dám đi qua, dừng bước nhìn chăm chăm cô. Đè nén lo lắng cùng nóng nảy, tâm bình khí hòa mở miệng: “Em có biết ngồi chỗ đó rất nguy hiểm hay không? Đi xuống trước đã, có chuyện gì chúng ta cùng nhau nói!”

Loan Đậu Đậu lác đầu, ánh mắt phòng bị nhìn hắn, cắn môi, quát cường nói: “Không muốn, không muốn!” Cô không xuống, xuống nhất định sẽ bị hắn nắn chết!

Thạch Thương Ly nhú mày, sắc mặt xanh lét, hơi thở không tự chủ được tản ra. Giọng nói từ trong kẽ răng phát ra: “Loan Đậu Đậu, rốt cuộc em muốn làm gì?”

Cô muốn làm gì? Cô làm sao biết cô muốn làm gì?

Loan Đậu Đậu bị hấn hỏi thì sững sốt, cô muốn hóng gió một chút thôi. Là hấn muốn làm gì mới đúng!

“Loan Đậu Đậu, em đừng khiêu chiến sự kiên nhẫn của anh.” Khuôn mặt âm trầm của Thạch Thương Ly khẽ xẹt qua một chút nóng nảy, trái tim đập loạn, chỉ sợ cô ngu ngốc đó sẽ ngã xuống.

Cơ thể Loan Đậu Đậu khẽ run, trong lòng không phục, tại sao hấn và phụ nữ khác cúi đầu nói chuyện xôn xao, còn cô lại bị hấn mắng! Bị gió thổi nên giọng cô hơi run: “Tôi khiêu chiến kiên nhẫn của anh thì sao? Thế nào? Sao anh lại tức giận với tôi? Anh cũng không phải ba tôi, không phải mẹ tôi, càng không phải bạn trai tôi, tại sao lại quản nhiều như vậy!”

Thạch Thương Ly sững sốt, đôi mắt phượng híp lại, giọng nói lạnh như băng phiêu tán trong gió: “Em nói lại lần nữa xem?”

Sắc mặt của hấn ngày càng đáng sợ. Trong lòng Loan Đậu Đậu rất sợ hãi, có cảm giác khó chịu! Mẹ kiếp hình như lại làm hấn tức giận rồi.

“Vật nhỏ, anh cho em lựa chọn, bây giờ nhảy xuống hoặc là xuống đây với anh.”

“Hả?” Loan Đậu Đậu há hốc mồm nhìn hấn. Mẹ kiếp! Có nhân tính hay không? Hấn lại bảo cô nhảy xuống? Quay đầu lại liếc độ cao, xong rồi.....Muốn ngất! Thân thể say lao đảo, tay cũng không còn sức níu giữ.

“Shit!” Thạch Thương Ly vừa thấy bộ dáng của cô không nhịn được khẽ nguyền rủa một tiếng, ôn tồn nói: “Đậu Đậu, xuống đây.”

Loan Đậu Đậu uất ức méo miệng, nước mắt lăn dài: “Sao anh với người phụ nữ khác nói chuyện xôn xao còn tôi lại bị anh mắng? Phân Ruồi chết tiệt, Phân Ruồi hư. Bắt nạt tôi giặt quần áo nấu cơm dọn dẹp vệ sinh còn phải hầu hạ anh, anh còn hung dữ với tôi? Động một chút là trêu tôi, quát tôi, đối xử với tôi dịu dàng một chút không được sao.....Ô ô.....”

Tôi khóc cho anh xem! Nước mắt chảy dài trên má, trong suốt, lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Thạch Thương Ly nhú mày, không khỏi hoài nghi cô.

Người kia là hấn sao? “Anh có đối xử với em như vậy sao?”

“Có, lúc nào cũng có!” Loan Đậu Đậu kích động quát, thân thể lắc lư. Tim Thạch Thương Ly cũng nhanh rút ra ngoài.

“Có, em nói có là có!” Thạch Thương Ly bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là trấn an vật nhỏ. Trong lòng thầm nghĩ, chờ em xuống, chúng ta tính sổ sau.

Loan Đậu Đậu hít mũi, bộ dáng cực kỳ tội nghiệp. Nghe hấn nói có, trong lòng dễ chịu! Quả nhiên nước mắt của con gái có lực sát thương không nhỏ! Khó trách mỗi lần Đồng Thoại bị Hải Quy bắt nạt, cô ấy đều không nói gì chỉ khóc!

“Em nói đi, rốt cuộc phải thế nào thì em mới chịu xuống?” Thạch Thương Ly tính dụ dỗ cô xuống!

“Sau này anh không được tức giận với tôi, không được quát tôi lại càng không được trêu tôi!”

“Được!”

“Sau này không được đòi gra giường liên tục, ba ngày thay một lần, giặt gra giường rất mệt!” Mẹ kiếp khi lần đầu tiên đến nhà giặt gra giường hấn liền bắt cô giặt gra giường mỗi ngày, còn phải giặt tay!

“Được!”

“Sau này không được phép cười dịu dàng với người con gái khác, cho tới bây giờ anh chưa từng cười với tôi như vậy.” Nói xong Loan Đậu Đậu rất muốn tát cho mình một bạt tai, mẹ kiếp sao cô lại nói cái này làm gì?

Thạch Thương Ly sững sốt, mơ hồ nghe được trong lời nói của cô có mùi dấm, nghĩ đến lúc này hấn mới nói chuyện với người phụ nữ kia, khoe miệng khẽ nhếch, thì ra là cô ghen. Trong lòng nhẹ nhõm, thậm chí vì cô ghen mà vui vẻ!

“Anh có thể đồng ý với em một trăm chuyện! Bây giờ em xuống trước đã!” Thật sự không thể chịu đựng được khi thấy cô ở chỗ nguy hiểm như vậy! Trước tiên đáp ứng mọi thứ với cô.

Hả? Dễ nói chuyện vậy sao?

Loan Đậu Đậu mừng thầm, như vậy chẳng phải cô lời to sao! Sau này chuyện nấu cơm cũng có thể liệt vào một trăm chuyện rồi. Làm người quan trọng nhất là cái gì? Đương nhiên là có cây cỏ thụ lớn! Với cá tính của Thạch Thương Ly có thể bức đến nước này thật không dễ.

Loan Đậu Đậu khẽ động cơ thể, mẹ kiếp cái mông do ngồi lâu quá nên cứng lại. Hai chân cũng bắt đầu tê dại, cả người lung lay, xiêu vẹo chỉ chờ c đổ. Thạch Thương Ly kinh hồn bạt vía, từng bước từng bước tới gần. Trên trán đầy mồ hôi, lòng bàn tay ướt nhẹp.

Loan Đậu Đậu liếc về phía hấn, trong lòng hoảng hốt, chân bước hụt, cả người ngã xuống cô giống như người chết chìm trong khoảng không chằm một giây tay trái nắm được lan can. Cả người lơ lửng giữa không trung, giống như nụ hoa dập chòn trong bão. Mọi người phía dưới nhìn thấy hoảng hốt.....

“A.....Cô ấy nhảy xuống rồi!”

“Thật là ngu ngốc! Sao lại nghĩ quẩn như vậy.....!”

“Té xuống có chết không?”

“Nói nhảm, cao như vậy không chết mới lạ!”

Loan Đậu Đậu chảy nước mắt, mẹ kiếp cô còn trẻ như vậy, không muốn chết sớm! Ô ô.....Phân Ruồi cứu tôi.....!

Khuôn mặt Thạch Thương Ly biến sắc, xông lên không để ý tới cánh tay phải chưa khỏi nắm lấy tay trái của cô.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Con rùa vàng khốn khiếp trứng luộc trong nước trà!

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc hấn kịp nắm tay cô, mười ngón tay nắm chặt, thế nào cũng không buông.

“Ô ô.....Tôi rất sợ.....Thương Ly.....” Loan Đậu Đậu nắm chặt tay hấn không chịu buông ra, ngón tay dài bám vào tay hấn đến nổi rỉ máu.

Khuôn mặt anh tuấn trắng bệch, không khỏi nhú mào, tay trái vươn ra, giọng trầm thấp tỉnh táo: “Đưa tay phải của em cho anh, nắm chặt tay anh!”

Loan Đậu Đậu sợ đến nỗi hồn bay phách tán, căn bản không biết cái gì là trái cái gì là phải, sững sờ một lúc mới đưa tay lên. Thạch Thương Ly nhanh chóng bắt lấy tay cô, nửa người nằm trên lan can, thanh can đập vào eo hấn, huống hồ vai phải còn bị thương, rất đau, đầu ngón tay lạnh lẽo bắt được tay cô, đau đến mức cũng không buông tay.

Tình yêu có phải như vậy không, đau cũng không chịu buông tay.

Chín Bạch đứng ở một bên sợ hãi kêu to: “A.....Nhảy lâu sao! Làm sao đây? Làm sao đây?” Ông đứng tại chỗ không biết làm gì!

“Tôi đây giúp một tay!” Thạch Thương Ly khó khăn nói ra một câu.

“Hà?” Sắc mặt Chín Bạch trắng bệch, đứng ở xa chết cũng không chịu bước tới, bộ mặt sung vù sợ hãi: “Tôi, tôi rất mảnh mai, tôi sợ độ cao.....”

“.....”

“.....”

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Những nhân viên khác cũng đi lên, mặt mờ mịt nhìn cảnh tượng trước mặt, không biết làm sao.

Chín Bạch hung hăng đập mông bọn họ mấy cái, quát lên: “Mau đi cứu người, còn đứng đó làm gì?”

“A a!” Mấy người như mới tỉnh lại từ giấc mộng, chạy đến giúp một tay.

Đôi tay Loan Đậu Đậu nắm chặt tay hấn, nhận thấy hơi sức của hấn từ từ kéo lên nhưng có một sự hút cơ thể cô, không để cho cô rơi xuống. Đôi mắt của hấn có lo lắng cùng sợ hãi, không một chút che giấu.

Trong lòng như hoa nở, một dòng nước ấm khẽ chảy qua, dịu dàng, rất an tĩnh, lần đầu tiên có cảm giác được người khác quan tâm! Vì cô đỡ đạn, biết rõ vai chưa khỏi hấn có chết cũng không chịu buông tay.....

Trong lòng có một dòng nước ăm cuộn cuộn chảy hòa vào máu, tiến vào hốc mắt, lẳng lẳng rơi xuống, giọt nước mắt óng ánh trong suốt lẫn trên khuôn mặt trắng nõn, hít mũi, hai mắt nhìn thẳng hần, giờ phút này không còn chút sợ hãi nào.

Thạch Thương Ly nhú mày cho rằng cô sợ nên khóc. Thờ hờn hèn nắm tay cô, gian nan mở miệng: “Đậu Đậu không sợ, không có chuyện gì.....Không khóc.....”

Giọng của hần đê mê, dồi dào tình tứ, so với giọng nam trên radio còn dễ nghe hơn, tràn đầy sinh lực. Nhưng giờ phút này giọng nói này làm cho cô càng khóc dữ dội hơn, rất kích động.

Phân Ruồi anh đừng đối xử với tôi tốt như vậy được không?

Một người nắm lấy cơ thể Thạch Thương Ly để hần không mất thăng bằng, còn hai người khác bắt lấy tay Loan Đậu Đậu, ba người hợp lực kéo cô lên. Quần áo ma sát vào tường, khó tránh khỏi bị rách.

Loan Đậu Đậu được nhắc lên, hai chân căn bản mềm nhũn không còn sức lực để đứng, ngồi trên mặt đất. Mấy người kia cũng thờ hờn học, Chín Bạch thờ phào nhẹ nhõm, thảm thán: “May mắn không chết ở tòa soạn của mình, nếu không có mười Thạch Thương Ly cũng không cứu vãn được tòa soạn của mình.”

Cánh tay phải của Thạch Thương Ly đau đến chết, đừng nói cử động ngay cả ngón tay cũng cứng ngắc không còn sức. Đôi mắt lạnh lùng nhìn Loan Đậu Đậu ngồi trên mặt đất, sắc mặt căng thẳng, xanh đến cực hạn. Lập tức ngồi xồm xuống, quên mất cánh tay phải vẫn còn đau, nắm cổ áo cô giờ lên, vô tình không biết bàn tay lấy sức lực ở đâu vỗ một cái vào mông cô.

“A.....A.....”

Loan Đậu Đậu đau đến nỗi kêu to, hoàn toàn không nghĩ đến hần sẽ làm như vậy. Khuôn mặt hoàn toàn sừng sốt, kêu gào: “Buông tôi ra.....Không cho phép đánh mông tôi.....A.....Thạch Thương Ly khốn kiếp.....”

Cô càng gọi càng hung hăng, Thạch Thương Ly ra tay càng nặng. Cựa kỳ tức giận, nghĩ tới tình cả vừa rồi, trong lòng run sợ, loại cảm giác đó hần chưa từng có. Vật nhỏ làm cho hần sợ đến thiếu chút nữa tìm ngừng đập.

“Khốn kiếp, khốn kiếp.....Ô ô.....Thật là đau! Anh buông tôi ra.....A.....Thạch Thương Ly khốn kiếp.....”

Loan Đậu Đậu gãy giữa rất nhanh không còn sức, bàn tay hần vẫn rơi xuống, nổi lên không dứt. Nước mắt cứ thế chảy xuống, nước mắt nước mũi tèm lem, nhìn rất nhếch nhác. Những người khác đứng ở một bên nhìn thấy tròn tròn mắt, trở thành tượng sống.

Con rùa vàng khốn kiếp, mới vừa rồi còn làm cô cảm động, cảm thấy hạnh phúc! Hạnh phúc cái gì! Cự nhiên ở trước mắt mọi người, trước mặt đồng nghiệp cũ đánh mông cô! Cô gào khóc, một chút hình tượng cũng không có!

“Anh vô sỉ hạ lưu hèn hạ.....A.....Anh xấu xa không bằng cảm thú.....A.....Anh thật bất lương tâm.....”

“.....”

“Đau.....Con rùa vàng khốn nạn.....Con rùa vàng khốn kiếp trướng lược trong nước trà.....”

“.....”

“Ô ô.....Ba mẹ ơi cứu con.....Ô ô.....Đồng Thoại cứu mình.....A.....Tô Triệt cứu em.....”

Nghe thấy “Tô Triệt”, sắc mặt Thạch Thương Ly càng khó chịu. Hần bất chấp tất cả cứu cô, lo lắng sợ hãi, run sợ nóng lòng, cô lại dám nhắc đến tên người đàn ông khác! Đáng chết! Xuống tay nặng hơn!

“A.....A.....A.....Đau.....Anh nhẹ tay một chút.....Ô.....” Loan Đậu Đậu nghẹn giọng nói!

Mọi người đứng ở một bên tròn mắt, lời này làm cho người nghe cảm thấy kỳ quái!

“Đừng đánh.....Ô ô.....” Than thở khóc lóc, điềm điềm đáng yêu, nghe rất đau lòng.

Thạch Thương Ly nghe thấy giọng cô bàn tay dừng lại giữa không trung, đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm cô, lạnh giọng quát lớn: “Sau này còn dám đến chỗ nguy hiểm hay không?”

“Ô ô.....Không, không dám.....” Loan Đậu Đậu hít mũi, không biết đã nuốt bao nhiêu nước mắt vào bụng, đau muốn chết. Cái mông nóng rát, thật là đau! Thật hoài nghi không biết bị hần đánh như vậy có chảy máu không!

“Sau này còn dám làm chuyện nguy hiểm nữa hay không?”

“Không ô ô.....Không dám.....” Mẹ kiếp Phân Ruồi, tôi và anh không xong rồi! Tôi cũng biết cái gì gọi là “Giữ lại núi rừng, lo gì không có củi đốt!”

Đôi mắt sắc bén rút cuộc tỏ ra hài lòng, nhắc cô lên ôm vào trong ngực, để cả người cô bám vào mình. Nghiêng đầu nhìn chung quanh một vòng cuối

cùng đôi mắt lạnh lẽo nhìn Chín Bạch: “Chuyện ngày hôm nay nếu truyền đi, ông không cần xuất hiện ở thành phố này nữa.”

Chín Bạch sợ đến nỗi toát mồ hôi, lập tức cúi đầu khom lưng thề bảo đảm: “Tổng giám đốc Thạch yên tâm, chuyện ngày hôm nay tuyệt đối không bị truyền ra ngoài! Chúng tôi không nhìn thấy gì, cái gì cũng không nhìn thấy. Mọi người nói có đúng không?” Ánh mắt của hắn bắn qua.....

“A.....Dạ dạ dạ! Chúng tôi không thấy gì hết! Hôm nay thời tiết thật đẹp!” Trăm miệng một lời, khí thế hào hùng!

Lúc này Thạch Thương Ly mới thu hồi ánh mắt, di chuyển bước chân. Loạn Đậu Đậu đi theo, cái trán đầy mồ hôi, sau lưng ướt đẫm. Mỗi một bước đi đều rất đau, mẹ kiếp so với người ta xào lán em gái nhỏ còn đau hơn! Phân Ruồi anh với tôi không xong rồi!

Mọi người giương mắt nhìn bọn họ rời đi, không khỏi lau mồ hôi lạnh, đều là do khí thế to lớn của Thạch Thương Ly dọa sợ! Lần đầu tiên nhìn thấy Thạch Thương Ly, lần đầu tiên nhìn thấy Thạch Thương Ly đánh phụ nữ, lần đầu tiên bị ánh mắt giết người nhìn chằm chằm.....Một câu nói không muốn bọn họ liên tục hiểu!

Tình cảm của Thạch Thương Ly đối với Loạn Đậu Đậu sâu như biển rộng!!!

Có lẽ Loạn Đậu Đậu sợ cũng khóc mệt, cũng có khả năng bị hắn đánh không còn hơi sức. Lên xe nằm trên đùi hắn, nước mắt chảy vài giọt sau đó nằm ngủ. Ngủ cũng tốt, ngủ mới không đau!

Rốt cuộc Thạch Thương Ly cũng bớt căng thẳng lạnh lùng, thờ dài một cái. Bả vai co rút đau đớn, cảm giác đau thấu xương, tràn ngập trong cơ thể, dọc theo cả tứ chi. Ánh mắt lạnh lẽo khẽ dịu xuống, có chút bất đắc dĩ, có chút dờ khóc dờ cười.

Cô bé ngu ngốc này, lá gan càng ngày càng lớn, càng ngày càng làm càn!

Nhưng hắn càng ngày càng không có biện pháp buông tay!

Trừ việc nhà, cô không biết gì, thần kinh không ổn định nhưng tình cảm nhẫn nại, cầu nhàu như bà già, có lúc lại hoạt bát nghịch ngợm! Lần này bị đánh trước mặt mọi người nhất định rất tự ái. Nhìn dáng dấp của cô hắn không khỏi lắc đầu.

Loạn Đậu Đậu nằm lý trên giường, dùng chăn che kín đầu chỉ chừa một khe hở nhỏ để hô hấp, mông vênh lên cao, tạo thành tư thế giống con ếch. Vừa nức nở vừa ném khăn giấy lên sàn nhà!

Thạch Lăng đẩy cửa ra thấy sàn nhà đầy khăn giấy sợ hết hồn, nhìn Loạn Đậu Đậu trên giường, không nhìn được cười lên. Uốn eo cái mông đi qua, quan tâm hỏi: “Đậu xanh nhỏ, em sao rồi? Đừng khóc, anh Lăng yêu.”

“Ồ ồ.....” Loạn Đậu Đậu chảy nước mũi, giọng khàn khàn: “Cút đi, đừng làm phiền tôi! Bây giờ tôi như Mạnh Khương nằm trên giường khóc, tôi phải khóc cho phòng ngập lụt.....”

Phân Ruồi hừ, dám đánh mông cô trước mặt nhiều người như vậy! Tôi khóc ngập phòng cho anh tức chết!

Thạch Lăng tối sầm mặt.

“Đậu Xanh nhỏ yêu dấu, anh còn chưa chết.....Em đừng khóc ngập lụt phòng ốc, anh Lăng yêu đừng khóc nữa.....”

Nói xong muốn vén chăn lên, động tác Loạn Đậu Đậu nhanh hơn, trực tiếp đá hắn ta một cái quất: “Không cho phép hôn, không cho phép hôn cũng không cho hôn.....Ui.....Đau chết tôi!”

Thạch Lăng bất ngờ bị cô đập xuống giường, vừa nghe thấy cô kêu đau lập tức bò dậy khấn trương nhìn cô: “Đau? Đau ở đâu?”

Loạn Đậu Đậu nằm lý trên giường, mặt đầy nước mắt: “Ồ ồ.....Cái mông! Thật là đau.....nóng như lửa.....Ồ ồ.....Trứng gà thú, tên đàn ông thói tha, con rùa vàng trứng luộc trong nước trà, đánh mông tôi!”

Hả.....Sắc mặt Thạch Lăng khê hồng, nghiêng đầu liếc mông cô một cái, nghĩ muốn đưa tay lên chạm vào nhưng nghĩ lại thấy quá bỉ ổi, thấy đậu hũ lại không thể ăn thật là khó chịu!

“Anh chưa biết ai đánh em? Em nói cho anh biết, anh giúp em đánh hắn! Mẹ kiếp dám bắt nạt Đậu xanh nhỏ của anh! Chán sống rồi sao!”

“Còn có thể là ai? Phân Ruồi hừ! Anh đề hắn xuống cho tôi đánh mông hắn, đánh cho mông hắn nở hoa luôn!” Loạn Đậu Đậu nghiêng răng nghiêng lợi cảm phần quất! Đánh cô xong liền bỏ chạy không thấy người đâu!

“A.....” Thạch Lăng tròn mắt. Chặc lưỡi hít hà: “Không thể nào? Hắn chưa bao giờ đánh phụ nữ? Không phải hắn không bao giờ ra tay với phụ nữ sao?”

“Xấu lắm! Xấu lắm! Tất cả đều xấu!” Loạn Đậu Đậu cực kỳ tức giận quát: “Hắn là cầm thú, không đúng! Không bằng cầm thú! Tôi hận anh ta.....Ồ ồ.....”

Thạch Lăng: “.....” Hắn ta không thể đi đánh Thạch Thương Ly!

Loan Đậu Đậu thấy hấn vừa rồi còn đầy cảm phần bây giờ đã không còn tình thần, khinh thường nói: “Cũng biết không thể tin đàn ông các người! Không có ai tốt, chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, người xấu! Không muốn để ý đến các người nữa!” Lớn tiếng rầm rì, nghiêng đầu sang chỗ khác!

Thạch Lăng ngậy người! Sao lại liên quan đến hấn ta? Yên lặng cũng bị trúng đạn sao? Bất đắc dĩ lắc đầu đi ra khỏi phòng, suy nghĩ phải làm gì Đậu xanh nhỏ mới vui về? Cô thích ăn gì, thích xem chương trình gì, thích nghe bài hát gì?

Loan Đậu Đậu nghe thấy tiếng đóng cửa, cô đợi một lúc không có động tĩnh gì. Lúc này mới bò dậy, thay quần áo, tư thế đi bộ cũng rất quái dị, bởi vì cái mông rất đau! Phân Ruồi ra tay nặng như vậy, nếu như bị hấn đánh sưng như bánh bao nói không chừng cô sẽ hạ độc vào đồ ăn giết chết hấn!

Đứng ở cửa đợi đến khi trời tối. Rốt cuộc nghe thấy tiếng xe về, Loan Đậu Đậu ngẩng đầu nhìn thấy Thẩm Nghịch xuống xe, đôi mắt âm u trống rỗng không có một chút ánh sáng, như hang động sâu không đáy. Anh ta từng bước từng bước đi tới, mỗi bước đi đều rất bình thường bởi vì đã rất quen thuộc cho nên trực tiếp đi đến cửa.

Thẩm Nghịch nhảy bèn phát hiện ra có người ở bên cạnh, giọng trầm thấp vang lên: “Ai?”

Loan Đậu Đậu hít mũi một cái, nghĩ đến anh ta cả đời phải sống trogn bóng tối thật đáng thương, hốc mắt lại đỏ lên.

Thẩm Nghịch nhú mày, sắc mặt phức tạp, dò hỏi: “Đậu Đậu?”

“Ừ!”

“Vào nhà đi.” Đôi tay Thẩm Nghịch có chút run rẩy, không nghĩ sớm như vậy lại gặp cô một mình. Còn là cô đứng trước cửa nhà anh ta, không biết đợi đã bao lâu. Nghe giọng nói hình như cô khóc, đã xảy ra chuyện gì sao?

Loan Đậu Đậu đi theo anh ta vào nhà, đổi giày. Nghe thấy giọng hấn hỏi: “Sao không gọi điện thoại cho tôi? Chờ lâu chưa?”

“Không lâu lắm, tôi sợ làm ảnh hưởng công việc của anh.” May mắn Thẩm Nghịch không thấy tư thế quái dị của cô, cầm gối ôm nhét vào dưới mông trên ghế salon.

Thẩm Nghịch cởi bỏ áo khoác, kéo cà vạt, cởi khuya cài tay áo, cả người có mấy phần chán chường, anh ta vào chuyện chính: “Tìm tôi có chuyện gì?”

Loan Đậu Đậu ôm gối thao thao bất tuyệt chuyện Thạch Thương Ly cảm thú, bắt nạt cô như thế nào, sắc mặt hèn hạ vô sỉ như thế nào.....

Thẩm Nghịch dựa vào ghế salon, hai chân duỗi thẳng, bàn tay chống đỡ khuôn mặt, lười biếng như mèo Ba Tư. Từ đầu đến cuối không nói tiếng nào, không cắt đứt lời cô.....cũng không nhú mày. Cứ như vậy lẳng lặng nghe, im lặng như không khí.

Cũng may Loan Đậu Đậu có thể thấy hấn biết hấn không phải không khí, mặc dù không lên tiếng nhưng rất nghiêm túc nghe cô nói chuyện!

“Anh nói hấn ta có quá đáng không? Những người kia là đồng nghiệp cũ của tôi? Tôi cũng có lòng tự trọng?” Loan Đậu Đậu hít mũi, giọng nói cực kỳ đáng thương.

Sắc mặt Thẩm Nghịch không thay đổi, thờ ơ. Khóe miệng khẽ nâng, giọng nói ôn hòa: “Tôi có thể hỏi cô, tại sao cô lại muốn nói những chuyện này với tôi?”

“Hả?” Loan Đậu Đậu bị hỏi bất ngờ. Về mặt ngờ ngạc nhìn hấn, tròn mắt lóe lên, tại sao cô lại muốn nói cho Thẩm Nghịch nghe? Chẳng qua là cô muốn tỏ cáo với ai đó mà người đầu tiên cô nghĩ đến chính là Thẩm Nghịch. Có thể cảm thấy anh ta quá lạng yên, sẽ là người nghe tốt nhất. Cắn móng tay chân chờ nói: “Có thể.....Cảm thấy là chị em tốt!”

Có thể nói: “Bởi vì anh ta đồng tính luyến ái nên là chị em tốt của cô!”

Thẩm Nghịch tối sầm mặt, bất đắc dĩ than thở: “Loan Đậu Đậu, về sai cô ít tới tìm tôi đi!”

“Tại sao? Có phải anh cũng cảm thấy tôi rất phiền không?” Loan Đậu Đậu thận trọng nhìn anh ta, nước mắt bắt đầu rơi.

“Tôi sợ mình kiểm chế không được bóp chết cô. Ai là chị em tốt của cô?” Giọng nói lạnh lẽo cùng nguy hiểm của Thẩm Nghịch vang lên.

Loan Đậu Đậu le lưỡi, lẩm bẩm: “Không phải chị em thì không pahi3 chị em, làm anh em cũng được.”

“.....”

“Ngu ngốc, chẳng lẽ cô không phát hiện ra cô oán trách một tiếng, nói đi nói lại nhiều lần như vậy cũng chỉ nói một người! Từ lúc đi vào cô đều nhắc đến hấn, cô biết như thế nghĩa là gì không?” Có lẽ ngồi một, Thẩm Nghịch đổi một tư thế thoải mái hơn.

Loan Đậu Đậu nhìn chằm chằm anh ta. Trần ngập tò mò hỏi: “Nghĩa là gì?”

Thẩm Nghịch thấy cô một chút tự giác cũng không có, bất đắc dĩ thở dài, bình tĩnh giải thích: “Loan Đậu Đậu, chúc mừng cô. Cô thích Thạch Thương Ly.”

Hả mồm tròn mắt, cả người cứng ngắc không có khả năng nhúc nhích, hoàn toàn hóa đá!

“Tôi thích Thạch Thương Ly?”

Điều này sao có thể!!!!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mơ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Nhanh tiết kiệm tiền!

Nụ cười của Loan Đậu Đậu cứng ngắc, không ngừng lắc đầu giống như vừa nói cho anh ta nghe vừa nói cho bản thân nghe: “Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào! Làm sao tôi có thể thích Phân Ruồi?”

Đàn ông trên thế giới có chết sạch cô cũng sẽ không thích hắn!

Những lời này vừa nói chưa bao lâu, tại sao cô lại có thể thích người không nên thích chứ? Cô chỉ cảm động, có chút cảm giác được hắn quan tâm mà thôi! Chỉ đơn giản như vậy mà thôi!

Thẩm Nghịch khẽ nở nụ cười, khuôn mặt bí hiểm giống như tất cả đều không liên quan đến mình. Lướt ánh mắt vào gương mặt cô giống như có thể thấy trạng thái khuôn mặt của cô lúc này thế nào, lời nói vô cùng sắc bén: “Nếu như không phải thích một người, tại sao cô không ngừng cẩn thận chăm sóc cuộc sống thường ngày của hắn? Nếu không phải thích một người, tại sao cô mặc cho hắn bắt nạt không lên tiếng? Nếu như không phải thích một người, thấy hắn thân mật với người phụ nữ khác mà nhảy lầu?”

Hả.....Loan Đậu Đậu tối sầm mặt, cố gắng giải thích: “Tôi lên sân thượng hóng gió, không phải tự tử!”

“Không khác nhau lắm!” Thẩm Nghịch quả quyết trả lời! Trong mắt anh ta quả thật không khác nhau!

“Hả.....” Loan Đậu Đậu bất đắc dĩ than thở, nắm tóc, khổ sở ôm đầu: “Tại sao có thể như vậy? Tôi mới quên Tô Triệt chưa bao lâu làm sao có thể yêu Phân Ruồi chứ? Chẳng lẽ tôi lại là một người phụ nữ đào hoa?”

Ồ ô, có chết cô cũng không thừa nhận!

Thẩm Nghịch khẽ nở nụ cười bất đắc dĩ, giọng trầm thấp lơ lửng: “Ai nói thích một người rồi không thể thích người thứ hai? Cô có thể quên Tô Triệt là do cô yêu anh ta không đậm sâu! Thích Phân Ruồi là bởi vì cô không cách nào khống chế trái tim của mình!”

“Cho nên.....” Loan Đậu Đậu ngẩng đầu ngây ngốc nhìn anh ta: “Không phải tôi đào hoa phải không?”

“Nếu cô cứ nghĩ như vậy tôi cũng không có ý kiến.” Vô lực nhún vai.

Đậu Đậu hít sâu một hơi, điều chỉnh tâm tình, một giây sau lại khó chịu. Bất lực méo miệng: “Nhưng nếu tôi thích hắn thì sao? Hắn không thích tôi? Hắn mắng tôi dần, còn nói tôi là phiền toái! Gia cảnh của hắn tốt, đáng người đẹp, tướng mạo tốt, trình độ học vấn cũng không kém.....Mọi thứ đều tốt nhưng tôi.....Không nói anh cũng biết.....Ồ ô.....Hắn nhất định sẽ không thích tôi.....”

Trong nháy mắt sắc mặt Thẩm Nghịch trở nên lạnh lùng, nghiêng đầu giống như đang nghe âm thanh gì: “Ồ chung với Tô Triệt cô có nghĩ đến những vấn đề này không?”

“Hả.....” Loan Đậu Đậu lại ngây người, nháy mắt nhớ lại thời gian yêu đương say đắm kia, nhiều nhất là Tô Triệt hôn môi cô. Hơn nữa cô chưa bao giờ nghĩ đến gia đình Tô Triệt cũng như trình độ học vấn: “Không có.”

“Thì ra là.....” Thẩm Nghịch hít sâu một hơi, dừng lại một lúc mới nói hết nửa câu còn lại: “Cô đã yêu hắn.”

Những lời đó như thiên lôi! Giờ phút này lời đi! Loan Đậu Đậu không thốt nên lời! Vừa mới tiêu hóa hết tin tức cô thích Phân Ruồi, bây giờ đột nhiên lại thành “Yêu” sao lại nhanh vậy chứ?

“Chỉ có yêu một người mình mới cảm thấy tự ti, hèn mọn. Loan Đậu Đậu, cô yêu Thạch Thương Ly.” Giọng nói bình tĩnh thanh nhã của Thẩm Nghịch nói lên sự thật này.

“Tôi.....Tôi.....tôi.....” Miếng há rồi đóng nhiều lần nhưng thủy chung không nói nên câu!

Cô yêu Phân Ruồi sao? Yêu? Tình yêu?

“Vậy tôi phải làm sao? Sau này tôi vẫn ở nhà hấn còn phải ngày ngày đối mặt với hấn, tôi phải làm thế nào?” Loan Đậu Đậu nhào xuống sàn nhà, nín quẩn hấn lắc đầu, luống cuống: “Thảm Nghịch, Tôi không biết nên làm gì bây giờ!”

Thảm Nghịch nhủ mày, bắt lấy tay cô. Shit, chẳng lẽ cô không biết, đồng tính luyến ái cũng là đàn ông sao? Hạ thấp giọng, giọng nói lạnh lùng: “Vấn đề này cô chỉ có thể hỏi bản thân, tôi không thể cho cô đáp án!”

“Hả? Anh thông minh như vậy cũng không có đáp án, tôi làm sao biết phải làm thế nào? Tôi biết phải làm gì rồi còn phải hỏi anh sao!” Loan Đậu Đậu được voi đòi tiên bắt đầu oán trách, Thảm Nghịch không có suy nghĩ! Thấy chết mà không cứu!

Thảm Nghịch không để ý trong giọng nói của cô có chút không vui, đứng lên, giọng nói không che dấu được có chút mệt mỏi: “Tôi mệt muốn nghỉ ngơi. Cô về đi, còn có.....đừng nói với Thạch Thương Ly là cô đến gặp tôi.”

“Tại sao?”

“Bởi vì tôi và hấn là anh em, tôi với cô chỉ là bạn bè.”

“Uhm” Đậu Đậu cái hiểu cái không gật đầu. Đáng thương quỳ gối trên nhà anh ta, tro mắt nhìn anh ta đi về phòng.

Thảm Nghịch dừng lại trước cửa phòng, không quay đầu lại, chỉ thâm trầm chất vấn một câu: “Loan Đậu Đậu, tốt nhất cô nên suy nghĩ một chút! Có người ở cạnh mình sẽ tạo thêm phiền phức cho mình sao?”

Bùm.....Cánh cửa đóng chặt ngăn cách hai người, rõ ràng chỉ là một cánh cửa lại giống như vạn dặm. Loan Đậu Đậu nghĩ hoàn toàn ngược lại những gì Thảm Nghịch nghĩ! Lần này phát hiện.....!

Loan Đậu Đậu đi bộ, cúi đầu nghĩ tới vấn đề anh ta hỏi. Nếu như là người bình thường sẽ không tự rước lấy phiền toái vào người nhưng Phân Ruồi là người bình thường sao?

Tất nhiên không phải!

Cho nên vấn đề này không thể giải quyết như vậy! Rõ ràng Phân Ruồi cảm thấy cô đàn lại cảm thấy cô phiền toái nhưng vì cái gì muốn ở cạnh cô? Còn để ở trong nhà? Một là hấn không phải người bình thường, hai là hấn đối với việc nấu cơm giặt quần áo của cô tương đối hài lòng! Ba là như hấn đã từng nói có chức năng làm ấm giường, cho nên thỉnh thoảng hấn không cần đi ra ngoài vẫn có thể ấm giường lại có thể tiết kiệm tiền!

Tổng kết: Phân Ruồi lưu Loan Đậu Đậu ở bên người không liên quan đến thích với yêu, chỉ là do hấn hứng thú và hấn không phải người bình thường!

Cuối cùng tổng kết: “Thạch Thương Ly không thích Loan Đậu Đậu!

Kết luận cuối cùng này làm cho trái tim Loan Đậu Đậu khê lạnh, khóc không ra nước mắt. Vốn dĩ đang vui vẻ vì dừng lại với Tô Triệt, tại sao lại có thể “Yêu” Phân Ruồi! Hơn nữa hấn lại không thương cô!

Thích một người dịu dàng với cô, sẽ đối xử tốt với cô, cho chở cô, nghĩ cách theo đuổi cô, muốn hẹn hò cùng cô! Thạch Thương Ly chưa từng nói thích cô, lại hay trêu cô, làm cho cô sợ, bắt nạt cô! Hẹn hò càng không có! Hai người chỉ ở nhà ăn tối cùng nhau mà thôi, căn bản không tính là hẹn hò!

Tổng kết lần nữa: Thạch Thương Ly không thích Loan Đậu Đậu!

Loan Đậu Đậu dừng bước, chếp miệng, cắn môi chịu đựng đau lòng quyết định: “Loan Đậu Đậu! Yêu một người không mất thể diện, quần lấy một người mới mất mặt! Người ta căn bản cũng không thích mày, mày vạn lần không được tự đa tình sẽ làm chuyện cười cho thiên hạ đấy! Cứ xem hấn là Phân Ruồi như trước, mày là Loan Đậu Đậu, tất cả đều không thay đổi! Yêu hay không yêu cũng phải để trong lòng, không được phép nói cũng không được phép nghĩ!”

Nói xong ngẩng đầu nhìn trước cửa đậu một chiếc xe màu đỏ rất đẹp. Sau đó thấy Thạch Thương Ly từ trong bước ra, sau đó là một bóng dáng xinh đẹp. Mặc dù chỉ gặp qua một lần nhưng cô vẫn có thể nhận ra đó là Trầm Vũ!

Khôe miệng khê nở nụ cười khó coi, tự nói với bản thân: “Nhìn đi, người ta thật sự không thích mày. Người ta có bạn gái xinh đẹp, bọn họ thật xứng đôi!”

Tự ti đi đến trốn bên cạnh bồn hoa, không để cho bọn họ nhìn thấy. Xa xa thấy cô ấy nhìn hấn, khuôn mặt nở nụ cười ngọt ngào, đôi mắt xinh đẹp nhìn Thạch Thương Ly đầy quan tâm cùng say mê.

Cô cũng là phụ nữ làm sao có thể không biết đó là ánh mắt người phụ nữ dùng để nhìn người đàn ông mà mình yêu!

Sắc mặt Thạch Thương Ly lạnh lùng cũng đang gật đầu nở một nụ cười dịu dàng, trong nháy mắt liền hòa tan tất cả.

Không biết Trầm Vũ lại nói gì hai người gật đầu nhìn nhau cười. Thạch Thương Ly nhìn cô ấy lên xe rời đi. Xe đã đi xa hấn vẫn đứng tại chỗ không rời.

Loan Đậu Đậu quay đầu ưu thương: “Nhìn đi.....Người ta lưu luyến khi phải chia ly, mà là cái gì chứ? Phụ nữ miễn phí? Làm ấm giường miễn phí? Làm người quan trọng nhất phải có lòng tự trọng! A.....”

Quay đầu lại liền đối mặt với khuôn mặt của Phan Ruồi, ánh mắt trừng to: “Sao hán lại phát hiện ra cô?”

Thạch Thương Ly xóc cô đứng thẳng dậy, ánh mắt cô quái nhìn chăm chăm cô, mím môi nói: “Em trốn ở đây làm gì?” Mới nói chuyện với Trầm Vũ liền phát hiện ra cô, không nghĩ tới cô không đi tới mà còn trốn đi.

“Ha ha.....” Loan Đậu Đậu tận lực tỏ ra bình thường. Giọng nói nhẹ nhàng: “Không muốn quấy rầy cuộc nói chuyện của anh với cô Trầm. Tổng giám đốc anh đói chưa? Tôi đi nấu cơm cho anh ăn.....”

Thạch Thương Ly chưa trả lời cô đã lập tức xoay người bỏ chạy, bóng lưng nhìn rất nhếch nhác lại có mấy phần buồn cười!

Cô sao vậy?

Thạch Thương Ly không khỏi nhủ mày, phản ứng của cô khác xa với dự đoán của hán! Theo lý mà nói cô bị đánh mông phải rất tức giận, cãi nhau thậm chí đình công không giặt quần áo nấu cơm, sao lại ngược lại?

Còn nữa cô vừa đi đâu về? Cái mông không đau sao, sao còn chạy ra ngoài?

Thạch Lăng đi vào phòng bếp thấy Loan Đậu Đậu xoay vòng vòng, dựa vào cửa không khỏi khẽ cười: “Đậu xanh nhỏ, mỗi lần nhìn thấy em ở trong bếp anh đều nhanh muốn lấy em làm vợ.” Những lời hán nghĩ thật ra là: “Đậu xanh nhỏ, mỗi lần nhìn thấy em ở trong phòng bếp anh chỉ muốn ôm em về phòng ăn em!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mơ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Anh nghĩ thì hay lắm, tôi không muốn

Loan Đậu Đậu tranh thủ lúc hán ta rảnh rỗi kiểm việc nhẹ cho hán ta làm, sau đó lấy từ tủ lạnh ra một củ tỏi ném cho hán ta: “Bóc tỏi!”

Nụ cười của Thạch Lăng lập tức biến mất, tội nghiệp nói: “Anh không biết.....”

“Không biết không thể học à? Anh gặp qua ai suốt ngày nấu cơm cho ăn như vậy chưa? Về sau muốn ăn cơm nhất định phải giúp một tay!” Loan Đậu Đậu tức giận quát.

Thạch Lăng ôm tỏi không phục rầm rì: “Tại sao Thạch Thương Ly không đến giúp?”

Loan Đậu Đậu không quay đầu lại nhưng cơ thể cứng ngắc, một lúc sau mới nói: “Hoặc là bóc tỏi hoặc là cắt đi!” Sau đó tiếp tục nấu đồ ăn.....

Thạch Lăng nhìn chăm chăm cô, sao Đậu xanh nhỏ lại nói sang chuyện khác rồi! Mẹ kiếp, thông minh đột xuất sao? Hay là cô đã xảy ra chuyện gì? Không giống lắm! Thạch Thương Ly vẫn ngồi trên ghế salon đọc báo, không có gì khác biệt! Nhưng cô hung dữ với hán ta, đối xử rất khác biệt! Đứng bên cạnh thùng rác, ngón tay cầm củ tỏi, nhìn thật lâu lắm bầm: “Thì ra đây là tỏi? Anh còn tưởng là thủy tiên!”

Cái muống trong tay Loan Đậu Đậu run lên, thiếu chút nữa rớt xuống. Mẹ kiếp thật là ngu ngốc, tỏi cùng thủy tiên cũng không phân biệt được! Sâu gạo, sâu gạo, rõ ràng là sâu gạo!

Ánh mắt liếc Thạch Lăng đang ngồi chồm hồm bóc tỏi! Không tệ, không tệ, trẻ nhỏ dễ dạy! Bộ Hung trung đối nghe lời, là một đứa trẻ ngoan! Phan Ruồi nhất định là đứa bé làm cho mẹ suốt ngày phải đau đầu, từ nhỏ đến lớn không có tình thương của mẹ, thiếu thốn tình cảm!

“Đưa tỏi cho.....”

Loan Đậu Đậu xoay người thấy Thạch Lăng bóc tỏi hoàn toàn nói không ra lời. Ánh mắt nhìn tỏi trong tay hán ta, không cam lòng hỏi: “Tỏi đâu?”

Thạch Lăng mờ mịt đem “tỏi” đưa cho cô: “Mắt em không có vấn đề chứ? Không phải tỏi đây sao?”

“Cái tỏi muốn là củ tỏi! Cái củ trắng trắng tròn trịa giống như cặp vú!” Sư tử hà đông rống lên.

Gò má Thạch Lăng đỏ lên, nhỏ giọng nói: “Đậu xanh nhỏ, em thật sắc!!!”

“.....”

Loan Đậu Đậu ghé đầu nhìn về phía thùng rác, tất cả tòi đều nằm trong thùng rác! Trời đất ơi mau đưa tên ngu ngốc này cách xa trái đất ra! Tại sao ngay cả bác tòi hân ta cũng không biết, vậy hân ta biết gì chứ?

“Cái đó màu trắng hôi lấm không ăn đâu!” Thạch Lăng nắm tay cô làm nũng.

“Cút!” Loan Đậu Đậu tức giận đá hân ta ra khỏi phòng bếp, nhắm mắt làm ngo! Trông cậy vào hai anh em bọn họ đến sang năm cũng chưa có cơm ăn! Hít sâu lại nhặt tòi trong thùng rác rửa sạch chế biến cho hai anh em họ ăn! Độc chết đáng đời bọn họ! Hai người ngu ngốc!

Bữa ăn này tương đối kỳ quái! Nguyên nhân là Loan Đậu Đậu thường ngày lú ra lú rú hôm nay lại yên lặng, mà Thạch Lăng tránh xa thịt xào tòi! Chỉ ăn thịt không ăn tòi, Loan Đậu Đậu ngay cả thịt cũng không ăn, thật kỳ quái!

Ánh mắt Thạch Thương Ly nhìn hai người bọn họ, không biết kỳ quái chỗ nào! Sau đó đưa đũa gấp tòi.....

Loan Đậu Đậu cùng Thạch Lăng rất ăn ý nhìn xuống, yên lặng cúi đầu, không ai lên tiếng! Trơ mắt nhìn Thạch Thương Ly gấp tòi ăn vào bụng!

Thạch Thương Ly không nghĩ tòi cô làm gì mờ ám, cùng lắm là le nước miếng mà thôi! Dù sao gan cô có to đến mấy cũng không dám hạ độc, không kiêng kỵ gì gấp ăn!

Teo thông thường: ăn cơm xong Bộ Hưng thu dọn rửa chén bát, Loan Đậu Đậu lau bàn, Thạch Thương Ly đọc báo!

Loan Đậu Đậu quét dọn phòng khách thật nhanh sau đó nhanh chóng chạy lên lầu.....

Thạch Thương Ly cảm thấy có gì đó kỳ lạ, cô cố ý tránh né hân! Kể từ khi về cô không nhìn hân một lần! Tại sao vậy? Đây là kháng nghị không tiếng động gì sao? Loan Đậu Đậu được lắm! Sau đó đi lên lầu nhân lúc cô chưa kịp đóng cửa thì dùng tay chặn lại, giọng trầm thấp nói: “Vật nhỏ mở cửa cho anh!”

“Không muốn! Tôi muốn đi ngủ.” Loan Đậu Đậu dùng hết sức cũng không bằng tay trái của người ta! Đúng là tre già măng mọc!

“Loan Đậu Đậu! Đừng làm loạn!” Thạch Thương Ly nhíu mày, trong ánh mắt thoáng không vui! Hân rất ghét phụ nữ đùa bỡn, huống hồ Loan Đậu Đậu lại không thông minh như vậy!

Loan Đậu Đậu ngửa đầu, nhìn hân, trái tim đập loạn. Càng nhanh muốn đóng cửa lại, cầu xin nói: “Tôi thật sự rất mệt, anh để tôi nghỉ ngơi có được không? Tôi nay anh tự xử lý cơ thể mình đi!”

Ông trời nhanh giúp cô, cô không muốn nhìn thấy hân, không muốn ngửi thấy mùi của hân, trái tim cô không chịu được! Sẽ nhanh bị bệnh tim mất!

Thạch Thương Ly nâng cánh tay phải lên để đẩy cửa, lúc này cánh tay vừa mới nâng lên lập tức hạ xuống, khổ sở rên rỉ, thậm chí tay trái cũng nói lòng, cả người chậm rãi ngồi xuống. Sắc mặt trắng bệch, ánh mắt không giống được một môi.

Loan Đậu Đậu nhân cơ hội đó nhanh chóng đóng cửa lại, dựa lưng vào cửa hít sâu. Vuốt trái tim mình, rốt cuộc cũng trở lại bình thường. Nhưng tại sao hân lại ngồi trên sàn nhà vẻ mặt rất khổ sở? Tay phải, vai phải của hân sao vậy? Có phải do cứu cô mà lại đụng vào vết thương sao?

Lo lắng không biết thế nào cho phải. Mở cửa, không mở cửa, hai cái giao chiến một phen, vẫn là không yên lòng. Ngộ nhờ đụng tới vết thương của hân ta thì sao? Bàn tay phải hân để dùng ký tên. Nghĩ thầm một lúc Đậu Đậu lập tức mở cửa, quả nhiên.....

Thạch Thương Ly còn ngồi trên sàn nhà, tay trái ôm vai phải, trán đầy mồ hôi, chân mày nhíu lại!

“Anh làm sao vậy? Có phải vì cứu tôi mà lại làm ảnh hưởng tới vết thương không? Có phải rất đau không?” Đậu Đậu đứng cạnh hân, gấp gấp hỏi. Hai mắt nhìn về mặt khổ sở của hân, trong lòng lo lắng!

Đều do cô không tốt, lúc ăn cơm rõ ràng hân không dùng tay phải, không nghĩ tới lại làm ảnh hưởng vết thương của hân! Loan Đậu Đậu mày thật ngu ngốc!

Thạch Thương Ly thở hỗn hân, nghiêng đầu nhìn đôi mắt trong suốt của cô, tràn đầy lo lắng cùng mong đợi, vết hầu chuyển động mấy cái, ánh mắt ngày càng nóng rực, một giây tiếp theo tay trái ôm eo cô đi vào phòng, thuận tiện khóa trái cửa.

Đậu Đậu ngơ ngác mấy giây, ngẩng đầu tròn to mắt: “Anh.....Uhm.....”

Hân cúi đầu nhanh chóng bắt lấy môi cô, vội vàng, cường thế lại bá đạo cạy hàm răng cô, tùy ý chiếm đoạt, ôm cô bay múa như long phượng, răng môi giao chiến, vô cùng kích tình.

“Uhm.....Uhm.....” Đậu Đậu muốn đẩy hân ra lại phát hiện tay phải hân ôm chặt eo cô, dùng sức muốn bóp nát xương cốt của cô. Mẹ kiếp lại bị lừa! Căn bản vai hân không sao, tay phải hân cũng không có gì!

Thạch Thương Ly cúi đầu hung hăng hôn môi cô, tùy ý giày xéo, thỉnh thoảng dịu dàng, thỉnh thoảng thô lỗ gần như cắn đứt môi, máu hòa lẫn trong

miệng.

Đậu Đậu bị hân hôn không thờ nổi, trong đầu thiếu dưỡng khí, cả người mơ màng không nhận thức được. Thân thể mềm nhũn, đôi tay nắm chặt cổ áo hân. Môi của hân rất mềm, so với kẹo đường ngày bé cô hay ăn còn ngọt hơn, đầu lưỡi hân rất linh hoạt, nụ hôn triền miên, giống như muốn phá hủy tất cả ý thức của cô.

Bất tri bất giác bị hân đưa đến giường, cả người nằm trên giường ấm áp, hân tùy ý đè xuống. Tay trái chống lên giường tạo khoảng cách giữa hai người, không tạo sức nặng cho cô. Trước sau tinh mịch như một, giờ phút này không khí nóng bỏng bao quanh, hô hấp dồn dập, mặc dù cách một lớp quần áo cũng có thể cảm nhận được cơ thể nóng như lửa đốt của hân.

Trong nháy mắt Đậu Đậu liền thấy hân cởi nút áo sơ mi tinh xảo ra, lộ ra lồng ngực to lớn, bắp thịt hiện ra, đường cong rõ ràng, thật đẹp, Không chớp mắt, không phản kháng, không thể dời mắt, quên hết tất cả. Nhất là ánh mắt thâm thúy mà mệnh mông của hân giống như trời xanh bao la.

Hân đưa ngón trỏ lên môi cô, giọng nói tràn đầy mỉa mai hoặc giống như có ma lực: “Ngoan, liếm liếm”

Nội tâm đầy sóng gió: “Anh mơ đi! Anh nghĩ thì hay lắm, tôi không muốn!”

Nhưng.....

Mẹ kiếp sao miệng cô lại không nghe lời cô, tự nhiên há to miệng liếm ngón tay hân. Liếm liếm giống như ăn kẹo mút, nhẹ nhàng cắn. Cô không biết rằng giờ phút này đáng vẻ của cô rất đáng yêu, giống như con sóc lấy được quả thông.

Ánh mắt mê người, khuôn mặt đỏ hồng, còn có cái lưỡi đáng yêu đang “ăn” ngón trỏ của hân.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mơ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83

Nếu như Loan Đậu Đậu biết ngón tay này muốn bỏ vào hoa tâm của cô, đánh chết cô cũng sẽ không “ăn” như vậy! Nhưng lúc này hối hận đã muộn!. Hành động của hân còn nhanh hơn cô tưởng tượng.....

Còn nữa quần áo của cô bị hân lột sạch từ lúc nào, bây giờ hai người trần truồng áp sát vào nhau!

Hân giờ đủ trơ, hơi thở cực nóng phả vào cổ cô, nếu như hân nhớ không lầm thì điểm mẫn cảm của cô là ở.....bên trên xương quai xanh bên trái.....Đôi môi roi chính xác vào vị trí, một lần lại một lần không chán.

Không muốn.....Dừng lại, dừng tay!.....Không muốn a a.....Nếu hôn nữa cô không cách nào phản kháng được.....

Loan Đậu Đậu kêu rên trong lòng nhưng miệng nói không nên lời. Giờ phút này hân giống như một đứa trẻ bướng bỉnh, cố ý há mồm cắn lên da thịt cô.

Tại sao giấc mộng xuân lại chân thật như vậy. Ít nhất thì trong giấc mơ không có sức nặng cùng với nhiệt độ nóng bỏng như vậy.

Hô hấp của cô ngày càng gấp gáp, cơ thể nóng lên, sợ hãi cùng khát vọng giống như ma thuật chạy trong cơ thể nóng ran của cô. Trái tim đập nhanh, da thịt hân dán lên người cô giống như muốn tan chảy hòa cùng nhau.

Loan Đậu Đậu tan rã chỉ còn một chút ý thức nhưng đối mặt với sự tấn công của hân cô thật thất bại, quân lính tan rã, cho dù đánh toi bời cũng khó bảo vệ thành trì! Cơ thể giống như bị hân lấp đầy, có chút khô sở, lại có chút vui sướng, không còn sợ hãi chỉ còn lại những dấu vết in lại trên da thịt.

“Không muốn.....Anh ra ngoài đi.....không thể ở đó.....Uhm.....” Giọng nói khô sở của cô truyền tới lại bị hân nuốt mất.

Giống như muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào, giống như đang khích lệ hân nhanh ăn cô, ăn toàn diện, tốt nhất nuốt cô vào bụng!

Hân giống như cá gặp nước, cả người như con ngựa hoang chạy trên thảo nguyên xanh, không biết mệt mỏi, không biết chán. Cực kỳ yêu cô, quá thật muốn ngừng mà không được! Cứ như vậy ôm cô chết cũng bằng lòng, rất bằng lòng!

Nhiệt độ trong phòng lên đến cực điểm, hai người ôm chặt nhau, không có một khe hở, không chỉ có thân thể mà còn có cả linh hồn. Mồ hôi tràn trề, đối với bấy tình, bất luận là cô hay hân đều không thoát được!

Trên hành lang của lầu hai, ánh đèn mờ kéo dài bóng dáng của hắn ta, hình chiếu trên sàn nhà cực kỳ cô đơn. Cơ thể cứng ngắc không cách nào nhúc nhích, hai tay ôm một cái hộp phải mất nhiều thời gian lắm hắn mới chuẩn bị được, thế nhưng lúc này không thể nhấc chân. Khóe miệng khẽ cứng, đôi mắt trống rỗng, ngây ngốc đứng ở cửa, rõ ràng không muốn nghe, không muốn biết nhưng âm thanh làm cho người ta đỏ mặt tía tai kia không ngừng truyền tới.

Không gian yên tĩnh giống như có thể nghe rõ hơi thở của người đàn ông bên trong.

Hai bóng đèn giờ phút này chỉ còn tối sầm, cái gì cũng bị hòa tan. Thì ra một mình trong bóng tối không đi ra ngoài, thì ra đôi tay kia, ngọn đèn kia, cái ôm áp áp trước ngực kia chưa bao giờ thuộc về hắn ta.

Loan Đậu Đậu, Loan Đậu Đậu.....Cái tên mới đáng yêu làm sao, thật ấm áp, rõ ràng là hắn ta yêu trước, rõ ràng là hắn muốn trước, rõ ràng hắn đã rất cố gắng nỗ lực, thậm trọng không làm tổn thương cô, không ép buộc cô.....

Nhưng tại sao?

Tại sao cuối cùng mọi người đều chọn hắn, cuối cùng tất cả mọi người đều từ bỏ hắn ta. Mẹ, ông nội, bây giờ ngay cả Đậu Đậu cũng muốn làm như vậy.

Hai chân di chuyển ngồi ở cầu thang, ôm cái hộp trước ngực, cả người giống như mất đi linh hồn. Cúi đầu nhìn cái hộp, khóe miệng khẽ nở nụ cười cứng ngắc, không phải cười mà cũng chẳng phải khóc, Bàn tay khẽ sờ, rất nhiều đồ: Coca mà cô thích uống, snack mà cô thích ăn, ô mai, kẹo bắp, hamburger.....Thậm chí còn có truyện manga hắn nhờ bạn mau ở Nhật Bản, toàn bộ đều là những thứ cô thích nhất.

Hôm nay tất cả đều không quan trọng, cô thích nhất chính là người đàn ông trong phòng!

Nếu như là lúc trước hắn ta sẽ đá văng cửa châm chọc hoặc là kéo người phụ nữ trên giường đi, chỉ là một người phụ nữ, có gì lớn lao chứ! Đúng vậy, không có gì lớn! Nhưng đó không phải ai khác mà là Đậu xanh nhỏ.

Là người giúp hắn ta khuôn đồ dù mệt đến mấy cũng không dám nói gì, là người ở trong thang máy bảo vệ hắn ta không cười nhạo, đó là người trêu đến tức xù lông nhưng chỉ cần một lon coca là có thể dụ dỗ được.....

Từ lúc nào thì đôi mắt hắn ta luôn dõi theo bóng lưng cô, từ lúc nào thì trong đầu hắn ta chỉ có nụ cười của cô, từ lúc nào thì hắn ta chỉ có những giấc mơ xuyên với cô.....

Hắn ta từng có rất nhiều phụ nữ, lần đầu tiên, lần đầu yêu muốn yêu đảng hoàng, lần đầu tiên yêu một người mà không phải bởi vì cơ thể cô, đơn thuần vì cô ấy là người! Đậu xanh nhỏ khiến hắn ta khắc cốt ghi tâm không cách nào quên được! Hắn ta làm sao quên được cảm giác đau lòng lúc này.....

Tại sao lại là Thạch Thương Ly? Hắn ta không nhận thua như vậy!!!

Đêm càng khuya càng rét, có người không chịu được lạnh sẽ không ngủ được! Thật ra trong tình yêu không có thứ tự đến trước đến sau, cũng không có đạo lý, hỗn loạn vô chừng, hai người gặp nhau đúng lúc không sớm không muộn!

Loan Đậu Đậu từ trên giường rón rén đi xuống, nhặt áo sơ mi trên sàn nhà mặc vào người. Lưng đau đứng không thẳng được, chậm rãi bò trên sàn nhà. Muốn rời khỏi hiện trường.....

“Em muốn bỏ đi đâu?” Giọng nói trầm thấp vang lên sau lưng, chưa kịp bò nhanh đã bị người ta ôm trở lại, ngã vào trong lồng ngực ấm áp. Dưới móng có gì đó thô sấp? Tối hôm qua tôi phục vụ anh cả đêm, sáng sớm đã động dục sao!

Thạch Thương Ly cúi đầu nhìn vật nhỏ trong ngực, khuôn mặt ngây thơ của cô càng khiến hắn muốn bắt nạt cô. Bàn tay không khách khí đặt trước ngực cô ăn đậu hũ “Em vẫn chưa trả lời anh muốn bỏ đi đâu?”

“Cái đó What??? Trước hết để cậu nhóc của anh mềm xuống đi, đụng vào vết thương trên mông tôi!”

“.....”

“Không phải chứ? Ăn cả đêm còn chưa đủ sao? Không thể mềm một chút sao, đồ hẹp hòi!”

Thạch Thương Ly tối sầm mặt: “Em nghĩ rằng anh nói mềm nó sẽ mềm xuống sao?”

“Hả? Chẳng phải nó ở trên người anh sao.....Đau.....Sao lại véo mông tôi!”

“Nói vừa thôi!” Trong giọng nói đều là cung chiêu, giọng ngọt chết người!

“Cái đó.....Cái này.....Tôi biết hôm qua anh say rượu, tôi cũng say cho nên chúng ta sai rồi!” Loan Đậu Đậu mặt không thay đổi tim không đập loạn bịa đặt, lừa mình cũng muốn lừa Thạch Thương Ly!

“Tôi hôm qua chúng ta không uống rượu!”

Loan Đậu Đậu bắt đầu dõ dặt mũi, hít sâu than thở, làm bộ dạng chấp nhận: “Được rồi! Vậy anh định cho tôi bao nhiêu tiền? Đồ ngốc! Trực tiếp trừ vào tiền sinh hoạt hàng tháng là được rồi!”

Sắc mặt Thạch Thương Ly lạnh lùng nhìn chăm chăm cô. Vốn dĩ nghĩ rằng cô sẽ nói: “Làm bạn trai tôi hoặc là muốn hấn chịu trách nhiệm, hoặc phải cho tôi danh phận quang minh chính đại ở bên cạnh anh!” Chết tiệt, rốt cuộc trong đầu cô đang nghĩ gì?

Tình nguyện chọn tiền chứ không muốn hấn phải chịu trách nhiệm! Giận!

“Em có thể lựa chọn cái mà em muốn!” Cho en một cơ hội!

Hả? Loạn Đậu Đậu nghi ngờ nhìn khuôn mặt anh tuấn của hấn thật lâu, buồn bực trong lòng. Được rồi, căn bản là người ta muốn ăn miễn phí! Ăn xong liền quyết tiền, dù sao mỗi tháng cô cũng lấy không ít từ tiền hấn đưa mua đồ ăn!

“Đáp án!” Giọng nói trầm thấp của Thạch Thương Ly vang lên!

“Tôi biết rồi!” Đậu Đậu không vui bữu môi, đôi tay ôm cổ hấn, chủ động hôn hấn. Mẹ kiếp, không phải mới ăn lần đầu? Tôi cho anh ăn, cùng lắm thì trong lòng xem như anh chơi gái, dù sao đáng người của anh so với tôi vẫn đẹp hơn!

Đáy mắt Thạch Thương Ly nhất thời kinh ngạc vui sướng, động tác này của cô là muốn làm bạn gái hấn sao? Hay là muốn hấn chịu trách nhiệm!

Vừa mới chuẩn bị hôn, Loạn Đậu Đậu đã chạy nhanh xuống giường, vừa mặc quần áo vừa khắc chế tâm tình nói: “Anh cũng đã ăn rồi! Hai người không thiếu nợ gì nhau! Tôi đi làm bữa sáng, anh rửa mặt xong xuống ăn sáng.....”

Bỏ trốn mất dạng trước ánh mắt sát thủ của Thạch Thương Ly!

“Loan Đậu Đậu!” Sắc mặt Thạch Thương Ly xanh mét, người phụ nữ kém thông minh kia làm hấn tức chết!

Ý tứ của hấn rõ ràng như vậy, cô vẫn chưa rõ sao? Ăn quyết cái gì? Cái gì mà hai người không nợ nhau? Cô còn thiếu nợ hấn cả đời cũng không đủ trả!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Con cộp phát uy, anh xem tôi là Đậu xanh sao

Loan Đậu Đậu ra khỏi phòng thấy trên sàn nhà có nhiều đồ ăn vặt, mắt sáng lên giống như nhìn thấy tiền. Miệng cười đến nỗi không khép lại được, ôm lấy hộp giấy hít hà, cười tươi như ánh mặt trời. “Quả nhiên ông trời rất công bằng. Em gái một môi mở cửa dạ dày có đồ ăn.”

Chợt có một lực cướp hộp giấy từ trong tay cô, Loan Đậu Đậu phản ứng kịp lúc này mới thấy Thạch Thương Ly đã mặc quần áo chỉnh tề, cầm hộp giấy đi đến cửa sổ, mở cửa sổ, ném cả hộp giấy xuống. Động tác gọn gàng, mạch lạc như nước chảy mây trôi.

Đậu Đậu trợn mắt há hốc mồm, một giây tiếp theo hoàn toàn xù lông, cực kỳ tức giận quát: “Thạch Thương Ly? Anh.....Anh.....Anh.....Anh khinh người quá đáng.”

Sắc mặt Thạch Thương Ly vắng lạnh, không nói lời nào.

“Sao anh lại vứt đồ ăn vặt của tôi? Sao anh lại vứt bỏ đồ của tôi?” Cô tức giận giờ nanh múa vuốt như cua, lần trước như vậy, lần này cũng vậy. Chỉ cần là hấn không thích, hấn liền ném. Tên phá cửa, không biết xấu hổ. Không biết những thứ kia đều dùng tiền mua sao.

“Anh mua cho em.” Lạnh nhạt bốn chữ được nói.

Loan Đậu Đậu sững sốt nhìn khuôn mặt lạnh lùng của hấn, môi mòng khê cong, giọng nói dễ nghe phiêu đảng trong không gian: “Em ăn cái gì, ăn bao nhiêu, anh đều mua cho em. Chỉ cần.....Em không nhận đồ của người đàn ông khác.”

Hả.....Tình huống bây giờ là thế nào?

“Loan Đậu Đậu em có nghe thấy anh nói không?” Thạch Thương Ly nhấn mạnh, đôi mắt nghiêm túc, vô cùng mênh mông như chứa cả trời xanh, thiếu chút nữa làm cô mất hồn.

“Không.” Loan Đậu Đậu tức giận nhảy dựng lên quát: “Đây không phải là vấn đề anh mua hay không! Là vấn đề tôn trọng! Đồ đó đặt trước cửa phòng tôi, là người khác cho tôi. Sao anh không nói gì đã ném đi? Lần trước đã vậy, lần này cũng vậy. Anh đừng độc tài bá đạo như vậy được không? Để ý một chút cảm giác của người khác sẽ chết sao?”

“Sẽ như vậy.” Thạch Thương Ly quả quyết trả lời cô, đôi mắt lạnh lùng nhìn cô sừng sốt, tiếp tục nói: “Đó là do em là người phụ nữ của anh, áo sơ mi em mặc trên người cũng của anh, em ở nhà anh! Anh có quyền không cho phép em nhận đồ của người khác, em chỉ có thể nghe anh.”

Tức chết cô. Cô tức giận trừng mắt. Bất chợt cô thu lại móng vuốt, khước miệng khế cười: “Thạch Thương Ly, tạm thời anh tự cho là đúng. Không phải tôi ngủ cùng anh mấy lần sao? Sao anh lại quân thúc tôi? Anh là ba tôi hay anh trai tôi? Sao anh không cho tôi nhận đồ của người đàn ông khác? Không phải đây là địa bàn của anh sao? Ai mà thêm? Bây giờ tôi đi là được chứ gì? Anh tiếp tục làm quốc vương tôi không chơi.”

Cô chạy trên sàn nhà không quay đầu lại. Vội vã chạy ra cửa. Không muốn ở chung với con heo đất độc tài bá đạo này.

“Đứng lại!” Thạch Thương Ly thấy cô chỉ mặc quần lót, áo sơ mi khoác trên người khi chạy khiến cảnh xuân như ẩn như hiện.

Loan Đậu Đậu mắt đét tai ngơ, chạy ra cửa. Con cạp phát uy, anh cho rằng tôi là đậu xanh sao. Cô cũng có tự trọng, cũng cần được tôn trọng? Cô thích hấn thì sao? Hấn có thể bắt nạt cô sao?

Phân Ruồi anh chết đi.

Thạch Thương Ly nhú mày, ý thức được rằng vật nhỏ thật sự tức giận, vội vàng đuổi theo. Nhìn chăm chăm bóng lưng cô, lạnh giọng quát: “Đứng lại, Loan Đậu Đậu.”

Loan Đậu Đậu nghe thấy hấn đuổi theo, hốc mắt đỏ lên, chạy nhanh hơn. Đắt đá trên đường làm chân cô bị thương cô cũng quật cường không dừng lại. Dừng lại là biểu hiện cô thua, về sau sẽ bị hấn bắt nạt! Cô không muốn. Bỏ chạy, không muốn để ý hấn, cho hấn tức chết.

“Loan Đậu Đậu.” Thạch Thương Ly chạy nhanh hơn, rất nhanh đã nắm được tay cô, ôm cô vào ngực.

“Buông tôi ra.....” Loan Đậu Đậu liều chết giãy dựa nhưng không thể đẩy hấn ra. Chạy bộ cùng giãy dựa khiến cả người toàn mồ hôi, tóc cũng ướt, uất ức trong lòng. Đôi tay hung hấn véo cánh tay hấn, hai chân đá vào đầu gối hấn nhưng hấn vẫn không buông tay.

“Khốn kiếp, anh cho tôi là gì? Tôi ở nhà anh nhưng không phải chó cảnh anh nuôi trong nhà, anh muốn thế nào là phải thế đấy sao? Anh không thể tôn trọng tôi sao? Sao lại không ít lần ngủ với tôi.....Tôi đã tận lực, anh còn muốn thế nào.....”

Cô giãy dựa trong ngực hấn, nằng hấn, nước mắt lặng lẽ chảy xuống trên khuôn mặt trắng nõn.

Đột nhiên biết mình yêu hấn, đột nhiên xảy ra quan hệ, đột nhiên cảm thấy hấn rất ưu tú, đột nhiên cảm thấy mình nhỏ bé như hạt bụi! Đã rất cố gắng không để ý tới sự châm chọc của hấn, bắt nạt mình, kỳ thị mình, không khó chịu, không để ý nhưng vẫn cứ giả bộ, cô cũng là người có cảm giác.

Bị hấn không tôn trọng nhiều cũng sẽ khó chịu, tại sao hấn không thể ít bắt nạt cô? Vốn dĩ cô chỉ muốn ở bên cạnh hấn, xem như không thể ở chung một chỗ nhưng mỗi ngày có thể nhìn hấn là tốt rồi. Nhưng tại sao? Tại sao lại không tôn trọng cô như vậy? Xem như nuôi một con chó nhỏ cũng sẽ cho nó một chút dịu dàng, một chút rúc rờ của ánh mặt trời.....

Sợ rằng trong mắt hấn cô cũng không bằng một con chó nhỏ.

“Vật nhỏ.” Thạch Thương Ly nhú mày, hai bàn tay dài mạnh mẽ có lực ôm cô trong ngực, bàn tay giữ chặt eo cô thế nào cũng không chịu buông ra. Bị cô cắn cũng được, bị cô véo cũng được, bị cô đá cũng được, hấn biết dù thế nào hấn cũng sẽ không buông tay.

“Ô ô.....Anh còn muốn tôi thế nào? Anh còn muốn bắt nạt tôi thế nào.....” Cô không còn hơi sức, khóc ô ô, dựa vào lồng ngực to lớn của hấn, nước mắt nước mũi dính vào chiếc áo đất tiền của hấn.

Thạch Thương Ly nhú chặt chân mày. Bắt nạt cô? Hấn thương yêu cô còn không hết làm sao có thể bắt nạt cô chứ. Chỉ là không muốn, không thích, chán ghét khi nhìn khuôn mặt cô vui vẻ lúc nhận được đồ từ người đàn ông khác.

Lúc mới bắt đầu chưa xác định được thì hấn có thể khước chế tâm tình của mình nhưng hấn đã xác định được người hấn muốn là cô, nên hấn sẽ không buông tay. Bị ghét cũng được dù cô có căm hận hấn cũng sẽ không buông tay.

Loan Đậu Đậu là em chộc anh trước. Thật lâu rồi em đã chộc anh, hôm nay làm sao có thể phui mông một cái có thể chạy trốn chứ? Trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy?

“Ô ô.....Tôi ghê tởm anh.” Cô thật sự rất thích hấn.

“Ô ô.....Tôi hận chết anh.” Tại sao cô lại yêu hấn.

Thạch Thương Ly không mở miệng, cơ thể cứng đờ, hai cánh tay càng ra sức ôm cô. Lần đầu tiên cảm nhận, bị người ta ghét cũng sẽ đau lòng. Cúi đầu thấy quần áo cô đã xóc xếch không thể nhìn được nữa, chân bị vật gì đó cứa đứt, máu vẫn chảy ra, từ bắp đùi có thể thấy chiếc quần lót hoạt hình mập mờ!

Cúi người ôm cô lên xoay người đi vào trong nhà. Dù thế nào cũng không thể để người đi đường thấy hết, điều đó chỉ thuộc về hấn.

Loan Đậu Đậu hít mũi, khóc đến nổi mắt sưng lên, không từ chối, không còn hơi sức. Hơn nữa chân thật đau.....

Thạch Thương Ly ôm cô vào phòng tắm, dùng nước ấm rửa sạch hai chân cô, ôm cô đi về phòng, đặt cô trên giường lớn. Loan Đậu Đậu chỉ khóc, một câu cũng không nói, muốn khóc cho hết tui thân trong lòng. Thạch Thương Ly cũng không mở miệng dỗ cô, hần cầm hộp thuốc lau vết thương cho cô, dùng băng dán miệng vết thương, ngẩng đầu nhìn thấy cô vẫn còn khóc, bắt đắc dĩ than thở: “Khóc chưa đủ sao?”

“Ai cần anh lo, tôi vẫn chưa khóc đủ, tôi nhiều nước mắt không thể khóc à?” Loan Đậu Đậu tức giận quát: “Có phải ngay cả khóc cũng cần có sự đồng ý của anh?”

“Dạ, không có sự đồng ý của anh không cho phép khóc.” Thạch Thương Ly thấp giọng nói, thấy nước mắt cô vẫn không ngừng chảy, tim hần cũng đau. Đôi tay dịu dàng nâng khuôn mặt cô lên, cúi đầu dịu dàng liếm sạch nước mắt của cô lại không nhận được cúi đầu hôn môi cô.

Loan Đậu Đậu ngây người, cảm thấy hần hơn hai má lập tức đỏ, đôi tay kháng cự đẩy lồng ngực hần, cúi đầu muốn giấu tình trạng của mình. Bị hần làm cho giận mà giận cũng không được.

“Anh là chó con sao.....Thích liếm mặt tôi như vậy.”

Thạch Thương Ly cầm bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của cô, giọng nói mê hoặc: “Anh chỉ liếm mặt em.”

Bùm.....Dường như có dòng điện từ ngón tay hần truyền vào cơ thể cô, ngẩng đầu ánh mắt không thể tin nhìn hần giống như đang nhìn một người khác. Nhìn mặt hần thật tỉ mỉ, không khỏi lẩm bầm: “Không sai, không có mặt nạ, sao đột nhiên lại trở nên dịu dàng như thế?”

Khóc miệng Thạch Thương Ly co quắp, nắm chặt tay cô. Đôi mắt sáng hơn thạch anh, cúi đầu muốn thương thức đôi môi kia lại bị Loan Đậu Đậu tránh ra, nhú mày nói: “Không được hôn tôi.”

“Loan Đậu Đậu, chúng ta kết hôn đi.”

Sét đánh ngang tai.

Đôi mắt ngây ngô, kinh ngạc nhìn hần ngây người. Cô vừa nghe thấy Thạch Thương Ly nói gì? Nằm mơ sao? Đưa tay véo bấp đùi mình, thật là đau. Đau thế này thì không phải đang nằm mơ.

“Loan Đậu Đậu anh nói chúng ta kết hôn đi.”

Thạch Thương Ly kiên nhẫn lặp lại một lần nữa. Chẳng lẽ hần nói không rõ ràng sao? Cô vẫn chưa hiểu tâm ý của hần sao?

“Không muốn.” Loan Đậu Đậu kịp phản ứng, thốt lên. Mới vừa hiểu được lòng mình sao lại lập tức kết hôn chứ? Hôn nữa hần lại không thích cô? Hần coi hôn nhân là gì chứ? Khốn kiếp.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Buông tôi ra

“Loan Đậu Đậu em không có lựa chọn. Chúng ta phải kết hôn, nói không chừng trong bụng em bây giờ đã có con của anh, em muốn con trai anh trở thành con riêng sao?” Thạch Thương Ly không nhận được quát, người phụ nữ ngu ngốc này sao lại không hiểu hần chứ?

Thì ra là hần sợ cô mang thai con hần. Trong lòng đau xót, theo bản năng cắn chặt răng, hình ảnh nóng bỏng tối hôm qua thoáng hiện lên trong đầu, hần không dùng biện pháp an toàn, có thể có nhiều tình trùng trong tử cung cô.

“Tôi uống thuốc tránh thai là được, không biết.....”

“Loan Đậu Đậu!” Thạch Thương Ly tức giận quát, ánh mắt tức giận nhìn chăm chăm cô: “Em dám thử loại thuốc đó xem?” Người phụ nữ ngu ngốc này sao lại không biết thương bản thân mình chứ? Cũng bởi vì hần muốn cô mang thai con hần nên hần mới không dùng biện pháp tránh thai nào.

Sao cô lại không hiểu chứ?

Loan Đậu Đậu bị hần quát sợ hết hồn, nước mắt đảo quanh hốc mắt. Thế này không được, thế kia cũng không được, rốt cuộc hần muốn thế nào? Không thể bởi vì thích hần, lên giường với hần mà gả cho hần? Hai người không có tình yêu, kết hôn sẽ hạnh phúc sao?

Thạch Thương Ly thấy đôi mắt cô ngập nước, muốn khóc mà không dám khóc, uất ức, tâm tình từ từ dịu xuống. Cúi đầu hôn lên trán cô, hơi thở ấm áp phả vào trán cô, đôi tay đè chặt vai cô, giọng nói mê người vang lên bên tai: “Đừng uống loại thuốc kia, đối với thân thể không tốt. Có con thì chúng ta sẽ sinh, chúng ta kết hôn đi.”

Không muốn, không muốn, cô mới hai mươi hai tuổi không muốn có thai, không muốn kết hôn với hắn.

Loan Đậu Đậu nghĩ muốn nói nhưng nhìn ánh mắt hắn lại không thể nói thành lời. Đôi mắt này là biểu hiện.....Quyển luyến.

Hắn quyến luyến cô sao? Đừng dại dột Loan Đậu Đậu.

“Vật nhỏ, ngoan ngoãn, đừng nóng giận, không cần gây họa, mặc kệ là gì chỉ cần em muốn anh đều cho em.”

Giọng nói cứng rắn vang lên, môi hắn lần nữa áp xuống, bắt lấy hương vị ngọt ngào của đôi môi cô. Ban đầu cô kháng cự, mẹ kiếp tối hôm qua mới bị hắn ăn, hôm nay tái phạm là cô ngu ngốc.

Đôi tay chống đỡ trước ngực hắn, há mồm cắn môi hắn, dùng sức cắn đôi môi hắn, mùi máu tanh lan tỏa trong miệng. Thạch Thương Ly giữ chặt tay cô, mặc dù bị cô cắn môi cũng không để ý, ngược lại hôn càng sâu hơn, càng muốn cạy hàm răng cô ra, dây dưa với cô, triền miên không dứt.

Nhất thời gian phòng trở nên nóng bỏng, làm cho cơ thể hắn cũng không chịu được đi theo lửa nóng, lửa nóng thiêu đốt cơ thể, nhất định phải là cô mới có thể dập lửa.

“Uhm.....”

Đậu Đậu gian nan kêu ra tiếng, đôi mắt mê đắm, gò má ửng hồng làm cho hắn không nhận được muốn thưởng thức.

Không cách nào kháng cự sự cám dỗ cùng sự dịu dàng của hắn, không cách nào cự tuyệt nụ hôn sâu cùng nhiệt độ cực nóng của hắn, giống như thật yêu hắn, so với bản thân nghĩ còn sâu đậm hơn.

“Uhm.....Không muốn.....” Theo bản năng mở miệng, đôi tay nắm chặt gea giường, ngón tay dùng sức đến nổi trắng bệch. Rõ ràng một giây trước còn gây gỗ, còn muốn rời khỏi, tại sao trong nháy mắt đã bị lửa lên giường rồi?

Im lặng hỏi ông trời.

Khóe miệng hắn khẽ nở nụ cười tà mị, ngón tay ác ý trừng phạt cô, cúi đầu hàm răng khẽ cắn cô, nói: “Không muốn chỗ nào? Chỗ này.....Hay chỗ này.....”

“Uhm.....Anh.....Lưu manh. Không nên như vậy.....” Ánh mắt tội nghiệp của Đậu Đậu nhìn hắn, hi vọng hắn đừng bắt nạt cô.

“Em xem, còn có cứng rắn. Còn không chịu dập lửa?” Hắn cười khê, đôi mắt phượng sáng long lanh, cố ý làm xao lãng mâu thuẫn trong lòng cô.

Thông minh như hắn làm sao sẽ cảm thấy như vậy với cô, nếu quả thật không thích hắn, sao lại nhiều lần lại để hắn an sạch sẽ như vậy. Phụ nữ và đàn ông không giống nhau, phụ nữ vì yêu mà thích, đàn ông vì thích mà yêu. Chỉ là không hiểu rốt cuộc trong lòng cô đang kháng cự cái gì.....

Cô hoàn toàn xung huyết não rồi, nhắm mắt lại không dám nhìn khuôn mặt đẹp trai mê người kia. Xong đời, người này giờ trở lưu manh quá cao.

Hơn nữa, vừa nhìn ánh mắt hắn trong lòng giống như có một con mèo!

“Mở mắt nhìn anh.....Vật nhỏ.....” Hắn khẽ nói, đôi mắt lúc này còn tối hơn bầu trời đêm khuya.

Đậu Đậu cắn chặt răng chết cũng không mở miệng, trong lòng khẩn trương, tim đập loạn. Cảm thấy cặp mắt nóng rực kia chạy khắp cơ thể cô, run rẩy, sợ muốn chết, làm sao dám mở mắt.

“Mở mắt, Vật nhỏ. Nhìn anh.....” Hắn cúi đầu cắn cổ cô.

Đậu Đậu bị đau mở mắt, đôi mắt mê ly nhìn bốn phía, luống cuống nhìn hắn, đôi mắt quét qua khuôn mặt kiêu ngạo kia, không khỏi đỏ mặt, cơ thể không tự chủ được muốn đến gần hắn, nghĩ đến cảm giác không giống nhau, thật xấu hổ.

Phân Ruồi, anh thật biết cách gây vò.

Đôi mắt Thạch Thương Ly như biết cười, say đắm chạm vào đôi môi mỏng của cô. “Dáng vẻ này của em là muốn anh bắt nạt em sao.”

“Anh.....Uhm.....”

Mẹ kiếp, không phải thường ngày tiếc chữ như vàng sao? Ở trên giường sao hắn lại nói nhảm nhiều như vậy. Ai hiểu anh chứ? Không cần đụng lung tung.....

“Uhm.....Anh.....Đau quá.....”

Mẹ kiếp tối hôm qua đã mệt cả đêm, sáng nay sao lại bắt đầu rồi? Rốt cuộc là chuyện gì?

Còn chưa kịp suy nghĩ, ý thức đã bị hấn cướp mất, lại một lần nữa trầm luân trong bể nhu tình của hắn.

Hắn giống như đứa trẻ bướng bỉnh, cố ý đưng, cố ý triền miên, trừng phạt cô không hiểu chuyện. Tại sao có thể từ chối lời cầu hôn của hắn, tại sao lại nghi ngờ cậu nhóc của hắn?

Đậu Đậu đáng thương nước nỏ nghẹn ngào cầu xin tha thứ.

“Đó là bắt nạt em sao?” Khóe miệng hắn khẽ nở nụ cười tà mị, khuôn mặt tỏ vẻ thương yêu nhưng lại nói đầy tà mị. Đôi môi cắn hai bánh bao nhỏ, để lại một dấu răng.

“A.....Anh.....Ô ô.....” Đậu Đậu nước nỏ, thật mệt mỏi, mệt quá.

Trầm luân trong bể tình thật sâu thì Đậu Đậu mơ hồ nghe thấy giọng nói mê ly của hắn: “Em không voi trọng cậu nhóc của anh thì đừng mơ tưởng xuống giường.”

Mẹ kiếp không phải nằm mơ chứ? Không xuống giường, ngày ngày “này nọ í ế í ế” “này nọ í ế í ế”, không đi làm. Mẹ kiếp, vậy không bằng chết sao. Gả cho Thạch Thương Ly về sau sẽ không trông cậy được gì. Trước có sói sau có hổ, cô trở thành một con hồ ly.

Hôm nay ba nhân vật lớn trong công ty đồng thời biến mất, công ty đã sớm loạn, dị nghị ầm ĩ. Tổng giám đốc, Loan Đậu Đậu, giám đốc, chuyện yêu hận của ba người rồi tung. Về phần người trong cuộc, một người không rõ tung tích, một người nằm ngay đơ trên giường, một người được ăn no, ngồi trên ghế salon như đại gia, thông qua mấy tính hợp hội đồng.

Loan Đậu Đậu ngủ một giấc đến khi đường lên đèn mới dậy, bụng đói làm cho tỉnh. Tối hôm qua mệt nhọc, sáng sớm cái vãi, đánh Phan Ruồi, buổi sáng “này nọ í ế í ế” “này nọ í ế í ế”, cô không còn hơi sức. Trên giường có áo ngủ Thạch Thương Ly đã chuẩn bị sẵn, khoác lên người, lúc xuống giường hai chân mềm nhũn thiếu chút nữa ngã xuống.

Đau lưng, nhất là phía dưới đau không chịu nổi. Mẹ kiếp, Phan Ruồi tình trùng lên óc sao, sớm muộn gì cũng xuất tinh đến liệt dương.

Bám lan can từng bước đi xuống, Thạch Thương Ly nhìn hai chân cô, lập tức đứng lên ôm cô vào ngực, Loan Đậu Đậu cố gắng giãy giụa tức giận quát: “Buông tôi ra. Anh đồ lợn giống này, lưu manh.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

“Có phải em nên chờ hơi để lên giường gọi không?” Thạch Thương Ly đùa giỡn, lập tức làm mặt cô đỏ hồng.

Loan Đậu Đậu thất bại cúi đầu, không dám phách lối. Bây giờ nếu lại bị ôm đi “này nọ í ế” hoặc xử ngay tại chỗ có thể ba ngày sau cô không thể xuống giường.

Thạch Thương Ly ôm cô ngồi trước bàn cơm, mở cái mâm ra, mùi thơm bay khắp phòng. Bụng cô kêu ục ục. Loan Đậu Đậu chỉ vào một vị trí: “Đặt tôi lên kia là được.”

“Không muốn” Thạch Thương Ly từ chối, hắn thích cô ngồi lên đùi hắn như vậy. Ôm thân thể mềm mại vào ngực cảm thấy rất thoải mái hơn nữa hắn có thể dễ dàng ăn đậu hũ.

Loan Đậu Đậu không còn hơi sức cũng không có tâm tình cãi nhau với hắn, hai mắt nhìn chăm chăm chân gà, nuốt nước miếng, chân cứ không biết có nên cầm hay không. Thạch Thương Ly đã đưa tới, xé thịt gà nhét vào miệng cô.

Loan Đậu Đậu chuyên tâm ăn thịt gà, mùi vị so với thịt gà luộc ngon hơn rất nhiều.

Đôi môi Thạch Thương Ly dán bên tai cô thỉnh thoảng thổi hơi nóng vào, cảm thấy cơ thể trong ngực khẽ run rẩy, da gà nổi lên thì khóe miệng khẽ nở nụ cười. Giọng nói mê người vang lên: “Ăn ngon như vậy có phải giọng nói không đau không?”

Đậu Đậu lại đỏ mặt, cúi đầu nghiêng răng nghiêng lợi: “Lúc ăn cơm không nên nói chuyện.” Giọng nói không bị thương, bị thương chính là ở dưới. Cô đoán em gái bị dùng đến nhanh hư rồi.

“Là em ăn cơm.” Thạch Thương Ly nhắc nhở cô.

Loan Đậu Đậu u oán trợn mắt nhìn hấn, chần chừ thật lâu, méo miệng hỏi: “Em gái tôi bị anh dùng hư, ngộ nhờ không thể đi tiểu, làm cho bàng quang hư thì phải làm sao?”

Sắc mặt Thạch Thương Ly chợt tối sầm.

“Còn có anh chỉ đưa áo ngủ cho tôi, không đưa quần lót cho tôi, cái mông lạnh quá hơn nữa không có cảm giác an toàn!” Lời này là thật.

“Câm miệng.” Trần Thạch Thương Ly bắt đầu nổi gân xanh. Cô thật sự bắt đầu kiêu lợi. Có ai ăn cơm mà không ngừng nói về đề tài em gái cùng quần lót chứ. Cô không biết rằng hấn cũng chỉ là một người đàn ông bình thường.

“Hung dữ gì chứ? Anh giỏi lắm.” Lâm bầm, đưa tay cầm móng heo cúi đầu bắt đầu gặm.

“Em nói gì?”

“Hà?” Mẹ kiếp, lỗ tai thật lợi hại. Nhe răng trợn mắt cười: “Không có gì. Cảm thấy anh phong lưu phóng khoáng là một nhân tài. Quả thực trăm năm khó gặp.”

Thạch Thương Ly chỉ cười nhạt không nói, đôi mắt nhìn cô nghiêm túc gặm xương, yên tĩnh khéo léo, cực kỳ giống chó con nhưng đáng yêu hơn. Đôi mắt to như biết nói. Trong lòng suy nghĩ hai ngày nay là ngày không an toàn của cô, như vậy trong bụng cô chắc đã có con trai của hấn.

Thời gian tiếp theo là chờ có kết quả có con trai để cô ngoan ngoãn kết hôn với hấn, chỉ là phải dùng biện pháp gì thì hấn chưa biết.

Loan Đậu Đậu ăn no liền ngủ, không nói gì đã ngủ say. Thật sự quá mệt, ăn no liền muốn ngủ. So đo với hấn làm gì chứ, thực tế cũng không có tác dụng. Đấu với Thạch Thương Ly, ngay cả ngón chân cũng không thể thắng. Cùng lắm thì khi hấn không để ý thì cô rời đi là được chứ gì?

Thạch Thương Ly đắp mền cho cô, lưu luyến hôn môi cô một cái. Khóe miệng khẽ nhếch cười, xoay người đi vào phòng đọc sách, ban ngày không đến công ty, không thể làm gì khác hơn là buổi tối xử lý công văn một chút. Hồng nhan họa thủy, vua không thể lên triều.

Loan Đậu Đậu ngủ no liền dậy. Phòng khách yên tĩnh không một bóng người, bụng lại kêu ừng ục. Im lặng mắt trợn trắng nhìn trời: “Minh thật sự thành con sâu ngủ rồi, ăn như heo.”

Nấu mì nghĩ muốn kêu Thạch Lăng ăn cùng lại phát hiện ra phòng ngủ của hấn ta rất gọn gàng sạch sẽ không có bóng người. Đi bộ một vòng phát hiện ra không chỉ Bộ Hung mà Phân Ruồi cũng không thấy đâu, nhà to như vậy chỉ còn một mình cô, yên tĩnh đến đáng sợ. Đứng trong bếp rửa chén, chợt chuông cửa vang lên, nghĩ ngờ chẳng lẽ Bộ Hung về sao? Chỉ có hấn ta là không đem theo chìa khóa, lại không nhớ rõ mặt khẩu nên ấn chuông cửa.

Hấp tấp đi mở cửa, trong nháy mắt một bóng người chạy lên ôm cô, nhảy căng lên: “Thật là vui quá, anh yêu.”

Anh yêu.....??

Loan Đậu Đậu tối sầm mặt, bị người đó ôm vào ngực, đôi tay còn dính bọt xà phòng trắng xóa không biết làm sao. Người này ở đâu ra?

“Hà?”. Rốt cuộc cậu ta cũng phát hiện ra có gì đó không đúng, kinh ngạc nói: “Anh trai, anh giải phẫu ngực lúc nào?”

Anh trai? Giải phẫu ngực? Mẹ kiếp, bà đây là đồ chơi sao?

“Buông tôi ra. Tôi không phải anh trai của anh.”

Cậu ta lập tức buông tay, lúc này mới thấy rõ bộ dạng Loan Đậu Đậu. Liếc hai tay cô, nhất thời hiểu ra nhưng cũng nghi ngờ: “Sao anh tôi lại kém như vậy? Người làm cũng xấu như vậy. Hành lý của tôi ở bên ngoài, giúp tôi chuyển vào, sau đó giúp tôi lấy nước, tôi sắp chết vì khát rồi.”

Nói xong xoay người đi về phía ghế salon, dựa lưng vào ghế salon nhìn trần nhà.

Đậu Đậu đứng tại chỗ, ngây ngốc nhìn cậu ta, anh trai trong miệng cậu ta là Phân Ruồi? Bộ Hung? Sao chưa bao giờ nghe bọn họ nói có em trai? Cũng biết sinh đây chứ? Sinh ba cậu con trai.....

“Còn đứng đó làm gì? Nhanh lên một chút.” Cậu ta nhú mày, khó chịu. Bây giờ sao thái độ của người làm kém như vậy, ngày mai nói anh trai thay người thôi.

“Vâng.” Đậu Đậu suy nghĩ gật đầu, ngu ngơ đi dọn hành lý rồi lấy nước cho cậu ta. Lúc này mới có thời gian quan sát cậu ta cẩn thận, chỉ là một thanh niên mười bảy mười tám tuổi, đôi mắt to trong suốt, mắt to mày rậm không giống Thạch Thương Ly cùng Thạch Lăng nhưng có mấy phần giống Thạch Thương Ly.

Sắc thái cùng thái độ kiêu ngạo giống như đại gia, cặp mắt kia không ngừng chuyển động giống như không biết mệt.

“Tôi đói bụng, nấu cơm cho tôi ăn. Còn nữa, đem hành lý của tôi bỏ vào phòng khách sắp xếp chỉnh tề.”

Loan Đậu Đậu chưa kịp mở miệng lại nghe cậu ta thần bí lại gần hỏi: “Người phụ nữ kia đâu? Cô biết cô ta ở đâu không? Nhìn như thế nào?”

“Người phụ nữ nào?” Loan Đậu Đậu tò mò hỏi cậu ta.

“Chính là con hồ ly tinh quần lấy anh trai tôi khiến anh ấy không muốn về Pháp. Nghe nói thủ đoạn của cô ta rất cao, làm anh trai tôi say đắm.....”

Hả? Phân Ruồi đây đưa cùng người phụ nữ nào mà không muốn về Pháp? Là Trầm Vũ sao? Đậu Đậu tò mò lại nghe cậu ta nói: “Nghe nói người phụ nữ kia đầu tiên là nộp đơn xin vào công ty, kết quả cô ta được làm thư ký, sau đó mất dầy về nhà ở cùng. Sao người phụ nữ đó lại mất dầy như vậy chứ? Vì tiền cái gì cũng có thể làm.....”

Khóe miệng Đậu Đậu co quắp, ánh mắt u oán nhìn cậu ta: “Người cậu ta nói không phải cô chứ?”

Người phụ nữ ở nhà Thạch Thương Ly ngoài cô ra không còn ai khác.

“Rốt cuộc phòng của người phụ nữ kìa ở đâu? Tôi muốn xem một chút, để nghĩ cách đuổi hồ ly tinh đi.” Cậu ta đứng lên.

Đậu Đậu lau mồ hôi, thận trọng hỏi: “Vậy cậu định đối phó với cô ấy thế nào?”

“Hừ!” Cậu ta khinh thường trề môi, ánh mắt khinh bỉ nhìn chằm chằm cô: “Còn phải hỏi sao? Đối mặt với hồ ly tinh phải vợ đưa cả nắm, đánh một gậy không chết sẽ đánh hai gậy. Rốt cuộc hồ ly tinh ở phòng nào? Thôi, xem chừng cô cũng không biết, để tôi tự tìm.”

Sải bước chạy lên lầu, lúc lên cầu thang vẫn không quên dặn: “Nhanh đi nấu cơm, tôi chết vì đói thì cô phải chịu trách nhiệm”

Mẹ kiếp, mẹ kiếp, mẹ kiếp, cậu mới là đồ ngốc. Loan Đậu Đậu thầm oán, hồ ly tinh trong miệng cậu chính là tôi đây. Mẹ kiếp, sao ở chung với Thạch Thương Ly cô lại trở thành hồ ly tinh rồi? Cái gì mà Phân Ruồi ở Pháp kết hôn? Không biết xấu hổ còn muốn kết hôn với cô?

“Phân Ruồi thôi, Phân Ruồi chuyên nói dối.....” Đậu Đậu đứng cạnh bếp dùng sức đập giống như đang đập Phân Ruồi.

Cậu ta từ trên lầu chạy xuống dựa vào cửa phòng bếp, ánh mắt hiếu kỳ hỏi: “Người anh trai tôi đưa về không phải là nam chứ? Sao tôi lại không biết anh ấy có sở thích này?”

“Hả?”

“Tôi tìm thấy căn phòng kia, kiểm tra một chút bàn trang điểm không có mỹ phẩm gì, không có hình, trong phòng tắm không có sữa dưỡng thể, không có tinh dầu hoa hồng, gra giường xộc xệch, trong phòng không có nước hoa. Cô nói xem, làm gì có phụ nữ không dùng nước hoa, không dùng tinh dầu hoa hồng chứ? Căn bản chính là nam chứ sao nữa.”

Khóe miệng Đậu Đậu co quắp, mẹ kiếp cậu mới là nam, cả nhà cậu đều là nam.

“Ha ha, là đàn ông thì tôi càng dễ trị.....”

Hắn nở nụ cười gian xảo khiến Đậu Đậu lạnh sống lưng, hắn muốn dùng axit hay hiếp?

“Tôi tên Kỳ dạ còn cô?”

“Hả? Cậu không phải họ Thạch?”

“Tôi mạng họ mẹ có vấn đề gì sao?” Kỳ dạ hếch đầu, gương mặt không vui.

“Không có. Tôi là Loan Đậu Đậu, Loan Đậu Đậu.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mờ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87

“A, thì ra là bánh bao đậu.” Cậu ta bừng tỉnh hiểu ra.

Đậu Đậu tối sầm mặt, cúi đầu nhìn từ trên xuống dưới không cảm thấy cô giống bánh bao đậu chỗ nào. Về mặt kia là gì, buồn bã.

“Bánh bao đậu có thể nhanh một chút không, tôi sắp chết vì đói rồi.”

“Tôi tên Loan Đậu Đậu, không phải bánh bao đậu.” Cậu chết đói cũng đáng.

“Tôi nói bánh bao đậu làm người cũng phải ra dáng phụ nữ, cẩn thận tôi nói anh tôi cho cô cuốn gói khỏi đây.” Ánh mắt Kỳ Dạ lóe sáng, người giúp việc này cũng hay. So với người giúp việc ở Pháp chỉ biết làm việc không nói chuyện khá hơn nhiều.

“Có cappuccino đấy.” Đậu Đậu tức giận quát, cuốn gói thì cuốn gói có gì phải sợ chứ.

Kỳ Dạ nhú mày hỏi: “Sao cô biết tôi thích uống cappuccino? Bánh bao đậu cũng rất thông minh.”

Loan Đậu Đậu tối sầm mặt: “.....” Cappuccino, cậu đi chết đi, chết xa một chút, chết vì tai nạn đấy.

Đội cô bung đồ ăn để lên bàn, ngồi xuống ăn cơm. Kỳ Dạ lại không nhìn được mở miệng: “Ah, ở trong nước người giúp việc có thể ngồi ăn cơm cùng chủ sao? Thôi, ai bảo tôi rộng lượng, nhớ là lúc anh tôi ở nhà không nên như vậy, anh ấy không thích ngồi ăn cùng người giúp việc.”

“.....”

Kỳ Dạ ném vài món ăn, không nhìn được gật đầu: “Mặc dù bề ngoài món ăn giống bánh bao đậu nhưng mùi vị rất ngon.”

Loan Đậu Đậu không thể nhìn được nữa, “pằng” một tiếng đem đĩa để lên bàn, tức giận nhìn chăm chăm cậu ta: “Rốt cuộc cậu có muốn ăn cơm hay không? Nhiều thức ăn như vậy cũng không thể làm cậu ngậm miệng sao?”

Kỳ Dạ bị cô dọa sợ hết hồn, vội vàng nhìn cô, gấp thức ăn nhét đầy miệng, lẩm bẩm: “Ăn cơm thì ăn cơm, hung dữ cái gì chứ? Bây giờ người làm nữ cũng to gan như vậy sao?” Đề nghị anh trai đổi người thôi.....

“Đừng rồi, nghe nói Thạch Lăng cũng ở đây, sao không nhìn thấy anh ta?”

Bọ Hung đã biến mất hai ngày rồi không thấy bóng dáng đâu. Anh ta lại chết trên giường người phụ nữ nào rồi?

“Không biết.” Thăng nhóc không có lễ độ kia, đó là anh trai thứ hai của cậu.

“Kỳ Dạ.” Chợt ở cửa truyền đến giọng nói, hai người nhìn Thạch Lăng đứng trước cửa, nhấc tào tháo, tào tháo liền đến.

Sắc mặt Kỳ Dạ lạnh lùng nói: “Tôi chỉ về nước ghé nhà chơi hai ngày.”

Thạch Lăng nhú mày, thu lại nụ cười, giọng nói lạnh lẽo: “Thật sự chỉ chơi hai ngày sao? Chứ không phải về phá đám sao? Chắc Thạch Thương Ly chưa biết cậu về.”

Kỳ Dạ xì mặt, hất cằm nói: “Tôi quay về phá đám thì sao? Mắc mớ gì đến anh, cũng không phải phá đám anh.”

Sắc mặt Thạch Lăng rất khó coi, mím môi một lúc lâu không nói chuyện.

Đậu Đậu nhìn bọn họ một lúc lâu, nhận thấy không khí bất hòa, hai người này sao không giống anh em, căn bản giống như kẻ thù. Nhìn giống như muốn đánh chết người.

“Bọ Hung, anh ăn cơm chưa?” Mở miệng hòa giải.

“Bọ Hung? Ha ha.....Biệt hiệu thật là hay.” Kỳ Dạ vừa nghe xong không nhìn được ôm bụng cười, nước mắt đều muốn rơi.

Đậu Đậu cùng Thạch Lăng đều im lặng, có gì buồn cười sao?

Thạch Lăng đập hấn một cái: “Chỉ có Đậu xanh nhỏ mới được gọi như vậy, không cho phép cậu gọi.”

“Tôi cứ thích gọi đấy, Bọ Hung, Bọ Hung, Bọ Hung, ha ha.....Bánh bao đậu thật sáng tạo. Những phụ nữ khác đều giống như ruồi vấy xung quanh Bọ Hung, ha ha.....”

“Tôi đã nói không được gọi tôi là Bánh bao đậu.” Đậu Đậu không thể nhìn được nữa phát điên, xù lông: “Cái gì mà phụ nữ đều là ruồi chứ? Cậu cho rằng mình là mứt tết sao?”

Kỳ Dạ chợt thu hồi nụ cười, nghiêm túc sửa: “Sai rồi. Tôi là một người tinh khiết.”

“.....” Mẹ ời, Cappuccino là đồng tính luyến ái sao?

Sắc mặt lạnh nhạt của Thạch Lăng giống như đã biết từ lâu, ánh mắt khinh bỉ nhìn Kỳ Dạ.

Đậu Đậu toát mồ hôi lạnh, thì ra không chỉ có Thạch Thương Ly cùng Thạch Lăng kỳ quái mà là tất cả người nhà họ Thạch đều quái thai. Chắc hẳn người nhà bọn họ càng kỳ quái hơn, quan hệ Thạch Lăng cùng Thạch Thương Ly không tốt, quan hệ Thạch Lăng cùng Kỳ Dạ không tốt, có vẻ như quan

hệ của Thạch Thương Ly cùng Kỳ Dạ rất tốt.

Mẹ kiếp, rốt cuộc là thế nào?

“Mọi người đang làm gì vậy? Kỳ Dạ, sao em quay về rồi?” Thạch Thương Ly vừa vào cửa liền đứng đó nhìn ba người, ánh mắt thoáng qua một chút phức tạp.

Kỳ Dạ thấy Thạch Thương Ly thì rất vui, nhào thẳng về phía hắn, vui sướng kêu lên: “Anh yêu, em rất nhớ anh cho nên quay về!”

“.....” Không phải người trong lòng Kỳ Dạ thích là Thạch Thương Ly chứ? Tim Đậu Đậu run rẩy.

Thạch Thương Ly nhú mồm đưa tay đẩy Kỳ Dạ ra, giọng trầm thấp đầy uy lực: “Cậu đứng đắn một chút, đừng hồ đồ.”

Kỳ Dạ cong miệng, làm mặt quỷ, không che giấu được hưng phấn: “Anh trai, sao anh lại tìm nữ giúp việc không có quy tắc như vậy? Nhanh thay người thôi.....”

Nữ giúp việc?

Thạch Thương Ly chuyển hướng nhìn Loan Đậu Đậu.....

Đôi mắt vô hồn mệt mỏi của Đậu Đậu nhìn thẳng hắn: “Không sai, tôi chính là nữ giúp việc không có quy tắc mà cậu ta nói.”

“Kỳ Dạ, cô ấy không phải nữ giúp việc.”

“Hả? Vậy cô ta là ai?”

“Cô ấy là vợ anh, là chị dâu cậu.” Thạch Thương Ly nói nhẹ như gió, có vẻ như tâm tình hôm nay rất tốt.

“Cái gì? Cô ta chính là con hồ ly tinh kia?” Kỳ Dạ há hốc miệng, vừa rồi cậu ta nói nhiều như vậy với cô.....

Rõ ràng Thạch Lãng ngẩn ra, sắc mặt không tự nhiên. Đem Đậu Đậu đang ngẩn người ôm vào lòng, giọng nói khiêu khích: “Cái gì mà vợ anh? Rõ ràng là vợ tôi. Tôi đã sớm muốn lấy cô ấy làm vợ.”

Đậu Đậu tối sầm mặt, đưa tay gỡ ngón tay trên vai ra, bất động. Mẹ kiếp bọn họ định giờ trò gì đây? Mở miệng là “Vợ”, cô còn chưa gật đầu đồng ý đấy.

Sắc mặt Thạch Thương Ly trầm xuống, căng thẳng, giọng nói lạnh lùng: “Thạch Lãng, tôi cảnh cáo cậu lần cuối cùng, cô ấy là của tôi. Vật nhỏ, tới đây với anh.”

Hả.....Đậu Đậu im lặng, ánh mắt luống cuống nhìn Thạch Lãng rồi lại nhìn Thạch Thương Ly, hai người đều nhìn cô.....mong đợi. Nhưng cơ thể cô cứng ngắc, hai người đàn ông này cô đều không thể đắc tội.

Kỳ Dạ quan sát cô thật kỹ, sờ sờ cằm suy nghĩ, kết luận: “Quả nhiên là hồ ly tinh, làm cho hai người bọn họ tranh giành. Hai người có muốn cầm dao chém nhau không? Người sống sót có thể.....”

“Cậu câm miệng.” Ba người một lời, ánh mắt tức giận nhìn chằm chằm cậu ta.

Kỳ Dạ vô tội nhún vai. Chỉ đùa một chút, làm gì tức giận vậy.

“Vật nhỏ, tới đây.” Thạch Thương Ly lại mở miệng, thấy cô do dự, sắc mặt thật khó coi. Giọng nói cũng tràn đầy uy hiếp nguy hiểm.

Loan Đậu Đậu nuốt nước miếng, ánh mắt vòng vo một vòng, một giây tiếp theo thoát khỏi cánh tay Thạch Lãng, nắm tay Kỳ Dạ, chạy ra ngoài, bỏ lại một câu: “Tôi cùng Cappuccino đi ra ngoài một chút.”

“Đậu xanh nhỏ.....”

“Vật nhỏ.....”

Đậu Đậu bỏ mặc tiếng gọi của hai người phía sau, kéo Kỳ Dạ lên taxi, thuận miệng đọc một địa chỉ.

Kỳ Dạ nghi ngờ, ánh mắt tóe ra một tia gian xảo, cẩn thận quan sát Loan Đậu Đậu. Mặc dù đáng ghét kém nhưng có thể làm cho Thạch Lãng cùng Thạch Thương Ly say mê thật không đơn giản. Khó trách ông nội bắt cậu về nhanh để giải quyết cô như vậy.

“Cô định đưa tôi đi đâu?”

“Hả?” Đậu Đậu phục hồi tinh thần, ánh mắt hốt hoảng nhìn cậu ta, sau đó đút tay vào túi quần cậu ta tìm gì đó.....

“Này! Bánh bao đậu cô mạnh động à? Tôi còn vị thành niên đấy.”

“Im” Loan Đậu Đậu khinh thường: “Tôi không có hứng thú với cậu, mượn điện thoại di động của cậu gọi điện thoại mà thôi.”

Khóe miệng Kỳ Dạ co quắp, ánh mắt khinh bỉ. Người phụ nữ này thật thô lỗ, làm gì có điểm nào gọi là phụ nữ. Mất hai người kia có vấn đề rồi sao.

Đậu Đậu bấm điện thoại nói mấy câu liền cúp điện thoại, nói tài xế chuyển hướng đi.

Xuống xe trước một khách sạn cao cấp, chỉ nhìn bề ngoài có thể biết giá cả không rẻ. Kỳ Dạ ở bên ngoài sống chết không chịu đi vào, níu lấy ống tay áo cô nói: “Tôi còn vị thành niên, không thể thuê phòng.”

Đậu Đậu co quắp miệng: “Thuê cái đầu cậu. Đi vào ăn chút gì.” Lôi hắn đi vào bên trong, dừng lại trước một hội trường, vừa đúng lúc một người đàn ông từ trong đi ra, giày tây, mái tóc xóc xếch buồng xuống che đi đôi mắt kính.

Ngón tay cứng ngắc kéo cà vạt, chột ngắc đầu, môi mím lại: “Đậu Đậu cô đến rồi sao?”

“Ừ.” Đậu Đậu buông tay chạy đến bên cạnh anh ta, ánh mắt nhìn vào khe cửa tò mò hỏi: “Bọn họ đang nhảy à? Có bánh ngọt ăn không?”

Thẩm Nghị biết cô muốn ăn, gật đầu. Có lẽ người mù thường rất nhạy cảm, có thể nhận thấy có người khác: “Cô đưa bạn tới à?”

“Đúng vậy, Kỳ Dạ, đây là Thẩm Nghị.” Loan Đậu Đậu giới thiệu đơn giản, mắt còn liếc nhìn bánh ngọt, chảy nước miếng, đi tới bên tai nói thầm vào tai anh ta: “Là người giống anh.”

Thẩm Nghị sùng sốt, hiểu lời nói của cô, khóe miệng ngay sau đó nở nụ cười sâu sa. Bàn tay vuốt đầu cô, giọng nói cực kỳ cảm động: “Cô đi ăn bánh ngọt đi, chỉ cần nói tên tôi không ai dám cản cô.”

“Cảm ơn.” Đậu Đậu hưng phấn, quay đầu nói với Kỳ Dạ: “Yên tâm đi, anh ấy là người tốt.” Sau đó bóng dáng chạy vào hội trường tìm bánh ngọt ăn.

Căn bản Kỳ Dạ không nghe thấy cô nói gì, ánh mắt tỉ mỉ quan sát Thẩm Nghị, ánh mắt của anh ta rất đẹp, rất đen, so với Kim cương đen còn đẹp hơn nhưng lại âm trầm không có ánh sáng, bóng dáng cứng rắn, uy nghiêm. Theo phán đoán của cậu ta, Thẩm Nghị giống hắn.

“Nói chuyện.” Thẩm Nghị cau mày, ghét nhất người khác ở trước mắt trầm mặc. Bởi vì không nghe thấy cho nên sợ yên tĩnh, nhất là khi có người, anh ta nhất định phải nghe thấy người khác nói chuyện.

Kỳ Dạ khẽ nở nụ cười: “Thẩm Nghị, anh không nhìn thấy.”

“Ừ.” Thẩm Nghị gật đầu, thẳng thắn nhận không kiêng kỵ, thẳng thắn khiến Kỳ Dạ bất ngờ.

“Anh và bánh bao đậu rất thân sao?”

Bánh bao đậu là Đậu Đậu sao? Khóe miệng Thẩm Nghị khẽ nở nụ cười gật đầu, thì thầm mở miệng, giọng nói tràn đầy đầu độc: “Cậu muốn hỏi cái này thôi sao?”

Người đàn ông này rất nguy hiểm.

Phản ứng đầu tiên của Kỳ Dạ là như thế nhưng vẫn không nhận được muốn đến gần anh ta. Lắc đầu một hồi mới nhớ tới anh ta không nhìn thấy, mở miệng nói: “Tôi đoán anh là người đồng tính luyến ái.” Nếu không Đậu Đậu sẽ không đưa cậu tới đây.

Thẩm Nghị căn cứ vào giọng nói bước chính xác một bước về phía cậu ta, thân hình một mét tám nên cao hơn cậu một cái đầu, nghiêng người đôi môi rơi vào tai cậu, giọng nói mê mê hòa vào trong gió: “Có hứng thú lên đây với tôi không?”

Thân thể Kỳ Dạ cứng ngắc, hai tay nắm thật chặt, ánh mắt nhìn chằm chằm người đàn ông nguy hiểm trước mặt. Cậu cũng không phải là đứa bé nên biết đi theo anh ta sẽ xảy ra chuyện gì. Nhưng.....không nhận được, không cách nào khống chế mình.

Giống như gặp một đối thủ mạnh mẽ, một lòng muốn đối phương phải quỳ gối. Hơn nữa, đối phương còn mù, sao cậu lại phải sợ chứ?

“Đi lên thì đi lên.”

Đợi rất lâu mới nghe thấy cậu nói, khóe miệng Thẩm Nghị khẽ nở nụ cười, giống như sớm biết cậu sẽ đồng ý. Để tay lên bờ vai cậu, cách lớp quần áo mỏng, nhiệt độ nóng bỏng truyền vào cơ thể cậu.

“Thang máy bên trái, lầu ba mươi hai, phòng A419.”

“Hà.” Kỳ Dạ tận lực trấn an giọng nói của mình, đưa anh ta vào thang máy không nhận được liếc trộm anh ta, không thể nghi ngờ là Thẩm Nghị không nhìn thấy. Không phải một lần kinh ngạc lại làm cho người ta không thể quên được. Cậu ta như bộ máy ghi nhớ, ghi nhớ tất cả hình ảnh của người ta trong đầu không cách nào xóa mờ.

Khóe miệng Thẩm Nghị cười nhạt, môi không nói một lời. Ngón tay nắm bả vai cậu, có thể đoán khoảng một mét bảy mươi lăm, xương không lớn, người này là người gầy, nghe giọng nói tuổi không lớn, khoảng hai mươi tuổi.

Đậu Đậu tìm cho anh ta một cọng cỏ non.

Kỳ Dạ đông đá không nhúc nhích.

Nhận lấy thẻ mở cửa phòng, không biết khăn trương hay là có chuyện gì mà không mở được cửa, tay run rẩy.

Thẩm Nghịch giống như biết hết, dựa vào trục giác của bàn tay, thuận lợi mở cửa phòng đi vào.

“Hừ, khách sạn gì mà có thể mở cửa dễ như vậy.....” Kỳ Dạ che giấu tâm tình khăn trương của bản thân. Mẹ kiếp ở Pháp không phải cậu chưa từng quan đêm, lần đầu tiên cậu kích động như vậy không khỏi hưng phấn.

Cậu chỉ mới gặp người đàn ông này lần đầu tiên, từ lúc gặp đến bây giờ chưa tới mười phút.

Cửa phòng mở ra, Kỳ Dạ chưa kịp nghĩ gì đã bị anh ta đẩy mạnh vào, sau đó đóng cửa, tiếp đó là cơ thể nặng nề của anh ta ép cậu vào sát cánh cửa. Bàn tay to của anh tay dùng sức giữ chặt hông cậu, mới vừa ngẩng đầu.....

Môi đã bị xâm chiếm. Đáng chết, người mù này lại hôn cậu, cực nóng, kích tình, bá đạo cường thế cạy ra hàm răng cậu, ôm cậu, hai người nhất thời phát hỏa, quần lay nhau. Hôn mãnh liệt, dường như muốn đem cả hai hòa tan vào nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88

Một nụ hôn nóng bỏng, ngón tay Thẩm Nghịch lau khoe môi cậu, đôi môi khẽ cười: “Nhìn đáng đáp như vậy kinh nghiệm cũng không tốt lắm.”

Nhục nhả, điều này chính là nhục nhả.

Kỳ Dạ khẽ cười lạnh: “Đó là bởi vì tôi tinh khiết, đều là người khác lấy lòng tôi. Dĩ nhiên, ở đây cũng là anh lấy lòng tôi.....”

“Bình thường đều là những người nằm dưới lấy lòng tôi.” Giọng nói tham lam muốn giữ lấy của Thẩm Nghịch phát ra, bàn tay liền xé áo sơ mi cậu, nút áo rơi ầm ầm trên đất. Kỳ Dạ sùng sốt, không nghĩ tới sức của anh ta mạnh như vậy nhưng cậu cũng không ngồi không. Vẫn luôn tấn công, mẹ kiếp thế nào chưa đến trước mặt người mù này đã té nhào rồi.

Đôi tay nắm cánh tay anh ta, một chân muốn ngăn anh ta, ngã xuống người Thẩm Nghịch là cậu có thể tấn công rồi.

Ai ngờ.....

Thẩm Nghịch khẽ nở nụ cười lạnh lùng, đôi tay dễ dàng nắm bả vai cậu ném cậu ngã trên sàn nhà. Sàn nhà phát ra tiếng va chạm, Kỳ Dạ đau hết cả người, ù tai hoa mắt.

Người mù chết tiệt.

Thẩm Nghịch ngồi xổm xuống, khoe miệng vẫn giữ độ cong, giọng nói lạnh lùng: “Cậu có biết sau khi bị mù chuyện đầu tiên mà tôi làm là gì không?”

“Là gì?” Kỳ Dạ nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, không ngừng xoa cái mông đau.

“Thuật phòng thân. Tôi luyện tập ba tháng, về sau không ai có thể đến gần tôi. Trừ khi tôi tự nguyện.”

Ánh mắt kinh ngạc của Kỳ Dạ nhìn chằm chằm vào đôi mắt âm trầm, trong lòng cảm thấy chua xót. Nghe lời anh ta nói, mắt không nhìn thấy mấy năm, tại sao mắt mù rồi mới phải làm chuyện như vậy, làm cho người ta không có cảm giác an toàn, cực kỳ không an toàn.

Đôi mắt âm trầm giống như có thể nuốt hết toàn bộ những gì đen tối, làm cho người ta.....Rất đau lòng.

Nhưng đây cũng không phải lý do hẳn bị dính đòn chứ.

“Chết tiệt.” Cậu khẽ nguyền rủa, bỏ dậy, vuốt mái tóc xốc xếch của mình, khẽ nói: “Tôi không chơi, tôi không muốn.....A.....”

Một giây tiếp theo, Thẩm Nghịch đã đề cậu nằm trên bàn, cái mông quay về phía anh ta nên có thể dễ dàng giật quần cậu ra để lộ mông cậu.

Kỳ Dạ hoảng sợ muốn phản kháng, một tay nắm quần, bắt đầu đi bị hấn còi đến mất cá chân căn bản là không có cách gì. Cực kỳ tức giận quát: “Người mù chết tiết, buông tôi ra, tôi không chơi.”

Thẩm Nghịch nhú chặt chân mày, sắc mặt trầm xuống, vỗ mông cậu một cái, giọng nói âm trầm “Cậu không biết người mù ghét nhất bị người khác gọi mình mù sao? Bạn Kỳ, bạn chọc mình giận rồi.”

“Người mù! Người mù! Người mù, tôi cứ gọi đây người mù chết tiết! Nhanh lên một chút.....Buông tay!” Kỳ Dạ giờ chân, nghĩ tới cái mông của mình bị lộ ra trước mặt người mù, mặc dù anh ta không nhìn thấy nhưng vẫn cảm thấy xấu hổ.

“Rất tốt.” Thẩm Nghịch khẽ nở nụ cười lạnh, một tay gạt cà vạt không để ý cậu đang la to, gắt gao trói chặt hai tay cậu. Một cái tay vỗ mông cậu, phát ra âm thanh nghe xấu hổ. “Bạn Kỳ, thả lỏng, nếu không bạn sẽ phải chịu đau.....”

“Chết tiết!” Kỳ Dạ khẽ nguyền rủa: “Anh đây là đang cưỡng dâm! Tôi có thể kiện anh tội cưỡng dâm.”

“Nếu như cậu muốn cho mọi người biết mình bị một người mù cưỡng dâm thì cứ tự nhiên. Không thành vấn đề!” Đôi môi Thẩm Nghịch khẽ nở nụ cười tà mị, chần chừ cậu sẽ không báo cảnh sát, sẽ không nói ra ngoài! Ngón tay trượt dọc từ eo cậu xuống, đôi môi thối hơi nóng bên tai cậu: “Thật ra thì cậu cũng không kháng cự lại tôi. Chỉ là, cậu chơi trò này với tôi đã định trước là sẽ thua.”

Quả thật là..... Vô cùng nhục nhã!

“Họ Thẩm kia tôi nhất định sẽ báo cảnh sát.....Đau.....” Kỳ Dạ gào thét chói tai, lần đầu tiên, không để ý đến cậu thế nào.

Một tay Thẩm Nghịch nắm chặt eo cậu, một tay vòng lên trước giải quyết vấn đề của cậu, Mỗi mông thủy chung nở nụ cười nhạt, nhìn xa giống như một con hồ ly. Đôi môi xinh đẹp hơi thở nóng bỏng kề sát lỗ tai cậu: “Bạn Kỳ, bạn làm tôi có cảm giác, có thể xem là cưỡng dâm sao?”

“Mẹ kiếp! Nếu đúng như vậy cũng không có cảm giác, tôi không phải đàn ông.” Không biết bởi vì hai người dung hợp hay là tức giận, gương mặt của cậu đỏ như lửa. Hơn nữa lại có cảm giác vui sướng như vậy còn có khổ sở.

Thẩm Nghịch nhú mày một cái, cúi đầu cắn môi cậu.

“Mẹ kiếp! Đau, anh không thể dịu dàng một chút sao?” Kỳ Dạ nóng nảy quát, phía dưới máu hình như càng ngày càng nhiều, trong không khí tràn ngập mùi máu tanh.

“Bạn Kỳ không cho phép nói tục trước mặt tôi! Nếu không tôi có thể làm cho cậu ba ngày không thể ra khỏi cánh cửa này.” Giọng nói thâm trầm không có chút đùa giỡn, phía dưới động càng mạnh hơn.

Kỳ Dạ theo bản năng cắn răng, không để bản thân tạo ra âm thanh nghe mà xấu hổ, nếu không lại bị người mù cười nhạo. Cậu không ngu như vậy.....

Bánh bao đậu chết tiết, về nhà cậu không biến cô thành bánh bao đậu, cậu không phải là người, làm sao cậu lại đụng phải người mù chết tiết này chứ. Hơn nữa.....rất cuộc bao lâu rồi anh ta chưa giải quyết vấn đề cá nhân rồi, số lượng tồn trữ thật nhiều.

“Uhm! Mẹ kiếp, đây là lần đầu tiên của tôi, anh dịu dàng một chút.....Dịu dàng một chút sẽ chết người sao?” Kỳ Dạ lại quát to, quá đau đớn, mặc dù cảm giác rất sung sướng.

Khuôn mặt lạnh lùng khẽ thoáng kinh ngạc: “Bạn Kỳ, bạn rất nóng tính.” Cúi đầu bắt được đôi môi của cậu, không cho phép từ chối, trực tiếp đoạt đi hô hấp của cậu, triển miến đến nỗi cậu muốn tắt thở, không cần dạy dỗ, thân thể tự nhiên cũng có phản ứng.

Kỳ Dạ hít thở sâu, cảm thấy có gì đó không đúng thì mở miệng: “Không cần ở bên trong.....”

Đã muộn.....

Kỳ Dạ tối sầm mặt đẩy anh ta ra, nắm quần không kéo lên được, cắn răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm anh ta, quát to: “Đã bảo anh không cần ra bên trong, anh cũng không dùng bao!”

Thẩm Nghịch khẽ nở nụ cười thỏa mãn, sờ sờ khoe môi, tà mị nói: “Có quan hệ gì chứ? Dù sao cậu cũng sẽ không mang thai!”

“Chết tiết!” Kỳ Dạ nguyền rủa lần nữa, muốn di chuyển bước chân lại bị anh ta áp chế.

“Bây giờ cậu muốn đi đâu?”

“Đi đến nơi mà anh không thể cưỡng dâm tôi!” Kỳ Dạ nghĩ muốn hất tay anh ta ra lại không hất.

Thẩm Nghịch lại nhú chân mày, thờ dãi một cái. Ngón tay từ từ buông, giọng nói vô cùng sắc bén mà vô tình: “Bạn Kỳ. Xin lỗi. Tôi cũng không biết cậu có quan niệm còn trinh hay không, tôi hành động theo thói quen, nếu cậu theo tôi lên đây thì chắc đã biết sẽ xảy ra chuyện gì.”

Ánh mắt Kỳ Dạ kinh ngạc nhìn anh ta chăm chăm. Mẹ kiếp, anh ta cưỡng dâm xong lại nói xin lỗi sao? “Tôi giết chết cả nhà anh rồi nói xin lỗi với anh

cũng được sao?”

Thẩm Nghịch sùng sốt, khẽ cười nói: “Xin lỗi, tôi không còn người nhà cho cậu giết. Thật ra thì.....Nếu như là thường ngày thì tôi ít khi dùng sức, chuyện này khi nào phát tiết mà chẳng được. Chỉ là cậu chọc tôi!” Đập lửa phải do cậu làm

“Cũng bởi vì tôi mắng anh mà sao?” Kỳ Dạ cắn răng nghiêng lợi, trong lòng khó chịu.

“Không hoàn toàn đúng. Cậu là do Đậu Đậu đưa tới, hơn nữa.....Tuổi trẻ tài cao.” Làm cho người ta muốn khiêu chiến, chinh phục dục vọng!

Bánh bao đậu, về nhà tôi nhất định sẽ giết chết cô!

“Bây giờ không cần lo lắng, tôi sẽ không làm gì cậu nếu cậu không muốn.” Thẩm Nghịch không nghe thấy giọng của cậu thì nhũn mày, cánh tay nâng lên rồi hạ xuống. Giọng nói lạnh lẽo: “Tôi không nhìn thấy, trong túi quần áo có đồ để thay, cậu tự mình đi tắm rửa thay đồ.”

Không biết có phải là ảo giác hay không, nghe anh ta nói câu đầu tiên thì có thể thấy được vẻ bi thương của anh ta rất trầm trọng, nén trong lòng nặng trĩu. Biết rõ giờ phút này nên rút chân ra nhưng.....vẫn không nhịn được ở lại.

Kỳ Dạ nhìn cơ thể anh ta, chịu đựng đau đớn, xoay người cầm giấy, chủ động lau sạch sẽ cho anh ta. Tay vừa mới đụng vào eo anh ta thì Thẩm Nghịch chột bắt được tay cậu, khoe miệng khẽ cười: “Bạn Kỳ, tôi thật sự không biết nên cảm ơn vì tâm địa lương thiện của cậu hay là cười nhạo cậu ngu ngốc, chơi với lửa có ngày chết cháy.”

“Người mù chết tiết, ít nói nhảm đi. Tôi không ưa anh, đồng tình không được à.....?” Không biết Kỳ Dạ lấy đâu ra sức bắt được tay anh ta, chủ động giúp anh ta xử lý, đưa thất lưng cho anh ta. Sau đó mới xoa vòng eo của mình đi về phía phòng tắm.

Thẩm Nghịch vẫn nắm thất lưng một lúc lâu không động đậy. Mỏi mòng khẽ lặc, nói thầm: “Kỳ Dạ.....Kỳ Dạ.....”

Thật ra thì vừa rồi hoàn toàn có thể thả cho cậu đi nhưng tại sao không thả, có lẽ là bởi vì anh ta có thể cảm nhận được sự ấm áp. Kỳ Dạ là một thanh niên, hơn nữa còn là một người ấm áp. Cho nên không nhịn được.....Khắc chế không được liền muốn ôm, muốn đoạt lấy.

Dù chỉ là một lần này cũng được.

Đậu Đậu không biết cô khờ thật hay là giả bộ ngu.....

Kỳ Dạ nằm trong bồn tắm, nước nóng bao trùm cơ thể cậu. Đôi mắt nhìn chăm chăm trần nhà, không biết cần môi mấy lần, đôi mắt sáng ngời. Thật ra cậu có thể gọi điện tố cáo anh ta cưỡng dâm nhưng cảm điện thoại lên lại buông xuống.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89

Tại sao lại như vậy?

Tại sao những lời anh ta nói làm cho người ta cảm thấy đè nén khổ sở.....Tại sao trong mắt anh ta đều là tịch mịch cùng cô đơn.

Chết tiết, cậu còn giúp anh ta chùi dít.

Thẩm Nghịch, người đàn ông này rất nguy hiểm, nguy hiểm đến nỗi nếu đến gần tính mạng cũng sẽ nguy hiểm. Rõ ràng là nhục nhã cậu, ép buộc cậu, nhưng cũng không thể hận, không có biện pháp đối với anh ta không ngoan.

“Chết tiết!! Quả nhiên mình bị anh ta đầu độc! Tắm xong liền đi, anh ta không liên quan đến mình nữa.”

Cậu ngáp một cái, nhắm hai mắt lại. Toàn bộ đau nhức trên người đều được nước nóng bao quanh, hóa giải mọi đau đớn. Thần kinh căng thẳng, từ từ tĩnh lại. Phòng tắm mờ mịt không có một chút âm thanh nào.

Thẩm Nghịch ngồi trên ghế salon hồi phục tinh thần, sờ soạng đồng hồ trên tay, phát hiện ra cậu đi vào đã một tiếng chưa ra. Không phải là có chuyện gì chứ? Phòng này anh ta đã thuê, hàng năm chỉ mở cửa cho anh ta, cho nên tương đối quen thuộc. Không có sức lực đi vào phòng tắm, mở miệng gọi cậu: “Kỳ Dạ.....”

“Bạn Kỳ.....”

“Kỳ Dạ.”

“Kỳ Dạ.....”

Không có tiếng trả lời, chân mày nhíu lại, lòng tràn đầy lo lắng. Vừa rồi không phải anh ta thô lỗ quá chứ, cậu ta không ngất chứ, chết chìm trong bồn tắm sao? Nghĩ tới khả năng này anh ta càng khẩn trương. Bởi vì trên sàn nhà có nước, cho nên anh ta đi rất cẩn thận.

Vốn dĩ Kỳ Dạ ngủ thiếp đi, nghe thấy tiếng gọi thì từ từ tỉnh dậy. Híp mắt nhìn thấy khuôn mặt khẩn trương của Thẩm Nghịch, chợt một ý tưởng xấu xuất hiện. Cậu bị anh ta làm cho thê thảm, nên phải đáp ngược trở lại, nếu không sẽ quá thua thiệt. Cho nên cậu nằm trong bồn tắm, không động đậy, híp mắt chờ anh ta đi tới.

Thẩm Nghịch cẩn thận đi tới, ngón tay lục lọi trong bồn tắm bắt lấy tay cậu, sờ sờ mặt cậu, rút cuộc thờ dài. Sắc mặt cũng không còn khó coi, ánh mắt sáng lên.

Khóe miệng Kỳ Dạ khẽ nở nụ cười, chợt bắt tay anh ta lại, kéo anh ta ngã xuống.....

Thẩm Nghịch bị động tác bất ngờ làm ngây ngẩn cả người, trong lúc bối rối ngã xuống cũng lợi dụng kẻ hở nắm hai tay cậu. Kỳ Dạ không nghĩ tới phản ứng của anh ta lại nhanh như vậy, thanh niên không cam tâm, sự cuồng nhiệt của tuổi trẻ xông lên, đụng ngã anh ta.

Hai người đánh nhau, trời sinh Kỳ Dạ ăn mặc sung sướng, chưa từng trải qua rèn luyện, không thể là đối thủ của Thẩm Nghịch, rất nhanh bị anh ta đè trên sàn nhà. Nhưng bởi vì Thẩm Nghịch không nhìn thấy, điểm này rất thua thiệt.....

“Chết tiệt!” Kỳ Dạ khó chịu nguyên rủa, cậu không nghĩ sẽ thua một người mù. Đưa chân đá vào đầu gối anh ta, sau đó đẩy cánh tay anh ta ra, nhưng dưới chân có nước nên không chú ý, trực tiếp đẩy Thẩm Nghịch đến gần bồn tắm, rầm một tiếng đầu đụng vào thành bồn tắm.....

Thẩm Nghịch nhất thời nhíu mày lại, rên lên một tiếng, muốn bò dậy lại không còn hơi sức.

Kỳ Dạ sững sốt, sắc mặt tái nhợt, bởi vì cậu nhìn thấy trên trán Thẩm Nghịch chảy máu tươi.

“Thẩm Nghịch.....” Bò dậy muốn đỡ anh ta dậy nhưng chân không đi trên nước, tâm hoảng ý loạn ngã lăn trên sàn nhà, lần này cúi trên bồn tắm. Giọng nói so với vừa rồi còn to hơn, đỉnh tai nhức óc, đau đến nỗi Kỳ Dạ nói không nên lời, cảnh tượng trước mặt mơ hồ.....

“Kỳ Dạ!” Thẩm Nghịch biết chuyện gì xảy ra, so với anh ta vừa ngã xuống càng thêm lo lắng, sắc mặt u ám, đôi tay sờ soạng xung quanh một hồi mới có thể tìm thấy cơ thể.

Kỳ Dạ hít sâu, mở to miệng lại không thể nói, không biết có phải do tinh thần hoảng hốt hay không, tự nhiên lại có thể thấy trong mắt anh ta tràn đầy lo lắng cùng khẩn trương.

Mẹ kiếp! Nhất định là cậu hoa mắt!

Trước khi hôn mê, Kỳ Dạ tự nói trong lòng như vậy.

“Kỳ Dạ.....” Thẩm Nghịch phe phẩy cánh tay cậu không có chút phản ứng nào, chung quanh bóng tối bao trùm, cái gì cũng không nhìn thấy. Thậm chí không biết cậu ta đụng vào đâu, có sao không, từ trước đến giờ chưa từng khủng hoảng như vậy, thậm chí một giây trong lòng cảm thấy.....tuyệt vọng.

“Kỳ Dạ.....Nói chuyện! Kỳ Dạ!”

Thẩm Nghịch không nghe thấy trả lời xác định thật sự có chuyện, đôi tay ôm cậu, không để ý vết thương trên đầu, cặp mắt đau đớn, kéo cậu ta ra khỏi bồn tắm.....

Kỳ Dạ xoa trán mở mắt một mảnh màu trắng. Nghiêng đầu liền nhìn thấy Loan Đậu Đậu, khẽ nguyên rủa một câu: “Mẹ kiếp! Vừa mở mắt liền nhìn thấy bánh bao đậu.”

Đậu Đậu tức giận trừng mắt: “Cậu còn dám nói? Tôi để cậu chăm sóc Thẩm Nghịch một chút, kết quả, hai người làm gì? Tự nhiên vào bệnh viện.”

Thẩm Nghịch? Bệnh viện?

Lúc này Kỳ Dạ mới nhớ tới lúc cậu và Thẩm Nghịch ở khách sạn, hình như anh ta cũng bị đụng vào đầu.....”Anh ta không sao chứ?”

“Cậu nói có bị gì không?” Đậu Đậu rất thông minh hỏi ngược lại.

“Rút cuộc anh ta có sao không?” Kỳ Dạ không nhịn được hỏi. Không chết chứ? Không đen đui như vậy chứ? Chỉ đụng một chút, cậu cũng vậy nhưng chưa chết, không biết người mù đó thế nào.

Đậu Đậu khẽ rầm rì: “Yên tâm, cậu chết anh ta cũng sẽ không chết! Chi là.....” Dừng lại một chút, nói thật: “Cậu nên biết cậu và Thẩm Nghịch giống nhau nhưng so với anh ấy cậu yếu hơn cho nên nếu như cậu không nghiêm túc thì không cần đến gần anh ấy. Tôi không muốn hối hận khi giới thiệu hai

người quen nhau.”

Lần đầu tiên thấy Kỳ Dạ đã cảm thấy cậu ta rất thích hợp với Thẩm Nghịch cho nên khi bị Bọ Hung cùng Phán Ruồi áp chế liền kéo Kỳ Dạ bỏ chạy.

Kỳ Dạ sững sốt một chút, kinh thường: “Thôi đi, ai quan tâm đến một người mù chứ.”

Đậu Đậu nhú mày, tức giận: “Không được nói Thẩm Nghịch mù.”

“Tôi cứ nói, cô và anh ta có quan hệ gì? Sao lại quan tâm anh ta như vậy?” Kỳ Dạ nhìn chăm chăm cô.

“Ai cần cậu lo.” Nghĩ đến cậu làm hại Thẩm Nghịch bị thương như vậy tâm tình khó chịu. Nghĩ đến Thạch Thương Ly, Đậu Đậu lại như quả bóng xì hơi, kéo kéo gốc chân của cậu: “Chuyện ngày hôm nay cậu có thể không nói cho anh cả biết được không.”

Kỳ Dạ biết cô sợ Thạch Thương Ly lắm, hơn nữa chuyện này là do hấn làm, không có liên quan gì đến cô: “Biết rồi. Tôi muốn ngủ.”

Đậu Đậu le lưỡi một cái: “Cảm ơn, tôi đi thăm Thẩm Nghịch. Tí nữa anh trai cậu tới đừng lỡ miệng!”

Kỳ Dạ không nhịn được đuổi cô đi nhanh, có phải bánh bao đậu cố ý nói sang chuyện khác không, đến giờ cô vẫn chưa nói với cậu người mù có sao không. Chỉ nghe cô nói chưa chết, không chết là được!

Người mù, anh không xong với tôi!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đới Bụng: Thỏ Trắng Mơ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90

Loan Đậu Đậu lên lút đi về căn phòng kia, không phát ra bất kỳ âm thanh nào, không nghĩ tới anh ta còn thức.

"Đậu Đậu."

“Ừ, là tôi! Anh không sao chứ?” Loan Đậu Đậu nhảy tới bên cạnh anh ta, đưa tay lấy một ly nước cho anh ta. Bởi vì nhìn đôi môi anh ta thâm đen, so với đôi mắt anh ta còn đen hơn.

“Cậu ta sao rồi?” Thẩm Nghịch khẽ nhấp một ngụm nước, khàn giọng hỏi. Sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng không còn tí máu, đôi mắt tĩnh mịch, con ngươi sâu và đen không có ánh sáng, phẳng lặng như nước, chân mày nhíu lại.

“Cậu ta không sao, người có chuyện là anh. Rốt cuộc hai người thế nào? Tại sao cả hai người bị thương như vậy?” Quá kịch liệt!

Thẩm Nghịch trầm mặc một lúc lâu, Loan Đậu Đậu cho rằng anh ta không nói gì thì anh ta nói một câu: “Tôi cưỡng dâm cậu ta.”

“Hả?” Đậu Đậu xù lông: “Anh cưỡng bạo cappuccino?”

Thẩm Nghịch không lên tiếng nhưng sắc mặt nhìn không tốt.

Đậu Đậu sờ lên cằm dò hỏi: “Có phải anh quá nóng lòng không?” Sao lại cưỡng dâm? Kỳ Dạ là một người kiêu ngạo nhưng bị cưỡng dâm như vậy thì làm sao có thể kiêu ngạo nữa.

Thẩm Nghịch vẫn không nói chuyện, Đậu Đậu không dám mở miệng, cả căn phòng chìm vào yên tĩnh.

Sau một lúc lâu anh ta mím môi, giọng trầm thấp: “Đậu Đậu, tôi mệt.”

“Hả? Vậy anh nghỉ ngơi đi.” Đậu Đậu kéo chăn cho anh ta an ủi: “Không có chuyện gì, bác sĩ nói có thể phẫu thuật, mặc dù không thể hoàn toàn nhìn thấy, ít nhất có thể thấy một chút ánh sáng.”

Thẩm Nghịch khẽ nở nụ cười, không rõ ý gì. Anh ta mệt mỏi nhưng không phải là cơ thể mệt mỏi mà là tim mệt mỏi, thật sự quá mệt mỏi. “Thôi không cần phẫu thuật nữa, vô dụng thôi.” Phẫu thuật nhiều như vậy không có tác dụng gì. Cần gì phải hành hạ bản thân chứ?

Đậu Đậu không lên tiếng, chỉ chỉnh độ cao về vị trí cao như cũ. Ngồi thật lâu mới rời khỏi phòng.

Thật ra thì Thẩm Nghịch không ngủ, ngủ lâu như vậy sao có thể ngủ tiếp!

Trong phòng bệnh Thạch Thương Ly nhìn chăm chăm vết thương trên trán Kỳ Dạ, ánh mắt sắc bén lạnh lùng, môi mỏng khẽ nâng: “Kỳ Dạ không sao chứ, sao vừa quay về đã đến bệnh viện nằm?”

Kỳ Dạ cúi gằm đầu nói thẳm: “Không phải là em tự giày vò mình.”

“Cái gì?”

“A, không có việc gì. Đầu em thật đau, em muốn ngủ.” Kỳ Dạ ngả đầu, ánh mắt tội nghiệp nhìn hần.

Thạch Thương Ly nhíu mày, trầm mặc hồi lâu: “Nghỉ ngơi đi, ba ngày sau tôi sẽ bố trí cho cậu về Pháp.”

“Không muốn.” Kỳ Dạ thốt lên, đôi mắt kinh ngạc nhìn hần. Cậu ta quay về còn chưa làm được gì đã phải về, nếu quay về cậu sẽ bị ông nội đánh chết!

“Không cần khiêu chiến sự kiên nhẫn của tôi.” Thạch Thương Ly trả lời đầy uy lực cùng cảnh cáo, xoay người rời khỏi phòng. Mở cửa đứng trước phòng bệnh, Đậu Đậu tay chân luống cuống.

Đậu Đậu tươi cười: “Ha ha, Cappuccino thế nào rồi?” Tục ngữ nói không sai, khuôn mặt tươi cười không đánh người thì hần cũng sẽ không đánh mình!

Thạch Thương Ly không nói lời nào kéo cô lên sân thượng, dựa vào lan can. Tóc bị gió thổi xốc xếch, cả người không kiềm chế được. Loạn Đậu Đậu giống như đứa con ngoan không dám nói gì.

“Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Đầu óc Loạn Đậu Đậu xoay ba trăm giây, nghĩ các loại lí do, cuối cùng nói một câu: “Là Cappuccino muốn chăm sóc Thẩm Nghịch, sợ ý làm hai người bị thương.”

Thạch Thương Ly nhíu chân mày, giọng nói lạnh lùng: “Vật nhỏ, em có biết lúc em nói dối nhục điểm lớn nhất là gì không?”

“Cái gì?”

“Nháy mắt. Em vừa nói dối, mắt liền không ngừng nháy.”

“A, có sao? Ha ha, không phải chứ.” Chết tiệt, lại nháy mắt rồi.....

“Kỳ Dạ là em trai anh.” Thạch Thương Ly lạnh lùng liếc cô một cái.

“Ha ha, cũng là đồng tính luyến ái.” Đậu Đậu bổ sung một câu, sau khi nhận được ánh mắt lạnh lùng của hần liền im lặng, đánh chết cũng không nói ra.

“Anh, Thạch Lăng và Kỳ Dạ không cùng một mẹ sinh ra, chỉ có cùng một người ba.” Giọng nói Thạch Thương Ly không có chút cảm xúc nào, giống như là một chuyện không liên quan gì đến hần.

Loan Đậu Đậu ngửa đầu, ánh mắt kinh ngạc nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh ta. Ba Phan Ruồi có ba bà vợ thật là lợi hại!

“Từ nhỏ Kỳ Dạ không có mẹ, ở bên cạnh ông nội, bề ngoài nhìn tính tình có vẻ hoạt bát nhưng thực tế rất yếu ớt. Hơn nữa từ nhỏ đã dính lấy anh, mà anh còn chưa biết thì ra cậu ấy là.....”

Nhiều năm như vậy, hần nhìn Kỳ Dạ lớn lên, đột nhiên biết em trai mình là một người đồng tính luyến ái, trong lúc nhất thời rất khó chấp nhận!

“Đồng tính luyến ái cũng không phải là không tốt. Ngoại trừ không thể nối dõi tông đường những thứ khác đều giống người bình thường. Không phải nhà họ Thạch còn có anh và Bọ Hung sao, chuyện nối dõi tông đường cũng không liên quan đến cậu ta.” Loạn Đậu Đậu lẩm bẩm, thật ra Thẩm Nghịch cùng Kỳ Dạ rất xứng đôi.

Thạch Thương Ly không nhìn được khẽ nhếch môi, nhìn cô nói: “Em cho rằng anh sẽ phản đối sao? Ba người bọn anh, người ông nội yêu thương nhất chính là cậu ta, nếu như phát hiện Kỳ Dạ thích đàn ông, lập tức ông sẽ bắt cậu ta kết hôn với một người phụ nữ mà cậu ta không yêu, đến chết cũng đừng nghĩ thoát được.”

“Hả?” Loạn Đậu Đậu nháy mắt, hoàn toàn không nghĩ tới gia tộc hần phức tạp như vậy.

“Bọn anh sinh ra nhưng số mệnh của bọn anh không nằm trong tay mình. Em quá đơn thuần, không hiểu hết những chuyện này. Chỉ là không nên gấp gáp, anh cũng không có ý định cho em đi Pháp. Em chỉ cần ngoan ngoãn ở đây, ở bên cạnh anh.”

“Hả.” Căn bản Loạn Đậu Đậu nghe không hiểu hần đang nói gì nhưng mà nếu hần để cô bên cạnh hần thì ở bên cạnh hần thôi. Thật ra như vậy cũng rất tốt.

“Sao Bọ Hung không tới thăm Cappuccino?”

“Quan hệ của bọn họ không tốt lắm.”

“Ừ.” Quan hệ không tốt sẽ không đến thăm Cappuccino sao.

Loan Đậu Đậu ở bệnh viện ba ngày chăm sóc hai người đến mệt, Thạch Thương Ly bận túi bụi vì công ty, ngoại trừ gọi điện thoại, căn bản không có cách nào gặp hần. Kỳ Dạ sai bảo Loan Đậu Đậu như người ở.

“Bánh bao đậu.....tôi khát.”

“Bánh bao đậu.....tôi đói bụng.”

“Bánh bao đậu.....tôi muốn ăn trái cây.”

“Bánh bao đậu.....điều hòa quá lạnh.”

“Bánh bao đậu.....điều hòa quá nóng.”

“Bánh bao đậu.....”

Chú có thể nhìn nhưng thím thì không! Loan Đậu Đậu ném điều khiển ti vi trên sàn nhà, rống to: “Có phải ngựa mông không, cần tôi gãi giúp à?”

Kỳ Dạ: “.....”

“Thật ra thì tôi muốn biết người mù chết hay chưa?”

Đậu Đậu hừ lạnh một tiếng, không để ý tới cậu ta.

“Này, Bánh bao đậu, tôi là bệnh nhân, đây là thái độ khi chăm sóc bệnh nhân sao?” Kỳ Dạ gào khóc.

“Chưa thấy qua bệnh nhân nào lại khỏe như trâu vậy.”

“.....”

“Nói đi, anh ta sao rồi? Có phải cũng đang nằm viện không?”

“Không có ở đây.”

“A, nhìn vết thương của anh ta nhẹ hơn tôi!” Kỳ Dạ nói như không, còn có chút không thoải mái.

“Vết thương của anh ấy nhẹ hơn cậu?” Đậu Đậu tức giận quát: “Anh ấy bị cậu hại tróc vớng mạc, vốn dĩ có thể nhìn thấy chút ánh sáng bây giờ không thể nhìn thấy rồi, so với cậu còn nhẹ hơn sao?”

Kỳ Dạ sững sốt, vẻ mặt ngu ngơ nhìn cô: “Cô nói gì?”

Đậu Đậu thở, nếu không phải Thẩm Nghịch không cho cô nói, cô đã sớm đánh chết Kỳ Dạ. Tên ngốc, không phải chỉ là cưỡng dâm cậu thôi sao? Sao lại không có tình cảm như vậy!

“Vốn dĩ mắt trái của anh ấy có thể nhìn thấy một chút xíu nhưng bị cậu hại, vớng mạc tróc ra bây giờ không nhìn thấy gì. Cậu hài lòng chưa? Bác sĩ nói nếu phẫu thuật sớm có lẽ còn có thể cứu vãn nhưng anh ấy không muốn, tôi khuyên thế nào cũng không chịu. Hôm qua còn đòi ra viện không nghe lời bác sĩ. Tôi.....”

Đậu Đậu vẫn chưa nói hết Kỳ Dạ đã vén chăn chạy ra khỏi phòng bệnh.

“Này, cậu đi đâu vậy?”

“Tìm người mù.....”

Đậu Đậu nháy nháy mắt nghi ngờ: “Cậu biết nhà Thẩm Nghịch ở đâu sao?”

Xoay người dọn đồ đạc, nhìn đến lực cậu ta nhảy vậy thì không có vấn đề gì rồi! Thu dọn đồ đạc về nhà.....rốt cuộc cô cũng có thể về nhà ngủ. Thực sự rất nhớ chiếc giường lớn của cô.....Cái ôm ấm áp của Phán Ruồi!

Năm phút sau Kỳ Dạ ủ rũ cúi đầu quay về, ánh mắt u oán nhìn Đậu Đậu: “Tôi không biết nhà anh ta ở đâu.”

Đậu Đậu tối sầm mặt, thỉ ra Cappuccino cũng không tỉnh khiết lắm! Viết địa chỉ vào giấy ném cho hần.

Kỳ Dạ khăn trương nắm tờ giấy trong tay không lên tiếng, không cử động.

“Sao vậy? Không phải đưa địa chỉ cho cậu rồi sao?”

“Tôi không có tiền đi xe!” Kỳ Dạ lại mở miệng.

“.....”

Loan Đậu Đậu lưu luyến, lòng đau như cắt móc tiền trong túi ra chưa kịp giờ lên đã bị Kỳ Dạ cướp mất, lúc ngẩng đầu đã không thấy một trăm tệ! Một trăm tệ có thể mua bao nhiêu lon coca, bao nhiêu khoai tây, bao nhiêu kẹo bắp, bao nhiêu cái hamburger.....

Không nói gì trực tiếp lấy điện thoại ra bấm số: “Phân Ruồi, Em trai anh cướp của tôi một trăm tệ!”

Thạch Thương Ly: “.....”

Đậu Đậu: “Anh trăm mặc là không muốn trả sao?”

Thạch Thương Ly sờ chân mày: “Bây giờ em gọi xe đến công ty, nửa tiếng sau có mặt, anh trả em ba trăm tệ.”

Oa, tốt như vậy sao? Thời khắc làm thịt đã đến, Đậu Đậu nắm lấy thời cơ nói: “Bốn trăm tệ.” Lần trước thấy một cái váy hai trăm tệ, một đôi giày một trăm tệ, vừa đủ!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mơ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91

“Một trăm năm mươi tệ.”

“Ba trăm tệ”

“Một trăm tệ.”

“Hai trăm tệ.”

“Đồng ý.”

Loan Đậu Đậu: “.....” Sao này kỳ kèo mặc cả như vậy chứ!

Nửa tiếng sau Đậu Đậu xuất hiện ở công ty, mọi ánh mắt của đồng nghiệp nhìn cô đi vào thang máy tới phòng làm việc của tổng giám đốc.

Thạch Thương Ly vừa ký xong một đồng tài liệu, tựa vào ghế nghỉ ngơi, ánh mắt quét về phía cửa thấy Đậu Đậu đang đi tới, thu lại một môi, khóe miệng khẽ cười. Ngó tay bảo cô đi tới.

Xem cô là chó con sao! Trong lòng oán thầm như vậy nhưng vẫn giống đứa con ngoan đi đến bên cạnh hần, bị hần ôm vào ngực, ngồi trên đùi hần, tư thế của hai người rất mập mờ.

“Hai trăm tệ, nhanh một chút đưa tiền đây.” Mẹ kiếp, tổn thất mất một trăm tệ, không có lời.

Thạch Thương Ly bất đắc dĩ cười, không móc ví tiền ra mà lấy từ trong ngăn kéo ra một hộp nhưng màu đỏ đưa tới trước mặt cô. Đậu Đậu liếc mắt nhìn khinh thường nói: “Tôi muốn hai trăm tệ.”

Hần không trả lời chỉ mở hộp ra. Một chiếc nhẫn kim cương sáng chói, nước miếng nhanh muốn chảy ra. Nuốt một ngụm nước miếng cô chấp nói: “Nhanh đưa cho tôi hai trăm tệ.”

Thạch Thương Ly:.....

Cầm chiếc nhẫn lên trực tiếp đeo vào ngón áp út của cô, vừa khít chỉ hơi chặt một chút.

Ánh mắt Loan Đậu Đậu thoáng qua một tia kinh ngạc, cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay, mặc dù mặt kim cương không lớn nhưng kiểu dáng thật đẹp

mắt, thỉnh thoảng nhìn hơi quen hình như đã thấy ở đâu rồi. Nhớ không ra!

“Cho tôi sao?”

“Ừ.” Đeo vào tay em rồi còn hỏi sao thật khờ.

Ánh mắt Đậu Đậu nghi ngờ nhìn hấn, sao tự dưng hấn lại tốt như vậy cho cô một chiếc nhẫn kim cương chứ? Không phải giả chứ? Đưa tay đem chiếc nhẫn lên miệng cắn thử, xem có phải là giả hay không! Cô cảm giác Phân Ruồi không tốt như vậy.

Thạch Thương Ly thấy động tác này của cô, cả mặt tối sầm, đỉnh đầu một đám mây đen bay qua! Loạn Đậu Đậu em đứng là cực phẩm.

Cắn đến răng đau, Loạn Đậu Đậu xoa xoa chiếc nhẫn kim cương cười hi hi nói: “Là thật không phải giả!”

Khóe miệng Thạch Thương Ly co quắp. Vốn dĩ không phải giả, nếu là giả cô cắn từ nãy đến giờ đã bể rồi.

Loạn Đậu Đậu thấy sắc mặt hấn không tốt, lập tức giấu tay sau lưng, mặt cảnh giác nói: “Nếu đã cho tôi rồi thì chính là của tôi không được lấy lại, đừng tưởng cho tôi chiếc nhẫn là tôi quên mất! Nhanh lên, đưa cho tôi hai trăm tệ!”

Thạch Thương Ly im lặng nâng trán, giờ phút này không muốn nói gì. Trong đầu nghĩ: “Bóp chết em, bóp chết em, bóp chết em!!!!”

“Nhanh lên! Ăn vạ phải không?”

Thạch Thương Ly hít sâu một hơi, móc ví tiền ra chưa kịp động Loạn Đậu Đậu đã cướp lấy, cầm hai tờ tiền đưa lên môi hôn một cái, hai mắt sáng rỡ: “Hai em thân ái hoan nghênh đến ví của chị, chị nhất định sẽ thương yêu đối xử thật tốt với hai em.”

Thạch Thương Ly không thể nhịn được nữa: “Loạn Đậu Đậu!”

“Có!” Mặt ngu ngốc càng thêm ngu ngốc: “Sao vậy? Thật sự tôi chỉ lấy hai tờ không có lấy thêm!”

Chết tiệt, đưa nhẫn cưới cho cô nhưng cô không có phản ứng gì còn nhớ kỹ hai trăm tệ. Cuối cùng quan trọng nhất là cô chỉ hôn tiền mà không hôn hấn!

“Không phải có người cần em hôn hơn nó sao?” Ánh mắt lạnh lùng của Thạch Thương Ly nhìn chằm chằm cô, sắc bén như dao găm!

“Ha ha.....Cám ơn hai trăm tệ của anh!” Loạn Đậu Đậu ôm cổ hấn, hôn lên môi hấn một cái. Kẻ ngu cũng nghe được sự uy hiếp trong lời nói của hấn.

Thạch Thương Ly tối sầm mặt, hoàn toàn thất bại rồi. Cô chỉ vì hai trăm tệ mà hôn hấn! Nhẫn cưới mới là trọng điểm! Sao cô lại không biết trọng điểm chứ?

Thôi, nếu cô biết trọng điểm thì đã không là Loạn Đậu Đậu rồi.

Trong phòng tắm Loạn Đậu Đậu dùng rất nhiều xà phòng nhưng không cách nào tháo chiếc nhẫn ra. Tức giận dậm chân: “Sao lại không tháo ra được chứ? Nhất định là hấn mua cho người khác nhưng không vừa liền ném cho mình. Đáng ghét, sao lại ở trên bàn tay mình không tháo ra được chứ? Tháo ra có thể bán được rất nhiều tiền.”

“Nếu không sẽ cắt tay mình sao?”

Nghĩ đến cảnh máu nhuộm đỏ, hơn nữa cắt đi một ngón tay thật đáng sợ, Đậu Đậu lập tức lắc đầu, hít sâu một hơi: “Thôi! Vì bán một chiếc nhẫn mà mất một ngón tay thật là lỗ vốn không làm cũng được! Nhẫn kim cương ới là nhẫn kim cương, đeo máy trên tay tao cũng thấy nguy hiểm. Ngộ nhờ có ăn trộm chặt tay tao thì sao?”

Tổng kết: Phân Ruồi có ý, nhất định là muốn cô bị cướp, bị người ta chặt tay!

Thạch Thương Ly nghe điện thoại xong thấy Loạn Đậu Đậu từ phòng tắm đi ra giọng trầm thấp nói: “Ngày mai tài xế sẽ đưa em đến bệnh viện kiểm tra.”

Ánh mắt Loạn Đậu Đậu lập tức cảnh giác nhìn hấn: “Kiểm tra? Kiểm tra cái gì?”

“Kiểm tra bình thường, tài xế sẽ giúp em. Em cảm thấy đi cùng một đám người đi kiểm tra thoải mái lắm sao?” Thạch Thương Ly nhú chân mày, đôi mắt nhìn cô chằm chằm.

A, thì ra là kiểm tra sức khỏe định kỳ của công ty! Loạn Đậu Đậu gật đầu: “Vây cũng được, tôi đi với tài xế!”

Thạch Thương Ly nở nụ cười thỏa mãn, xoa đầu nhỏ của cô, ánh mắt giả hoạt. Buổi tối hấn cũng không làm gì Đậu Đậu chỉ ôm cô ngủ. Có gối ôm miễn phí sao không làm chứ! Quan trọng nhất là bàn tay nhỏ bé giấu ở trong ngực hấn nên sẽ không ai ăn trộm được.

Sáng sớm ngày hôm sau Thạch Thương Ly phải đến công ty mà Loạn Đậu Đậu bị gọi dậy lưu luyến rời khỏi chiếc giường ấm áp, rửa mặt thay quần áo, ngáp dài chui vào xe. Đi ngang qua tiệm ăn sáng thì cô xuống xe mua hai phần ăn sáng, một phần cho tài xế.

Khóe miệng tài xế co quắp để ở một bên.

Loan Đậu Đậu một tay cầm bánh một tay cầm sữa đậu nành, còn có một trái trứng luộc trong nước trà cùng một ly sữa chua, hai cái bánh tiêu, đợi cô ăn xong xe cũng đến trước cửa bệnh viện.

Tài xế dừng xe, Loan Đậu Đậu căn cứ lời nói của tài xế còn có sự hướng dẫn của người đi đường cô thuận lợi đến khoa sản, nói tên của mình. Y tá lập tức đưa cô đến một căn phòng, cầm một cái xô đưa cho cô thuận tiện hỏi: “Đã ăn sáng chưa?”

“Cám ơn đã quan tâm, tôi ăn rồi.” Loan Đậu Đậu cảm ơn, bệnh viện này phục vụ thật tốt, còn quan tâm người khác ăn sáng hay chưa, không biết có phải là cung cấp bữa ăn miễn phí hay không!

Sắc mặt y tá nhất thời tối sầm lại, lấy lại cái xô, quát: “Ăn sáng rồi còn đến làm gì? Không biết trước khi kiểm tra không được ăn gì sao? Điềm cơ bản này mà cũng không biết sao?”

“Hả?” Đậu Đậu một mồm vô hồn: “Vậy phải làm sao?”

“Còn có thể làm gì? Ngày mai quay lại, không được ăn sáng.”

“Vâng.” Loan Đậu Đậu đi ra khỏi bệnh viện.

“Cô Loan, điện thoại của tổng giám đốc.” Tài xế vội vã tìm đưa điện thoại cho cô.

“Alo!”

“Sao rồi?”

“Ô ô…… Y tá của bệnh viện này thật hung dữ. Tôi không biết trước khi kiểm tra sức khỏe không được ăn gì cô ấy thật hung dữ! Nói tôi không bình thường!” Đây tuyệt đối không phải sự kiện nhỏ!

Thạch Thương Ly dụ dỗ: “Không sao, em về nhà trước đi. Ngày mai anh đi cùng em.”

Loan Đậu Đậu tắt điện thoại trả cho tài xế, thuận tiện để anh ấy đưa về nhà.

Sáng sớm ngày hôm sau Loan Đậu Đậu bị hấn lòi từ chăn ấm ra ngoài, hấn giúp cô thay quần áo. Ôm vào phòng tắm bị Thạch Thương Ly kẹp vào nách đánh răng cho, sau đó có người gọi cô súc miệng, Loan Đậu Đậu làm theo nhưng vẫn không mở mắt. Vẫn mơ hồ bị người khác ôm vào xe.

Đến bệnh viện vừa lúc Loan Đậu Đậu mở mắt.

Sáng sớm ở khoa sản của bệnh viện cũng có không ít người, Thạch Thương Ly đưa Loan Đậu Đậu đến bệnh viện không cần xếp hàng, gương mặt đỏ. Y tá nhìn hấn say mê. Thành thạo hỏi mấy câu hơn nữa còn nhìn anh ta đắm đuối.

Loan Đậu Đậu ngáo, lờ mờ Thạch Thương Ly lại nhìn y tá. Đối xử khác biệt, đối xử khác biệt!

Cuối cùng Thạch Thương Ly không thể nhịn được nữa “Người cần kiểm tra không phải tôi mà là cô ấy.”

Y tá giờ mới tỉnh lại trong giấc mộng. Lúc này mới đưa Đậu Đậu vào, tiến hành một đồng kiểm tra.

Thạch Thương Ly ra ngoài ngồi chờ, cực kiên nhẫn. Đôi tay để trong túi, nhìn bức tranh tuyên truyền trên tường, tất cả đều là kiến thức dành cho bà mẹ mang thai.

Sau một tiếng, Loan Đậu Đậu chui vào lòng Thạch Thương Ly kêu lên: “Tại sao lại như vậy? Tại sao có thể như vậy? Anh nói xem tại sao lại có thể như vậy chứ?”

“Chúc mừng, cô ấy mang thai một tuần rồi.” Y tá báo cho Thạch Thương Ly.

Sắc mặt Thạch Thương Ly bình thường nhưng không thể giấu được sự vui sướng. Trong phòng cô đã có con trai hấn chín tháng sau sẽ ra ngoài.

“Ô ô…… Tôi mới hai mươi hai tuổi! Thời kỳ ngây thơ nhất……”

Thạch Thương Ly ôm vai Loan Đậu Đậu, cười lạnh với y tá: “Cám ơn cô đã kiểm tra cho vợ tôi. Nhưng tôi phải nhắc nhở cô, là một y tá chuyên nghiệp thì không nên cười nhạo phụ nữ mang thai. Xin hãy chuyển lời của tôi đến quản lý bệnh viện, cần tăng thêm nhân viên có thái độ đoan chính chứ không phải là đối xử khác biệt.”

Đậu Đậu sùng sốt ngừng khóc, y tá ngây ngẩn cả người, sắc mặt lúc trắng lúc xanh.

Thạch Thương Ly mặt không thay đổi ôm Loan Đậu Đậu rời khỏi bệnh viện.

“Anh…… đây là giúp tôi trả thù chuyện ngày hôm qua sao?” Đậu Đậu vô tội nhìn hấn.

“Xem như vậy đi.”

“Nhưng y tá hôm qua không phải cô ấy.”

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mỏ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92

Không thể không than thở kỹ thuật lái xe của tài xế rất tốt, nửa tiếng sau đã ở trước cửa ủy ban, Loan Đậu Đậu còn đang khiếp sợ vì trong bụng có một em bé, rồi rầm trầm đường bị Thạch Thương Ly ôm vào ủy ban, mãi cho đến khi ngồi trước nhân viên làm việc mới phục hồi tinh thần.

Mặt ngây ngô nhìn Thạch Thương Ly hỏi: “Chúng ta làm gì vậy?”

“Đừng hỏi nhiều đợi lát nữa ký tên là được.” Thạch Thương Ly xoa đầu cô giống như hấn là người tốt.

“Uhm.” Đậu Đậu còn đang suy nghĩ dựa vào đứa bé trong bụng làm sao để lấy lại quyền dân chủ.

Nhân viên ủy ban nhìn Thạch Thương Ly đúng là một nhân tài, đường cong mỹ lệ, bộ dáng đẹp trai, trong lòng cảm thán, tại sao bà lại không sinh trẻ vài chục năm. Sau đó nhìn sang cô gái ngồi bên cạnh, bộ dáng thật đẹp, thanh tú nhưng sao nhìn mặt ngây ngô, không phải đầu óc có vấn đề chứ?

“Cô gái, cô suy nghĩ kỹ chưa? Ký vào đây, sau khi chứng thực có thể coi là bước vào mộ rồi!” Nhân viên ủy ban ghen tỵ với Đậu Đậu.

Rốt cuộc Đậu Đậu hồi phục tinh thần, cúi đầu nhìn phần cô sẽ phải ký tên, nhất thời xù lông: “Kết hôn.....”

Tất cả mọi người trong ủy ban cùng nhìn cô với một ánh mắt, nhân viên trước mặt càng giật mình hơn: “Mẹ ơi, làm tôi sợ muốn chết.”

Thạch Thương Ly nhủ mày, đôi mắt sắc bén nhìn nhân viên, rất có thể nhận thấy bà nhiều lời làm hư chuyện của hấn!

“Tôi muốn kết hôn với anh lúc nào? Chuyện gì đang xảy ra vậy?” Loan Đậu Đậu giờ tờ giấy trước mặt hấn, chất vấn!

Sắc mặt Thạch Thương Ly tối sầm, môi mỏng khẽ nói: “Kết hôn.”

“Tôi không muốn gả cho anh, tôi không muốn kết hôn với anh!” Loan Đậu Đậu quả quyết từ chối yêu cầu của hấn! Mãi cho đến khi trong bụng cô có em bé mới kết hôn, dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết hấn là vì đứa bé!

Cô không muốn làm công cụ sinh con cho Phân Ruồi!

“Vật nhỏ.....” Thạch Thương Ly cắn chặt răng, có chút uy hiếp.

“Rốt cuộc hai người có kết hôn không? Không kết hôn thì đứng sang một bên đừng cản trở người khác!” Nhân viên không nhịn được nhắc nhở bọn họ, phía sau còn rất nhiều người xếp hàng!

“Kết hôn!”

“Không kết hôn!”

Hai người cùng mở miệng, trừng mắt nhìn nhau, ai cũng không chịu thua ai. Người phái sau bàn tán âm ỉ, cũng có thúc giục, cũng nói bóng gió. Thạch Thương Ly nhíu chặt chân mày, giọng nói lạnh lùng bật ra: “Vật nhỏ, kết hôn với anh khó khăn như vậy sao?”

“Không lấy, không lấy chính là không lấy! Tôi chính là không gả cho anh!” Loan Đậu Đậu rút đầu, mặc dù sắc mặt hấn rất kinh khủng nhưng kết hôn là chuyện cả đời, tuyệt đối không thể để hấn hù dọa!

Thạch Thương Ly nhìn chằm chằm cô giận quá hóa cười, lấy điện thoại di động ra giả bộ tìm hình: “Hình em chui vào chuồng chó nếu phát ra trên mạng chắc sẽ có nhiều người hứng thú? Phải để tựa đề là gì đây? Anh hỏi dân mạng một chút vậy! Dù sao không lường trước được tài hoa của em!”

Loan Đậu Đậu tối sầm mặt, cắn răng nghiêng lợi: “A, chúng ta nói chuyện kết hôn đi!”

Đồng Thoại chết tiệt! Tầm hình này toàn thế giới chỉ có Đồng Thoại độc quyền! Bây giờ Thạch Thương Ly có trong tay, không cần hỏi cũng biết là Đồng

Thoại cho!

Thạch Thương Ly rất hài lòng, gật đầu: "Trước tiên kết hôn rồi sau đó sẽ bàn bạc chi tiết."

Loan Đậu Đậu méo miệng, khuôn mặt không vui, chuẩn bị bắt đầu Thạch Thương Ly lại bắt đầu loay hoay điện thoại! Trong lòng hỏi thăm mười tám đời nhà hán, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người viết tên của cô xuống.

Từ đó về sau tạm biệt cuộc sống độc thân! Tạm biệt thời thanh xuân, tạm biệt.....

Nhân viên ủy ban đau lòng đóng dấu, ánh mắt đồng tình nhìn Thạch Thương Ly, sao lại không nghĩ ra.....

Thạch Thương Ly giống như đã chuẩn bị trước, bảo tài xế lấy kẹo cưới chia cho mọi người. Mọi người vừa nhìn kẹo cưới đều kinh ngạc, chưa bao giờ thấy kẹo cưới ngon như vậy! Thật là người có tiền!

Loan Đậu Đậu khóc không ra nước mắt cầm giấy đăng ký kết hôn đi ra khỏi ủy ban, ưu thương, cố gắng hít thở không khí giống như có thể sống lại.

Thạch Thương Ly sờ sờ đầu cô an ủi: "Em làm sao vậy?"

Khuôn mặt Loan Đậu Đậu bị thương: "Bây giờ anh không nên nói gì với tôi. Xin hãy trả lại cho tôi thời kỳ độc thân hoàng kim! Tôi mới hai mươi hai tuổi! Thời kỳ rực rỡ nhất....."

"Cứ xem như kết hôn rồi em vẫn có thể đi trên hai con đường." Thạch Thương Ly nhắc nhở cô. Hai chuyện không liên quan đến nhau.

"Cút!" Loan Đậu Đậu ngửa đầu ánh mắt trừng trừng nhìn hán.

"Hà?"

Loan Đậu Đậu vênh vao: "Sao nào? Tôi nói anh cút thì sao? Có bản lĩnh thì ly hôn với tôi đi? Ly hôn!"

Thạch Thương Ly khẽ nở nụ cười tà mị, ánh mắt đồng tình nhìn cô mở miệng: "Yên tâm, nhất định anh sẽ không cho em như mong muốn." Muốn dùng phương pháp này ly hôn, thật đúng là chỉ có cô!

Loan Đậu Đậu thấy kế hoạch không thành công, ừ rừ cúi đầu. U oán nói: "Tại sao vậy?"

"Cái gì tại sao?"

"Tại sao mọi người đầu tiên là yêu thương, cầu hôn, kết hôn cuối cùng là sinh con, hai người hạnh phúc bên nhau. Tại sao? Tại sao vừa đến chỗ tôi lại loạn hết toàn bộ? Trực tiếp bỏ qua yêu thương, cầu hôn cùng kết hôn? Ô ô.....Tôi không muốn! Tôi muốn một cuộc sống bình thường, trả lại cho tôi cuộc sống bình thường....."

"Được." Thạch Thương Ly ôm cô vào trong ngực, dịu dàng dụ dỗ: "Chờ sau khi đứa bé được sinh ra chúng ta sẽ cử hành hôn lễ. Về phần yêu, nếu như em cảm thấy chúng ta chưa từng hẹn hò, anh sẽ cùng em đi xem phim, ăn cơm, như vậy được chưa?"

"Không phải như vậy!" Loan Đậu Đậu khóc không ra nước mắt, ở chung một chỗ với hán như vậy làm sao sẽ có cảm giác yêu chứ?

Thạch Thương Ly bắt đầu nhìn cô, bây giờ trong bụng cô đã có em bé, đánh không được, đung cũng không xong thậm chí chửi càng không được! Nếu như bây giờ hán hai mươi tuổi nhất định sẽ trải qua thời gian yêu thương nhưng bây giờ hán đã gần ba mươi tuổi, yêu thương giống như đồ chơi hết hạn, cần chính là hành động chứ không phải lãng mạn, hơn nữa.....

Hán đã không có thời gian chờ đợi phải kết hôn nhanh chóng.

Loan Đậu Đậu bị hán kéo vào xe, tài xế rất nhanh đã quay lại. Lái xe về nhà.

Thạch Lăng cùng Kỳ Dạ đánh nhau, một mảnh hỗn độn trên sàn nhà, thậm chí ngay cả bát đĩa trong bếp cũng không tránh được, bể tan tành. Hai người cũng mệt, mồ hôi đầy người, nằm trên ghế salon thờ hồn hên, trợn mắt nhìn nhau.

Loan Đậu Đậu vừa vào cửa suy nghĩ cho rằng mình đi nhầm chỗ, nếu như trên ghế salon không có hai người nằm. "Hai người bệnh thần kinh à? Dám làm cả nhà loạn như vậy? Bát đĩa là thứ tôi yêu mến nhất....."

Mới vừa xoay người lại nhặt, một giây kế tiếp bị người khác ôm lấy, ánh mắt âm trầm của Thạch Thương Ly nhìn cô, quát to: "Không biết bây giờ mình thế nào sao còn trông nom những thứ kia làm gì?"

"Hà? Đậu xanh nhỏ làm sao?"

"Bánh bao đậu bị bệnh sao?"

Loan Đậu Đậu nhìn Kỳ Dạ: "Cậu mới bệnh, cả nhà anh đều bệnh."

Thạch Lăng:.....

Thạch Thương Ly:.....

Kỳ Dạ: “Về vừa đúng lúc, tôi đói bụng. Bánh bao đậu đi nấu cơm đi!”

“Uhm” Loan Đậu Đậu theo thói quen trả lời, kết quả bị Thạch Thương Ly gõ đầu, cô xoa đầu kêu: “Sao lại đánh tôi?”

“Anh nói lại, em mang thai. Những chuyện này em không thể làm” Thạch Thương Ly nghiêm mặt khiển trách.

“A! Cô ấy mang thai.” Kỳ Dạ nhảy dựng lên, gương mặt kinh ngạc cùng không tin. Tốc độ này cũng quá nhanh.....

Sắc mặt Thạch Lăng lập tức u buồn, ánh mắt chán nản, mắt hôn nói không nên lời. Cô mang thai. Người phụ nữ hắn ta yêu nhất mang thai con của anh trai mình.....

Loan Đậu Đậu méo miệng, bổ sung: “Chẳng những mang thai còn kết hôn.” Ánh mắt u oán nhìn ai đó.

“Chờ một chút tôi cần vào nhà vệ sinh tỉnh táo mười phút.” Mang thai đã khiến cậu khó tiêu hóa rồi, bây giờ còn kết hôn.....Quá kinh hãi!

“Tôi về phòng trước.” Sắc mặt Thạch Lăng tái nhợt như tờ giấy, mắt hôn rời khỏi phòng khách.....

Ánh mắt Loan Đậu Đậu khó hiểu nhìn Thạch Thương Ly: “Bọn họ sao vậy?” Người kết hôn là cô không phải bọn họ sao bọn họ lại bị thương chứ?

“Không có gì, anh đưa em về phòng nghỉ ngơi.” Thạch Thương Ly ôm Loan Đậu Đậu về phòng.

“Những thứ đó làm sao?”

“Người giúp việc.”

“Bữa tối.....”

“Người giúp việc!”

Được rồi, thật ra kết hôn cùng mang thai cũng tốt, ít nhất không cần quét dọn vệ sinh cùng nấu cơm. Thừa lúc Thạch Thương Ly xuống lầu, Loan Đậu Đậu lên lấy điện thoại gọi cho Đồng Thoại, cắn răng nghiêng lợi: “Đồng Thoại, đồ phản bội. Sao bạn lại cho hắn hình của mình?”

Bên kia truyền đến giọng nói: “Hắn cho Hải Quy một đơn hàng lớn, Hải Quy lợi dụng lúc mình ngủ lấy điện thoại gửi hình. Không nói với bạn, mình với Hải Quy chiến tranh lạnh rồi.....”

Sau đó là tiếng răng rắc, tiếp theo.....ục ục.....

Loan Đậu Đậu ngây người.....Cái này là tuồng gì? Thạch Thương Ly anh cũng quá đen tối.....

Thạch Thương Ly bung sữa tươi về phòng thấy cô cầm điện thoại không khỏi nhũn mảy: “Không phải em muốn ngủ sao? Không biết điện thoại có phúc xạ rất lớn sao?”

Đoạt lấy điện thoại ném vào thùng rác, nhét sữa tươi vào tay cô ra lệnh: “Uống sữa xong ngủ, khi nào ăn cơm anh sẽ gọi em”

Loan Đậu Đậu không dám cười trên lưng cọp, uống hết sữa tươi. Nằm trên giường yên lặng nghĩ: “Không có đứa bé chỉ là cọng cỏ, có đứa bé cuối cùng là bảo bối!”

Thạch Thương Ly khốn khiếp!

Có thể vì mang thai nên không bao lâu Loan Đậu Đậu liền ngủ. Thạch Thương Ly ở bên cạnh một lúc lâu mới rón rén rời khỏi phòng, ra ngoài đã nhìn thấy Thạch Lăng đứng ở hành lang.

Hắn ta nói: “Chúng ta lên sân thượng nói chuyện một chút.....”

Thạch Thương Ly gật đầu, một trước một sau đi lên sân thượng.

Kỳ Dạ đứng trên bồn cầu, gội đầu, người mù còn chưa giải quyết đã tới chuyện của Loan Đậu Đậu. Cậu nên làm gì? Làm sao đây? Nắm tóc néo lỗ tai, suy nghĩ rồi cầm điện thoại bấm mã số: “Alo.....ông nội là cháu! Cái đó.....Cô ấy mang thai,hon nữa.....kết hôn. Cái gì? Như vậy không tốt đâu?”

Sắc mặt Kỳ Dạ từ từ trở nên tối sầm, cắn răng nói: “Ông nội làm như vậy anh hai sẽ giết cháu! Nhưng.....”

Lời còn chưa nói hết bên kia đã tắt máy.

Anh trai, Đậu Đậu, ông nội.....

Mặc dù ở chung với Đậu Đậu không lâu nhưng có thể cảm thấy cô ấy đơn thuần thiện lương, mặc dù hơi ngu ngơ nhưng rất biết nói đùa! Nếu để cô làm chị dâu thật ra cũng không có gì, điểm chính là để cô làm dâu cả của nhà họ Thạch thì không đủ tư cách. Thân phận cùng hoàn cảnh cũng không đủ.....

Trừ ông nội, Thạch Thương Ly chính là người thân nhất của cậu, nếu như cậu làm thật, sau khi Thạch Thương Ly biết nhất định sẽ không tha thứ cho cậu!

Thật phiền phức!

Loan Đậu Đậu ngủ một giấc đến khi bụng kêu lên mới tỉnh, Thạch Thương Ly còn nói gọi cô ăn cơm, căn bản là lừa người. Rồi giường đi xuống lầu, phòng khách đã được dọn dẹp sạch sẽ tuy nhiên không thấy hai người, Chỉ có Kỳ Dạ ngồi một mình trên ghế salon như đang suy nghĩ gì đó.

“Hai người bọn họ đâu rồi?”

Kỳ Dạ bị cô hỏi làm cho giật mình tỉnh lại, sắc mặt hốt hoảng, lắc đầu: “Không biết.”

Loan Đậu Đậu hồ nghi: “Thật sự không biết?”

“Thật không biết.” Kỳ Dạ tránh ánh mắt cô.

Loan Đậu Đậu không tin, nhìn dáng vẻ chột dạ kiam người mù cũng có thể thấy. Sờ sờ cằm nói: “Thảm Nghịch.....”

“Thảm Nghịch cái gì?” Kỳ Dạ lập tức có tinh thần.

Loan Đậu Đậu giường cảm cao ngạo nói: “Tại sao tôi lại phải nói với cậu?”

“Nói đi! Thảm Nghịch thế nào?” Kỳ Dạ hỏi.

“Anh ấy vẫn chưa chịu làm phẫu thuật không phải sao?” Loan Đậu Đậu hỏi.

“Nói nhảm.” Đừng nói làm phẫu thuật, ngày đó cậu đến nhà anh ta, đợi nửa ngày vẫn không thấy anh ta quay về. Sau đó tài xế nói Thảm Nghịch không muốn gặp cậu! Anh ta cho rằng bị tróc võng mạc thì ngon sao! Cậu tức lên quay đầu bước đi.

Kết quả: mấy ngày nay đều mất ngủ, không biết Thảm Nghịch thế nào!

“Có muốn anh ấy chịu phẫu thuật không?”

“Cô có cách sao?”

“Tại sao tôi lại phải nói với cậu?” Đậu Đậu khinh thường. Ngay cả Thảm Nghịch mà cũng không giải quyết được.

Kỳ dạ tối sầm mặt. Mẹ kiếp, ai nói Loan Đậu Đậu ngu? Quay đầu đánh hấn đi! Điển hình là giả heo ăn cỏ! “Cô nói cho tôi biết làm sao để Thảm Nghịch chịu phẫu thuật, tôi nói cho cô biết bọn họ ở đâu.”

Loan Đậu Đậu lập tức nở nụ cười, cúi đầu nói thầm bên tai cậu.

Kỳ Dạ lập tức xù lông: “Mẹ kiếp! Cô đùa cái gì vậy? Làm sao tôi có thể làm chuyện như vậy? Tuyệt đối không thể nào!” Xem như làm, Thảm Nghịch nhất định sẽ không chịu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93

“Không phải cậu nói rồi sao. Nói cho tôi biết bọn họ ở đâu?” Đậu Đậu khoanh tay trước ngực, bộ dáng giống như cậu không nói cho tôi biết cậu không xong với tôi.

Kỳ Dạ nuốt nước miếng, chân chừ mở miệng: “Bọn họ ở trên sân thượng.”

Sân thượng?

Loan Đậu Đậu lập tức hiện ra hình ảnh ướt át, anh em cảm kị nhất là yêu, nhất định phải nhìn. Không đợi Kỳ Dạ mở miệng liền chạy về phía sân thượng.

Kỳ Dạ tối sầm mặt, cậu còn chưa nói hết! Còn nữa, phụ nữ có thai không nên nhảy, cô thật ngu ngốc.

Loan Đậu Đậu lên lút đẩy cửa trên sân thượng, không thấy hình ảnh ướt át như cô hình dung mà là hình ảnh hai người đều bị thương. Hai người đàn ông lại đánh nhau, tôi đánh cậu một cước cậu đánh tôi một cước, không ai nhường ai giống như muốn đánh chết đối phương.

Thạch Thương Ly vút áo khoác trên đất, chịu một cước vào mặt, Thạch Lăng tương đối thâm, bị đánh liên tục, khóe miệng chảy máu.....

Loan Đậu Đậu nhìn thấy sợ hết hồn, hai người có còn bé đâu? Từng này tuổi rồi còn chuyện gì không giải quyết được chứ? Nhất định phải đánh nhau sao? Quá trẻ con.

“Không được đánh.....”

Lúc hồi phục tinh thần thì thấy Thạch Lăng sắp đánh vào Thạch Thương Ly thì theo bản năng kêu một tiếng, nhắc chân chạy thật nhanh tới trước mặt Thạch Thương Ly!

“Vật nhỏ.....” Sắc mặt Thạch Thương Ly thay đổi.....

Thạch Lăng cũng giật mình, vội vàng thu lại quả đấm của mình, sau 0.01 giây thì dừng lại trước mặt cô, cứng ngắc giữa không trung.

Tìm Thạch Thương Ly như muốn nhảy ra ngoài, kéo cổ áo cô quát: “Em điên sao? Không biết mình đang mang thai sao? Một cước này đánh xuống em và đứa bé đều nguy hiểm!”

Loan Đậu Đậu uất ức chu miệng, ánh mắt tội nghiệp nhìn hấn không nói gì. Không phải vì lo cho hấn, chân liền không sai bảo chạy tới sao, cô còn có biện pháp gì chứ. Anh còn hung dữ với tôi! Khốn kiếp!

Dưới ánh sáng xám xịt, khuôn mặt Thạch Lăng thoáng chút bi thương. Cho tới bây giờ đều là không phục, không cam lòng, vào giờ khắc này chột dạ tất hy vọng. Cô quên cả an toàn hay nguy hiểm lao ra đứng trước mặt Thạch Thương Ly, đó là một loại bản năng. Là dành cho người mình yêu.....

Cuối cùng là hấn ta thua, không phải bởi Thạch Thương Ly mà là bởi người con gái hấn ta yêu nhất.

Thạch Thương Ly thấy bộ dáng đáng thương của cô nín giận trong lòng không mắng nữa. Tại sao cô lại không để ý đến bản thân, không quan tâm đến an toàn của đứa bé chứ?

Loan Đậu Đậu hít mũi còn chưa lên tiếng bụng đã bắt đầu kêu ục ục.....

“Đi xuống ăn cơm.” Thạch Thương Ly bế cô lên, với sự thông minh của cô, đi cầu thang hấn cũng không yên tâm. Người này quá dễ dàng mất hồn, thần kinh không ổn định.

Loan Đậu Đậu bị hấn bế xuống, chỉ lo vấn đề đói bụng, quên mất trên sân thượng còn một người đàn ông đứng tại chỗ, cực kỳ lâu không có nhúc nhích. Giống như bị người ta đánh, mất đi linh hồn, từ đó chỉ có một thân xác trôi qua cuộc sống bình thường.

Thạch Thương Ly đưa một miếng bánh ngọt cho cô ăn trước, sau đó xắn tay áo xoay người đi vào phòng bếp.

Loan Đậu Đậu ăn hết miếng bánh ngọt vẫn chưa thỏa mãn, liếm miệng hỏi: “Em đói, muốn ăn bánh ngọt nữa.”

“Không thể, tí nữa ăn cơm.” Thạch Thương Ly quả quyết từ chối.

Loan Đậu Đậu cong miệng. Có chút không vui. Len lén liếc vào phòng bếp, Thạch Thương Ly biết nấu cơm sao? Hay có người giúp việc bên trong? Tám phần là giám sát người giúp việc nấu cơm, hấn không làm gì.

Bốn mươi phút sau Thạch Thương Ly đi ra.

Nhìn trên bàn đơn giản bốn món mặn một món canh, Loan Đậu Đậu ngửi ngửi, quả nhiên rất thơm. Không kịp chờ đợi liền ăn ngấu nghiến, một chút tào nhả cũng không có. Thạch Thương Ly nhìn cô ăn giống như con heo nhỏ, môi mòng không khỏi nở nụ cười.

Ăn được một nửa Loan Đậu Đậu chột ngắc đầu chăm chú hỏi: “Người giúp việc đâu? Sao chưa đi ra?”

Thạch Thương Ly nhú mày, nghi ngờ: “Người giúp việc nào?”

Loan Đậu Đậu kinh ngạc, nhìn khuôn mặt vô tội của Thạch Thương Ly, tức giận. Cấn răng nghiến lợi: “Anh đừng nói với em những món này đều do anh làm, sao em lại không biết là anh còn có thể nấu cơm?”

“Anh không thích món ăn tây, đi học rất ít ăn đồ ăn Trung Quốc trừ đồ mình nấu, không có cách nào khác.” Thạch Thương Ly trả lời.

Loan Đậu Đậu tối sầm mặt, chưa từ bỏ ý định hỏi: “Nhà anh có rất nhiều tiền mà! Sao lại không thuê cho anh một đầu bếp Trung Quốc chứ?”

“Từ lúc cấp ba anh đã ra ngoài ở, sống tự lập.” Thạch Thương Ly giải bày sự thật còn chưa phát hiện ra cô tức giận. Mặc dù gia cảnh nhà hần khá tốt nhưng không có nghĩa hần sẽ giống công tử không biết làm gì. Ngược lại cuộc sống của hần không khác người bình thường lắm, nhiều lắm là về mặt tình cảm khá phong phú. Hần lớn lên càng đẹp trai nên không có biện pháp tránh khỏi.

“Phân Ruồi khôn nạn” Loan Đậu Đậu là to, tức giận đến nỗi hai mắt tóe lửa. Rõ ràng có thể tự lo cho bản thân, lại có tiền thuê người giúp việc, hần lại muốn cô đến làm người giúp việc nấu nướng dọn dẹp! Khôn nạn!

Thạch Thương Ly nhủ mày, kinh ngạc, sao tính tình của cô có thể chợt trở nên nóng nảy, sau đó liền nghĩ đến người ta thường nói tính tình phụ nữ có thai thất thường, nóng nảy dễ giận dữ nhưng không thể đề quá kích động, nếu không dễ dàng sinh non. Vì vậy hần rất thông minh nói sang chuyện khác: “Kỳ Dạ đâu?”

Loan Đậu Đậu mới nhớ tới nắm tóc: “Chắc đi tìm Thẩm Nghịch.” Quả nhiên rất dễ dàng nói sang chuyện khác.

Thạch Thương Ly nhủ mày, Kỳ Dạ ở chung với Thẩm Nghịch, rốt cuộc là tốt hay xấu? Mặc dù nói Thẩm Nghịch là người lớn, hần cũng không bài xích đồng tính luyến ái, dù sao cũng là em trai hần, một người là anh em của mình, nếu như giữa bọn họ xảy ra chuyện gì không vui hần cũng rất khổ sở.

Loan Đậu Đậu vỗ vai hần an ủi: “Cappuccino rất hợp với tuổi đó, không cần hối tiếc cậu ấy.”

Thạch Thương Ly tối sầm mặt, không nhịn được quát: “Loan Đậu Đậu, trong lúc mang thai không cho phép em xem những thứ sách kia.”

“Hả?” Loan Đậu Đậu sờ sờ bụng, méo miệng: “Sao có thể? Em còn trông cậy vào đó để dưỡng thai, về sau nuôi con thành quan to!”

“.....” Thôi, mặc dù rất hi vọng có con trai nhưng.....Nghe cô nói như vậy tốt nhất là sinh con gái! Có một em trai đồng tính luyến ái hần đã đủ nhức đầu, giờ lại thêm một đứa con trai, hần sẽ điên mất.

Loan Đậu Đậu chợt nhớ tới một chuyện: “Bọ Hung đâu? Sao anh ta còn chưa xuống?” Đứng dậy muốn đi tìm Thạch Thương Ly chợt nắm tay cô, giọng nói trầm thấp: “Không nên quấy rầy nó, cho nó một chút thời gian.”

“Có ý gì?” Loan Đậu Đậu nghe không hiểu lời hần nói.

“Chính là cho nó một chút không gian riêng tư. Ngoan, mau về phòng nghỉ ngơi.” Thạch Thương Ly khẽ dụ dỗ.

“Uhm” Loan Đậu Đậu gật đầu như đứa con ngoan quay về phòng, bởi vì cô nghĩ đến một chuyện rất quan trọng cần phải làm! Bây giờ nhất định phải làm! Không kịp chờ đợi nhất định phải đi làm

Thạch Thương Ly tắm xong mặc quần áo chỉnh tề đi ra khỏi phòng tắm. Ánh mắt nhìn về phía Loan Đậu Đậu đang ngồi ở bàn trang điểm, giống như đang viết gì đó. Bàn trang điểm đó là khi Đậu Đậu vào ở hần cho người đem tới.

“Em đang làm gì vậy?” Thạch Thương Ly đi tới, tò mò hỏi.

Loan Đậu Đậu chợt ngẩng đầu lên, xoay người đưa tờ giấy chẳng chữ đến trước mặt hần, sắc mặt nghiêm túc: “Xin đọc cẩn thận mỗi một câu ở trên, sau đó ký tên, nếu không đóng dấu cũng được.”

“Hiệp ước hôn nhân?” Thạch Thương Ly thấy tiêu đề thì miệng bắt đầu co quắp. Xoay người ngồi bên giường, cẩn thận đọc từng điều một!

Bên A: Loan Đậu Đậu. Bên B: Thạch Thương Ly.

(Một) Thông tin chi tiết về mục đích của hiệp ước hôn nhân: Để kế thừa và phát triển của nền văn hóa cổ đại của Trung Quốc, phát triển gia đình tốt hơn, nghiêm túc thực hiện tỷ số trong gia đình, duy trì một trật tự bình thường của phụ nữ trong gia đình và ba người đàn ông, chỉ tiêu của cuộc sống gia đình, đặc biệt thực hiện hiệp ước hôn nhân này.

(Hai) Hướng dẫn chi tiết tư tưởng về hiệp ước hôn nhân: Bên B kiên quyết lắng nghe những lời bên A nói, và kiên quyết đi cùng bên A.

(Một nhỏ) Bên A: Có quyền quyết định kế hoạch kinh doanh cùng phong cách của gia đình, phát triển ngân sách tài chính và quyết toán hàng năm của gia đình, cung cấp chi tiêu hàng ngày và phân bổ bất bình cũng như mất mát trong gia đình, xây dựng, sát nhập và phân chia trong gia đình, thay đổi hình thức gia đình, giải thể, quyết định cơ cấu quản lý nội bộ trong gia đình, phát triển hệ thống quản lý cơ bản trong gia đình.

Bên A có quyền được nhận đảm bảo tài chính đầy đủ của cuộc sống bao gồm các nhu cầu cơ bản của cuộc sống, số tiền cụ thể do bên A xét, nghĩa vụ của bên B là phải tuân theo.

(Hai nhỏ) Bên B: Có quyền kháng cáo hoặc điều chỉnh, phải được bên A đồng ý hoặc phê chuẩn mới có thể áp dụng.

Thạch Thương Ly nhủ chân mày, đây xem là gì? Nếu ký tên, không phải cái nhà này bị Vật nhỏ biến thành đồ chơi? Phải không nhưng tuyệt đối không lấy! Nhủ mày nói: “Em chờ anh một chút.” Xoay người đi đến phòng đọc sách không quên mang theo bản hiệp ước hôn nhân của Loan Đậu Đậu.

Loan Đậu Đậu cho là hần cần có thời gian suy nghĩ nên không lên tiếng, lên giường ôm gối đầu chờ Thạch Thương Ly quay lại.

Không tới mười lăm phút Thạch Thương Ly quay lại, trong tay cầm tờ giấy so với vừa rồi còn nhiều chữ hơn. Đưa cho Đậu Đậu, khuôn mặt kinh ngạc:

Chi tiết hiệp ước hôn nhân:

Bên A: Thạch Thương Ly. Bên B: Loan Đậu Đậu(Mẹ đưa bé trong bụng)

(Một) Để kế thừa và phát triển của nền văn hóa cổ đại của Trung Quốc, phát triển gia đình tốt hơn, nghiêm túc thực hiện tỷ số trong gia đình, duy trì một trật tự bình thường của phụ nữ trong gia đình và ba người đàn ông (bao gồm thành viên chưa ra đời chưa biết giới tính), chỉ tiêu của cuộc sống gia đình, đặc biệt thực hiện hiệp ước hôn nhân này.

(Hai) Hướng dẫn chi tiết tư tưởng về hiệp ước hôn nhân: Bên B kiên quyết nghe theo bên A, kiên quyết đi theo bên A.

(Ba) Quyền lợi và nghĩa vụ của hai bên:

Bên A: (Một nhỏ) Quyết định chương trình, phát triển chi phí hàng ngày trong gia đình bà kế hoạch phân bổ tổn thất đề xuất sát nhập gia đình, phân chia, thay đổi hình thức gia đình, giả thể, quyết định thành lập cơ cấu quản lý nội bộ trong gia đình, phát triển hệ thống quản lý cơ bản của gia đình.

(Hai nhỏ) Quyền sở hữu tài sản gia đình, quyền sử dụng, quyền kinh doanh, quyền phân xử tiền lời tất cả đều thuộc về bên A.

(Ba nhỏ) Bên A có quyền lợi quan hệ với bên B, ngoại trừ tình huống đặc biệt.(Tình huống đặc biệt: Bên B mang thai, người thân tới chơi.)

(Bốn nhỏ) Nghĩa vụ của bên A: Cung cấp chi tiêu hàng ngày cho gia đình trừ ngày vui chơi giả trí cùng ngày nghỉ, chi phí nuôi con, tất cả chi phí có liên quan đến gia đình(Đặc biệt không chi tiền cho bên B đi ăn cơm cùng người khác phái, mua đồ cho người khác phái.)

Bên B (Một nhỏ) Quyền sở hữu, quyền được cung chiều, quyền lợi nói cười, có quyền mỗi sáng la to, nội dung là: “Thương Ly, em yêu anh.” Bổ sung: Cũng có thể dùng nụ hôn để thay thế. (Chú thích: phải là môi).

(Hai nhỏ) Nghĩa vụ bên B: Nghĩa vụ quý trọng tính mạng của bản thân, nghĩa vụ bảo vệ cơ thể khỏe mạnh, nghĩa vụ rèn luyện cơ thể giữ vững hình thể, thực hiện nghiêm khắc chế độ làm việc và thời gian nghỉ ngơi, bảy giờ sáng rời khỏi giường, buổi tối lấy quyết định của bên A làm chuẩn! Bên B phải chú ý hình tượng, nghiêm cấm mặc đồ bó sát eo ngực trể ngực ở nơi công cộng, quần áo gợi cảm, tuyệt đối cấm chỉ! Nên theo dõi sức khỏe gia đình và môi trường, bên A sẽ dựa vào “ISO9001” và “ISO14001” để kiểm tra.

(Bốn) Thời hạn có hiệu lực hiệp ước hôn nhân:

Hiệp ước bắt đầu có hiệu lực kể từ ngày hai bên ký kết, mất hiệu lực do bên A quyết định, bên B có quyền giải thích.

Bên A: Thạch Thương Ly (Ký tên đóng dấu).

Bên B: Loan Đậu Đậu.

X năm X tháng O ngày.

Mẹ kiếp! Bản này hoàn toàn dựa vào bản cô viết hơn nữa còn thêm nhiều điều! “Tại sao nghĩa vụ của em lại nhiều như vậy, anh có một chút xíu? Hơn nữa hiệp ước em viết thì sao?”

Thạch Thương Ly khẽ nở nụ cười, xoa đầu cô: “Vào máy xay. Ngoan, đây đều là muốn tốt cho em! Anh đã bớt một vài điều rồi! Còn lại một vài điểm này thôi, như vậy sẽ tốt cho em.” Còn chưa đuổi Thạch Lăng đi đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.

Loan Đậu Đậu thiếu nữa học máu, điều này mà gọi là tốt cho cô sao? Cái này là mất chủ quyền, bắt bình đẳng, đầu cô có vấn đề mới ký tên! Hơn nữa mỗi ngày sau khi dậy phải nói: “Thương Ly, em yêu anh!” Mẹ kiếp, Phán Ruồi, không nghĩ tới anh hài hước như vậy.

“Anh đừng hy vọng! Có đánh chết em cũng không ký tên!”

Thạch Thương Ly nhìn khắp nơi, khuôn mặt sáng lạng, mỉm cười hiền hòa nói: “Nói như vậy, em muốn cho dân mạng thưởng thức một chút cảnh em chui vào chuồng chó rồi.” Giả bộ lấy điện thoại di động!

Loan Đậu Đậu nhanh chân đi lên, nắm điện thoại của hắn bầm loạn, rút cuộc thủ tiêu hình ảnh đáng chết. Ngửa đầu cười: “Ha ha.....Anh không còn gì để uy hiếp em!”

“Ai!” Thạch Thương Ly bất đắc dĩ vui vẻ, rất tiếc hận nhìn cô: “Chẳng lẽ em không biết trên thế giới này còn hai chữ dự phòng?”

Hà.....Khóe miệng Loan Đậu Đậu co quắp, nhìn đáng dấp hắn chắc là đưa hình của cô vào máy tính rồi!

“Ký hay không ký?”

“Em ký!” Loan Đậu Đậu cắn răng nghiêng lợi cầm bút viết tên mình lên giấy! Từ nay về sau cô giống như heo bị nhốt trong lồng. Ô ô.....

Thạch Thương Ly hài lòng đem hiệp ước cất vào hộp sắt trong tủ quần áo, đặt chung với hai bản đăng ký kết hôn.

Loan Đậu Đậu nhào lên giường, gào khóc kêu rên!

Kỳ Dạ đứng ở cửa cho đến tận đêm khuya, rút cuộc một chiếc xe dừng lại, cậu đứng lên, hai chân cũng tê dại, không đi lên được, nhìn anh ta xuống xe. Bước nhanh về phía cửa, lúc mở cửa chợt dừng bước: “Bạn Kỳ, sao bạn lại tới đây.”

Kỳ Dạ có chút kinh ngạc: “Sao anh biết là tôi? Tại sao không phải là bánh bao đậu?”

Thẩm Nghịch quá uyển chuyển, không nhìn cậu, trực tiếp ấn mật mã cửa, lạnh giọng nói: “Cô ấy biết mật mã nhà tôi.”

Kỳ Dạ sững sốt, ánh mắt ngây ngốc nhìn bóng lưng anh ta đi vào, kinh ngạc: “bánh bao đậu thậm chí còn biết mật mã nhà anh ta, rốt cuộc quan hệ của hai người bọn họ thân đến mức nào?”

Thẩm Nghịch cởi áo khoác, ném sang một bên trên ghế salon, bàn tya cứng ngắc kéo cả vạt bởi vì gần đây hơi bận nên người gầy đi, chân mày nhíu lại, Hai chân để chung một chỗ, ánh mắt nhìn cậu ta: “Tìm tôi có chuyện gì?”

“Tại sao anh không đến thăm tôi?” Kỳ Dạ đi lên chất vấn anh ta.

Thẩm Nghịch khẽ cười lạnh: “Bạn Kỳ, tôi và cậu tât thân sao? Tại sao lại phải gặp cậu? Hoặc cũng có thể bởi vì tôi cho nên cậu muốn tôi thăm cậu?”

Một cái tát nóng hừng hực rơi vào má Kỳ Dạ, nhất là thái độ bất cần kia. Giống như tình nguyện tình một đêm! “Thẩm Nghịch, anh đừng quên là anh cường dâm tôi!”

“Uhm” Thẩm Nghịch gật đầu, hỏi ngược lại: “Cho nên, hôm nay tới tìm tôi tính sổ sao?” Mò tới áo khoác lấy điện thoại vứt xuống khay trà: “Trực tiếp gọi điện thoại báo cảnh sát hay hơn.”

“Thẩm Nghịch!” Kỳ Dạ nổi trận lôi đình, cực kỳ tức giận quát: “Anh không thể nói chuyện đàng hoàng với tôi sao? Cứ phải châm chọc như vậy sao? Hóa ra là tôi nợ anh sao? Bị xem thường đưa tới cửa cho anh làm nhục sao?”

Thẩm Nghịch sững sốt, một lúc sau thờ dãi: “Bạn Kỳ là tôi không đúng. Ngày đó tôi không nên dùng sức mạnh với cậu như vậy nhưng chuyện đã xảy ra, tôi không có cách nào đền bù, tôi không thể đối mặt với cậu, đối với cả hai đều tốt. Không phải tôi coi thường cậu là tôi coi thường mình cho nên, cậu đừng quan tâm tôi!”

“Không phải tôi quan tâm! Tôi muốn quản anh, thì sao?” Kỳ Dạ cạy mạnh quát to, chợt nhớ ra điều gì hỏi: “Có phải bởi vì tôi là em trai Thạch Thương Ly nên anh trốn tránh tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94

Thẩm Nghịch không lên tiếng nhưng ánh mắt rũ xuống như thừa nhận tất cả. Nếu như lúc mới bắt đầu biết Kỳ Dạ là em trai Thạch Thương Ly căn bản anh ta sẽ không đụng tới một đầu ngón tay cậu, không nghĩ tới Đậu Đậu cũng không nói mới xảy ra chuyện như vậy.

“Xem như tôi là em trai Thạch Thương Ly thì sao? Không phải vì vậy anh liền không muốn thấy mặt tôi?” Kỳ Dạ không hiểu nắm tóc, không hiểu rốt cuộc tại sao.

“Được rồi, bạn Kỳ, cậu đã nhìn thấy tôi rồi có thể đi được rồi.” Thẩm Nghịch mở miệng.

Kỳ Dạ nhìn chằm chằm anh ta một lúc lâu, mở miệng nói: “Nếu như anh đồng ý trả lời tôi ba câu hỏi, tôi sẽ đi ngay lập tức.”

Thẩm Nghịch gật đầu, ba câu hỏi rồi cậu ta sẽ đi rất có lời.

Trong đầu Kỳ Dạ có rất nhiều chuyện muốn hỏi anh ta, muốn biết vì sao anh ta mù, muốn biết trong quá khứ đã xảy ra chuyện gì. Vốn dĩ cậu nghĩ Thẩm Nghịch là người khó tính không nghĩ tới anh ta lại dễ dàng gật đầu như vậy, sớm biết như vậy cậu sẽ hỏi năm, mười câu rồi!

Thôi hỏi trước ba câu vậy! Muốn hỏi gì đây? Thật hao tổn tâm trí!

“Cái đó.....Anh có thích con gái không, chính là có muốn lấy vợ không?”

Thẩm Nghịch nhủ mảy: “Cái này là cậu hỏi hai vấn đề, rõ ràng muốn hỏi vấn đề này sao?”

“À? Xem như một vấn đề. Anh so đo tính toán với tôi nhiều như vậy làm gì?”

Thẩm Nghịch biết cậu đang đùa, bắt đầu dĩ cười cười chỉ là sẽ không để ý. Anh ta lại bị một người trẻ tuổi không kiêng nể gì, môi mông khẽ cười: “Thật ra thì cậu muốn hỏi tôi có thích Đậu Đậu hay không, có quan hệ với cô ấy như thế nào có phải không?”

“Ừ.”

Không gian trống trải bỗng trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại hơi thở nhàn nhạt của hai người. Yên tĩnh giống như có thể nghe được nhịp đập trái tim của đôi phương. Kỳ Dạ không nhịn được di chuyển đến ngồi trước mặt anh ta.....

“Nếu như phải lấy vợ sẽ lấy người như thế nào?”

“Nhất định phải trả lời sao?” Sắc mặt Thẩm Nghịch lạnh lùng, không muốn trả lời vấn đề này.

“Phải trả lời.”

“Bạn Kỳ, bạn rất chân thật. Thật ra thì có một số việc không đơn giản như bạn nghĩ, cậu vẫn được hấn bảo vệ, có một số việc cậu không nên đụng vào. Thậm chí, cậu không nên lấn vào.”

“Dài dòng! Đừng nói sang chuyện khác. Cho tôi đáp án!” Kỳ Dạ không nhịn được cắt ngang lời anh ta, ánh mắt mong đợi nhìn anh ta.

Thẩm Nghịch trầm mặc, Kỳ Dạ cho rằng anh ta sẽ không trả lời thì anh ta khẽ nói: “Loan Đậu Đậu.”

Kỳ Dạ hoàn toàn kinh hãi.....Đôi mắt tròn to.

Một lúc sau Kỳ Dạ mới phản ứng được, hét lớn: “Anh điên rồi sao! Bánh bao đậu đã là vợ của anh trai tôi, anh lại đổi với anh em mình! Mẹ kiếp!”

Thẩm Nghịch nhủ mảy, giọng nói không vui: “Không được nói tục!”

“Tôi cứ nói, mẹ kiếp! Anh quản tôi à!” Kỳ Dạ tức giận quát, mặc dù trong lòng đã có chuẩn bị trước, thậm chí cậu còn hy vọng không nghe thấy bất cứ tên nào nhưng không nghĩ tới thực sự là Bánh bao đậu, khó trách cô biết mật mã nhà Thẩm Nghịch. “Tôi hỏi anh, con gái anh thích Đậu Đậu, vậy con trai người anh thích là ai?”

“Bạn Kỳ!” Thẩm Nghịch dùng sức cắn môi, hết sức đè nén cái gì đó. Sắc mặt phức tạp, nghiêng đầu, rõ ràng không muốn trả lời.

“Trả lời tôi! Thẩm Nghịch, đừng im lặng!” Kỳ Dạ quát.

“Kỳ Dạ, sự thật thường không như cậu nghĩ, cậu sẽ hối hận khi hỏi vấn đề này!” Giọng nói Thẩm Nghịch lạnh lùng, sắc mặt cực kỳ nặng nề cùng tức giận: “Bạn Kỳ, vấn đề này thật sự sẽ làm cậu hối hận! Cho nên trước khi tôi trả lời cậu vẫn có thể hỏi vấn đề khác.”

Anh ta càng không muốn nói, Kỳ Dạ càng muốn hỏi: “Tôi không muốn đổi, cũng sẽ không hối hận!” Rốt cuộc người đàn ông nào trong lòng anh ta.

Thẩm Nghịch hít sâu một hơi, ánh mắt u ám nhìn vào không trung, môi mông khẽ mở: “Thạch Thương Ly.”

“Con mẹ anh!” Kỳ Dạ tức giận nhảy dựng lên, một giây tiếp theo một quyền rơi vào gò má Thẩm Nghịch, tức giận quát: “Anh bệnh thần kinh phải không?”

Tự nhiên lại thích Bánh bao đậu cùng Thạch Thương Ly.....

Thẩm Nghịch không sao cả cắn môi, một quyền này của Kỳ Dạ thật là dùng sức, khoe miệng tràn đầy mùi máu tanh. Cổ chuyển động mấy cái, nuốt máu vào trong bụng. Cười lạnh giọng nói: “Tôi đã cảnh báo cậu, đáp án này sẽ làm cậu hối hận! Bạn Kỳ là cậu cố chấp, cố chấp muốn gặp tôi, cố chấp muốn hỏi tôi, cố chấp không nghe tôi khuyên! Chân tướng thường không đẹp như những gì cậu nghĩ, bây giờ cậu đã biết cũng đã chết lòng. Biết tôi thích Đậu Đậu lại yêu Thạch Thương Ly biến thái, có phải cảm thấy tôi rất ghê tởm không? Còn muốn hỏi gì không? Nếu không hỏi thì cậu đi đi!”

“Kẻ điên! Thẩm Nghịch anh chính là người điên! Anh là ác ma sống trong bóng tối.” Kỳ Dạ không thể tin nhìn anh ta, ngón tay đau nhói. Nắm lại thật chặt, không biết vì sao lại tức giận đối với đáp án của anh ta, cậu chỉ mới gặp anh ta hai lần mà thôi!

Anh ta chỉ là một người xa lạ với cậu!

“Câu hỏi cuối cùng.”

Thẩm Nghịch hoàn toàn kinh ngạc không nghĩ tới cậu còn muốn hỏi, thật là cậu nhóc cố chấp.

“Tại sao lại là tôi?”

Thẩm Nghịch sững sốt, không nghĩ tới cậu sẽ lại một lần nữa hỏi câu hỏi ngốc nghếch, thật ra thì anh ta cũng đã nói rõ ràng, không nghĩ tới cậu ta vẫn còn cố chấp.

“Bạn Kỳ, vấn đề kia có quan trọng không?”

“Anh quan tâm quan trọng hay không làm gì! Tôi chỉ muốn câu trả lời!” Kỳ Dạ quát.

“Bởi vì trên người cậu có một loại ám áp, hơn nữa tinh thần phần chân còn trẻ tuổi nữa.” Loại ám áp đó là thứ mà anh ta rất khát vọng, khi chạm vào không nhận được muốn có.

“Khôn kiếp!” Kỳ Dạ cắn răng nghiêng lợi, xoay người bỏ đi! Đáng chết, thật rắc rối, cậu lại lo lắng cho anh ta!

Thẩm Nghịch dùng ngón tay lau máu bầm ở khóe miệng, nụ cười lạnh lùng, không nói một lời. Cả người ngồi trên ghế salon, nhắm mắt lại. Khóe miệng cười rất thoải mái, thật ra như vậy rất tốt.

Cậu không những là em trai Thạch Thương Ly, hơn nữa còn rất trẻ, quá trẻ tuổi.

Bàn tay Kỳ Dạ rơi trên nắm cửa, sau lưng im lặng, quay đầu nhìn Thẩm Nghịch đang ngồi trên ghế salon, ánh mắt mong chờ, lại bắt đầu chán chừ, cậu cứ như vậy đi sao? Vậy cậu tới đây làm gì?

Mẹ kiếp! Người mù chết tiết thật sự biết gầy vò người khác!

Kỳ Dạ lần nữa xoay người ngồi đối diện với anh ta, Thẩm Nghịch phát hiện có người, ánh mắt ngẩn ra nhưng không điều chỉnh tư thế của mình. Ánh mắt âm u mờ mịt luống cuống rơi vào khuôn mặt cậu, khe cau mày, không nghĩ tới cậu đã đi lại quay lại.

“Tôi mặc kệ anh thích anh trai tôi hay Đậu Đậu, dù sao đi nữa bọn họ cũng đã kết hôn, cũng đã có em bé, anh không còn hy vọng nên bỏ cái suy nghĩ đó đi. Còn có.....Anh đi phẫu thuật mắt đi, dù sao nhìn thấy một chút ánh sáng vẫn tốt hơn không thấy gì.”

Từ nhỏ Kỳ Dạ đã được nuông chiều cho tới bây giờ chưa từng thấp giọng nói chuyện với ai như vậy.

Sắc mặt lạnh lùng của Thẩm Nghịch thoáng ngờ ngàng, môi mím lại, kiên quyết từ chối: “Không muốn.” Không cần thiết nữa, anh ta là người mù đã quen.

“Cái gì gọi là không muốn? Có cơ hội sao lại bỏ qua chứ? Thẩm Nghịch, mặc kệ trong đầu anh đang nghĩ gì, tóm lại nhất định anh phải phẫu thuật.” Kỳ Dạ tức giận quát.

“Cậu là gì của tôi? Sao lại có quyền quyết định chứ?” Thẩm Nghịch nhiu mày, sắc mặt lạnh lùng.

Kỳ Dạ tức giận ném gối ôm của anh ta xuống đất quát: “Chỉ bằng Kỳ Dạ tôi từ bé đến lớn lần đầu tiên bị anh cưỡng dâm! Mẹ kiếp, anh cho rằng cưỡng dâm không phải trả giá sao? Anh phẫu thuật sẽ chết sao? Từ nhỏ đến lớn tôi chưa hạ thấp mình nói chuyện với ai như vậy. Mẹ kiếp.....tại sao lại muốn tôi tức như vậy chứ.....”

Câu nói sau cùng là nghẹn ngào.

Thẩm Nghịch chấn động, sắc mặt phức tạp. Chán chừ một hồi lâu, cuối cùng chậm rãi giơ tay lên, căn cứ hơi thở của cậu ở không trung, lục lọi một lúc thì chạm vào gò má trắng mềm của cậu, đồng thời đầu ngón tay cũng chạm phải chất lỏng ấm áp.

Nhất thời giống như qua da thịt tiến sâu vào cơ thể anh ta, lưu thông cùng máu.

Cậu khóc.

Kỳ Dạ không được tự nhiên hắt mặt giống như không muốn cho anh ta biết mình khóc. Hít mũi giọng khàn khàn nói: “Thẩm Nghịch, tôi không cầu xin anh cái gì, đừng tránh tôi như tránh tà. Tôi chỉ đồng tình với anh mà thôi, đồng tình anh hiểu không? Đi phẫu thuật đi, tôi lập tức trở về Pháp, sẽ không quấy rầy cuộc sống của anh nữa.”

Đồng tình? Vậy sao? Thẩm Nghịch cười cười, hồi lâu gật đầu, khẽ nói: “Được.”

Kỳ Dạ ngây ngẩn cả người, kinh ngạc nhìn anh ta, hoàn toàn không nghĩ anh ta lại đồng ý. Mẹ kiếp! Bánh bao đậu nói đúng, chỉ cần cậu khóc, Thẩm Nghịch nhất định sẽ đi vào khuôn khổ. Ngón tay nhẹ nhàng xoa bóp đùi mình! Mới vừa rồi quá dùng sức, đau chết đi được! Chỉ là không ngờ cậu lại khóc chân thật như vậy.....

“Vậy tôi về nhà.” Kỳ Dạ đẩy tay anh ta ra, xoay người rời khỏi nhà Thẩm Nghịch.

Thẩm Nghịch không khỏi vuốt chân mày, thở sâu một hơi. Giờ phút này vô cùng hối hận, sao lại gặp Kỳ Dạ. Rất khó đối phó, có lẽ.....Đây chỉ mới là bắt đầu mà thôi!

Loan Đậu Đậu mơ mơ màng màng ngủ bị người ta ôm lên sau đó vào phòng tắm rồi bị đưa đến phòng ăn. Buổi sáng thơm ngào ngạt làm cho cô có động

lực mở mắt.....

Thạch Thương Ly đã thay quần áo chỉnh tề ngồi trước bàn ăn, Thạch Lăng không có biểu tình gì ngồi đối diện Loan Đậu Đậu.

Loan Đậu Đậu nhét bánh bao vào miệng lẩm bẩm: “Lý đức mặt không sao chứ?”

Thạch Thương Ly nhú mày: “Ăn xong rồi nói.”

Loan Đậu Đậu nuốt bánh bao nói: “mặt của anh không sao chứ?” Phải biết rằng khuôn mặt đối với Thạch Lăng quan trọng như thế nào!

Thạch Lăng nhàn nhạt liếc nhìn cô, lắc đầu: “Anh không sao.”

Thạch Thương Ly bỏ trứng luộc vào chén cô, nhẹ giọng dụ dỗ: “Ngoan ngoan ăn đi.”

Loan Đậu Đậu ngáp: “Em không thích ăn.”

“Ngoan, em không ăn nhưng con gái anh muốn ăn.”

“Lúc trước không phải nói con trai sao?”

“Anh nói con gái chính là con gái! Mau ăn đi.....”

Loan Đậu Đậu thấy hấn nổi giận, cắn môi như đứa con ngoan đem trứng luộc vào bụng. Bởi vì mang thai nên công việc dọn dẹp giao cho Thạch Lăng.

Thạch Thương Ly cúi đầu hôn vào trán cô, thì thầm: “Em mệt thì về phòng ngủ đi, anh đến công ty xử lý công việc, trưa về ăn cơm với em. Nhớ không được vào bếp.”

“Vâng.” Loan Đậu Đậu tay còn cầm bánh bao, ngây ngốc gật đầu.

Thạch Lăng rửa sạch mặt, quay đầu nhìn qua kính thủy tinh thấy Loan Đậu Đậu đang ăn bánh bao thịt, miệng dính mỡ, bộ dáng đơn thuần đáng yêu. Đôi mắt lóe sáng, trong suốt.

Tắt vòi nước, xoay người đi về phía phòng ăn ngồi xuống, ánh mắt nghiêm túc nhìn chăm chăm cô “Đậu Đậu.....”

“Hả?” Tự dưng không gọi “Đậu xanh nhỏ” nữa thật kỳ quái.

“Ly hôn với Thạch Thương Ly, chúng ta ở chung một chỗ được không?”

“Hả?” Hôm qua mới kết hôn. Hôm nay ly hôn sao?

“Đậu Đậu, anh nói nghiêm túc! Anh thề sau này sẽ không quan hệ không rõ ràng với người phụ nữ khác! Em rời khỏi anh ta chúng ta ở chung một chỗ.” Thạch Lăng từ trước đến giờ chưa có nghiêm túc, chỉ cần có Đậu Đậu, hấn ta sẽ buông tha tất cả.

Cái gì hấn ta cũng sẽ không cãi.

“Vậy anh muốn quan hệ không rõ ràng với đàn ông sao?” Cho nên muốn cô làm bia đỡ đạn.

Thạch Lăng tối sầm mặt, cần tay cô kích động nói: “Anh không quan hệ không rõ ràng với phụ nữ khác, con trai càng không! Anh yêu em! Em không biết sao? Anh yêu em”

Loan Đậu Đậu sững sốt, sau đó ngây ngốc “Uhm” không có đoạn sau.

Thạch Lăng vô lực sao.

Loan Đậu Đậu cắn bánh, gật đầu không nhìn được than thở: “Mùi vị không tệ, sáng may lại mua cái này.”

“.....”

Thạch Lăng sống nhiều năm như vậy, lần đầu tiên thổ lộ với con gái. Đối phương trả lời là: “Mùi vị không tệ, sáng may lại mua cái này.”

“Chẳng lẽ em không cảm thấy anh tràn đầy tình yêu sao?” Thạch Lăng chưa từ bỏ ý định hỏi.

Cô mút ngón tay không ngừng gật đầu, ánh mắt kỳ vọng nhìn hấn ta: “Cho nên sáng mai anh sẽ mua bánh bao thịt này cho tôi chứ?”

“.....” Thạch Lăng đập đầu vào đất hôn mê bất tỉnh.

Loan Đậu Đậu méo miệng, buồn bực. Sao vậy? Không phải chỉ muốn ăn bánh bao thịt thôi, sao hấn ta lại giả chết chứ, quỷ hẹp hòi!

Xuống lầu đã là mười hai giờ trưa. Kỳ Dạ nằm trên ghế salon, trong tay cầm sách dành cho thai phụ lẩm bầm, Đậu Đậu tò mò đi đến: “Cậu đang đọc gì vậy?”

Kỳ Dạ liếc cô một cái: “Không biết chữ à?”

“Một trăm điều chú ý khi phụ nữ có thai! Cappuccino, cậu mang thai à?”

“Ngu ngốc! Cô mới mang thai!” Kỳ Dạ cầm cuốn sách gỗ đầu cô một cái.

Đậu Đậu xoa đầu, méo miệng: “Vốn dĩ tôi đang mang thai mà!”

“.....”

“Cậu không mang thai, đọc cái này làm gì?”

“Còn không phải do anh trai muốn tôi đọc sao, anh ấy nói bây giờ trong nhà có một phụ nữ mang thai, nhất định phải chăm sóc tốt! Cô không phát hiện có gì lạ sao?” Kỳ Dạ xem thường.

Lúc này Loan Đậu Đậu mới nhìn xung quanh một vòng, phát hiện sàn nhà hay cầu thang đều được trải thảm mềm, khó trách vừa rồi xuống lầu cảm thấy rất thoải mái. Vốn dĩ ở nhà có bình hoa cỏ, bây giờ tất cả đồ sứ đều không thấy, còn thiếu rất nhiều đồ.

“Hình như rất không thích hợp.” Nghiêm túc mở miệng bởi vì thấy Thạch Thương Ly từ phòng bếp đi ra, Thạch Lăng đi phía sau, hai người nói chuyện gì đó, mẹ kiếp! Đây là tình huống gì?

“Đậu xanh nhỏ, em dậy rồi à! Mau tới ăn cơm.” Thạch Lăng ân cần kéo ghế, Loan Đậu Đậu ngây ngốc đi tới ngồi xuống, len lén hỏi Thạch Thương Ly: “Không phải anh ấy bị anh đánh hư não chứ?”

Thạch Thương Ly khẽ cười, bàn tay vuốt đầu cô, giọng nói cung chiêu: “Đừng nói lung tung, ngoan ngoãn ăn cơm.”

“Uhm” Đậu Đậu hồ nghi, ba người đàn ông này không thích hợp lắm!

Thạch Lăng: “Cậu học thuộc những điều cần chú ý với phụ nữ có thai rồi sao?”

Kỳ Dạ: “Nói nhảm, tôi nhìn qua là nhớ.”

Thạch Lăng gật đầu: “Tốt. Buổi tối đến lượt cậu nấu cơm.”

Kỳ Dạ: “.....”

Loan Đậu Đậu: “.....”

Một bữa ăn rất hòa hợp, Loan Đậu Đậu muốn hỏi gì đó liền bị Thạch Thương Ly ôm về phòng ngủ trưa. Mẹ kiếp, xem cô như heo thật sao!

Trong phòng khách ba người đàn ông họp hội nghị, trung tâm tư tưởng là: “Phải bảo vệ phụ nữ có thai thế nào.”

Sắc mặt của Thạch Thương Ly lạnh lùng không thay đổi, mở miệng trước: “Về sau trong tủ lạnh không được xuất hiện thực phẩm lạnh, doa kéo cắt đến nơi cô ấy không tìm thấy.”

Thạch Lăng lập tức gật đầu bổ sung: “Cô ấy không thể vào bếp, sân thượng cũng vậy, tìm người đóng sân thượng lại thôi.”

Thạch Thương Ly gật đầu đồng ý.

Kỳ Dạ tối sầm mặt, không phải chỉ là mang thai thôi sao? Có gì lớn lao đâu “Thạch Lăng, đây là con anh trai tôi chứ không phải con anh.”

Thạch Lăng lạnh lùng liếc cậu, hất cằm nói: “Vậy đưa bé trong bụng Đậu xanh nhỏ thuộc về tôi.”

“Cậu rất hứng thú với con gái tôi?” Thạch Thương Ly nhướn chân mày, dừng lại nói: “Con bé phải gọi cậu là chú hai.” Cảnh cáo “Chú ý không được đánh con gái tôi.”

Kỳ Dạ không tin kêu ầm lên: “Ai là chú hai, em mới là chú hai.”

“Cậu là chú út tránh sang một bên!” Thạch Lăng tức giận quát: “Tôi đã mua quà xong rồi, cậu có gì chứ?”

“Tôi.....tôi.....tôi.....” Kỳ Dạ đỏ mặt tía tai, không nói nên lời. Được rồi, cậu chưa chuẩn bị. Nói thầm: “Tôi đưa bao lì xì không được sao?”

Thạch Thương Ly liếc nhìn hai người, nghiêm túc mở miệng: “Chuyện này không thể để bên Pháp biết.”

Thạch Lăng gật đầu, chuyện này rất nghiêm trọng. Nếu để cho người bên kia biết, đừng nói Đậu Đậu ngay cả đứa bé cũng không gánh nổi.

Kỳ Dạ chột dạ không dám nhìn Thạch Thương Ly, lại không dám nói cho hắn biết, bên Pháp đã sớm biết hết mọi chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mỏ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95

Thạch Thương Ly cùng Thạch Lăng ở trong phòng đọc sách thảo luận việc của công ty, Kỳ Dạ lên lấy ra từ tủ lạnh một miếng bánh ngọt đi lên lầu, vừa đúng lúc Đậu Đậu ngủ trưa dậy. Ba giờ chiều, ánh mặt trời ấm áp chiếu qua khung cửa thủy tinh. Rèm cửa sổ bị gió thổi lên tung bay nhẹ nhàng.

Loan Đậu Đậu thấy bánh ngọt, ánh mắt cảm động nhìn Kỳ Dạ: “Cậu quả thật là chăm sóc đệ đáng! Cappuccino!”

Đang muốn bắt lấy bánh ngọt thì Kỳ Dạ lùi về sau một bước, khẽ cười: “Bánh ngọt không thể ăn không!”

Loan Đậu Đậu lẩm bẩm: “Cũng biết cậu không phải là thật lòng quan tâm tôi! Hừ!”

Kỳ Dạ căn bản không quan tâm sự uất ức của cô, chỉ có Thạch Thương Ly cùng Thạch Lăng hai người khẩn trương sùng ái cô còn muốn gì! Bớt đi cậu cũng sẽ không chết! Ngồi bên giường, nghiêm túc hỏi: “Cô hiểu Thẩm Nghịch được bao nhiêu?”

Loan Đậu Đậu tròn mắt cũng biết là cậu tới dò tin tức. “Cái gì nên biết thì biết, cái gì không nên biết thì không biết.”

Quả nhiên, cô rất thân với Thẩm Nghịch! Nhưng sao anh trai lại yên tâm để họ ở chung một chỗ? Thật sự rất kỳ quái!

Loan Đậu Đậu thừa lúc cậu mất hồn lấy bánh ngọt hung hăng cắn một miếng, mùi bơ tràn ngập trong cổ họng, gương mặt hạnh phúc.

“Này! Cô còn chưa nói cho tôi biết về chuyện Thẩm Nghịch!” Kỳ Dạ lấy lại tinh thần cực kỳ tức giận quát!

“Cậu muốn biết gì về Thẩm Nghịch? Nói đi!” Lẩm bẩm nghe không rõ.

Kỳ Dạ nắm tóc, nghi vấn chất đầy trong bụng không cách nào nói ra. Suy nghĩ một chút mở miệng: “Cô biết quan hệ giữa anh trai và Thẩm Nghịch sao?”

Loan Đậu Đậu vừa ăn vừa gật đầu: “Biết! Không phải người Thẩm Nghịch thích là Thạch Thương Ly sao!”

“Cô biết?” Kỳ Dạ kinh ngạc “Cô không lo lắng sao?”

“Cần phải lo lắng sao?” Loan Đậu Đậu hỏi ngược lại: “Thạch Thương Ly thích đàn ông sao?”

Kỳ Dạ lắc đầu, do dự: “Nhưng cô không cảm thấy như vậy quá kỳ quái sao? Hơn nữa cô không cảm thấy Thẩm Nghịch đối với cô.....” Thôi, lời này vẫn không nên nói! Nói có thể sẽ phá hư tình cảm của bọn họ, có thể tách bọn họ ra nhưng đứa bé trong bụng Bánh bao đậu phải làm sao? Đứa bé vô tội, còn nhỏ như vậy còn chưa ra đời đã không có ba, thật đáng thương! Đáng thương giống cậu, từ nhỏ cậu có anh trai, có ông nội.....nhưng đứa bé này cái gì cũng không có.

Cậu có thể chăm sóc Bánh bao đậu nhưng có thể chăm sóc đứa bé sao?

“Cậu thấy Thẩm Nghịch đối với tôi rất tốt, tôi đối với Thẩm Nghịch là quan hệ bạn bè đứng đắn!” Loan Đậu Đậu nuốt bánh ngọt, xem thường mở miệng.

“Hả.....Đây chính là cô nói tôi chưa nói.” Kỳ Dạ cảm thấy Bánh bao đậu có phải là người thần kinh phân liệt không, tại sao trước mặt Thạch Thương Ly cùng Thạch Lăng cô đều dần dần, ngây ngốc, ở trước mặt cậu liền thông minh như vậy? Thật là kỳ quái!

Loan Đậu Đậu khinh thường lườm cậu “Làm ơn, tôi là loại phụ nữ như bông hoa đẹp thay đổi thất thường sao?”

Kỳ Dạ nhìn cô một lúc lâu lắc đầu: “Không giống.” Loan Đậu Đậu còn chưa kịp vui vẻ thì cậu bổ sung một câu: “Cô không có tư chất của một bông hoa đẹp.”

“Kỳ Dạ, cậu chết đi!” Đáng ghét, dám nói cô không đẹp! Ghét!

Kỳ Dạ cười hi hi đến gần lấy lòng hỏi: “Cô nói cho tôi biết chuyện lúc trước của Thẩm Nghịch! Anh ta yêu anh trai tôi sao?”

Loan Đậu Đậu im lặng trợn mắt: “Làm sao tôi biết, tôi biết anh ấy chưa đến hai tháng, số lần gặp mặt cũng đếm trên đầu ngón tay.”

“VẬY CÔ CÒN DÁM NÓI CÁI GÌ BIẾT ĐÃ BIẾT CÁI GÌ KHÔNG NÊN BIẾT KHÔNG BIẾT! ĐÁNG GHÉT, TRẢ BÁNH NGỌT CHO TÔI!” Kỳ Dạ cắn răng nghiêng lợi.

Loan Đậu Đậu còn chưa ăn xong, đầu ở phía sau, da mặt dày nói: “CÓ CẦN ÓI NHỮNG CÁI VỪA ĂN VÀO BỤNG CHO CẬU KHÔNG?”

Kỳ Dạ khinh bỉ: “Biến, đừng làm người ta buồn nôn!”

“Ha ha.....” Loan Đậu Đậu nở nụ cười chiến thắng, tiếp tục ăn bánh ngọt, nói lầm bầm: “Mặc dù tôi với anh ấy không thân lắm, càng không biết lúc trước xảy ra chuyện gì nhưng tôi biết rõ anh ấy thích cậu, phải nói là rất thích cậu.”

Kỳ Dạ nghi ngờ: “Cô đang lừa trẻ con sao?” Lần đầu tiên cậu gặp Thẩm Nghịch chưa đến mười phút đã xảy ra quan hệ. Vẫn là anh ta ép buộc, lần thứ hai gặp mặt.....Thôi, một cuộc gặp mặt không vui. Cậu lại đánh anh ta.

Chính miệng Thẩm Nghịch thừa nhận thích Bánh bao đậu lại yêu Thạch Thương Ly, làm sao có thể thích cậu được?

“Ngu ngốc!” Loan Đậu Đậu không nhịn được lắc đầu, không nghĩ tới Kỳ Dạ còn dằn hơn cô. Giống như Thẩm Nghịch, nếu như không có cảm giác, không phải thích, khi bọn họ ngã lại khăn trương cùng với quên cầu cứu sao, rõ ràng không nhìn thấy còn tự mình đưa Kỳ Dạ từ phòng tắm ra ngoài.

Khi cô đi vào phòng nhìn thấy bọn họ thì sợ hết hồn, vừa mới chuẩn bị hỏi xảy ra chuyện gì Thẩm Nghịch đã khăn trương nắm tay cô hỏi: “Kỳ Dạ sao rồi? Cậu ấy chảy máu có phải vết thương rất nghiêm trọng không? Mau nói cho tôi biết.....”

Giọng nói run rẩy, thậm chí bàn tay nắm tay cô cũng run rẩy.....

Nếu như không phải là thích sao Thẩm Nghịch lại khăn trương như vậy? Nhắc tới cũng kỳ lạ bọn họ chỉ mới gặp nhau một lần! Thẩm Nghịch liền thích Kỳ Dạ, nghĩ đến nát óc cũng không biết là có chuyện gì.

Kỳ Dạ gõ đầu cô một cái: “Là cô trương đối đàn!”

Loan Đậu Đậu le lưỡi một cái, lưỡi phải tranh cãi với cậu. Có mấy lời không có cách nào nói, nói ra Thẩm Nghịch sẽ ghét, đối với hai người bọn họ không có cách nào giúp đỡ. Bánh ngọt này cũng không tệ nên nói Thạch Thương Ly mau nhiều một chút.

“Ai.....” Kỳ Dạ trầm mặc một hồi lại hỏi cô: “Tôi nói tôi đồng cảm với anh ta chắc anh ta sẽ không né tránh tôi nữa.”

Chiếc thìa trong tay Loan Đậu Đậu rớt trên giường, đôi mắt mở to, nhìn chăm chăm cậu: “Cậu vừa nói gì?”

“Tôi nói tôi đồng cảm với Thẩm Nghịch.....”

“Ngu ngốc!” Loan Đậu Đậu nổi trận lôi đình, trực tiếp cầm bánh ngọt ăn chưa hết ném vào mặt cậu, tức giận mắng: “Cái người ngu ngốc này, ngu ngốc, ngu như heo, cậu quả thật.....đần hết thuốc chữa.”

“Bánh bao đậu cô muốn chết hả?” Kỳ Dạ lau bọt trên mặt cực kỳ tức giận nhưng không thể đánh cô.

Loan Đậu Đậu giờ cao bụng đến trước mặt cậu: “Cậu dám đánh tôi? Cậu dám?”

“Chết tiệt!” Kỳ Dạ bắt đầu dĩ buông quả đấm xuống, khề nguyên rửa.

Loan Đậu Đậu tức giận nhìn chăm chăm cậu: “Không được nói tục trước mặt bảo bối của tôi, đường thai rất quan trọng có biết hay không?”

Kỳ Dạ né ánh mắt cô: “Tôi biết rồi.”

Loan Đậu Đậu sờ bụng, cong môi: “Dĩ nhiên có thể! Chớ khinh thường bây giờ chỉ là một nòng nọc nhỏ, chờ khi lớn lên sẽ đánh cậu.”

“Stop!” Kỳ Dạ rậm rì.

Loan Đậu Đậu thu lại sắc mặt, giọng nói trầm thấp: “Về sau không cần nói như vậy trước mặt Thẩm Nghịch.”

“Nói cái gì?.....A, đau!”

Kỳ Dạ bọ cốc đầu, cau mày nhìn người phụ nữ ương ngạnh trước mặt, đây gọi là phụ nữ sao, quả thật chính là cộc cái.

Loan Đậu Đậu hít một hơi thật sâu giọng nghiêm túc nói: “Không cần phải nói đồng cảm với Thẩm Nghịch.....Anh ấy kiêu ngạo như vậy, tự ái của người đàn ông lớn như vậy, nghe những lời như vậy sẽ rất đau đớn, tự ái cũng rất khó chịu.”

“Có sao?” Kỳ Dạ không tin lắc đầu, khinh thường nói: “Anh ta không tức giận.”

“Ngu ngốc!” Loan Đậu Đậu lại gõ đầu cậu: “Đó là bởi vì cái gì anh ấy cũng giấu trong lòng, căn bản cậu không hiểu rõ anh ấy!” Khó trách Phân Ruồi

thích gõ đầu cô, thì ra gõ đầu người khác thật thoải mái.

“Chết tiệt! Tôi mới gặp anh ta hai lần, làm sao có thể hiểu rõ anh ta? Tôi cũng không phải thần!” Kỳ Dạ không phục quát!

Hà.....Được rồi, mơ hồ, đại khái, có thể, có lẽ hoặc là không biết!

“Vậy cậu cũng không thể nói những lời đó làm anh ấy giận! Tôi cho cậu biết, Thẩm Nghịch vui giận đều không lộ ra ngoài nhưng không có nghĩa là anh ấy không có cảm giác. Hơn nữa người không thấy bao giờ cũng nhạy cảm hơn người bình thường, Thẩm Nghịch so với cậu nghĩ yếu ớt hơn nhiều. Nếu như cậu không thật lòng thích anh ấy cũng không cần đến gần anh ấy. Tôi không muốn sau này phải hối hận.....” Loan Đậu Đậu ừ rừ cuối đầu, nếu như biết Kỳ Dạ sẽ làm tróc vông mạc của Thẩm Nghịch có chết cô cũng không để bọn họ quen nhau.

Kỳ Dạ nhìn chăm chăm cô một lúc, đôi tay nắm má cô kêu lên: “Nói mau, cô là ai? Tại sao lại mượn bộ dáng của Bánh bao đậu? Bánh bao đậu làm sao sẽ triết học như vậy? Cảm tình như vậy?”

“Khốn kiếp, buông tôi ra nếu không tôi sẽ cắn cậu.....”

Kỳ Dạ cảm thấy véo mặt cô thật thoải mái, bóp càng sướng hơn. “Vậy mau biến trở lại thành Bánh bao đậu! Nhanh một chút.....”

“Hai người đang làm gì?” Chợt có âm thanh từ ngoài cửa vọng vào, Kỳ Dạ cảm giác lạnh sống lưng, đôi tay lập tức buông xuống, quay lại thấy Thạch Thương Ly tái xanh mặt đứng ở cửa, sợ đến phát run!

Loan Đậu Đậu hít mũi, đầu môi làm bộ đáng đáng thương mở miệng: “Ô ô.....khốn kiếp, cậu ấy bắt nạt em, bắt nạt bảo bối của em, mặt của em cũng bị cậu ấy bóp sưng lên.....Ô ô.....”

“Hà!” Kỳ Dạ tròn tròn hai mắt, nhìn chăm chăm khuôn mặt không sưng một chút nào của cô, im lặng, cậu cũng không dùng sức! Còn nữa, cậu bắt nạt bảo bối trong bụng cô lúc nào chứ? Quả thật là quá oan uổng!

Thạch Thương Ly nhú chân mày, ánh mắt lạnh lùng như dao nhìn cậu, đi lên nhẹ nhàng ôm Loan Đậu Đậu dự dõ: “Wow! Đừng khóc. Phụ nữ có thai khóc đối với bảo bối không tốt!”

“Ô ô.....Nhưng cậu ấy bắt nạt em, bắt nạt bảo bối của em.....Ô ô anh cũng khốn kiếp, anh chỉ quan tâm trong bụng em, có phải vì bảo bối mới kết hôn với em.....Khốn kiếp.....” Đậu Đậu được voi đòi tiên! Dù sao bảo bối trong bụng như kim bài, sao cô sợ chứ!

“Dĩ nhiên không phải. Anh quan tâm em, cũng quan tâm bảo bối trong bụng em. Cậu ra ngoài nấu cơm đi!” Thạch Thương Ly quay đầu nhìn Kỳ Dạ thì đôi giọng quát lớn.

“Em?” Kỳ Dạ chỉ chính mình, uất ức. Ánh mắt ai oán nhìn chăm chăm Loan Đậu Đậu: “Sao cô hăm hại tôi?”

Loan Đậu Đậu đắc chí: “Ai bảo anh bắt nạt Thẩm Nghịch, tôi hăm hại anh.”

Kỳ Dạ: “Hai người có gian tình.”

Đậu Đậu ra vẻ không sao: “Tùy cậu nói thế nào, cậu tố cáo đi!”

“Còn không đi? Kỳ Dạ!” Thạch Thương Ly nghiêng răng. Đôi mắt nghiêm nghị làm cho người ta sợ hãi.

Kỳ Dạ ừ rừ cuối đầu, mặt môi vô hồn bước ra khỏi phòng, trong lòng thầm nguyên rủa Thẩm Nghịch cùng Bánh bao đậu, quả là một lão hồ ly cùng một tiểu hồ ly, sao cậu lại bị kẹp ở giữa chứ. Ở chỗ Thẩm Nghịch bị khinh bỉ, ở chỗ Loan Đậu Đậu bị bắt nạt.....

Loan Đậu Đậu hít mũi, nước mắt lập tức ngừng chảy, đôi mắt mở to, dằm ngực hấn: “Anh thật sự không phải vì đứa bé trong bụng mới kết hôn với em?” Có quỷ mới tin!

Thạch Thương Ly cầm tay cô, bàn tay to bao quanh bàn tay nhỏ, nhìn đôi môi đỏ thắm đáng yêu của cô, khóe môi còn dính bọt, không nhịn được cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng, đầu lưỡi liếm hương vị ngọt ngào của bọt, vốn dĩ chỉ muốn lướt qua liền dừng lại nhưng vừa đụng đến cô lại muốn ngừng mà không được, triền miên không dứt khiến Loan Đậu Đậu thiếu chút nữa không hít thở được.....

Loan Đậu Đậu bị hôn đến hoa cả mắt, cơ thể không khỏi mềm nhũn. Nằm trong lòng ngực hấn hô hấp, mẹ kiếp nếu cô là người đầu tiên chết vì hôn không biết có bao nhiêu người bắt đầu buồn bã!

Đôi mắt nóng bỏng của Thạch Thương Ly nhìn chăm chăm đôi má của cô, giọng nói như mật tiếng: “Mùi vị thật thơm”

Mùi vị? Loan Đậu Đậu ngây người.....Rốt cuộc là mùi vị gì? Bơ? Tay nhỏ bé nín lấy áo hần, mếu máo: “Chuyện của Trầm Vũ.....”

“Cô ấy bay về Mỹ rồi.” Thạch Thương Ly giống như biết cô sẽ lo lắng, đã sớm đuổi Trầm Vũ đi. Không chớ phép cô ấy xuất hiện trước mặt Đậu Đậu!

Bị hấn ôm có chút không thoải mái, cơ thể nhỏ bé bắt đầu không ngừng giãy dụa, không phát hiện ra Thạch Thương Ly có gì đó không đúng, mồ hôi rớt xuống, ánh mắt càng thêm nóng bỏng, nhìn cô chăm chăm như muốn ăn thịt.

Phía dưới hần bắt đầu rực rạch ngóc đầu dậy, lửa nóng thiêu đốt, đầu óc chỉ nghĩ muốn tiến vào, thật khó chịu! Hít sâu, lấy lại lý trí, khắc chế bản thân lập tức buông Loan Đậu Đậu ra không nói một lời đi vào phòng tắm.....dùng nước lạnh dập lửa.

Loan Đậu Đậu tò mò nhìn cửa phòng tắm khép chặt, đôi mắt mở to, không nhìn được lắm bản: “Sao anh ta kỳ quái như vậy? Bây giờ là mấy giờ mà đi tắm? Thật kỳ quái!”

Thạch Thương Ly đáng thương ở trong phòng tắm dùng nước dập lửa, thở dài một hơi. Nhìn bản thân trong gương, nước trên tóc nhỏ giọt xuống, không khỏi sờ sờ khô miệng. Có cảm giác đá đè lên chân, vốn dĩ chỉ muốn cô mang thai sau đó kết hôn nhưng bây giờ.....

Chín tháng không thể đụng vào cô, mỗi tối còn phải ngủ chung với cô, có thể hôn nhưng không thể vào, thật uất ức! Một ngày hai ngày thì không sao nhưng nếu hết chín tháng như vậy làm sao hần chịu được, cậu nhóc của hần cũng không chịu nổi!

Kỳ Dạ lấy rau cải xanh trong tủ lạnh ra, lại để một con cá trên thớt mặc niệm ba phút, không thể ra tay.

“Thôi, làm trứng chưng trước!”

Kỳ Dạ lấy ra hai quả trứng gà, đứng trước nồi cơm điện nhớ tới quán gia dạy người giúp việc như thế nào, chưng trứng hình như đặt trực tiếp vào nồi cơm. Trước tiên đập trứng gà vào chén đánh đều, sau đó mở nồi cơm điện trực tiếp đổ vào, đập nắp.

Kỳ Dạ vỗ vỗ đôi tay, thở sâu, xem thường nói: “Đã xong! Thì ra nấu cơm không khó, làm mình lo lắng vô ích.”

Xoay người đi xử lý rau cải cùng cá, xào rau cải tương đối biết làm, phụ nữ có thai nên ăn món nhẹ. Không rửa rau trực tiếp dùng dao cắt ngang, OK!! Để một bên, mặc dù cá nằm trên thớt đã chết nhưng không xử lý nội tạng. Dĩ nhiên đối với Kỳ Dạ ngu ngốc cũng sẽ không biết nội tạng cá cần phải làm sạch.

Dùng dao găm chà sạch cá sau đó ném vào bồn nước rửa sạch.

Tiếp theo là nấu thức ăn, đổ dầu vào chảo, mở lửa lớn nhất, đổ rau cải vào. Bỏ gia vị gì vào đây? Kỳ Dạ suy nghĩ thật lâu, quyết định vì mùi vị của rau cải nên cho vào một thìa muối.

Mùi vị hơi quái dị một chút nhưng vẫn có thể biết là rau cải.

Lại đổ dầu vào, ném cá vào, dầu văng khắp nơi, Kỳ Dạ bị nóng kêu gào. Đứng thật xa, ném muối vào, chắc chắn mấy cái, kỳ quái, sao chưa có màu? Rót thêm những gia vị khác, kết quả là mấy bình lọ nước tương, rượu vang, dấm, dầu ô liu đều đổ vào.

Tiếp tục lật xào mấy lần, màu sắc không tệ. Hơn nữa có thể biết mùi vị! Chắc hẳn mùi vị của cậu cũng không đến nỗi!!!

Kỳ Dạ cảm thấy kiêu ngạo với bữa ăn phong phú của mình! Cậu làm công từ nhiều năm như vậy, lần đầu tiên vào bếp cũng biết làm đấy chứ!

“Có thể ăn cơm rồi! Có thể ăn cơm rồi!” Kỳ Dạ hào hứng bụng đồ ăn để lên bàn, thuận tiện xới cơm, bày đĩa lên bàn.

Thạch Lăng chậm rãi từ phòng đi ra, Thạch Thương Ly thay quần áo ôm Loan Đậu Đậu xuống.

Ba người đứng trước bàn ăn khoe miệng co quắp, có thể hình dung là bị “Rút gân”.

Loan Đậu Đậu tò mò nhìn cơm trong chén, cơm không giống cơm, cháo không giống cháo hỏi: “Đây là cái gì?”

Kỳ Dạ kiêu ngạo trả lời: “Cơm chưng với trứng!”

“Cơm.....chưng trứng?” Loan Đậu Đậu tối sầm mặt, hoài nghi ăn món này vào có chết không.

Kỳ Dạ gật đầu nói: “Đúng! Lần trước tôi nghe quán gia nói với người giúp việc trực tiếp đặt trứng vào là được, tôi cũng làm như vậy!”

Trứng gà đặt trên cơm chưng.....

Ba người tối sầm mặt, không thể không bội phục năng lực siêu cường của Kỳ Dạ. Còn chưa thể tưởng tượng được đáng vẻ cậu đổ trứng vào khi cơm chưa chín như thế nào!

Loan Đậu Đậu dùng đũa khây khây mấy cái, thấy vỏ trứng gà, trong lòng âm thầm quyết định tối nay thà bị bóp chết cũng không ăn cơm do Kỳ Dạ nấu!

“Đây là gì?” Thạch Lăng nhìn cả bàn đầy màu sắc khó coi.

“Đây là rau cải! Mắt anh không có vấn đề gì chứ? Rõ ràng như vậy mà cũng không nhìn được? Thật là ngu ngốc.” Kỳ Dạ khinh thường nhìn hần ta.

“Rau cải?” Thạch Lăng kinh ngạc, dùng đũa khây khây, làm sao vẫn thấy không giống rau cải. Gắp trứng một con sâu thận trọng hỏi: “Không phải cậu không rửa rau đấy chứ?”

“Hả?” Kỳ Dạ bùng tình hiểu ra: “Rau cải cũng cần phải rửa sao? Đặt trong tủ lạnh không phải làm sạch rồi sao?”

Ba người không hẹn mà cùng bóp trán.....Đồ ăn cũng không rửa trước khi nấu, cậu ta từ ngoài hành tinh đến sao?

Thạch Lăng u oán nhìn Thạch Thương Ly: “Anh điên sao? Không biết cậu ta sống sung sướng an nhàn từ bé sao, sao còn để cậu ta nấu cơm?”

Thạch Thương Ly bắt đầu dĩ dưng mắt trả lời: “Nhất thời quên mất, chỉ là nhiều năm không gặp nghĩ rằng cậu ta có thể học được một chút kỹ năng!”

Thạch Lăng cảm thấy sau này nên để Kỳ Dạ tránh xa phòng bếp, thì ra còn ngốc hơn hẳn ta! Ít nhất đối với chỉ bảo của Thạch Thương Ly hẳn ta còn có thể nấu một vài món.

Kỳ Dạ! Trông cậy vào cậu không phải chết đói mà là bị đầu độc chết!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96

“Cái gì kia?” Loan Đậu Đậu chỉ món màu đen bày trên bàn, ngón tay run rẩy, thật sự đoán không ra đây là món sườn hay món gì lại bị cậu ta giày vò thành cái dạng kia, thật đáng thương.

Nói về món này Kỳ Dạ càng thêm sáng láng, vênh váo tự đắc, giọng nói vô cùng kiêu ngạo: “Cái này là cá kho tàu! Mọi người không ngửi thấy mùi thơm như ở khách sạn năm sao sao?”

Mùi thơm? Cậu đùa sao?

Loan Đậu Đậu che tim mình, đi đến gần ngửi, xác thực có mùi rất thơm. Không khỏi nhũn mảy, rốt cuộc đây là cái gì. Nuốt nước miếng, thận trọng hỏi: “Con cá này cậu có rửa chứ?”

Kỳ Dạ gật đầu: “Dĩ nhiên.” Nhiều máu như vậy không rửa làm sao ăn!

“Uhm” Loan Đậu Đậu lúc này mới yên tâm dùng đũa gầy gầy bên cạnh chuẩn bị nếm thử, Thạch Thương Ly nắm tay cô ngăn cản.

Thạch Lăng vội vàng mở miệng: “Đậu xanh nhỏ em không muốn bị đầu độc chứ! Em phải biết bây giờ em không chỉ có một mình, trong bụng em còn có bảo bối! Xem như đối với thân thể không ảnh hưởng nhưng ngộ độc đối với bảo bối có ảnh hưởng về sau thì sao.....”

“Câm miệng.” Sắc mặt Thạch Thương Ly lạnh lùng, môi mím lại: “Cậu đang nguyên rửa con gái tôi sao?”

“A, dĩ nhiên không phải! Tôi chỉ quan tâm!” Thạch Lăng lo lắng.

Khuôn mặt Thạch Thương Ly cũng không yên lòng, nhẹ nhàng lắc đầu: “Thôi, ra gọi điện kêu thức ăn ngoài. Em nhịn một chút, rất nhanh sẽ có đồ ăn.”

Loan Đậu Đậu bắt đầu dĩ dưng tay bọn họ: “Em chỉ muốn nếm xem mùi vị thế nào, tuyệt đối sẽ không nuốt xuống bụng! Mọi người làm như em ngu lắm, món này thoát nhìn không có hình dáng làm sao có thể nuốt vào bụng? Em cũng không muốn cùng bảo bối tự sát.”

Hả.....Gương mặt Kỳ Dạ bị đá kích đến kỳ dị! Mẹ kiếp! Không ai tin tài nấu nướng của cậu!

Sắc mặt hai người đàn ông khản trương, mắt không chớp nhìn Loan Đậu Đậu đưa đồ ăn vào miệng.

“Phù phù phù” Loan Đậu Đậu chạy ra thùng rác phun liên tục, Thạch Lăng vội đưa nước cho cô súc miệng, nếu là độc vào cơ thể sẽ không tốt.

Kỳ Dạ bị đá thương cực kỳ, không phục lắm bầm: “Làm sao có thể không ăn như mọi người nói chứ!”

Loan Đậu Đậu lè lưỡi một cái, hoài nghi cô có thể thổi bong bóng. Cau mày hỏi: “Cậu dùng gia vị gì để nêm cá?” Mẹ kiếp! Quả thật so với nước rửa nồi còn khó nuốt hơn.

“Chính là toàn bộ gia vị trong bếp đều bỏ vào.” Kỳ Dạ vô tội nhún vai.

“Bao gồm một ít nước màu xanh trong bình?” Giọng nói sâu kín vang lên.

Kỳ Dạ gật đầu: “Đúng vậy! Em thấy mùi đó rất thơm nên cho nhiều một chút.”

Ba người đều tối sầm mặt, Loan Đậu Đậu nhìn chăm chăm cậu ta, giọng nói lơ lửng: “Đó là nước rửa chén.” Ngay cả cái này cậu ta cũng không biết, Kỳ Dạ cậu đi chết đi!

“Hả?” Kỳ Dạ cứng người! Dưới ánh mắt tức giận của hai người, ngượng ngừng cười giải thích: “Em không biết nước rửa chén hình dạng như thế nào?”

“.....” Nước rửa chén cũng không biết còn có thể trông cậy vào cậu ta sao?

Cuối cùng Thạch Thương Ly gọi điện thoại mua thức ăn, Thạch Lăng dọn dẹp bàn ăn. Về phần Kỳ Dạ.....đứng úp mặt vào tường sám hối!

Phòng ăn rất nhanh có đồ ăn bên ngoài về, ba người ngồi trước bàn ăn ngấu nghiến, nhất là Loan Đậu Đậu, sau khi thấy tài nấu nướng của Kỳ Dạ, quả thật cảm thấy mình là một cô gái ở thế kỷ hai mươi mốt thật tốt. Hiện thực, dịu dàng, nhã nhặn lịch sự, trên phòng khách dưới phòng bếp, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, cá thấy cá chìm, chim thấy chim bay, vô cùng đáng yêu.....

Kỳ Dạ đứng ở góc tường, mặc dù đưa lưng về phía bọn họ không thấy gì nhưng nghe thấy âm thanh phát ra từ miệng Đậu Đậu, nước miếng chảy ra, bụng kêu ục ục. Ô ô.....Bữa ăn tối bị cậu phá hư, Thạch Thương Ly phạt cậu không cho ăn tối.

Sau trận phong ba, trên bàn chỉ còn lại một đồng hồ độn, một cọng rau cũng không còn. Ai bảo cậu thiếu chút nữa đầu độc chết bọn họ!

Thạch Lăng chủ động thu dọn đồ đạc, Thạch Thương Ly quay người đi lên lầu chuẩn bị nước nóng cho cô tắm, để cô thả lỏng một chút. Mới vừa rồi khẳng định bảo bối trong bụng đã bị Kỳ Dạ làm cho sợ hãi.

Loan Đậu Đậu nhìn cậu ta đứng trong góc thật đáng thương, có chút không đành lòng. Dù sao Kỳ Dạ vẫn đang trong thời kỳ phát triển, đói bụng sẽ không tốt. Liếc mắt nhìn Thạch Lăng trong phòng bếp, lén lút chạy đến bên người cậu, từ trong lòng móc ra hai cái bánh bao để vào tay cậu, giọng đáng thương: “Ăn đi, cậu nhóc.”

Không phải có phải bởi vì nhiệt độ của cô hay không cảm thấy bánh bao còn nóng, còn có mùi thơm nhàn nhạt. Bị cô nhét vào trong ngực lâu như vậy, nếu là thường ngày Kỳ Dạ sẽ khinh thường nhưng hôm nay không phải là tình huống đặc biệt sao! Há mồm hai cái liền đem hai cái bánh bao giải quyết hơn nữa cảm thấy mùi vị rất ngon!

Loan Đậu Đậu thấy bộ dáng ăn chưa no của cậu, bất đắc dĩ nhún vai: “Đồ ăn dự trữ của toi bị cậu ăn hết rồi không còn nữa.”

Kỳ Dạ đáng thương.....

Loan Đậu Đậu xoay người ngồi trên ghế salon, mắt liếc nhìn Thạch Thương Ly từ trên lầu đi xuống, ho nhẹ một tiếng, lập tức mở miệng: “Nếu tối nay tất cả mọi người đều ở đây, em có một chuyện quan trọng cần tuyên bố.”

“Chuyện gì?” Thạch Lăng từ trong bếp đi ra, tò mò hỏi.

Kỳ Dạ cũng xoay đầu lại, chớp mắt vô tội.

Loan Đậu Đậu nhìn sắc mặt bình thường của Thạch Thương Ly, dừng một chút: “Tối nay em với Thạch Thương Ly kết hôn, đây chính là nhà em. Em là chủ nhà, em có quyền quyết định một việc nhỏ.”

Thạch Thương Ly vẫn thờ ơ như cũ, đi tới ngồi cạnh cô, tay nắm bả vai cô, sắc mặt thích thú nhìn hai người. Khóe miệng khẽ cười, không nói một lời.

“Quyết định gì, cô nói nhanh một chút!” Kỳ Dạ không nhịn được thúc giục!

Loan Đậu Đậu trừng mắt nhìn cậu: “Không cho phép lộ ra vẻ mặt như vậy trước mặt phụ nữ có thai.”

Kỳ Dạ nhìn anh trai, bất đắc dĩ cúi đầu, đôi tay nắm lỗ tai, ngồi chồm hồm trên mặt đất đáng yêu như con vật bị bắt nạt. “Thật sao, cô từ từ nói!”

Loan Đậu Đậu thấy ba người đàn ông ngoan ngoãn dịu dàng như con cừu nhỏ, tâm tình nhất thời sáng khoái. Cười hi hi nói: “Hai người muốn ở đây phải trả tiền sinh hoạt phí! Không nhiều lắm, một người một nghìn tệ!”

“Một nghìn tệ?” Kỳ Dạ tròn to hai mắt, tức giận nói: “Cũng không phải cô giặt quần áo quét dọn vệ sinh, tại sao bọn em phải đóng một nghìn tệ?”

“Ý của cậu là không muốn nộp?” Loan Đậu Đậu vron tay, sắc mặt lạnh lùng.

Thạch Lăng không sao nhún vai, từ trong ví móc ra một nghìn tệ: “Một nghìn tệ thôi, bảo bối vui vẻ là được, muốn bao nhiêu anh cũng nộp.”

Loan Đậu Đậu vui vẻ ra mặt, ánh mắt tán thưởng nhìn người khác: “Cũng biết Bọ Hung ngoan nhất, nghe lời nhất, hiểu rõ nhất.”

Kỳ Dạ chép miệng, nhỏ giọng lầm bầm: “Không phải tôi nói không đúng. Chỉ cần bảo bối vui vẻ, một nghìn tệ là gì.” Sờ sờ túi sau mông, dường như ví tiền của cậu cũng không còn bao nhiêu. Quay về đem không nhiều tiền, ngượng ngừng cười: “Tôi có thể thiếu không?”

“Stop! Không có thành ý!” Loan Đậu Đậu đếm một nghìn tệ trong tay, mắt sáng lên. Trong miệng râm rì: “Tôi có tiền có tiền không biết nên tiêu thế nào,

tay trái quả táo, tay phải nokia.....”

Hà.....Tiền bay!

Loan Đậu Đậu nhìn Thạch Thương Ly cầm một nghìn tệ, cắn môi: “Tiền kia của em!”

Khuôn mặt lạnh lùng của Thạch Thương Ly khẽ cười, dịu dàng như nước nói: “Em quên hiệp ước hôn nhân của chúng ta sao?”

Bên A có quyền quản lý tất cả chi tiêu trong gia đình.....

Loan Đậu Đậu kinh ngạc cắn môi, khốn kiếp.....Còn chuẩn bị cầm một nghìn tệ đi mua đồ ăn ngon, kết quả mất rồi. Còn chưa oán trách xong lại nghe giọng nói mềm mại kinh hãi của Thạch Thương Ly: “Đúng rồi, anh cho nhân viên kế toán chuyển tiền lương vào tài khoản của anh.”

“Cái gì?” Loan Đậu Đậu nghiêng đầu, tròn mắt nhìn hấn!

Kỳ Dạ tốt bụng giải thích: “Ý tứ chính là về sau tiền lương của cô sẽ chuyển trực tiếp vào tài khoản của anh ấy, một xu cô cũng không có!”

Mẹ kiếp, rốt cuộc là chuyện gì!

“Phân Ruồi, anh đi chết đi!”

“Vợ ngoan, con gái chúng ta không thể không có ba.”

“Tôi có thể thay thế bỏ sung!” Thạch Lăng giờ tay!

“Tôi cũng có thể thay thế bỏ sung!” Kỳ Dạ tham gia náo nhiệt!

“Hà?” Ánh mắt sắc bén của Thạch Thương Ly quét về phía hai người, khóe miệng cười lạnh: “Thạch Lăng, cậu muốn về tổng công ty ở Pháp sao? Kỳ Dạ, chuyện cậu là đồng tính luyến ái bên Pháp chưa biết.....”

Hà.....Hai người đàn ông này thất bại rồi!

Loan Đậu Đậu chỉ cảm giác cuộc sống của mình sau này ảm đạm không có ánh sáng, một chút ánh sáng cũng không có! Thạch Thương Ly rất hài lòng ôm Loan Đậu Đậu về phòng tắm, trong lòng ngạc nhiên sao trên người cô lại có mùi bánh bao thịt? Không phải hấn ngửi sai chứ?

Loan Đậu Đậu dưới sự hộ tống của ba người đàn ông đến bệnh viện kiểm tra, nhận được ánh mắt kỳ dị của bác sĩ cùng y tá. Báo cáo cho thấy tất cả đều bình thường nhưng trước mắt vẫn chưa biết giới tính của đứa bé, hơn nữa Thạch Thương Ly cũng không có ý định biết trước. Chờ sau khi đứa bé ra đời mới có húng sao!

Thạch Lăng không kịp chờ đã bị Thạch Thương Ly tổng về công ty bởi vì tổng giám đốc nghi chăm sóc vợ. Thạch Lăng làm giám đốc phải làm trâu làm ngựa ở công ty!

Thạch Thương Ly cùng bác sĩ khoa sản thảo luận gì đó, Loan Đậu Đậu cùng Kỳ Dạ ngồi trong khoa nội trú, bởi vì buổi chiều Thẩm Nghị phẫu thuật nên đến xem

Phòng bệnh vắng lặng chỉ có một mình Thẩm Nghị, thậm chí người đi cùng cũng không có.

Loan Đậu Đậu đi vào, Kỳ Dạ đi theo sau cô, ngồi trên giường nhìn Thẩm Nghị tâm không khỏi đau xót. Xem như không phải phẫu thuật lớn nhưng ít nhất cũng phải có người đi cùng nhưng tại sao anh ta ngày cả một người cũng không có?

“Sao vậy, có căng thẳng hay không? Có sợ không?” Loan Đậu Đậu ngồi cạnh giường giống như biết Thẩm Nghị sớm biết mình đi vào.

Trên thực tế khi bọn họ đi vào Thẩm Nghị đã biết đồng thời cũng biết Kỳ Dạ tới. Không trả lời vấn đề của cô hỏi ngược lại: “Nghe nói cô mang thai?”

Loan Đậu Đậu gật đầu đưa tay nắm quần áo anh ta: “Nhớ chuẩn bị bao lì xì dày một chút, bảo bối rất thích.”

Khóe miệng Thẩm Nghị không khỏi khẽ cười: “Là cô thích thì có.”

“Hợp thành một, dù sao anh cũng không chạy được. Cha nuôi phải nhiều hơn người khác.” Loan Đậu Đậu lẩm bẩm

Kỳ Dạ có chút mất hồn, bánh bao đậu muốn bảo bối nhận Thẩm Nghị làm ba nuôi? Thẩm Nghị lại nở nụ cười chân thành tha thiết như vậy, không giống khi trước mặt cậu, không có thâm ý chỉ có nụ cười lạnh.....Trong lòng rất khó chịu.....

Thẩm Nghị cũng từng sốt mấy giây, môi mòng khẽ nâng: “Hấn đồng ý sao?”

“Quản anh ta đồng ý hay không làm gì!” Loan Đậu Đậu khinh thường méo miệng: “Bảo bối trong bụng tôi, là của tôi! Về sau anh cũng sẽ không còn một mình. Bảo bối sẽ có hiểu với anh.”

“Được, ba nuôi là tôi đây sẽ chuẩn bị một đại lễ lớn cho bảo bối.” Thẩm Nghịch thận trọng gật đầu, sắc mặt nặng nề, nói cực kỳ nghiêm túc.

Loan Đậu Đậu lộ ra nụ cười hạnh phúc, cầm tay anh ta nói: “Không cần sợ, chỉ là một cuộc phẫu thuật nhỏ, ngủ một giấc tỉnh lại là xong rồi. Có phải không Cappuccino?”

Kỳ Dạ mắt tròn, hoàn toàn không nghĩ tới Bánh bao đậu kéo cậu vào, vội vàng gật đầu: “Đúng.”

Thẩm Nghịch đưa tay vuốt đầu cô, giọng nói tràn đầy cưng chiều: “Tôi đã từng làm phẫu thuật như thế này, cô không cần lo lắng.”

Loan Đậu Đậu le lưỡi một cái bị anh ta phát hiện ra là mình đang lo lắng. “Phẫu thuật xong anh đến ở nhà tôi một tuần lễ.” Một mình anh ta không ai chăm sóc, thật không yên lòng.

Thẩm Nghịch lắc đầu: “Không cần, tôi quen ở một mình rồi.”

“Uhm” Giọng nói Loan Đậu Đậu tràn đầy mất mát, trầm mặc thật lâu lại mở miệng: “Để kỳ Dạ chăm sóc anh dù anh ta không biết nấu cơm nhưng vẫn có thể làm người dẫn đường.”

“Bánh bao đậu, cô muốn bị đánh sao?”

Kỳ Dạ tức giận quát. Cô lại ra chủ ý này. Ai muốn đi chăm sóc người mù chứ!

Loan Đậu Đậu quay đầu trừng mắt nhìn cậu: “Cậu còn dài dòng nữa tôi nói Phân Ruồi là cậu bắt nạt tôi!”

Thẩm Nghịch vẫn cự tuyệt: “Thật sự không cần, tôi có thuê người tới chăm sóc hai ngày.”

“Mời người mất tiền còn không đáng tin, có Cappuccino đáng tin! Thẩm Nghịch, thành thật mà nói có phải anh ghét tôi không? Nếu không tại sao cái gì anh cũng phản đối?” Giọng nói Loan Đậu Đậu nghẹn ngào, véo bắp đùi mình, thật đau.

Kỳ Dạ tối sầm mặt, hoài nghi không biết cô có dùng cách này đối phó với Thạch Thương Ly hay không?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97

Thẩm Nghịch trầm mặc hồi lâu, bất đắc dĩ gật đầu: “Được, để cậu ấy đến chăm sóc tôi! Đã sắp làm mẹ còn bướng bỉnh như vậy!”

Giọng nói tràn đầy cưng chiều, ánh mắt âm u lướt về phía Kỳ Dạ, khoe miệng nở nụ cười như ẩn như hiện khiến Kỳ Dạ lạnh sống lưng, có cảm giác rợn tóc gáy.

Loan Đậu Đậu rầm rì: “Bảo bối vẫn ở trong bụng! Có quan hệ gì……”

Thạch Thương Ly ở dưới lầu không tìm được vợ, chạy lên lầu tìm liền thấy cô, nhíu mày, mở miệng dạy dỗ: “Không phải bảo em ở dưới lầu chờ anh sao, chạy lên đây mà không nói anh một tiếng.”

Loan Đậu Đậu quay đầu nhìn hán le lưỡi một cái không nói lời nào.

Kỳ Dạ nhân cơ hội đó bỏ đá xuống giếng: “Nhìn đi, nhìn đi, Bánh bao đậu bị các người làm cho hư rồi.”

“Chẳng lẽ cậu chưa từng được cưng chiều sao?” Thạch Thương Ly liếc nhìn cậu, với tính cách của Kỳ Dạ lúc trước mặc kệ là nam hay nữ đều sẽ đánh trước rồi mới nói! Nhưng bây giờ ở trước mặt Đậu Đậu không chỉ kinh ngạc một lần.

Kỳ Dạ nghiêng đầu sang chỗ khác rầm rì không nói.

Thạch Thương Ly nhìn Thẩm Nghịch, giọng nói trầm thấp: “Cậu nghỉ ngơi cho tốt, công ty phụ thuộc vào cậu.”

“Tôi biết rồi.” Thẩm Nghịch nhàn nhạt trả lời, tất cả mọi thứ đều đề lên anh ta, mặc dù có Thạch Thương Ly nhưng mọi gánh nặng vẫn không giảm bớt.

“Nghỉ ngơi cho tốt, tôi sẽ đến thăm cậu!” Thạch Thương Ly nói không cho Loan Đậu Đậu cơ hội nói chuyện trực tiếp ôm cô đi.

“Tôi cũng sẽ đến thăm anh.....” Giọng nói Loan Đậu Đậu kéo vô cùng dài.....Khi Kỳ Dạ muốn đi theo, Loan Đậu Đậu trừng mắt nhìn cậu, Kỳ Dạ uất ức quay đầu đi vào.

Không khí trong phòng bệnh trở nên cứng nhắc, không có Loan Đậu Đậu không khí luôn cổ quái cùng vắng lạnh như vậy. Kỳ Dạ đứng tại chỗ, tay chân luống cuống không biết nên làm thế nào. Sắc mặt Thẩm Nghịch như cũ không thay đổi.

“Cái đó.....Cái này.....” Kỳ Dạ phiền não nắm tóc, có rất nhiều lời muốn nói nhưng lần trước không vui bây giờ làm sao nói?

Sắc mặt Thẩm Nghịch bình tĩnh giống như chưa có gì xảy ra. Mím môi nói: “Bạn Kỳ, một tuần lễ sau phiên cậu rồi.”

Kỳ Dạ nhú mày, khó chịu nói: “Anh đừng cứ mở miệng là bạn Kỳ! Tôi không còn là đứa trẻ nữa!”

“Cậu chưa tới hai mươi!” Thẩm Nghịch chắc chắn nói.

Kỳ Dạ đi tới ngồi cạnh giường, cúi đầu nhìn chằm chằm anh ta: “Vậy thì sao?”

“Ở trước mặt tôi cậu chính là đứa trẻ. Bạ Kỳ.....”

Lời chưa nói hết môi đã bị chặn lại. Bởi vì Kỳ Dạ ôm mặt anh ta trong tay, trực tiếp hôn môi anh ta, để anh ta ngoan ngoãn im miệng. Biện pháp tốt nhất để người phụ nữ im lặng chính là hôn cô ấy, cũng như vậy cách để một người đàn ông im lặng là hôn anh ta!

Kỳ Dạ buông anh ta ra, há hê nói: “Như vậy không kêu nữa!”

Thẩm Nghịch bất đắc dĩ cười, ngón tay khô gầy nắm bàn tay Kỳ Dạ, bàn tay cũng trẻ như cậu, rất đẹp, da trắng nõn, mảnh khảnh, vuốt rất thoải mái. Cậu là thiếu gia sống cuộc sống như ánh mặt trời mà anh ta là cây cỏ trong bóng tối.

“Kỳ Dạ, cậu còn trẻ tuổi, thế giới này đối với cậu mà nói còn nhiều thứ rất hấp dẫn! Tương lai còn nhiều thứ kích thích hơn, chỗ của tôi cậu cũng không phải tới.” Giọng nói anh ta từ trước trước đến giờ chưa bao giờ trầm thấp như vậy, cậu hiểu tâm tình của anh ta giờ phút này như thế nào.

Vào tuổi của cậu bất cứ cái gì cũng tốt, chờ cho sự mới mẻ hết lực hấp dẫn sẽ qua đi. Nhưng anh ta không giống cậu, tuổi đã cao, không chịu được trò chơi kích thích tình cảm, Kỳ Dạ rất thích hợp với anh ta nhưng cũng có điểm không thích hợp!

Kỳ Dạ nhú mày, cảm giác trong lời nói của anh ta có gì đó, bắt tay anh ta nói: “Có phải anh nói những lời này là muốn đuổi tôi đi hay không?”

“Đậu Đậu bảo cậu chăm sóc tôi một tuần, tôi sẽ không để cậu bị cô ấy làm khó. Một tuần sau, cậu đến vậy.” Thẩm Nghịch nói xong, rút tay về, kéo chăn nằm xuống giường nghỉ ngơi, một cơ hội cho cậu nói cũng không có.

Kỳ Dạ nhìn lưng anh ta, hàm răng nghiến lại vang lên kẽo kẹt, rồi lại thôi! Thẩm Nghịch đã nói đến mức này cậu còn gì để nói chứ!

Loan Đậu Đậu nằm trong ngực Thạch Thương Ly ngáp giống như con mèo nhỏ.

Bàn tay Thạch Thương Ly nhẹ nhàng xoa gáy cô, giọng trầm thấp nói: “Em cứ như vậy ném Kỳ Dạ cho Thẩm Nghịch sao?”

“Ừ!” Loan Đậu Đậu gật đầu.

“Em rất quan tâm Thẩm Nghịch?” Thạch Thương Ly nhú mày, giọng nói đầy bất mãn, không thích cô quan tâm người đàn ông khác ngoài hắn, xem như đối tượng là người đồng tính luyện ái cũng không thể.

Loan Đậu Đậu ngửa đầu, tròn mắt nhìn hắn chằm chằm: “Không được sao? Anh ấy cũng là anh em của anh! Hơn nữa nếu Thẩm Nghịch không có hứng thú với Cappuccino, Kỳ Dạ cũng không có hứng thú với Thẩm Nghịch, nếu như có lọt sạch đồ rồi ném bọn họ lên giường cũng sẽ không có chuyện gì xảy ra!”

Mặc dù lời nói của cô rất thô tục nhưng không thể phủ nhận lời của cô nói rất đúng! Thạch Thương Ly ôm cô, không khỏi nhú mày: “Đối với chuyện tình cảm của người khác thì nhạy cảm như vậy sao em lại không biết tình cảm của anh đối với em.....”

“Anh nói gì?” Loan Đậu Đậu vừa tưởng tượng hình ảnh Thẩm Nghịch áp đảo Kỳ Dạ nên không nghe rõ lời hắn nói.

“Không có gì!”

Thạch Thương Ly vừa nấu cơm, Thạch Lăng liền kéo cơ thể mệt mỏi đi vào nhà, mặt đưa đám nhìn Loan Đậu Đậu đang xem phim: “Đậu xanh nhỏ.....”

“Sao vậy? Bọ Hung, đến đây, đến với chị nào.” Loan Đậu Đậu vẫy vẫy tay, đôi chân dài của Bọ Hung bước nhanh, hấp tấp đi qua, ngồi xuống cạnh cô, vỗ tai dính vào bụng cô: “Bảo bối, nhanh nhanh ra ngoài an ủi chú!”

Loan Đậu Đậu tối sầm mặt: “Mang thai sẽ không sớm như vậy.....”

Thạch Lăng hít mũi lắm lắm: “Vậy còn bao lâu nữa?”

“Làm sao tôi biết?” Loan Đậu Đậu nhủ mày, quay đầu hỏi Thạch Thương Ly: “Phân Ruồi, khi nào bảo bối sẽ cử động?”

“Sớm nhất cũng phải bốn năm tháng.....”

Kể từ khi Loan Đậu Đậu mang thai, quả thật chính là nô tì biến thành thái hậu! Gọi Phân Ruồi thuận miệng hơn..... Thạch Thương Ly, Thạch Lăng không có gì là không dung túng cô.

“Anh chưa nói có chuyện gì?” Loan Đậu Đậu đưa tay dí dí má lúm đồng tiền của hấn ta, so với má lúm đồng tiền của phụ nữ còn sâu hơn, thật muốn cảm thước đo xem sâu bao nhiêu.

Thạch Lăng uất ức cong miệng: “Ngày mai anh không muốn đi làm, mỗi ngày nhìn những sắc mặt đó, nếu không ký xong tài liệu.....Anh sắp điên rồi. Anh muốn tự do, anh muốn uống rượu, anh muốn mỹ.....”

Dưới đôi mắt lạnh của Loan Đậu Đậu hấn ta nuốt chữ “Nữ” ngược vào trong. Giống như nuốt một con ruồi.....

Thạch Thương Ly đi tới ôm Loan Đậu Đậu vào ngực, sắc mặt chán ghét nhìn Thạch Lăng như vi khuẩn: “Lúc này không phải đúng lúc sao, không phải cậu vẫn luôn muốn vị trí tổng giám đốc sao?”

“Bây giờ tôi không cần! Không cần! Tình nguyện không muốn, tôi chỉ muốn hạt đậu nhỏ.....” Thạch Lăng nhất thời nhanh miệng la lên, sắc mặt Thạch Thương Ly càng tối sầm, ôm Loan Đậu Đậu chặt hơn, giọng nói cảnh cáo: “Vậy cậu đừng mơ tưởng, tôi cảnh cáo cậu, cả đời này cô ấy là vợ tôi, là chị dâu cậu.”

Thạch Lăng kinh ngạc không nói, chuyện đã rõ ràng như vậy. Thật ra thì bên Pháp còn chưa biết, làm sao có thể để bọn họ ở chung một chỗ. Kết hôn thì sao, kết hôn còn có thể ly hôn!

Hấn ta vẫn còn cơ hội!

Loan Đậu Đậu phát hiện không khí không thích hợp lập tức ôm bụng rên: “Ô ô.....Bụng của em thật đau.....”

Lúc này sắc mặt hai người đàn ông đều thay đổi, khẩn trương vây quanh cô hỏi: “Sao vậy? Sao bụng lại đau?”

Loan Đậu Đậu uất ức, méo miệng: “Có thể.....Đói bụng rồi!”

Thạch Thương Ly thở phào nhẹ nhõm, ôm cô tới trước bàn ăn múc cho cô một chén canh, từng muỗng từng muỗng đút cho cô: “Uống canh cá nhiều một chút đối với cơ thể rất tốt, về sau bảo bối cũng sẽ rất thông minh.”

“Uhm” Đậu Đậu nhấp máy miệng, canh cá rất ngon. Thạch Thương Ly thật tốt, có tiền, đẹp trai còn có thể nấu cơm, quả nhiên quá hoàn mỹ.

Thạch Lăng ngồi im ăn cơm không nói gì, trong lòng khó chịu. Bình thường không muốn Đậu Đậu đau lòng khổ sở mới không nói thế nhưng không có nghĩa không xảy ra chuyện gì.

Một tuần lễ Loan Đậu Đậu mập bốn kg, sắc mặt hồng hào, tinh thần rất tốt, dấu hiệu buồn nôn cũng không có, ăn rất tốt, mười giờ tối còn phải ăn một bữa nữa. Đi khám thai thì bác sĩ hỏi sao bụng nhanh to như vậy? Sau đó cẩn thận kiểm tra, không phải lộ bụng mà là béo thêm một chút!

Loan Đậu Đậu rót nước mát, chuẩn bị nói muốn giảm cân liền bị hai người đàn ông mắng.....hạnh phúc luôn phải trả giá, thân hình mảnh khảnh của cô nay còn đâu.....

Kỳ Dạ ngược lại, một tuần này cực kỳ bức bối. Ca phẫu thuật của Thẩm Nghịch rất thành công, còn có thể nhìn một chút, nằm viện chưa đến ngày thứ ba liền đòi về, không cưỡng lại được đành theo anh ta về! Cuộc sống và làm việc của Thẩm Nghịch ở nhà vô cùng bình thường, bảy giờ dậy, ăn sáng, tám giờ nghe điện thoại của thư ký, sau đó ở trong phòng đọc sách cả buổi sáng không biết làm gì, không cho Kỳ Dạ đến quấy rầy, buổi chiều dưới yêu cầu của Kỳ Dạ anh ta nghỉ ngơi hai tiếng, hai giờ dậy, nghe báo cáo tài chính một chút, năm sáu giờ ăn tối, sau đó về phòng.

Trừ đối thoại cần thiết hàng ngày, căn bản không nói một câu với Kỳ Dạ. Thậm chí xem Kỳ Dạ như một dạng trong suốt.....

Nói là chăm sóc một tuần nhưng quả thật ở đây giống như không ai để ý tới! Kỳ Dạ bức tức gọi điện mắng Loan Đậu Đậu một trận, sau đó nghe thấy đầu dây bên kia Đậu Đậu hít mũi, giọng nói yếu ớt: “Tôi mở hands-free.....”

“Cho nên?” Kỳ Dạ đóng băng trái tim mình.....

“Phân Ruồi ở bên cạnh tôi.....”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đói Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98

“Kỳ Dạ cho cậu một tiếng quay về!” Thạch Thương Ly lạnh lùng nói sau đó cúp điện thoại.

“Bánh bao đậu!!!” Kỳ Dạ thất bại rống lên, ngã trên ghế salon.

Một tiếng sau, Kỳ Dạ đứng giờ xuất hiện trong nhà Thạch Thương Ly. Hội thẩm phán xét! Phạm nhân: Kỳ Dạ.

Chủ tọa: Thạch Thương Ly, Phúc Thâm: Thạch Lăng, Dự thính: Loan Đậu Đậu.

“Cậu không biết phụ nữ có thai cảm xúc không ổn định sao?” Thạch Thương Ly mở miệng trước, giọng nói lạnh lùng.

Ánh mắt âm u của Kỳ Dạ thoáng nhìn Loan Đậu Đậu, cô sung sướng ngồi ăn bán bao, thu hồi ánh mắt gắt đầu, thận trọng nói: “Trong lúc nhất thời em quên mất.”

“Vậy cậu có biết cảm xúc của phụ nữ có thai cũng sẽ ảnh hưởng đến bảo bối! Đây chính là đứa bé nhỏ nhất nhà họ Thạch, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì cậu chịu trách nhiệm được sao?” Thạch Lăng bổ sung, ánh mắt lạnh lùng, vốn dĩ đã khó chịu với Kỳ Dạ, bây giờ có thể quang minh chính đại mắng cậu!

Kỳ Dạ bắt đầu đi lắc đầu! Cũng bởi vì Bánh bao đậu nên bây giờ cậu không thể cãi lại, không thể đánh! Ghét, cậu vốn là người nhỏ nhất nhà họ Thạch, được mọi người cưng chiều, địa vị cao thượng mức nào bây giờ bị Loan Đậu Đậu cướp rồi. Hừ Hừ. Cậu ôm thù!

Thạch Thương Ly khoanh tay trước ngực, đôi mắt âm trầm suy tư, nghiêm túc mở miệng: “Bây giờ cho cậu lấy công chuộc tội, mỗi ngày đi bộ cùng cô ấy hai tiếng!”

“Hả?”

“Hả?”

Thạch Lăng cùng Loan Đậu Đậu đồng kinh ngạc, hoài nghi có phải mình nghe nhầm hay không? Tự nhiên lại nhận được tin tức kinh người!

“Tại sao em lại phải đi bộ?” Loan Đậu Đậu kháng nghị: “Em không làm gì sai, em không muốn....”

“Tại sao em phải đi bộ cùng cô ấy? Em không muốn!” Để cậu ở chung với Loan Đậu Đậu hai tiếng không phải bị tức mà chết sao.

Thạch Thương Ly cầm bánh bao trong tay cô ném vào thùng rác, Loan Đậu Đậu nhìn không rời mắt: “Bánh bao của em.....”

“Ngoan! Bác sĩ nói em không thể chỉ ăn mà không hoạt động như vậy mấy tháng sau em sẽ thường xuyên rút gân, đối với thai nhi cũng không tốt. Cho nên sau này sau khi ăn cơm xong phải đi bộ hai tiếng! Xem như em đốt mỡ đi dạo.” Thạch Thương Ly nhẹ nhàng dụ dỗ cô.

Kỳ Dạ tối sầm mặt. Thạch Thương Ly, anh dụ dỗ vợ không nên đưa em trai mình so sánh như chó cảnh chứ?

Kỳ Dạ căm tức: “Các người đủ chưa? Không phải chỉ mang thai thôi sao? Có gì lớn lao đâu.....”

Ánh mắt Thạch Lăng lạnh lùng nói: “Mang thai có gì mà không được, có bản năng cậu thử một chút xem?”

“.....” Bây giờ hai người đàn ông này một chút lý trí cũng không có.

“Nếu như em chịu đi bộ hai tiếng sau khi ăn, mỗi ngày sẽ thưởng em một trăm tệ.” Thạch Thương Ly ra điều kiện! Đối với Loan Đậu Đậu ngày thơ luôn có biện pháp đối phó.

Một trăm tệ!!!

Ánh mắt Loan Đậu Đậu lập tức sáng lên giống như gà mổ thóc: “Thật sao? Nếu em đi bộ anh sẽ cho em một trăm tệ sao? Một ngày một trăm, một tháng ba nghìn, chín tháng hai mươi bảy nghìn.....”

“Dĩ nhiên!” Thạch Thương Ly cười dịu dàng, vô hại.

Loan Đậu Đậu đứng lên rất nhanh nắm chặt hai tay, khí thế ngất ngưởng: “Vì một trăm tệ! Cappuccino ngày mai chúng ta bắt đầu.”

Kỳ Dạ chảy nước mắt, ông nội cháu muốn về nhà, cháu muốn về nhà.

Buổi trưa Thạch Lăng đều ở công ty, hai ngày nay Thạch Thương Ly giúp Thẩm Nghịch xử lý chuyện của công ty, sau khi ăn xong chỉ còn Loan Đậu Đậu đi bộ cùng Kỳ Dạ. Vì tôn trọng nghệ thuật “đi bộ”, Thạch Thương Ly rất chăm sóc chuẩn bị một dây buộc vào cổ Kỳ Dạ cho Loan Đậu Đậu như vậy mới thật sự là đi bộ!

Loan Đậu Đậu một tay cầm dây thừng một tay cầm quả táo gặm, buổi chiều ánh mặt trời không nóng cũng không lạnh, thật đẹp. Kỳ Dạ tối sầm mặt, cúi đầu nhìn đồ chơi trên cổ hận không thể giết người! Nhưng mọi người vì Loan Đậu Đậu mà khản trương, căn bản sẽ không phản ứng đến cậu! Bị kịch!

“Cappuccino cậu không vui à?” Loan Đậu Đậu đi cạnh cậu, nghiêng đầu nhìn cậu, gương mặt cười hi hi, dưới ánh mặt trời càng làm động lòng người.

Kỳ Dạ tròn mắt, tức giận: “Chuyện gì mà vui?”

“Giống như thời tiết rất đẹp, Thẩm Nghịch rất tốt.”

“Không cần nhắc tên người đó trước mặt tôi!” Kỳ Dạ chợt dừng bước nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Loan Đậu Đậu cũng dừng bước, nghi ngờ hỏi: “Hai vợ chồng cãi nhau à?”

“Ai nói.....” Vốn dĩ muốn nói tục nhưng liếc mắt nhìn bụng cô lại nuốt ngược vào trong, khẽ cười lạnh: “Ai là vợ chồng với anh ta! Tôi với anh ta không có nửa xu quan hệ!”

Loan Đậu Đậu có thể xác định là bọn họ gây gổ! Mập máy môi, suy nghĩ một chút nói: “Hay là chúng ta không đi bộ, đi chơi được không?”

“Đi chơi?” Kỳ Dạ nhú mày!

“Đến quán rượu! Tôi biết một quán rượu không tệ! Tất cả đều là.....” Đậu Đậu nở nụ cười gian trá!

Kỳ Dạ suy nghĩ một chút, dù sao cũng không có chuyện gì đi theo cô cùng lắm thì không cho cô uống rượu, không cho phép ai đến gần cô là được, những thứ khác không sao! Rất lâu rồi cậu chưa đi chơi, cực kỳ buồn bực, hai người ăn nhip với nhau!

Trước đây có một quán rượu rất đặc biệt, mở cửa hai mươi bốn giờ, không phải có tiền mà có thể vào, cần phải có thẻ hội viên. Đầu tiên muốn điền vào đơn, sau đó đến gặp nhân viên quầy rượu đến kiểm chứng, còn có ông chủ ký tên đồng ý mới có thể thành hội viên ở đây. Dĩ nhiên chỗ này cung cấp giải trí cao nhất, mặc kệ là phụ nữ hay đàn ông, hút thuốc phiện cũng có thể, tuyệt đối không có cảnh sát tới quấy nhiễu, chỉ cần không có án mạng, nơi này chính là thiên đường vui vẻ.

Kỳ Dạ ngạc nhiên nhìn Loan Đậu Đậu, chắc lưỡi: “Làm sao cô lại có thẻ hội viên?” Chỉ cần một tấm thẻ hội viên là có thể đưa cậu vào.

Không biết có phải do ánh sáng mờ ảo hay là ảo giác cậu thấy sắc mặt cô không tự nhiên, le lưỡi: “Một người bạn cho tôi, tôi cũng rất ít dùng! Kể từ khi quen Thạch Thương Ly thì chưa đến đây.”

Chỗ này trước đây rất nổi tiếng, ít nhất người chơi bởi đều biết. Chỉ là cô rất ít đến đây, bởi vì Kỳ Dạ thất tình nên mới muốn đưa cậu đến đây giải sầu!

“Cô gái xin hỏi cô cần gì?” Một chàng trai đi tới, chỉ mới hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, nụ cười sáng lấp lánh.

“Tôi có thể gọi anh không?” Loan Đậu Đậu đem ý tưởng trong đầu nói ra.

Phục vụ đầu tiên là sững sốt, sau đó lắc đầu: “Rất xin lỗi, tôi chỉ là nhân viên phục vụ không cung cấp bất kỳ dịch vụ nào khác!”

Kỳ Dạ không nhịn được gõ đầu cô: “Trong óc cô có gì vậy? Cẩn thận không tôi nói anh trai đánh mông cô!”

Loan Đậu Đậu làm mặt quỷ, nói với phục vụ: “Cho tôi một ly nước trái cây, một ly rượu đỏ. Đưa đến phòng số bảy.”

Phòng số bảy? Ánh mắt phục vụ sững sốt, nhìn Loan Đậu Đậu dò xét, giọng nói cung kính gấp mười lần: “Một lúc nữa sẽ đưa đến. Xin hỏi cần tôi dẫn đường không?”

Loan Đậu Đậu khoát tay, đi nhanh lên cầu thang.

“Này, cô đi chậm một chút.....” Kỳ Dạ cảm thấy không khí có chút kỳ quái nhưng cô nhảy lên cầu thang khiến Kỳ Dạ run rẩy, phải biết trong bụng cô có gì quý báu!

Phòng số bảy là căn phòng số ba sau khi đi hết cầu thang quẹo trái, mà ở cầu thang quẹo phải là phòng số chín xuất hiện bóng dáng làm Kỳ Dạ sững sốt.....

Tay Thẩm Nghịch đặt trên người thanh niên, người thanh niên chỉ khoảng hai mươi tuổi, nhìn cũng biết là người ở đây. Anh ta và người thanh niên.....

Trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh này, tức giận, trơ mắt nhìn bọn họ đi vào phòng. Xoay người bước về phía đó, chưa tới phòng số bảy liền bị hai bảo vệ ngăn lại: “Bên kia là phòng đặc biệt, không có sự đồng ý bất kỳ ai cũng không được đi vào.”

“Tôi biết người kia, là bạn tôi, như vậy cũng không thể vào sao?” Kỳ Dạ nhú mày, chỗ này là nơi quý giá gì vậy, còn có bảo vệ, không cho người khác

vào?

“Không thể! Trừ khi cậu có khẩu lệnh hoặc là chủ phòng đưa cậu vào.” Sắc mặt bảo vệ không thay đổi.

“Shit!” Kỳ Dạ không nhịn được nguyên rủa, không cam lòng quay lại, vừa tới cửa liền thấy Loan Đậu Đậu: “Cậu đi đâu vậy? Còn tưởng rằng lạc mất cậu rồi.....”

“Tôi thấy Thẩm Nghịch.....” Kỳ Dạ lẩm bẩm, trong lúc nhất thời tâm tình uất ức.

“Thẩm Nghịch?” Loan Đậu Đậu tròn to hai mắt: “Thì ra anh ấy cũng là hội viên ở đây!”

“Rốt cuộc đây là đâu? Tại sao còn có phòng không thể vào? Còn có chủ phòng? Đang ở thời kỳ xuyên không sao!” Kỳ Dạ nghĩ tới Thẩm Nghịch đang nói chuyện với người thanh niên lòng càng thêm nóng nảy.

Loan Đậu Đậu căn ống hút hung hăng gạt đầu, giải thích cho cậu: “Đây là ông chủ quán rượu muốn bảo vệ sự riêng tư cho khách hàng nên thành lập quy định này. Từ phòng một đến phòng mười một đều có bảo vệ, hơn nữa còn trang bị máy phát hiện nghe lén cùng theo dõi, tóm lại chuyện gì xảy ra ở đây người ngoài tuyệt đối không biết.”

“Có kiểu này sao, giống như đặc vụ, sao chỗ chúng ta không có?” Kỳ Dạ quay đầu nhìn ngoài cửa nhất thời hóa đá.....

Không biết từ lúc nào ngoài cửa đã có hai bảo vệ sắc mặt không chút thay đổi.....

Loan Đậu Đậu không sao cả nhún vai, tiếp tục uống nước trái cây của mình.

Kỳ Dạ cảm ly rượu đỏ uống, càng nghĩ càng tức! Trước mắt anh ta giả bộ tự đắc, quay đầu thì tìm chỗ sung sướng! Người mù chết tiệt.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99

“Vừa rồi cậu thấy anh ấy vào phòng nào?” Đậu Đậu tò mò hỏi.

“Phòng số chín.”

“Phòng số chín?” Đậu Đậu nắm tóc suy nghĩ một chút nói: “Nếu tôi nhớ không nhầm, khẩu lệnh vào cửa là Rượu hồng trong chén đã khô, ầm rượu mất mát tang thương phần trên không nhớ nhưng nếu cậu nói bọn họ sẽ cho cậu vào.”

Kỳ Dạ nhìn chăm chăm cô: “Sao cô biết khẩu lệnh phòng số chín? Cô rất quen thuộc với chỗ này sao? Cô với ông chủ có quan hệ thế nào?”

“Hả.....” Loan Đậu Đậu căn ống hút không nói lời nào!

Kỳ Dạ biết cô không muốn nói cũng không ép cô, đứng lên nói: “Ở đây chờ tôi, một lúc sau tôi sẽ quay lại. Ngán vạn lần không được chạy, một lúc nữa cùng nhau về!” Bị Thạch Thương Ly phát hiện bọn họ đến quán rượu nhất định sẽ chết!

“Biết rồi! Dài dòng!” Loan Đậu Đậu nói.

Kỳ Dạ rời khỏi phòng đi thẳng đến phòng số chín, lại một lần nữa bị hai người đàn ông ngăn cản, cậu liền đọc câu Loan Đậu Đậu nói: “Rượu hồng trong chén đã khô, ầm rượu mất mát tang thương.”

Hai bảo vệ liếc nhìn nhau, khẩu lệnh chính xác, thả tay xuống cho cậu vào!

Kỳ Dạ không nhịn được nguyên rủa: “Quy luật quái quỷ gì vậy!”

Đẩy cửa phòng ra liền thấy Thẩm Nghịch lười biếng dựa vào ghế salon, bàn tay nắm chặt tay người thanh niên, người thanh niên rất trẻ, bộ dáng khiếp sợ, ánh mắt trong veo! Nhưng người mù chết tiệt không nhìn thấy thật là làm hại cậu ta!

“Ai?” Thẩm Nghịch nhạy bén nhận thấy có người đứng trước cửa, ngẩng đầu nhìn, mắt bên trái chỉ có thể nhìn thấy mờ mờ, theo trực giác đọc tên: “Kỳ Dạ”

Kỳ Dạ dựa vào cửa, khoe miệng khẽ cười lạnh: “Bánh bao thật thiệt thòi bị anh trai tôi bỏ ở nhà đến công ty giúp anh giải quyết công việc, anh lại ở đây tìm thú vui.”

Sắc mặt Thẩm Nghị trầm xuống, giọng nói lạnh lùng: “Làm sao cậu có thể vào đây?” Bỏ qua việc Kỳ Dạ mới về nước không nói, cậu ta không có thể hội viên của quán rượu thì không thể vào, trừ khi có hội viên dắt vào. Hơn nữa thân phận còn phải đủ lớn, nếu không sẽ không vào được. Hơn nữa phòng này của anh ta, trừ anh ta và Thạch Thương Ly ngoài ra không ai biết khẩu lệnh. Thạch Thương Ly không thể nào nói cho cậu biết, vậy ai đưa cậu đến?

“Mắc mớ gì tới anh!” Kỳ Dạ khinh thường trả lời, ánh mắt nhẹ nhàng nhìn người thanh niên. Tuổi của bọn họ tương đương nhau nhưng phảng cách của người thanh niên này mềm yếu, mảnh mai còn giống như con thỏ dễ dàng bị bắt nạt, đôi mắt luôn ngập nước.

Thẩm Nghị nghiêng đầu nói với người thanh niên: “Hôm nay cậu về trước.”

“Được.” Giọng nói mảnh mai êm ái giống như người. Đi tới bên cạnh bên người Kỳ Dạ nói đủ để hai người nghe thấy “Cảm ơn.”

Kỳ Dạ cổ quái nhìn bóng lưng người thanh niên đi ra! Mẹ kiếp! Không phải cậu vì anh ta mà vì cả cậu!

“Bạn Kỳ, tôi thật sự không nghĩ tới có thể gặp cậu ở đây.” Thẩm Nghị khôi phục thái độ thờ ơ, tâm tình kìn kễ.

“Tôi cũng không nghĩ tới có người lớn tuổi như vậy còn không an phận. Thì ra khẩu vị của anh như vậy, khó trách……” Lời còn chưa nói xong nhưng Thẩm Nghị đủ thông minh để hiểu đoạn sau cậu muốn nói gì.

“Bởi vì già rồi cho nên cần một ít đồ vật cần chứng minh bản thân còn trẻ.”

“Người mù chết tiết, hôm nay tôi phát hiện anh còn rất cận bả!”

“Cảm ơn đã khen!”

“Shit!” Kỳ Dạ không nhịn được nguyên rủa, thật không biết đầu óc cậu vào nước hay sao! Tại sao lại tới đây, anh ta ở chung với ai thì có liên quan gì đến cậu! Ánh mắt nhìn Thẩm Nghị nói: “Tôi có thể hỏi anh một câu được không!”

Thẩm Nghị nhú mày cười: “Bạn Kỳ vĩnh viễn hiểu kỳ như vậy.”

“Có trả lời không?”

“Cậu ngồi bên cạnh tôi thì tôi sẽ trả lời cậu!” Thẩm Nghị lại nhú mày, thật sự không thích cậu cách xa anh ta như vậy.

Kỳ Dạ không nghĩ gì trực tiếp đi tới ngồi cạnh anh ta, nghiêng đầu nhìn gò má lạnh lùng của anh ta: “Nếu như tôi không vào, anh định làm gì cậu ta?”

Mẹ kiếp! Vấn đề này thật ngu ngốc!

Nhưng mà chính cậu muốn hỏi!

Bàn tay Thẩm Nghị thật chính xác cầm ly lên còn chưa đưa đến miệng Kỳ Dạ tức giận đoạt lấy ném xuống sàn nhà quát: “Mất chưa khỏi còn uống rượu! Trả lời câu hỏi!”

Thẩm Nghị không thích người khác can rờ trước mặt mình như vậy, mặc dù là em trai Thạch Thương Ly, người mình thích cũng không thể. Thu lại tâm tình, lạnh lùng hỏi ngược lại: “Một người đàn ông, một người thanh niên, ở trên một chiếc ghế thì có thể làm gì? Còn có thể làm gì?”

Kỳ Dạ nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm anh ta, giờ phút này rất muốn đấm một cú vào mặt anh ta.

“Chỉ là……cậu đi vào, không bằng thay cậu ta tát lửa!” Giọng nói âm trầm, bàn tay nắm lấy bờ vai cậu, cúi đầu chiếm môi cậu, hung hăng hôn, thuần thực cạy hàm răng cậu giống như đã hôn vô số lần!

Kỳ Dạ sững sốt, tức giận đẩy anh ta ra, tức giận quát: “Anh xem tôi là gì? Công cụ để tiết dục à? Cậu đây không chơi.”

Thẩm Nghị dùng tay sờ đôi môi mình, cười lạnh: “Bạn Kỳ, ở chỗ này kiêng kỵ nhất chính là không chơi được nhưng vẫn phải chơi.”

“Ai không chơi được!” Kỳ Dạ đi lên đẩy anh ta ngã xuống ghế salon, bàn tay xé áo sơ mi anh ta, cắn răng nói: “Nhưng mà lần này đến lượt tôi ở trên anh, hung hăng ăn anh.”

Thẩm Nghị chợt nhắm mắt, một giây tiếp theo liền dễ dàng lật người đè Kỳ Dạ dưới cơ thể, khoe miệng cười như không cười. “Bạn Kỳ, mộng của tôi không phải ai cũng có thể đựng vào……”

“Anh……Uhm……”

Quả thật Kỳ Dạ không thể tin được, chỉ một động tác anh ta có thể đè cậu dưới cơ thể, cơ thể cậu bắt đầu nóng ran……

Lần này Thảm Nghịch không quá thô lỗ, hôn đến nỗi cậu như lạc đi, còn dùng nước suối bôi trơn, không giống như lần đầu, đau chết đi được. Mặc dù lúc vừa đi vào có chút đau nhưng rất nhanh bởi vì kỹ thuật thuần thục của Thảm Nghịch mà bị sự vui sướng thay thế!

Như vậy có thể thấy đời sống riêng tư của người mù này thối nát đến cỡ nào!

Không kịp suy nghĩ nhiều, ý thức của cậu bị Thảm Nghịch tước đoạt, cuối cùng chỉ hi vọng cách âm tốt một chút, nếu không cậu thật mất mặt.....

Loan Đậu Đậu uống hết nước trái cây vẫn chưa thấy Kỳ Dạ quay trở lại, đầu ngón chân cũng biết cậu đang rất bận, chậm rãi ra khỏi phòng, bảo vệ cung kính gật đầu với cô.. Nhìn dưới võ đài, lạnh giọng nói: “Thời gian này không có khiếu vũ sao? Thật là nhảm chán?”

Hai bảo vệ liếc nhìn nhau, một người trong đó ấn nút điều khiển ti vi, phía sau chưa tới mười phút có tiếng chuông kêu, không khí lập tức trở nên khác, toàn bộ đèn được tắt, nhạc vì tính kích thích vang lên.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100

Loan Đậu Đậu ngẩn người một chút nhìn về phía sân khấu tràn ngập ánh sáng, vũ công nhảy theo nhạc, thân hình uốn lượn như con rắn, tứ chi thon dài, đeo mặt nạ chấp chôn dưới ánh đèn mờ, hát đầu, giầy dựa móng, kỹ thuật nhảy cực đẹp, nhất là động tác hát đầu vô cùng đẹp, khó trách đàn ông đều thích xem phụ nữ nhảy quyến rũ như vậy, nếu như cô là đàn ông cũng sẽ có phản ứng.....

Loan Đậu Đậu dựa vào lan can nhìn vũ công nhảy không chớp mắt, sắp chảy nước miếng, thỉnh thoảng vỗ tay ủng hộ, nhỏ giọng lầm bầm: “Tại sao không có đàn ông? Không có múa thoát y?”

Hai hộ vệ đứng ở đằng sau liếc nhìn nhau, tự giác điều khiển màn hình ti vi.....

Một tấm màn rơi xuống, cả sân khấu chìm trong bóng tối, Loan Đậu Đậu chưa kịp hốt hắng chỉ thấy có một vòng ánh sáng chiếu trên sân khấu, sau đó ở vòng tròn giữa sân khấu có hai người đi lên, cơ thể quấn chặt vào nhau, bởi vì sân khấu thiết kế rất nhỏ, hai tay hai người nắm chặt nhau, bắt đầu hoạt động, bộ ngực lớn của người phụ nữ không ngừng cọ vào ngực người đàn ông, hấp dẫn không ít ánh mắt cùng tiếng hét chói tai của khán giả.....

Loan Đậu Đậu kích động ồm ồm, giống như xấu hổ, không nháy mắt, miệng thỉnh thoảng kêu lên: “Quá kích thích, quá kiều diễm, nếu như cỡi quần áo căn bản không giống khiêu vũ mà là giống ân ái!”

Hai bảo vệ ở sau lưng bắt đầu nhìn nhau, không thể để vũ công cỡi quần áo trước mặt bao nhiêu khán giả!

Người phụ nữ đi giày cao gót tối thiểu mười lăm centimet, cơ thể nhẹ nhàng nâng lên, hai chân thon dài kẹp chặt eo người đàn ông, hoa tâm của người phụ nữ vừa đúng lúc hướng về phía dưới chân của người đàn ông, chính là vị trí từ phần eo trở xuống, tiếp theo là trước sau cùng động.....

Người đàn ông dùng tay nâng hông người phụ nữ, một tay nắm eo người phụ nữ, tay cô gái vuốt dọc cơ thể người đàn ông, đầu lưỡi lạnh lẽo liếm dọc từ trên xuống dưới cơ thể người đàn ông.....

Chung quanh không biết từ lúc nào đã có nhiều người vây quanh, toàn bộ đều kêu la, gào thét chói tai cùng với tiếng vỗ tay, căn bản đây chính là động tác ân ái nhưng khác ở chỗ ân ái là tiến vào thật, mặc dù hai người trên sân khấu quấn chặt nhau nhưng không làm thật.....

Động tác tiếp của người đàn ông khiến mọi người giật mình, bàn tay vuốt ve phía sau người vũ nữ rồi chợt cỡi nút áo cô, sau đó làn da trắng như tuyết không mảnh vải che thân lộ ra dưới mắt mọi người.

Sắc mặt người vũ nữ thoáng trở nên trắng bệch, muốn đẩy người đàn ông ra lại không có hơi sức, dưới ánh mắt của mọi người là một loại muốn cự tuyệt nhưng lại ra vẻ mời chào, còn tưởng rằng đây chỉ là biểu diễn!

Tay của người đàn ông như con rắn độc chui vào quần cô gái, không có bất kỳ ngăn trở nào bắt đầu ma sát giữa hai chân người vũ nữ..... Tùy ý chơi đùa!

Động tác này là biểu diễn cho mọi người ở dưới xem cho nên đều không nhìn thấy trừ Loan Đậu Đậu đứng ở trên lầu, có thể thấy động tác bỉ ổi của người đàn ông và khuôn mặt tức giận của người vũ nữ.....

“Khốn kiếp! Quá vô si! Tại sao có thể làm như vậy.....” Loan Đậu Đậu tức giận đập tay vào lan can, đau thét chói tai: “Đau chết mất.....”

Hai bảo vệ vội lo lắng hỏi: “Cô không sao chứ?”

Loan Đậu Đậu xoa bàn tay của mình, trợn mắt nhìn bọn họ: “Không có việc gì, không có việc gì, mau tránh ra!”

Sau đó đẩy cửa ra chạy như bay xuống lầu.....

Mọi người vẫn còn kêu gào, cả người đều rực lửa. Loan Đậu Đậu dùng sức đẩy đám người kia ra, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người chạy lên sân khấu.....

Người trong phòng điều khiển cũng ngẩng ngăn cả người, hỏi quản lý nên làm sao? Quản lý thấy người trên sân khấu tức giận, so sánh với hình trong ví, sắc mặt trắng bệch: “Mau đưa xuống sân khấu.....”

“Cần đánh dữ dội hay là.....”

Quản lý tát anh ta một cái, gào thét: “Đánh dữ dội con mẹ cậu! Đi lên bảo vệ tốt cô gái kia, nhớ ngàn vạn lần không được để ai làm cô ấy bị thương, chi cần cô ấy vui cái gì cũng phải làm!”

“Hả?” Tất cả mọi người không hiểu, hoài nghi mình nghe nhầm.

“Hả cái gì! Mau đi.....” Quản lý cực kỳ tức giận quát, nếu như cô gái này xảy ra chuyện gì ở đây, đừng nói vị trí quản lý ngay cả cái mạng nhỏ của ông cũng không bảo vệ được.

Loan Đậu Đậu cực kỳ tức giận nhìn lên, người vũ nữ chưa tránh được khỏi tay người đàn ông, cô trực tiếp đi lên kéo người vũ nữ xuống, tức giận giơ tay tát cho người đàn ông một bạt tai, miệng mắng to: “Đồ khốn kiếp, anh muốn đâm đầu vào chỗ chết à! Đồ cầm thú không biết xấu hổ! Thiếu hơi đàn bà không có tiền tìm Gà sao! Làm người không làm lại làm tiểu nhân! Mẹ anh không dạy anh à!”

Người đàn ông sững sốt, che gò má của mình, ánh mắt tức giận nhìn chằm chằm Loan Đậu Đậu nói: “Mắc mớ gì tới cô! Lão đây thích thế thì sao?”

“Lại còn muốn ăn thua với tôi sao! Anh muốn đánh tôi sao? Anh dám không? Đánh phụ nữ trước mặt nhiều người như vậy có còn mặt mũi hay không? A, tôi quên mất, anh còn không bằng súc sinh, còn cái gì không dám làm! Giống như tình trùng lên não biến thành cầm thú tưởng mình đang trong kỷ viện buộc người ta tiếp khách!”

Miệng Loan Đậu Đậu giống như súng máy, cái gì thô tục đều nói hết, lúc này dường như cũng không nhớ!

Mọi người phía dưới sững sốt nhìn cô không biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

“Cô.....” Người đàn ông tức giận, giơ tay muốn đánh Loan Đậu Đậu, dù sao anh ta cũng là nhân viên ở đây nên sẽ không xảy ra chuyện gì. Quản lý ở đây đối với nhân viên rất thoải mái.....

Bàn tay chưa kịp rơi xuống mặt Loan Đậu Đậu, bảo vệ liền xông lên bắt tay anh ta, trực tiếp kéo ra “kéo kẹt” một tiếng, cánh tay trật khớp.....Người đàn ông đau đến sắc mặt trắng bệch, trán đầy mồ hôi, không thể tin nhìn chằm chằm bảo vệ cùng Loan Đậu Đậu.

Rốt cuộc cô là ai? Rõ ràng không phải nhân vật lớn, tại sao bảo vệ lại có thể vì cô mà ra tay với anh ta?

Người vũ nữ đứng bên cạnh cô khiếp sợ, ánh mắt đáng thương nhìn cô, bàn tay nắm chặt tay cô run rẩy. Loan Đậu Đậu vỗ vỗ vai người vũ nữ: “Không sao, có tôi ở đây không ai dám làm gì cô.”

“Nhưng.....” Người vũ nữ cắn môi do dự, trên người là áo khoác của Loan Đậu Đậu, ánh mắt đầy lo sợ.

Quản lý đi lên sân khấu, cung kính, quan tâm hỏi thăm: “Cô không sao chứ?”

Loan Đậu Đậu mỉa mai: “Tôi có thể có chuyện gì? Có chuyện chính là cô ấy.....Các người sao lại tìm cái loại tạp chủng kia lên biểu diễn? Quả thật là vũ nhục danh dự của vũ công!” Suy nghĩ một chút, khóe miệng cười lạnh: “Cũng không thể trách được, ông chủ không tốt thì làm sao có thể tìm nhân viên tốt được!”

Quản lý chấy mồ hôi lạnh cùng run sợ, giọng nói cầu xin: “Thưa cô, cái này là chuyện ngoài ý muốn, có thể hay không.....đừng so đo!”

“Vậy tôi muốn ông lập tức đuổi cái loại tạp chủng này, về sau không cho phép sử dụng. Còn nữa, tìm người bảo vệ cô ấy hai bốn giờ, không thể để cái loại tạp chủng kia đến làm hại cô ấy!”

“Hả?” Quản lý há hốc miệng, trước đây Thời Quang chưa có chuyện như vậy.

Loan Đậu Đậu khoanh tay trước ngực, lạnh lùng nhìn quản lý: “Ông có biết khách hàng chính là thượng đế không, thượng đế nói ông phải nghe, kết quả.....”

“Dạ, thượng đế nói đều đúng! Tôi sẽ lập tức ném anh ta ra ngoài! Cũng sẽ sắp xếp cho người bảo vệ cô gái này.” Quản lý về ngoài mặt là cung kính, nội tâm thì kêu rên, sao lại chọc tức bà cô này.

“Quản lý.....” Người đàn ông khẽ sờ kêu rên, chỉ đổi được ánh mắt tức giận của quản lý, quát lớn: “Câm miệng! Đem anh ta đi băng bó vết thương rồi đuổi ra ngoài! Hơn nữa cảnh cáo mọi người nếu ai còn sử dụng anh ta, chính là đối đầu với Thời Quang.”

Ai mà không biết Thời Quang là ông trùm ở đây! Ai dám đối đầu với Thời Quang?

“Quản lý, xin đừng.....” Người đàn ông kêu rên một tiếng liền bị lôi xuống.

Quản lý lộ nụ cười cung kính: “Thượng đế, như vậy cô vừa lòng chưa?”

Loan Đậu Đậu sờ sờ cằm, vỗ vỗ vai ông gật đầu: “Tôi rất hài lòng, nếu như ông đưa cho tôi một ly nước trái cây tôi sẽ hài lòng hơn!”

“Ha ha.....Không thành vấn đề! Đưa hai ly cũng không thành vấn đề!”

Loan Đậu Đậu nghiêng đầu nói với người vũ nữ: “Không sao, đừng lo lắng!”

Người vũ nữ cảm kích nhìn cô, gật đầu: “Cảm ơn cô, nếu không hôm nay tôi.....”

“Hi hi.....Chuyện nhỏ mà! Dầu gì tôi cũng là anh hùng! Mỹ nữ, cho tôi ôm một cái.....” Nói xong Loan Đậu Đậu liền chủ động ôm cô, cảm thấy ngực cô mềm mại, không khỏi cảm thán: Đúng là tre già măng mọc, cũng là con gái, người ta sau khi lên men thì bánh bao lớn, cô chỉ là loại canh tầm thường của Thượng Hải.....!

Khóe miệng quản lý co quắp, nhìn thế nào thấy cô mới giống sói!

Trong phòng số chín đầy lửa nóng, Kỳ Dạ nằm ở trên ghế salon, ngón tay nắm chặt ghế salon, không khỏi quát: “Anh không thể dịu dàng một chút sao?”

Thẩm Nghịch nằm trên lưng cậu, khóe miệng khẽ nở nụ cười tà, giọng nói dịu dàng: “Hình như bạn Kỳ quên mất ở trước mặt tôi không thể nói tục.” Mặc dù giọng nói rất dịu dàng nhưng động tác hoàn toàn ngược lại!

“Uhm.....Anh quản tôi à.....Cộng lòng”Gương mặt Kỳ Dạ ửng hồng.

Thẩm Nghịch vòng tay ra trước, nắm được một túm lông, giọng nói sâu sa: “Không phải đang quản lông cậu sao!”

“.....” Người mù chết tiệt da mặt thật dày!

Kỳ Dạ thờ gấp, giống như nghe thấy bên ngoài ồn ào, chợt nhớ tới Loan Đậu Đậu vẫn còn ở trong phòng, không phải đã xảy ra chuyện gì chứ? Xoay người liền đẩy Thẩm Nghịch ra, đứng lên vội vã mặc quần áo.

Thẩm Nghịch ngồi trên ghế salon không khỏi nhíu mày, giọng nói chưa thỏa mãn dục vọng: “Bạn Kỳ, kiểu ngạo cũng phải có hạn chế.”

“Kiểu ngạo cái đầu anh” Kỳ Dạ vội vàng kéo khóa quần nói: “Bánh bao đậu ở một mình trong phòng, tôi sợ cô ấy xảy ra chuyện. Anh cũng không phải không biết cô ấy thích lo chuyện bao đồng! Trong bụng cô còn có bảo bối, thật sự nếu xảy ra chuyện gì, anh trai chắc chắn sẽ làm thịt tôi.”

Sắc mặt Thẩm Nghịch sững sờ, đứng lên lập tức mặc quần áo, giọng nói tràn đầy không vui, chỉ trích: “Biết rõ cô ấy có thai còn đưa cô ấy tới đây? Không biết đây là đâu sao?”

Mẹ kiếp! Là cậu mang cô tới sao? Kỳ Dạ cắn môi nhưng không nói những lời này ra, hai người vội vã rời khỏi phòng, xuống lầu.....

Loan Đậu Đậu vỗ tay một cái: “Không sao, mọi người tiếp tục uống rượu đi! Mọi người sẽ được mời một ly rượu do quản lý mời.....”

“Oa.....” Khách giả hét lên.....

“A.....” Quản lý kêu lên, nhìn nhiều người như vậy, mỗi người một ly, hơn nữa rượu ở Thời Quang đắt gấp năm lần rượu ở ngoài, không phải như vậy ông sẽ phá sản sao!

Loan Đậu Đậu chu môi: “Có vấn đề gì sao quản lý.”

“Không có.....Không thành vấn đề.....” Không thành vấn đề gì mới lạ.

“Ông ấy không có vấn đề nhưng em có vấn đề!” Giọng nói lạnh lùng từ trên lầu truyền xuống.

Loan Đậu Đậu không thấy là ai cũng không đoán được là ai, cười đùa bất mãn: “Tôi có vấn đề? Tôi thì có vấn đề gì? Đừng nói đùa.....”

“Anh không nói giỡn với em! Loan Đậu Đậu.....” Bóng đen từ cầu thang đi tới, từng bước từng bước, giọng nói nghiêng răng nghiêng lợi!

Loan Đậu Đậu thấy rõ bóng đen thì nhất thời giật mình.....Ai có thể nói cho cô biết sao Phân Ruồi lại ở đây? Không phải hẳn là đàn ông chín chắn sao? Không phải hẳn đến công ty giúp Thẩm Nghịch xử lý công việc sao?

Nhưng ai nói đàn ông chín chắn thì không được đến quán rượu? Hơn nữa quầy rượu là do người đàn ông chín chắn này với Thời Quang kết hợp, Thẩm Nghịch lại ở đây làm sao Thạch Thương Ly lại ở công ty chứ?

“Hi hi.....Chồng yêu.....Sao anh lại tới đây? Thật là biết thương thức! Nơi này phụ nữ cũng rất tốt.....” Loan Đậu Đậu nói xong cũng muốn tự tát vào mặt mình, lúc này là lúc nào mà còn bàn về phụ nữ chứ!

Thạch Thương Ly tối mặt, so với vừa rồi còn lạnh hơn, nhìn chằm chằm cô: “Thật ra em biết rất rõ.....”

“Hi hi.....” Loan Đậu Đậu đỏ mặt hơi lạnh, cười so với khóc còn khó coi hơn, tùy ý nói: “Em không muốn thay đổi người đàn ông của em nhưng đôi khi đàn ông cũng cần thiết.....” Mẹ kiếp! Nó dối như vậy thì ai tin chứ? Ngay cả cô cũng không tin nổi!

“Có nghĩa là anh lấy một người vợ đồng tính sao?”

“Hả? Ha ha.....Em đùa thôi! Chồng yêu, chồng yêu” Loan Đậu Đậu cố gắng nói rõ hai chữ “Chồng yêu”!

Sắc mặt Thạch Thương Ly từ từ thay đổi, khóe môi khẽ nở nụ cười, giọng nói vô cùng dịu dàng: “Vợ ngoan, có đói bụng hay không? Anh đưa em về nhà nấu cơm cho em ăn nhé.”

Loan Đậu Đậu rút đầu, thận trọng hỏi: “Anh không gạt em chứ? Không phải muốn đưa em về nhà đánh chứ?”

“Dĩ nhiên không, vợ yêu, anh yêu em còn không hết sao sẽ đánh em chứ? Hơn nữa trong bụng em còn có bảo bối, sao anh lại đánh em?” Thạch Thương Ly cười rất dịu dàng giống như một ông chồng tốt. Che lấp ánh mắt giảo hoạt.....

Đối với người phụ nữ la to mà quên mất trong bụng mình đang có bảo bối thì sao hẳn có thể tha thứ chứ.....

“Vậy anh đảm bảo sẽ không đánh mông em chứ!” Lần trước cái mông bị anh đánh thật là đau.....

“Uhm”

Loan Đậu Đậu lập tức hấp tấp ôm ngực hẳn: “Chồng yêu, anh thật tốt!”

Thạch Thương Ly khẽ cười lạnh, một tay ôm eo cô, một tay nhéo lỗ tai cô la lớn: “Loan Đậu Đậu, nhất định em phải chết.” Chẳng những chạy đến quầy rượu còn chạy lên sân khấu, thiếu chút nữa ngã xuống cũng không biết!

Tại sao hẳn có thể lấy người đàn ông như vậy!

“Ô ô.....Đau đau! Lừa gạt, anh gạt em.....” Loan Đậu Đậu khóc không ra nước mắt.....

Thạch Thương Ly khẽ cười: “Anh chỉ đồng ý không đánh em, không đồng ý không nhéo lỗ tai em.....”

Loan Đậu Đậu ăn vạ: “Anh nói lời mà không giữ lời, bảo bối của em sẽ bắt nạt anh!”

“Yên tâm! Vừa rồi bảo bối nói với anh mẹ không ngoan nên anh cần phải quản tốt!” Thạch Thương Ly cười lạnh.....

“.....” Làm sao có thể! Bảo bối trong bụng cô, cô không nghe thấy bảo bối nói chuyện thì làm sao hẳn nghe được!

“Anh cũng tới đây sao?” Kỳ Dạ thấy Thạch Thương Ly nhéo lỗ tai Loan Đậu Đậu thì tự nói với mình lần này chết chắc!

Thạch Thương Ly ôm Loan Đậu Đậu đi lên, lạnh lùng nhìn Kỳ Dạ: “Về nhà tôi tính sổ với cậu!”

Thẩm Nghịch như đã biết chuyện gì xảy ra, vỗ vai an ủi cậu: “Cậu về trước đi!”

Kỳ Dạ nuốt nước miếng: “Tôi có thể đến nhà anh không?”

“Trốn được đầu tháng không trốn được mười lăm!” Thẩm Nghịch trả lời: “Thương Ly cũng biết mặt mã nhà tôi.” Ý là cậu không về Thạch Thương Ly cũng sẽ tới bắt cậu về nhà xử tội!

Kỳ Dạ khóc không ra nước mắt, trong lòng kêu rên: “Bánh bao đậu, tôi bị cô hại chết.”

Loan Đậu Đậu nằm trong ngực hẳn không dám nói gì, len lén nhìn má hẳn, thật khó coi! Kỳ Dạ núp trước mặt cũng có bộ dáng ngày tận thế, không dám nói gì.

Thạch Thương Ly im lặng nằm trên ghế salon. Bàn tay cứng ngắc kéo cà vạt, khí lạnh tản ra không khỏi kinh người.

Loan Đậu Đậu cùng Kỳ Dạ liếc nhìn nhau: “Không phải hẳn định về nhà xử lý chứ?”

Kỳ Dạ: “Về nhà xử lý cũng là xử lý cô có liên quan gì đến tôi!”

Loan Đậu Đậu: “Cappuccino không phải không có nghĩa khí chứ?”

Kỳ Dạ: “Ý tứ gì! Trước mặt anh trai tôi dám làm gì chứ!”

Loan Đậu Đậu sờ sờ trán đầy mồ hôi, chẳng lẽ hôm nay mình không giữ được sao? Nhưng hắn đã đồng ý không đánh mông, nếu như hắn muốn đánh có thể đưa bụng ra cho hắn dùng tay lại!

Kỳ Dạ liếc nhìn Bánh bao đậu, người ta còn có cái bụng, cậu không có gì! Chỉ có thể bị đòn!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101

“Nói đi.” Thạch Thương Ly lạnh lùng nói, đôi mắt sắc bén như đang cảnh cáo bọn họ, không nay không thành thật hai người sẽ chết.

Loan Đậu Đậu nhìn Kỳ Dạ, Kỳ Dạ nhìn Loan Đậu Đậu, hai người đều không nói gì.

Thạch Thương Ly hơi nhíu mày, khẽ thoáng qua một chút không vui.

Loan Đậu Đậu nuốt nước miếng, yếu ớt hỏi: “Xin hỏi, anh muốn em nói gì?”

“Loan Đậu Đậu!”

Loan Đậu Đậu nắm vành tai, bộ dáng thật đáng thương, nhỏ giọng lầm bầm: “Thật sự không biết phải nói gì”

Thạch Thương Ly tức giận nhìn cô, ánh mắt chuyển sang Kỳ Dạ, ánh mắt lạnh lùng khiến Kỳ Dạ không khỏi run sợ, đứng cạnh ghế salon còn chưa kịp nói gì đã nghe thấy giọng nói của Thạch Thương Ly phiêu đảng trong không gian: “Vật nhỏ, nhắm mắt lại. Mặc kệ em nghe thấy tiếng động gì cũng không cho phép mở mắt!”

“A!” Loan Đậu Đậu chưa từng nghe lời như vậy, lập tức nhắm mắt, cắn môi dưới không nói lời nào!

Kỳ Dạ không nhìn được khe rãnh mình, thấy bóng đen càng ngày càng gần, hàm răng va chạm vào nhau, giọng nói run rẩy: “Anh, em là em trai anh.....”

“Ừ, anh biết rõ.” Thạch Thương Ly gạt đầu, bẻ ngón tay, phát ra âm thanh kéo kẹt, sau đó là ầm ầm các loại âm thanh cùng với tiếng kêu la của Kỳ Dạ.....

Vốn dĩ Loan Đậu Đậu muốn mở mắt xem có chuyện gì nhưng lại bị Thạch Thương Ly trừng mắt sợ phát run, lập tức nhắm mắt, chết cũng không mở mắt.

Mười phút sau.....

Tiếng động dừng lại, chỉ nghe thấy Kỳ Dạ nức nở rồi sau đó là giọng nói lạnh lùng của Thạch Thương Ly: “Đến phiên em, Vật nhỏ.”

Không phải phụ nữa có thai hẳn cũng đánh chứ?

Loan Đậu Đậu cẩn thận mở mắt, thấy Thạch Thương Ly ngồi cách cô một đoạn ngắn không khỏi hít một hơi, nhỏ giọng nói: “Cái đó.....Cái này.....Em là phụ nữ có thai. Không chịu được.”

Khóe miệng Thạch Thương Ly khẽ cười, gạt đầu: “Không cần gấp gáp, phần của em cũng sẽ do Kỳ Dạ chịu thay.”

“Hả?” Kỳ Dạ ở một bên xoa hông, bị ai kêu lên: “Chỗ này không công bằng.....Không nhân tính, không nhân tính.....” Rõ ràng là Bánh bao đậu đưa cậu đến quán rượu, sao người bị đòn lại là cậu, hơn nữa còn phải chịu thay phần của cô. Quả nhiên có thai thật tốt.

Mẹ kiếp, kiếp sau cậu muốn làm phụ nữ!

“Ha ha, cảm ơn chồng yêu.” Loan Đậu Đậu vừa nghe thấy hắn sẽ không đánh cô, lập tức không lo lắng.

“Thành thật khai báo, tại sao em lại có thể hội viên của Thời Quang? Tại sao có thể vào bên trong.” Thạch Thương Ly hỏi.

Loan Đậu Đậu nháy nháy đôi mắt trong suốt, chậm rãi cúi đầu, bẻ ngón tay mình, không nói lời nào.

Thạch Thương Ly nhíu mày, cảm thấy có gì đó không đúng. Thuận miệng hỏi: “Vật nhỏ, ba mẹ em đâu? Chúng ta kết hôn tới nay hình như chưa gọi điện thoại cho bọn họ cũng chưa ra mắt.” Hôm nay hẳn đột nhiên tỉnh ngộ, cho tới bây giờ hẳn không quan tâm hoàn cảnh gia đình của cô, vẫn cho rằng cô cũng như bao cô gái bình thường nhưng mà cô gái bình thường sao lại không có ba mẹ gọi điện thoại quan tâm chứ, sao ngay cả việc cô kết hôn cũng không nói với ba mẹ.

Hơn nữa hẳn chưa bao giờ nhìn thấy hình ba mẹ trong điện thoại của cô.

Loan Đậu Đậu bẻ bẻ ngón tay, giọng nói trầm lắng: “Em không có ba mẹ, em là cô nhi!!! Làm sao có thể có ba mẹ chứ.....”

“Nói thật.” Giọng nói Thạch Thương Ly lạnh hơn, lời nói của cô tuyệt đối không thật, thậm chí cô cũng không ngẩng đầu nhìn hăm.

“Lời em nói đều là thật, em là cô nhi, không có ba mẹ.....” Đậu Đậu lặp lại lần nữa, sắc mặt cũng từ từ tái nhợt.

Thạch Thương Ly hít sâu một hơi, tức giận nói: “Loan Đậu Đậu, chúng ta đã kết hôn. Em không nên giấu giếm bất cứ chuyện gì với anh, nói cho anh biết, ba mẹ em là ai, nói cho anh biết làm sao em có thể hội viên?”

Nếu như cô là cô nhi càng không thể nào có thể hội viên của Thời Quang.

Loan Đậu Đậu ngẩng đầu, sắc mặt quật cường, cắn môi, quật cường lần nữa: “Em không giấu giếm anh chuyện gì, em là cô nhi, ba mẹ em chết sớm! Thế hội viên là người khác đưa, tin hay không tùy anh!”

“Bạn đưa sao? Bạn nào? Đồng Thoại sao?” Thạch Thương Ly cao giọng, ánh mắt căm tức trừng cô. Nếu như cô dám nói phải, hẳn lập tức gọi điện thoại cho Đồng Thoại đối chứng.

“Không phải, là bạn khác đưa.....Đây là chuyện cá nhân, em có quyền không nói.” Loan Đậu Đậu trừng mắt không chịu nói rõ.

“Loan Đậu Đậu, em đừng cho rằng em có con thì anh không dám đánh em!” Thạch Thương Ly nghiêng răng nghiêng lợi, bạn của cô có thể đếm trên đầu ngón tay, không có ai có nhiều tiền. Cô không nói Đồng Thoại căn bản không phải bạn đưa.

Loan Đậu Đậu tức giận thở hồng hộc, lập tức quát lại: “Em không nói! Đánh thì đánh! Dù sao anh bá đạo, Bọ Hung bị anh đánh, Kỳ Dạ cũng bị anh đánh,, em bị đánh cũng không kém gì! Tốt nhất anh nên đánh chết em, đánh chết luôn cả bảo bối trong bụng!”

Xoay người ôm gối ôm nằm xuống, cái móng vênh lên để cho hẳn đánh, muốn đánh thế nào thì đánh.

“Em.....” Thạch Thương Ly cực kỳ tức giận, vung tay muốn đánh móng cô. Thời khắc mấu chốt Kỳ Dạ chạy tới ôm cánh tay hẳn, nóng nảy quát: “Anh điên rồi à? Trong bụng cô ấy có con của anh, nếu sinh non thì làm sao? Ba tháng đầu thời kỳ mang thai rất nguy hiểm, anh quên rồi sao?”

Thạch Thương Ly sững sốt, sắc mặt phức tạp nhìn Kỳ Dạ đang khản trương, sau đó nhìn móng Loan Đậu Đậu đang run lên, rõ ràng là sợ muốn chết còn mạnh miệng.

Loan Đậu Đậu mím môi, mặt chôn trong gối ôm, bả vai nhẹ nhàng run rẩy. Thạch Thương Ly căng thẳng, đau lòng. Ngồi trên ghế salon, ôm cô vào ngực, lúc này mới phát hiện cô đã khóc không thành tiếng, da thịt trắng nõn tràn đầy nước mắt, từng giọt từng giọt rơi xuống, lông mi dính nước mắt, hơi thở tràn đầy bi thương.

“Được rồi, anh chưa đánh em, sao đã khóc thành như vậy?” Ngón tay dịu dàng lau nước mắt của cô, giọng nói không còn tức giận nữa.

Loan Đậu Đậu hít mũi, nước mắt không cầm được chảy xuống, miệng mở đóng nhiều lần cũng không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

May mắn Thạch Thương Ly bị Kỳ Dạ ngăn cản, chưa đánh đã khóc như vậy rồi, nếu đánh thật, cô sẽ khóc long trời lở đất. Giọng nói nhẹ nhàng dụ dỗ: “Đậu Đậu ngoan, không khóc.....”

“Ô ô.....Em muốn khóc thì khóc.....Ai cần anh lo.” Đậu Đậu nhe răng nói, khóc không thờ nổi, đôi môi tiều tụy đáng yêu nức nở nói: “Em đã nói rồi.....Em là cô nhi.....Anh không tin em.....Em nói là bạn đưa.....Anh không tin em.....Ô ô.....anh chính là không tin em.....”

“Được rồi.....anh sai rồi.....anh phải tin em...Đừng khóc.” Thạch Thương Ly lau nước mắt cô lần nữa, Vật nhỏ là do ông trời đưa xuống hành hạ hẳn sao? Khóc đến nổi khiến hẳn hoang mang không biết nên làm gì. Trước kia phụ nữ có khóc thế nào hẳn cũng không có cảm giác, một câu cũng không muốn dụ dỗ nhưng Vật nhỏ thì khác, khóc làm tim hẳn đau. Hơn nữa trong bụng cô còn có bảo bối.....

“Ô ô.....Em khóc không cần anh lo.....Ô ô.....” Loan Đậu Đậu vừa nghe giọng hẳn khóc to hơn, mặt đầy nước mắt, quay đầu nhìn về phía Kỳ Dạ: “Cappuccino.....”

Kỳ Dạ bắt đầu đi trốn mất, rốt cuộc cậu tạo nghiệt gì! Vừa bị Thạch Thương Ly đánh xong, giờ còn phải dụ dỗ phụ nữ có thai, cậu là gì chứ? Nhưng ánh mắt Thạch Thương Ly bắn qua, cậu giống như đứa bé ngoan đi qua ngồi, ngón tay lau nước mắt cô: “Khóc cái gì? Bánh bao đậu khóc khó nhìn chết đi được.....”

Loan Đậu Đậu hất tay Thạch Thương Ly ra đi ôm Kỳ Dạ, toàn bộ nước mắt nước mũi lau trên người Kỳ Dạ, nức nở: “Cậu còn hung dữ với

tôi.....Bụng.....”

Bụng?

Hai người đàn ông nhất thời hốt hoảng.

Kỳ Dạ sợ hãi, tái mặt hỏi: “Bụng thế nào? Có phải rất đau không? Anh lái xe đến bệnh viện.....”

“Được.” Thạch Thương Ly lập tức cầm chìa khóa xe, muốn ôm Loan Đậu Đậu thì lại nghe giọng cô nghẹn ngào: “Bụng.....Đói.....”

Thạch Thương Ly tối sầm mặt: “.....”

Kỳ Dạ chửi tục trong lòng không dám nói ra.

Lúc nấu cơm Thạch Thương Ly gọi điện thoại cho Thẩm Nghịch, cuộc nói chuyện như sau:

“Giúp tôi điều tra một chút thân phận cùng bối cảnh của Đậu Đậu.”

“Tôi cũng muốn nói chuyện này với cậu, Kỳ Dạ bị Đậu Đậu đưa tới Thời Quang hơn nửa còn biết khẩu lệnh phòng tôi, khi tôi hỏi quản lý hình như ông ta biết gì đó nhưng không nói. Tôi tìm người điều tra nhưng hoàn toàn trống không, cái gì cũng không điều tra được giống như có người giúp cô ấy che dấu thân phận. Cậu có thể thử hỏi Đậu Đậu.....”

“Vừa mới hỏi, thiếu chút nữa đánh cô ấy! Cô ấy không chịu nói gì, chỉ nói mình là cô nhi, thế là người khác đưa. Nhưng hỏi là ai chết cô cũng không nói.....Như vậy mới nhức đầu!”

Hình như bên kia Thẩm Nghịch cười “Không nghĩ tới cũng có người khiến cho Thạch Thương Ly nhức đầu.”

“Lúc này cậu còn tâm tình trêu chọc tôi! Mặc kệ thế nào, giúp tôi điều tra một chút chuyện của cô ấy, tôi muốn biết.” Không biết thân phận cùng bối cảnh của Loan Đậu Đậu, luôn có cảm giác không ổn giống như bất cứ lúc nào cô cũng có thể rời khỏi hắn.

“Yên tâm, tôi sẽ chú ý. Cậu cũng phải quan tâm cô ấy cùng Kỳ Dạ, một phụ nữ có thai, một đứa bé cùng đến quán rượu!” Thẩm Nghịch không khỏi nhíu mày, anh ta thật vất vả mới khắc chế được tâm tình mình, không nghĩ tới Kỳ Dạ nữa. Muốn đến quán rượu thả lỏng một chút, không nghĩ tới lại gặp Kỳ Dạ.....

Chẳng lẽ đây chính là duyên phận trong truyền thuyết? Khóe miệng nở nụ cười giễu cợt, phải là nghiệt duyên mới đúng.

Thạch Thương Ly trầm mặc một lúc lâu chỉ nói một câu: “Kỳ Dạ còn nhỏ nhưng tình cảm chân thật, đừng làm tổn thương nó.”

Hắn biết Thẩm Nghịch thích Kỳ Dạ nhưng nhất định Thẩm Nghịch không biết Kỳ Dạ bề ngoài nhìn có vẻ hoạt bát, tính cách như công tử nhưng tình cảm rất nhẫn nại, cũng rất chấp nhặt, cậu thừa hưởng hoàn toàn từ mẹ cậu, rất yêu cũng rất hận.

Thẩm Nghịch nhìn chằm chằm điện thoại một lúc lâu nhưng thủy chung không muốn hiểu ý tứ trong lời nói của Thạch Thương Ly. Tình cảm của Kỳ Dạ chân thật, đừng làm tổn thương cậu, cậu còn nhỏ.....cho nên, anh ta phải cách xa cậu sao?

Thừa lúc hai người chưa lún sâu, rút ra kịp thời, như vậy mới là lựa chọn tốt cho cả hai là như thế phải không?

Kỳ Dạ ngồi bên cạnh Loan Đậu Đậu trên ghế salon. Loan Đậu Đậu chọc cậu nhiều lần cậu mới có phản ứng: “Làm sao vậy?”

Loan Đậu Đậu nhìn cậu hỏi: “Cậu và Thẩm Nghịch làm gì trong phòng?”

Kỳ Dạ sững sốt, nghĩ đến cảnh hai người trên ghế salon, sắc mặt có chút mất tự nhiên. Liếc cô một cái, tức giận nói: “Chúng tôi làm gì mắc mớ gì đến cô.”

Loan Đậu Đậu râm rì râm rì như đã tính trước: “Cứ xem như không nói cho tôi biết thì tôi cũng biết rõ hai người trong phòng làm gì, nói một cách khoa học là đóng đinh.”

Sắc mặt Kỳ Dạ lập tức tối sầm, cảm ơn Bánh bao đậu, cậu rất rõ ràng cái gì gọi là “đóng đinh” cô không cần phải giới thiệu cận kề như vậy, bởi vì cậu mới vừa thử nghiệm! Đến bây giờ mộng cậu vẫn còn tê.

Loan Đậu Đậu gần như không chú ý tới vẻ mặt thay đổi đến biến hình của cậu, tiếp tục truyền bá kiến thức với cậu: “Anh ta cầm cái gì đó của anh ta vào mộng cậu, sau đó tuyến tiền liệt nhận được kích thích.....”

“Cầm miệng!” Kỳ Dạ không nhịn được quát: “Tôi mới bị anh ta cầm vào mộng được chưa!”

“.....” Loan Đậu Đậu nháy nháy mắt giống như đang nói: “Đây chính là cậu nói, không phải tôi nói.”

Kỳ Dạ ảm não nắm tóc, không biết tại sao lại cùng với Thẩm Nghịch như vậy? Về sau không nên dễ dàng bị anh ta kích thích, phải phân chia giới hạn với anh ta, bắt đầu từ ngày mai phải trở lại bình thường. Trong lòng quyết tâm, đồng thời trong đầu không ngừng hiện lên cảnh làm người ta phải đỏ mặt.

Trong lòng có chút khó chịu, anh ta ra ngoài tìm thú vui, nếu như cậu không xuất hiện, anh ta thật sự sẽ cùng người khác quan hệ. Cái ý nghĩ này làm cho cậu nhất thời nản chí, khổ sở muốn chết.

Loan Đậu Đậu nghiêng đầu nhìn cậu, hiếu kỳ nói: “Cậu làm sao vậy?”

“Hả?” Kỳ Dạ phục hồi tinh thần, lau mồ hôi mới phát hiện bản thân đã khóc, hít mũi một cái, giọng nói u oán: “Sao cô lại nheo mắt tôi? Hại tôi rơi nước mắt!”

“Tôi không có nheo mắt cậu!” Loan Đậu Đậu giơ cánh tay đang cầm miếng bánh ngọt mà Thạch Thương Ly đưa lên!

Kỳ Dạ lườm cô một cái quát: “Tôi nói cô nheo mắt tôi thì chính là cô nheo mắt tôi.”

“A, thật xin lỗi! Tôi không nên nheo mắt cậu!” Loan Đậu Đậu suy nghĩ trong lòng có nên gọi bệnh viện tâm thần tới đón hắn.....

Kỳ Dạ lau nước mắt, giọng nói nghẹn ngào: “Thôi, tôi là người độ lượng sẽ không chấp nhặt với phụ nữ có thai. Bị cô chọc tức rồi không muốn ăn nữa.” Xoay người liền đi lên lầu.

Thạch Thương Ly bụng canh cá ra ngoài, ánh mắt khó hiểu nhìn Kỳ Dạ lại nhìn Loan Đậu Đậu hỏi: “Cậu ta sao vậy?”

Loan Đậu Đậu vô tội nhún vai: “Làm sao em biết, em không bắt nạt anh ta! Đừng hỏi em, em vẫn chưa tha thứ cho anh.”

Khóe miệng Thạch Thương Ly co quắp: “Vậy em không muốn ăn canh cá sao?”

Loan Đậu Đậu lập tức dùng hành động chứng minh có muốn ăn canh cá hay không.....

Kỳ Dạ quay về phòng cầm điện thoại đi động nửa ngày cũng không bấm số, không phải sợ sao! Kỳ Dạ! Chính là gọi điện thoại đoạn tuyệt quan hệ với anh ta, về sau không gặp mặt nữa, Ngàn vạn lần không được sợ! Hít sâu một hơi, cuối cùng nhấn số. Tút TUT TUT.....

Không tới ba giây bên kia liền có người bắt máy, giọng nói trầm thấp của Thẩm Nghịch truyền tới: “Alo.”

Kỳ Dạ cứng đờ người, ánh mắt nhìn chằm chằm màn cửa, phát hiện bản thân không nói gì, thậm chí ngay cả những lời vừa nghĩ cũng không nói được. Nghe thấy giọng anh ta, tim cậu liền nhảy loạn nhịp.....

“Alo?” Giọng Thẩm Nghịch vang lên lần nữa, có chút lo lắng cùng phức tạp: “Kỳ Dạ?”

“Ừ.” Kỳ Dạ ừ một tiếng, cúi đầu, bẻ đầu ngón tay. Trong lòng đang gặm thét, nói đi..... Về sau không cần nhìn thấy anh ta.

Nhưng.....không thể nói ra khỏi miệng!

“Bạn Kỳ bị đánh rồi sao?” Thẩm Nghịch nghe thấy giọng cậu, giọng nói không thả lỏng.

Kỳ Dạ nhíu mày, lại trả lời một âm “Ừ”

Năm ngón tay không nhin được ôm mặt, nước mắt từ từ rơi xuống, rớt xuống quần, ướt một mảnh.

Kỳ Dạ mày thật không có tiền đồ. Mày.....lại yêu người mù. Tính tình cô quái, âm u, người mù quái đản lại không hiền dịu.....

Hai người không nói chuyện, chỉ nghe tiếng hít thở của nhau thông qua sóng điện thoại, nhàn nhạt, như có như không.....

Thẩm Nghịch đứng dậy, đi tới trước cửa sổ, ngón tay nắm chặt điện thoại, mím môi nói: “Kỳ Dạ, cậu đang khóc sao?”

“Tự cho mình thông minh, tôi làm sao có thể.....khóc.” Rõ ràng giọng nói nghẹn ngào, nước mắt lại rơi.

Thẩm Nghịch nhíu chặt chân mày, trong đầu có thể tưởng tượng hình ảnh nước mắt rơi trên mặt cậu, có lẽ Thạch Thương Ly nói đúng. Tình cảm của Kỳ Dạ rất thật, không nên tổn thương cậu!

“Kỳ Dạ.....Tôi có thể làm cùng bất cứ ai. Cho nên, làm với cậu cũng bởi vì cậu còn trẻ tuổi mà thôi.”

“Dài dòng!” Nghe được câu này trong lòng Kỳ Dạ vẫn co rút đau đớn, biết rõ người đàn ông này sẽ không thích mình, quan hệ với cô cũng chỉ là tiết dục nhưng khi nghe chính anh ta nói, tim cậu rất đau. Rất đau.....

“Tôi thông minh như vậy cần anh phải nói sao? Bao nhiêu người chồng mộng chờ tôi, anh cho rằng tôi chỉ muốn vĩnh viễn mộng cho anh sao? Không phải tôi đồng cảm với người mù chết tiệt. Tôi chỉ đồng cảm với anh mà thôi.....”

Thì ra đồng cảm cuối cùng cũng có thể trở thành người yêu!!! Biết rõ không nên nói những lời này nhưng không nhịn được.....

Sắc mặt Thẩm Nghịch thê lương, chỉ là Kỳ Dạ không nhìn thấy. Môi mông khẽ tự giễu, tự lẩm bẩm “Hóa ra là như vậy, vô cùng tốt.....Hẹn gặp lại.”

Kỳ Dạ còn chưa lên tiếng điện thoại đã bị cúp, nhanh chóng cự tuyệt, không lưu lại một chút đường sống.

Gặp lại, nói gặp lại có khi nào không thể gặp nữa không.....

Kỳ Dạ cầm điện thoại, cả người nằm trên giường, nước mắt tràn ra.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mơ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102

Loan Đậu Đậu cầm bánh ngọt cùng trà sữa không gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa vào.

Kỳ Dạ khô nước mắt nằm ngay đơ trên giường không nhúc nhích.

Loan Đậu Đậu rón rén đi tới mới phát hiện cậu trọn to hai mắt nhìn trần nhà chứ không ngủ: “Không ngủ thì dậy ăn chút gì đi, thất tình là chuyện nhỏ không có gì phải buồn.”

Kỳ Dạ nghiêng đầu liếc nhìn cô, lẩm bẩm: “Thất tình gì chứ? Là tôi bỏ anh ta! Tôi không thất tình!”

“Dạ, cậu bỏ anh ấy, bỏ anh ta cũng phải ăn bánh ngọt.....” Loan Đậu Đậu nhìn chằm chằm bánh ngọt nuốt nước miếng, mặc dù vừa rồi mới ăn một chén com, gặm hai đùi gà, hai cánh gà, hai chén canh cá nhưng bây giờ vẫn muốn ăn gì đó nhất là lại đang đứng trước bánh ngọt ngon miệng này.

Kỳ Dạ ngồi dậy ngồi trên giường nhận lấy bánh ngọt, động tác bỏ vào miệng cũng giống như máy, không cách nào nhúc nhích. Bánh ngọt hòa tan ở đầu lưỡi, rõ ràng là ngọt, giờ phút này lại cực kỳ khó ăn. Thiếu chút nữa không nhận được rơi nước mắt.....

Loan Đậu Đậu cúi d nép ngồi trên giường với cậu, cúi đầu nhìn ly trà sữa trong tay, giọng nói mất mát: “Kỳ Dạ, xin lỗi.” Cô không nên dẫn cậu đến gặp Thẩm Nghị, không nên để hai người quen nhau, nếu không hai người sẽ không trở nên như vậy.

Động tác Kỳ Dạ cứng đờ, thả tay xuống. Ngẩng đầu nhìn cô đang cúi đầu, nghiêm túc nói: “Đừng đại dốt, chuyện này không liên quan gì đến cô!”

“Cậu thật sự không trách tôi sao?” Loan Đậu Đậu nghiêng đầu, ánh mắt cẩn thận nhìn cậu.

Kỳ Dạ trọn mắt, có thể trách cô được sao? Dám trách sao? Vừa rồi bị Thạch Thương Ly đánh rất đau! Anh trai có Bánh bao đậu ngay cả em trai cũng không cần, mặc dù không lưu lại dấu vết gì nhưng rất đau!

Loan Đậu Đậu nuốt nước miếng, mắt nhìn bánh ngọt tay cậu, nuốt nước miếng giống như chưa được ăn lâu lắm rồi “Bác Mao nói lãng phí chính là tội phạm, dù sao cậu cũng ăn không nổi nữa, vậy cho tôi ăn đi.....”

Kỳ Dạ tối sầm mặt, thật ra vừa rồi xin lỗi chỉ là giả sao? Chỉ vì muốn ăn bánh ngọt sao! Thôi, cho cô bánh ngọt vậy.

“Cappuccino, cậu thật tốt. Trong ba người đàn ông chỉ có cậu là tốt nhất, đẹp trai nhất.....”

“Được rồi, bớt nịnh hót đi.” Kỳ Dạ cắt ngang cô, thở ra một hơi. Dường như muôn thở hết toàn bộ áp lực trong người. Nghiêng đầu nhìn những ngôi sao đang chiếu sáng ngoài cửa sổ.

“Bánh bao đậu, cô rất yêu anh tôi sao?”

Loan Đậu Đậu miệng đầy bơ sừng sốt một chút: “Yêu nhau?” Hắt đầu nói: “Không biết.”

“Vậy sao cô lại muốn gả cho anh ấy?” Kỳ Dạ tò mò nhìn cô, về lý thì Bánh bao đậu cũng như bao cô gái khác rất coi trọng chuyện hôn nhân.

Loan Đậu Đậu hung hăng cắn bánh ngọt, lẩm bẩm, khó chịu: “Không phải do anh ấy uy hiếp tôi sao!”

“Vậy là cô rất thích anh ấy phải không?”

Loan Đậu Đậu dừng động tác ăn, ngẩng đầu nhìn cậu một lúc lâu, liếm liếm khóe môi cuối cùng nói một câu. Cúi đầu tiếp tục ăn bánh ngọt, trong miệng đều là vị ngọt của bánh.

Kỳ Dạ nhủ mày, giọng nói chắc chắn: “Cô không nói tôi cũng biết, một cô gái nếu không phải vì yêu người đàn ông, nếu như người đàn ông kẻ dao vào cổ cô cũng sẽ không gả cho anh ta. Cô rất thích anh trai tôi.”

“Ừ.” Loan Đậu Đậu không ngừng đầu, ăn bánh ngọt nghĩ thầm trong bụng chắc là như vậy. Thích-->Rất thích-->Yêu-->Rất yêu. Bây giờ hình như đang trong giai đoạn rất yêu rồi, yêu đến nỗi không kiêng kỵ trước mặt hẳn, lệ thuộc cùng ăn vạ.

Kỳ Dạ nhìn chăm chăm cô, không hiểu sao cô lại thẳng thắn thừa nhận yêu Thạch Thương Ly. Giống như Thạch Thương Ly chính là người đàn ông mà ít có phụ nữ yêu.....

Loan Đậu Đậu sẽ không nói cho cậu biết, Phan Ruồi chưa bao giờ nói yêu cô, vừa bắt đầu là trêu chọc đến bắt nạt, bây giờ là vì đứa bé bắt đầu yêu. Mặc dù không nói là vì đứa bé nhưng trên thực tế là bởi vì đứa bé trong bụng.....

“Bánh bao đậu, nếu như có một ngày tôi làm cô tổn thương, cô có tha thứ cho tôi không?” Kỳ Dạ chợt mở miệng, đề tài đã được đổi.

“Tha thứ cái đầu cậu. Nếu tôi biết cậu làm tôi tổn thương, tại sao tôi có thể tha thứ chứ?” Loan Đậu Đậu liếc cậu: “Cậu ngu ngốc hả?”

Kỳ Dạ không lên tiếng chỉ cười cười: “Tôi không thể hỏi sao? Bánh bao đậu miệng cô đầy bơ.....” Đưa tay giúp cô lau bơ dính trên miệng, da cô giống như sữa tươi, thật thoải mái.

Loan Đậu Đậu le lưỡi một cái khẽ cười.....

Thạch Thương Ly đứng ở cửa nhìn dáng vẻ nghịch ngợm của hai người, khóe miệng có nụ cười như ẩn như hiện, nếu vĩnh viễn có thể như vậy thì thật là tốt.

Suốt cả một tháng, Loan Đậu Đậu bị cảm xúc không được phép ra khỏi cửa, trừ khi đến bệnh viện kiểm tra, Kỳ Dạ thường ở nhà cùng cô, mỗi ngày sau khi ăn cơm xong đều bị cô đưa ra ngoài đi bộ. Trong thời gian này cũng không gặp Thẩm Nghịch, không gọi điện thoại, càng không có ai nhắc đến tên anh ta trước mặt cậu. Bọn họ cứ như vậy giống như cắt đứt không còn qua lại.

Thạch Lăng ở trong phòng hội nghị của công ty nổi đóa mắng toàn bộ quản lý đến xanh mặt, sau đó tức giận đi về nhà.

Giờ này người khác đang ở nhà ôm vợ đọc truyện cổ tích.....

“Mẹ kiếp! Rốt cuộc hai người có nhân tính hay không? Mỗi ngày tôi đều phải ở công ty mệt mỏi chết, ăn không ngon, ngủ không ngon, hai người ngày ngày ở nhà ân ái! Ăn cơm, ngủ, xem ti vi..... Tôi không làm nữa!” Thạch Lăng hung hăng ném áo khoác xuống đất, tức giận cắn răng nghiêng lợi.

Thạch Thương Ly bình tĩnh nhìn hắn ta, nói hỏi hột một câu khiến hắn ta ngoan ngoãn ngậm miệng: “Cậu dọa sợ con gái tôi rồi.”

Thạch Lăng tức giận sắc mặt nhăn nhó, ánh mắt nhìn bụng Loan Đậu Đậu chợt ỉu xiu như quả bóng xì hơi. Cắn môi, đôi mắt đáng thương: “Bánh bao đậu.....”

Hai chân Loan Đậu Đậu đặt trên đùi Thạch Thương Ly, để hắn xoa bóp, cô đọc truyện cổ tích. Vô tội nhún vai: “Bảo bối muốn ba nên anh phải cực khổ rồi Bộ Hung.....về sau bảo bối ra đời nhất định sẽ có hiếu với anh.”

Thạch Lăng ngã xuống đất.

Tổng công ty bên kia bắt đầu rục rịch góc đầu dậy làm cho người ở công ty bên này bàng hoàng, Thạch Thương Ly cũng không biết chỉ có thể kéo dài thời gian nhanh nhất. Thậm chí hai ngày nay đi cùng Thạch Lăng đến công ty được một lúc lại về nhà với vợ.

Thạch Lăng bắt đầu đi than thở: “Anh quay về giải quyết vấn đề đi.”

Thạch Thương Ly cầm tài liệu liếc nhìn hắn ta, sắc mặt lạnh lùng.

“Bây giờ chọc giận ông ấy nói không chừng Đậu xanh nhỏ sẽ càng nguy hiểm. Cho dù có đứa bé cũng sẽ không may mắn thoát khỏi.” Thạch Lăng bỏ sung.

Thì ra là hắn ta đang nói những quan hệ này, Thạch Thương Ly đã sớm nghĩ tới, chỉ là không muốn quay về. Trong lòng rất rõ ràng lần này quay về sẽ xảy ra chuyện gì, hắn không lo lắng Đậu Đậu sẽ đổi lòng, chỉ lo lắng hắn đi sẽ không ai chăm sóc cô, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?

Thạch Lăng nhíu mày, lầm bầm: “Công ty tôi sẽ giúp anh quản lý, tôi cũng sẽ giúp anh chăm sóc vợ anh. Dù sao còn có Kỳ Dạ ở cùng cô ấy. Không có gì lo lắng.”

“Kỳ Dạ vẫn còn là con nít.” Thạch Thương Ly trầm giọng nói. Cũng vì hắn ta nên hắn mới không yên lòng.

Nhưng chuyện ở Pháp không cách nào kéo dài được nữa. Thạch Lăng nói rất đúng, nếu không giải quyết chỉ làm tình hình Đậu Đậu càng nguy hiểm hơn, không có cánh nào khác đành phải nhờ Thẩm Nghịch chú ý.

Loan Đậu Đậu tắm xong đi ra thấy Thạch Thương Ly đang xếp đồ thì kinh ngạc: “Anh phải đi công tác sao?”

Thạch Thương Ly dùng động tác, quay đầu nắm tay cô ôm vào ngực ngồi trên giường, bàn tay lấy túi trùm tóc ném vào thùng rác, ngón tay đan vào mái tóc đen mềm mượt, giọng nói trầm thấp mê người: “Anh phải đi Pháp một thời gian, có thể rất nhanh sẽ quay về, cũng có thể đi lâu một chút. Em nhớ chăm sóc tốt bản thân, chăm sóc con chúng ta. Không được ăn quá nhiều dầu, không cho phép chạy đến quán rượu. Có nghe hay không?”

“Oh.....” Không biết vì sao khi nghe thấy hân hải đi trong một thời gian dài trong lòng rất buồn, hơn nữa có một cảm giác kỳ quái, giống như hân hải đi rồi sẽ không quay lại.

Thạch Thương Ly nhạy cảm phát hiện ra tâm tình cô không tốt, biết phụ nữ có thai rất dễ suy nghĩ lung tung. Ôm chặt cô hơn, hít thở sâu: “Em như vậy làm sao anh có thể yên tâm đi Pháp? Nếu không anh đưa em đi cùng?”

“Em không muốn! Em không nói được tiếng Pháp!” Loạn Đậu Đậu bĩu môi, cô không thích nước ngoài, ở trong nước vẫn tốt hơn.

Thạch Thương Ly khẽ cười: “Em không nỡ rời khỏi anh sao?”

“Em không có.” Loạn Đậu Đậu le lưỡi, vệt chết còn muốn cứng mỏ, nếu hân biết sẽ rất đắc ý.

“Không sao, anh không nỡ là được rồi.” Thạch Thương Ly rất ít khi nói lời ngọt ngào, tối nay lại hào phóng nói một câu khiến Loạn Đậu Đậu hốt hoảng, sau đó gáy liền bị giữ chặt, đôi môi bị hân trùm kín, lửa nóng triền miên, khó có thể tách rời.....

Bàn tay mang theo nhiệt độ nóng bỏng chạy khắp cơ thể cô, bắt tri bắt giác cô đã bị hân lột trần như quả vải, không tỳ vết, trong sáng thuần khiết, mùi thơm mê người. Ánh mắt mê ly nhìn hân, đôi má ửng hồng, ở dưới cơ thể hân trở nên nóng bỏng.

Kể từ sau khi mang thai hân không chạm vào cô, thường ngày lúc ngủ hân rất kiềm chế, kiềm chế không được phải đến phòng tắm giải tỏa, cô đều biết. Bàn tay nắm chặt cổ áo hân, giọng nói mềm mại: “Có thể không? Bảo bối.....”

“Có thể.....Anh sẽ rất dịu dàng.” Thạch Thương Ly cúi đầu hôn cô lần nữa, đôi tay ôm lấy cô.

Loạn Đậu Đậu cảm giác mình đang ở trong giấc mộng xuân thật đẹp, lửa nóng triền miên, dịu dàng đau đớn, tình đến chỗ sâu thì không biết có phải là ảo giác hay không, hình như nghe được ba chữ mà cô muốn nghe.....

Anh yêu em!

Hôm sau Loạn Đậu Đậu ngủ như heo, Thạch Thương Ly gọi thế nào cũng không dậy. Mơ hồ nghe thấy bên tai có ai nói “Chờ anh về.”, sau đó lật người ngủ tiếp.

Thạch Thương Ly lưu luyến hôn môi cô, đứng dậy, nói với Thạch Lăng cùng Kỳ Dạ: “Làm phiền hai người chăm sóc cô ấy. Một lớn một nhỏ, nếu như có chuyện gì tôi sẽ không tha cho hai người.”

“Ừ.” Thạch Lăng nghiêm túc gật đầu, không có một chút đùa giỡn.

Kỳ Dạ gật đầu: “Anh yên tâm, em sẽ chăm sóc Bánh bao đậu.”

Cuối cùng Thạch Thương Ly vẫn không nhịn được nhìn cô một lúc lâu, sau đó xoay người bước đi, không hề nhìn thêm nữa, sợ nhìn thấy cô ấy thêm sẽ không muốn đi nữa.

Lần này hân đi hết ba tháng, mỗi ngày đều gọi điện thoại về, Loạn Đậu Đậu cảm thấy hân không rắc rối nhưng sau mỗi cuộc điện thoại của hân, một ngày rồi hai ngày, mỗi lần đều sẽ hỏi những câu: “Em khỏe không? Bảo bối khỏe không? Có nhớ anh không?” Sau đó cúp điện thoại.....

Tuy chỉ ngắn ngủi không tới một phút nhưng từ giọng nói của hân có thể biết hân rất mệt mỏi. Loạn Đậu Đậu có thể tưởng tượng được bên kia hân bận rộn như thế nào, có thể thức trắng đêm làm việc thậm chí không ăn cơm.

Đối với sự mệt mỏi của Thạch Thương Ly, cuộc sống của Loạn Đậu Đậu trôi qua rất dễ dàng. Thạch Lăng đến công ty xử lý công việc từ chín giờ đến năm giờ, sau đó về nhà với Loạn Đậu Đậu. Bởi vì không có đầu bếp Thạch Thương Ly nên mỗi đầu bếp đến nấu cơm trưa, buổi tối Thạch Lăng nấu. Kỳ Dạ nhận nhiệm vụ ở bên cạnh Loạn Đậu Đậu còn có quét dọn vệ sinh. Có thể khiến cho công tử Kỳ Dạ làm việc nhà, khắp thiên hạ cũng chỉ có Loạn Đậu Đậu mới có bản lĩnh này.

Đêm khuya, Thạch Lăng xuống lầu tìm nước uống thấy trên ghế salon có người ngồi, sợ hết hồn, mở đèn nhìn thì mới thấy đó là Loạn Đậu Đậu. Có bầu đã gần năm tháng, bụng to hơn những phụ nữ có thai khác, mặc áo ngủ nằm trên ghế.

“Muộn thế này rồi sao em còn chưa ngủ?” Thạch Lăng đi tới ngồi xuống, cầm tay cô mới biết bàn tay cô thật lạnh.

Loạn Đậu Đậu phục hồi tinh thần: “A, không có gì, em mất ngủ không ngủ được mà thôi.”

Thạch Lăng hoài nghi, gần đây ban ngày cô cũng ngủ rất ít, buổi tối sao lại mất ngủ? Mất ngủ nhìn điện thoại trên khay trà, trong lòng chợt hiểu: “Có phải em đang đợi điện thoại của anh ta?”

Sắc mặt Loạn Đậu Đậu ngẩn ra, cười xin lỗi: “Bị anh phát hiện rồi, ba ngày rồi anh ấy chưa gọi điện thoại cho em” Từ trước đến nay chưa từng như

vậy.

“Có thể anh ấy rất bận cho nên nhất thời quên mất. Đừng đợi, anh ấy biết xem chênh lệch thời gian, bây giờ chắc chắn cho rằng em đang ngủ nên sẽ không gọi điện thoại.” Thạch Lăng cầm điện thoại kéo kéo cánh tay cô nói: “Em đi ngủ đi.”

Loan Đậu đậu bĩu môi, ánh mắt tội nghiệp nhìn hấn ta: “Nhưng thật sự em không ngủ được.” Cứ xem như bận, một phút gọi điện thoại cũng không có sao?Phân Ruồi, nhất định là ôm các cô gái Pháp quên mất cô rồi.

Thạch Lăng thờ dãi: “Vậy phải làm sao?”

“Đánh bài!” Kỳ Dạ mặc áo ngủ hình phim hoạt hình đi từ trên lầu xuống, cười nói: “Tôi cũng không ngủ được, vậy đánh bài đi.”

“Được! Ai thua phải sửa như chó.” Loan Đậu Đậu vừa nghe đánh bài liền hưng phấn, hai người đàn ông nhìn nhau, tối sầm mặt nhưng phụ nữ có thai là lớn nhất nên vẫn đồng ý.

Vì vậy buổi tối có hai người đàn ông đánh bài cùng người phụ nữ có thai, Loan Đậu Đậu ngáp liên tục dựa vào ghế salon ngủ thiếp đi. Hai người đàn ông thấy cô ngủ thiếp đi rút cuộc thờ dãi. Thạch Lăng bế cô về phòng. Bởi vì bụng to cơ thể trở nên nặng khiến cho Thạch Lăng toát mồ hôi.....

Kỳ Dạ nằm trên ghế salon ngáp, miệng cắn ống hút uống sữa chua, giọng nói u oán: “Vì để cho cô ấy vui, cả đêm tôi phải sửa như chó thật bi thảm”

Thạch Lăng nhú mày, nhún vai: “Tôi cũng không hơn cậu! Kỹ thuật đánh bài của cô như vậy muốn thua không có dấu vết gì tôi cũng mệt chết.”

Kỳ Dạ ngồi thẳng người, ánh mắt nhìn hấn ta nghiêm túc nói: “Anh nói xem anh cả sẽ ở Pháp không về nữa sao?”

“Đi chết đi.” Thạch Lăng cầm gối đập đầu cậu: “Có thể nói trước mặt tôi nhưng không được nói với Đậu xanh nhỏ. Ba ngày anh ta chưa gọi điện cô ấy đã mất ngủ, nghe những lời này thì sẽ thế nào?”

“Cát. Tôi không ngờ đến nỗi nói trước mặt cô ấy. Nhưng anh trai không quay về người được lợi lớn nhất không phải anh sao? Đừng cho là tôi không biết anh thích Bánh bao đậu, mỗi ngày buổi tối anh đều nhìn cô ấy, còn len lén hôn cô ấy! Tôi thấy hết.....” Kỳ Dạ nở nụ cười gian xảo.....

Sắc mặt Thạch Lăng thần nhiên không phủ nhận: “Như vậy thì sao? Nếu như Thạch Thương Ly không thể đem hạnh phúc cho cô ấy thì tôi sẽ chịu trách nhiệm đó.”

Kỳ Dạ nhú mày nghiêm túc nói: “Bánh bao đậu bà anh trai đã kết hôn, cô ấy là chị dâu của chúng ta! Trước kia anh có thể có suy nghĩ này, bây giờ nên cắt đứt. Nếu không chính là loạn luân.....”

“A!” Thạch Lăng không khỏi cười lạnh, ánh mắt khinh bỉ nhìn chằm chằm Kỳ Dạ cười nói: “So với người đồng tính luyến ái là cậu, thì tôi có là gì chứ?”

“Thạch Lăng, anh thật quá đáng.” Bị đâm chọt, Kỳ Dạ như sư tử tức giận, mắt phóng hỏa nhìn Thạch Lăng quát: “Anh thì tốt hơn chỗ nào chứ! Mẹ là Gà, anh là con của Gà.”

Khuôn mặt Thạch Lăng dưới ánh đèn tái nhợt, đôi mắt sắc bén nhìn người cậu, cắn răng nghiêng lợi: “Kỳ Dạ, thu lại lời cậu vừa nói.”

“Tôi không thu! Không muốn thu! Lời tôi nói đều là thật, tại sao lại phải thu? Xem như cậu họ Thạch thì sao? Mẹ cậu vẫn là Gà, anh không phải là nghiệt chủng của tình một đêm sao.....A.....”

Kỳ Dạ bị đám nằm trên đất, đau đến nhe răng trợn mắt, ngửa đầu thấy Thạch Lăng tức giận đến biến sắc, đứng lên vẫn bị hấn ta đánh. Nhất thời hai người liên đánh nhau, khiến mọi thứ bẽ tan tành. Hai người đánh nhau không có kỹ xảo gì, Kỳ Dạ thua cho nên ăn cũng tương đối nghiêm trọng. Khóe miệng tụ máu bầm, khóe mắt bầm tím, gãy một cái răng, không thể ăn gì.....

Thạch Lăng yếu mặt như mạng sống nên luôn che chở, vì vậy máu bầm đều tụ trên người, điểm này tương đối thua thiệt. Ví dụ như lúc này.....

“Đau.....Đau.....Cô nhẹ một chút.....” Kỳ Dạ đau đớn gào khóc, một mực né tránh, không muốn bị chạm vào.

Loan Đậu cảm trướng lên trên mặt Kỳ Dạ, nghe thấy cậu kêu la không nhịn được tăng lực. Trùng trùng nhìn cậu tức giận nói: “Đau cho đáng đời! Đã lớn như vậy còn đánh nhau? Chơi rất vui phải không?” Cậu cuối cùng Đậu Đậu nói cho Thạch Lăng nghe.

Kỳ Dạ cong môi, thấy cô tức giận nên không dám nói chuyện.

Loan Đậu vẫn cảm thấy rất tức giận, rốt cuộc có chuyện gì mà không giải quyết được nhất định phải đánh nhau? Nghiêng đầu căm tức nhìn Thạch Lăng quát: “Anh, anh thật quá đáng, đánh nhau với Phân Ruồi thì không nói, sao lại đánh nhau với Kỳ Dạ? Cậu ấy là em trai anh, cậu ấy nhỏ như vậy nếu bị anh đánh bị thương thì sao? Mỗi lần đánh nhau đều có anh, nói anh không sai em không tin.”

Kỳ Dạ thấy Bánh bao đậu vì mình nói chuyện, lập tức vui vẻ hướng về phía Thạch Lăng làm mặt hề.

Thạch Lăng nhìn khuôn mặt tức giận của Đậu Đậu lại nhìn Kỳ Dạ, môi mỏng khẽ cười lạnh: “Dù sao trong mắt mọi người, tôi làm gì cũng sai. Hai người bọn họ vĩnh viễn đúng.....”

Xoay người rời khỏi phòng khách, nếu lúc này không đi hẳn ta sợ nhện không được sẽ đánh Kỳ Dạ!

Loan Đậu Đậu ngơ ngác, không phải chỉ nói hẳn ta vài câu sao? Có cần phải tức giận như vậy hay không? Quay đầu lại, Kỳ Dạ lập tức thu hồi mặt quỷ, làm ra vẻ đáng thương “Anh ta sao vậy?”

Kỳ Dạ bất mãn: “Làm sao tôi biết? Anh ta luôn thần kinh như vậy, cô quan tâm làm gì, nhanh xoa cho tôi, chỗ này thật đau.....” Chỉ khoe mắt phải của mình.

“Tôi còn chưa nói cậu, sao lại đánh nhau với anh mình? Anh em phải tương thân tương ái. Còn ngữ cách cậu nói chuyện với Bọ Hung cũng có vấn đề, sao lại nói chuyện với anh trai như vậy?” Loan Đậu Đậu lần nữa hung hăng ấn vào vết máu bầm của cậu.

Kỳ Dạ đau đến cau mày, không nhìn được lắm bầm: “Ai là em trai anh ta? Tôi chỉ có một người anh là Thạch Thương Ly.”

Loan Đậu Đậu liếc mắt nhìn cậu, không nói gì nữa. Biết tình cảm của cậu và Thạch Thương Ly rất tốt nhưng không biết hai người này sao lại chen ép Bọ Hung như vậy, dù sao trong cơ thể mỗi người đều có chung một dòng máu.

“Cậu còn chưa nói tại sao đánh nhau?”

Kỳ Dạ xoa xoa khoe miệng, râm rì không nói chuyện. Sao có thể nói với Bánh bao đậu.

“Không nói? Không nói? Đau chết cậu.....”

“Chao ôi, bánh bao đậu cô muốn mưu sát chú út sao.....”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mơ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103

Mặc dù Thạch Lăng tức giận bỏ đi nhưng chưa táng tận lương tâm ngược đãi phụ nữ có thai, buổi tối vẫn ngoan ngoãn mua thức ăn về nấu com nhưng không ăn mà đi lên lầu. Không xử lý vết thương, ngồi trên ghế salon, tay cầm ly rượu.

Mỗi ngày ở chung với cô trong một mái nhà, ngày ngày bụng cô càng lớn, ôm con của người khác cảm giác này thật khó chịu! Điều khiến hẳn ta càng khó chịu hơn là Loan Đậu Đậu nhớ Thạch Thương Ly, mặc dù biểu hiện không rõ nhưng mới ba ngày chưa nhận điện thoại của hẳn mà cô đã mất ngủ cho thấy trong lòng cô nhớ Thạch Thương Ly rất nhiều.

Loan Đậu Đậu len lén lên lầu, tay bụng thức ăn cho hẳn ta. Đầu tiên đẩy cửa ra, lò đầu vào thấy Thạch Lăng đang uống rượu, tức giận kêu lên: “Không ăn com mà uống rượu, uống rượu có thể no bụng sao?”

Đôi mắt Thạch Lăng sáng ngời nhìn cô, đôi mắt đen láy như bảo thạch, không kiềm hãm được mê muội. Muốn động lại phát hiện ra mình không nói gì chỉ cúi đầu.

Loan Đậu Đậu bụng thức ăn để trên bàn trà, ngồi bên cạnh hẳn ta. Cẩn thận nhìn sắc mặt hẳn ta, nín thở chọc chọc cánh tay hẳn ta, cẩn thận hỏi: “Sao vậy? Không phải chỉ mắng anh hai câu, có cần phải sập cửa bỏ đi trước mặt em như vậy không? Đừng quên em là phụ nữ có thai! Không dọa em sợ nhưng dọa bảo bối sợ thì sao? Buổi tối cũng không ăn com, uống rượu tự ngược đãi mình? Nhanh ăn chút gì.....”

Thạch Lăng ngẩng đầu, có lẽ bởi vì mang thai, có trở nên một phụ nữ điềm đạm, làn da mịn màng làm cho người ta kích động muốn hôn. Yết hầu trên cổ chuyển động vài cái, không muốn làm như vậy. Hai tay nắm chặt đến nỗi gân xanh nổi lên.

Hẳn ta không thể làm vậy, cô đã là vợ của Thạch Thương Ly, là chị dâu của mình rồi! Không thể làm bất cứ chuyện gì vượt quá khuôn khổ với cô!

Loan Đậu Đậu móc từ trong túi ra một chai rượu thuốc, mở nắp để ở một bên, đưa tay xấn tay áo hẳn ta lên, quả nhiên có vết bầm tím do Kỳ Dạ đánh.

Đầu ngón tay cô chạm vào da thịt nóng bỏng của hẳn ta làm cho tim hẳn ta đập loạn “Sao em biết trên tay anh có vết thương?”

Loan Đậu Đậu bôi thuốc nhẹ nhàng xoa chỗ có máu bầm. Không ngần đầu nghiêm túc nói: “Mặc dù Kỳ Dạ giống đứa bé không biết nặng nhẹ, nói chuyện không suy nghĩ nhưng thật ra cậu ấy rất hiền. Anh yêu cái đẹp như mạng sao cậu ấy lại không biết chứ? Nếu không thì mặt anh lại không bị gì chứ? Mặc dù anh chán ghét đối phương nhưng trong cơ thể có chung một dòng máu. Kỳ Dạ không phải người không hiểu chuyện như anh nghĩ luôn không hiểu chuyện và ghét anh. Là anh luôn nhắm vào cậu ấy mới khiến quan hệ hai người ngày càng trở nên tồi tệ. Ngu ngốc, đánh nhau với em trai mình

rất vui sao? Rõ ràng rất quan tâm nhau.”

Hình như đôi môi Thạch Lãng đang run, đóng đóng mở mở nhiều lần cũng không nói ra một câu. Đôi mắt âm u càng thêm sâu, nhìn cô cúi đầu, dáng vẻ nghiêm túc, trong đầu đều là giọng nói của cô. Có phải vậy không? Không phải cô rất ngốc sao? Sao có thể nói mọi chuyện rõ ràng như vậy?

Thậm chí so với bọn hắn còn rõ hơn.

Khóe miệng khẽ nở nụ cười khổ sở nói: “Quan hệ của ba người bọn anh em không hiểu hết đâu. Cho dù là Thạch Thương Ly cũng không nghĩ Kỳ Dạ tốt.”

Loan Đậu Đậu nhú mày, ngược mắt nhìn hắn ta, âm trầm hỏi: “Thạch Lãng, là anh thiếu hụt cảm giác cùng với tình yêu mà thôi.”

Thạch Lãng sững sờ nhìn một lúc lâu không lên tiếng.

“Phân Ruồi đối với Kỳ Dạ thật hay không chỉ có trong lòng bọn họ biết. Em chỉ biết các người là anh em. Giữa anh em có gì không thể giải quyết chứ, không phải tất cả mọi chuyện có thể dùng quả đấm để giải quyết. Mọi người không hiểu có anh chị em may mắn như thế nào.”

May mắn?

Hai chữ này khiến Thạch Lãng bối rối, có anh trai là Thạch Thương Ly, có em trai là Kỳ Dạ thật sự may mắn soa?

Loan Đậu Đậu mắt tự nhiên không mở miệng, tiếp tục xoa máu bầm trên tay hắn ta, không đau nhưng nhắc nhở bản thân nhớ lấy.

“Đậu xanh nhỏ.....”

Thạch Lãng vừa mở miệng, điện thoại trong túi Loan Đậu Đậu liền vang lên, cô vội bỏ rượu thuốc xuống, móc điện thoại ra trên màn hình hiện ba chữ sắc mặt lập tức rạng rỡ, ngay lập tức nhận điện thoại: “Alo.....”

“Alo, em có khỏe không?” Giọng Thạch Thương Ly truyền qua điện thoại không giấu được sự mệt mỏi.

Loan Đậu Đậu nắm chặt điện thoại, khóe miệng không nhịn được nở nụ cười trả lời: “Em rất khỏe nhưng ba ngày rồi anh không gọi cho em. Anh bị các cô gái Pháp làm cho điên đảo rồi.....”

Thạch Thương Ly khẽ cười lộ ra một tia mệt mỏi: “Anh thích bánh bao nhỏ của em.”

Sắc mặt Loan Đậu Đậu đỏ hồng, lên nhìn Thạch Lãng, khuôn mặt phức tạp, không ai có thể biết được suy nghĩ của hắn ta lúc này như thế nào. Xoay người đứng lên, nói về phía ống nghe: “Bây giờ tạm thời anh.....hơn nữa anh lại rất mê người.....Nhất định là anh.....A.....”

“Alo.....Đậu Đậu? Đậu Đậu.....” Thạch Thương Ly chỉ nghe cô thét chói tai, điện thoại bị tắt, chỉ còn lại tiếng rè, nhũn chân mày. Sắc mặt lo lắng cùng hốt hoảng, lập tức gọi: “Giúp tôi đặt một vé máy bay về nước ngay bây giờ.”

“Nhưng ba ngày nay anh mới nghĩ có hai tiếng, hơn nữa tí nữa anh phải.....”

“Giúp tôi hoãn lại, cho tôi ba mươi sáu tiếng riêng tư.”

“Nhưng Đồng sự trưởng đã giao phó không cho phép anh về nước, nếu không.....”

“Tôi nói cho tôi ba mươi sáu tiếng! Nếu tôi không nhận được vé máy bay, hậu quả cậu tự chịu.”

Thạch Thương Ly lập tức cúp máy, hít sâu một hơi. Ngón tay dùng sức bóp trán, trong lòng có cảm giác run sợ. Vật nhỏ, ngàn vạn lần em không được xảy ra chuyện gì! Chết tiệt, nhất định mấy ngày hắn không gọi điện nên cô suốt ngày ngồi đợi điện thoại, không chịu ngủ, mới vừa rồi mất hồn nên mới bước hụt cầu thang.....

Nhiều năm rồi vẫn tỉnh táo như vậy, Thạch Thương Ly lần đầu tiên không tự chủ được, hốt hoảng không biết nên làm thế nào. Biện pháp duy nhất là quay về, nhất định phải thấy cô không có chuyện gì mới yên tâm.

Bên này Loan Đậu Đậu tức giận nhìn chằm chằm Thạch Lãng, nghĩ tới thật lâu Thạch Thương Ly mới gọi cho cô, có rất nhiều lời chưa nói với hắn! Tự nhiên cúp máy.....Đáng ghét!

“Sao anh lại ném điện thoại của em!”

Thạch Lãng nhìn điện thoại rớt bể trên sàn nhà, mặt không thay đổi nói: “Khúc xạ của điện thoại rất lớn không tốt cho thai nhi. Ai cho em để điện thoại trong túi.....”

“Nhưng.....Cũng phải để em nói chuyện với Thương Ly xong đã chứ? Thật lâu anh ấy mới gọi điện thoại cho em.....” Biết Thạch Lãng lo cho bào bối nên không tức giận nữa. Khom lưng muốn nhấc điện thoại lắp lại không biết có dùng được không.....

Thạch Lãng thấy cô nâng bụng bực muốn nhấc điện thoại, trong lòng không vui. Trong lòng cô Thạch Thương Ly có quan trọng không? Vừa rồi khi nhận

điện thoại của Thạch Thương Ly cô như một cô gái đang đắm chìm trong tình yêu. Kể từ khi Thạch Thương Ly đi, chưa bao giờ cô cười như vậy. Chết tiệt, cảm giác như vậy khiến hắn ta rất khó chịu, không kiềm chế được liền giật điện thoại ném trên sàn nhà. Không nhớ cô đang nói chuyện với Thạch Thương Ly, không nhớ cô đang nhớ người đàn ông kia.

“Đừng nhặt.....”

Loan Đậu Đậu nghe hắn ta nói nhưng vẫn nhặt điện thoại lên.....

Thạch Lăng nhíu mày nắm tay cô, không kiềm chế quát: “Anh nói đừng nhặt, em không nghe thấy sao?”

Loan Đậu Đậu quay đầu lại, ánh mắt kinh ngạc nhìn khuôn mặt lạnh lùng của hắn ta, không hiểu có chuyện gì. Đau đến nỗi muốn gỡ tay hắn ta ra: “Đau.....Bọ Hung, anh làm đau em. Buông tay.....”

“Không buông.....Anh sẽ không buông tay em! Đậu xanh nhỏ, em là của anh.....”

Cúi đầu hung hăng hôn cô, bàn tay ôm hông cô, bởi vì có thai mà cơ thể hơi thay đổi, ôm rất mềm, rất thoải mái.....

Loan Đậu Đậu run sợ, nhíu mày, làm sao cũng không thể đẩy hắn ta ra.....

Không thể, không thể như vậy.....

Thạch Thương Ly.....

Cái tên này chợt hiện lên trong đầu, cắn chặt răng, cự tuyệt không muốn cho hắn ta xâm chiếm, bởi vì không thể đẩy hắn ta ra nên khuôn mặt đầy nước mắt.

Thạch Lăng cảm thấy cô kháng cự, càng không cam lòng, càng khát vọng muốn có được, cho dù là thủ đoạn nào, cho dù phải trả giá như thế nào.....

“Uhm.....” Cơ thể Loan Đậu Đậu cứng ngắc, phát ra âm thanh chói tai, đôi tay hốt hoảng bắt bàn tay làm loạn của hắn ta, môi liền bị xâm chiếm.....

Hắn ta hung hăng đoạt lấy lưỡi cô, chiếm đoạt hương thơm khiến cô run lên, giống như thỏ trắng sợ hãi. Nước mắt chảy xuống, xẹt qua hai môi, không tiếng động lan tràn.....

Loan Đậu Đậu đáng thương nắm chặt tay hắn ta, không cho hắn ta tiếp tục xâm phạm cơ thể mình nhưng môi bị hắn ta xâm chiếm, không có bất kỳ chủ quyền, chỉ có bị làm nhục, không cách nào phản kháng, không cách nào tránh khỏi. Nước mắt uất ức lăn dài.....

Thân thể hắn ta nóng ran, không cam lòng, muốn nhiều hơn, muốn đoạt lấy cô, muốn biến cô thành của hắn ta. Như vậy Thạch Thương Ly sẽ không bao giờ muốn cô nữa.....Sẽ không bao giờ.....

Bàn tay cách lớp quần áo khẽ vuốt ve, cảm giác rất thoải mái.....

“Uhm.....Không muốn.....Không muốn.....” Loan Đậu Đậu đáng thương cầu xin, không muốn bị hắn ta xâm phạm, không muốn làm chuyện gì có lỗi với Thạch Thương Ly. Không thể như vậy.....Nước mắt lăn dài rơi xuống.....

“Em khiến anh có cảm giác, em trối tim anh.....Đậu xanh nhỏ.....” Thạch Lăng ý loạn tình mê, mất đi lý trí, ngoại trừ muốn chiếm đoạt ngoài ra không có ý thức gì.

“Không muốn.....”

Loan Đậu Đậu một tay bắt cổ tay hắn ta, một tay khác chống cự bàn tay của hắn ta trước ngực, muốn kéo dài khoảng cách của hai người. Nhưng hắn ta càng dựa vào sát hơn.....

Giờ phút này muốn chạy cũng không còn cách nào rồi.....

“Bánh bao đậu.....” Kỳ Dạ mở cửa ra, thấy hình ảnh như vậy, trong một giây thấy trên mặt Đậu Đậu đều là nước mắt, kếp tiếp xông lên đánh Thạch Lăng một quyền, mạnh mẽ đâm vào mặt hắn ta.

Loan Đậu Đậu được cứu, được Kỳ Dạ bảo vệ sau lưng, Thạch Lăng té trên ghế salon, cúi đầu không nhìn Kỳ Dạ cũng không đánh trả.

Kỳ Dạ tức giận, tay run rẩy chỉ hắn ta, gầm lên: “Anh điên rồi sao? Tôi đã cảnh cáo anh, Đậu Đậu là chị dâu của chúng ta. Làm sao anh có thể đối xử với cô ấy như vậy? Làm sao anh có thể đối với anh trai như vậy?”

Ngón tay lau máu bầm trên miệng, ánh đèn chiếu vào gò má hắn ta, hơi thở đau thương phức tạp, mím môi lạnh lùng nói: “Cậu đưa cô ấy ra ngoài đi.....”

“Súc sinh! Hôm nay tôi đánh chết anh. Xem anh còn dám làm chuyện có lỗi như vậy không.....”

Kỳ Dạ giờ tay muốn đánh Thạch Lăng, Loan Đậu Đậu ôm cánh tay cậu, rơi nước mắt nói: “Thôi, Kỳ Dạ.....”

“Bánh bao đậu.....”

“Tôi nói cậu rút ra ngoài có nghe không?” Thạch Lăng chợt mắt không chế gào to, ngẩng đầu nhìn chăm chăm Kỳ Dạ.

Kỳ Dạ sững sờ nắm tay Loan Đậu Đậu xoay người đi ra khỏi phòng Thạch Lăng. Đậu Đậu ôm bụng lão đảo đi theo cậu, nhiều lần thiếu chút nữa ngã, may có Kỳ Dạ đỡ cô.

Thạch Lăng nhìn bọn họ đi ra ngoài, hít sâu một hơi. Cúi đầu nhìn máu trên sàn nhà. Nỗ lực kiềm chế, mới vừa rồi hấn ta.....Thiếu chút nữa đối với cô.....

Chết tiệt, thật mắt không chế.

Trong phòng Đậu Đậu, Kỳ Dạ không ngừng đi tới đi lui, quở trách Loan Đậu Đậu.

“Cô có đầu óc hay không? Người mù cũng có thể nhìn thấy hấn ta có ý xấu với cô, trẻ như thế cô còn dâng đến miệng cho người khác ăn?”

“.....”

“Ngu ngốc cũng có giới hạn! Có thể thu hồi sự lương thiện không! Bây giờ thì sao, hôn cũng bị hôn rồi, sờ cũng bị sờ rồi làm sao ăn nói với anh trai?”

“.....”

“Shit!” Kỳ Dạ không nhịn được nguyên rủa: “Cô khóc đủ chưa? Khóc suốt, Khóc đến nổi bảo bối cũng bị cô thức tỉnh.”

Loan Đậu Đậu ngẩng đầu, nước mắt tràn lan, hít mũi, nức nở: “Tôi thật sự rất sợ.....”

Kỳ Dạ bắt đầu đi trốn, ngồi trên giường cầm khăn giấy lau cho cô.

Đôi tay ôm cô, tức giận nói: “Anh trai không ở đây, tôi cho cô mượn bờ vai. Ngu ngốc, về sau cách xa hấn ta một chút. Hấn ta giống con dã thú không buông tha, cho dù chết cũng không được thương cảm hấn ta!.....Ngon, đừng khóc, nguyên bản là đáng người dị dạng, bây giờ càng không thể nhìn.....”

Loan Đậu Đậu ở trong lòng cậu rơi nước mắt, không lên tiếng. Vừa rồi cô bị dọa sợ, căn bản không nghĩ tới Thạch Lăng sẽ làm vậy, cô đã sớm quen với việc mọi người ở chung một mái nhà, Ô ô, không nghĩ tới.....

Lòng ngực Kỳ Dạ thật ấm áp, có thể tin tưởng, dù sao vẫn không ấm bằng lòng ngực của Phan Ruồi.

Kỳ Dạ nhẹ nhàng vỗ vai cô, thở dài, may mắn không có chuyện gì xảy ra. Nếu không.....

“Chuyện này không được nói với Thương Ly.....” Loan Đậu Đậu khàn giọng thỉnh cầu.

“Nói nhảm. Nếu anh trai biết sẽ phét tên khốn kia.....” Kỳ Dạ trốn mắt, không phải cậu không biết tính tình anh trai thế nào.

Loan Đậu Đậu trong lòng cậu râm rì, không lâu sau có lẽ do mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Kỳ Dạ đặt cô lên giường, cởi giày, đắp mền cho cô. Lau nước mắt trên gò má cô, thở dài, ánh mắt nhìn về phía kết sắt, sắc mặt phức tạp.

Ra cửa nhìn thấy Thạch Lăng đứng ở cầu thang, khuôn mặt anh tuần bởi vì một quyền của cậu mà sưng đỏ, ánh mắt hối hận cùng hối tiếc. Thấp giọng hỏi: “Cô ấy thế nào?”

“Ngủ thiếp đi.” Kỳ Dạ lạnh lùng trả lời hấn ta, ngẩng đầu lên, giọng nói nghiêm túc cùng cảnh báo: “Về sau nếu anh còn dám đụng đến một ngón tay của cô ấy, tôi sẽ phét anh. Đừng tưởng anh hồ Thạch thì tôi không dám đụng anh.”

Thạch Lăng bất thành linh nhìn cậu, khóe miệng khẽ nở nụ cười lạnh: “Tôi thừa nhận tôi có ý muốn với Đậu xanh nhỏ nhưng cậu thì sao? Cậu ngày đêm ở cùng cô ấy là vì cái gì? Đừng tưởng không ai biết.....”

Kỳ Dạ bị nói trúng tim đen, khuôn mặt lúc trắng lúc xanh, chợt dạ không dám nhìn hấn ta. Hai tay nắm chặt, giọng nói đè nén: “Dù là như vậy tôi cũng không cho phép anh làm cô ấy tổn thương.”

Thạch Lăng cười lạnh nhìn cậu, không nói gì, xoay người đi về phòng.

Kỳ Dạ ngẩng đầu nhìn đèn thủy tinh giữa phòng khách. Bước chân nặng nề đi xuống cầu thang, cuối cùng nằm trên ghế salon, cả người như muốn lồm xồm xuống. Bàn tay chạm vào điện thoại di động, nhìn chăm chăm một lúc lâu, hạ quyết tâm thật lâu mới ấn số, mặc dù đã xóa thẻ nhưng một chuỗi số trong đầu chưa bao giờ mờ.

Cuối cùng sau một lúc chần chừ nhấn nút gọi, bên kia truyền đến âm thanh chờ đợi, đường dây được nối, giọng nói lạnh lùng của Thẩm Nghịch vang lên: “Alo.”

Rõ ràng giọng nói rất rõ chứng tỏ anh ta chưa ngủ.

Kỳ Dạ cầm điện thoại ngẩng đầu nhìn đèn thủy tinh, thật chói mắt, thật không biết đầu cậu bị gì, giờ này muốn nghe thấy giọng nói của anh ta, nghe được rồi lại không biết nói gì.

Thẩm Nghịch trầm mặc hồi lâu, nhẹ than thở: “Bạn Kỳ gọi điện chỉ để nghe thấy hơi thở của tôi sao?”

Kỳ Dạ không nghĩ nhanh như vậy anh ta lại biết là cậu. Chỉ đơn giản trả lời: “Ừ.”

Câu trả lời của cậu khiến Thẩm Nghịch không muốn nói gì, trầm mặc rồi lạnh giọng nói: “Vậy tôi cúp máy đây.”

“Ừ.” Kỳ Dạ vẫn không nói chuyện. Bàn tay nắm chặt gấu quần. Quả nhiên không thể nói chuyện.

Thẩm Nghịch nói vậy nhưng không cúp máy ngay. Trục giác nói với anh ta, tối nay cậu nhóc này có chuyện gì đó, có gì đó hơi lạ. Nếu như anh ta cúp điện thoại nhất định cậu sẽ suy nghĩ lung tung. Nhưng anh ta cũng không phải người hay nói, trong lúc nhất thời hai người cùng im lặng. Chỉ xuyên qua điện thoại nghe tiếng hít thở của nhau.....

Sau một lúc lâu, Kỳ Dạ thở dài, khàn giọng nói: “Thẩm Nghịch, tôi mắng anh biến thái, người mù chết tiệt, vụn vụn trong lòng nhưng thì ra tôi cũng không khác gì anh, cũng là một con quái vật, thật kỳ quái.”

Trong phòng tối om, Thẩm Nghịch có thể thấy ánh sáng mờ mờ ngoài cửa sổ, mặc dù nhỏ bé xa xôi nhưng vẫn cảm thấy ấm áp.

“Bạn Kỳ, không ai trong sáng, đôi lúc cũng có điểm xấu. Chỉ là lập trường khác nhau, tiêu chuẩn khác nhau. Không cần vì những chuyện nhỏ nhặt mà khóa lòng mình, hiểu chưa?”

“Ừ!” Anh ta đang an ủi cậu sao?

“Hiệu thì đi tắm nước lạnh rồi đi ngủ đi.”

“Ừ.” Anh mới tắm nước lạnh!

“.....” Kỳ Dạ trầm mặc như vậy khiến Thẩm Nghịch không quen, cậu ta lú lú còn khiến người ta thoải mái hơn.

“Thẩm Nghịch.....”

“Hả?”

“Không có việc gì thì đừng uống nhiều rượu như vậy, đối với mắt không tốt.”

“Ừ.”

“Không có việc gì đừng tìm người lung tung, lần trước cậu nhóc kia so với tôi không chịu được. Anh sẽ dọa người khác, muốn tìm thì tìm phụ nữ.”

“Được.”

“Thẩm Nghịch.....” Kỳ Dạ lại không nhận được kêu tên hán ta, trong đầu thoáng nghĩ giờ này anh ta ở đâu, im lặng như vậy sẽ không ở quán rượu, chắc là phòng làm việc hay ở nhà? Một người? Làm gì?

“Ừ.”

“Hẹn gặp lại.....” Gian nan nói, không đành cúp điện thoại. Đây là lần đầu tiên cậu nói chuyện ôn hòa như vậy, thì ra bọn họ cũng có thể không cãi nhau.

Thẩm Nghịch cầm điện thoại không cúp máy, tiếp tục nghe tiếng hít thở của nhau. Cuối cùng Thẩm Nghịch quyết tâm cúp máy thì nghe thấy cậu nói: “Nếu như tôi không phải em trai Thạch Thương Ly, nếu như năm nay tôi hai mươi lăm tuổi, chúng ta có thể ở bên nhau không?”

Tình thần hoảng hốt, trong bóng tối cảm giác trong lòng giống như có gì nấp lấy, khóe miệng cong lên. Giọng nói mê mẩn: “Loại chuyện như vậy ai biết được.....”

Tút tut tut.....

Kỳ Dạ cúi đầu, nắm tóc, trong đầu đều là giọng nói của anh ta.....

Loại chuyện như vậy ai biết được.....

Hẹn gặp lại, Thẩm Nghịch.

Chương 104

Loan Đậu Đậu trong mơ màng cảm thấy có một luồng khí nóng phả vào mặt, còn có ánh mặt trời chiếu vào mặt, cảm giác ấm áp. Khẽ nhủ mảy, chậm rãi mở mắt, nhất thời ngẩn ra.

Khuôn mặt anh tuấn của Thạch Thương Ly, đôi mắt đen nhìn chăm chăm cô, đáy mắt không giấu được nhớ nhung cùng lưu luyến, chân mày không giấu được sự mệt mỏi, cằm đầy râu, thấy cô tỉnh lại, đôi môi khẽ nở nụ cười, nụ cười xuất phát từ tim.

Loan Đậu Đậu tròn hai mắt, nín thở. Chậm rãi nâng tay lên, giống như trải qua một thế kỷ ôm gương mặt hần, khoe miệng khẽ cười khúc khích: “Không phải em đang nằm mơ!”

Trong tay có nhiệt độ ấm áp, cảm giác rất chân thật.

Thạch Thương Ly nghe thấy giọng nói của cô, khoe miệng càng rộng hơn, sau khi ừ, giọng khàn khàn nói: “Vật nhỏ, lâu như vậy chưa gặp anh, em không muốn ôm anh sao?”

Trong giọng nói tràn đầy mệt mỏi, hình như rất mệt. Nhưng khi nhìn thấy cô đôi mắt lại lấp lánh.....

Loan Đậu Đậu hít mũi một cái, cảm thấy trong lòng đau xót, thì ra hần rất bận. Hơn ba tháng không gặp, hần cũng gầy đi, cảm nhận. Ô ô.....Rất đau lòng, nhất định hần không ngủ được, không ăn cơm.....Thời gian hần gọi điện thoại cho cô cũng không có, sao có thời gian làm những chuyện này chứ.

Không biết là đau lòng hay nhớ nhung mà nước mắt tự động chảy xuống. Thạch Thương Ly hoảng sợ, căng thẳng: “Sao vậy? Có phải có chỗ nào không thoải mái không? Anh đưa em đến bệnh viện.”

Nói xong muốn ôm cô đứng lên, vén mền mới phát hiện ra bụng cô không giống với lúc hần đi nữa, bụng đã rất to. Đáy mắt càng kích động, trong lòng hưng phấn.

Loan Đậu Đậu ôm cô hần, lắc đầu, hít mũi, giọng nó đứt quãng: “Em.....Em.....Em cho rằng anh sẽ không quay về nữa.”

Cơ thể Thạch Thương Ly cứng đờ, cúi đầu dùng gò má của mình cọ vào khuôn mặt cô, động tác mập mờ. Khoe miệng nở nụ cười cung chiều, giọng nói khàn khàn: “Làm sao như vậy chứ? Cô bé ngốc đừng suy nghĩ lung tung.”

“Ô ô.....Sao đột nhiên anh lại quay về?” Loan Đậu Đậu hai mắt đầy nước nhìn hần, quả thật không dám tin vào mắt mình, càng không biết tại sao lại khóc. Nhưng khi nhìn thấy hần, nhìn bộ dáng này, nước mắt bất tri bất giác chảy ra, ngay cả bản thân cũng không biết.

Thạch Thương Ly cầm tay cô, nhẹ nhàng dụ dỗ: “Ngaoan, buông tay, anh lên giường ngủ với em.”

Loan Đậu Đậu nghe lời buông tay ra. Không chớp mắt nhìn hần cởi quần áo, sợ một giây kế tiếp sẽ không thấy hần nữa. Thạch Thương Ly cởi áo khoác nhét vào tủ trên đầu giường, bàn tay tháo cả vạt, cởi giày lên giường nằm cùng cô. Loan Đậu Đậu ôm hần không ngừng cọ cọ vào ngực hần, toàn bộ nước mắt đều thấm ướt áo sơ mi của hần.

Khoảng mấy ngày chưa nghỉ ngơi, trên máy bay chỉ lo lắng cho cô nên không ngủ được, tất cả mọi lo lắng trong khoảnh khắc nhìn thấy cô đều biến mất.

Loan Đậu Đậu ngửa đầu nhìn hần rõ ràng mệt mỏi, bàn tay sờ cằm hần, râu ria làm cho tay cô hơi ngứa có chút đau. Thạch Thương Ly nắm tay cô đặt lên môi: “Xin lỗi, vội quá nên không có thời gian cạo râu, có phải làm em đau không?”

“Không có.” Loan Đậu Đậu nhỏ giọng trả lời hần, ánh mắt trong veo như nước, mím môi: “Sao đột nhiên anh lại quay về?”

Thạch Thương Ly nhìn cô chăm chăm một lúc lâu, sắc mặt phức tạp lắc đầu: “Không có gì, em ngủ cùng anh.” Cúi đầu hôn lên đôi môi anh đào của cô không cho cô có cơ hội nói chuyện, dịu dàng liếm cánh môi đỏ thắm của cô, cảm thấy cô không kháng cự, lúc này mới to gan cạy hàm răng cô, chiếm đoạt hương thơm, cảm giác thật quen thuộc.

Nụ hôn tràn miên, giống như nhớ nhung trong ba tháng cùng với tình yêu say đắm đều trút xuống.

Loan Đậu Đậu đáp trả nụ hôn của hần, hoàn toàn không giống với Thạch Lăng, nụ hôn của Thạch Lăng cực kỳ bá đạo, dường như muốn hủy diệt người khác. Nụ hôn của Thạch Thương Ly, có bá đạo cùng với dịu dàng, thậm chí có thể thấy tình yêu bên trong.

Cô thích nụ hôn của Thạch Thương Ly, thích cái cảm lồm chồm râu, thích mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người hần, thích tất cả mọi thứ thuộc về người đàn

ông này.

Loan Đậu Đậu còn đang đắm chìm trong thiên nhiên bỗng nhiên cảm giác có gì đó không đúng. Mở mắt thấy khuôn mặt trước mặt khép chặt hai mắt.....hắn ngủ rồi!

Loan Đậu Đậu không tức giận, chỉ dựa đầu vào, cẩn thận quan sát khuôn mặt hắn, ngón tay vuốt ve từng tấc da thịt hắn, quyến luyến, tương tư. Trên thế giới này không có gì hạnh phúc bằng việc thức dậy được nhìn thấy người mà ngày đêm mình mong nhớ.

Đôi tay ôm hông hắn, không quản hắn tắm hay chưa, đầu dựa vào ngực hắn, ngửi hơi thở quen thuộc yên tâm nhắm mắt, ngủ cùng hắn.

Loan Đậu Đậu mở mắt đã là hai giờ chiều, bụng đói kêu ùng ục. Ngẩng đầu, Thạch Thương Ly vẫn còn ngủ, không có dấu hiệu tỉnh dậy. Đưa tay sờ cảm hắn, không nhận được hôn môi hắn.....

Thạch Thương Ly bị cô đánh thức nhưng không mở mắt, hai tay dùng sức ôm cô. Khàn giọng hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Loan Đậu Đậu khẽ nhìn đồng hồ trả lời: “Hai giờ chiều.”

Thạch Thương Ly đột nhiên mở mắt ôm cô ngồi dậy, đôi mắt thoáng hiện một tia áy náy: “Xin lỗi, anh ngủ quên, có phải em rất đói không? Anh lập tức nấu cơm cho em”

Loan Đậu Đậu lắc đầu, nín lấy quần áo hắn: “Anh đi tắm rửa thay quần áo trước đi. Em nói người giúp việc nấu cơm”

Thạch Thương Ly sùng sốt, chợt nghĩ có lẽ cô thương hắn, đáy lòng thoải mái, tinh thần sáng láng, cúi đầu chạm môi cô, giọng nói cung chiêu: “Em nhớ mặc quần áo nhiều một chút rồi hãy xuống lầu.”

Loan Đậu Đậu gật đầu, nhìn hắn cầm áo tắm đi vào phòng tắm. Đi tới cửa Thạch Thương Ly không nhận được quay đầu nhìn cô, khóe miệng khẽ nở nụ cười, xoay người đi vào phòng tắm.

Loan Đậu Đậu nhéo má mình, có chút đau. Thật sự không phải nằm mơ, Thạch Thương Ly quay về, anh ấy đã quay về.

Xuống lầu Kỳ Dạ đang ngồi ở ghế chơi game, nghe thấy tiếng bước chân cũng không ngẩng đầu mở miệng: “Anh trai quay về rồi.”

Loan Đậu Đậu nhướn mi tò mò: “Sao cậu biết?”

Kỳ Dạ tròn mắt, giương cằm, ý bảo cô nhìn hành lý ở cửa. Xem như không thấy hàng lý cũng có điện thoại gọi cho cậu làm sao lại không biết chứ. Anh trai cũng thật lớn mật, dưới mắt ông nội cũng dám quay về, không sợ chọc ông nội giận sao.

Loan Đậu Đậu xoay người đi vào phòng bếp, thấy thức ăn đều đã được nấu để trong hộp giữ nhiệt, không khỏi cười: “Cảm ơn cậu Cappuccino.”

Kỳ Dạ ném máy chơi game sang một bên, giọng nói bình thường: “Cũng không phải tôi làm, cô cảm ơn tôi làm gì?” Cậu chỉ nói người giúp việc nấu đồ ăn nhiều một chút, để trong hộp giữ nhiệt, chờ bọn họ dậy có thể ăn.

Loan Đậu Đậu đi ra, len lén nhìn lên cầu thang thấy Thạch Thương Ly còn chưa xuống, đi đến bên cạnh Kỳ Dạ, nín ồng tay áo cậu cẩn thận hỏi: “Bọ Hung đâu?”

Kỳ Dạ biết cô đang lo lắng, méo miệng: “Yên tâm, hai ngày này hắn ta sẽ không về. Nếu như anh trai hỏi chuyện điện thoại phải nói không cẩn thận làm rớt trên sàn nhà, chúng ta phải nhất trí nói giống nhau nếu không anh ấy sẽ hoài nghi.”

Loan Đậu Đậu yên tâm, đôi tay nhéo mặt cậu: “Cappuccino, càng ngày cậu càng đáng yêu.”

Kỳ Dạ cau mày đẩy tay cô ra, xoa khuôn mặt đáng thương của mình rầm rì: “Ừ nịnh tôi đi. Tôi chỉ không hi vọng anh trai đánh nhau với Thạch Lăng chỉ vì cô! Muốn đánh nhau cũng phải vì mỹ nữ.”

Loan Đậu Đậu ôm gối đầu cười ha hả, mặc kệ cậu nói gì cũng không phản bác.

Thạch Thương Ly tắm xong thay quần áo thoải mái đi xuống, Loan Đậu Đậu cùng Kỳ Dạ đã ngồi vào bàn ăn. Kỳ Dạ đi tới bên cạnh hắn, nhẹ giọng nói: “Anh cứ như vậy quay về không sợ chọc ông nội giận sao?”

Thạch Thương Ly không trả lời, chỉ lạnh lùng lườm hắn một cái như đang cảnh cáo. Một tay nắm tay Loan Đậu đậu, dịu dàng nói: “Đói bụng lắm phải không, ăn từ từ thôi.”

Loan Đậu Đậu gật đầu, rất đói! Tại vì bây giờ không phải một người mà là hai người. Bảo bối trong bụng còn ăn nhiều hơn.....

Kỳ Dạ chép miệng, anh trai thật thiên vị! Còn chuẩn bị hỏi gì điện thoại chợt vang lên, cơ thể cương cứng. Len lén liếc nhìn bọn họ, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh. Nhấn phím nghe, nhỏ giọng nói: “Alo.....”

“Đậu Đậu có ở bên cạnh cậu không? Có thể nói cô ấy nghe điện thoại không?” Bên kia truyền đến giọng nói mệt mỏi.

Kỳ Dạ có chút không thoải mái trong lòng, Thẩm Nghị gọi điện thoại cho cậu tìm Bánh bao đậu làm gì? Chần chờ một chút rồi đưa điện thoại choa Bánh bao đậu đang mãi gặm chân gà: “Tìm cô.”

“Tìm tôi?” Loan Đậu Đậu kinh ngạc, mờ mịt nhìn Thạch Thương Ly, nhận điện thoại: “Alo, tôi là Loan Đậu Đậu.”

“Là tôi.”

“Thẩm Nghị?” Loan Đậu Đậu tròn mắt nhìn Thạch Thương Ly hỏi: “Tìm tôi có chuyện gì sao?”

“Bây giờ cô có thể đến XXOO đường đón tôi không? Tôi không gọi được cho cô.” Giọng nói trầm thấp của Thẩm Nghị vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105

“Hôm qua điện thoại của tôi bị rút bẻ. Bây giờ tôi sẽ đến ngay, anh chờ một chút.” Loan Đậu Đậu không hỏi, trực tiếp cúp điện thoại. Cầm khăn giấy lau miệng, hốt hoảng đi lấy ví tiền và chìa khóa.

Thạch Thương Ly cùng Kỳ Dạ sừng sốt một chút, đứng lên, không hẹn mà cùng mở miệng: “Có chuyện gì vậy?”

“Thẩm Nghị xảy ra chuyện. Mắt anh ấy không nhìn thấy, bây giờ muốn em đến đón anh ấy.” Loan Đậu Đậu vội vã chạy đi thay giày.

Thạch Thương Ly đi lên nắm tay cô, giọng nói trầm thấp tinh táo: “Bây giờ bụng em đã lớn, đừng đi lung tung, để anh đi đón cậu ấy.”

“Không được.” Loan Đậu Đậu phủ định hoàn toàn, nhìn Thạch Thương Ly lại nhìn Kỳ Dạ đứng ở phía sau, hít sâu một hơi: “Thẩm Nghị là người có lòng tự ái rất cao, không phải hai người không biết. Tại sao anh ấy không gọi cho ai khác lại gọi cho em? Nói rõ ra là anh ấy hết cách rồi, lại không muốn bị người khác nhìn thấy về nhếch nhác của bản thân. Nếu hai người thay em đi, hoặc đi theo em, anh ấy sẽ rất khó chịu. Yên tâm, em không sao.”

Thạch Thương Ly thoáng ngỡ ngàng, không phải người ta mang thai độ thông minh thường hạ thấp sao? Sao cô mang thai lại trở nên hoàn toàn ngược lại? Nhưng không thể phủ nhận cô nói hoàn toàn đúng.....Móc điện thoại từ trong túi ra đưa cho cô: “Vậy em cẩn thận một chút, nhớ gọi điện thoại cho anh, khi về anh đến đón em.”

“Ừ.” Loan Đậu Đậu gật đầu, cầm điện thoại đi ra bên ngoài.

Thạch Thương Ly nhìn cô đi xuống, thậm chí thông qua cửa sổ nhìn cô lên xe. Nếu như là người khác, hẳn sẽ không để Đậu Đậu ôm bụng bự đi đón thế nhưng đó lại là Thẩm Nghị, là anh em của hắn, Đậu Đậu cũng dành tình cảm cho anh ta rất nhiều, cho dù hắn không đồng ý, Đậu Đậu vẫn sẽ kiên trì muốn đi. Vậy không bằng để cô đi đón người.

Sắc mặt Kỳ Dạ trắng bệch, trong lòng không dễ chịu cùng lo lắng. Anh ta xảy ra chuyện gì? Tại sao muốn Bánh bao đậu đi chứ không phải cậu? Bánh bao đậu như vậy còn hiểu rõ anh ta, cậu không cách nào hiểu rõ người đàn ông đó.

Thạch Thương Ly quay đầu vỗ vai cậu an ủi: “Yên tâm đi, bọn họ không có việc gì.”

“Anh, anh không ghen tỵ Bánh bao đậu hiểu Thẩm Nghị như vậy sao?” Kỳ Dạ không nén được tò mò, bởi vì Thạch Thương Ly cũng không phải người đàn ông rộng lượng như vậy, ngược lại là người đàn ông muốn giữ lấy người phụ nữ của mình. Tại sao hắn lại dễ dàng tha thứ Bánh bao đậu hiểu rõ cùng quan tâm Thẩm Nghị như vậy?

Thạch Thương Ly khẽ cười, hơi hột nói: “Đó là chuyện của bọn họ chúng ta sẽ không hiểu. Tôi chỉ xác định Thẩm Nghị sẽ không làm cô ấy tổn thương, cô ấy sẽ không yêu Thẩm Nghị là được rồi.”

Im lặng quay người đi lên lầu.

Kỳ Dạ đứng tại chỗ suy nghĩ lời nói của Thạch Thương Ly, không thể không bội phục cơ trí của Thạch Thương Ly. Người đàn ông này không chỉ có mãnh liệt muốn giữ lấy mà còn năng lực phân tích và sự tinh táo cực mạnh.

Thật ra Thạch Thương Ly còn một câu chưa nói với Kỳ Dạ, Thẩm Nghị thích Đậu Đậu nhưng người anh ta yêu là cậu đấy Kỳ Dạ.

Loan Đậu Đậu đi xe đến chỗ Thẩm Nghị nói, ở một quầy bán đồ lật vật cũ rách tìm được Thẩm Nghị. Trogn nháy mắt thiếu chút nữa nhận không ra,

khuôn mặt Thẩm Nghịch mệt mỏi, chân mày nhíu lại, môi mỏng mím chặt, áo vết đất tiền rách burom chỉ còn áo sơ min, quần tây dính bùn đất, lòng bàn tay còn bị thương.

“Trời ạ! Sao anh lại tới chỗ này? Soa lại biến thành như vậy?” Loạn Đậu Đậu tròn mắt há hốc mồm, vẫn không thể tin được. Khóc trách anh ta không muốn tìm ai khác, bộ dáng chật vật làm sao Thẩm Nghịch có thể để cho người khác nhìn.

Thẩm Nghịch nghe thấy giọng nói của cô, nhìn thấy mờ mờ cô đang đi về phía anh ta, thần kinh căng thẳng chợt thả lỏng. Mặt không chút thay đổi, giọng nói lạnh nhạt: “Cô trả tiền cho ông chủ trước rồi đưa tôi về.”

Loạn Đậu Đậu như trong mộng giờ mới tỉnh, vội vàng gạt đầu, đưa tiền cho ông chủ, dắt tay anh ta lên xe.

Tuy rằng Thẩm Nghịch nhìn nhếch nhác nhưng vẻ mặt vẫn như cũ, con ngươi lạnh lùng giống như đang cực lực kiềm nén cái gì. Môi mím lại đóng nhiều lần nhưng không nói câu nào.

Loạn Đậu Đậu lấy từ trong túi ra chai nước cùng khăn giấy thấm ướt nhẹ nhàng lau bàn tay bị thương của anh ta “Cái gì cũng đừng nói.....Chờ về nhà rồi hãy nói.”

Thẩm Nghịch gạt đầu, nghiêng đầu hướng ra cửa sổ. Quả nhiên.....Loạn Đậu Đậu là người hiểu rõ con người anh ta nhất.

Về đến nhà Thẩm Nghịch, Loạn Đậu Đậu đưa anh ta về phòng trước, sau đó xem nhà Thẩm Nghịch như nhà mình, thứ gì cũng có thể dễ dàng tìm được, mặc dù bụng bự đi lại có chút bất tiện nhưng không làm khó được cô. Đến phòng thì Thẩm Nghịch đã tắm rửa thay quần áo sạch sẽ, chỉ là nút áo cài lệch, có thể biết, hôm nay Thẩm Nghịch xảy ra chuyện khiến anh ta mất tập trung, nên tay anh ta mới cài sai như vậy.

Loạn Đậu Đậu để hộp thuốc ở một bên, đưa tay cởi nút áo anh ta cài lại cho đúng. Cầm tay anh ta, dùng thuốc xử lý vết thương.

Thẩm Nghịch căng thẳng vẫn không lên tiếng, chỉ im lặng để Loạn Đậu Đậu giầy vò, trong không gian chỉ còn lại tiếng hít thở của hai người, không có cảm giác tồn tại.

“Được rồi, anh đói không? Tôi nấu com cho anh ăn.” Loạn Đậu Đậu vừa thu dọn đồ đạc vừa nói.

Thẩm Nghịch nghiêng đầu, nắm tay cô, giọng trầm thấp: “Tôi có thể ôm cô một chút không?”

Giọng nói khàn khàn tràn đầy mờ mịt, còn có bi thương làm người ta không khỏi chua xót.

Loạn Đậu Đậu sùng sốt, không chần chừ nắm tay anh ta nói: “Dĩ nhiên có thể, chẳng qua bụng tôi lớn, anh đừng ép bảo bối là được.”

Một giây tiếp theo Thẩm Nghịch giang hai cánh tay nhẹ nhàng ôm cô vào ngực, vùi đầu trên vai cô, ngửi hương thơm từ mái tóc cô, còn có mùi sữa thơm trên người cô. Hoảng loạn cũng từ từ bình tĩnh lại. Cổ họng đau nói không nên lời, hốc mắt ửng đỏ nhưng không có bất cứ vật gì chảy xuống.

Loạn Đậu Đậu bị anh ta ôm, đôi tay nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng anh ta như dỗ một đứa trẻ, cái gì cũng không hỏi, cái gì cũng không nói. Nếu như Thẩm Nghịch muốn nói, tự nhiên sẽ cho cô biết. Bây giờ anh ta chỉ cần một người ở bên cạnh mà thôi.

Một lúc sau rốt cuộc Thẩm Nghịch buông cô ra, mím môi nói: “Nấu đồ cho tôi ăn đi.”

“Ừ.” Loạn Đậu Đậu đứng dậy đi vào phòng bếp, nhà Thẩm Nghịch vẫn vắng lạnh như cũ, trong tủ lạnh không có gì, nhìn là biết lâu rồi chưa nấu com, bởi vì rau dưa héo hết, không còn tươi. Tiện tay cầm trứng gà và cà chua đi nấu mì.

Thẩm Nghịch ngồi trước bàn ăn, mùi thơm bốc lên không khỏi mỉm cười: “Vẫn là tay nghề của cô tốt nhất.”

Loạn Đậu Đậu ngồi trước mặt anh ta, đôi đũa đặt ở vị trí cố định chứ không để trong tay anh ta. Hành động như vậy là duy trì thói quen của anh ta để không đụng lòng tự ái của anh ta. “So với đầu bếp năm sao của Phân Ruồi thì tay nghề của tôi có là gì.”

Thẩm Nghịch cười, cúi đầu ăn mì không nói chuyện nữa.

Loạn Đậu Đậu nhìn anh ta ăn, trong lòng thoải mái. Thẩm Nghịch khó ở chung với người khác, Kỳ Dạ bị anh ta làm cho tức không chịu được nhưng cô lại có thể ở chung với anh ta, khi anh ta chột vật nhất liền nhớ tới cô, rõ ràng cô cũng là bạn tốt của anh ta.

Hình như Thẩm Nghịch rất đói, ăn hết một bát mì, thậm chí nước mì cũng không còn. Loạn Đậu Đậu hít hà: “Mấy ngày rồi anh chưa ăn com?”

“Bắt đầu từ tối hôm qua.”

Loạn Đậu Đậu nhin không được tròn mắt: “Anh muốn giảm cân đi tham gia tiếng hát truyền hình sao?” Từ tối qua không ăn com.

“Cô cảm thấy thế nào?” Thẩm Nghịch hỏi ngược lại.

Lại nữa, nếu như không muốn trả lời anh ta sẽ nói sang chuyện khác hoặc hỏi ngược lại.

“Còn đói không? Có muốn tôi nấu nữa không?” Loạn Đậu Đậu quan tâm hỏi. Vốn dĩ mất ngủ, còn không ăn com muốn hành hạ dạ dày đến chết sao?

Thẩm Nghịch nhẹ nhàng lắc đầu, có chút chần chừ, một lúc sau mới mở miệng: “Cậu ấy có khỏe không?”

“Cậu ấy?” Loan Đậu Đậu nhú mày, biết rõ còn hỏi: “Cậu ấy nào? Phân ruồi, Bọ Hung hay là.....” Không nói tên Kỳ Dạ.

“Đậu Đậu.....” Thẩm Nghịch kêu tên cô, giọng nói tràn đầy bất đắc dĩ. Tối hôm qua cậu ấy gọi điện thoại cho anh ta, tâm tình rất lạ, anh ta cả đêm lo lắng không ngủ được. Sáng sớm đi làm rồi gặp chuyện ngoài ý muốn nhưng vẫn không yên tâm.

Loan Đậu Đậu le lưỡi không chọc anh ta nữa: “Gần đây Cappuccino rất tốt, ăn ngon ngủ ngon, hơn nữa cậu ấy còn học nấu cơm! Rất kỳ quái.....” Cái loại ngu ngốc kia lại muốn học nấu cơm, không biết phòng bếp bị phá tan hoang mấy lần. Dĩ nhiên còn không ít lần bị Bọ Hung đánh!

“Ừ.” Thẩm Nghịch chỉ đáp một tiếng giống như không phản đối.

Loan Đậu Đậu đi lên trước, ngón trỏ vuốt chân mày anh ta chăm chọc: “Anh và Phân Ruồi sao lại thích nhú mày như vậy? Không biết như vậy là mau già sao?”

Thẩm Nghịch khẽ bất đắc dĩ cười: “Tôi với Thương Ly đều đã ba mươi tuổi.”

“Không phải còn thiếu chút nữa sao.” Loan Đậu Đậu mặt dày không thừa nhận Thạch Thương Ly là một anh già.....Dù sao nhìn bọn họ không khác gì người hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, không có dấu vết của ba mươi tuổi. Không có nếp nhăn, không có bụng bìa.....

Thạch Lăng nhú mắt, lông mi run rẩy, đầu thoáng hiện một vài hình ảnh. Khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng, đáy mắt đầy phức tạp khiến Loan Đậu Đậu không hiểu. Anh ta giờ cánh tay lên, bàn tay nhẹ nhàng xoa đầu cô.

“Hôm nay tôi bị người ta lừa đến đó, điện thoại di động cùng ví tiền đều bị lừa mất. Tôi không biết chỗ đó lại nhìn không rõ. Không dễ dàng tìm chỗ nào có điện thoại, tôi không muốn bị người khác nhìn thấy vẻ nhếch nhác của mình nên gọi cho cô.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106

Giọng anh ta thì thầm giống như đang giải thích.

“Nhưng.....” Loan Đậu Đậu nghi ngờ hỏi: “Anh thông minh như vậy sao lại bị lừa chứ?”

Sắc mặt Thẩm Nghịch không tự nhiên, khóe miệng nở nụ cười khổ sở: “Là tôi nợ cô ấy. Cho nên dù biết rõ bị lừa nhưng vẫn đi.”

“Uh.” Loan Đậu Đậu cái hiểu cái không gật đầu, sau đó cười: “Không sao! Đã qua rồi! Dù ở đâu lúc nào nếu anh gọi tôi đều sẽ đến.”

“Loan Đậu Đậu.”

“Hà?”

“Sao cô lại tốt với tôi như vậy?” Thẩm Nghịch nhỏ giọng hỏi, ánh mắt khốn khổ. Nếu chỉ bởi vì anh ta là anh em tốt với Thạch Thương Ly, cô hoàn toàn không phải làm như vậy.

Loan Đậu Đậu xem thường: “Đối xử tốt với anh cũng cần có lý do sao?” Nắm tóc suy nghĩ một lát, thấy sắc mặt anh ta càng mù mờ hơn, lại nói: “Nếu nhất định cứ phải có lý do có thể bởi vì tôi cảm thấy anh rất giống người kia.”

“Người kia?” Thẩm Nghịch có chút hiếu kỳ với lời nói của cô, người kia là ai.

“Ha ha.....Chỉ là người không quan trọng. Anh yên tâm, Phân Ruồi biết tôi tới đây, cho nên không sợ anh ấy hiểu lầm.” Không biết có phải cô có ý chuyển sang Thạch Thương Ly hay không.

“Cậu ấy quay lại rồi?” Thẩm Nghịch giật mình, không nghĩ tới Thạch Thương Ly không nói gì đã quay về.

“Đúng vậy! Tôi cũng sợ hết hồn! A, không nghe anh nói nữa, tôi phải nhanh về. Anh không sao chứ? Nếu như có chuyện gì thì cứ gọi điện thoại cho Kỳ Dạ tìm tôi.” Loan Đậu Đậu đứng lên, vội vã chuẩn bị đồ về.

Thẩm Nghịch đưa cô tới cửa, khi cô muốn mở cửa thì bàn tay ấm áp lại nắm tay cô, mím môi nói: "Đậu Đậu, nếu như bạn Kỳ làm cô bị thương hãy tha thứ cho cậu ấy. Cậu ấy còn trẻ....."

Loan Đậu Đậu ngửa đầu nhìn anh ta, cảm thấy kỳ quái. Cả Thẩm Nghịch và Kỳ Dạ đều nói giống nhau, có chuyện gì Thẩm Nghịch biết mà cô không biết sao? "Yên tâm, bây giờ Kỳ Dạ đối với tôi rất tốt. Mặc dù không gọi chị dâu nhưng cũng rất tôn trọng. Ha ha!"

Vỗ vỗ vai anh ta, xoay người ra khỏi phòng. Sau khi đóng cửa thì không nhìn được lác đầu, không nhìn được nói thầm: "Rõ ràng là lo lắng cùng quan tâm tới Kỳ Dạ, sao lại còn đẩy cậu ấy ra xa."

Lúc đi tới đường lớn thấy bóng dáng quen thuộc phía xa, Loan Đậu Đậu hưng phấn vẫy tay: "Cappuccino.....Cappuccino....."

Kỳ Dạ xoay người thấy Loan Đậu Đậu lập tức chạy đến, thờ hồn hèn nói: "Cô không sao chứ?" Nói với Loan Đậu Đậu nhưng nhìn cửa nhà Thẩm Nghịch.

"Là Thẩm Nghịch không sao mới đúng chứ?" Loan Đậu Đậu khề cười, đi lên hỏi: "Có phải cậu rất lo lắng cho Thẩm Nghịch không?"

"Tôi làm gì có." Kỳ Dạ không chịu thừa nhận. "Tôi lo lắng cho cô, bụng to như vậy làm sao có thể chăm sóc một người mù. Còn không gọi điện thoại cho chúng tôi, không biết chúng tôi lo lắng cho cô sao."

Loan Đậu Đậu nhăn mũi, không tin cậu nói thật "Cậu thật sự không muốn biết Thẩm Nghịch thế nào sao?"

"Stop!" Kỳ Dạ rậm rì: "Ai quan tâm người mù chết tiết đó chứ."

"A, vậy thì thôi, chúng ta về nhà thôi." Loan Đậu Đậu đi về phía trước, để Kỳ Dạ phía sau lưng.

Kỳ Dạ quay đầu nhìn cánh cửa đóng kín, đứng bên ngoài nhưng không có dũng khí đến gõ cửa. Đã nói hẹn gặp lại thì còn gì để nói. Cho dù anh ta gọi điện thoại cho cậu cũng là tìm Bánh bao đậu, không phải tìm cậu.

Anh ta tin tưởng Bánh bao đậu chứ không phải cậu.

Điều này làm cậu đau lòng, ừ ừ cúi đầu đi theo Loan Đậu Đậu mãi cho khi lên xe, Loan Đậu Đậu cũng không nói chuyện. Nghiêng đầu nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, ánh mắt liếc nhìn Kỳ Dạ đang mất hồn.

Rõ ràng rất quan tâm nhau tại sao lại không thừa nhận, lại không để cho đối phương biết!

Nghĩ đi nghĩ lại khóe miệng liền không nhìn được nở nụ cười tà ác. Kỳ Dạ ngồi một bên nhìn hoảng sợ, kéo kéo áo cô: "Anh ta.....Hôm nay thế nào?"

"Hả? Ài?" Loan Đậu Đậu giả ngu, ánh mắt ngu ngơ nhìn cậu cực kỳ vô tội.

Kỳ Dạ cắn răng nghiêng lợi: "Bánh bao đậu! Cô giả ngu trước mặt anh trai và Thạch Lăng thì được chứ đừng giả ngu trước mặt tôi."

"Ăn tôi sao? Cho tới bây giờ tôi không thích ăn tôi!"

"Bánh bao đậu!" Kỳ Dạ cực kỳ tức giận quát. Biết rõ bây giờ cậu rất lo lắng cô còn không nói! Nếu không phải trong bụng cô có bảo bối cậu lập tức đánh cô.

Loan Đậu Đậu cười gian xảo, vỗ vai cậu ôn tồn nói: "Đừng nóng! Tôi nói là được chứ gì! Anh ấy bị người ta lừa ra ngoài, không có tiền, không có điện thoại đi động, đi rất lâu mới tìm thấy chỗ có điện thoại. Đoán chừng ngã mấy lần cho nên đáng về có chút chật vật."

Kỳ Dạ kinh ngạc: "Lão hồ ly đó mà cũng bị người khác lừa sao?"

Loan Đậu Đậu làm mặt quỷ không nói nữa. Dù sao cô vẫn chưa biết "cô ấy" qua lời anh ta nói có quan hệ gì với anh ta! Nếu như là người yêu cũ của Thẩm Nghịch nói ra Kỳ Dạ sẽ rất đau lòng!

Kỳ Dạ khoanh tay trước ngực, chất vấn: "Không phải cô lừa tôi chứ?"

"Tôi giống loại người như vậy lắm sao?"

"Không giống." Kỳ Dạ nghiêm túc trả lời, cô còn chưa kịp đắc chí đã bổ sung một câu: "Căn bản cô chính là loại người này!"

"....."

Loan Đậu Đậu bình an về đến nhà, Thạch Thương Ly đang họp hội đồng trong phòng đọc sách. Cô bung cà phê trốn ở cửa, qua khe cửa nhìn thấy sắc mặt hần không tốt, cực kỳ khó chịu, thậm chí giọng nói còn lạnh lùng gấp mười lần bình thường! Làm cho không khí trong phòng giống như ở Bắc Cực.

Thạch Thương Ly nhìn bóng dáng đứng trước cửa, khề nói: "Cứ như vậy, chờ tôi quay về rồi nói." Tắt video, nói ra ngoài: "Còn không đi vào?"

A, bị phát hiện rồi!

Loan Đậu Đậu đẩy cửa vào, le lưỡi, đặt cà phê trên bàn, thấy máy tính đã tắt: “Còn đang bận sao?”

“Không sao.” Thạch Thương Ly cầm tay cô để cô ngồi trên đùi, liếm bả vai cô, thuận miệng hỏi: “Thẩm Nghịch không sao chứ?”

“Ừ.” Loan Đậu Đậu gật đầu, thuận miệng trả lời: “Có xảy ra một chút chuyện không vui nhưng anh ấy không chịu nói với em.”

“Cậu ấy là người sống nội tâm, có thể để cho em nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của mình chứng tỏ cậu ấy tín nhiệm em. Đậu Đậu, anh ta đối với em khác những người khác.” Thạch Thương Ly không biết tại sao hẳn lại nói những lời này. Mặc dù bản thân hẳn biết rõ Thẩm Nghịch thích đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Chương 108

Loan Đậu Đậu tròn to hai mắt, long lanh trong suốt, không chút nào che giấu, méo miệng hỏi: “Cho nên?”

Thạch Thương Ly chỉ xoa đầu cô cười: “Không có gì.”

Loan Đậu Đậu cũng không hỏi gì nữa, chỉ chọc cánh tay hắn, nhỏ giọng hỏi: “Có phải anh phải quay về pháp không?”

“Ừ. Hơn nữa tôi mai phải đi.” Thạch Thương Ly thấp giọng nói, như ẩn như hiện sự đau lòng, bàn tay xoa bụng cô, xin lỗi nói: “Trong lúc em khổ cực nhất anh lại không thể ở bên em, xin lỗi! Em vất vả rồi.”

Loan Đậu Đậu hất đầu, ánh mắt nghiêm túc nhìn hắn: “Không sao! Anh bận rộn! Nhưng khi bảo bố ra đòi anh nhất định phải quay về. Anh phải theo em vào phòng sinh nếu không em sẽ giết chết anh.”

Thạch Thương Ly cười, gật đầu: “Nhất định anh sẽ về trước khi bảo bố ra đòi.” Điểm này không cần Loan Đậu Đậu nhắc nhở, hắn sẽ nhớ. Nói thế nào thì đứa bé trong bụng Loan Đậu Đậu cũng là con hắn, hắn phải cùng cô chứng kiến đứa bé này ra đời.

Loan Đậu Đậu ôm cổ hắn cười hi hi, bởi vì mang thai được ăn ngon nên mập cũng mập một chút, khi cười đáng vẻ rất ngây ngô.

Chỉ là khi Thạch Thương Ly ôm cô rất dễ chịu, ôm khuôn mặt cũng thoải mái hơn trước. Chỉ là bên Pháp chưa thu xếp xong, thậm chí về sau chuyện càng ngày càng nhiều, hẳn rất muốn ở bên cạnh cô, bỏ lại mọi thứ không làm gì hết nhưng như vậy sẽ đem lại phiền toái cho Đậu Đậu cho nên hẳn không thể làm như vậy.

Âm thầm than thở, một tay ôm eo cô, một tay bụng ly cà phê lên uống, hương vị lan tràn trên đầu lưỡi, khoe miệng khẽ cười, nụ cười xuất phát từ trái tim. Chỉ có vợ hắn pha cà phê là ngon nhất, hẳn ở Pháp uống rất nhiều loại cà phê nhưng không có loại nào làm hắn hài lòng.

Thạch Lăng vẫn chưa quay về, bù đầu vào công việc để trốn tránh. Hắn ta biết Thạch Thương Ly quay về cho nên giờ phút này càng không quay về. Nếu đem phiền toái cho Đậu xanh nhỏ thì thật khó coi.....Hắn ta từ đầu đến cuối vẫn cô độc, vốn dĩ vẫn cho rằng Đậu xanh nhỏ sẽ đem lại ấm áp cho hắn ta, lại không nghĩ tới muộn một bước.....

Điện thoại trong phòng làm việc không ngừng kêu, một lần lại một lần vang lên chính là không từ bỏ ý định. Hắn ta không vui cau mày, dập điện thoại vào gạt tần, nhấn hands-free nóng nảy quát: “Xong chưa? Không phải nói hôm nay không muốn gặp bất kỳ ai sao?”

“Thạch Lăng!” Giọng nói trầm thấp già nua phát ra từ điện thoại, vang lên trong phòng làm việc. Thạch Lăng ngẩn ra, sắc mặt trắng bệch, đôi tay để trên bàn, duy trì tư thế nghiêng người không nhúc nhích.

Thạch Thương Ly đưa Đậu Đậu đi kiểm tra, đứa bé rất khỏe mạnh trừ Đậu Đậu quá nặng, nếu tiếp tục như vậy lúc sinh sẽ gặp nguy hiểm. Lúc bác sĩ nói chuyện, Loan Đậu Đậu cúi đầu, bẻ ngón tay, không ngừng đầu cũng biết sắc mặt Thạch Thương Ly.....xanh mét!

Lúc trên xe về Loan Đậu Đậu ngồi cách xa hẳn nhất! Tay không ngừng xoa bụng nói thầm với bảo bố: “Bảo bố, nếu như lát nữa ba con mắng mẹ, con nhất định phải đá để phản kháng! Con phải biết bây giờ con ở trong bụng mẹ, con không giúp mẹ mà ủng hộ ba con, cẩn thận sau khi ba con đi mẹ liền bỏ đói con ba bốn ngày! Có nghe không? Ngoan, nhất định con nghe thấy.”

“Loan Đậu Đậu!” Giọng nói âm trầm của Thạch Thương Ly vang lên, cô khẽ rùng mình, ngừng đầu chột dạ cười: “Có!”

“Gần đây em làm gì?” Ánh mắt sắc bén của Thạch Thương Ly nhìn cô, nếu dám nói dối một câu xem hấn sẽ xử cô thế nào!

“Hả.....” Loan Đậu Đậu nuốt nước miếng, xoa bụng mong đợi bảo bối động! Khi ánh mắt hấn ngày càng lạnh lẽo: “Ăn cơm, ngủ, đi bộ.....”

“Thật sự em có đi bộ sao?” Thạch Thương Ly không tin.

“Thật sự có.” Loan Đậu Đậu thè son sát gât đầu, không phải mỗi lần đi mười phút liền kêu mệt sao. Sau đó Kỳ Dạ không chịu nổi cô liền đi thẳng về nhà. Bảo bối, mau đá mẹ!

Tin lời cô nói thì không phải là Thạch Thương Ly, đuôi cánh tay dài nâng khuôn mặt cô, cảnh cáo nói: “Lúc về rèn luyện thật tốt cho anh, ăn mập như vậy, có phải muốn làm heo không?”

Loan Đậu Đậu uất ức: “Cũng biết anh ghét em mập.....Ghét em mập nên tìm đến các cô gái Pháp! Người ta không mập còn có ngực bự.....” Đáng ghét, hấn lại ghét cô mập, cũng không biết là ai làm cô mang thai nên trở nên mập như vậy!

“Em, em!” Thạch Thương Ly bắt đắc dĩ ôm khuôn mặt cô: “Chẳng lẽ vừa rồi em không nghe thấy bác sĩ nói gì sao? Lỡ tai để ở đâu? Em không vận động, cơ thể quá ký lúc sinh sẽ gặp nguy hiểm, vì cơ thể khỏe mạnh em phải rèn luyện cho tốt, đừng giống như heo cả ngày ăn rồi ngủ không vận động.”

“Em có vận động! Nhưng mỗi lần đi hai bước liền thở hổn hển, rất mệt!” Loan Đậu Đậu cong miệng lấy cớ, dù sao chính là không muốn vận động.

Thạch Thương Ly bắt đắc dĩ than thở, bắt đầu suy nghĩ sâu xa, nghĩ xem phải làm thế nào cô mới chịu vận động. Một ngày một trăm tẽ cũng không dụ được cô. Buổi tối tìm Kỳ Dạ thương lượng một chút, cô không thể cứ mập như vậy, đoán chừng bảo bối không hấp thu được bao nhiêu chất đều vào cơ thể cô hết.

Loan Đậu Đậu xoa bụng, âm thầm quyết định chờ Thạch Thương Ly đi liền lập tức ngược đãi con hấn, bảo bối xấu xa còn chưa ra đời đã về phía ba! Đáng ghét.....

Đến buổi tối ăn cơm Thạch Thương Ly vẫn không thấy Thạch Lăng quay về, không khỏi mở miệng hỏi: “Sao hai ngày rồi Thạch Lăng không về?”

Loan Đậu Đậu thấp thòm trong lòng, liếc mắt nhìn Kỳ Dạ, da đầu tê dại. Kỳ Dạ gặm móng heo, mặt bình thường nói: “Hình như bởi vì XX nên quên việc, hai ngày nay bị thư ký bắt ở công ty làm việc học mầu!”

Thạch Thương Ly gât đầu, không nghi ngờ gì. Một là bởi vì Kỳ Dạ là em trai hấn, hai là Thạch Lăng không phong lưu mà chuyên tâm làm việc mới gọi là “Không bình thường”.

Ăn cơm xong Thạch Thương Ly đuổi Loan Đậu Đậu lên lầu, quay đầu nói với Kỳ Dạ đang dọn dẹp: “Cậu không được nuông chiều cô ấy, bác sĩ nói cơ thể quá ký lúc sinh sẽ gặp nguy hiểm. Tôi phải đi, nhớ đưa cô ấy đi dạo nếu không tôi nói với ông nội cậu đồng tính luyến ái.”

Kỳ Dạ dừng mọi động tác, tối sầm mặt: “Anh, em là em trai anh.” Hấn không thể đối xử với cậu như vậy! Nếu như ông nội biết, lập tức cậu phải cưới một người phụ nữ cậu không yêu làm vợ.

Thạch Thương Ly âm trầm nói: “Chính bởi vì cậu là em trai tôi, tôi mới giao cô ấy cho cậu. Biết không?”

“Biết.” Kỳ Dạ cắn răng nghiêng lợi nói. Nếu không phải cô ấy là vợ hấn, hấn nghĩ rằng cậu sẽ tự nguyện phục vụ cô sao?

Hơn bảy giờ Kỳ Dạ cùng Thạch Thương Ly đưa Loan Đậu Đậu đi dạo, xe chạy ngược chiều chợt dừng lại, Thẩm Nghịch xuống xe. Kỳ Dạ mắt tự nhiên, đứng cạnh Loan Đậu Đậu không nói một câu. Loan Đậu Đậu hưng phấn gào khóc gọi: “Thẩm Nghịch, anh đến thật đúng lúc! Chúng ta về nhà uống trà đi!” Như vậy không cần đi bộ nữa.

Ánh mắt lạnh lùng của Thạch Thương Ly bắn qua, Đậu Đậu như đứa con ngoan ngậm miệng lại. Bộ dáng tội nghiệp, ánh mắt oán nhìn Kỳ Dạ để cậu mở miệng nói một câu. Kỳ Dạ hoàn toàn không thấy cũng không nghe thấy gì. Chỉ đứng cúi đầu nhìn mũi giày.

“Sao cậu lại tới đây?” Thạch Thương Ly nhàn nhạt hỏi.

“Nghe nói cậu quay về cũng không thông báo một tiếng.” Lời nói của Thẩm Nghịch có rất nhiều hàm ý.

Thạch Thương Ly đi lên vỗ vai anh ta giống như qua động tác này nói lên đáp án của hấn. “Tôi đột nhiên quay về hơn nửa một lát nữa lại đi. Không kịp nói cho cậu biết.....”

Thẩm Nghịch gât đầu trầm mặc không nói.

“Tôi cùng Vật nhỏ đi bộ cậu có muốn đi cùng không?” Thạch Thương Ly đề nghị, ánh mắt liếc nhìn cô: “Đừng tưởng rằng Thẩm Nghịch đến anh sẽ bỏ qua cho em.”

Ánh mắt Loan Đậu Đậu nhìn Thẩm Nghịch với hy vọng cuối cùng: “Thẩm Nghịch, anh rất mệt đúng không? Chúng ta về nhà ngồi nghỉ một chút.”

“Tôi nghỉ ngơi một ngày rồi, đi bộ một chút cũng tốt.” Đối với lời cầu xin của Loan Đậu Đậu Thẩm Nghịch làm như không thấy!

Cuối cùng Loan Đậu Đậu chỉ có thể tội nghiệp bị Thạch Thương Ly đưa đi bộ mà Thẩm Nghịch bởi vì nhìn không rõ nên không theo kịp bọn họ, Kỳ Dạ không nói lời nào đi sau anh ta, ánh mắt nhìn chăm chú chân anh ta, chỉ sợ có thứ gì đó khiến anh ta vấp té.

Không khí thật kỳ quái.

“Kỳ Dạ.....”

“Hả?” Kỳ Dạ chợt ngẩng đầu nói phát hiện anh ta đã dừng lại mà cậu thiếu chút nữa đụng vào anh ta. “Sao vậy? Đột nhiên dừng lại cũng không nói?”

Sắc mặt Thẩm Nghịch bất đắc dĩ: “Tôi gọi cậu nhiều lần.”

“A, tôi đang suy nghĩ nên không nghe thấy, có chuyện gì?” Dưới ánh đèn mờ mờ anh ta nhìn thấy sắc mặt Kỳ Dạ không rõ lắm.

Ánh mắt Thẩm Nghịch âm u, bàn tay nâng lên xoa đầu cậu, than thở: “Làm sao cậu lại để người khác không yên lòng chút nào?”

Im lặng, xoay người tiếp tục đi về phía trước.....

Kỳ Dạ sững sờ, ánh mắt nhìn chăm chăm cơ thể cô độc phản chiếu dưới mặt đường, có chút cô đơn, có chút vắng vẻ, da đầu bị anh ta chạm đến nóng bỏng, cơ thể cứng ngắc, không thể nhúc nhích, đầu óc trống rỗng, bên tai chỉ còn lời anh ta nói trước khi bỏ đi.

Làm sao cậu lại để người khác không yên lòng chút nào!

Làm sao cậu lại để người khác không yên lòng chút nào!

Làm sao cậu lại để người khác không yên lòng chút nào!

Thẩm Nghịch, anh đang lo cho tôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đới Bụng: Thở Trống Mờ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108

Kỳ Dạ khẽ nở nụ cười, ngay cả bản thân cũng không phát hiện ra, cả người thay đổi, đi sau anh ta không nói một lời, hưởng thụ vẻ đẹp của buổi tối.

Thạch Thương Ly bay chuyển mười một giờ tối cho nên chín giờ hán dụ dỗ Đậu Đậu lên giường không cho phép cô đến sân bay.

Loan Đậu Đậu nằm trên giường ánh mắt tội nghiệp nhìn hán, cẩn thận hỏi: “Bảo bối ra đời anh sẽ về chứ?”

“Yên tâm, anh đồng ý với em nhất định sẽ quay về.” Thạch Thương Ly vuốt đầu cô, cúi đầu hôn lên trán cô. Móc từ trong túi ra một cái hộp nhét vào tay cô, Loan Đậu Đậu tò mò nhìn cái hộp: “Đây là cái gì?”

“Mở ra xem đi.”

Loan Đậu Đậu nghi ngờ nhìn hán, sau khi mở hộp không khỏi ngây ngẩn cả người: “Nhẫn?” Mẹ kiếp! Lần trước hán đeo nhẫn vào ngón vô danh của cô làm thế nào cũng không rút ra được.

Thạch Thương Ly khẽ nở nụ cười, bàn tay ôm khuôn mặt cô giải thích: “Lần trước là nhẫn cầu hôn, đây là nhẫn kết hôn của chúng ta. Chờ sau khi bảo bối ra đời chúng ta sẽ tổ chức hôn lễ.”

Loan Đậu Đậu tối sầm mặt, xem như tổ chức hôn lễ cũng không cần đến hai cái nhẫn! Thật xa xỉ, không biết nếu đưa đi đâu giá không biết.....

“Em dám bán nhẫn cưới thử xem?” Thạch Thương Ly lạnh lùng.

Loan Đậu Đậu le lưỡi: “Làm sao anh biết em đang suy nghĩ gì?”

Thạch Thương Ly hừ lạnh một tiếng: “Em vĩnh viễn không anh cũng biết.”

Loan Đậu Đậu tối sầm mặt, cô sẽ không vĩnh viễn không anh.

“Thạch Thương Ly.....” Loan Đậu Đậu nắm tay hắn đang cài áo, chần chờ thật lâu, ánh mắt nhìn hắn, chờ thật lâu mới dám nói một câu: “Anh yêu em sao?”

Sắc mặt Thạch Thương Ly không thay đổi, cơ thể rõ ràng dừng lại, bàn tay xoa đầu cô, dịu dàng nói: “Cô bé ngốc suy nghĩ linh tinh cái gì? Ngủ ngoan, chờ bảo bối ra đời anh sẽ quay về. Ngoan”

Loan Đậu Đậu buông lỏng bàn tay níu tay hắn, khoe miệng khẽ nở nụ cười gương ép. Gật đầu, ngoan ngoãn nhắm hai mắt. Trong lòng thật khó chịu, hắn không nói yêu cô cũng không nói không thương cô.

Nhưng nếu như hắn yêu cô soa lại muốn nói sang chuyện khác?

Thạch Thương Ly ngồi cạnh cô nửa tiếng, nhìn thời gian cũng nên đi tới sân bay. Nhìn Loan Đậu Đậu phát ra tiếng thở đều ngủ rồi. Đứng dậy, rón rén rời khỏi phòng, động tác đóng cửa rất khẽ, không phát ra âm thanh nào.

Xuống lầu, Kỳ Dạ cùng Thẩm Nghịch ngồi trên ghế salon, hai người không nói chuyện, lúc nghe thấy tiếng bước chân thì nhìn thấy Thạch Thương Ly xách hành lý xuống lầu.

“Cô ấy ngủ rồi sao?” Thẩm Nghịch hỏi.

“Ừ.” Thạch Thương Ly đi đến trước mặt anh ta, vỗ vai anh ta cùng Kỳ Dạ: “Phiền hai người chăm sóc cô ấy, tôi sẽ mau quay lại.”

Kỳ Dạ gật đầu: “Yên tâm đi. Nhất định em sẽ chăm sóc cô ấy tốt!” Hắn ngàn vạn lần không được nói chuyện của cậu cho ông nội!

Thẩm Nghịch chỉ gật đầu không lên tiếng giống như hiểu ý bọn họ nói, khoe miệng nở nụ cười như ẩn như hiện.

Thạch Thương Ly bay về Pháp. Phòng khách to như vậy chỉ còn Thẩm Nghịch cùng Kỳ Dạ không khí có chút kỳ quái, Kỳ Dạ ngồi trên ghế salon gãi đầu, thấy thời gian cũng không còn sớm, mở miệng nói: “Bây giờ đã khuya rồi không để gọi xe. Không bằng anh ở lại đây.....”

Thẩm Nghịch cau mày, sắc mặt lạnh lùng không có biểu hiện gì, không nói một lời khiến Kỳ Dạ sợ hãi trong lòng. Không biết rốt cuộc anh ta có đồng ý hay không!

“Được.” Một lúc sau anh ta gật đầu, đổi đề tài: “Nhưng tôi muốn ở phòng cậu.”

“Hả?” Kỳ Dạ trừng to mắt, sau khi nhận thức được lời anh ta nói, sắc mặt lập tức đỏ.

Thẩm Nghịch nhíu mày: “Tôi ở phòng cậu, cậu ở phòng khách. Cậu nghĩ lung tung cái gì?”

“A.....” Giây phút này Kỳ Dạ muốn tự cắn đứt lưỡi mình, cà lăm: “Tôi không suy nghĩ lung tung.....Người mù chết tiệt không thấy gì còn dài dòng nữa. Tôi dẫn anh đến phòng tôi.”

Thẩm Nghịch yên lặng để cậu dẫn lên lầu, mặc dù thần kinh Kỳ Dạ không ổn định nhưng lúc lên lầu cũng im lặng, bước chậm để Thẩm Nghịch có thể thích ứng với khoảng cách các bậc thang. Mặc dù Thẩm Nghịch không nhìn thấy nhưng vẫn cúi đầu, cảm thấy da tay cậu thật trơn, nhiệt độ bình thường, ngón tay chạm vào tĩnh mạch cậu, cảm giác như nó khẩn trương đập nhanh hơn. Môi mím khẽ nở nụ cười.....

Kỳ Dạ đưa anh đến bên giường trong phòng, mở miệng giải thích hoàn cảnh xung quanh cho anh ta: “Phòng tắm ở bên trái, ở giữa không có bất kỳ thứ gì cản trở, bên phải gần cửa sổ là ghế salon cùng khay trà, tủ treo quần áo.....” Kỳ Dạ đi đến tủ quần áo lấy một bộ quần áo ngủ sạch ném cho anh ta: “Đây là Bánh bao đậu mua cho tôi, tôi chưa mặc qua, anh có thể mặc.”

Thẩm Nghịch cầm áo ngủ trong tay, qua ánh sáng có thể nhìn thấy mờ mờ hoa văn, không khỏi nhíu mày, Đậu Đậu mua, cho nên.....tuyệt đối không phải là đồ tốt.....

Kỳ Dạ thấy anh ta còn đang ngần ngại cho rằng anh ta không tìm được phòng tắm. Cảm tay anh ta dẫn và phòng tắm, thậm chí đặt tay anh ta vào chót mờ vôi hoa sen: “Đây là nút mở, cách tay trái một mét ở trên tường là giỏ để quần áo. Anh tắm đi, chờ anh tắm xong tôi sẽ đi. Có chuyện gì cũng có thể gọi tôi.”

Kỳ Dạ nói xong không đợi anh ta trả lời, xoay người rời khỏi phòng tắm.

Sau khi đóng cửa Kỳ Dạ không nhìn được cười, mặc dù không biết mình đang cười cái gì. Nhưng cảm giác buồn cười. Thẩm Nghịch là người đàn ông âm trầm, một người cao cao tại thượng, mọi thứ đều trong lòng bàn tay sẽ không bao giờ theo ý bất kỳ ai, thật buồn cười. Buồn cười vẫn còn ở phía sau.....

Thẩm Nghịch tắm xong từ phòng tắm đi ra. Có thể người mù thường ngay cảm chỉ cần vào lần đầu tiên anh ta đã có thể quen với kết cấu và cách bố trí trong phòng.

Kỳ Dạ ngồi trên ghế salon, quay đầu thấy Thẩm Nghịch đi tới, không nhìn được cười: “Ha ha.....Ha ha.....Ha ha.....Ha ha.....”

Cười thất ruột, nước mắt chảy ra. Ôm bụng cười lăn lộn, nụ cười sáng lạng.

Thẩm Nghịch bị hấn cười phát cáu, sắc mặt lạnh lùng: "Bạn Kỳ xin hãy dừng đúng lúc."

"Ha ha.....Xin lỗi.....Tôi thật sự.....Không có biện pháp.....Ha ha....." Kỳ Dạ vừa nhìn thấy áo ngủ trên người anh ta liền muốn cười. Bởi vì cậu cao một mét bảy mươi sáu mà Thẩm Nghịch cao một mét tám mươi ba, Thẩm Nghịch mặc áo ngủ của cậu trên người thiếu mất một đoạn chiều dài. Cùng với hoa văn trên đồ ngủ thật là buồn cười.....

Quá bực! Cậu thật sự không nhịn được, nhất là Thẩm Nghịch lạnh lùng lại mặc áo ngủ hình hoạt hình.....Không buồn cười mới gặp quý!

Trán Thẩm Nghịch nổi đầy gân xanh, bắt đầu dĩ bốp trán, cắn răng nghiến lợi: "Bạn Kỳ, cậu cười đủ chưa?" Trong giọng nói đầy tức giận. Làm sao anh ta lại không biết quần áo ngủ mặc trên người anh ta có chút kỳ quái nhưng bây giờ không có quần áo mặc nhưng bây giờ không có quần áo mặc cũng không thể ở trước mặt Kỳ Dạ không mặc gì!

Kỳ Dạ vất và ngừng cười, đứng dậy lấy máy sấy trong ngăn kéo cầm tay anh ta đưa đến ghế salon ngồi nói: "Dừng nóng giận! Tức giận sẽ nhanh già hơn đây! Tôi sấy tóc cho anh."

Sắc mặt Thẩm Nghịch vẫn căng thẳng như cũ không buông lỏng, chỉ trầm mặc không nói lời nào, sắc mặt cực kỳ khó coi. Bên tai phát ra âm thanh ù ù, tiếp theo là khí nóng thổi vào tóc, ngón tay thon dài của cậu luồn vào trong tóc, động tác dịu dàng mà thuần thực, so với thợ cắt tóc còn chuyên nghiệp hơn.

Kỳ Dạ sờ đầu anh ta thì tim đập loạn nhịp, khuôn mặt nở nụ cười khoa trương, chỉ không dám cười ra tiếng mà thôi. Thật ra thì như Thẩm Nghịch cũng tốt. Ít nhất anh ta không chỉ có dáng vẻ lạnh lẽo mà còn tức giận, căm tức mà không phải là âm trầm. Làm cho người ta cảm thấy dễ nín!

Không bao lâu Kỳ Dạ tắt máy sấy nói: "Được rồi, anh có thể ngủ rồi."

Thẩm Nghịch không lên tiếng, xoay người đi về phía giường. Kỳ Dạ quay người phát hiện trên mặt đất cách anh ta không tới ba bước chân là máy chơi game bị cậu ném trên mặt đất. Mồ hôi lạnh chảy xuống, một giây kế tiếp chạy như bay qua cầm máy chơi game lên đứng ở một bên thờ hồn hèn, chưa tỉnh hồn.

Thiếu chút nữa làm anh ta trật chân té rồi, cái người kiêu ngạo này nếu té trước mặt cậu kết quả không thể tưởng tượng nổi.

Thẩm Nghịch dừng bước, qua ánh sáng mờ ảo nhìn Kỳ Dạ, lại nhìn thấy cậu giấu gì sau lưng. Gọng nói lạnh lùng không vui: "Cậu lại muốn làm gì?"

"Không có.....Không có gì. Anh nghỉ ngơi đi. Tôi giúp anh tắt đèn." Kỳ Dạ nắm chặt máy chơi game không nói cho anh ta biết.

Thẩm Nghịch nhíu mày bất mãn, không để ý cậu tiếp tục đi về phía giường, thuần thực giống như đang ở nhà mình. Bỏ dép, vén chăn nằm xuống ngủ. Đang nhắm mắt bất động, môi mím khẽ mím lại nói ra hai chữ: "Cảm ơn."

Kỳ Dạ ngây ngẩn cả người, anh ta cảm ơn cậu cái gì? Cho anh ta ở đây sao? Hay giúp anh ta nhặt máy chơi game? Mặc kệ là cái gì đều không cần! Cậu cũng không phải vì câu "Cảm ơn" của anh ta.

Xoay người tắt đèn, sau đó.....

Trong bóng tối Thẩm Nghịch cảm tức, cắn răng nghiến lợi nói: "Kỳ Dạ, xuống giường ngay!"

Kỳ Dạ mặt dày ôm eo anh ta: "Đây là giường tôi, sao tôi lại phải xuống giường! Ngủ với nhau sẽ không mang thai, đừng hẹp hòi như vậy!"

Thẩm Nghịch căm tức cời tay cậu ra quát: "Kỳ Dạ, đừng làm loạn."

Kỳ Dạ biết anh ta thật sự tức giận, buông tay ra, nằm cách xa anh ta: "Dù sao giường cũng rộng, cùng nhau ngủ. Tôi đảm bảo sẽ không đụng tới anh!" Cậu sẽ không hại anh ta lại tróc vông mặc lần thứ hai!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đói Bụng: Thỏ Trắng Mờ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109

"Kỳ Dạ, tôi là đàn ông!" Thẩm Nghịch nghiêm túc mở miệng, hi vọng cậu có thể hiểu vấn đề nghiêm trọng này.

“Tôi biết rõ! Tôi không phải người mù, tôi cũng là đàn ông!” Kỳ Dạ không sao nói.

Thẩm Nghịch nhúc nhủ, tại sao anh ta lại nhất thời mềm lòng đồng ý ở lại! Căn bản không nên, thế nào cũng không nghĩ đến sẽ nằm chung giường lớn với cậu, làm sao ngủ?

Kỳ Dạ ôm gối vào trong ngực, đưa lưng về phía anh ta ở giữa chỉ có một khoảng cách nhỏ mà cách xa vạn lần, không chạm tới ấm áp, chỉ còn lại lạnh lẽo. Giọng nói như có như không vang lên trong bóng đêm: “Anh em cũng có thể ngủ chung giường, sao lại phân chia rõ ràng như vậy.....”

Giọng nói như mang theo uất ức, không nói được cảm xúc. Khiến Thẩm Nghịch có chút buồn bã, tên nhóc này thật là.....làm cho người ta dở khóc dở cười.

Kỳ Dạ không nói gì thêm nhưng cũng không ngủ. Khép chặt mắt một lúc lâu mở ra trong phòng tối đen chứng tỏ rèm đã được kéo kín không thể nhìn thấy ánh sáng, đưa tay lên trong bóng tối không thể đếm được năm ngón. Hồ hấp bình thường cậu cũng giống Thẩm Nghịch không ngủ được.

Đây là lần đầu tiên từ sau lần kia hai người chung giường. Cho dù ở nhà Thẩm Nghịch một tuần cũng không có nằm gần như vậy, loáng thoáng cũng có thể thấy cơ thể anh ta nóng lên, khiến nhiệt độ trong phòng tăng cao.

Mặc dù không thể làm người tình ít nhất có thể làm bạn!

Kỳ Dạ cắn gối đầu, ngón tay không ngừng kéo gối, hít sâu, hít sâu, nghĩ như vậy mặc dù trong lòng có chút khó chịu nhưng vẫn tốt hơn hai người xa lạ. Chậm rãi ngủ thiếp đi.....

Trong bóng tối, anh ta nhẹ nhàng ôm cậu vào trong ngực, để cậu ngoan ngoãn nằm trong ngực anh ta. Bởi vì mắt có vấn đề, anh ta chưa thấy cậu rõ ràng, giờ phút này có thể quang minh chính đại vuốt ve khuôn mặt cậu, mỗi tác thịt trên khuôn mặt, sống mũi thẳng, đôi môi đỏ mọng. Qua hai lần trước anh ta cũng biết Kỳ Dạ cao một mét bảy mươi sáu nhưng khung người nhỏ, tuổi còn nhỏ cho nên nhìn rất gầy.

Dùng sức không kiêng kỵ ôm lấy cậu, có lẽ chỉ có tối nay thôi. Vậy hãy để anh ta phóng túng một lần đi, ngày mai để hai người quay lại quỹ đạo bình thường.

Trời sáng, ánh sáng chiếu qua phòng không nhiều lắm, Kỳ Dạ xoa cái trán, mở mắt ra thiếu chút nữa cắn đứt lưỡi!

Cậu sao lại ngủ thiếp đi trên ngực anh ta.

Cậu nhớ rõ ràng tối qua đưa lưng về phía anh ta ngủ, tỉnh dậy lại thấy bản thân nằm trong ngực anh ta, tư thế giống như một cô gái ngủ trong ngực một người đàn ông!

Thẩm Nghịch nhíu mày mở mắt, giọng nói hồ hởi: “Sao vậy?”

“Hà?” Kỳ Dạ lập tức ngồi dậy, vội vàng lui về sau, sắc mặt hốt hoảng nhìn sắc mặt tỉnh táo của Thẩm Nghịch, từ từ lùi lại không chú ý, sau đó..... “Rầm” một tiếng ngã trên mặt đất.

“Kỳ Dạ!” Thẩm Nghịch nhíu mày, nghe thấy âm thanh cũng có chút lo lắng.

“A!” Giờ phút này khuôn mặt Kỳ Dạ đã đỏ hồng, lắp ba lắp bắp giải thích: “Cái đó.....Cái này.....Tôi ngủ không đúng! Tôi lại có thể nghĩ anh là gối ôm.....Nếu như tối hôm qua có làm anh khó chịu thì tôi xin lỗi.....Thật xin lỗi.....Tôi đi xem Bánh bao đậu thế nào.....”

Nói xong hốt hoảng chạy khỏi phòng.

Mặc dù Thẩm Nghịch không thấy rõ nhưng nghe giọng nói run rẩy có thể tưởng tượng được sắc mặt cậu thế nào. Khóe môi như ửng như hiện nụ cười, hít một hơi thật sâu giống như không khí rất ngọt. Thật ra thì Kỳ Dạ nói sai rồi, không phải cậu ngủ không đúng đâu mà là rất ngoan. Tối hôm qua cả đêm ngủ trong ngực anh ta, giống như con mèo nhỏ không nhúc nhích.....

“Mèo!” Thẩm Nghịch nghĩ đến con vật nhỏ đó không khỏi cười. Bàn tay vuốt trán, sao anh ta lại so sánh một người thanh niên phần chần như vậy lại giống như một con mèo ngoan!

Loan Đậu Đậu chưa bao giờ dậy sớm như hôm nay, nấu nồi cháo nhỏ, nhờ người giúp việc mua bánh và trái cây, không quên chuẩn bị sandwich cùng cà phê cho Thẩm Nghịch.

Kỳ Dạ hốt hoảng xuống lầu thả Loan Đậu Đậu chắc lưỡi hít hà: “Sao cô lại dậy sớm như vậy? Còn nữa, ai cho phép cô vào bếp?”

Loan Đậu Đậu không sao cả nhún vai: “Không phải bác sĩ nói tôi quá mập sao! Tôi nấu cơm cũng là một loại giảm cân!”

Kỳ Dạ đi lên trước mặt cô nhìn một lúc lâu: “Tối hôm qua cô ngủ rất sớm sao mắt lại thâm quầng?”

“Đây là kiểu trang điểm thịnh hành, không hiểu gì đừng nói lung tung!” Loan Đậu Đậu tròn mắt nhưng cúi đầu sắc mặt hơi lạ. Thấy ra thì cô không trang điểm, tối hôm qua cô nằm trên giường lăn qua lăn lại không ngủ được.

Trong đầu đều là câu hỏi tại sao Thạch Thương Ly không trả lời câu hỏi của cô!

Kỳ Dạ cắn bánh tiêu nói thầm: “Cho nên phụ nữ rất phiền toái. Mang thai còn không quên trang điểm, không biết những thứ mỹ phẩm kia không tốt cho dao, đối với con nít cũng không tốt sao!”

Loan Đậu Đậu cốc đầu cậu quát: “Đi đánh răng rửa mặt!”

Kỳ Dạ làm mặt quỷ, xoay người đi vào phòng tắm đánh răng rửa mặt. Không lâu sau Thẩm Nghịch từ trên lầu đi xuống, bước chân có chút chậm nhưng nghe thấy tiếng đùa va vào nhau nói: “Đậu Đậu.”

“Ừ!” Loan Đậu Đậu tuyệt đối không tò mò sao Thẩm Nghịch lại ở đây. “Sandwich với cà phê, còn có bánh tiêu cùng cháo, anh muốn cái nào?”

“Đầu tiên.” Thẩm Nghịch đi tới ngồi xuống không gờ tay lên.

Loan Đậu Đậu ngồi xuống nhìn anh ta nói: “Bàn ăn so với nhà anh không khác lắm, vị trí đều giống nhau.”

Thẩm Nghịch nghe cô nói vậy không khỏi khẽ cười, đưa tay quả nhiên lấy được sandwich, không ăn ngay, ngược lại hỏi: “Kỳ Dạ đâu?”

“Đánh răng rửa mặt! Mặc kệ cậu ấy, sáng sớm mặt đỏ như mông khỉ!” Loan Đậu Đậu thuận miệng nói, tay bóc trứng luộc hỏi: “Anh không nên nhìn!”

Thẩm Nghịch cau mày, lắc đầu. Anh ta thích ăn món đơn giản.....

Kỳ Dạ đi ra thấy hai người bọn họ, không nói tiếng nào ngồi xuống ăn. Đôi mắt thỉnh thoảng quan sát hai người, khi Thẩm Nghịch đưa tay muốn bê cà phê lên cậu muốn đưa tay giữ thì bị Loan Đậu Đậu trừng mắt.

Ngây ngẩn cả người, nhìn thấy Thẩm Nghịch chính xác bung tách cà phê lên uống: “Cà phê cô pha rất ngon.”

“Cái này đúng. Phân Ruồi thích nhất cà phê do tôi pha.” Loan Đậu Đậu kiêu ngạo nói.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mờ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110

Kỳ Dạ im lặng không nói, ánh mắt nhìn chằm chằm hai người bọn họ, Bánh bao đậu tí mĩ quan tâm Thẩm Nghịch, có thể chung sống tự nhiên với một người mù như vậy khiến cho lòng tự ái của cậu dâng cao, rất khó chịu.

Ăn sáng xong Thẩm Nghịch phải về công ty, Loan Đậu Đậu gọi tài xế đến đưa anh ta đi.

Kỳ Dạ đi theo phía sau không nói gì chỉ im lặng nghe bọn họ nói chuyện, tạm biệt. Lúc Thẩm Nghịch lên xe, cơ thể rõ ràng dừng lại giống như muốn nói gì đó lại thôi.

Loan Đậu Đậu quay lại thấy Kỳ Dạ chui vào phòng, lập tức mở miệng: “Cậu làm sao vậy?”

Kỳ Dạ dừng bước, quay đầu một cái vô hồn: “Tôi làm sao?”

“Lúc ăn sáng cậu không nói gì, lúc Thẩm Nghịch xuống lầu rõ ràng tâm tình không tốt nhưng tới lúc anh ấy đi cậu cũng không nói gì! Còn nói không có gì? Cậu kiêu ngạo cái gì chứ?” Loan Đậu Đậu chống nạnh, bộ dáng như cộp mệ.

“Không phải cô rất đàn sao? Hôm nay sao lại khôn khéo như vậy.” Kỳ Dạ cúi đầu nói thầm.

“Rốt cuộc cậu muốn nói gì!” Loan Đậu Đậu vác bụng bự nhảy tới mặt cậu, ánh mắt hiếu kỳ: “Đừng nói với tôi thật sự tôi qua hai người không làm gì!”

Kỳ Dạ vô tội nhún vai: “Thật sự là không làm gì!”

Loan Đậu Đậu nhìn cậu chằm chằm, không nhìn được lắc đầu: “Cậu hết thuốc chữa rồi!”

Xoay người đi vào phòng, Kỳ Dạ đi theo phía sau, do dự không biết có nên mở miệng hay không: “Tại sao cô có thể chung sống hài hòa với Thẩm Nghịch như vậy? Giống như anh ta đang nghĩ gì cô cũng biết.” Không giống với cậu không hiểu anh ta đang nghĩ gì.

“Thật ra thì Thẩm Nghịch rất đơn giản chỉ là nguy trang cho phức tạp! Bình thường cậu chỉ cần tin tưởng lời anh ấy nói, đừng hỏi anh ấy một vấn đề hai lần, lần thứ hai nhất định là vì che giấu lần đầu mà nói dối.” Loạn Đậu Đậu dọn dẹp báo chí chợt nghĩ đến cái gì nói với cậu: “Nếu như cậu cảm thấy sống chung với anh ấy rất khó chịu, cậu có thể làm từ thứ đơn giản nhất. Đầu tiên học nấu cơm hơn nữa cậu thích anh ấy, từng chút một sẽ hiểu rõ anh ấy hơn. Chỉ là thân kinh cậu có vấn đề thỉnh thoảng phạm sai lầm cũng có thể hiểu.”

Sắc mặt Kỳ Dạ đỏ lên, nghiêng đầu quay mặt đi: “Ai thích anh ta! Đừng nói lung tung.”

Loan Đậu Đậu méo miệng chưa kịp lên tiếng điện thoại Kỳ Dạ vang lên, cậu nhìn số điện thoại sắc mặt lập tức thay đổi, xoay người không tự nhiên nói: “Tôi đi nghe điện thoại.”

Đi ra ngoài cửa, quay đầu lại nhìn thấy Loạn Đậu Đậu vẫn đang sắp xếp báo chí, không có phản ứng gì, thở sâu một hơi. Nghe điện thoại: “Alo.....Ông nội.....Thật sự phải làm vậy sao?.....Anh sẽ giết cháu đấy! A, ông giết cháu trước.....Được, cháu biết rồi. Quay về Pháp cháu.....còn muốn chơi mấy ngày! Được, chơi mấy ngày nữa cháu sẽ về.....Vâng, chuyện cháu đồng ý giúp ông nhất định sẽ làm được. Từ nhỏ đến lớn không phải cháu nghe lời ông nhất sao.....”

Thật vất vả mới cúp máy, Kỳ Dạ quay đầu thấy Loạn Đậu Đậu sờ sờ bụng không khỏi than thở, ánh mắt phức tạp, nắm chặt điện thoại di động: “Đừng trách tôi Bánh bao đậu! Tôi cũng không muốn làm như vậy.....”

Buổi tối Loan Đậu Đậu ở trong phòng tắm, Kỳ Dạ lên lút vào phòng, nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm, sắc mặt căng thẳng, một tay bưng ly sữa tươi, nhìn cửa phòng tắm chạy đến tủ quần áo, bên trong có một tủ sắt.

Kỳ Dạ nhập sáu con số, khóa lập tức mở. Quả nhiên.....anh trai cái mặt mà là sinh nhật của anh cùng Đậu Đậu, bên trong có hộ khẩu của Thạch Thương Ly cùng Đậu Đậu còn có hai quyển sổ màu hồng. Lập tức lấy sổ hộ khẩu cùng giấy đăng ký kết hôn ra, nhét vào trong ngực, đóng kỹ tủ sắt cùng tủ quần áo, làm như không có chuyện gì xảy ra.

Tiếng nước trong phòng tắm ngừng lại, không lâu sau, Loan Đậu Đậu mặc áo choàng tắm đi ra: “Cappuccino, muộn thế này cậu còn ở đây làm gì? Không ngủ được nên muốn nói chuyện với tôi sao?”

Kỳ Dạ cố trấn định bản thân, cười không tự nhiên lắm, đặt ly sữa ở đầu giường, tránh ánh mắt cô nói: “Uống sữa xong ngủ sớm một chút, ngày mai cô còn phải dạy tôi nấu ăn!”

“Hi hi.....Thì ra là muốn lấy lòng tôi!” Loan Đậu Đậu đi tới, vỗ vai cậu nói: “Yên tâm đi! Tôi nhất định sẽ đem hết tay nghề dạy cho cậu, bảo đảm cậu có thể quán chặt dạ dày Thẩm Nghịch.”

“Ừ, tôi về phòng đây.” Kỳ Dạ vội vã đi, giống như hoảng hốt, bóng lưng nhếch nhác.

Loan Đậu Đậu méo miệng, cảm thấy Kỳ Dạ có chút kỳ quái, nếu là thường ngày sẽ xù lông rồi, sao tối nay lại ngoan như vậy? Hay là cậu xấu hổ? Ha ha.....!

Ngày hôm sau Kỳ Dạ liền chuyển hộ khẩu cùng giấy đăng ký kết hôn về Pháp, khi đó Loan Đậu Đậu vẫn còn đang chìm trong giấc ngủ.

Một tuần lễ sau, Kỳ Dạ nhận được bưu phẩm từ Pháp, không có hộ khẩu, chỉ có một quyển ly hôn màu xanh cùng với tờ chi phiếu một triệu tệ! Ông nội đã giải quyết mọi chuyện thật không thể không bội phục ông, thủ đoạn thật cao minh. Thừa lúc cô ngủ thì đem giấy ly hôn bỏ vào tủ sắt xem như không có chuyện gì xảy ra.

Thạch Lăng biến mất một tuần rồi cuộc xuất hiện, thấy Đậu Đậu thì có chút ngượng ngùng, ánh mắt cũng không che giấu được nhớ nhung cùng tình yêu.

Loan Đậu Đậu ngược lại không cảm thấy gì, đã hoàn toàn quên mất chuyện đó. Dù sao không phải ai cũng là thánh hiền, chỉ là ánh mắt của Thạch Lăng khiến cô không chịu nổi, da đầu không ngừng tê dại, sợ hãi trong lòng! Cappuccino nói đúng, tốt nhất nên cách xa Bọ Hung một chút.

Không biết Kỳ Dạ ôm từ bên ngoài về con vật nhỏ, Loan Đậu Đậu tròn hai mắt, hào hứng quát: “Hồ Ly.....Bọ Hung anh em của anh kìa!”

Thạch Lăng tối sầm mặt.....

Kỳ Dạ trán đầy vạch đen: “Đây là Satsuma!”

“Satsuma? Tên nó sao? Bọ Hung anh em của anh gọi là Samoyed!” Loan Đậu Đậu hưng phấn.....

“Cô ngu ngốc! Nó là chó! Chó!!!” Kỳ Dạ nhìn không được quát!

Loan Đậu Đậu le lưỡi: “Bọ Hung.....”

“Nó không phải là anh em của anh!” Thạch Lăng tức giận quát! Tên ngu ngốc này.....Chó với hồ ly cũng không phân biệt được! Lại còn đem chó ở chung với hân ta! Đáng chết!!!

Sắc mặt Loan Đậu Đậu âm trầm, vuốt bụng an ủi: “Bảo bối ngoan.....Không cần đá mẹ.....”

“Cái gì? Bảo bối động sao?” Kỳ Dạ kinh ngạc, trực tiếp vút Satsuma trên sàn nhà, nắm tay Loan Đậu Đậu đến ghế salon để cô ngồi xuống giống như

che chở.

Satsuma đáng thương trên sàn gà kêu gào, ánh mắt tội nghiệp nhìn chăm chăm Loan Đậu Đậu.

Sắc mặt Thạch Lăng cũng thay đổi, đứng ở bên cạnh mắt nhìn chăm chăm bụng cô, giống như bảo bối sẽ cử động ngay lập tức “Bảo bối đá em sao? Mau cho anh nghe một chút.....”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111

“Tôi muốn nghe.” Kỳ Dạ đẩy Thạch Lăng sang một bên, dán lỗ tai vào bụng cô.

Thạch Lăng nắm cổ áo cậu ném ra, giận dữ hét: “Nói thế nào tôi cũng là chú hai, tôi nghe trước, Cậu đợi ở bên cạnh!”

“Anh.....Anh.....Anh.....” Kỳ Dạ tức giận nhưng cũng chỉ có thể đứng trợn mắt, dù sao đánh cũng không lại hắn ta, không thể nói tục trước mặt Bánh bao đậu! Buồn bực!

Loan Đậu Đậu nhìn bọn họ quan tâm bảo bối trong bụng không khỏi khẽ cười. Có lẽ đứa bé này có thể hòa giải mối quan hệ của ba anh em nhà họ Thạch, nhìn xem bây giờ không phải Thạch Lăng cùng Kỳ Dạ ở chung một chỗ không phải rất tốt sao!

Thạch Lăng dán tai vào bụng cô, nín thở, ngẩng đầu hỏi: “Tại sao lại im lặng? Có phải ngủ rồi không?”

“Làm sao biết chứ? Mới vừa rồi thật sự có đá em, anh không tin em sao?” Đậu Đậu cong miệng.

“Dĩ nhiên không phải, anh nghe lại thử.” Lỗ tai tiếp tục dán vào bụng cô, sắc mặt khảm trương khiến Kỳ Dạ đứng một bên cũng nín thở, ánh mắt nhìn chăm chăm bụng Bánh bao đậu.

Chợt.....

“Động.....Anh có nghe thấy.....thật sự động.....” Thạch Lăng quỳ gối cạnh cô, ngửa đầu nhìn cô kích động sắp rơi nước mắt. Đôi tay run rẩy, giống như hắn ta mới là ba của đứa bé trong bụng!

Kỳ Dạ lập tức đi tới, dịu dàng nói với bụng cô: “Bảo bối, chú là chú út, cháu đá chú út một cái đi! Đá ngay đi, dùng sức một chút cũng được!”

Nói xong dán lỗ tai vào bụng cô, khảm trương nín thở, ánh mắt không ngừng nhìn vòng vòng. Trong nháy mắt cơ thể cứng ngắc, máy móc đứng dậy nói về phía Thạch Lăng: “Tôi nghe thấy, thật sự là bảo bối nghe thấy lời tôi nói, đá rồi.....A a a.....Tôi sắp làm chú út.....”

“A a a.....Tôi sắp làm chú hai.....Vạn tuế!”

Hai người đàn ông kích động ôm chầm nhau, la to giống như hai người cùng xem đá bóng, ủng hộ một đội bóng. Nắm bả vai nhau nhảy trong phòng khách, hưng phấn: “Sắp đến rồi.....sắp đến rồi.....sắp đến rồi.....”

Loan Đậu Đậu ngồi trên ghế salon nhìn hai người bọn họ hưng phấn không khỏi sờ bụng cười. Nếu như không nói ra đoán chừng người ta còn tưởng rằng trong bụng cô có hai ba bảo bối! Còn có người đàn ông đang ở Pháp, từ lúc cô mang thai đến giờ bắt đầu chăm sóc, mấy tháng mới về một lần, ngay cả lần đầu tiên đứa bé đá cô cũng không thể ở bên cạnh cô.

Nếu như không có Thạch Lăng cùng Kỳ Dạ, bây giờ nhất định cô sẽ không vui như vậy.

Thạch Lăng đến công ty xử lý công việc, bây giờ không phải ngày nào cũng đi mà ba ngày đi một lần. Kỳ Dạ hưng phấn ngày ngày đi dạo cùng cô, lần này rốt cuộc cậu không bị anh ta trói buộc mà là một tiểu ác ma! Thừa dịp Thạch Lăng không có ở đây cậu lên đưa cho Bánh bao đậu tờ chi phiếu một triệu tệ.

“Oa, cappuccino, không phải cậu đi cướp ngân hàng chứ?” Loan Đậu Đậu bị các con số không làm mờ mắt. Vội vàng đếm lại nhiều lần, xác định không sai là một triệu! Đòi này cô chưa bao giờ cầm nhiều tiền như vậy!

Kỳ Dạ nhìn đôi mắt sáng ngời của cô khẽ cười nhún vai nói: “Cướp ngân hàng sẽ có chi phiếu sao? Ngủ ngoan! Cho cô thì đừng hỏi nhiều như vậy. Nhớ đừng nói với anh trai là tôi cho cô. Cô giữ lại tiêu linh tinh đi!”

Tiền linh tinh! Một triệu tệ dùng để tiền linh tinh!!!

Loan Đậu Đậu tối sầm mặt, thật sự muốn tát cậu một cái, bụng thật to không thuận lợi lắm. Nuốt nước miếng cảm chi phí trả cho cậu: “Tôi không muốn, cậu cầm đi.”

Kỳ Dạ không hiểu: “Không phải cô thích nhất là tiền sao? Sao lại không muốn?” Chẳng lẽ đổi tính rồi sao? Hình như không giống!

Loan Đậu Đậu cắn khần tay tội nghiệp nói: “Tôi rất thích tiền, vô cùng yêu tiền! Nhưng một quân tử nhất định sẽ không cầm số tiền không rõ lai lịch.”

“Thôi đi, lại còn quân tử cái gì! Là một Bánh bao đậu là được rồi. Đây là tiền ông nội cho tôi, không phải hai ngày nay cô rất nỗ lực dạy tôi nấu cơm sao, tính như học phí vậy! Cầm đi, về sau lúc cấp bách còn có thể dùng. Xem như tôi cho bảo bối lì xì không được sao? Nói thế nào tôi cũng là chú út!” Kỳ Dạ hất đầu, ra dáng anh tuấn!

Thật ra là ông nội cho Bánh bao đậu, cậu cũng chỉ là tìm lý do để cô cầm lấy. Dù sao nhà họ Thạch cũng không thiếu tiền, hơn nữa trong bụng cô còn có con của anh trai! Xem như là lễ ra mắt cháu trai.

Ông nội cũng thật hẹp hòi, nói thế nào ít nhất cũng phải cho mười triệu, lại chỉ cho có một triệu khiến cậu thấy thật mất mặt!

Loan Đậu Đậu cầm chi phiếu cảm thấy buồn cười. Ngón tay chỉ chỉ lồng ngực cậu chất vấn: “Lì xì cho bảo bối? Cậu xác định đây là tiền của cậu sao? Ăn bám gia tộc còn nói cho bảo bối tiền lì xì? Không sợ mất mặt sao!”

“Được, chi phiếu này tôi giúp cậu giữ. Cậu cũng nên sớm tìm việc đi. Cậu xem Phân Ruồi cùng Bọ Hung, mặc dù không phải là người đáng tin nhưng ít nhất người ta nghiêm túc trong công việc! Cậu thì sao? Đến bây giờ đã làm được gì?”

Đúng vậy! Cậu đã làm được gì! Cậu là cậu út nhà họ Thạch, cơm bưng nước rót, chơi bồi lêu lổng, cái gì cũng không làm, vĩnh viễn không thiếu tiền dùng! Chỉ cần cậu khẽ gạt đầu, trừ vị trí tổng giám đốc còn có vị trí nào cậu không thể làm chứ.....

Chỉ là cậu không muốn biến thành Thạch Thương Ly thứ hai. Mỗi ngày đều đối mặt với tài liệu, ký tên, nghĩ tới liền nhức đầu. Nhà họ Thạch có hai người Thạch Thương Ly cùng Thạch Lăng chịu trách nhiệm là được rồi, mặc dù cậu không thể làm việc mà mình thích nhưng ít nhất không phải làm việc mà mình không thích.

Giống như anh trai, nhiều năm làm việc mình không thích như vậy còn không biết phải làm bao lâu!

“Này! Cậu làm sao vậy? Không phải lời nói của tôi chạm vào lòng tự ái của cậu chứ? Ai nha.....Cùng lắm ngày mai tôi giúp cậu tìm trường học, bây giờ cậu phải học đại học thôi.....Hay là hơn rồi?” Loan Đậu Đậu sờ cằm suy tư giống như không có nhiều sinh viên tốt nghiệp đại học như cô!

Kỳ Dạ nhìn bộ dáng nghiêm túc suy tư của cô nhẹ nhàng nói: “Tôi đã tốt nghiệp thạc sĩ.....”

“A, mới tốt nghiệp thạc sĩ.....Cái gì? Cậu tốt nghiệp thạc sĩ rồi?” Đậu Đậu đơ người, ánh mắt nhìn chằm chằm thanh niên trước mặt.....Nhìn thế nào cũng không thấy giống thiên tài!

“Có cần phải giật mình như vậy hay không?”

“Cậu bao nhiêu tuổi rồi?”

“Mười tám!”

“Mười tám!!!” Đậu Đậu hoàn toàn phát điên: “Mười tám tuổi tốt nghiệp thạc sĩ! Cậu không để cho người ta sống với! Cậu không muốn người ta sống nữa à?”

Kỳ Dạ vỗ vai cô giọng nói bất đắc dĩ: “Điều này là bình thường! Anh trai tôi mười bảy tuổi đã học xong thạc sĩ rồi, vì phải tiếp nhận công ty nên không thể từ từ học đại học, ngay cả Thạch Lăng mười tám tuổi cũng đã học xong thạc sĩ nhưng bởi vì hắn ta làm con nhà người ta lớn bụng, bị nhà trường kỷ luật nên mới kéo dài thời gian tốt nghiệp mà thôi.....Tôi mười tám tuổi mới tốt nghiệp thạc sĩ thật là mất mặt!”

Đậu Đậu ưu thương, ngửa đầu lên trời! Người nhà họ Thạch đều không phải là người! Rốt cuộc IQ cao bao nhiêu? Mẹ kiếp ngay cả Thạch Lăng đào hoa mười tám tuổi cũng đã tốt nghiệp thạc sĩ, không để người ta sống nữa rồi.

Kỳ Dạ nhìn cô hóa đá, khổ não nắm tóc, chẳng lẽ cô ấy ghét bản thân có IQ quá thấp sao? “Không quan trọng, mặc dù cô có IQ thấp nhưng tôi tin tưởng bảo bối nhất định sẽ di truyền IQ từ anh trai.....”

“Cappuccino!!!”

“Hả?”

“Cậu chết đi! Chết xa một chút, chết vì tai nạn cũng được!” Mẹ kiếp, cậu còn chà muối lên vết thương của cô!

“.....”

Cảnh tượng: nhà Thẩm Nghịch. Thời gian: bảy giờ tối. Nhân vật: Kỳ Dạ, bà bầu cùng chủ nhà Thẩm Nghịch.

Kỳ Dạ vội vàng ra vào, Loan Đậu Đậu cùng Thẩm Nghịch chờ ăn.

“Tối nay trăng rất sáng, giống như bánh nướng.”

“Ừ.”

“Tối nay sao rất sáng giống như bánh bao thịt.”

“Ừ.”

“Tối nay hình như gió rất ngọt!” Loan Đậu Đậu liếm liếm môi dưới.

“Đậu Đậu.”

“Hà?”

“Cô xác định bạn Kỳ sẽ không làm nổ nhà bếp của tôi chứ?” Mặc dù Thẩm Nghịch vẫn ngồi im, sắc mặt lạnh nhạt nhưng trong lòng không yên. Chưa tan việc anh ta liền nhận được điện thoại của Đậu Đậu, cô và Kỳ Dạ ôm một đồng nguyên liệu đến nhà anh ta.

Nghe nói Kỳ Dạ đã học nấu ăn xong, xin anh ta tối thử nghiệm thành quả. Nhưng anh ta thật lo lắng phòng bếp nhà mình.

“Bạn Thẩm không có lòng tin với bạn Kỳ sao! Xem như không có lòng tin với cậu ấy cũng phải có lòng tin với sự phụ chứ!” Loan Đậu Đậu vỗ vỗ vai cho anh ta yên tâm

Sắc mặt Thẩm Nghịch không thay đổi mở miệng nói trọng điểm: “Vậy sao cô không để cậu ấy nấu ở nhà mình?”

“Hà.....” Bởi vì cậu khiến phòng bếp ở nhà nổ bảy lần, Bọ Hung không cho phép cậu vào phòng bếp nữa!

“Cô có lòng tin với cậu ấy sao còn kéo cậu ấy tới nhà tôi? Hà?” Thẩm Nghịch nói, lời nói sắc bén.

Loan Đậu Đậu tối sầm mặt, rồi rầm một lúc mới tìm ra lý do: “Không phải đây là nhân lúc Phán Ruồi không ở nhà tạo cho anh có cảm giác ám áp sao! Cái này gọi là lãng mạn, hiểu không?”

Thẩm Nghịch bắt mắt nhíu mày, rõ ràng không tin lời cô nói nhưng không phản bác.

Loan Đậu Đậu đi tới bên cạnh anh ta tò mò hỏi: “Sao anh lại không khóa chặt bạn Kỳ bên người? Rõ ràng rất quan tâm người ta!”

“Có sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đói Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112

“Vậy sao gần đây anh hay gọi điện thoại cho tôi vậy! Làm hại Bọ Hung tưởng tôi cảm ứng Phán Ruồi!” Loan Đậu Đậu méo miệng!

Nói Thẩm Nghịch không thích Kỳ Dạ sao? Đánh chết cô cũng không tin!

Thẩm Nghịch không lên tiếng, trước mặt Loan Đậu Đậu, anh ta không cần nói láo.

“Thật ra thì tuổi, thân phận, địa vị, giới tính không liên quan đến tình yêu. Thích một người làm sao có thể buông tay chứ?” Loan Đậu Đậu bẻ ngón tay, không hiểu sao Thẩm Nghịch lại không thể ở chung một chỗ với Kỳ Dạ!

Ai cũng có thể nhận thấy hai người bọn họ yêu nhau.

Thẩm Nghịch khẽ nở nụ cười, dưới ánh trăng có chút âm trầm không giải thích được. Sâu xa nói: “Cậu ấy còn trẻ, mà tôi.....đã già.”

Loan Đậu Đậu nghi ngờ nhìn anh ta, nghi ngờ không phải anh ta nói dối để lừa cô chứ! Đây là cái có dờ nhất!

Thẩm Nghịch không giải thích nhiều, có một số việc có giải thích nhiều cô cũng sẽ không hiểu, đã trải qua nhiều đau thương cùng thay đổi như vậy, việc đời khó đoán, làm sao biết được! Kỳ Dạ vẫn chỉ là một đứa trẻ!

“Hai người đang nói chuyện gì vậy? Ăn cơm” Kỳ Dạ đứng ở cửa mở miệng, ánh mắt trong suốt nhìn hai người giống như bọn họ đang vụng trộm.

“Uhm” Loan Đậu Đậu đứng lên không đi mà chờ Thẩm Nghịch đặt tay lên vai cô lúc này mới đi về phía bàn ăn.

Kỳ Dạ làm rất nhiều món ăn, cười hi hi, nhìn rất tốt. Vẫn không ngừng giới thiệu thành quả lao động của mình cho hai người, hưng phấn đến nỗi quên mất quan hệ của mình và Thẩm Nghịch, kêu âm lên: “Anh nếm thử một chút xem cá có ngon không!”

“Ừ.” Thẩm Nghịch trả lời nhưng vẫn chưa động đũa.

Kỳ Dạ không vui kêu lên: “Sao anh không ăn? Vậy là căn bản anh không thích ăn cá? Ăn những món khác được không?”

Thẩm Nghịch ngửa đầu, đôi mắt âm u nhìn gương mặt cậu, đôi môi lạnh lùng nói: “Tôi không nhìn thấy.”

Kỳ Dạ lập tức ngây ngẩn cả người, trong nháy mắt không khí trở nên lạnh như băng. Loan Đậu Đậu rất muốn đá cho Kỳ Dạ ngu ngốc một đạp, trừng mắt nhìn cậu, anh ấy không nhìn thấy, bây giờ thì tốt rồi.....Không khí không thích hợp tí nào!

“Hai người ăn đi, tôi không đói.” Thẩm Nghịch trầm giọng nói, đặt tay lên bàn, đứng lên, xoay người đi xuống vườn hoa.

Loan Đậu Đậu nhìn bóng dáng Thẩm Nghịch biến mất, tối sầm mặt: “Cậu thật là ngu ngốc!”

Kỳ Dạ nhú mày, gãi đầu khổ não: “Sao có thể trách tôi? Không phải là tôi làm anh ta mù! Là bản thân anh ta tính tình cổ quái lại còn kiêu ngạo!”

“Ngu ngốc.” Đậu Đậu nhỏ giọng quát sợ Thẩm Nghịch nghe thấy. Cẩn rằng nghiêng lợi nói: “Không phải anh ấy không thích ăn cá là bởi vì anh ấy không nhìn thấy cá ở đâu nên không biết nên gấp chỗ nào. Cậu để vị trí lung tung làm sao anh ấy có thể biết mà ăn? Không phải anh ấy kiêu ngạo, chỉ là sợ! Sợ cậu có hiểu hay không?”

“Sợ?” Kỳ Dạ kinh ngạc: “Cô giống cái gì vậy? Anh ta mà cũng biết sợ sao?”

“Anh ấy là người như vậy? Anh ấy là người sống trong bóng tối bởi vì không nhìn thấy, không có cảm giác an toàn, nhạy cảm đa nghi, không dám lệ thuộc vào người khác. Bởi vì một khi lệ thuộc sẽ trở thành thói quen, một ngày nào đó mất đi sự lệ thuộc cùng tin tưởng này bản thân có thể làm gì? Kỳ Dạ, rốt cuộc cậu có thật lòng thích Thẩm Nghịch hay không? Có hiểu loại cảm giác không thể nhìn thấy hay không? Giống như một người bơi lội chết chìm rồi không thể cứu. Anh ấy sợ mình lệ thuộc vào, mềm yếu, sợ trở thành gánh nặng của người khác. Sợ một ngày nào đó sẽ bị bỏ rơi.....Rốt cuộc cậu có hiểu hay không?”

Câu nói sau cùng Loan Đậu Đậu nhìn ánh mắt của cậu, nói từng chữ một.

Trong lúc nhất thời Kỳ Dạ nói không nên lời bị lời nói của cô thức tỉnh. Cậu chưa bao giờ nghĩ qua, một người âm trầm, kiên cường như Thẩm Nghịch cũng sẽ biết sợ. Nội tâm của anh ta cũng sẽ sợ bị người khác bỏ rơi sao?

Loan Đậu Đậu rầm rì nói khiến cậu không động đậy, nhắc chân đạp cậu: “Còn không mau đi qua đó.”

Kỳ Dạ như người tỉnh lại từ trong giấc mộng liền vội vàng gạt đầu. Hấp ta hấp tấp đi về phía Thẩm Nghịch!

Loan Đậu Đậu quay đầu nhìn chằm chằm một bàn đầy thức ăn, cười hi hi, yên tâm đi! Cô tuyệt đối sẽ không lãng phí thức ăn.....

Kỳ Dạ ngồi xuống cạnh anh ta, len lén quan sát khuôn mặt lạnh lùng của anh ta, hít sâu một hơi nói: “Thật xin lỗi.”

Thẩm Nghịch dựa lưng vào ghế, khước miệng khẽ cười: “Tại sao muốn xin lỗi? Cậu làm sai gì sao?”

“Tôi hình như chưa bao giờ thử cảm nhận cảm giác của anh, chưa từng nghĩ đến những suy nghĩ trong lòng anh.” Kỳ Dạ cúi đầu, bẻ ngón tay, hời hợt muốn chết. Tại sao phải đợi Bánh bao đậu nói ra cậu mới hiểu! Mà không phải là cậu hiểu tâm tình anh ta trước!

“Tại sao cậu lại phải cảm nhận cảm giác của tôi chứ? Tại sao lại muốn nghĩ đến tâm tình của tôi? Chúng ta có quan hệ gì sao?” Giọng nói lạnh lùng của Thẩm Nghịch khiến quan hệ của bọn họ như không có gì. Chỉ là ánh mắt mâu thuẫn, loại tâm tình này không ai có thể hiểu được.

Kỳ Dạ nhú mày nghiêng đầu nhìn anh ta, không nhìn được cao giọng: “Thẩm Nghịch, anh đừng nói chuyện như vậy với tôi được hay không! Chúng ta không có quan hệ gì nhiều lắm là quan hệ giường chiếu! Nhưng.....cũng có thể coi là có quan hệ, quan anh một chút cũng không được sao! Hơn nữa.....Nếu không có gì, sao anh còn gọi điện thoại cho tôi, quan tâm tôi? Sao lại gọi điện thoại đến nhà họ Thạch? Đừng nói với tôi là anh quan tâm Bánh bao đậu. Sao còn để cho tôi và Bánh bao đậu vào nhà anh? Nói những lời đó với anh là hành động theo cảm tính nhưng mấy ngày nay anh hành hạ tôi chưa đủ sao?”

Giọng ghen ngào nói không nên lời.....Biết rõ anh ta không nhìn thấy, biết rõ anh ta không muốn nghe thấy những lời đó nhưng cậu vẫn nói ra. Không

phải anh ta rất thông minh sao? Sao không động não suy nghĩ một chút, sẽ có người “đồng cảm” mà chịu chung chăn gối sao?

Tay phải bặm miệng, nước mắt từng giọt rơi xuống sàn nhà. Giống như nếu mở miệng thì sẽ trào ra như lũ không ngừng được.....Nếu như có thể cậu cũng không muốn như vậy, từ bé đến lớn cậu có đánh nhau với người khác sút đầu mẹ trán cũng sẽ không khóc như vậy.....

Nhưng khi gặp Thẩm Nghịch, nước mắt cậu tự chảy mà không mất tiền mua!

Từ nhỏ cậu muốn gió có gió muốn mưa có mưa, chưa bao giờ hạ thấp mình trước người khác như vậy, kiêu ngạo như hổ, ở bên ngoài ai cũng không dám động cậu, khi ở bên Thẩm Nghịch, cậu từ từ lui, lui mãi còn phải lui đến khi nào Thẩm Nghịch mới thỏa mãn!

Mẹ kiếp, tình yêu chỉ làm con người ta khổ sở!

Thẩm Nghịch đờ người một lúc bởi vì buổi tối ánh trăng âm đạm, có chút ánh sáng nhìn cũng không rõ. Bàn tay quơ giữa không gian một lúc mới sờ được khuôn mặt cậu, chạm đến những giọt nước mắt thì mở miệng: “Bạn Kỳ, cậu khóc sao.”

“Tôi uống nhiều nước không tiểu được không thể khóc à.....? Liên quan gì đến anh.” Kỳ Dạ tức giận gạt tay anh ta ra, đôi tay ôm kín mặt, thật mất mặt, tự nhiên lại khóc trước mặt anh ta.

Nhưng.....thật sự không chịu nổi! Không chịu nổi cảm giác cách xa cùng nhớ thương! Rõ ràng chán ghét con người lạnh lùng này, rõ ràng ghét giọng nói âm trầm kia nhưng vẫn lo lắng anh ta sẽ không nhìn thấy, lo lắng anh ta có xảy ra chuyện gì hay không, có thể.....

Rõ ràng không có quan hệ gì.....

Thẩm Nghịch nhíu mày, đôi tay thon dài ôm cậu vào ngực, cúi đầu hôn lên trán cậu. Bất lực nói: “Kỳ Dạ, tôi già rồi nhưng cậu còn trẻ.”

“Mẹ kiếp, ai không biết anh già chứ! Tôi đẹp trai! Người gặp người thích!” Kỳ Dạ hít mũi, hai mắt toàn nước mắt nhìn anh ta, nhìn từ góc độ này anh ta thật đẹp.

“Ở chung một chỗ với tôi không có kích tình, không có lăng mạn chỉ có thể ở phía dưới, thậm chí còn bị người khác nhìn với ánh mắt khác.”

Ý tứ của anh ta là đồng ý ở chung một chỗ với cậu sao? Kỳ Dạ nghĩ trong lòng con người này thích lòng vòng không bao giờ nói thẳng.

“Kích tình cùng lăng mạn không thể ăn cơm, mẹ kiếp, có ngày tôi phản công.”

“Bạn Kỳ, cố gắng lên, tôi chờ. Nhưng mà bây giờ cậu vẫn phải ngoan ngoãn ở dưới ăn lap xường.....” Giọng nói Thẩm Nghịch khàn khàn, không đợi Kỳ Dạ hỏi “lap xường” là gì thì đôi môi của anh ta đã hạ xuống.....Bàn tay không rảnh rồi bắt đầu trượt vào quần áo cậu.....

Chết tiệt, hôm nay cậu chỉ mặc một cái áo thun, thật dễ coi!

“Không muốn.....Bánh bao đậu vẫn còn ở phòng khách.....Uhm.....”

Kỳ Dạ cầm tay anh ta phản kháng, mặc dù cơ thể cậu đã có phản ứng, có thể làm người ta muốn, đánh đã chiến như vậy không hay, kiên quyết không làm!

“Không cần khẩn trương, cô ấy hiểu rõ sẽ không tới quấy rầy chúng ta!”

Thẩm Nghịch đẩy cậu nằm trên ghế dài, cúi đầu hôn toàn thân cậu, bàn tay tinh xảo đầy ma pháp, sau khi cời hết đồ của Kỳ Dạ, quần áo anh ta vẫn chỉnh tề, chỉ cần cời thất lưng, mở khóa quần, khẽ cời quần lột xuống.....

“Uhm.....”

Kỳ Dạ không có cốt khí bị “dọn dẹp”! Để Thẩm Nghịch ăn no, ánh trăng trầm mê, rất dễ dàng phạm tội!

Loan Đậu Đậu biết rõ chẳng những không quấy rầy bọn họ còn một mình ngoan ngoãn ăn hết hơn một nửa thức ăn. Mãi cho đến khi ăn no, buồn ngủ mới đi đến phòng khách ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113

Kỳ Dạ cùng Thẩm Nghị chính thức quen nhau. Mỗi ngày khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc khiến Loan Đậu Đậu cắn răng nghiêng lợi, nhìn cậu không có việc gì liền gọi điện thoại cho Thẩm Nghị nếu không ra ngoài hẹn hò, trong lòng không cam tâm! Hai người đàn ông ở chung một chỗ hạnh phúc nhưng cô bụng to người đàn ông chết tiệt của cô ở Pháp mỗi ngày đều gọi điện hỏi thăm ngoài ra không có gì.

Giận! Giận! Giận!

Loan Đậu Đậu phát điên không làm gì được. Sau khi nhận được điện thoại của Thạch Thương Ly thì hoàn toàn bộc phát: “Rốt cuộc khi nào anh mới về?” Hắn có nhớ cô không?

Thạch Thương Ly vừa thanh toán hóa đơn, lo lắng cô không tập luyện, vội vàng vừa ăn cơm vừa gọi điện cho cô, không nghĩ tới lại bị cô quát. Không khỏi nhũn mảy: “Em làm sao vậy? Không phải anh đã đồng ý với em khi nào bảo bố ra đời anh sẽ về sao?”

Tiện tay lật lịch lên xem, thời gian sinh dự tính còn một tháng nữa.

Loan Đậu Đậu tức giận, lúc đi ngay cả câu yêu cô hắn cũng không nói, bụng lại càng ngày càng lớn, cô cũng khổ cực gấp đôi nhưng hắn không có bên cạnh. Mỗi lần chân bị chuột rút đều là Bọ Hung giúp cô xoa bóp, đôi bụng Bọ Hung nấu cơm cho cô ăn, bảo bối đá cũng là Bọ Hung ở bên cạnh hưng phấn giống như hắn ta mới là ba đứa bé. Theo cô tập luyện là Kỳ Dạ, đưa cô đi khám thai là Bọ Hung, Kỳ Dạ hớn hở nhìn cô, Bọ Hung đưa cô đi dạo phố.....

Nhưng rõ ràng Thạch Thương Ly mới là ba của đứa bé không phải sao? Sao hắn chưa về? Chuyện bên kia rất quan trọng sao? Xem như cô ở trong lòng hắn không quan trọng nhưng bảo bối không quan trọng sao?

Hắn chưa quay về, chỉ gọi điện hỏi thăm, một câu nói ngọt ngào cũng không có làm cho cô không cam tâm.....

Thạch Thương Ly không nghe thấy âm thanh, thư ký gõ cửa, vội vã mở miệng nói: “Anh có việc còn phải làm, tối anh sẽ gọi điện thoại cho em.”

“Có phải anh không muốn quan tâm đến em nữa không?”

Nghe thấy điện thoại “Tút tut tut.....” thì Loan Đậu Đậu cảm điện thoại nói, nước mắt uất ức chọt rơi xuống mặc dù thật lòng cô không muốn khóc nhưng nước mắt không cầm được cứ rơi.

Nghĩ đến thái độ của hắn đối với cô càng ngày càng không tốt, càng ngày càng không quan tâm cô, trong lòng rất uất ức. Mỗi ngày cô đều bị chuột rút, cơm không ăn được nhiều, một chút cũng không dám nói cho hắn biết, sợ hắn lo lắng. Nhưng lạnh nhạt như vậy, tạo ra khoảng cách còn xa nhau như vậy cô thật sự không chịu nổi, thật sự không chịu nổi.

Mỗi lần nhìn thấy người ta đi cùng chồng đến khám thai, thật ngọt ngào, bộ dáng hạnh phúc, trong lòng cô lại hâm mộ ghen ghét.

Thạch Lăng vừa mới bụng mì lên thấy Loan Đậu Đậu khóc không thành tiếng sợ choáng váng.

“Đậu xanh nhỏ em làm sao thế?” Ánh mắt nhìn điện thoại trong tay cô lập tức hiểu. Chắc cô cãi nhau với Thạch Thương Ly nên mới khóc như vậy.

“Đừng khóc.....Khóc nhìn không xinh tí nào.....” Thạch Lăng nhẹ nhàng ôm cô, ngón tay nhẹ nhàng lau nước mắt cô, ánh mắt đau lòng. Người phụ nữ cực khổ nhất là lúc mang thai mà giờ phút này Thạch Thương Ly không ở bên cạnh cô, cho dù là người phụ nữ nào cũng sẽ không chịu được. Hơn nữa gần đây cô hay nôn mửa, số lần chân bị chuột rút tăng lên. Nhiều hôm buổi tối hắn ta sang xem cô phát hiện cô bị chuột rút không ngủ được.

Bác sĩ nói mỗi người phụ nữ khi mang thai phản ứng đều không giống nhau, cô như vậy cũng là bình thường, ngoại trừ giúp cô xoa bóp không có cách nào khác.

Loan Đậu Đậu hít hít mũi lắm bầm: “Có phải anh ấy không muốn về, anh ấy không nhớ em không? Như vậy sao còn kết hôn với em?”

Thạch Lăng: “Không phải anh ấy không cần em! Chỉ là gần đây rất bận!”

Không phải hắn không muốn về mà là không về được. Khẳng định ông nội cho người canh chừng hắn, dù muốn chạy trốn cũng khó!

Đậu Đậu không nói gì. Bận gì đến nỗi vợ con cũng không cần.

Thạch Lăng mất một lúc lâu mới dụ dỗ cô ăn được một chút, sau đó dỗ cô ngủ. Sau khi ra khỏi phòng phát hiện mồ hôi đầy người, phục vụ phụ nữ có thai còn khó hơn ký một đơn hàng lớn!

Kỳ Dạ vội vàng đi lên, ném tờ báo cho Thạch Lăng, khuôn mặt nghiêm túc: “Lần này thật sự xảy ra chuyện rồi, Bánh bao đậu đâu rồi?”

“Mới vừa ngủ, sao thế?” Thạch Lăng cúi đầu nhìn trang đầu tờ báo thì lạnh lùng nói: “Có thể thấy ông nội bắt đầu hành động rồi, Thạch Thương Ly không kiên trì được nữa.”

“Tôi không quan tâm nhiều như vậy. Bây giờ phải làm sao? Đây là tôi thông qua người quen lấy trước đến đây. Sáng mai các tờ báo lớn, ti vi cũng sẽ đưa tin. Nhất định Bánh bao đậu sẽ biết!” Kỳ Dạ lo lắng.

Thạch Lăng cũng tràn đầy lo lắng, nhìn chằm chằm tờ báo nói: “Gần đây khẩu vị của cô ấy không tốt, tâm tình không ổn định. Bác sĩ nói có thể là thời kỳ u buồn trước khi sinh, tuyệt đối không thể để cô ấy biết, sáng sớm mai vứt hết báo đi. Cất ti vi, còn cảnh báo người giúp việc không được nói lung tung. Hai ngày này cậu đừng ra ngoài, ở nhà cùng cô ấy đừng để cô ấy ra ngoài.”

Kỳ Dạ vội vàng gật đầu đồng ý! Vì để phong tỏa tin tức không cho cô biết cũng chỉ còn cách này. Còn phải gọi điện thoại cho Thẩm Nghịch để anh ta không được lỡ miệng nói ra.

“Alo, chuyện của anh trai em anh biết sao?”

“Uhm, tin tức truyền tới chỗ anh.”

“Bánh bao đậu chưa biết, bọn em không muốn cho cô ấy biết, anh nhớ đừng lỡ miệng. Mấy ngày này em không thể qua đó, em phải ở nhà theo cô ấy!”

Giọng Thẩm Nghịch lạnh lùng hỏi: “Em định giấu cô ấy bao lâu?”

“Có thể giấu bao lâu thì giấu, chỉ cần đứa bé bình an vô sự là được……” Kỳ Dạ gãi đầu, thời gian còn có một tháng! Làm sao chịu được!

“Anh sẽ không giúp em lừa cô ấy.” Giọng nói Thẩm Nghịch trầm thấp kiên định.

Kỳ Dạ đau đầu hơn: “Thẩm Nghịch, đây đều là vì muốn tốt cho cô ấy.”

“Cho nên em có thể lừa cô ấy sao? Em có nghĩ tới khi cô ấy biết mọi người đều biết chỉ có một mình cô ấy không biết gì cảm giác như thế nào không? Mình giống như một kẻ ngu, cái gì cũng không biết.”

“Nhưng không còn biện pháp nào! Thạch Lăng nói cậu bị u buồn trước khi sinh, không thể bị kích động. Gần đây khẩu vị của cô ấy không tốt, rõ ràng bụng cô to lên nhưng lại gầy đi. Bọn em thực sự rất lo lắng, bây giờ nếu sinh non rất nguy hiểm có thể nguy hiểm đến tính mạng.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đói Bụng: Thỏ Trắng Mờ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114

Tút tut……

Thẩm Nghịch cúp máy lười không muốn nghe.

Kỳ Dạ nắm điện thoại trong tay. Anh ta là người yêu cậu! Lại vì Bánh bao đậu mà cúp điện thoại của cậu? Người mù chết tiệt, anh có uy, anh rất há hê phải không? Anh cho rằng chỉ có một mình anh quan tâm Bánh bao đậu sao? Cậu cũng lo lắng.

Gọi lại lần nữa thì Thẩm Nghịch lập tức tắt máy! Kỳ Dạ tức giận quá: “Chết tiệt! Người mù chết tiệt, để xem lần sau tôi xử anh thế nào.”

Sau khi Loạn Đậu Đậu ngủ dậy thì không nhớ chuyện hôm qua nữa, điều duy nhất cô nhớ là tối qua Thạch Thương Ly không gọi cho cô!

Thạch Thương Ly anh là đồ lừa đảo!

“Bánh bao đậu, hôm nay chúng ta không ra ngoài đi dạo mà ở nhà làm hoành thánh được không?”

Loạn Đậu Đậu nhìn cậu: “Cậu sẽ làm hoành thánh sao?”

“Hả? Không, không phải cô biết làm sao?”

“Tôi có thể nấu cơm không có nghĩa là tôi biết làm hoành thánh!” Loạn Đậu Đậu nhún vai!

Kỳ Dạ tối sầm mặt lý do này không thể khiến cô ở nhà, cậu nên làm gì bây giờ? Cậu đang vắt óc suy nghĩ cách thì Loạn Đậu Đậu mở ti vi, kết quả không nhìn thấy gì.

Loạn Đậu Đậu vỗ vỗ màn hình: “Cappuccino sao ti vi không có hình ảnh?”

“Hả? Chắc là hư.....Hai ngày nữa tôi gọi người đến sửa, cô nghĩ hai ngày không xem vậy.” Kỳ Dạ trợn mắt nói mò, căn bản ti vi không có vấn đề gì chỉ là cậu lấy kéo cắt đứt dây điện.

“Uhm, vậy cũng tốt.” Loan Đậu Đậu buồn bực nhún vai, Thạch Thương Ly không nhìn cô ngay cả ti vi cũng bắt nạt cô.

Loan Đậu Đậu ngồi trên ghế salon xoa bóp chân, Kỳ Dạ lập tức đi đến xoa cho cô, quan tâm hỏi: “Có phải chân lại bị chuột rút không? Rất khó chịu sao?”

“Không phải! Chỉ muốn xoa một chút.”

Trán Kỳ Dạ đầy mồ hôi, chột dạ.....Cảm giác ánh mắt Loan Đậu Đậu nhìn cậu đầy hoài nghi? Không phải cô ấy hoài nghi chứ.....

Chuông cửa vang lên, cậu lập tức đứng dậy cười ha hả nói: “Tôi đi mở cửa.....”

“Hi, hello, bạn thân, mình tới thăm bạn.....” Vừa mới mở cửa đã có người ôm lấy Kỳ Dạ, cậu sợ đến nỗi gào to: “Cô này.....Buông tôi ra, buông tôi ra!”

“Ah, Đậu Đậu bạn phẫu thuật chuyển giới rồi sao?” Đồng Thoại tỉ mỉ quan sát người con trai trước mặt, chọc chọc lồng ngực cậu: “Sang Hàn Quốc làm sao? Khuôn mặt thật đẹp, nhưng có thể biến thành người như thế này kỹ thuật thật cao.....”

“Cô mới phẫu thuật chuyển giới! Tôi vốn dĩ là đàn ông!” Kỳ Dạ tức giận quát.

“Đồng Thoại, mình ở đây.” Loan Đậu Đậu giơ tay lên, vẫy tay mấy cái, không đứng lên.

Đồng Thoại vừa đi vào nhìn liền giật mình: “Đậu Đậu bạn thật lợi hại, tăng cân mập tới mức này?”

Loan Đậu Đậu tối sầm mặt: “Mình mang thai. Bạn hiểu chưa? Trong bụng mình có một bảo bối.....”

“A.....” Đồng Thoại lập tức thét chói tai, vang vọng trong phòng, quay đầu nhìn chằm chằm Kỳ Dạ, rống to: “Là cậu làm cho Đậu Đậu nhà tôi lớn bụng sao?”

“Nói lung tung gì vậy!” Kỳ Dạ tức giận trừng mắt nhìn cô gái trước mặt: “Trong bụng cô ấy là con của anh tôi!”

“Anh cậu?”

Loan Đậu Đậu gật đầu: “Anh cậu ấy chính là Thạch Thương Ly cũng chính là ba đứa bé trong bụng mình!”

“Hả?” Đồng Thoại trợn mắt, thiếu chút nữa cắn đứt lưỡi mình, kinh ngạc nói: “Không phải Thạch Thương Ly sắp kết hôn với một cô gái quý tộc người Pháp sao? Sao lại làm cậu lớn bụng? Anh ta bội tình bạc nghĩa sao?”

“Cô.....” Kỳ Dạ vừa nghe muốn chặn miệng Đồng Thoại lại nhưng đã không kịp.

Loan Đậu Đậu sùng sốt, mặt ngậy ngốc nhìn Đồng Thoại, mở miệng hỏi: “Bạn nói gì? Phân Ruồi kết hôn cùng cô gái Pháp?”

Đồng Thoại ngậy ngốc nhìn Kỳ Dạ lại nhìn Loan Đậu Đậu, nhất thời hiểu ra, thì ra là bọn họ giấu cô? Chuyện lớn như vậy lại không nói cho cô biết!

Loan Đậu Đậu thấy Đồng Thoại không nói lời nào, lập tức đứng lên cầm tay cô ấy hỏi: “Bạn vừa nói.....Thạch Thương Ly kết hôn với người phụ nữ khác sao?” Những chữ cuối cùng nói ra trong giọng nghẹn ngào.

Thạch Lăng vừa từ công ty về, đứng ở cửa nhìn ba người bọn họ, nhất thời liền cảm thấy có gì đó khác thường. Hắn ta đã từng gặp Đồng Thoại, chẳng lẽ cô ấy nói mọi chuyện cho Đậu Đậu biết?

Đồng Thoại cắn môi, chần chờ một chút, dù sao sớm hay muộn gì cô cũng biết. Biết sớm một chút vẫn hơn, lấy tờ báo từ trong túi ra đưa cho cô. Loan Đậu Đậu lập tức cướp lấy, lật tới lật lui nhìn, toàn bộ đều là tin tức không có gì. Nhưng khi lật tới trong cuối thì những dòng chữ kia cô không biết nhưng tấm hình kia cô biết.....

Hôn nhân, còn có một tấm hình, một cô gái rất đẹp bên cạnh còn có Thạch Thương Ly.....

“Đồ lừa đảo, lừa đảo! Phân Ruồi không thể kết hôn với người phụ nữ khác, anh ấy đã kết hôn với mình. Anh ấy như vậy là phạm tội trùng hôn cho nên không thể kết hôn. Có người đáng tin để lừa mình.....”

Loan Đậu Đậu vo nát tờ báo, bàn tay run rẩy ném vào thùng rác.

“Đậu Đậu, đây là thật. Cô gái kia là Lisha Bạch Doãn, tên tiếng Trung gọi là Bạch Doãn. Là hậu duệ một nhà quý tộc người Pháp.....”

“Đồng Thoại.” Sắc mặt Loan Đậu Đậu căng thẳng, lạnh lùng cắt ngang lời cô ấy, ánh mắt nghiêm túc nhìn cô ấy nói: “Mình không tin! Anh ấy đã kết hôn với mình nên không thể nào anh ấy kết hôn với người khác. Bạn không tin sao mình đi lấy giấy đăng ký kết hôn cho bạn xem.”

Xoay người muốn đi lên lầu, Kỳ Dạ đứng bên cạnh chột mồm mở miệng: “Bánh bao đậu, đừng đi.”

Loan Đậu Đậu xoay người, ánh mắt vô tội nhìn Kỳ Dạ cười nói: “Sao vậy, cậu cũng không tin tôi sao? Chúng tôi thật sự đã kết hôn, có giấy đăng ký kết hôn, anh ấy nói khi nào đưa bé ra đời nhất định anh ấy sẽ về.....Tôi đi lấy giấy đăng ký kết hôn cho mọi người xem.”

Xem như hán không yêu cô cũng sẽ không kết hôn với người phụ nữ khác! Bởi vì hán là ba của bảo bối.

Xoay người vịn cầu thang, từng bước từng bước đi lên.....

“Không còn giấy đăng ký kết hôn nữa.....” Kỳ Dạ đi lên nắm tay cô, giọng nói vang rõ trong phòng.

Loan Đậu Đậu quay đầu nhìn cậu: “Làm sao có thể? Cappuccino cậu phải tin tôi, tin Thạch Thương Ly! Người đàn ông kiêu ngạo bá đạo kia làm sao có thể để bảo bối trở thành con riêng chứ?”

“Cappuccino” Cái tên này giờ phút này vang lên bên tai khiến Kỳ Dạ xấu hổ vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115

“Tôi đưa giấy đăng ký kết hôn cùng hộ khẩu của hai người gửi về Pháp. Bên kia gửi về giấy chứng nhận ly hôn. Còn có.....” Kỳ Dạ cúi đầu, thật sự không dám nhìn ánh mắt của Loạn Đậu Đậu, ánh mắt cô nhìn cậu như đang cầu cứu nhưng cậu lại phá đi tia hi vọng cuối cùng của cô.

“Còn có.....Gì?” Loạn Đậu Đậu mím môi, nước mắt trực rơi, chỉ là từ từ rơi. Ánh mắt nhìn chằm chằm cậu, quai hàm căng lên như nuốt một cái bánh bao lớn.

“Một triệu tệ là ông nội cho cô để cô rời khỏi anh trai!” Kỳ Dạ ngẩng đầu độc ác mở miệng, nhận thấy tay Loạn Đậu Đậu run rẩy, lòng thật đau, hận không thể giết chính mình.

Cuối cùng cậu đã làm gì. Cô quan tâm cậu, chăm sóc cậu, đem niềm vui đến cho cậu, giới thiệu Thẩm Nghịch cho cậu, một cô gái đơn thuần như vậy mà cậu đã làm gì với cô?

Nếu như có thể quay ngược thời gian, ông nội có muốn giết cậu thì cậu cũng sẽ không làm chuyện tổn thương Loạn Đậu Đậu như vậy.

Trong nháy mắt, Loạn Đậu Đậu rút tay về giống như đụng phải rắn độc, ánh mắt sợ hãi nhìn bọn họ, ánh mắt trở nên ảm đạm, xa lạ, không thể tin tưởng. Hờ hững nhìn bọn họ giống như cô chưa từng gặp bọn họ.

Nước mắt như muốn rơi xuống cô lại cường ngạnh ngăn lại không cho phép rơi xuống, dùng sức cắn môi dưới đến nổi trong miệng toàn mùi máu.....

Đồng Thoại ngăn người, mắt hôn nói: “Hóng hét.....”

Khuôn mặt anh tuấn của Thạch Lăng lạnh lùng nói: “Cô có ý gì?”

Đồng Thoại cắn môi, ánh mắt lo lắng nhìn Loạn Đậu Đậu, không nói nên lời. Cũng không phải không thể nói, ít nhất là không thể nói trước mặt Loạn Đậu Đậu.

Loạn Đậu Đậu cúi đầu giống như học sinh tiểu học làm sai việc gì bị phạt đứng. Cơ thể khẽ run, bàn tay vịn chặt cầu thang để không bị ngã, móng tay cắm vào tay tạo ra một dấu vết lớn.

Một lúc lâu khi bọn họ đang không biết làm gì thì Loạn Đậu Đậu chợt ngẩng đầu, khuôn mặt tươi cười: “Ha ha.....Bị tôi lừa rồi.”

Thạch Lăng cùng Kỳ Dạ liếc nhìn nhau, không biết rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra. Không phải cô nên đau lòng sao? Sao lại còn cười?

“Được rồi, tôi biết là mình phải tức giận khi anh ấy kết hôn với người phụ nữ khác. Chẳng qua tôi phải cảm ơn Cappuccino, cảm ơn cậu đã cho tôi một triệu tệ. Ít nhất tôi còn có tiền tiêu, về phần Phan Ruồi thì để anh ta chết vì tình yêu với cô gái người Pháp đi. Tôi tuyệt đối không quan tâm, chẳng lẽ tôi còn sợ không tìm được đàn ông sao!”

Loạn Đậu Đậu cười, giọng nói bình thường giống như không để ý.

Kỳ Dạ nhìn cô cẩn thận hỏi: “Thật sự cô không quan tâm? Không tức giận sao?”

“Cho tôi bây giờ tôi vẫn không để ý anh ấy! Kết hôn cũng là anh ấy bức tôi, bây giờ cũng tốt, tôi được tự do, không còn ai có thể quản thúc tôi. Tôi cảm ơn còn không kịp, sao lại tức giận? Cậu nhóc, cậu nghĩ quá nhiều rồi.”

Loan Đậu Đậu đứng vững, đưa tay vỗ vai cậu, khuôn mặt tươi cười.

Thạch Lăng nhú mày, giọng nói chậm rãi vang lên: “Đậu xanh nhỏ.....”

“Ai da, thật sự không sao! Mọi người không nên lo lắng nữa. Đột nhiên tôi cảm thấy buồn ngủ, tôi đi nghỉ trước. Đúng rồi, Bọ Hung, tôi muốn ăn cá kho tàu, gà hầm cách thủy, đừng quên còn có bánh bao thịt mà tôi thích nhất.” Loan Đậu Đậu bẻ ngón tay đếm xong cười khê: “Hình như hơi nhiều, đừng quên đây! Không phải tôi muốn ăn mà là bảo bối muốn ăn.”

Nói xong ngẩng đầu nhìn bọn họ há hê cười, sau đó xoay người đi lên lầu, quay về phòng.

Kỳ Dạ quay đầu nhìn Thạch Lăng chần chừ: “Cô ấy còn nhớ đến ăn, thật sự là không sao chứ?”

Thạch Lăng hồ nghi cùng lo lắng: “Tôi cũng không biết.”

Chỉ có Đồng Thoại đứng tại chỗ, ngửa đầu nhìn bóng lưng cô hình như đang run lên thì thầm “Làm sao có thể không có việc gì? Cô ấy đang khóc.”

“Hả?” Hai người đàn ông đồng thời nghiêng đầu, nhìn chằm chằm Đồng Thoại, sao cô gái này nói kỳ quái thế.

Đồng Thoại quay lại nhìn hai người đàn ông trước mặt, Đồng Thoại đã từng gặp Thạch Lăng nên biết, không thể tưởng tượng nổi cậu nhóc này cũng là em trai Thạch Thương Ly. Người nhà họ Thạch đều đẹp trai như vậy sao?

“Quả nhiên người đẹp rất quan trọng”

Thạch Lăng cùng Kỳ Dạ: “Bây giờ không phải lúc nói chuyện này.”

Đồng Thoại phục hồi tinh thần, trầm nghĩ khác. Xoay người ngồi trên ghế salon, hít sâu nói ngay vào điểm chính: “Đậu Đậu có nói với hai người chuyện nhà cô ấy hay không?”

“Đậu Đậu có nhà sao?” Kỳ Dạ chắc lưỡi hít hà, lần trước không phải cô nói cô là cô nhi sao?

Khuôn mặt Thạch Lăng mờ mịt, giờ phút này mới phát hiện ra Loan Đậu Đậu hiểu rõ ba người bọn họ nhưng bọn họ không hề biết gì về Loan Đậu Đậu. Cô chưa từng nói về chuyện của mình, chuyện của cô khi còn nhỏ cũng chưa từng nói.

Đồng Thoại nhìn phản ứng của bọn họ cũng biết, không khỏi khẽ cười: “Thôi, với tính cách của cô ấy sẽ không nói với mọi người. Nếu cô ấy chưa nói, tôi cũng không thể nói. Chỉ là tình huống bây giờ của Loan Đậu Đậu rất tệ.”

“Hồng bét.” Thạch Lăng chợt nói.

“Có phải Đậu Đậu hay có tinh thần phấn chấn, hoạt bát? Để cho mọi người cảm thấy cô ấy là một người dễ hơi, đem lại cho mọi người rất nhiều niềm vui trong cuộc sống?”

Hai người đàn ông đồng thời gật đầu. Thật sự Loan Đậu Đậu khiến cuộc sống của bọn họ trở nên khác, thỉnh thoảng cô ngu ngốc, thỉnh thoảng cũng rất khôn khéo, thỉnh thoảng ngây ngô, dù sao cô cũng rất kỳ quái. Làm cho người ta không cảm thấy đột ngột, cảm thấy quen với sự tồn tại của cô.

“Cho nên hai người sẽ không nghĩ đến cô ấy tự tử.”

“Tự tử?” Kỳ Dạ kinh ngạc, lỗ tai cậu có vấn đề sao.

Thạch Lăng so với cậu cũng không tốt hơn, lắc đầu khinh thường nói: “Cô đùa không vui tí nào.”

Đồng Thoại cũng biết bọn họ không thể tin, mím môi hỏi: “Chẳng lẽ hai người không phát hiện ra cổ tay cô ấy luôn đeo lắc tay? Đây là mảnh khố để che đi vết sẹo, đó là vết sẹo lưu lại lúc cô ấy tự tử khi còn nhỏ. Hai người không biết Đậu Đậu đã từng cô độc như thế nào. Cô ấy chưa từng mở miệng nói chuyện, tự giam mình trong thế giới của bản thân, không trao đổi với ai, cũng không cho ai đến gần. Bác sĩ nói cô ấy có trở ngại nghiêm trọng về tâm lý, sẽ làm rất nhiều chuyện cực đoan, ví dụ như tự tử. Tôi có thể nhớ hai lần, lần thứ nhất cắt cổ tay, lần thứ hai là uống thuốc ngủ. Sau đó cô ấy tốt hơn một chút nhưng bác sĩ nói bệnh này là tiềm thức, chỉ cần có người ở bên cạnh quan tâm thương yêu về sau sẽ không có vấn đề gì. Nhưng bây giờ.....Người có thể ở bên cạnh quan tâm thương yêu Đậu Đậu không ở đây.....”

“Tôi không tin!” Kỳ Dạ không tin lắc đầu “Người mà cô nói không phải là Bánh bao đậu. Cô ấy không phải con người như vậy, sẽ không làm chuyện ngu ngốc như vậy.”

Đồng Thoại hít sâu: “Tin hay không thì tùy. Chẳng lẽ cậu không nghĩ qua hôn nhân có ý nghĩa như thế nào đối với một người con gái? Một cô gái sẽ chấp nhận gả cho người đàn ông mà mình không yêu sao?”

Một câu hỏi khiến Kỳ Dạ á khẩu không nói được gì. Mặc dù Bánh bao đậu nói không quan tâm nhưng ngày ngày cô vẫn chờ điện thoại của anh trai, khi nói chuyện với anh trai khoe miệng luôn nở nụ cười, chỉ sợ ngay cả bản thân cô cũng không biết.

Thạch Lăng tràn đầy lo lắng, bây giờ càng lo lắng hơn: “Vậy phải làm sao?”

“Đề ý cô ấy mọi lúc, đừng để cô ấy tự làm tổn thương bản thân cũng đừng để cô ấy ở một mình.” Đồng Thoại lời ít ý nhiều.

Kỳ Dạ như tỉnh lại từ trong giấc mộng gât đầu: “Vậy tôi lập tức đi canh chừng cô ấy.” Nói xong nhanh chóng đi lên lầu.

Đồng Thoại cùng Thạch Lăng cùng nhìn nhau, chưa kịp nói gì chợt nghe tiếng thét từ trên lầu truyền xuống: “Xong rồi, không thấy Bánh bao đậu nữa.....”

Không thấy.....Bánh bao đậu!!!

Đồng Thoại cùng Thạch Lăng lập tức đi lên lầu.

Sắc mặt Thạch Lăng rất khó coi, cắn răng nghiêng lợi: “Sao lại không thấy Bánh bao đậu?”

Mất Kỳ Dạ nhanh chóng đỏ, chỉ vào căn phòng trống rỗng: “Thật sự không có.....Căn phòng không có ai!”

Đồng Thoại đi vào trước, thấy căn phòng lạnh lẽo, cửa sổ mở, gió thổi rèm bay. Cô khẽ vén chăn lên, gra giường không có.....Xoay người đi về phía cửa sổ liền nhìn thấy gra giường bị xé cột thành một sợi dây quăng xuống dưới.....

Thạch Lăng thấy hình ảnh này cái trán nổi đầy gân xanh, không nhịn được kêu lên: “Shit!!! Cô ấy có biết như vậy rất nguy hiểm không? Bụng to lại dám trượt từ trên lầu xuống! Cô ấy dám! Ngộ nhờ có chuyện gì xảy ra.....”

Hắn ta không dám tưởng tượng!

Ngược lại Đồng Thoại rất bình tĩnh, hỏi hột: “Phía dưới không có vết máu, cô ấy cũng không nằm trên đất, rõ ràng là cô ấy không sao. Hơn nữa trò này cô ấy chơi nhiều rồi, căn bản sẽ không xảy ra chuyện gì.”

“Trước kia cô ấy hay như vậy sao?” Thạch Lăng nhíu mày.

Đồng Thoại gât đầu: “Cô ấy không thích thì sẽ nỗ lực chạy trốn. Không biết một nhưng ngu ngốc chính là lần nào cũng là leo qua cửa sổ, sau đó chúng tôi phải đóng kín cửa sổ, như vậy cô ấy sẽ không bò qua.”

Thật không biết nên nói cô ấy thông minh hay đàn.

“Bây giờ phải làm sao? Cô ấy đi đâu? Làm sao tìm được cô ấy?” Kỳ Dạ dậm chân, cô bụng to như vậy ở ngoài một mình có thể đi đâu?

Thạch Lăng nhìn Đồng Thoại, Đồng Thoại vô tội nhún vai: “Đừng nhìn tôi, tôi cũng không biết. Mỗi lần cô ấy đều trốn đi như vậy, trốn ở một chỗ không ai biết.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đói Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116

Ba người gấp gấp lưng cuống thì Loan Đậu Đậu ôm bụng bự, đeo túi xách đen đứng ở đầu đường, không biết nên đi đâu. Có thể nói là cô chưa nghĩ đến nơi nào để đi. Vốn dĩ muốn bay đến Pháp nhưng mở hộ chiếu ra mới phát hiện ra đã hết hạn.

Hơn nữa Phân Ruồi ở bên người phụ nữ khác cô còn đến làm gì? Nếu như cô đi người ta cũng sẽ cho rằng cô là người thứ ba!

“Thạch Thương Ly, đồ lừa đảo!” Loan Đậu Đậu cắn môi, mắt ngấn nước. Đứng ở quảng trường không ngừng xoa bụng. Khóc miệng cong lên so với khóc còn khó coi hơn.....

Không trách được hắn không trả lời được câu hỏi của cô thì ra căn bản là bởi vì hắn không yêu cô, hắn yêu người khác cho nên muốn kết hôn với người khác.

Hắn không cần cô, cũng không cần bảo bối, vậy cô còn ơ đó làm gì? Chờ hắn đưa vợ mới về ra uy tự rước nhục về mình sao?

Cô không muốn như vậy!

Không có đàn ông cũng sẽ không chết, không có Thạch Thương Ly càng không chết.....

Nhưng.....

Tại sao tim lại đau như vậy giống như bị dao đâm một nhát. Đau đến nỗi không thể thở, cảm giác như có dòng chất lỏng đang chảy xuống, mùi máu tươi tràn ngập.....

Chiếc nhẫn cưới sáng lấp lánh trên tay cô, lạnh lẽo cắt ngang cơn đau cô cô.....

Bụng đột nhiên truyền đến một cơn đau, cảm giác giữa hai chân có một dòng nhiệt hình như đang chậm rãi chảy xuống, nóng bỏng, ươn ướt..... Bàn tay vén váy lên nhìn, không khỏi kinh hoàng, một dòng máu đỏ tươi chảy xuống.

“Thật đau.....thật đau.....Thạch Thương Ly em thật đau.....” Loan Đậu Đậu ôm bụng, sắc mặt trắng bệch, chân mày nhíu lại, kêu rên khổ sở, lại gọi tên của người đàn ông đó.

Người ta nói người mà mình kêu khi gặp nguy hiểm nhất chính là người mà mình quan tâm nhất.

Thạch Thương Ly sớm đã trở thành người mà cô quan tâm nhất.

Ánh mặt trời chói chang, người đi trên đường vội vã, không để ý đến cô, giọng nức nở, mờ mịt. Chỉ cảm thấy ngày càng đau, mồ hôi ướt đầm lưng, tóc mái cũng bị mồ hôi chảy ướt dính vào trán.

Đa đến nỗi trời đất quay cuồng, trước mắt tối sầm, giống như muốn ngất.

“Không thể.....” Loan Đậu Đậu nắm chặt tay, không để mình bị ngất đi “Bảo bối, không được có chuyện gì.....Bảo bối.....”

Loan Đậu Đậu hít sâu, khó khăn móc điện thoại từ trong túi ra, mọi thứ trước mặt mờ hồ, cố gắng mở hai mắt nhìn, hít sâu nhưng không có cách nào giảm đau. Khi thấy hai chữ “Bọ Hung” thì bàn tay cứng ngắc.

Bây giờ còn có thể tìm bọn họ sao?

Để bọn họ chế giễu sao? Nhất định Đồng Thoại nói cho bọn họ biết chuyện lúc trước của cô rồi, biết cô không tốt đẹp như vậy, không xứng lương thiện..... Còn mặt mũi nào gặp bọn họ chứ!

Sau đó ấn nút gọi Thẩm Nghị.....

Giờ phút này chỉ có thể tin tưởng dựa vào Thẩm Nghị, Thẩm Nghị nhất định sẽ không lừa cô không chán ghét quá khứ của cô.....

Điện thoại vang lên không bao lâu liền nghe thấy giọng Thẩm Nghị: “Alo.....”

Nghe thấy giọng anh ta thì Loan Đậu Đậu rơi nước mắt. Bụng càng ngày càng đau, hít thở vô cùng khó khăn, không có cách nào nói nên lời.

Giống như Thẩm Nghị có linh cảm, giọng nói run rẩy: “Đậu Đậu, là cô sao? Cô đang ở đâu? Nói cho tôi biết, tôi lập tức đến đón cô.”

Ở đâu?

Đưa mắt nhìn xung quanh một vòng, hít sâu một hơi. Căn bản không biết bản thân đang ở đâu..... Rốt cuộc đây là ở đâu?

“Đậu Đậu, đừng sợ. Ở đó chờ tôi, tôi sẽ tới nhanh thôi. Rất nhanh.....”

Giọng nói trầm thấp của Thẩm Nghị càng ngày càng xa, cái gì cũng không nghe thấy, trước mặt mờ mịt. Cơ thể ngã xuống, hôn mê bất tỉnh. Điện thoại rớt trên mặt đất, tan tành. Dưới ánh mặt trời đỏ rực, trên nền gạch trắng một dòng máu chảy lênh láng, không khí tràn ngập mùi máu tanh.....

“A, bên kia có người ngất xỉu.....”

“Còn chảy rất nhiều máu, thật khủng khiếp.....”

“Làm sao bây giờ? Cô ấy có thể chết không?”

“Ngu ngốc, mau gọi 110!”

“Gọi 110 làm gì? Gọi 120.....”

“Bánh bao đậu.....”

“Đậu Đậu.....”

“Đậu xanh nhỏ.....”

Ba người nhận được điện thoại của Thẩm Nghị vội vàng chạy tới bệnh viện, trước cửa phòng phẫu thuật nhìn thấy Thẩm Nghị dựa vào tường, khuôn

mặt mặt môi lo lắng, áo sơ mi trắng loang lổ vết máu, giống như nói cho bọn họ biết chuyện gì xảy ra.

Kỳ Dạ đi lên nắm tay anh ta, khẩn trương hỏi: “Bánh bao đâu đâu? Cô ấy sao rồi?”

Thẩm Nghịch nghe thấy giọng cậu lúc này mới mở mắt, ánh mắt tỉnh mạch nhìn ba người bọn họ. Giọng nói lạnh lẽo “Cô ấy ngất xỉu ở quảng trường đang được cấp cứu. Bác sĩ nói tình hình không tốt lắm.”

Kỳ Dạ lập tức thất thần thì thầm “Xong đời.....”

Thạch Lăng nhíu mày, giọng trầm thấp: “Cô ấy không sao chứ.”

Đồng Thoại khoanh tay trước ngực, sắc mặt căng thẳng.

Hốc mắt Kỳ Dạ đỏ lên, nhất là khi thấy vết máu trước ngực Thẩm Nghịch, có thể biết Bánh bao đau đớn như thế nào, chảy bao nhiêu máu. Nếu như không phải do cậu gửi giấy đăng ký kết hôn của bọn họ về bên kia, có lẽ cô sẽ không xảy ra chuyện. Trong nháy mắt nước mắt chảy xuống.

“Là tôi hại cô ấy.....Đều do tôi.....Nếu như không phải do tôi đem giấy đăng ký kết hôn gửi về bên kia.....Mọi chuyện sẽ không như vậy.....” Hai tay ôm mặt, không còn mặt mũi nhìn ai.

Thẩm Nghịch nhíu mày, ánh mắt tràn qua một tia ngoài ý muốn, hình như đều nằm trong những gì mà anh ta nghĩ. Hai cánh tay ôm cậu vào ngực, giờ phút này lồng ngực của anh ta là thiên đường đẹp nhất để Kỳ Dạ có thể dựa vào.

Ngón tay lạnh lẽo nhẹ nhàng xoa vai an ủi cậu.

“Không sao đâu, đừng khóc.”

Kỳ Dạ không nói gì, nước mắt không cầm được cứ chảy xuống. Nếu như Bánh bao đau xảy ra chuyện gì, cậu sẽ không tha thứ cho bản thân.

Ánh mắt âm trầm của Thạch Lăng vẫn nhìn chằm chằm ánh đèn sáng rực của phòng cấp cứu, trong lòng lo lắng, không biết nên làm gì.

Cửa chợt mở ra, y tá đeo khẩu trang, cầm trong tay giấy cam kết, không chờ bọn họ mở miệng đã lên tiếng: “Ai là người nhà của bệnh nhân?”

Thạch Lăng nhanh chóng đi lên nắm cánh tay y tá nói: “Là tôi, cô ấy thế nào? Đậu xanh nhỏ thế nào?”

“Tình huống bây giờ rất xấu! Người mê cùng đứa bé đều nguy hiểm, chỉ có thể giữ một người. Anh muốn giữ người mẹ hay đứa bé?”

“Cô nói gì?” Thạch Lăng ngây ngẩn cả người, bên tai ong ong, ánh mắt nhìn chằm chằm y tá, giận dữ hét: “Giữ cả hai! Một trong hai có chuyện gì tôi sẽ san bằng cái bệnh viện này.”

Y tá run sợ: “Nhưng.....”

Lời còn chưa nói hết, phía sau đã có một y tá đi ra hỏi: “Ai là Thẩm Nghịch? Cô ấy gọi Thẩm Nghịch, nhất định phải vào với cô ấy.”

Thẩm Nghịch bắt ngờ buông lỏng Kỳ Dạ đi lên phía trước: “Tôi là Thẩm Nghịch.”

“Được rồi, anh đi vào cùng tôi, cô ấy muốn gặp anh.”

Kỳ Dạ đi lên nắm cánh tay y tá: “Mất anh ấy không tốt lắm, tôi có thể vào cùng không?”

“Không được, không đúng quy định. Chỉ có một người được vào. Thẩm Nghịch, anh vào cùng tôi.”

“Thẩm Nghịch.....” Kỳ Dạ cầu xin nắm tay anh ta, ánh mắt cầu xin nhìn anh ta. Cậu phải đi vào, phải biết tình hình bây giờ của Bánh bao đậu.

Thẩm Nghịch nhíu mày, đẩy tay cậu ra. Giọng nói trầm thấp: “Ở bên ngoài đợi.”

Xoay người đặt tay trên vai y tá đi vào.

Y tá nhìn Thạch Lăng nói: “Anh quyết định nhanh một chút. Thời gian không còn nhiều.....”

“Không được. Phải giữ cả hai người! Cô có nghe hay không? Nếu không giữ được, tôi nói là sẽ làm.” Thạch Lăng tức giận quát.

“Giữ mẹ.” Kỳ Dạ lau nước mắt, tỉnh táo mở miệng “Y tá giữ người mẹ.”

“Kỳ Dạ.” Thạch Lăng quay đầu nhìn cậu, hận không thể đánh cậu “Đó là bảo bối của Đậu xanh nhỏ, chúng ta từng nghe thấy bảo bối đáp.”

Lúc nghe thấy đứa bé đáp bọn họ đã rất kích động. Bọn họ nhìn bảo bối lon lên từng ngày, từ nòng nọc thành một đứa bé, lần đầu tiên đá Đậu Đậu, lần đầu tiên nghe thấy tim đứa bé đập khi đi khám thai.....

Kỳ Dạ tỉnh táo mím môi nói: “Anh hai, không còn thời gian nữa. Đứa bé về sau có thể có nhưng Đậu Đậu.....chỉ có một.”

Thạch Lăng ngậy ngẩn người, lần đầu tiên sau nhiều năm Kỳ Dạ gọi hắn ta “anh hai” bởi vì sự tồn tại của Đậu Đậu.

Đứa bé về sau có thể có nhưng Đậu Đậu chỉ có một. Đúng vậy, Đậu Đậu chỉ có một.

“Hai người quyết định xong chưa?”

Thạch Lăng nắm chặt tay, trán nổi đầy gân xanh. Mặc dù đứa bé kia không phải là con hắn ta nhưng lại ở trong bụng Đậu Đậu. Hắn ta đã sớm xem đứa bé như con mình. Chỉ cần Đậu Đậu yêu, hắn ta cũng sẽ yêu!

Hôm nay muốn hắn ta buông tha.....Thật quá khó khăn!

“Giữ.....người.....mẹ!” Từng chữ được nói ra nặng như ngàn cân.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117

“Mau ký tên, bác sĩ đang chờ!” Y tá thúc giục.

Trán Thạch Lăng đầy mồ hôi, nếu như Đậu Đậu biết nhất định sẽ hận hắn ta. Nhưng hắn ta không còn cách nào. Đối với việc chọn giữa đứa bé và Đậu Đậu, cho dù là hắn ta, Kỳ Dạ hay Thạch Thương Ly.....

Sự lựa chọn của ban người vĩnh viễn chỉ có một.....Loan Đậu Đậu!

Thạch Lăng ký tên vào giấy cam kết.....Cuối cùng viết tên hắn ta lên!

Y tá cầm giấy cam kết vội vã đi vào.....

Thạch Lăng chán chường, dựa người vào tường, ánh mắt nhìn về phía phòng cấp cứu.

Đậu xanh nhỏ, em hận anh cũng được.....Chỉ cần em còn sống.

Kỳ Dạ cắn môi, điện thoại trong túi kêu liên tục, không chịu tắt. Cậu móc ra xem là số ở nước ngoài, lập tức quát to: “Thạch Thương Ly chết tiết nếu trước mười hai giờ anh không về thì anh không phải anh trai tôi nữa!”

Đầu dây bên kia sắc mặt Thạch Thương Ly căng thẳng, khẩn trương hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Đậu Đậu đâu? Sao gọi về nhà không có ai nghe máy? Cô ấy ở đâu?”

“Bây giờ cô ấy đang ở trong phòng cấp cứu, bác sĩ nói cả đứa bé cùng người mẹ đều khó giữ! Tôi không cần biết anh bay về hay bơi về, nếu không về vĩnh viễn đừng mong được gặp cô ấy.”

Tút tut.....

Điện thoại bên kia đã tắt máy.....

Kỳ Dạ nghiêng đầu nhìn phòng cấp cứu, trong lòng không ngừng cầu nguyện: “Đậu Đậu, cô đừng có chuyện gì. Chỉ cần cô không sao, về sau cô muốn bắt nạt tôi thế nào cũng được. Tôi sẽ không cãi lại cô.”

Loan Đậu Đậu nằm trên bàn mổ, đầu đầy mồ hôi, khuôn mặt tái nhợt, mặt mày, ánh mắt nhìn thấy Thẩm Nghị thì có chút tỉnh thần. Giờ cánh tay lên, muốn nắm tay anh ta lại với không tới.....

Thẩm Nghị giống như có linh cảm, khi cánh tay cô sắp rơi xuống nhanh chóng nắm được tay cô, bàn tay lạnh lẽo, không có chút hơi ấm. Mặc dù không nhìn thấy nhưng cũng có thể hình dung bây giờ cô nhếch nhác như thế nào.

“Đậu Đậu, tôi ở đây.”

Loan Đậu Đậu cắn môi, giọng khàn khàn tội nghiệp: “Thẩm Nghị, tôi muốn bảo bối!”

Thẩm Ngịch nắm chặt tay cô, nhủ mảy, nhìn quanh phòng phẫu thuật, trong không khí tràn đầy máu tanh.

Mặc dù chưa nói với cô, đôi mắt long lanh kia như đã biết. Cô biết bây giờ cả cô và bảo bối đều rất nguy hiểm, trừ Thẩm Ngịch không ai có thể giúp cô.

Thẩm Ngịch không biết nên vui hay đau lòng vì sự thông minh của cô.....

Bàn tay nắm chặt tay cô, nhẹ nhàng nói: “Được.”

Chỉ một câu nói của cô, anh ta không khuyên gì mà đồng ý.

“Bác sĩ, xin hãy cứu cô ấy cùng đứa bé.....”

“Chuyện này căn bản không.....”

Hai chữ “Có thể” còn chưa nói, Thẩm Ngịch chợt với tay cầm dao phẫu thuật lên, kề sát vào cô mình, giọng nói lạnh lẽo: “Cứu cô ấy cùng đứa bé, nếu không ở đây sẽ có ba người chết. Bệnh viện coi như xong đời.....”

Mọi người kinh ngạc nhìn Thẩm Ngịch, giống như đang nhìn một người điên. Làm gì có người nào lấy mạng mình uy hiếp bác sĩ? Bác sĩ khóc không ra nước mắt, đây không phải là không có lựa chọn nào sao? Nếu như có thể sao ông lại không cứu cả hai được chứ?

“Này anh, hãy bình tĩnh một chút. Tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức.....Anh bỏ dao xuống đi.”

Sắc mặt Thẩm Ngịch không thay đổi, không cử động: “Tôi muốn xác định lời nói của bác sĩ, nói cho tôi biết có thể giữ cả người mẹ và đứa bé hay không!”

Giờ phút này bác sĩ hết sức ão nã, về sau không muốn vào phòng phẫu thuật, mẹ kiếp gặp người điên còn sợ hơn người chết! Có người uy hiếp bác sĩ như vậy sao? Như vậy cũng không đảm bảo có thể cứu người!

Thẩm Ngịch không nghe thấy câu trả lời, ấn mạnh dao cửa vào da thịt, máu đỏ tươi chảy xuống, thấm ướt áo sơ mi, khiến cho phòng phẫu thuật càng thêm căng thẳng.

“Ngừng.....Tôi cứu! Tôi nhất định cứu cả mẹ lẫn con được rồi chứ? Anh đừng kích động, để dao xuống đi!” Bác sĩ kinh hoàng!

“Tốt nhất là anh nói được làm được nếu không tôi sẽ cho anh chết rất khó coi!” Thẩm Ngịch bỏ dao xuống, nếu như ấn sâu thêm chút nữa là cắt đứt động mạch rồi, không cho y tá băng bó, giọng nói lạnh lẽo: “Còn không mau cứu người.”

Bây giờ bác sĩ không cần chết cũng đã rất khó coi, cắn răng nghiêng lợi! Chết tiệt, hứa với anh vẫn chưa được sao?

Thẩm Ngịch đứng ở đầu giường, bàn tay nắm chặt tay Đậu Đậu. Giống như đang nói với cô nhất định sẽ không có chuyện gì, nhất định sẽ ổn.

Loan Đậu Đậu khẽ nở nụ cười, không còn sợ hãi nữa. Không có Thạch Thương Ly ở bên cạnh cô nhưng có Thẩm Ngịch cô sẽ không sợ nữa!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, người ở bên ngoài cũng lo lắng, Hải Quy gọi cho Đồng Thoại ba mươi cuộc cô đều không nghe trực tiếp tắt máy. Kỳ Dạ đứng ngoài phòng cấp cứu, tay áp sát cửa kính, nhìn không chớp mắt, rõ ràng không thấy gì nhưng có thể tưởng tượng được Đậu Đậu ở bên trong khổ sở như thế nào.

Thạch Lăng hít sâu, giọng nói thì thào: “tôi đi vệ sinh.”

Xoay người đi về phía cuối hành lang, hẳn ta không đi vệ sinh mà tới chỗ hẻm lách không có người nhìn xung quang không có ai. Lúc này mới lấy điện thoại bấm một dãy số, vừa mới có người bắt máy liền nhận không được nói: “Anh ta đã về, đứa bé không có cơ hội sống.....Ông không cần phải làm nhiều chuyện như vậy có được không?”

“Cái gì? Không thể để cho đứa bé nhà họ Thạch lưu lạc ở bên ngoài? Ông biết trong bụng cô ấy là chất của mình còn đối xử với cô ấy như vậy sao? Ông điên rồi! Tôi cho ông biết không được phép động vào cô ấy nữa!”

Thạch Lăng cắn răng nghiêng lợi, nghe thấy giọng nói bên kia mặt tái xanh. Trầm mặc một lúc, giọng nói trầm thấp: “Được, tôi đồng ý với ông. Đứa bé sống hay chết về sau không có quan hệ gì với ông, ông dám động vào cô ấy nữa ngay cả ông là ông nội tôi, tôi cũng sẽ giết chết ông!”

Tức giận ném điện thoại trên mặt đất.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118

“Không hay rồi, bác sĩ bệnh nhân chảy máu.....”

“Nhanh đi lấy máu dự trữ.....”

“Không gọi được cho kho máu, không biết có còn nhóm máu này không.....”

Thẩm Nghị đứng một bên, ánh mắt lóe sáng, giọng nói kiên quyết: “Lấy máu của tôi, tôi với cô ấy có cùng nhóm máu.”

Bác sĩ sững sốt, do dự nói: “Nhưng cơ thể anh.....”

“Nói nhảm.” Thẩm Nghị cắt lời bác sĩ, trực tiếp vén tay áo lên để y tá lấy máu.

Bác sĩ nhìn y tá, mặc dù làm vậy không đúng trình tự nhưng bây giờ cứu người quan trọng hơn, nên không suy nghĩ nhiều.

Thẩm Nghị ngồi trên ghế, nắm chặt tay Loan Đậu Đậu. Bác sĩ chích thuốc mê cho cô,, cô vừa hôn mê liền tiến hành mổ.....

Thông qua ánh sáng anh ta nhìn thấy màu máu đỏ tươi, dùng sức nắm chặt tay cô, bàn tay còn lại vuốt ve khuôn mặt cô, nhíu mày, thì thầm: “Đậu Đậu, đừng sợ, mọi người đều ở bên cạnh cô. Hắn sẽ rất nhanh quay về, nhất định phải kiên cường đừng cảm một chút.”

“Ra rồi, đứa bé ra rồi.....” Y tá nhận đứa bé còn dính đầy máu từ bác sĩ, vì sinh thiếu tháng nên hơi nhỏ, khuôn mặt nhăn nhoe, sắc mặt tím bầm, đôi môi mím chặt, không có âm thanh gì.

“Bác sĩ, đứa bé không khóc?”

“Đánh vào mông nó.....”

Đánh nhiều lần cũng không có phản ứng, mọi người căng thẳng, thật vất vả mới cứu sống được đứa bé, vừa đưa ra liền.....Bác sĩ vẫn đang khâu vết thương cho Loan Đậu Đậu, không có thời gian ngẩng đầu, mồ hôi chảy đầm đìa, ướt đầm quần áo.....

Thẩm Nghị còn chưa kết thúc rút máu, có chút mơ hồ nhưng đầu óc còn tỉnh “Đưa đứa bé cho tôi!”

“Nhưng.....”

“Đưa cho anh ta!” Bác sĩ cắt ngang lời y tá, tình huống bây giờ còn có gì là không thể?

Thẩm Nghị để y tá đặt lên đầu gối anh ta, một tay cẩn thận ôm đứa bé, không để ý máu của đứa bé dính đầy người. Bàn tay nắm tay Loan Đậu Đậu buông lỏng chậm rãi đưa qua, để tay Đậu Đậu rơi trên ngực đứa bé, nhẹ nhàng vỗ một cái.....

“Oa.....” một tiếng, đứa trẻ khóc thét lên, khiến mọi người trong phòng bớt căng thẳng.....

Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, lộ ra nụ cười, đứa bé khóc là tốt rồi, khóc là tốt rồi.....

“Mau lau đứa bé sạch sẽ, cho vào ấp đường khí.”

Y tá nhìn sắc mặt trắng bệch của Thẩm Nghị, lo lắng: “Anh bị rút 400CC máu, không thể rút nữa.”

Thẩm Nghị cầm tay Loan Đậu Đậu, một tay nắm ghế lắc đầu: “Không sao, tiếp tục.....Cô ấy cần bao nhiêu thì rút bấy nhiêu.....”

Giờ phút này bác sĩ không nhìn được ngẩng đầu nhìn anh ta thở dài, mặc dù người đàn ông này không nhìn thấy gì nhưng khí thế ngang ngạnh, quyết đoán, gặp chuyện gì cũng bình tĩnh, làm việc có thủ đoạn thật khiến người ta bội phục.

“Yên tâm, tôi sẽ không để người mẹ xảy ra chuyện gì.” Bác sĩ thì thầm, sắc mặt chắc chắn tự tin giống như nói cho anh ta nghe cũng là nói với chính bản thân mình.

Thẩm Nghị bị rút 600CC máu giúp Loan Đậu Đậu vượt qua cơn nguy hiểm, chỉ là nguyên khí tổn thương nặng nề, phải cần một thời gian dài mới có thể hồi phục. Hơn nữa đứa bé cùng người mẹ không có chuyện gì đã rất may mắn rồi. Thẩm Nghị hài lòng với kết quả đó.

Ít nhất đứa bé không sao, anh ta cũng không phụ sự nhờ vả của Loan Đậu Đậu.

Sau khi Thẩm Nghị bị rút 600CC máu, cơ thể lão đảo, không đi bộ được, y tá chậm rãi đỡ anh ta ra khỏi phòng cấp cứu. Kỳ Dạ mòn mỏi chờ đợi ở bên ngoài, khi thấy người anh ta đầy nái còn có vết thương trên cổ thì hốc mắt đỏ, vội vàng đi lên ôm lấy anh ta, giọng nói nghẹn ngào: “Anh làm sao vậy? Đừng dọa em.....”

“Anh không sao.” Thẩm Nghịch khẽ nở nụ cười, bàn tay dịu dàng xoa tóc cậu, không đợi cậu mở miệng nói: “Đậu Đậu cùng đứa bé không có việc gì, đừng tự trách mình.”

Hốc mắt Kỳ Dạ đỏ lên, gật đầu, khắc chế không để bản thân khóc, ôm anh ta nói: “Em đỡ anh đi nghỉ ngơi.”

Thẩm Nghịch gật đầu.

Loan Đậu Đậu được đưa vào phòng VIP, vẫn chưa tỉnh lại. Thẩm Nghịch bởi vì rút quá nhiều máu nên cơ thể còn yếu, bác sĩ ép buộc anh ta phải ở lại truyền nước biển. Bởi vì những biểu hiện trong phòng cấp cứu nên bác sĩ sắp xếp cho anh ta ở chung phòng với Loan Đậu Đậu.

Kỳ Dạ cùng Thạch Lăng không có ý kiến, dù sao chăm sóc một người cũng là chăm sóc, giờ chăm sóc hai người cũng vậy thôi.

Thạch Lăng đi nhìn đứa bé, bởi vì chưa đủ tháng cho nên còn phải ở trong lồng ấp. Đôi mắt nhỏ, lỗ mũi nhỏ, cái miệng nho nhỏ, cơ thể nhỏ, còn có tay chân nhỏ, da nhiều nếp nhăn, làm cho Thạch Lăng cảm động.

Thiếu chút nữa, hẳn ta không thể nhìn thấy đứa bé đáng yêu như vậy.

“Kỳ Dạ, cậu xem đứa bé thật đáng yêu!” Thạch Lăng đưa tay vượt kính thủy tinh trong suốt, nhìn đứa bé đầy kích động hưng phấn.

Kỳ Dạ nhìn chăm chăm đứa bé thật lâu, giọng nói nghẹn ngào: “Dĩ nhiên! Bánh bao đậu sinh ra bánh bao đậu phải đáng yêu chứ.”

Thạch Lăng: “.....” Cậu nhóc này ở chung với Loan Đậu Đậu một thời gian, đầu cũng toàn đậu phụ rồi sao?

Hai người đàn ông không để ý ánh mắt của người qua đường, tranh chấp đứa bé giống ai.

Thạch Lăng: “Bảo bối có lỗ mũi giống tôi!”

Kỳ Dạ: “Mắt của bảo bối giống tôi.”

Thạch Lăng: “Bảo bối có đôi môi hấp dẫn giống tôi!”

Kỳ Dạ: “Bảo bối có cậu nhỏ giống tôi!”

Thạch Lăng nhìn từ eo đứa bé xuống, giữa hai chân đứa bé: “Thì ra là nhỏ như vậy, khó trách lúc mới bắt đầu Thẩm Nghịch không nhớ cậu.”

Kỳ Dạ: “Dáng dấp bảo bối giống tôi!”

Thạch Lăng: “Bảo bối có đôi chân giống tôi!”

Kỳ Dạ: “Toàn thân bảo bối cả lỗ đít cũng giống tôi!”

Thạch Lăng:.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119

Thẩm Nghịch bị rút quá nhiều nên nghỉ ngơi một chút liền tỉnh. Kỳ Dạ ngồi cạnh giường, ôm bình giữ nhiệt, tro mắt nhìn anh ta, đôi mắt ửng hồng.

“Anh không sao.” Thẩm Nghịch như biết được cậu đang nghỉ gì, thì thầm nói.

Kỳ Dạ ngồi cạnh anh ta, chặn chừ một chút rồi mới mở miệng: “Y tá nói anh rút 600CC máu cho Bánh bao đậu, anh còn dùng dao kẻ sát cổ uy hiếp bác sĩ, sao anh lại làm vậy?”

Tại sao lại kiên quyết như vậy?

Thẩm Nghịch nhú mày, không mở miệng giải thích.

“Có phải vì em không?” Kỳ Dạ cẩn thận hỏi, thấy anh ta không phản ứng, cúi đầu tự lẩm bẩm “Bởi vì em chuyển giấy đăng ký kết hôn của bọn họ về Pháp, anh sợ Bánh bao đậu cùng anh trai không tha thứ cho em sao? Cho nên anh mới dùng cách này tự làm mình bị thương để bảo vệ cô ấy. Nhưng

anh.....có nghĩ tới anh hay không?”

Thắm Nghịch thở dài, nằm thẳng dậy, đưa tay sờ sờ cảm được bàn tay cậu, khẽ cười: “Bạn Kỳ, chuyện không liên quan đến em”

“Anh không trách em sao?” Kỳ Dạ kinh ngạc nghiêng đầu nhìn anh ta, ánh mắt cảm thấy có chút đau lòng.

“Em còn trẻ, tuổi trẻ khó tránh khỏi mắc lỗi. Bạn Kỳ, anh biết hết.” Thật ra từ khi Kỳ Dạ gọi điện cho anh ta, trong lòng đã hoài nghi chỉ là không nghĩ cậu có thể làm chuyện đó.

Thật ra không phải làm như vậy chỉ vì Kỳ Dạ cũng vì Đậu Đậu, Đậu Đậu đã trở thành người quan trọng nhất với anh ta, anh ta phải bảo vệ mà Kỳ Dạ.....Là người cậu đã nắm rồi không dám buông, anh ta đương nhiên phải làm những chuyện này vì hai người.

Hơn nữa đứa bé kia là con của Thạch Thương Ly, là anh em tốt anh ta phải nghĩ cách đối phó không phải sao?

“Tuổi trẻ dễ mắc sai lầm không phải là lý do. Bánh bao đậu cùng anh trai cũng sẽ không tha thứ cho em, thật sự em không nên nghe lời ông nội.....Có lẽ từ nhỏ đến lớn người hiểu em nhất là ông nội.....Em biết rõ ông làm không đúng nhưng không có cách nào từ chối lời yêu cầu của ông.....”

Giọng Kỳ Dạ khàn khàn tự trách.

Cậu không phản đối Đậu Đậu nhưng bên kia là ông nội! Người hiểu rõ cậu nhất, người chiều cậu nhất! Từ nhỏ đến lớn cậu đều được an bài mọi thứ, chưa từng cãi lại lời ông. Lần này, cậu rất mâu thuẫn giữa giúp và không giúp, nhưng cuối cùng vẫn chọn ông nội.

Thắm Nghịch kéo tay cậu, ôm vào trong ngực, hôn lên trán cậu “Bạn Kỳ, nghe lời anh. Tin tưởng anh, Thương Ly cùng Đậu Đậu sẽ không trách em, chuyện đã như vậy chỉ là vấn đề tình cảm của bọn họ, không liên quan đến em. Đừng tự trách mình.....”

Kỳ Dạ níu cổ áo anh ta, hít mũi, không nhận được lắm lắm: “Sao anh lại đối xử với em tốt như vậy?”

Thắm Nghịch khẽ cười: “Bây giờ em mới biết sao? Bạn Kỳ!”

“Người mù chết tiết, không được gọi em là bạn Kỳ nữa!” Kỳ Dạ không vui kêu lên, đứng dậy mở bình giữ nhiệt “Anh bị rút nhiều máu như vậy, nhất định phải bồi bổ một chút! Đây là canh gan em nấu cho anh, nhất định phải uống!”

Thắm Nghịch nhú mày “Không uống. Anh ghét gan.”

“Ghét cũng phải uống. Mất nhiều máu như vậy, không bù lại sao được?” Kỳ Dạ giống như bà mẹ, liều mạng trực tiếp đưa lên miệng anh ta.

Lúc đầu Thắm Nghịch không chịu mở miệng nhưng Kỳ Dạ bướng bỉnh quyết tâm cuối cùng Thắm Nghịch bất đắc dĩ cúi đầu há miệng uống canh gan! Lúc này Kỳ Dạ mới vui vẻ, tiếp tục cho anh ta uống. Lớn như vậy lần đầu tiên cậu bắt người khác ăn uống. Thắm Nghịch nên cảm thấy vinh hạnh mới đúng.

Loan Đậu Đậu tỉnh lại, bởi vì hết thuốc mê cho nên cô cảm thấy rất đau, nghiêng đầu nhìn thấy Thắm Nghịch. Không hỏi chuyện đứa bé vì lúc hôn mê cô đã biết đáp án.

Anh ta nói được nhất định làm được.

“Thắm Nghịch.....”

“Cô tỉnh rồi sao?” Không biết có phải do Kỳ Dạ nằm ngủ một bên hay không mà giọng anh ta rất nhỏ.

“Ừ.” Loan Đậu Đậu hít sâu, sắc mặt nhợt nhạt, mặc dù Thạch Lăng đã lau mặt cho cô nhưng bây giờ đau toát mồ hôi lau với không lau cũng không khác nhau “Anh khỏe không? Tôi mơ thấy anh rút nhiều máu cho tôi.”

Thắm Nghịch: “Tôi không sao, cô không có chuyện gì là tốt rồi. Đứa bé cũng không có chuyện gì.”

Loan Đậu Đậu khó khăn nở nụ cười “Tôi biết bởi vì anh đã đồng ý với tôi.”

Ánh mắt nhìn quanh phòng, phòng bệnh trống rỗng trừ cô cùng Thắm Nghịch còn có Kỳ Dạ nằm ngủ một bên, không có ai khác. Quả nhiên.....

Xem như cô sảy thai hẳn cũng sẽ không quay về. Còn nói bảo bồi ra đời hẳn sẽ ở bên cạnh cô, căn bản là lừa dối. Đồ lừa đảo!

“Đậu Đậu.....” Thắm Nghịch muốn nói lại thôi.

“Hà?”

“Không nên trách Kỳ Dạ, cậu ấy còn nhỏ.” Bàn tay thô gầy của Thắm Nghịch vuốt khuôn mặt cậu, sắc mặt dịu dàng.

Loan Đậu Đậu nhe răng trợn mắt: “Biết ngay anh đồng ý không phải vì tôi. Anh thích Cappuccino như vậy sao lúc đầu còn ngược đãi cậu ấy như vậy?”

“Cô xác định không phải cậu ấy ngược đãi tôi sao?” Thẩm Nghịch hỏi ngược lại.

Loan Đậu Đậu nghĩ gì đó nở nụ cười. Thở dài, ánh mắt nhìn về phía người đàn ông cách cô chưa tới một mét, thật lòng nói: “Thẩm Nghịch, cảm ơn anh.”

Nếu như không có Thẩm Nghịch ở bên cô không biết phải làm thế nào. May mắn có Thẩm Nghịch ở bên.

“Loan Đậu Đậu, cô cảm miệng thì tốt hơn.” Thẩm Nghịch khẽ nói.

Loan Đậu Đậu méo miệng, biết Thẩm Nghịch không thích nói dối. Ít nhất đối với bạn tốt anh ta sẽ không như vậy! Kỳ Dạ đáng thương, không biết không hiểu nỗi khổ trong lòng Thẩm Nghịch.

Thạch Lăng ôm bình giữ nhiệt đi vào phòng thấy cô tỉnh lại, mắt lóe sáng. Kích động “Đậu xanh nhỏ, em tỉnh rồi!”

“Hừ.....” Loan Đậu Đậu ý bảo hẳn ta nói nhỏ một chút “Cappuccino đang ngủ, đừng làm cậu ấy tỉnh.”

Thạch Lăng im lặng nhìn sang làm như không thấy. Lập tức mở bình giữ nhiệt, mùi thơm tỏa ra tràn ngập trong không khí “Anh nấu canh cá còn có đường đồ cùng chocolate.” Móc trong túi ra mấy thanh kẹo socola Dove cho cô.

Loan Đậu Đậu mất sức giơ tay, miệng thật chua, vất vả cắn một miếng. Cảm giác từ cổ chết trở về khi ăn socola quá đã! Vô cùng thoải mái!

Thạch Lăng nhìn bộ dáng ham ăn như mèo của cô không nhịn được khẽ cười, giọng nói cung chiêu “Ăn từ từ, còn nữa. Vừa nói vừa móc ra.”

Loan Đậu Đậu nắm lấy, lưỡi bóc vỏ, dùng răng trực tiếp cắn, hận không thể ăn được vỏ “Thật nhỏ mọn, làm gì lúc đầu chỉ đưa tôi hai thanh! Tất cả đều đưa cho tôi không phải tốt hơn.....”

“Em nha..... Vừa thấy ăn đã sáng mắt. Chậm một chút, không có ai giành với em” Thạch Lăng nói xong đưa tay giúp cô bóc vỏ, lại lau socola dính trên khóe miệng cô.

Sau khi ăn hết socola Loan Đậu Đậu thở dài: “Về sau đánh chết tôi sẽ không sinh con nữa. Rất dễ gặp nạn, lúc ấy tôi cảm thấy mình không sống nổi, thật muốn chết! Có thể tưởng tượng tôi mới hai mươi hai tuổi, chết rất tiếc! Vì vậy tôi cố gắng sống.”

Thạch Lăng xoa đầu cô, thật lòng nói: “Cảm ơn em từ cổ chết trở về.”

Loan Đậu Đậu cười “Đừng khách sáo, chúng ta là người một nhà. Đúng rồi, bảo bồi đâu? Mẹ muốn ôm”

Thạch Lăng tối sầm mặt! Mẹ bây giờ mới nhớ tới con trai mình sao?

“Là một cậu nhóc! Rất đẹp trai.....”

Loan Đậu Đậu thờ phào nhẹ nhõm, cười hi hi “Là con trai là tốt rồi! Tôi nằm mơ cũng muốn có một đứa con trai. Về sau cha nuôi của con tôi là anh Thẩm Nghịch, anh nhất định phải tìm cho nó một nửa còn lại tốt nhất, ngàn vạn lần đừng tìm Cappuccino!”

Thạch Lăng “.....” Thì ra cô sinh con là muốn bồi dưỡng tốt!

Thẩm Nghịch tối sầm mặt, chuyện này có liên quan gì đến anh ta?

“Là nhờ anh tiểu thối mới có thể sống nên chuyện cả đời của nó anh có thể quyết định.”

Thẩm Nghịch cùng Thạch Lăng “Tiểu thối?”

Loan Đậu Đậu gật đầu “Ba nó là Phân Ruồi, nó không phải là tiểu Thạch thối thì là gì? A, đúng rồi! Bọ Hung giúp tôi chuyển lời đến Phân ruồi lòng đã độc ác. Cả đời đừng quay về, anh ta trở về tôi sẽ đánh! Dù sao ông nội hẳn cho tôi một triệu tệ, đủ cho hai chúng tôi sống. Không đủ còn có ba nuôi của tiểu thối.....”

Thẩm Nghịch im lặng, thì ra “ba nuôi” còn có chức năng như máy ATM!

Loan Đậu Đậu nói như vậy nhưng lại không do dự để đứa bé mang họ Thạch, có thể thấy rõ trong lòng cô rất nhớ Thạch Thương Ly.

“Vật nhỏ, không phải em nhớ anh sao?” Ở cửa chọt truyền đến giọng nói trầm lắng làm Loan Đậu Đậu giật mình động đến vết thương trên bụng, đau toát mồ hôi lạnh.

Thạch Thương Ly bước qua, sắc mặt nhếch nhác, quần áo nhăn nhó, nhìn qua cũng biết vội vã quay về.

Loan Đậu Đậu thấy người ngày đêm cô mong nhớ, hốc mắt nhất thời ửng đỏ, hít mũi. Nhưng vừa nghĩ tới lúc bản thân ngã xiêu trên đường, trong phòng cấp cứu đau đến chết đi sống lại, cuối cùng vẫn là Thẩm Nghịch ở bên cạnh cô mà hẳn thì sao?

Chương 120: Chương120

Lúc ấy hắn đang làm gì? Đang ôm cô dâu mới bàn về tương lai ngọt ngào hạnh phúc còn cô thì sao?

Thạch Thương Ly nhìn dáng vẻ nhếch nhác của cô, bóng dáng tiều tụy, trong lòng thật đau. Không nhìn những người khác trong phòng, ngồi bên giường cô, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm cô giống như nhìn mãi không chán!

Loan Đậu Đậu quay đầu đi chỗ khác không để ý đến hắn, trong lòng thầm suy nghĩ, nếu câu đầu tiên hắn hỏi là tiểu thối, cô lập tức cho hắn một bạt tai, nói với hắn là không có! Nếu như câu đầu tiên hắn hỏi cô.....cho hắn một bạt tai, nói cho hắn biết chúng ta kết thúc!

Nhưng Thạch Thương Ly không hỏi gì, chỉ cầm tay cô, âm trầm hỏi: “Có phải rất hận anh không?”

“Là anh không quan tâm tôi! Thạch Thương Ly xin hãy rõ ràng một chút! Là anh ở Pháp kết hôn không hỏi han gì tôi, lúc tôi ở trong phòng cấp cứu sắp chết anh đang ở Pháp sống cuộc sống gia đình hạnh phúc. Tôi cho anh biết chỉ với chuyện này thôi chúng ta kết thúc rồi. Thạch Thương Ly, anh dứt cho tôi.....Tôi.....”

“Thật xin lỗi!” Thạch Thương Ly ngẩng đầu, ánh mắt áy náy nhìn cô, cầm tay cô, thì thầm: “Thật xin lỗi.”

Không xử lý tốt mọi chuyện để cô đau lòng, để cô khổ sở, để cô chịu uất ức, để em đau đớn như vậy, thật xin lỗi, Loạn Đậu Đậu!

Loan Đậu Đậu thoáng ngẩn người. Chỉ vì yêu chưa từng thấy Thạch Thương Ly như vậy bao giờ, trong lúc nhất thời không biết nên làm gì!

“Có phải vẫn còn đau không? Sao lại ra nhiều mồ hôi như vậy?” Thạch Thương Ly khấn trương nhìn chăm chăm khuôn mặt cô, bàn tay dịu dàng lau mồ hôi trên mặt cô. Cực kỳ dịu dàng.

Không biết Thẩm Nghị ngừ từ lúc nào, Thạch Lăng hồ hững rời khỏi phòng chỉ còn lại hai người không khí thật kỳ quái.

Loan Đậu Đậu hít sâu tò mò hỏi: “Anh không muốn biết đứa bé thế nào sao?”

Thạch Thương Ly dịu dàng nói: “Em so với đứa bé quan trọng hơn.”

“Nếu như tôi nói với anh đứa bé không còn nữa thì sao?”

“Về sau chúng ta còn có thể có.”

“Hừ! Ai muốn sinh con riêng cho anh! Ngày mai tôi gả cho Thẩm Nghị người ta mới là đàn ông.” Loan Đậu Đậu mở miệng.

Nếu là ngày thường khi nghe những lời đó Thạch Thương Ly sẽ nổi trận lôi đình hoặc đánh mông cô nhưng hôm nay chỉ nở nụ cười: “Người ta thích em trai anh, không phải vợ anh.”

“Cút! Ai là vợ anh, chúng ta đã ly hôn, hiểu không?”

“Không hiểu.” Thạch Thương Ly không biết xấu hổ trả lời. Cầm tay cô hôn: “Vợ anh vĩnh viễn chỉ có một người là Loan Đậu Đậu.”

“Stop!” Loan Đậu Đậu khinh thường cười lạnh: “Thạch Thương Ly nếu anh muốn trái ôm phải ấp thì tôi khuyên anh nên tỉnh lại! Tôi cũng không muốn làm vợ lẽ của anh!”

“Anh nói rồi vợ anh chỉ có một người. Thật xin lỗi, anh biết em đang tức giận. Cho nên lần này anh không đi nữa, ở cạnh em.” Không phải Thạch Thương Ly không quan tâm đứa bé mà nhìn Loan Đậu Đậu cũng có thể biết đứa bé không sao!

Loan Đậu Đậu chép miệng: “Chuyện này không phải xin lỗi là xong. Tôi không có cách nào tha thứ cho anh.” Quay đầu không nhìn ánh mắt của người đáng ghét kia nữa.

“Anh biết, anh sẽ làm mọi cách để em tha thứ.” Thạch Thương Ly kiên nhẫn.

Loan Đậu Đậu rầm rì không lên tiếng, có lẽ quá đau đớn, có lẽ quá mệt mỏi lại ngủ thiếp đi.

Thạch Thương Ly sờ trán cô hôn. Thì Thẩm nói: “Cảm ơn em, Vật nhỏ.” Nhìn về phía giường bên kia nói: “Cảm ơn cậu Thẩm Nghị.”

Thẩm Nghị không nói gì giống như ngủ say. Nhưng Thạch Thương Ly biết anh ta nghe thấy.....Ra khỏi phòng bệnh đi về cuối hành lang, Thạch Lăng

dựa vào cột hút thuốc, khói mù lượn lơ, mờ mờ.

Đi lên vỗ vai hắn ta, giọng trầm thấp thật lòng: “Mấy ngày nay cảm ơn cậu đã giúp tôi chăm sóc cô ấy.”

Thạch Lăng khinh thường hất tay hắn cười lạnh: “Chăm sóc cô ấy không phải là giúp anh, là tôi muốn bảo vệ cô ấy sống tốt từng ngày. Thạch Thương Ly, lúc bắt đầu anh kết hôn không tính, bây giờ anh không còn quan hệ gì với cô ấy, bây giờ nhất định tôi sẽ để cô ấy ở cùng tôi. Người như anh không thể cho cô ấy hạnh phúc.”

“Người cô ấy yêu là tôi!” Thạch Thương Ly lời ít ý nhiều, câu nói đầu tiên chọc vào xương Thạch Lăng!

Thạch Lăng cười lạnh: “Vậy thì sao? Yêu nói thay đổi là có thể thay đổi. Ngày hôm nay cô ấy yêu anh nhưng có lẽ ngày mai sẽ yêu tôi. Đừng nói chuyện đùa bỡn, đùa bỡn là do cô sinh. Thạch Thương Ly anh vẫn là đàn ông nhưng lúc này tôi thật sự xem thường anh. Bây giờ anh quay về làm người chồng tốt nhưng khi cô trên bờ vực giữa sự sống và cái chết thì anh ở đâu??? Anh có biết khi bác sĩ nói với tôi người mẹ và đứa bé chỉ có thể giữ một thì tôi thật sự muốn giết người. Cô ấy không chút do dự quyết định đứa bé mang họ Thạch, riêng điểm này anh đã không xứng ở cùng cô ấy.”

Trong lòng Thạch Thương Ly đau khổ cùng hối hận nhưng sắc mặt vẫn như cũ không đổi, đôi mắt lạnh nhạt nhìn hắn ta, giọng nói chắc chắn: “Mặc kệ cậu nói gì tôi đều sẽ không buông tay cô ấy.”

Xoay người rời đi.

Trong đêm tối gió thổi bay tóc hắn ta, đôi mắt lạnh lẽo. Mặc kệ anh có muốn hay không, cuộc sống sau này của cô ấy sẽ do tôi phụ trách! Thạch Thương Ly, anh vĩnh viễn không có được cô ấy.

Thạch Thương Ly nói được là làm được, không quay về. Ở lại tận tâm chăm sóc Loan Đậu Đậu, quả thật rất chuyên nghiệp, dù sao lúc trước hắn cũng đọc rất nhiều sách cũng hỏi những người có kinh nghiệm. Hơn một tuần sau Loan Đậu Đậu được xuất viện, chỉ có tiểu thối đáng thương vì chưa đủ tháng, cơ thể suy yếu phải ở lại bệnh viện theo dõi.

Thẩm Nghịch đã sớm xuất viện bởi vì chuyện công ty anh ta không thể vắng mặt cho nên mặc kệ bạn Kỳ ăn vạ như thế nào anh ta cũng chỉ nghỉ ngơi có hai ngày. Kỳ Dạ không còn cách nào khác là mỗi ngày đưa canh gan đến công ty cho anh ta.....Điều này làm cho Thẩm Nghịch rất nhức đầu, anh ta nên biết trước khi xuất viện phải tránh canh gan của bạn Kỳ.....

“Không cho phép làm việc, ngoan ngoãn ăn canh gan.”

“Không ăn.” Thẩm Nghịch quả quyết cự tuyệt.

“Thẩm Nghịch ngoan một chút, ăn canh gan bổ máu.....” Kỳ Dạ mở bình giữ nhiệt, đưa tới trước mặt anh ta, đẩy giấy tờ sang một bên.....

“Ăn một tuần máu cũng được bù lại rồi.” Sắc mặt Thẩm Nghịch kiên định.....

“Ng ngoan ngoãn ăn xong cái này.....” Kỳ Dạ cười hi hi dụ dỗ anh ta giống như đang dụ dỗ một đứa trẻ!

Sắc mặt Thẩm Nghịch kiên định lạnh lùng mở miệng: “Lời này lặp lại một tuần rồi.”

Đưa tay muốn lấy giấy tờ nhưng Kỳ Dạ nhanh chóng lấy lại, trực tiếp tắt máy không cho anh ta cơ hội! Thúc giục: “Mau ăn đi hay là muốn em đút cho anh ăn?”

Thẩm Nghịch im lặng một lúc cuối cùng hít sâu ngoan ngoãn ăn canh gan, cậu nhóc cứng đầu này thật làm người ta dở khóc dở cười! Nhìn rất thông minh thực tế rất ngu, sao cậu không biết bổ máu không nhất thiết phải ăn canh gan, còn có rất nhiều thứ có thể thay thế.....

Kỳ Dạ nhìn khuôn mặt anh ta khó chịu nhưng vẫn phải ăn canh gan do cậu nấu thì tâm tình vô cùng sung sướng. Hơn nữa Thẩm Nghịch nói đúng, Thạch Thương Ly không trách cậu, Đậu Đậu cũng không trách cậu thậm chí không nói một lời. Mỗi lần cậu muốn xin lỗi thì bọn họ đều đòi chủ đề giống như sớm biết cậu muốn nói gì.

Thời gian lâu rồi cậu cũng không nhắc lại nữa, tận lực làm mọi việc cho bọn họ như bồi thường.....

Thời gian ở cữ của Loan Đậu Đậu giống như hoàng thái hậu, chẳng những bắt cô nằm trên giường, Thạch Thương Ly không cho cô đọc sách, đối với mắt không tốt, Thạch Lăng mua sách manga cho cô Thạch Thương Ly cũng không cho cô xem, cô trừng mắt nhìn hắn: “Sao anh lại quản tôi? Anh là gì chứ? Vợ anh ở Pháp! Không ở đây, tôi và anh không có quan hệ gì.”

Thạch Thương Ly kinh ngạc chỉ có thể để cô nhìn. Chỉ lau mồ hôi lo lắng cho con trai, chỉ mong con trai không bị cô đầu độc không cách nào cưu chữa, dù sao hắn không muốn con trai gay! Nếu ngày hôm đó sinh con trai thì thật tốt.....Gần gũi.....

Thạch Lăng đến công ty, bệnh viện và về nhà theo một đường thẳng! Bao búi tiểu thối ở bệnh viện hắn ta không thể không đến! Một ngày nhìn ba lần vẫn chưa đủ, so với ba ruột là Thạch Thương Ly còn kích động hơn, hưng phấn thương yêu tiểu thối. Dù sao cũng lớn lên từ trong bụng Loan Đậu Đậu.

Thạch Thương Ly ở nhà chuyên tâm chăm sóc Loan Đậu Đậu, nếu con trai thành gay thật lòng không muốn nhận. Dù sao có vợ ở đây về sau muốn có bao nhiêu con trai cũng được. Nhưng trước mắt Loan Đậu Đậu vẫn đang tức giận, không biết có phải là di chứng sau khi sinh con hay không, bây giờ tính khí ngày càng dễ phát giận, sắc mặt khó coi.

Ngày hai mươi Loan Đậu Đậu có thể xuống giường đi lại nhưng vẫn không thể tắm rửa gội đầu, cả người nhanh hư mất, ăn uống cũng không đỡ được, một giây không nhìn cô sẽ chui vào phòng tắm.

Thạch Thương Ly không còn cách nào khác là ôm cô ngồi trên ghế salon, thế nào cũng không buông tay. Khuyên nhủ: “Nhịn hai tuần rồi, nhịn thêm một chút nữa, ngoan.”

“Ngao cái đầu anh! Anh một tháng không tắm không gội đầu thử xem? Trên người tôi có ký dính trùng rồi, không được! Tôi nhất định, nhất định phải tắm! Thân cũng không thể ngăn cản tôi hẹn cùng bồn tắm! Anh buông tôi ra!” Loan Đậu Đậu giãy dụa nhưng không thể thoát ra, bắt đầu cắn tay hấn.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đới Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121

Thạch Thương Ly không buông tay, không ngừng hôn tóc cô, dịu dàng dụ dỗ: “Thật sự không thể tắm, bảo bối ngoan.”

Kể từ sau khi quay về, ân cần lấy lòng nhưng vẫn không có kết quả, từ “vật nhỏ” thành “bảo bối”.

“Anh không cảm thấy đầu tôi phát ra mùi hôi sao?” Loan Đậu Đậu nhìn hấn, người luôn thích sạch sẽ như hấn lại hôn tóc cô, phải biết trong phòng cấp cứu cô chảy bao nhiêu mồ hôi, hai mươi ngày rồi cô chưa đụng tới nước! Mỗi ngày mặt đều được Thạch Thương Ly dùng nước ấm lau.

Thạch Thương Ly cúi đầu nghe kinh ngạc: “Có sao? Rõ ràng rất thơm!”

“Lỗ mũi anh có vấn đề rồi!” Loan Đậu Đậu tối sầm mặt, cô còn không chịu nổi làm sao hấn chịu được!

Thạch Thương Ly cười xoa đầu cô: “Không thể gội đầu, hay anh dùng khăn lau cho em”

Loan Đậu Đậu nghi ngờ, lau người cho cô chẳng phải là hấn chiếm tiện nghi quá sao? Nhưng không lau người thật sự rất khó chịu! Hơn nữa, cũng đã sinh con không còn gì để bận tâm. Gật đầu đồng ý.....

Thạch Thương Ly lập tức bế cô về phòng, khóa chặt cửa, điều hòa mở nhiệt độ cao, vào phòng tắm lấy nước nóng.

Lúc hấn đi ra thì Loan Đậu Đậu còn ngồi ngây ngốc trên giường không biết nên làm gì.

Thạch Thương Ly ngược lại rất bình tĩnh, giọng nói dịu dàng: “Bảo bối chờ anh cởi quần áo cho em sao?”

“Dĩ nhiên không phải.” Loan Đậu Đậu tức giận nói, trợn mắt nhìn hấn một lúc lâu, yếu ớt nói: “Anh đi ra ngoài đi! Tôi tự làm được.”

“Bảo bối em không thể đụng tới nước!” Giọng nói trầm thấp của Thạch Thương Ly vang lên.

“Bác sĩ nói không thể đụng vào nước lạnh chứ không nói không được đụng nước nóng.”

“Nước lạnh là nước, nước nóng cũng là nước đúng không?”

Loan Đậu Đậu gật đầu.

Thạch Thương Ly khẽ cười, gật đầu: “Cho nên em không thể đụng nước. Bảo bối ngoan, mau cởi quần áo.”

Loan Đậu Đậu tối sầm mặt, cắn răng nghiêng lợi bắt đầu cởi cúc áo, thật ra thì thật không tốt. Mặc dù nói Thạch Thương Ly là “chồng cũ” của cô nhưng không phải hai người đã ly hôn sao? Xem như không rời xa nhưng bọn họ vẫn có khoảng cách!

Nhưng biểu hiện hai mươi ngày qua của Thạch Thương Ly có tròn có méo, trong khuôn khổ là một người chồng. Không chỉ cắt điện thoại của cô còn cắt điện thoại trong nhà. Một lòng một dạ chăm sóc cô, chăm lo cho cô khi tỉnh, lúc ngủ, mỗi ngày còn nấu ăn cho cô, bồi bổ thân thể, sửa thì không cần vì sửa của cô rất nhiều, mỗi ngày đều vất vào bình đưa cho Thạch Lãng mang tới bệnh viện cho tiểu thối.

Nhưng mỗi lần như vậy Thạch Lãng lại đỏ mặt, Loan Đậu Đậu tò mò, da mặt Thạch Lãng rất dày từ lúc nào thì trở nên mỏng như vậy, càng ngày càng dễ đỏ mặt.

Không chỉ như thế, đối mặt với Loan Đậu Đậu tính tình thất thường cho tới bây giờ không tỏ vẻ không vui, cho tới bây giờ đều dỗ ngọt cô, cưng chiều chỉ

thiếu nước nâng cô lên trời. Thỉnh thoảng Loan Đậu Đậu không thể kiềm chế tức giận, nói không suy nghĩ, nói gì hấn ta cũng không tức giận chỉ cười dịu dàng.

Nụ cười khiến Loan Đậu Đậu sợ hãi trong lòng.....

Bởi vì sinh con, lại phải bồi bổ cơ thể nên Loan Đậu Đậu mập hơn trước, một chút thịt trước bụng mềm mại, giống như thịt heo ngon có thể bán được tiền nhưng chính vì một chút thịt này mà buồn lòng!

Thật may ngực cũng lớn hơn một chút, để cho cô có chút an ủi, thật không phí công bồi bổ!

Thạch Thương Ly thấy da thịt trắng nõn của cô, đôi mắt ửng hồng nhìn chăm chăm cô, hầu kết dưới cổ chuyển động. Điều này cũng không thể trách hấn, từ lúc Đậu Đậu mang thai hấn không được chạm vào cô, rồi lại phải đi Pháp, mặc dù ở Pháp có rất nhiều cô gái xinh đẹp nhưng hấn vẫn nhớ vợ hấn, đôi mắt với bao nhiêu người phụ nữ ôm ấp xem như hư không, tích cực quản lý tốt cậu nhỏ của mình không làm bất cứ chuyện gì sai lầm.

Loan Đậu Đậu cời hết phía trên, từ từ cời phía dưới, động tác của cô rất chậm khiến Thạch Thương Ly chịu không được trực tiếp xé quần áo cô.

Rốt cuộc cời xong quần áo, cả người Loan Đậu Đậu chỉ còn chiếc quần nhỏ màu xanh dương. Thạch Thương Ly cắn răng nghiêng lợi nói: “Từ khi nào thì em mặc quần lót của anh?”

Loan Đậu Đậu nằm lý trên giường méo miệng: “Đây không phải là quần lót tôi mặc không vừa, quần lót của anh lại rộng, mặc rất thoải mái! Thật nhỏ mọn, không phải chỉ mặc quần lót của anh sao, ánh mắt anh như thế là có ý gì?”

Ánh mắt có ý gì?

Đây là ánh mắt kích động.

Thạch Thương Ly cảm giác bụng dưới như có lửa thiêu đốt, cô bé ngu ngốc này, về mặt vô tội còn có lời nói vô tội, không biết rằng hấn đã lâu chưa đụng tới phụ nữ, người phụ nữ của mình cời hết nằm trên giường còn mặc quần lót của mình, nếu hấn không có phản ứng, hấn không phải là đàn ông!

Nhất là khi thấy hông cô, cứ nghĩ đến cảm giác khi đi vào, ngọn lửa càng ngày càng thiêu đốt không cách nào dập tắt. Một giọt mồ hôi từ trán rơi xuống!

Loan Đậu Đậu chờ lâu không thấy phản ứng, không nhịn được nói: “Rốt cuộc anh có muốn giúp tôi lau người không?”

“Em chờ anh chút, anh đi đổi nước nóng!” Thạch Thương Ly nói, vội vã chạy vào phòng tắm, thuận tiện trấn an tinh thần, lúc này không thể phạm sai lầm.

Loan Đậu Đậu thoải mái nằm trên giường gần như ngủ thiếp đi, khi khăn lông ẩm áp ở trên người thì cô khẽ rùng rợn. Mọi chỗ được khăn lông ẩm lau qua đều thật dễ chịu.....

Cô thoải mái, Thạch Thương Ly khó chịu. Một người trần truồng trước mặt hấn nhưng hấn chỉ có thể sờ chứ không thể ăn, thật uất ức! Bàn tay lưu luyến sờ từng tác da tác thịt trên người cô, từ eo đi lên.....

Loan Đậu Đậu cho rằng hấn muốn lau mặt, lập tức xoay người cầm khăn lông lau: “Được rồi, lau chân một chút nữa là được rồi.”

Thạch Thương Ly trán đầy mồ hôi, ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm cô, áp sát người cô thổi nhẹ một hơi, giọng nói mập mờ: “Chưa đủ! Còn có phía dưới.....”

“Hả?” Loan Đậu Đậu lập tức tỉnh lại lắc đầu: “Vậy thì không cần.”

“Cần, bảo bối.....” Giọng nói của hấn vô cùng dịu dàng, cô còn chưa kịp phản ứng thì bàn tay đã linh hoạt, nhanh chóng gạt bỏ quần lót cô.....

“A.....Lưu manh!” Loan Đậu Đậu muốn đẩy hấn ra nhưng không được.

So với sức của Thạch Thương Ly, cô vẫn phải ngoan ngoãn khuất phục.

“Bảo bối ngoan, anh chỉ lau người cho em thôi!” Thạch Thương Ly ôm cô để cô ngồi trên đùi mình, có gì đó thô sáp chà vào hông cô, mặc dù cách một lớp quần áo nhưng vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng người.

“Đồ lừa đảo! Anh là đồ lừa đảo! Tôi không tin lời anh, khôn kiếp.....Buông tôi ra!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đôi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122

“Bảo bối ngoan, anh chỉ lau người cho em, bảo đảm sẽ không làm gì.” Thạch Thương Ly ôm cô không để cô cử động, đưa khăn lông vào giữa hai chân cô.

Loan Đậu Đậu phồng miệng không biết nói gì, dù sao không thoải mái và không thích, khuôn mặt đỏ ửng, đôi tay nắm quần áo hần như muốn xé nát quần áo hần!

Thạch Thương Ly muốn mù mắt rồi sao, không có việc gì làm tự giày vò bản thân, người thoải mái là cô, người bị giày vò lại là hần. Chỉ có thể sờ nhưng không thể ăn, vô cùng uất ức! Hần cũng như bao người đàn ông bình thường cũng muốn cũng cần!

Thật vất vả mới lau người cô từ trên xuống dưới, hần vừa tắm nước lạnh xong bây giờ cơ thể đầy mồ hôi!

Đưa cô lên giường quần kín chắn, hầu kết mập mờ chuyển động nhẹ, khó khăn mở miệng: “Ng ngoan, đừng lộn xộn. Anh lấy quần áo cho em”

Thạch Thương Ly xoay người thờ nhẹ, cố gắng xóa đi hình ảnh trong đầu, không muốn nghĩ nữa! Đi tới bên cạnh tủ quần áo lấy quần áo cho cô, đưa lên giường, vội vã nói: “Nhanh mặc đi, đừng để bị lạnh.”

Đi về phía phòng tắm, sau đó là tiếng nước chảy, hành động đập lửa.....

Đậu Đậu bị hần làm cho cả người có cảm giác nói không nên lời, cảm quần áo mặc, ánh mắt nhìn chăm chăm cục thịt trước bụng, khẽ than: “Mẹ kiếp! Một bụng mỡ buồn chết người! Không được, ngày mai phải bắt đầu giảm cân!”

Ngày hôm sau Loạn Đậu Đậu sẽ giảm cân sao? Câu trả lời tất nhiên là không bởi vì hôm nay là ngày đầu tiên tiểu thối về nhà. Từ sau khi tiểu thối được sinh ra Loạn Đậu Đậu chưa được nhìn thấy bởi vì cô được bảo hộ như một con gấu mèo, căn bản không có cách nào chạy đi đâu, ngày đó khi xuất viện liền trực tiếp được đưa về nhà, nghĩ muốn nhìn tiểu thối qua khe cửa cũng không được.

Ngày đầu tiên tiểu thối về nhà cực kỳ hưng phấn, ở bệnh viện hai mươi ngày rồi cuộc cũng có thể nuôi cậu nhóc có da có thịt. Ngũ quan không dính lại một chỗ mà đều mở ra, đôi mắt to ngập nước, mày rậm miệng nhỏ, lỗ mũi giống y như Thạch Thương Ly như từ một khuôn đúc ra. Rất hấp dẫn! Chỉ là thể trọng hơi nhẹ một chút nhưng có hai vú em siêu cấp là Thạch Thương Ly cùng Thạch Lăng không thành vấn đề!

Tiểu thối đã được Thạch Lăng mặc quần áo, chỉ cần vừa nhìn thấy Thạch Lăng liền không ngừng cười, đó là nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời! Loạn Đậu Đậu ôm cậu nhóc, cậu nhóc lập tức khóc kinh thiên động địa, gào khóc thảm thiết muốn dọa chết người!

Loan Đậu Đậu tối sầm mặt, cắn răng nghiêng lợi không thể dùng ta đánh vào mông cậu nhóc. Tiểu thối hư thân này quên ai là người đau đón sinh cậu ra rồi sao?

Cậu nhóc mắt đầy nước mắt liếc nhìn cô ở trong lòng Thạch Lăng nhìn ba cười ha ha, đôi tay quơ quơ giữa không trung, hai mắt mở to giống như đang nói: “Ba mau tới ôm con.”

Thạch Thương Ly lập tức ôm con vào lòng ngực, trong lòng kích động! Đứa bé này là Đậu Đậu sinh cho hần, hần đã làm ba, cần thận ôm đứa bé mềm mại chưa chắc xương vào ngực, chỉ sợ có sơ suất.

Loan Đậu Đậu bắt chéo tay, ánh mắt u ám nhìn ba người đàn ông kia, tất cả đều khốn kiếp! Ngay cả tiểu thối hư không để ý cô!

Thẩm Nghịch đứng ở một bên, đôi môi như ẩn như hiện nụ cười, bàn tay rơi trên vai cô nghi ngờ hỏi: “Không phải cô ghen chứ?”

“Ghen cái gì! Không có tôi làm sao có nó? Sau này còn phải có hiếu với tôi!” Loạn Đậu Đậu cố chấp nhưng thật ra trong lòng ghen đến phát điên! Sau khi Thạch Lăng đưa tiểu thối về, bất luận là Thạch Thương Ly hay Kỳ Dạ, ánh mắt nhìn chăm chăm tiểu thối!

Thẩm Nghịch chỉ cười không nói, Kỳ Dạ lập tức quay đầu cảm tay anh ta hưng phấn miêu tả: “Thẩm Nghịch, em cho anh biết, tiểu thối rất đẹp. Hai mắt thật to long lanh như em, lỗ mũi thẳng giống anh trai. Bộ dạng anh tuấn như Thạch Lăng, quả nhiên là thừa hưởng nhà họ Thạch! Sau này nhất định sẽ làm rất nhiều cô gái mê mệt!”

Loan Đậu Đậu tối sầm mặt, người mà cậu miêu tả chính là con cô sao? Mẹ kiếp con cô sao lại giống cậu và Bọ Hung, không giống cô sao?

Thẩm Nghịch nghi ngờ hỏi: “Không có chỗ nào giống Đậu Đậu sao?”

“Đúng vậy? Không có chỗ nào giống tôi à?” Loạn Đậu Đậu tò mò nhìn cậu, cô không tin con trai cô không có gì giống cô!

“Giống cô sao?” Kỳ Dạ chân chừ một chút, sờ sờ cằm búng tỉnh: “A, tay chân tiểu thối giống như cô đúc ra!”

Đậu Đậu thờ phào nhẹ nhõm, tay chân giống cô! Còn chưa kịp hưng phấn khoe khoang thì nghĩ Kỳ Dạ cùng Thẩm Nghịch giải thích: “Không phải tròn tròn như nhau.....”

“.....” Mẹ kiếp bọn họ đang chê cô béo!

Đậu Đậu ghi hận trong lòng, tiểu thối con không phải con ruột của mẹ, tuyệt đối không phải! Vừa sinh ra liền hưởng địa vị của mẹ con bất hiếu!

Tiểu thối mặc kệ bây giờ mẹ cậu như thế nào, không chớp mắt nhìn ba người đàn ông xung quanh, bị mọi người nhìn cảm thấy rất hay, nhất là chìm đắm trong ánh mắt của những người đàn ông đẹp trai.

Lúc ăn cơm, tiểu thối nằm trong ngực Thạch Thương Ly ái ái.....

Thạch Thương Ly không tức giận ôm cậu nhóc đến ghế salon thay tã, động tác thuần thục như ngày nào cũng làm. Tiểu thối kiêu ngạo nhìn chằm chằm ba, không tệ, ba rất thành thạo, Không giống mẹ ngay cả tư thế ôm cậu cũng không đúng làm cho cậu khó chịu chỉ có thể gào khóc tìm chú hai cầu cứu.

Loan Đậu Đậu không nhìn được tò mò ghé đầu nhìn hỏi: “Không phải đây là lần đầu của anh sao? Sao kỹ thuật thành thạo như vậy?”

Thạch Thương Ly toát mồ hôi, ho khan: “Chưa ăn thịt heo chưa thấy heo chạy sao?”

“A!” Loan Đậu Đậu gãi đầu: “Tôi ăn thịt heo rồi nhưng chưa thấy heo chạy!” Thay tã khó khăn như vậy cô sẽ không làm, cũng không cần làm! Chau mày: “Kỳ Dạ.....”

Hai chữ này khiến Kỳ Dạ nổi da gà, thiếu chút nữa bị hóc xương gà. Ánh mắt u oán: “Cô gọi tôi Cappuccino đi!”

“Không muốn!” Loan Đậu Đậu phùng miệng nhìn Thẩm Nghị: “.....\$.....”

Thẩm Nghị khẽ cười gật đầu: “Ừ, nghe rất hay, để cậu ấy học cũng tốt.....”

“.....\$.....”

“Không được, hay là để cậu ấy đến công ty Thương Ly.” Thẩm Nghị từ chối.

“.....\$.....” Loan Đậu Đậu rậm rì, tiếp tục ăn.

Kỳ Dạ tối sầm mặt nhìn Thạch Lăng: “Anh ấy nghe hiểu cô ấy nói gì sao?”

Thạch Lăng nhún vai: “Tôi làm sao biết.”

Thạch Thương Ly ôm tiểu thối ngồi xuống, nhìn Thẩm Nghị: “Vừa nói gì đấy?”

“Cô ấy muốn cho Kỳ Dạ học cách chăm sóc trẻ con, cô ấy muốn tới công ty tôi làm!” Thẩm Nghị lời ít ý nhiều.

“Sao lại phải học chăm sóc trẻ con?”

“Tại sao lại phải đến công ty?”

Hai người cùng mở miệng, ánh mắt nhìn về phía Loan Đậu Đậu! Miệng nhét đầy thức ăn khiến bọn họ nghi ngờ người hôm qua nói muốn giảm cân có phải là cô hay không!

Loan Đậu Đậu khó khăn nuốt đồ ăn, lấy hơi nói: “Dù sao Kỳ Dạ ở nhà cũng rảnh rồi không có việc gì làm không bằng chăm sóc đứa bé không được sao! Thân phận của tôi bây giờ về công ty không tốt, vậy đến công ty Thẩm Nghị làm!”

“Không được!” Sắc mặt Thạch Thương Ly không thay đổi từ chối: “Hoặc là ở nhà hoặc là về công ty anh, không cho phép ra ngoài!” Nói giỡn, người phụ nữ của hắn lại đến chỗ khác làm việc, nói ra sự người ngoài sẽ cười cho!

Trán Kỳ Dạ nổi gân xanh: “Cô để tôi một thiên tài mười tám tuổi đã tốt nghiệp thạc sĩ ở nhà chăm sóc một đứa bé sao? Nói giỡn!”

“Vậy mỗi ngày cậu phải làm gì sao?” Loan Đậu Đậu tò mò hỏi.

Kỳ Dạ suy nghĩ một chút nhìn Thẩm Nghị gật đầu: “Có! Giúp cô báo đáp ơn cứu mạng của Thẩm Nghị, mỗi ngày tôi đều nấu canh gan bồi bổ cơ thể cho anh ấy!” Đây là chuyện nghiêm chỉnh nhất!

Vừa nghe đến “canh gan”, Thẩm Nghị đổ mồ hôi lạnh, nhiều năm như vậy chưa từng có ai như Kỳ Dạ có thể chinh anh ta đến mức toát mồ hôi lạnh! Cậu rất cố chấp, không chịu nghe lời, nói không làm cậu sẽ làm, còn buộc anh ta phải ăn uống.

Loan Đậu Đậu thấy Thẩm Nghị toát mồ hôi lạnh, khóe miệng co quắp: “Cậu đi tàn phá Thẩm Nghị!” Có thể khiến Thẩm Nghị thành như vậy công lực của cậu quá lớn rồi!

“Dù sao tôi cũng không muốn!” Kỳ Dạ nhìn tiểu thối, mặc dù rất thích cậu nhóc nhưng hắn vẫn là một người đàn ông! Còn là một chàng trai đầy nhiệt huyết, không thể để tuổi thanh xuân bị bỏ buộc trong tay cậu nhóc này!

Loan Đậu Đậu lập tức cong miệng, ánh mắt nhìn về phía Thạch Thương Ly: “Anh về Pháp đi, vợ anh đang đợi! Tôi cùng đứa bé không danh chính ngôn thuận này ngày mai sẽ lưu lạc nơi khác, không làm phiền anh.”

Thạch Thương Ly vừa nghe sắc mặt lập tức tối sầm, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Kỳ Dạ.....

Kỳ Dạ bị đâm trúng điểm yếu, không dám làm gì, ánh mắt nhìn về phía Thẩm Nghị cầu cứu, đáng tiếc người ta mù căn bản không nhìn thấy. Cuối cùng bất đắc dĩ nuốt quả đắng gập đầu: “Tôi đồng ý không được sao?”

Loan Đậu Đậu lập tức sung sướng, chỉ vào Thạch Thương Ly cùng Thẩm Nghị: “Sao không cho tôi vào công ty Thẩm Nghị? Không phải cũng giống nhau sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123

“Anh nói không được là không được.” Thạch Thương Ly trả lời, giọng nói quả quyết, cự tuyệt.

Loan Đậu Đậu còn chưa trả lời tiếng chỉ nghe Thẩm Nghị thở dài, giọng nói trầm thấp: “Công ty không phải của tôi.”

“Hả?”

“Hả?”

Kỳ Dạ cùng Loan Đậu Đậu bất ngờ. Rốt cuộc lời này có ý gì!

“Thẩm Nghị!” Thạch Thương Ly mở miệng ngăn anh ta lại hy vọng anh ta không nói nữa. Sắc mặt Thẩm Nghị bình thản, tiếp tục nói: “Tôi chỉ tạm thời giúp người khác quản lý, sau này sẽ trả lại cho họ. Cho nên Đậu Đậu không thể tới nếu có chuyện gì xảy ra tôi cũng không có cách nào quan tâm cô.”

“Uhm.Được rồi, không sao. Tôi về công ty của Phân Ruồi, xấu hổ thì xấu hổ!” Rất nhanh Loan Đậu Đậu trở lại bình thường, không để ý gì nữa.

Sắc mặt Thạch Thương Ly không tốt, véo mũi cô: “Có gì xấu hổ, em là vợ anh.”

“Chúng ta đã ly hôn!” Loan Đậu Đậu rầm rì quay đầu sang chỗ khác tiếp tục ăn. Đừng tưởng cô có thể dễ dàng tha thứ hấn như vậy, vẫn còn phải quan sát kỹ! Còn có cô vợ ở Pháp nếu không giải quyết thì ai để ý hấn chứ!

Sắc mặt Kỳ Dạ phức tạp nhìn Thẩm Nghị, chột khó nuốt. Cậu ở cùng anh ta, rất vui vẻ nhưng vẫn cảm thấy có gì đó là lạ. Thẩm Nghị chưa bao giờ kể chuyện lúc trước, chưa bao giờ kể về bản thân, ngược lại mấy ngày nay anh ta hỏi triệt để chuyện của cậu, ngay cả bây giờ cậu cũng bị bắt ở nhà giữ trẻ.

Nhưng cậu đối với anh ta không biết gì nhiều. Trước kia anh ta làm gì, trong nhà có những ai, bạn bè thế nào, cậu đều không biết.

Len lén nhìn Loan Đậu Đậu, cô ấy biết không? Có phải anh trai cũng biết.....Nhưng bọn họ cũng sẽ không nói với cậu!

Rốt cuộc cậu là gì của Thẩm Nghị?

Sau khi ăn trưa Thạch Lăng ôm tiểu thối đi ru ngủ, Thạch Thương Ly ôm Loan Đậu Đậu tới phòng đọc sách thảo luận một chút về vấn đề “thân phận”! Thạch Thương Ly chỉ có một người vợ là Loan Đậu Đậu, điểm này vĩnh viễn không sai.

Thẩm Nghị cùng Kỳ Dạ ngồi nghỉ ở hoa viên sau nhà. Trời trong nắng ấm, gió mát, vô cùng thoải mái. Kỳ Dạ vừa định mở miệng nói chuyện, điện thoại của Thẩm Nghị rung lên, lúc nghe điện thoại sắc mặt anh ta còn bình thường, khi đang nghe thì sắc mặt chợt thay đổi, tự nhiên nghiêng người sang, nhỏ giọng nói: “Anh không muốn thảo luận với em vấn đề này!”

Kỳ Dạ nhìn thẳng anh ta, cho tới bây giờ Thẩm Nghị luôn rõ ràng mặt cậu, chưa từng như vậy. Rốt cuộc là ai gọi điện thoại cho anh ta, nói với anh ta những gì?

“Được rồi, đừng phá. Cứ như vậy.....” Thẩm Nghị tối sầm mặt cúp điện thoại, xoay người ngồi thẳng giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

Kỳ Dạ giả bộ hỏi: “Ai gọi vậy? Hình như anh không vui?”

“Không có gì, một người nhầm chán không có gì làm gây phiền toái.” Thẩm Nghịch hờ hững trả lời, giống như không để ý.

Kỳ Dạ không hỏi nữa, hai người không nói nữa khôi phục không gian yên tĩnh như lúc đầu. Nhưng Kỳ Dạ biết tim cậu không thể bình tĩnh, do dự có nên mở miệng hay không, nếu hỏi thì sẽ hỏi gì? Anh ta sẽ nói thế nào?

Thẩm Nghịch sẽ không nói, anh ta là một người âm trầm quật cường như vậy làm sao có thể nói.

Tại sao chỉ có việc hỏi anh ta mà cậu cũng không có dũng khí?

Buổi tối Thạch Lăng phải ra ngoài dự tiệc, Thạch Thương Ly phải chăm sóc tiểu thối, Loan Đậu Đậu đang lục tung tủ quần áo, tất cả quần áo bị cô lôi hết ra để trên giường, lại ngồi ảo não nắm tóc: “Làm sao đây? Sinh con xong eo mập hơn, váy trước kia mua giờ cũng không thể mặc! Ô ô.....”

Có quần áo cô mua còn chưa mặc lần nào, còn có quần áo Thạch Thương Ly mua cho cô, tất cả đều là hàng hiệu chưa từng được mặc, bây giờ không thể mặc.

Kỳ Dạ sờ trán cô, nhìn căn phòng bừa bãi kinh ngạc: “Bánh bao đậu, cô đang làm gì thế? Dọn nhà sao?”

“Không phải!” Loan Đậu Đậu mặt khổ nhìn cậu: “Tôi muốn tìm quần áo ngày mai mặc đi làm? Nhưng cậu xem.....” Đứng lên chỉ vào hông mình: “Sinh tiểu thối xong liền thế này, những quần áo này đều không thể mặc!”

Kỳ Dạ đưa tay nhéo nhéo người cô, kinh ngạc: “Thật ra thì cũng tăng không bao nhiêu! Trước kia cô quá gầy, bây giờ vừa đủ, đáng yêu hơn nhiều!”

“Làm gì có!” Loan Đậu Đậu nhìn chăm chăm cậu, vô cùng đau đớn quát: “Trước kia tôi chỉ mặc váy số hai mươi lăm, bây giờ có thể đã là hai mươi bảy rồi! Ô ô.....Lớn hơn hai số! Không được, tôi nhất định phải giảm cân! Tôi nhất định phải khôi phục dáng người!”

“Thôi đi! Anh trai ôm cô ngủ không bằng ôm một cân sườn còn thoải mái hơn! Bây giờ vừa đủ.....” Kỳ Dạ đưa tay nhéo cô, rất thoải mái, nhất là khuôn mặt!

“Hừ! Đừng tưởng rằng nói như vậy tôi sẽ vui!” Được rồi, thật sự là rất vui. “Cậu xem ngày mai tôi nên mặc gì đi làm?”

Kỳ Dạ giúp cô tìm trong đồng quần áo được một chiếc váy: “Cái này đi, rất hợp với cô.....”

Loan Đậu Đậu lắc đầu: “Bây giờ tôi đã làm mẹ, mặc cái váy màu sắc teen như thế này không thích hợp! Không thể biểu hiện cốt cách của một người phụ nữ!”

Kỳ Dạ lại tìm một cái váy màu đỏ tươi trẻ trung.

Loan Đậu Đậu càng lắc đầu: “Cái này quá gợi cảm, không phù hợp khuôn mặt thanh tú của tôi.”

Kỳ Dạ lại kiên nhẫn tìm cho cô một chiếc áo sơ mi phối hợp với một chiếc áo vest. Như vậy vừa đoan trang lại thể hiện cốt cách của phụ nữ.

“Cái này càng không được! Sẽ càng biểu hiện mãnh liệt, người ta sẽ tưởng rằng tôi cố ý khoe khoang!”

Cuối cùng Kỳ Dạ chọn cho cô một bộ đồ cao bồi.

Loan Đậu Đậu nghiêm nghị: “Tôi đi làm, không phải cô nàng Gypsy, không thích hợp.”

Trán Kỳ Dạ nổi gân xanh, giận dữ: “Rốt cuộc cô muốn thế nào?”

“Cái này đi!” Thạch thương Ly xách cái túi đi tới, ánh mắt thâm u nhìn Loan Đậu Đậu, quả thật là dịu dàng như nước.....

Đậu Đậu móc từ trong túi ra, áo màu vàng nhạt phối với váy màu xanh nhạt: “Oa, thật là đẹp! Vừa đúng cỡ, anh lấy từ đâu ra vậy?”

“Buổi chiều anh mới mua cho em. Còn mua những bộ quần áo khác nhưng không nhanh như vậy! Chiều nay hàng mới đưa tới, ngày mai tạm thời mặc cái này thôi.” Giọng Thạch Thương Ly mê mẩn. Hừ, quần áo của vợ hẳn dĩ nhiên phải do hẳn phụ trách. Về phần những bộ quần áo ngắn, hở hang, khiến người khác có suy nghĩ đen tối dĩ nhiên bị ném vào thùng rác!

“Oa.....”

Loan Đậu Đậu còn chưa lên tiếng, phòng bên cạnh đã truyền đến tiếng khóc kinh thiên động địa. Cô chép miệng, nhìn Thạch Thương Ly: “Con trai gọi anh, đi đi!”

Thạch Thương Ly xoay người đi sang phòng bên cạnh, tiểu thối này thật là đáng đánh đòn! Cả buổi chiều ảm ỉ, bây giờ không thể để hấn ở chung một chỗ với Loan Đậu Đậu một lát sao!

Loan Đậu Đậu cầm quần áo ném sang một bên, ngồi xuống đất, vỗ vỗ vị trí bên cạnh nói: “Ngồi xuống, để tôi làm người trút bầu tâm sự!”

Kỳ Dạ nghi ngờ nhìn cô, vẫn nghe lời ngồi bên cạnh: “Cô biết tôi muốn hỏi chuyện gì?”

Loan Đậu Đậu mở miệng: “Bình thường giờ này cậu ở trong phòng nấu cháo điện thoại với Thẩm Nghịch nhưng bây giờ ở phòng tôi, nhất định là có chuyện. Nói đi!”

Kỳ Dạ cảm thấy Loan Đậu Đậu không ngạc nhiên nữa rất khôn khéo. Chỉ là theo thói quen giả bộ giả ngu.....Tiểu yêu tinh!

“Cái đó.....Cô biết chuyện lúc trước của Thẩm Nghịch không?”

Loan Đậu Đậu lắc đầu: “Còn chưa phải biết! Tôi chỉ biết lúc trước anh ấy rất phức tạp hình như là trong xã hội đen! Sau này tôi cũng không hiểu sao lại thành lãnh đạo của một công ty!”

“Cho nên cô cũng không biết công ty của anh ấy là của ai?” Kỳ Dạ thất vọng.

“Hôm nay tôi cũng mới biết công ty không phải của anh ấy, của ai tôi cũng không biết. Nếu như cậu thật sự muốn biết sao không tự mình đi hỏi anh ấy?”

“Hỏi anh ấy?” Kỳ Dạ nhún mày, lắc đầu: “Anh ấy sẽ không nói cho tôi biết.”

Đậu Đậu vỗ vỗ vai cậu: “Bạn Kỳ, bạn chưa hỏi sao biết anh ấy không trả lời? Đừng xem thường sức ảnh hưởng của mình.”

Kỳ Dạ trầm mặc hồi lâu hỏi: “Cô chưa từng hỏi chuyện nhà tôi, cô không hiểu kỳ sao? Không muốn biết chuyện của anh trai sao?”

Đậu Đậu bình thản nhún vai: “Mỗi người đều có quá khứ không muốn ai biết, nếu như anh ấy không nói nhất định là không muốn đau lòng, sao tôi lại phải hỏi. Bất luận ba anh em cậu hay Thẩm Nghịch cũng đều giống nhau, thật ra thì mặc kệ quá khứ của mọi người như thế nào, tôi cũng không có biện pháp thay đổi, sao phải truy cứu? Bạn Kỳ, điểm này bạn chưa tốt.”

Kỳ Dạ tối sầm mặt, không nhận được lắm bả: “Không nên gọi tôi bạn Kỳ, tôi cũng không phải đứa trẻ. Thật không hiểu sao mọi người cứ gọi tôi như vậy?”

“Hi hi, đối với chúng tôi cậu vẫn là đứa trẻ, bạn Kỳ bạn có tức giận cũng không thay đổi được sự thật! Muốn biết gì tự đi hỏi đi!” Đậu Đậu khích lệ cậu, thật ra thì bây giờ nhìn cậu và Thẩm Nghịch không có chuyện gì, trên thực tế có rất nhiều chuyện.

Nếu không Kỳ Dạ sẽ không có biểu hiện lo lắng như vậy. Thẩm Nghịch ơi là Thẩm Nghịch, rốt cuộc anh có biết bạn Kỳ đang rất lo lắng không, cho thấy anh không cho cậu ấy cảm giác an toàn!

“Vậy có thì sao? Có phải nếu tôi hỏi thì cô sẽ trả lời không?” Kỳ Dạ nghiêm túc, mong đợi câu trả lời của cô.

Loan Đậu Đậu không ngần ngại nhìn cậu, cơ thể cứng đờ. Dừng một lúc lâu, ngẩng đầu cười lắc đầu: “Quá khứ của tôi không có gì đáng nói! Như cậu thấy, trước kia tôi bị bệnh, sẽ làm những chuyện làm tổn thương bản thân, rất âm u, tôi khiến mọi người nghĩ đơn thuần, thậm chí còn hèn hạ. Tôi dùng bề ngoài giả dối để lừa gạt mọi người.....”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mờ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124

“Bánh bao đậu.....” Kỳ Dạ cắt lời cô, cần cổ tay cô, ngón tay nhẹ nhàng vuốt vết sẹo trên bàn tay mảnh khảnh. Có lẽ Đậu Đậu nói đúng, tìm hiểu quá khứ chỉ khơi gợi lại nỗi đau. “Cô không lừa bọn tôi, đối với tôi cô là Bánh bao đậu đơn thuần đáng yêu. Chuyện gì đã qua cũng qua rồi, về sau đừng làm chuyện ngốc nghếch nữa. Nếu anh trai biết sẽ rất khó vượt qua.”

Bọn họ không ai nói với Thạch Thương Ly chuyện kia, không vì cái gì cả chỉ muốn bảo vệ Đậu Đậu. Nhưng hôm nay bởi vì cậu hiểu kỳ nên mới hỏi cô khiến cô không vui!

Kỳ Dạ im lặng rời khỏi phòng. Sau khi đóng cửa thì thở dài một dài. Không biết cũng có cái hay, có lẽ anh ấy cũng không muốn cậu biết.

Loan Đậu Đậu nghe thấy tiếng đóng cửa thì ngẩng đầu, ánh mắt phức tạp cùng mâu thuẫn, trầm mặc một lúc sau đó vừa cười vừa thu dọn quần áo, khôi phục tình trạng ban đầu. Lại quay về là Loan Đậu Đậu vui vẻ ngày thơ.

Loan Đậu Đậu cùng Thạch Lăng quay lại công ty, Thạch Thương Ly bởi vì tiểu thói dính chặt hần không thể tách rời ra được, chỉ có thể tro mắt nhìn vợ cùng Thạch Lăng đi làm. Trong lòng phát ghen, thời gian dài như vậy Loan Đậu Đậu vẫn chưa hết giận! Trước là vì ở cử nên không thể đụng vào, bây giờ hần là người có vợ không thể ra ngoài lăng nhăng!

Vợ hán không phải Loan Đậu Đậu sao! Những người phụ nữ khác chỉ là mây mờ!

Mỗi lần hán nghĩ muốn làm gì Loan Đậu Đậu đều nghiêm trang nói: “Anh nghe qua một bài hát chưa?”

Thạch Thương Ly: “Bài hát gì?”

Loan Đậu Đậu cất giọng vút đực hát lên: “Anh không xứng, anh ra khỏi quỹ đạo, tình yêu của anh ra khỏi quỹ đạo, còn tôi đáng thương ngày ngày chờ anh đến tới! Anh không xứng, anh ra khỏi quỹ đạo, tình yêu của anh ra khỏi quỹ đạo, cô ấy làm anh say mê, anh không xứng, anh không thật lòng, không còn là anh của tôi ngày nào, anh không xứng để tôi rơi lệ, tan nát cõi lòng vì anh, không có anh tôi vẫn cười.”

Thạch Thương Ly toát mồ hôi chảy ra khỏi phòng.....

Mỗi lần Loan Đậu Đậu đều làm như vậy, cuối cùng kết thúc bằng một tràng cười!

Nghĩ lại lúc trước Thạch Thương Ly bắt nạt cô, bây giờ đổi lại rồi, cô trở thành chủ nhân ngôi nhà, còn không trị được một con ruồi thối sao! Hừ!

Thạch Thương Ly ở nhà chăm con, Kỳ Dạ ôm canh đi thăm Thẩm Nghịch, trước khi đi có gọi điện báo anh ta ở nhà nghỉ ngơi.

Mật mã nhà Thẩm Nghịch đã được thay bằng số khác, cậu ẩn mật mã đi vào nhà, vừa đi vào liền giật mình. Dưới chân một đồng chén tan tành, bừa bãi, tất cả đều là ly, bát, đĩa, gốm sứ đều bị đập bể.....

Trong đó còn có một bộ cậu cùng Đậu Đậu đi siêu thị chọn, một bộ giá hai nghìn tệ, cậu thích nhất giờ phút này cũng thành đồ bỏ đi.

Sắc mặt Thẩm Nghịch lạnh lùng, không có bất kỳ tức giận nào, nghe thấy tiếng bước chân thì cau mày hỏi: “Kỳ Dạ, là em sao?”

Muốn chuẩn bị cất bước đi thì Kỳ Dạ vội vàng quát: “Anh đứng im đó cho em không được lộn xộn.” Sàn nhà đầy thủy tinh anh ta không nhìn thấy nhất định sẽ đập phải.

Thẩm Nghịch bị cậu quát to đứng im tại chỗ.

Kỳ Dạ nghiêng đầu thấy ở phòng bếp tay cầm mấy cái chén còn lại lạnh lùng hỏi: “Cô là ai? Sao lại ở đây?”

Cô gái chỉ hai mươi, hóa trang dày đặc, tóc bím, lỗ tai bấm bảy tám lỗ, trên tay trên cổ đều là kim loại. Nhìn quyết đoán, đôi mắt đầy khinh bỉ, kiêu ngạo ngang bướng, ánh mắt xác xục nhìn Kỳ Dạ.

Trong lòng Kỳ Dạ tràn đầy nghi ngờ, sao Thẩm Nghịch lại trêu tới một cô gái lưu manh như vậy, xem ra không thể thống trị bộ não.

“Vậy anh là ai? Anh và anh ta có quan hệ thế nào?” Giọng nói rất chảnh.

“Tôi.....”

“Ném đồ xong rồi thì về đi! Nhớ chú ý an toàn!” Giọng Thẩm Nghịch trầm thấp không có sức sống, thậm chí có chút ôn hòa.

Điều này làm cho Kỳ Dạ kinh ngạc, nếu đổi lại người hôm nay ném đồ là cậu, sớm bị anh ta ném ra ngoài rồi! Anh ta lại dễ dàng tha thứ cho cô gái này, rốt cuộc bọn họ có quan hệ thế nào? Nhìn tuổi cũng không phải là con gái riêng của Thẩm Nghịch!

Em gái? Cái này không giống, nếu như Thẩm Nghịch có em gái thì Loan Đậu Đậu không thể không biết.

Cô gái tức giận nhìn Kỳ Dạ, một tay còn lại ném toàn bộ số chén còn lại tan tành. Ánh mắt tức giận nhìn chằm chằm Thẩm Nghịch, lẩm bẩm: “Thẩm Nghịch, tôi sẽ còn tìm anh. Một ngày không được thì hai ngày, hai ngày không được thì ba ngày tôi nhất định sẽ thành công!”

Đi qua Kỳ Dạ thì nhìn chằm chằm Kỳ Dạ như tràn đầy châm chọc. Chợt dừng lại trước cửa, quay đầu cẩn thận quan sát Kỳ Dạ, nói với Thẩm Nghịch: “Tốt nhất anh đừng để tôi biết quan hệ của anh với anh ta, nếu không tôi sẽ không bỏ qua cho anh. Bởi vì anh không xứng đáng có được hạnh phúc!”

Rầm.....

Kỳ Dạ tràn đầy nghi ngờ, muốn hỏi rồi lại không biết nên hỏi như thế nào, có lẽ không nên hỏi! Hít sâu, làm như không có việc gì, để hộp giữ nhiệt trên khay trà, đi qua những mảnh vụn, đến phòng bếp cầm chổi cùng đồ hót rác.

“Em về trước đi, người giúp việc sẽ xử lý.” Thẩm Nghịch đứng im không dám động đậy.

Kỳ Dạ cúi đầu cố ý không nhìn anh ta nói: “Không sao! Dù sao em cũng không có việc gì làm, cũng không phải chưa làm qua! Anh cũng biết Bánh bao đậu thích nhất sai bảo em.”

Nghĩ đến cậu là một thiếu gia nhưng giặt quần áo, nấu cơm, quét dọn cái gì cũng làm. Mặc dù Thẩm Nghịch chưa bao giờ yêu cầu cậu làm nhưng cậu rất tự giác, cậu biết Thẩm Nghịch không thích người lạ vào nhà cũng không thích ai tùy tiện đụng vào đồ của anh ta.

Người lạ.....

Cô gái vừa rồi không tính là người lạ chứ, ít nhất qua thái độ của Thẩm Nghịch, anh ấy rất dễ tha thứ cho cô gái này! Không giống như em gái, chẳng lẽ là bạn gái cũ?

Cái suy nghĩ này khiến Kỳ Dạ mơ hồ, lúc nhặt mảnh sành bị cửa đứt ngón tay, máu tươi phun ra, nhỏ giọt trên sàn nhà.....

Thẩm Nghịch không nói chuyện bởi vì mắt không nhìn thấy cho nên không biết Kỳ Dạ đứt tay vẫn tiếp tục dọn dẹp. Sắc mặt anh ta lạnh lùng, đứng yên trên sàn nhà đội, bóng dáng cô đơn.

Trong lòng Kỳ Dạ có rất nhiều câu hỏi nhưng không nói một câu chỉ cảm thấy cổ họng như bị nghẹn lại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125

Kỳ Dạ thu dọn xong đem canh đi hâm nóng. Cầm tay anh ta đưa đến ghế salon, mỉm môi nói: “Uống đi.”

Thẩm Nghịch nhíu mày lắc đầu: “Anh không muốn uống!”

“Không muốn uống cũng phải uống! Lần này không phải canh gan!” Giọng Kỳ Dạ có chút khó khăn, ánh mắt cũng thay đổi. Cảm giác rất khó chịu! Rõ ràng là muốn hiểu rõ, rõ ràng rất muốn hỏi nhưng lại không cách nào mở miệng.

Muốn Thẩm Nghịch chủ động nói càng không thể!

Thẩm Nghịch thờ dãi, cuối cùng cầm thìa uống, nhưng nước canh trong miệng anh ta cũng không có mùi gì. Thật ra anh ta biết bây giờ Kỳ Dạ đang nghĩ gì nhưng quá khứ kia khiến anh ta rất khó mở miệng.

Kỳ Dạ chợt nắm quần áo Thẩm Nghịch mở miệng hỏi: “Thẩm Nghịch, anh không thích phụ nữ, đúng không?”

Thẩm Nghịch cứng người, giọng trầm thấp nói: “Yên tâm, cô ấy không phải là bạn gái cũ của anh! Thật ra em muốn hỏi gì có thể hỏi trực tiếp không cần phải quanh co lòng vòng như vậy, thật ra cô ấy là.....”

“Đủ rồi.” Kỳ Dạ che kín lỗ tai của mình quát to: “Không cần nói với em, em không muốn biết chuyện của anh và cô ấy! Thật sự anh không cần nói cho em biết, em không muốn hỏi. Em chỉ cần biết anh không thích phụ nữ là được. Anh thích em, đúng không?”

Sắc mặt Thẩm Nghịch lạnh lùng, nghiêng đầu, ánh mắt u ám nhìn cậu, mặc dù không thấy rõ nhưng giờ phút này anh ta biết Kỳ Dạ mong đợi điều gì. Ánh mắt tràn đầy phức tạp cùng mâu thuẫn, lấp la lấp lánh.

Kỳ Dạ mỉm môi không nói gì, im lặng chờ câu trả lời. Không gian yên tĩnh, không khí lạnh lẽo, yên lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng thở của nhau.

Một lúc sau Thẩm Nghịch vẫn không nói gì.

Kỳ Dạ chỉ cảm thấy khuôn mặt đau rát như vừa bị tát một bạt tai, đau dữ dội, làm cho trái tim càng đau. Khóe miệng không tự nhiên nói: “Em thu dọn xong rồi. Anh cũng mệt rồi, em về trước, mai lại đến thăm anh.”

Đứng lên đi về phía cửa, thậm chí quên cầm bình giữ nhiệt ở trong phòng bếp.

“Ngày mai em không cần đến nữa.” Thẩm Nghịch chợt mở miệng, giọng nói trầm thấp nặng nề. Sắc mặt tự nhiên, bình tĩnh.

Kỳ Dạ đứng ở cửa, không quay đầu lại, cơ thể cứng đờ. Ngây ngốc đáp: “Uhm. Em biết rồi, nhất định ngày mai anh rất bận, vậy hôm sau em lại đến.....”

“Không cần.” Thẩm Nghịch quả quyết cự tuyệt, giọng nói lạnh lẽo phát ra: “Ngày mai, hôm sau, và sau này không cần đến nữa. Kỳ Dạ, em xứng đáng được tốt hơn.”

Cơ thể Kỳ Dạ cứng ngắc, chất lỏng vòng quanh mắt, ngây ngốc hỏi: “Bởi vì cô gái kia?” Cho nên đây xem như chia tay?

“Em đi đi.” Thẩm Nghịch mệt mỏi nói giống như ở chung với Kỳ Dạ rất mệt mỏi.

“Uhm.” Kỳ Dạ nặng nề mở cửa mỉm môi nói: “Thẩm Nghịch, mặc kệ anh xảy ra chuyện gì, chỉ cần anh nói một tiếng, tôi đều sẽ quay về. Nếu như em lạc đường, anh nhớ kéo em quay trở lại. Đừng quá lâu, một năm? Không được, quá lâu, em sẽ yêu người khác, nửa năm đi! Ừ, nửa năm rất nhanh sẽ qua.”

Kỳ Dạ nói xong vội vã rời khỏi nhà Thẩm Nghịch, đi ra khỏi phòng thì không khóc chỉ là rất đau. Chẳng qua chỉ cảm thấy trái tim trống rỗng, rất đau, đau đến nỗi không thể nổi, thậm chí không thể nói thành lời.

Chưa bao giờ nghĩ yêu một người cảm giác.....Đau lòng như vậy!

Kỳ Dạ, em xứng đáng được tốt hơn!

Nhưng nếu như, nếu như anh là người tốt nhất thì những người khác là gì?

Nếu như gặp xem như không thấy là xong, chỉ khi nào chấp nhận những người khác mà cậu không muốn chấp nhận. Anh hiểu không? Thẩm Nghịch!

Nửa năm, nếu trong nửa năm anh ta không có biện pháp giải quyết như thế nào, mặc dù cậu thích anh ta cũng sẽ không tiếp tục chờ anh ta! Sẽ không ai vĩnh viễn ở một chỗ chờ anh ta, không có ai.....

Không biết qua bao lâu, nhiệt độ lạnh lẽo của cái chén trong tay thấm qua da thịt, chảy xuôi trong máu, Thẩm Nghịch vẫn giữ động tác này không thay đổi, cháo gà đã nguội nhưng anh ta lại cầm thìa từng muỗng từng muỗng uống vào bụng.

Khỏe miệng khẽ cong lên, thật là một đứa trẻ ngốc! Rõ ràng muốn hỏi, sao lại không mở miệng? Rõ ràng nên tức giận sao lại tự làm mình uất ức? Nếu như cậu chủ động một chút, có lẽ anh ta sẽ nói hết mọi chuyện cho cậu biết, cậu lại lựa chọn ra đi, anh ta sẽ tôn trọng cậu.

Có lẽ tách ra như vậy cũng tốt! Em vĩnh viễn không cần biết những quá khứ này..... Vĩnh viễn không cần biết.

Loan Đậu Đậu cùng Thạch Lăng về nhà, sắc mặt Thạch Thương Ly có chút khó coi. Loan Đậu Đậu bĩu môi: “Không phải chỉ về nhà muộn mười phút sao, anh có cần phải bày cái mặt như vậy cho tôi xem không?”

Thạch Thương Ly nhú mày, rất nhanh buông lỏng, nhìn Thạch Lăng đang bế tiểu thối, giọng nói trầm lắng: “Không phải cái này!”

“Vậy chứ là gì?”

“Lúc chiều Kỳ Dạ về nhà sắc mặt tái nhợt, mắt hờn mắt vía, tự nhốt mình trong phòng. Đến bây giờ vẫn chưa ra ngoài!” Giọng Thạch Thương Ly tràn đầy lo lắng. Kỳ Dạ là em trai hấn.....

Loan Đậu Đậu cau mày tò mò hỏi: “Buổi chiều cậu ấy gọi điện cho tôi nói đến thăm Thẩm Nghịch, không phải hai người cãi nhau chứ?”

“Anh gọi điện thoại Thẩm Nghịch không nghe máy, điện thoại trong nhà cũng không có ai nghe.” Thạch Thương Ly nhìn cô sờ điện thoại lập tức mở miệng đề cô tiết kiệm hơi sức.

Loan Đậu Đậu chợt nhớ gì đó, vỗ đùi quát: “Hồngбет, không phải xảy ra chuyện gì chứ? Đưa chìa khóa dự bị đây? Bộ Hung chìa khóa đâu?”

“Trong ngăn kéo thứ hai ở tủ giày.” Thạch Lăng đùa với tiểu thối không ngẩng đầu nói.

Loan Đậu Đậu vội vàng đi lấy chìa khóa dự bị, xoay người chạy về phía phòng Kỳ Dạ. Thạch Lăng không nhịn được kêu lên: “Cẩn thận không ngã.”

“Biết rồi.” Loan Đậu Đậu trả lời.

Thạch Thương Ly nhìn hai người, trong lòng cực kỳ khó chịu! Thạch Lăng ôm con trai hấn, Loan Đậu Đậu là vợ hấn, đây là nhà hấn, sao Thạch Lăng lại hiểu cách bài trí trong nhà hơn hấn, nghe cuộc nói chuyện của bọn họ cứ như họ là một đôi!

Giận!

Loan Đậu Đậu mở miệng thấy Kỳ Dạ trằm chằm kín mít, không nhìn được trợn mắt: “Cậu không sợ bị buồn chết sao! Ra ngoài!”

Kỳ Dạ không có phản ứng.

Loan Đậu Đậu kéo chân, mất một lúc mới kéo được. Kỳ Dạ nằm trên giường không thay quần áo, giày cũng không cởi, đôi mắt dính đầy chất lỏng khê run, khuôn mặt trắng nõn ửng hồng.

“Sao vậy?” Loan Đậu Đậu khê động cơ thể cậu nhưng vẫn không có câu trả lời. Cảm giác có gì đó không đúng, lập tức sờ trán cậu, bàn tay lập tức rút về. Hét lớn: “Phân Ruồi, Bộ Hung xảy ra chuyện rồi? Mau lên đây!”

Hai người đàn ông vừa nghe thấy giọng cô lập tức chạy lên, khẩn trương hỏi: “Em làm sao vậy? Không sao chứ?”

“Tôi không sao, người có chuyện là Kỳ Dạ! Cậu ấy sốt, chắc cũng bốn mươi độ, nhanh đưa cậu ấy đến bệnh viện! Nếu không nóng hư người mất!” Loan Đậu Đậu quay đầu nhìn Kỳ Dạ, ánh mắt lo lắng.

Thạch Thương Ly đi lên muốn nắm canh tay cậu “Anh đưa cậu ấy đến bệnh viện.”

Kỳ Dạ chợt mở mắt dùng sức đẩy hấn ra. Cổ họng đau rát như có lửa đốt, giọng nói khàn khàn: “Em không sao, ngủ một giấc là ổn.”

Thạch Thương Ly lạnh giọng quát: “Kỳ Dạ đừng ngang bướng, em sốt rất cao, phải đi bệnh viện!”

“Không đi, em không đi! Em mười tám tuổi rồi, có thể quyết định chuyện của mình, không cần hỏi ai! Đi ra ngoài!” Kỳ Dạ không còn sức quát, xoay người ôm chăn tiếp tục ngủ, thế nào cũng không chịu đứng lên.

“Kỳ Dạ!” Thạch Thương Ly lạnh lùng quát, muốn đi lên lại bị Loan Đậu Đậu nắm cánh tay “Anh không nghe thấy cậu ấy nói sao? Cậu ấy đã mười tám tuổi rồi, biết cái gì là tốt, có thể tự quyết định chuyện của mình!”

“Bảo bối, nó điên em cũng điên theo sao?” Thạch Thương Ly tức giận hỏi.

Loan Đậu Đậu nhún vai: “Tôi không nói muốn điên với cậu ấy! Không phải nhà chúng ta có thuốc sao!!! Có tôi ở đây, yên tâm, tuyệt đối không để cậu ấy có chuyện gì.”

Thạch Thương Ly hoài nghi nhìn cô: “Bản thân em còn chưa chăm sóc tốt sao có thể chăm sóc nó?”

Loan Đậu Đậu tròn mắt: “Anh đừng xem thường người khác! Là ai khổ sở sinh ra tiểu thối? Không phải anh!”

Thạch Thương Ly kinh ngạc, mỗi lần muốn giận chỉ cần Loan Đậu Đậu lời chuyện cũ ra hần có trăm cái miệng cũng không thể bảo chữa, ngoan ngoãn nhận thua! Ai bảo hần nói được không làm được! Để cô khổ cực sinh con như vậy, hiện tại chỉ có thể nghe mắng!

“Bọ Hung anh đưa con trai tôi về phòng, Phân Ruồi đi cầm hộp thuốc lên đây, cầm luôn bình nước sôi lên.” Loan Đậu Đậu vênh vao ra lệnh.

Bọ Hung như đã quen bị sai bảo, xoay người đi, không nói gì.

Thạch Thương Ly không quen lắm, dù sao lòng tự trọng của con trai rất cao, đối mặt với việc Loan Đậu Đậu cười đầu như vậy không cách nào tiếp nhận nhưng bây giờ Kỳ Dạ bị bệnh, đành phải nhịn! Về sau sẽ từ từ thanh toán khoản nợ này!

Loan Đậu Đậu giúp cậu cởi giày ném xuống đất, đưa tay tháo thắt lưng cậu ra.

Kỳ Dạ lập tức xoay người, ánh mắt mệt mỏi nhìn chăm chăm cô.

Loan Đậu Đậu vỗ vỗ, ngửa đầu cao ngạo: “Sao vậy? Cậu còn muốn đánh tôi sao?”

“Hừ!” Kỳ Dạ giống như đứa trẻ lập tức quay đầu sang chỗ khác không để ý cô! Lại nhắm mắt.

Loan Đậu Đậu ngồi bên giường, cầm điện thoại trong tay, mở miệng nói: “Kỳ Dạ, hiện tại cậu có hai lựa chọn, một là ngoan ngoãn uống thuốc, hai là tôi gọi điện thoại cho Thẩm Nghị, nói cậu vì anh ấy không muốn sống nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126

Kỳ Dạ lập tức đứng dậy, nhanh chóng giật điện thoại trong tay ném xuống sàn nhà còn dùng chân đạp mấy cái. Cực kỳ tức giận quát: “Không cho phép cô tìm anh ấy, không cho phép cô nói cho anh ấy biết! Không cho phép cô nói lung tung với anh ấy, ai vì anh ấy muốn chết không muốn sống. Ai chứ?”

“Cậu!” Loan Đậu Đậu thích chí nhìn phản ứng kịch liệt của cậu, khóe miệng khẽ nở nụ cười. Nhìn dáng dấp này chính xác là cãi nhau!

Kỳ Dạ tức giận trừng mắt nhìn cô, quay lại giường, giọng nói trầm thấp: “Tôi không có.”

Loan Đậu Đậu thương xót cho chiếc điện thoại bị đập nát, may là không phải điện thoại của cô mà là của Kỳ Dạ!

“Không có là được rồi! Uống thuốc đi!” Loan Đậu Đậu nhét thuốc vào tay cậu, lấy cho cậu cốc nước: “Bất cứ chuyện gì cũng không quan trọng bằng sức khỏe của bản thân biết chưa?”

Kỳ Dạ nhìn cô một lúc lâu lắm lắm: “Sao anh trai cùng Thạch Lăng lại có thể bị cô lừa xoay vòng vòng như thế chứ?” Rõ ràng là một con hồ ly giả hoạt lại biến thành con thỏ nhỏ! Căn bản là mắt Thạch Thương Ly cùng Thạch Lăng có vấn đề!

Loan Đậu Đậu không nói gì, nhắc tới cũng kỳ quái! Ở trước mặt người khác cô có thói quen giả ngu, ở trước mặt Kỳ Dạ lại không cách nào giả ngu. Đây không phải có thể thấy Kỳ Dạ ngu hơn cô sao? Dĩ nhiên suy luận này đánh chết cô cũng không nói cho Kỳ Dạ nếu không cậu sẽ làm loạn lên.

Kỳ Dạ ngoan ngoãn uống thuốc, sau khi uống hết ly nước tự động nằm xuống.....

Loan Đậu Đậu nhìn cái ly rỗng tuếch, ánh mắt kinh ngạc. Đây là nước sôi sao cậu có thể uống hết?

Đèn lớn trong phòng được tắt chỉ để lại một bóng đèn ngủ. Loan Đậu Đậu ngồi cạnh cậu, vẫn không đi, mắt không chớp quan sát Kỳ Dạ. Mặc dù nhìn cậu rất khôn khéo, vạm vỡ, bướng bỉnh, hoạt bát hơn nửa đám đàn ông tuấn tú, gương mặt trẻ con, càng nhìn càng giống một đứa con nít mười bốn tuổi!

Không biết qua bao lâu Kỳ Dạ chợt mỉm môi nói: “Tôi thất tình.”

Hả? Cứ như vậy chia tay?

Loan Đậu Đậu sờ cằm như suy nghĩ, muốn mở miệng thì giọng cậu lại vang lên, lộ ra một chút chua xót: “Lần đầu tiên tôi thất tình.”

Được rồi, giờ phút này không nói những lời an ủi.

Lần đầu tiên thất tình.....

Điều này nói rõ vấn đề gì? Chính là Kỳ Dạ biết bản thân là gay! Có thể lúc trước chưa từng yêu ai, nói cách khác Thẩm Nghịch là người yêu đầu tiên của cậu ấy! Người đàn ông đầu tiên mà cậu thích! Người đầu tiên quan hệ với cậu!

Người con gái vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên người đàn ông đầu tiên cướp đi sự trân quý nhất của mình! Đàn ông cũng giống như vậy! Nhất là Kỳ Dạ lần đầu tiên thích người khác, lần đầu tiên quan hệ!

Má ơi! Thẩm Nghịch anh thật là nghiệp chướng! Nhìn dáng dấp bạn Kỳ Dạ đơn thuần, là một người yếu đuối!!! Sao anh không biết xấu hổ trưng dụng nửa đường đã vứt bỏ!

Loan Đậu Đậu thầm trách Thẩm Nghịch trong lòng nghĩ nên đến gặp Thẩm Nghịch nói chuyện một chút! Có thể bỏ tức một chút không, dù sao đi một vòng có thể tìm được tình yêu đích thực thật không dễ dàng!

Hơn nữa Kỳ Dạ là em trai Thạch Thương Ly, chuyện này nếu xử lý không tốt sợ Thạch Thương Ly cùng Thẩm Nghịch không thể làm anh em với nhau nữa.

Loan Đậu Đậu ở bên Kỳ Dạ đến sáng, Kỳ Dạ vẫn không ngủ mãi cho đến khi ánh bình minh lên rồi cuộc không chịu nổi nữa mới ngủ, cậu cũng biết Loan Đậu Đậu vẫn ở bên cạnh cậu. Bánh bao đậu nguội ngốc, cậu đã làm chuyện không phải khiến cô và tiểu thối không có chút danh phận nào sao cô lại còn đối xử tốt với cậu như vậy!

Loan Đậu Đậu rón rén quay về phòng, lười thay quần áo trực tiếp bò lên giường. Cô cho rằng không làm người trên giường thức tỉnh, vẫn nghe thấy giọng ngái ngủ của hắn: “Cậu ấy hạ sốt rồi sao?”

“Ừ! Cậu ấy và Thẩm Nghịch kết thúc rồi! Chẳng qua tôi thấy anh không nên dính vào chuyện này, cứ để cho tôi!” Loan Đậu Đậu tìm tư thế thoải mái nằm trong ngực hắn ngủ.

“Được.” Đối với hành động chủ động cạ vào ngực hắn của cô, tâm tình Thạch Thương Ly thật tốt, hơn nữa Loan Đậu Đậu làm như vậy hoàn toàn là do quan tâm đến quan hệ của hắn và Thẩm Nghịch! Hắn vui còn không kịp, làm sao có thể không đồng ý chứ!

Loan Đậu Đậu không nói gì đã ngủ, thật sự quá mệt. Vừa nằm đã đến trưa, không phải đến công ty nữa! Giờ không cần xin, bởi vì bây giờ cô là trợ lý của Thạch Lăng, mỗi ngày đều làm chung phòng với ông chủ! Hơn nữa tối qua cô còn thức trắng đêm chăm sóc cho anh trai hắn ta.

Kỳ Dạ đã đỡ hôn, tinh thần sáng khoái cùng Thạch Thương Ly học cách thay tã cho tiểu thối.

Loan Đậu Đậu sờ trán mình ngây ngốc: “Trời đất! Không phải tôi bị sốt chứ?” Sao lại thấy Kỳ Dạ vui vẻ thay tã cho tiểu thối chứ.

Còn có.....

“Này, hai người làm gì lỗ đít con trai tôi!”

Loan Đậu Đậu vội vàng đi lên cho mông con trai không để cho bọn họ nhìn! Thật là quá đáng, lỗ đít con trai cô không phải để cho hai người lớn này nhìn!

Thạch Thương Ly cùng Kỳ Dạ tối sầm mặt, Thạch Thương Ly gỡ đầu cô, kéo cô sang một bên: “Bản thân không thay tã còn ở đây quấy rối cái gì!”

Loan Đậu Đậu xoa trán, dẫu môi nhìn chăm chăm Thạch Thương Ly.....

“Ha ha.....” Tiểu thối thấy mẹ bị đánh cùng bị chửi, vui vẻ cười!

Loan Đậu Đậu buồn bực không chịu được lắm bả: “Tiểu thối ngu ngốc, lỗ đít của mình bị nhìn thấy hết còn cười vui như vậy? Cần thận về sau không làm nam nhân mà làm người yếu thể hơn!”

“Em đang nói thầm cái gì?” Thạch Thương Ly quay đầu lại, cau mày, ánh mắt nghi ngờ nhìn chằm chằm cô: “Không phải em đang đọc sách gì mờ ám chứ?”

“Không có!”

Thạch Thương Ly không tin những lời cô nói.

Kỳ Dạ thay tã cho tiểu thối xong cẩn thận ôm vào trong ngực, giống như chôn không người ôm tiểu thối ra ngoài phơi nắng, ngắm cảnh. Tiểu thối cũng vô cùng tự nhiên nhận tấm lòng của chú út, cười vô cùng vui vẻ!

Loan Đậu Đậu nhìn bóng lưng cậu có chút nghi ngờ, kéo kéo áo Thạch Thương Ly nói: “Này! Anh xem có phải Kỳ Dạ bị thất tình đã kích quá lớn không, tập trung tinh thần lên người tiểu thối? Mặc dù tôi không thích chú cháu quá lạnh nhạt! Nhưng nhìn con trai như vậy mai mốt có thể làm đàn ông không?”

Thạch Thương Ly không nhịn được lại cốc cô một cái: “Suy nghĩ lung tung cái gì! Kỳ Dạ sẽ không làm vậy!”

Loan Đậu Đậu chu môi xoa đầu, thật ra cô nói cũng có lý!

Nhìn Kỳ Dạ như không có chuyện gì, mỗi ngày dậy sớm, ăn cơm bình thường, duy nhất không bình thường đó là cậu đối với tiểu thối có vẻ quá tốt. Làm cho bây giờ Thạch Lăng ghen tức tiểu thối dành Kỳ Dạ nhiều hơn hẳn ta. Không có cách nào ai bảo ban ngày hẳn ta phải đến công ty, buổi tối mới có thể ở bên cạnh tiểu thối. Không tới mấy ngày tiểu thối liền bị Kỳ Dạ thu phục.....

Buổi tối Thạch Lăng còn ôm một đồng báo cáo của ở công ty tới nhưc đầu, Kỳ Dạ ôm tiểu thối dỗ ngủ. Loan Đậu Đậu ngồi trên ghế salon, hai chân đặt trên khay trà, ôm đĩa trái cây trong ngực, méo miệng: “Tôi cảm thấy rất hạnh phúc.”

Trừ lúc sinh con có chút đau đớn, bây giờ một chút cũng không cảm thấy đứa bé là phiền toái. Tiểu thối tè dầm đã có Kỳ Dạ thay tã, tiểu thối đói bụng đã có Thạch Thương Ly hòa sữa bột, buổi tối người ru tiểu thối ngủ cũng là Kỳ Dạ.....

Sao cô làm mẹ lại cảm thấy có chút hốt hoảng! Thật ra thì cô cũng muốn cho tiểu thối bú sữa mẹ nhưng Thạch Thương Ly kiên quyết không chịu! Hẳn nói cô tất cả đều là của hẳn cho nên chỉ có thể vắt sữa không cho tiểu thối bú mẹ!

Đến bây giờ tiểu thối chưa từng bú mẹ! Ba quá hẹp hòi, quá hẹp hòi.....

Thạch Thương Ly ngồi cạnh cô không nhịn được khẽ cười, chọc chọc đầu cô, khoe miệng nở nụ cười tràn đầy cưng chiều: “Em cũng biết sao!”

“Hi hi!” Loan Đậu Đậu ngai quá cười cười, khẽ cắn quả táo, không nhịn được gật đầu: “Nếu như công ty tăng lương cho tôi thì tốt hơn.”

Thạch Lăng nghe thấy lập tức nhớ kỹ trong lòng. Ngày mai nói với kế toán vấn đề tiền lương.....

Thạch Thương Ly không nhịn được nhéo mặt cô: “Cứ hai ngày em đòi tăng lương. Nếu tất cả nhân viên trong công ty đều giống em vậy chẳng phải sẽ sớm phá sản sao!”

“Đau!” Loan Đậu Đậu đẩy tay hẳn ra, vuốt vuốt cái miệng đáng thương của mình, rầm rì: “Tôi chỉ nói vậy chứ không phải tăng lương thật! Quý hẹp hòi!”

Thạch Thương Ly không ngừng cười, chợt nghĩ tới vấn đề tiểu thối nói: “Con trai chưa có tên, có phải nên suy nghĩ một chút hay không?”

“Nghĩ xong rồi! Tiểu thối!” Loan Đậu Đậu nhìn trai đẹp trên ti vi.

Thạch Thương Ly không nhịn được tất ti vi, kéo cô đến trước mặt Thạch Lăng, cùng nhau ngồi xuống, lúc này Kỳ Dạ cũng đi xuống. Cuộc họp gia đình đầu tiên bắt đầu, trừ bạn tiểu thối đang ngủ, các thành viên khác đều đầy đủ.

Lần này cuộc họp được mở ra là vì việc đặt tên cho tiểu thối!

Loan Đậu Đậu xoa xoa vành tai nói: “Gọi tiểu thối có gì không tốt? Dễ nghe dễ gọi!”

Thạch Thương Ly liếc cô nói: “Nếu em không muốn sau này con trai oán mình thì ngoan ngoãn im miệng.”

Kỳ Dạ sờ sờ cằm nói: “Đúng vậy đến bây giờ tiểu thối vẫn chưa có tên thật!”

Thạch Lăng quay chiếc bút trong tay, đôi mắt nhìn Loan Đậu Đậu dẹt dẹt nói: “Gọi Thạch Đà!”

Chương 127

“Stop! Tên trong sáng hơn một chút!” Loan Đậu Đậu trợn mắt: “Gọi tiểu thối vẫn cá tính hơn!”

“Thạch Dương?” Kỳ Dạ cẩn thận hỏi.

“Tôi là cây Bạch Dương!” Đậu Đậu lại nói.

Thạch Thương Ly trầm giọng nói: “Vậy gọi tiểu thối có được không?”

“Được! Được! Nói rõ giới tính cùng phong cách riêng! Rất thịnh hành, tìm cả Trung Quốc không có cái tên nào giống vậy!” Loan Đậu Đậu hưng phấn.

“Được cái đầu cô!” Kỳ Dạ ngồi cạnh không nhịn được gõ đầu cô: “Làm gì có ai gọi con trai mình là tiểu thối?”

“Cái gì! Là đá, lớn có nhỏ có, mùi thối thối! Không phải phân sao?” Đậu Đậu xoa xoa đầu phản bác.

Ban người đàn ông im lặng nhìn cô, trầm miệng một lời: “Khác nhau sao?”

“Không có sao?” Đậu Đậu cảm giác ánh mắt bọn họ có gì đó không đúng, như đứa con ngoan cúi đầu: “Được rồi, mọi người nói giống thì giống!”

Thạch Thương Ly bắt đầu dĩ nắm áo cô: “Tôi giải thích cho cô ấy trước rồi tiếp tục cuộc họp sau!”

Kỳ Dạ sờ mũi đứng lên cũng chuẩn bị về phòng. Chỉ còn lại mình Thạch Lăng quay về với máy tính, bắt đầu hoài nghi sự tồn tại của bản thân. Tại sao bọn họ rất vui về còn hắn ta mệt sống mệt chết? Hơn nữa đến bây giờ Thạch Thương Ly vẫn chưa về Pháp, bên kia ông nội cũng không có động tĩnh gì, rốt cuộc là định làm gì?

Bây giờ nhìn bề ngoài rất yên lành, Đậu Đậu, Thạch Thương Ly cùng tiểu thối vui vẻ hạnh phúc giống như trong tiểu thuyết! Nhưng Thạch Lăng biết đây chỉ là bề ngoài, ít nhất bên Pháp sẽ không dễ dàng buông tha Thạch Thương Ly, sớm hay muộn gì thì Đậu Đậu cũng sẽ là vợ hắn ta.....

Đến lúc đó Kỳ Dạ đứng về phía ai cũng không biết. Chuyện hiện tại cũng như tương lai không ai có thể xác định, điều duy nhất có thể xác định là những ngày ảm áp như bây giờ không còn nhiều.....

Thạch Lăng nhìn chằm chằm màn hình máy tính, hiện ra ảnh giống bản thân, đầy mê hoặc cùng với khí thế đàn ông trong công việc. Thì ra không biết từ lúc nào hắn ta đã lấy hình ảnh của Thạch Thương Ly để học tập giống như muốn trở thành Thạch Thương Ly thứ hai.....

Không phải Đậu Đậu thích Thạch Thương Ly sao? Nghiêm túc trong công việc, cẩn thận tỉ mỉ, cuộc sống trong sạch, không lăng nhăng! Chỉ cần hắn ta kiên trì sớm hay muộn gì thì Đậu Đậu cũng sẽ là của hắn ta!

Yêu một người chính là tự phá hủy bản thân để yêu một người. Nhưng vì yêu Đậu Đậu hắn ta tự phá hủy diện mạo của mình, đeo mặt nạ của Thạch Thương Ly! Cũng chỉ vì đối lấy một chút động lòng, một chút thích từ cô mà thôi!

Loan Đậu Đậu bị Thạch Thương Ly nhét trên giường lớn, ôm chần, nuốt nước bọt, cố làm ra vẻ bình tĩnh nói: “Trước tiên nên thảo luận vấn đề ý kiến không giống nhau là chuyện bình thường, không được động thủ đánh người!”

Thạch Thương Ly nhú mày, khoe miệng khê nờ nụ cười tà ác: “Bảo bối em đang nói lung tung gì đó?”

“Hả? Không phải anh muốn thảo luận với tôi về vấn đề trên của tiểu thối sao?” Đậu Đậu kinh ngạc nhìn hắn!

Thạch Thương Ly gạt đầu, vừa cởi quần áo vừa nói: “Đúng vậy! Vấn đề này rất nghiêm túc, chúng ta cần trao đổi cả người, em hiểu không?”

Loan Đậu Đậu tối sầm mặt, hai tay bảo vệ trước ngực mình: “Cái này không cần! Phân Ruồi, không cho phép anh làm bất cứ chuyện gì với tôi! Phải nhớ rằng tôi không còn là vợ anh, tôi không có nghĩa vụ lên giường với anh!”

“Bảo bối, em là vợ anh!” Thạch Thương Ly nắm chân cô bắt đầu kéo cô vào trong ngực, bắt đầu xé quần áo cô.....

“Khốn kiếp.....Tôi không phải vợ anh, tôi còn chưa quyết định tha thứ cho anh, buông tôi ra.....”

“Anh sẽ nỗ lực để có được sự tha thứ của em!” Ánh mắt Thạch Thương Ly nóng bỏng, giọng nói cũng hoàn toàn thay đổi.....

Loan Đậu Đậu gãy giữa, tức giận quát: “Thạch Thương Ly, anh không nể mặt sao!”

“Anh là thương gia cần gì phải nể mặt?”

“.....”

“Khốn kiếp.....Chỗ đó không thể!”

“A, nơi nào cũng có thể.....”

“Mẹ kiếp, lỗi tại có vấn đề sao.....”

“Mất tôi có vấn đề!”

“Ah, thì ra em cũng biết!”

“Nếu không sao tôi sẽ coi trọng anh!”

“.....”

Nhục nhả! Rõ ràng là nhục nhả! Loan Đậu Đậu không thể chống đỡ được cái ác, tuyệt đối không chịu.....Nhưng.....Nhưng.....Mẹ kiếp cơ thể không có tiền đồ, rất nhanh liền khuất phục! Thật mất mặt!

Nhiệt độ trong phòng rất nhanh tăng lên so với cơn sốt của Kỳ Dạ còn cao hơn, trong không gian không ngừng vang lên âm thanh phiêu đảng khiến Kỳ Dạ ở phòng bên cạnh tối sầm mặt, hơn nữa cơ thể như lửa đốt! Cố nén một lúc lâu, không thể không bỏ lại tiểu thối đang ngủ say chạy vào phòng tắm tắt lửa!

Mẹ kiếp, hai người này là có ý! Không biết trong nhà còn có hai thanh niên tràn đầy nhiệt huyết sao!

Thạch Lăng đi ngang cửa nghe thấy anh thanh ánh mắt trầm xuống, từ từ lạnh lùng. Đôi tay nắm lại, nổi gân xanh, trực tiếp đi về phòng, bỏ lại âm thanh kia sau lưng.....

Đáng tiếc.....

Không thể ngăn cản quyết tâm ăn Đậu Đậu của Thạch Thương Ly! Còn nhớ khi Đậu Đậu mang thai hẳn không thể chạm vào, sau khi cô sinh tiểu thối liền ở cữ, sau đó lại lấy cớ trốn tránh hẳn! Mỗi lần hẳn đến gần lại lấy cớ: chị cả của cô đến!

Có lần hẳn tức giận cắn răng: “Một tháng chị cả của em đến mấy lần?”

Giọng Loan Đậu Đậu nhẹ như gió: “Không nhiều lắm, một tháng bốn lần! Lần đầu tiên cũng mất bảy ngày mà thôi!”

Thạch Thương Ly từ tức giận đến im lặng, thật muốn cạy đầu cô ra xem bên trong có gì! Nhịn lâu như vậy, tối nay không ăn thì đợi đến bao giờ.

Thiên thời địa lợi nhân hòa là thời gian tốt nhất để ăn nặn! Nếu ăn được phải ăn, ăn một ít, từ từ ăn, ăn đến sáng cũng không đủ.....

Loan Đậu Đậu hận Thạch Thương Ly khốn kiếp hạ lưu hèn hạ, cũng hận chính bản thân mình, cuối cùng lại kêu to như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mơ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128

Sau khi Thạch Thương Ly ăn xong tinh thần sáng khoái, dậy sớm chuẩn bị bữa ăn sáng, Loan Đậu Đậu nằm cuộn trong chăn không chịu đi làm. Dù sao cô cũng có đặc quyền, không đi làm cũng được lương, hơn nữa cô mệt cả đêm!!!

Đậu Đậu đói bụng không chịu được xuống giường, chạm mặt hai người đàn ông ở đầu cầu thang đôi mắt thâm quầng, khàn giọng hỏi: “Hôm qua hai người ăn trộm sao? Mất sao lại thâm quầng như vậy?”

Kỳ Dạ tức giận trừng mắt nhìn cô sau đó lạnh lùng “Hừ” rồi xoay người đi xuống không để ý đến cô!

“Cậu.....tôi.....” Đậu Đậu vừa chỉ cậu vừa chỉ mình nhìn Thạch Lăng: “Cậu ấy sao vậy?”

Thạch Lăng nhú mày nhìn cô rồi đi xuống lầu cũng không để ý cô!

Đậu Đậu mơ hồ, gãi đầu hoàn toàn không hiểu hai người bọn họ thế nào? Hình như cô không đắc tội với bọn họ? Không phải tối qua còn tốt sao.....

Tinh thần Thạch Thương Ly rất sáng khoái rất.....đáng đánh đòn!

Kỳ Dạ vội vã ăn vài miếng rồi quay về phòng. Thạch Lăng không ăn gì trực tiếp đến công ty!

Vốn dĩ Đậu Đậu không muốn nói chuyện với Thạch Thương Ly nhưng vẫn không nhịn được tò mò hỏi hần: “Anh không cảm thấy Kỳ Dạ cùng Thạch Lăng hơi lạ sao?”

Thạch Thương Ly khẽ uống một ngụm cà phê, nở nụ cười như không có chuyện gì xảy ra nhún nhún: “Có sao?”

Được rồi! Hỏi hần cũng vô ích! Đồ háo sắc không biết xấu hổ!

Thạch Thương Ly không thể không phủ nhận tối qua “ra sức” quá nhiều, cũng là lời cảnh cáo cho những người đàn ông còn độc thân trong nhà, Loan Đậu Đậu là của hần, bọn họ đừng mơ tưởng! Nhìn phản ứng của bọn họ hôm nay, hiệu quả không tệ lắm! Hần sẽ không ngừng cố gắng, nhân cơ hội trước khi phải quay về Pháp lấy lại lòng tin của cô.

Thẩm Nghịch hờ hững ngồi trên ghế, mặc cho cô gái trước mặt la om sòm không để ý, đồ đạc trong phòng làm việc đều bị cô ném tan tành, sàn nhà bừa bãi giống như bị cướp, tài liệu cũng bị vò nát không cách nào phân loại.

“Thẩm Nghịch, chúng ta kết hôn khó khăn như vậy sao?” Cuối cùng cô ta thở hắt ra quát.

Thẩm Nghịch trầm mặc không nói, căn bản anh ta cũng không muốn nói chuyện với cô.

“Có phải trong lòng anh còn nhớ người kia? Anh có tin hay không chỉ cần một câu nói của em ngày mai anh ta sẽ bị một trăm người.....”

“Tôi cảnh cáo em không được phép động đến cậu ấy!” Thẩm Nghịch chợt lạnh lùng mở miệng, hơi thở cũng trở nên nóng nảy mà lạnh lùng: “Không cần khiêu chiến ranh giới cuối cùng của tôi, đây là chuyện của chúng ta, không liên quan đến cậu ấy!”

“Nếu như không phải do anh ta vậy sao anh không chịu kết hôn với em?”

Thẩm Nghịch bắt đầu dằn vặt: “Tôi đã nói rồi, chúng ta không thể kết hôn!”

Cô ta tức giận dậm chân: “Rốt cuộc là tại sao? Em không yêu cầu anh nhất định phải yêu em! Em muốn kết hôn với anh, cùng chung sống với anh dưới một mái nhà! Em sẽ yêu anh, như vậy anh vẫn không đồng ý kết hôn sao? Tại sao một tâm nguyện nhỏ nhoi như vậy anh cũng không thể đáp ứng em?”

“Hôn nhân không đơn giản như em nghĩ, cái gì tôi cũng có thể chấp nhận trừ tình yêu, hôn nhân tôi không làm được.” Giọng Thẩm Nghịch trầm thấp mà chắc chắn. Anh ta hiểu rất rõ cô gái trước mặt, sao cô ấy lại có thể muốn thứ đơn giản như vậy, mọi người đều có lòng tham không đáy, muốn một chút sau đó sẽ muốn nhiều hơn!

Bây giờ nói sẽ không miễn cưỡng anh ta yêu cô ta, chờ sau khi kết hôn cô ta sẽ đòi yêu giống như con nít. Đáng tiếc, anh ta không thương con nít, không yêu phụ nữ, căn bản là không thể kết hôn!

“Thẩm Nghịch! Anh nhất định phải kết hôn với em, anh tin hay không em chết cho anh xem?” Cô nhất thời nông nổi.

Thẩm Nghịch khẽ nở nụ cười lạnh, đứng lên, xoay người đi về phía cửa sổ, bàn tay đặt cạnh cửa sổ mất một lúc mới mở chốt cửa sổ ra. Gió lạnh thổi vào mặt, thổi bay mái tóc anh ta.....Cũng thức tỉnh ý thức của anh ta, càng thêm không thể quay lại.

“Anh, anh, anh muốn làm gì?” Cô ta có linh cảm xấu, Thẩm Nghịch anh ta.....

Đôi tay Thẩm Nghịch đặt trên cửa sổ, nửa người thò ra ngoài cửa sổ, cô ta sợ hãi mồ hôi chảy ròng ròng kêu to: “Thẩm Nghịch, Anh điên rồi sao? Anh sẽ ngã xuống.....”

Vừa mới chuẩn bị đi đến kéo anh ta lại, Thẩm Nghịch lạnh lùng mở miệng: “Đứng lại!”

Cô ta đứng im không dám bước tiếp, bất đắc dĩ đứng nhìn người đàn ông quát cường trước mặt, tức giận nghiêng răng kéo kẹt!

Thẩm Nghịch quay người đứng thẳng dậy, xoay người đối mặt với cô ta, đôi mắt âm u, trống rỗng ảm đạm, sắc mặt hờ hững không sợ gì. Đôi môi khẽ mím lại, khẽ cười nói: “Có phải nếu như tôi nhảy xuống, nợ của tôi và em xem như hết?”

“Anh nói lung tung gì vậy?”

“Tôi mệt mỏi.” Giọng Thẩm Nghịch thì thầm, bỗng nhiên ngẩng cao đầu nghiêm túc nói: “Tôi không biết em có mệt không nhưng như vậy khiến tôi rất mệt mỏi.”

Cô ta biết anh ta không phải đang nói đùa, cũng hiểu lời anh ta nói. Tức giận nổi điên, dậm chân rồi lại không dám nói gì. Giọng cô ta mềm nhũn, cầu xin: “Em không ép anh nữa được không? Anh cũng đừng đối xử với em như thế được không? Bây giờ em không còn gì nếu như không có anh em không biết phải làm sao!”

Thẩm Nghịch trầm mặc không lên tiếng cũng không còn đứng cạnh cửa sổ nữa.

Cô ta cầm túi xách trên ghế, xoay đầu nói với anh ta: “Em đi trước, ít nhất một tuần sau sẽ không đến quấy rối anh. Anh đừng làm chuyện gì dại dột, nếu không tôi sẽ chết, xem đến khi xuống dưới ai sẽ tìm ai!”

Nói xong rời khỏi phòng làm việc!

Thẩm Nghịch thờ phào nhẹ nhõm, chân mày không khỏi gấu được sự mệt mỏi, bị cô ta náo loạn nửa ngày, không mệt mới lạ! Cũng chỉ có cách đó mới dọa cô ta rời khỏi đây, thật ra vừa rồi anh ta không có ý nghĩ đó, bình thường anh ta cũng sẽ không làm như vậy.

Những lời nói của cô ta khiến anh ta lo lắng, lo lắng cho Kỳ Dạ ngốc nghếch. Cậu ấy có còn chờ anh ta hay không, có chăm sóc bản thân tốt hay không?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 129

Đậu Đậu đẩy cửa ra thấy hình ảnh bữa bãi không khỏi toát mồ hôi hỏi: “Anh bị cướp sao?”

Thẩm Nghịch nhú mày, quay lại về phía phát ra tiếng nói, mơ hồ thấy bóng người đứng ở cửa, giọng trầm thấp nói: “Cô cẩn thận một chút.” Không hỏi cũng biết tại sao Đậu Đậu đến!

Đậu Đậu đi qua đồng bữa bãi kia, thật vất vả mới đi tới trước bàn làm việc ngồi xuống, sờ mũi nói: “Không phải là cô gái vừa mới xuất hiện làm chứ? Xem ra đúng rồi, sao lại làm như không có chuyện gì?”

“Cậu ấy cũng nói cho cô biết sao?”

“Kỳ Dạ không nói với tôi những chuyện này nhưng sau khi cậu ấy về nhà sốt cao, không chịu đi bệnh viện. Tôi vất vả chăm sóc cậu ấy cả đêm mới khiến cậu hạ sốt, trên tay cậu ấy còn có vết thương, tôi vừa thấy cô gái kia vội vã chạy xuống. Có thể đoán được hai người chia tay là vì người thứ ba? Còn muốn kết hôn?”

Thẩm Nghịch bất đắc dĩ nói: “Tôi sẽ không kết hôn, cũng không quan hệ với phụ nữ!”

“Ok!” Loan Đậu Đậu thả lỏng người, đôi tay khoanh trước ngực nhìn chằm chằm anh ta: “Vậy anh chỉ cần nói với tôi, lần này thật sự muốn chia tay với Kỳ Dạ sao?”

Chia tay còn có thật hay giả sao?

Thẩm Nghịch nghĩ đến lời nói của Kỳ Dạ trước khi đi, sau một lúc nghiêm giọng: “Ừ!”

Mặc kệ là nửa năm hay một năm, cậu ấy cũng không thể ở chung với anh ta, bây giờ Kỳ Dạ cảm thấy mệt mỏi nhưng một ngày nào đó mọi thứ sẽ ổn hơn.

“Được rồi!” Loan Đậu Đậu chuẩn bị những lời để nói trước khi đến bây giờ chỉ có thể quay mông bỏ đi. Bởi vì chuyện mà Thẩm Nghịch quyết định rồi tuyệt đối sẽ không thay đổi, đôi tay nắm chặt một lúc mới hỏi: “Anh biết vợ Phan Ruồi ở Pháp là ai không?”

Nói không tò mò chuyện của Thạch Thương Ly ở Pháp là giả chỉ là không dám trực tiếp hỏi.

Thẩm Nghịch ngồi xuống, đôi tay chống cằm, suy tư một lúc nói: “Tôi chưa gặp qua nhưng nghe nói là một cô gái quý tộc. Cô cũng biết gia thế nhà họ Thạch không đơn giản, mặc dù Thạch Thương Ly đánh liều mở công ty riêng nhưng sau đó lại bị tổng công ty mua lại. Bởi vì ông nội Thạch Thương Ly vẫn muốn cậu ấy đi theo con đường ông đã sắp xếp, thừa kế công ty, cưới người phụ nữ mà ông chỉ định. Bây giờ mặc dù tất cả đều phát triển theo ý của ông ấy nhưng cô yên tâm Thương Ly sẽ không bao giờ khuất phục. Nếu cậu ấy đã lựa chọn cô thì cả đời chỉ muốn một mình cô.”

“Nghe anh nói như vậy thì ông nội của anh ấy là một người theo chế độ phong kiến không thay đổi sao?” Loan Đậu Đậu tròn mắt, xin tha thứ sao cô dùng lời nói không tôn kính này bởi vì ông nói Kỳ Dạ gửi giấy kết hôn của cô cùng Thạch Thương Ly làm thành giấy ly hôn làm sao cô có thể vui chứ!

“Có thể nói như vậy. Ông Thạch rất cố chấp, đã quyết định chuyện gì rồi tuyệt đối sẽ không thay đổi. Nhưng dù sao ông cũng đã già.....” Câu nói sau cùng Thẩm Nghịch khẽ cười.

Đậu Đậu không hiểu, ngón tay vẽ vòng tròn trên bàn: “Nói như vậy, anh ấy vẫn phải về Pháp.”

“Ừ.” Thẩm Nghịch gật đầu, dừng một chút rồi nói: “Trở về cũng vì cô.”

“Vi tôi?”

“Ngoài mặt Thương Ly rất nghe lời ông nội, nhưng bên trong đang lên hành động, không lâu sau cậu ấy sẽ thoát khỏi sự kiểm soát của ông nội.”

Đậu Đậu khó hiểu lắc đầu: “Tôi không hiểu ý của anh.”

“Ông nội Thạch chỉ lợi dụng sự nghiệp gia tộc chèn ép Thương Ly, chỉ cần cậu ấy rời khỏi nhà họ Thạch cậu ấy sẽ trắng tay. Nhưng nếu cậu ấy có vương quốc riêng của mình thì có thể chống lại ông nội, có thể bảo vệ cô cùng đứa bé. Hiểu chưa?”

Thẩm Nghịch nói rất rõ ràng nếu cô còn không hiểu chò có thể cho cô ba chữ “Lòng trắng trứng.”

Đậu Đậu trầm tư một lúc, cái hiểu cái không gật đầu: “Ý của anh là anh ấy đang ngầm chống lại ông nội sao? Mặt ngoài thì làm theo, trên thực tế cũng đang lợi dụng quan hệ của nhà họ Thạch để củng cố công ty của mình? Mà ông nội không biết chuyện này?”

Thẩm Nghịch khẽ cười: “Ý cũng không khác lắm, cậu ấy đã thỏa hiệp chuyện ở Pháp, chỉ là cô sinh non nên vội vã quay về, kế hoạch bị thay đổi, nếu không đã sớm thành công.”

“Cho nên.....Anh cũng tham gia.” Loạn Đậu Đậu nhìn thẳng anh ta, thì ra anh ta đã sớm biết cũng không nói với cô! Bực bội, bực bội.....Thì ra anh ấy có ý kết hôn với cô gái kia khiến ông nội mất phòng bị, bắt đầu sự nghiệp của mình mà không phải thừa kế sự nghiệp nhà họ Thạch.

Thẩm Nghịch biết cô tức giận, vô tội sờ mũi: “Là Thương Ly không muốn cô biết quá nhiều, cậu ấy hy vọng cô vui vẻ.”

Loan Đậu Đậu u sầu, nếu như không phải do cô Thạch Thương Ly đã sớm giải quyết xong mọi chuyện, cũng đã sớm quay về, chứ không phải đối mặt với cô như bây giờ. Thì ra cô luôn làm hấn bị liên lụy.

“Bây giờ còn thiếu gì không?”

Dù sao cũng không nên nói tất cả “Việc hợp tác với người Nhật Bản chưa có kết quả, tôi cố gắng liên hệ với bên kia nhưng thái độ của họ kiên định, không muốn.”

“Nhật Bản?” Ánh mắt Loạn Đậu Đậu phức tạp, hỏi dò: “Người mà anh liên lạc ở Nhật Bản là ai?”

“Người mà tôi liên lạc là Kuroki Hiroshi Nakagawa.”

Kuroki Hiroshi Nakagawa!

Loan Đậu Đậu nuốt nước miếng, cười hi hi: “Ha ha, thật là một cái tên kì quái!”

“Ông ta vốn dĩ là bang chủ xã hội đen, mấy năm nay ản dật, bọn tôi chỉ làm việc với ông ấy về các vụ buôn bán.” Thẩm Nghịch giải thích.

Loan Đậu Đậu gật đầu, sắc mặt không thể hình dung chỉ có thể nói thế giới này thật nhỏ bé! Thật may là bây giờ Thẩm Nghịch không nhìn thấy sắc mặt cô.....

Buổi tối Thạch Thương Ly lại phát dục, ăn com xong liền tắm uyên ương với cô, sau đó ôm cô về giường chuẩn bị XXOO.

Loan Đậu Đậu mãi suy nghĩ, phản ứng kịp thì đầu đầy lửa đề hấn xuống. Tức giận nói: “Mỗi lần đều là anh ở phía trên, bây giờ đổi lại tôi ở phía trên! Tối nay anh phải để tôi ở trên! Tôi hành hạ trứng chim của anh.”

Thạch Thương Ly bị cô dọa dờ khóc dở cười, nắm bàn tay nhỏ bé của cô bình thần kéo dọc xuống bụng.....Khóe miệng khẽ nở nụ cười tà: “Cô vợ ngu ngốc, chẳng lẽ em không biết trứng chim bình thường đều dùng miệng ăn sao?”

Bàn tay Đậu Đậu cứng ngắc, cơ thể hóa đá..... Vừa mới chuẩn bị nói chuyện, lại bị hấn đề xuống dưới, còn bị buộc phải ăn trứng chim cả đêm...

Dĩ nhiên, cô cảm tức trong lòng.....

“Phân Ruồi, tôi và anh đã ly hôn, tôi nhất định muốn ly hôn với anh! Anh rút cho tôi!” Quát xong Đậu Đậu mới phát hiện một vấn đề: “Không đúng! Hai chúng ta đã sớm ly hôn!”

Thạch Thương Ly vừa mới mặc quần áo, cười híp mắt nói: “Nếu đã ly hôn vậy chúng ta có một món nợ cần phải thanh toán!”

Đậu Đậu sững sờ: “Cái gì?” Hình như cô không thiếu tiền hấn!

“Trốn việc hai ngày, theo quy định của công ty, bỏ việc trừ tiền lương. Em đã không còn là vợ anh, vậy bây giờ em ở đây phải trả tiền nhà, tiền điện nước, tiền sinh hoạt hàng tháng.....Có phải nên giải quyết không?”

Thạch Thương Ly nhú mảy, ánh mắt sâu xa nhìn cô.

“.....” Đậu Đậu muốn khóc, rốt cuộc là ai khiến cô hai ngày không thể đi làm! Một người đường đường là tổng giám đốc còn so đo tiền sinh hoạt phí, tiền thuê phòng với cô sao? Hơn nữa con trai hần còn ở đây, soa không tìm nó đòi?

Thạch Thương Ly nhìn bộ dáng cô rất hài lòng đi xuống lầu.

Loan Đậu Đậu rầm rì, rửa thềm trong bụng mười tám đời nhà hần, sau đó với điện thoại trên đầu giường, nghĩ đến lời Thẩm Nghịch nói. Thật nhanh xuống giường khóa trái cửa, lập tức cầm điện thoại của Thạch Thương Ly chạy vào nhà vệ sinh, trong danh sách quả nhiên tìm thấy tên Kuroki Hiroshi Nakagawa.....

Chân chừ một lúc lâu, ngón tay run run ấn nút.....

Bên kia vang lên mấy giây liên truyền đến giọng nói trầm thấp, đều là tiếng Nhật.....

Loan Đậu Đậu nắm chặt điện thoại, chân chừ một lúc lâu mới nói:

“Chú Kuroki, là cháu.....”

Đầu dây bên kia bị cô dọa tim đập thành thịch, lập tức dùng tiếng trung nói: “Đậu Đậu, sao cháu lại dùng số điện thoại của người này.....”

Đậu Đậu nhún mặt cũng không thể nói với chú Kuroki cô mới cùng người này xuống giường. Mẹ kiếp! Đoán chừng ngày mai toàn biệt thự đều một màu đen dòm ngó.

“Ha ha.....Chuyện này rất dài dòng hơn nữa cháu cũng không muốn nói. Cháu chỉ muốn chú giúp cháu một việc hơn nữa chuyện này ngàn vạn lần không được để cho ai biết, chỉ có chúng ta biết có được không?”

Đầu dây bên kia chân chừ một lúc mới trả lời: “Chú đồng ý cháu nói đi.”

Loan Đậu Đậu ấn nút kết thúc thì tim cũng đập loạn, vội vàng xóa ghi chép cuộc gọi đi. Để điện thoại về vị trí cũ, mở cửa ra giống như chưa xảy ra chuyện gì.

Xuống lầu, Thạch Thương Ly đã chuẩn bị đồ ăn ngon. Cô ăn như hổ đói, không biết có phải do làm việc trái với lương tâm hay không vẫn không dám ngẩng đầu nhìn hần, Thạch Thương Ly tưởng cô quá đói cũng không để ý. Chân chừ một lúc mở miệng: “Bảo bối, chiều nay anh phải bay về Pháp rồi.”

“Uhm, đi đi! Vợ anh ở Pháp đang chờ anh!” Đậu Đậu không ngẩng đầu lên nói.

Thạch Thương Ly nhú mảy, nắm tay cô, giọng trầm thấp: “Anh sẽ nhanh chóng xử lý chuyện này, sau đó quay lại.”

“Uhm” Đậu Đậu vẫn không ngẩng đầu, thật ra thì cô biết cũng không thật sự lo lắng. Kể từ sau khi có tiểu thối, cô không quan tâm chuyện hần có yêu cô không, giống như giữa bọn họ đã không cần những lời nói để chứng minh, tiểu thối chính là ràng buộc tốt nhất giữa bọn họ.

“Bảo bối!” Thạch Thương Ly trầm giọng quát, nắm cầm buộc cô nhìn thẳng vào mắt hần, nhấn mạnh từng chữ: “Chỉ cần mười lăm ngày, mười lăm ngày sau nhất định anh sẽ quay về.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đói Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 130

Loan Đậu Đậu miệng còn dính sốt cả chưa cười nói: “Tôi biết! Tôi sẽ ngoan ngoãn chờ anh về chỉ cần anh đừng mang vợ chính thức đó về bắt nạt tôi là được!”

Ánh mắt phức tạp của Thạch Thương Ly nhìn chăm chăm cô, không tìm được bất cứ sự không vui hay mất mát của cô. Cô là quá tin tưởng hần hay là không quan tâm hần?

Loan Đậu Đậu đẩy bàn tay hần ra, liếm liếm môi nói: “Mười lăm ngày, nửa tháng, tôi thật sự sẽ chờ anh về. Thẩm Nghịch đã nói cho tôi biết.”

Thạch Thương Ly sững sốt, ngay sau đó nở nụ cười, thì ra cô đều biết hết, khó trách cô không cảm thấy khó chịu! Đôi tay ôm cô vào ngực, không nhịn được âu yếm, giọng nói cưng chiều: “Anh hứa chỉ nửa tháng, sau khi quay về nhất định sẽ cho em cùng con trai danh phận.”

Loan Đậu Đậu ngửa đầu cười ha hả, ánh mắt chân thành tha thiết. Mặc kệ hần có yêu cô hay không đều không quan trọng. Quan trọng là hần muốn ở bên cạnh cô, chăm sóc cô cùng tiểu thối là được rồi.

Suy nghĩ một người có yêu mình hay không thật sự rất mệt! Cô không muốn vất vả tìm kiếm nữa.

Như vậy là tốt.....

Kỳ Dạ ôm tiểu thối, Đậu Đậu ôm Satsuma đưa Thạch Thương Ly lên xe, tâm tình thật bình tĩnh, xem như là hấn ra ngoài. Mười lăm ngày hấn sẽ quay về.

“Sao cô dám để anh ấy quay về? Không sợ ông nội tôi không cho anh ấy về sao?” Kỳ Dạ nhìn xe càng ngày càng xa.....

Đậu Đậu xoa xoa lông Satsuma bình thần nói: “Anh ấy nói mười lăm ngày sau sẽ quay về. Tôi tin tưởng anh ấy nói được làm được.....Hơn nữa ông nội cậu cũng già rồi.”

Ông ấy sẽ không không chế được Thạch Thương Ly!

Kỳ Dạ liếc cô: “Đừng quên gừng càng già càng cay. Anh trai đâu không lại ông nội.”

“Cậu nghe qua một câu nói chưa? Trường Giang sóng sau đê sóng trước, sóng trước bỏ nhào chết trên bờ cát!” Đậu Đậu nheo mắt Satsuma nói: “Phải không Thạch Đầu?” Thạch Lăng đặt tên cho tiểu thối cô lại dùng cho Satsuma.

“Àng ằng.....” Satsuma kêu mấy tiếng, ánh mắt tội nghiệp nhìn Kỳ Dạ. Bị Loan Đậu Đậu ôm là một loại hành hạ.

Kỳ Dạ chỉ quan tâm tiểu thối trong lòng, hắt cằm nói: “Vậy chúng ta chờ xem”

“Hãy chờ xem!” Loan Đậu Đậu cười hi hi, vô cùng chắc chắn lần này nhất định Thạch Thương Ly sẽ rất nhanh quay về. Chờ hấn đến Pháp thì chắc chắn chú Kuroki cũng đã đến Pháp, có chú Kuroki giúp một tay, muốn đổi đầu với ông nội Thạch không phải việc khó. Lại còn có Thẩm Nghịch.....

“.....”

Buổi tối chỉ có Loan Đậu Đậu ăn cơm với Kỳ Dạ, sau khi ăn xong Kỳ Dạ chăm tiểu thối, Đậu Đậu lại nhận được điện thoại Thạch Lăng đi tiếp khách uống say cần người tới đón.

Đậu Đậu liếc nhìn đồng hồ trên tường đã hơn chín giờ tối, bên ngoài tối om rét đậm. Vốn dĩ không muốn đi, nhưng có thể tưởng tượng lúc cô gặp chuyện không may Thạch Lăng cũng lo lắng, hơn nữa còn ở bên cạnh cô chăm sóc liền cảm áo khoác lên đi đón hấn ta, đi tới cửa lại bị Kỳ Dạ gọi lại.

“Trẻ thế này cô ở nhà với tiểu thối, tôi đi đón hấn!”

Đậu Đậu chần chờ một chút lắc đầu: “Thôi, cậu ở nhà đi! Những ngày qua tiểu thối đã quen có cậu bên cạnh. Tôi ở nhà nó không chịu ngủ khóc rống lên thì tiêu! Yên tâm đi, tôi sẽ nhanh quay về.”

Kỳ Dạ suy nghĩ một chút gật đầu: “Vậy cô nhanh đi, sớm quay về. Không được để hấn ở khách sạn, nhanh quay về.”

“Được.” Đậu Đậu gật đầu, vội vã ra khỏi nhà.

Đi xe đến nơi được nhả là một hộp đêm, vừa vào cửa thì mùi thuốc lá nồng nặc, ánh đèn ảm đạm mập mờ, thỉnh thoảng có một vài cô gái đi qua, dùng ánh mắt khinh miệt nhìn cô. Bởi vì tất cả quần áo của cô đều là Thạch Thương Ly mua, không lộ bắp đùi cùng cánh tay, quả nhiên có thể chiếm được ánh mắt.....Khinh bỉ của người khác!

Mãi cho đến khi đến phòng có ánh đèn ảm đạm khác thường, trên bàn đầy chai rượu, không khí tràn ngập mùi cồn làm cho người ta muốn ói. Phòng to như vậy chỉ có một mình Thạch Lăng nằm ngay đơ trên ghế sa lon. Có thể nói ghế sa lon như chiếc giường có thể chứa ba người.

Đậu Đậu đi tới kéo quần áo hấn ta: “Này, về nhà với tôi không?”

Thạch Lăng rằm rì, nheo mắt nhìn Đậu Đậu một lúc lâu nói: “Đậu xanh nhỏ.....”

“Còn có thể nhận ra tôi, nhìn dáng này cũng không đến nỗi say đến không biết gì! Chúng ta về nhà.....” Đôi tay Đậu Đậu kéo quần áo hấn ta muốn lôi hấn ta dậy nhưng cơ thể hấn quá nặng, tóm thế nào cũng không động.

“Làm phiền anh dùng sức một chút.....Tôi cũng không phải siêu nhân!” Đậu Đậu buồn bực quát.

Thạch Lăng mấp máy môi, ánh mắt mê ly nhìn chăm chăm cô, đáng thương nói: “Khát.....Đậu xanh nhỏ, anh muốn uống nước!”

“Phiền toái!” Đậu Đậu rất không muốn để ý hấn ta nhưng nhìn bộ dáng đáng thương của hấn lại không đành lòng. Dù sao cũng vì công ty đi tiếp khách, nếu Thạch Thương Ly ở đây thì đó sẽ là việc của Thạch Thương Ly! Thôi, coi như cô là người tốt!

Dù sao trước kia vẫn là hấn ta chăm sóc cô.

Đậu Đậu quay lại rót nước có thể tìm thấy một chai nước suối trên bàn, không quản có người uống hay chưa, mở nắp, đưa lên miệng hấn ta nói: “Nhanh uống đi!”

Thạch Lăng uống vài ngụm liền không muốn uống nữa. Đậu Đậu không thể làm gì khác hơn là ném bình nước, quay đầu nói: “Chúng ta về nhà.....”

“Đi” còn chưa nói ra, đôi môi đã bị chặn lại. Đậu Đậu ngây ngốc, không phải Bọ Hung uống say đến nỗi mất ý thức chứ, giống như lần trước? Đôi tay vội vàng che trước ngực, dùng hết sức lực muốn đẩy hắn ta ra.....

Đôi tay thon dài của Thạch Lăng ôm cổ cô, không lưu lại một chút không gian, dùng lưỡi cạy hàm răng cô. Đầu lưỡi xâm nhập vào, đem nước trong miệng truyền vào miệng cô, ép cô uống, có chút tràn ra ngoài ướt cả áo.....

Loan Đậu Đậu nhú mày, nước mắt nhanh muốn rớt xuống.....Cuối cùng hung hăng cắn đầu lưỡi hắn ta, Thạch Lăng bị đau buông cô ra, chỉ cảm thấy trong miệng đầy mùi máu tươi. Còn chưa kịp nghĩ gì một cái tát rơi vào mặt trái hắn ta.

Loan Đậu Đậu lùi về sau một bước, ánh mắt tức giận nhìn chằm chằm hắn ta, cắn răng nghiêng lợi nói: “Cần bản anh không say! Anh gạt tôi! Bọ Hung ghê tởm, tôi cực kỳ tức giận! Tôi không muốn quan tâm đến anh nữa!”

Ánh mắt âm u của Thạch Lăng càng thêm âm u, vốn dĩ mông lung mê ly biến mất không thấy gì, ánh mắt nhìn chằm chằm cô xoay người muốn bỏ đi nhưng không có bất kỳ hành động ngăn cản nào.

Bọ Hung thối, lần nào cũng vậy! Thật quá đáng. Bây giờ cô đã ly hôn với Phân Ruồi nhưng cô vẫn là người phụ nữ của hắn, là chị dâu hắn ta! Sao lại dám làm chuyện như vậy, thật đáng hận!

Vừa nghĩ vừa đi về phía cửa, bàn tay nắm được tay nắm cửa thì hai chân mềm nhũn thiếu chút nữa không đứng được, chỉ cảm thấy cả người nhũn ra, một chút hơi sức cũng không có, đầu óc choáng váng.....

Đây là thế nào?

Quay đầu lại thì cô đã bị một bóng đen bao vây. Ánh mắt kinh ngạc nhìn hắn ta, kéo ống tay áo hắn ta hỏi: “Anh vừa cho tôi uống gì?”

Im lặng, chân mềm nhũn trực tiếp ngã xuống đất, lưng dựa vào cửa, cảm thấy đầu óc mê loạn, cảnh tượng trước mắt mơ hồ.....

Thạch Lăng lạnh lùng nhìn cô, chậm rãi ngồi xuống, đôi môi đỏ tươi lạnh lùng nói: “Thuốc.”

Đưa tay muốn động cô thì Đậu Đậu như con thú nhỏ sợ hãi, thật nhanh cuộn lại, dùng chút hơi sức còn sót lại đẩy hắn ta ra, ánh mắt hoảng sợ nhìn hắn ta, cắn răng nghiêng lợi nói: “Không được động vào tôi! Bọ Hung, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Thạch Lăng nghiêng người, dựa vào gần cô hơn, hơi thở nóng bỏng phả vào cổ cô, ảm áp lại hơi ngứa nhưng cũng khiến cho lòng Đậu Đậu bắt đầu băng lạnh.

“Anh muốn làm người đàn ông của em! Qua đêm nay, em sẽ là người phụ nữ của anh,” Giọng nói lạnh lẽo giống như từ địa ngục truyền tới, lạnh lẽo kinh người.

Ánh mắt Đậu Đậu kinh ngạc nhìn hắn ta, lắc đầu: “Không thể! Anh không thể làm như vậy, tôi là của anh trai anh.....”

“Em là của anh!” Thạch Lăng chợt giận dữ quát, đôi tay dùng sức đặt trên cửa vây quanh cô. Giờ phút này cô như con thú bị giam lỏng, cần bản không có chỗ trốn. Ánh mắt của hắn ta đỏ rực cùng vân đục, lúc mở miệng thì đôi môi dính vào cổ cô: “Từ đầu đến cuối em là của anh, vĩnh viễn đều là của anh! Đậu xanh nhỏ, em là của anh.....”

“Không phải.....Tôi không phải.....” Đậu Đậu không còn sức mở miệng, chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mặt có chút mơ hồ, mà mặt hắn ta từ từ hiện rõ.....Cơ thể bất lực run rẩy, miệng không ngừng nói: “Tôi không phải.....Tôi là Thương.....”

Thạch Lăng nghe thấy tên đó dường như càng bị kích thích hơn, đôi tay nắm bả vai cô, cúi đầu hung hăng hôn môi cô, giống như trừng phạt cô, thô bạo cắn môi cô.....

Đậu Đậu không còn sức giơ tay đẩy hắn ta ra, chỉ có thể nắm chặt đôi tay, để móng tay cắm chặt vào lòng bàn tay, để đau đớn có thể tỉnh lại, cũng cảm thấy đôi môi thô bạo của hắn ta.

Lo lắng như thủy triều dâng lên.....

Nước mắt từ từ chảy xuống.....

Nụ hôn của Thạch Lăng từ từ dịu dàng, đôi tay cũng buông lỏng, khẽ thả cô ra, nở nụ cười tà: “Đậu xanh nhỏ đừng sợ, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau, chúng ta sẽ kết hôn, sẽ có nhiều con trai giống tiểu thối. Dĩ nhiên anh sẽ đối xử với tiểu thối như con trai ruột của mình. Em thấy đấy, nó rất thích anh.....”

Chương 131

“Không muốn.....Đừng đối xử với tôi như vậy!” Cơ thể Đậu Đậu run rẩy, nước nở, hai mắt đầy nước mắt: “Thạch Lăng, đừng ép tôi hận anh!”

Thạch Lăng xoay người đi về ghế salon, đôi tay đỡ thân thể cô, cả người bao trùm lên người cô, khóe miệng nở nụ cười tà ác, giọng khàn khàn: “Xem như em hận anh, anh cũng phải có em. Loạn Đậu Đậu, rõ ràng là anh yêu em trước.....Anh cũng yêu em! So với Thạch Thương Ly anh yêu em hơn.....Làm sao em lại tàn nhẫn chỉ yêu hắn, chỉ nhìn thấy hắn? Tại sao không nhìn anh!”

Loan Đậu Đậu cắn môi, nước mắt không ngừng chảy xuống, trong lòng khó chịu, lo lắng. Trong đầu chỉ có khuôn mặt của một người, bộ dáng cau mày, bộ dáng mắng người.....

Tất cả đều là hắn.....Thạch Thương Ly!

Thạch Thương Ly, anh đang ở đâu, mau tới cứu em! Mau tới cứu em, có được hay không?

“Tôi không thương anh.....” Giọng Loan Đậu Đậu khàn khàn, tràn ngập bi thương, đôi tay không còn chút sức lực, nghiêng người muốn chạy trốn, cơ thể trực tiếp ngã xuống đất, nước mắt lăn rơi xuống. Đôi tay chống lên sàn nhà lạnh lẽo, nước nở: “Thương Ly.....Cứu em!”

Cơ thể mềm nhũn, nằm trên mặt đất, đừng nói ra khỏi đây ngay cả đứng đây cũng là một vấn đề.

Thạch Lăng nghe lời cô nói thì khuôn mặt càng thêm lạnh lùng, bàn tay thô lỗ túm cô đè trên ghế salon, dùng sức đè hai tay cô trên đầu, đôi mắt đỏ ngầu đầy thô bạo.

“Em là của anh! Loạn Đậu Đậu, từ nay về sau em là người phụ nữ của anh!”

“Không phải.....Uhm.....”

Môi Đậu Đậu đã bị hắn ta chặn lại, thô lỗ hôn, nụ hôn nóng bỏng như muốn giết chết cô. Đôi tay kia chạy dọc cơ thể cô, đầu ngón tay linh hoạt cời cúc áo của cô, lộ ra da thịt trắng nõn.....

“Không muốn.....Không muốn.....A.....Đi ra ngoài!” Đôi mắt Đậu Đậu hoảng sợ nhìn chằm chằm hắn ta, cắn môi, cầu xin: “Bỏ qua cho tôi.....Thạch Lăng, đi ra ngoài, tôi sẽ hận anh! Hận chết anh!”

Ngón tay Thạch Lăng khuấy động, cảm thấy ướt, khóe miệng nở nụ cười: “Bảo bối, em rất ướt.....Thật sự không cần sao?”

Tiếng quần áo bị xé rách, cảm giác nhục nhã tràn ngập căn phòng, chỉ cảm thấy đêm tối cực kỳ dài, tuyệt vọng như muốn nuốt chửng cô. Quanh cô rất lạnh giống như bị người ta ném vào hầm băng, lạnh lẽo không cách nào hô hấp.....

Thạch Thương Ly anh đang ở đâu.....

Cả phòng tràn ngập mùi thuốc lá cùng mùi rượu, da thịt trắng như tuyết tràn đầy dấu vết, Loan Đậu Đậu nằm cuộn trên ghế salon, đôi mắt trống rỗng vô hồn, thể nào cũng thấy như đang nằm mơ, như một cơn ác mộng. Đôi mắt rất, chảy không ra một giọt nước mắt. Ngón tay cắm chặt vào lòng bàn tay, đau để nhắc nhở mình tất cả đều là thật! Là thật!

Cô thật sự bị Thạch Lăng.....

Đôi lông mi thon dài của Thạch Lăng khẽ động, mờ mắt theo bản năng tìm bóng dáng của Đậu Đậu, thấy cô nhếch nhác nằm cuộn tròn trên ghế salon, trên người chỉ có một chiếc áo khoác, sàn nhà đầy quần áo, thậm chí áo lót cũng bị vứt trên mặt đất, hình ảnh cực kỳ mập mờ.

“Đậu xanh nhỏ.....” Thạch Lăng gọi đưa tay muốn đụng vào thì Đậu Đậu tránh né, ánh mắt đầy khinh bỉ. Đôi tay ôm chặt mình.

Thạch Lăng không kinh ngạc với phản ứng lúc này của cô, khóe miệng khẽ cười, khàn giọng nói: “Lúc bắt đầu em đã là của anh! Chiều nay đi cùng anh đến cục dân chính.”

Loan Đậu Đậu ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn ta, giọng nói vô cùng chắc chắn: “Tôi sẽ không gả cho một tên tội phạm cường dâm!”

“Vậy sao?” Thạch Lăng không để ý ánh mắt của cô, cầm điện thoại của mình cho cô nhìn: “Hay là em muốn cho Thạch Thương Ly thấy em dưới cơ thể anh phóng đống thế nào!”

Điện thoại di động phát ra đoạn video ghi lại chuyện tối hôm qua, có thể thấy rõ ràng hình ảnh ngón tay của hắn ta đi vào thể nào.....

“Tôi hận anh! Tôi hận anh! Tôi hận anh!” Chỉ nhìn đến cảnh cô bị hắn lột sạch quần áo, nghĩ đến ngón tay của hắn ta trong cơ thể cô, Đậu Đậu không

chịu được, đột nhiên nhào tới cướp điện thoại của hắn ta ném xuống đất, bẻ tan tành.

“Tại sao? Tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy? Ép tôi như vậy? Tôi không yêu anh, tôi chưa bao giờ yêu anh! Sao lại đối xử với tôi như vậy?” Đậu Đậu khò sò ôm đầu, đau lòng, tuyệt vọng chỉ muốn chết.

Nếu như Thạch Thương Ly thấy đoạn video này thì sẽ thế nào?

Không, không thể! Tuyệt đối không thể để Thạch Thương Ly thấy đoạn video này.

Thạch Lăng đứng dậy về mặt bình thần nhìn chằm chằm cô, hoàn toàn không để ý đến nỗi khổ của cô, sự tuyệt vọng của cô. Giọng nói lạnh lẽo: “Điện thoại chỉ là một phần, ở trong mail của anh có video dự phòng! Nếu như em không muốn anh ta nhìn thấy chiều nay một giờ anh chờ em ở cục dân chính. Lát nữa sẽ có người đưa quần áo đến cho em!”

Im lặng xoay người rời khỏi căn phòng làm cho người ta không cách nào thờ được.

Loan Đậu Đậu cắn môi, nước mắt chảy xuống. Đôi mắt âm trầm trống rỗng giống như con búp bê không có linh hồn, thất hồn lạc phách rời khỏi hộp đêm. Thậm chí không biết bản thân về nhà bằng cách nào.

Nước nóng từ vòi hoa sen trong phòng tắm phun ra, ngay cả quần áo cô cũng không cởi, đứng dưới vòi hoa sen cảm nhận nước nóng xối trên người. Không có cảm giác đau đớn giống như thần kinh cảm xúc trên người đều đã chết. Ngồi xuống dựa vào bồn tắm, ngây ngốc, tóc ướt nhẹp, trên mặt không biết là nước hay nước mắt.....chảy dọc theo cơ thể.....

Ngoài cửa truyền đến tiếng Kỳ Dạ gõ cửa: “Bánh bao đậu, cô làm sao vậy? Tôi hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Tại sao không nghe điện thoại của tôi? Bánh bao đậu.....”

Loan Đậu Đậu cuộn cong người, đôi tay ôm đầu gối, đầu cúi xuống, cái gì cũng không nghe thấy, cái gì cũng không nhìn thấy, toàn thế giới đều yên lặng, tối om

Nếu như có thể giờ phút này cô hy vọng mình chết!

Tại sao lại xảy ra chuyện như vậy? Tại sao lại là ngày đầu tiên sau khi hắn rời khỏi đây?

Tại sao Thạch Lăng chợt thay đổi thành một người khác?

Rốt cuộc là tại sao?

Tiếng nước chảy trong phòng tắm càng ngày càng lớn che đi tiếng cô nức nở, cả phòng tràn đầy khí nóng, bốc hơi bay nghi ngút trong không gian.

“Thật xin lỗi.....Thạch Thương Ly thật xin lỗi.....Thật xin lỗi.....” Cô nghẹn giọng nói, không ngừng sám hối, không ngừng tạ lỗi mặc dù người kia không biết gì, mặc dù người kia vĩnh viễn sẽ không biết.

“Bánh bao đậu, cô không trả lời tôi sẽ phá cửa vào!” Kỳ Dạ toát mồ hôi, ánh mắt tràn đầy lo lắng.

Lúc cậu chuẩn bị đập cửa thì cửa chợt mở, Loan Đậu Đậu bọc áo tắm quanh người, tóc ướt nhẹp, ánh mắt mờ mịt nhìn cậu, giọng khàn khàn: “Cậu cậu mình khỏe có phải không? Tôi cả đêm không ngủ, muốn tắm rồi đi ngủ mà thôi.”

Kỳ Dạ không tin, quan tâm hỏi: “Cô không sao chứ? Tại sao tối qua không về? Cũng không gọi điện thoại cho tôi?”

“Anh ta uống say không còn biết gì, lại nôn mửa, tôi ném anh ta vào khách sạn, chăm sóc anh ta cả đêm không có thời gian nghe điện thoại, sau đó ngủ quên.”

“Thật không?”

Đậu Đậu nắm chặt tay sau áo tắm, hung hăng gật đầu: “Ừ! Tôi mệt quá, muốn đi ngủ, cậu giúp tôi chăm sóc tiểu thối nha.”

“Biết rồi.” Kỳ Dạ thấy mắt cô thâm quầng, cho rằng cô chăm sóc Bọ Hung nên mệt. Gật đầu: “Vậy cô đi ngủ đi!”

Đậu Đậu không trả lời, đóng cửa, đôi tay che miệng, lưng dựa vào cửa, cắn ngón tay không để phát ra âm thanh.

Thật xin lỗi Kỳ Dạ! Tôi không muốn lừa cậu nhưng lại không thể không lừa cậu!

Chiếc nhẫn kim cương vẫn còn lóe sáng trên tay giống như đang châm biếm cô, lạnh lẽo mà tàn khốc cắt lòng cô làm hai. Nước mắt lặng lẽ không tiếng động rơi xuống, hai chân chậm rãi đứng lên đi tới trước gương, nhìn hình ảnh chật vật của mình trong gương, thật tiều tụy.

Cầm xà phòng chà vào ngón tay đeo nhẫn, thậm chí xước một chút da cũng không cảm thấy gì. Một chút đau đớn đó so với vết thương trong lòng cô thì không là gì.

“Loan Đậu Đậu không được khóc nữa. Vì tiểu thối phải dừng cảm. Nhất định phải dừng cảm!”

Bàn tay dịu dàng vuốt ve chiếc nhẫn, thì ra không phải là không tháo ra được mà là cô không đành lòng tháo ra. Hấn nói cố ý mua cho vợ cả chính là muốn trói chặt cô cả đời.....

Nhưng.....

Cả đời này thật ngắn ngủi, chỉ tới đây mà thôi!

“Thạch Thương Ly thật ra thì em rất yêu anh, cũng muốn được anh cưng chiều cả đời không bao giờ chia lìa. Nhưng em không có cách nào, em không dám đối diện với chính mình, không dám đối diện với anh. Em không muốn anh uất ức, không muốn phản bội anh càng không muốn anh đau lòng!”

Bàn tay di chuyển đến bồn cầu, ánh mắt đầy lưu luyến, khoe miệng nở nụ cười khổ sở, ngón tay chậm rãi buông.....

Rầm.....

Chiếc nhẫn tượng trưng cho vĩnh hằng rơi vào trong bồn cầu.....

Một giờ chiều.

Cục dân chính có không ít người xếp hàng, Loan Đậu Đậu ngồi cùng Thạch Lăng, trên mặt hấn nở nụ cười nhạt, bàn tay nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, thỉnh thoảng dùng ánh mắt dịu dàng nhìn cô. Đôi lúc không ít ánh mắt hâm mộ cùng ghen tỵ của những người xung quanh.....

Loan Đậu Đậu im lặng như nước, không có bất kỳ cảm giác gì.

Lần trước cũng tại đây, Thạch Thương Ly dùng hình uy hiếp cô gả cho hấn, không nghĩ tới nhanh như vậy cô lại bước vào đây, lại gả cho em trai hấn!

Số phận thật trêu ngươi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mờ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132

“Bảo bối, đến phiên chúng ta.” Thạch Lăng nắm tay cô đứng lên, Đậu Đậu không phản ứng chỉ ngẩng đầu lên, ánh mắt trống rỗng nhìn khuôn mặt dịu dàng của hấn ta. Khóe môi mỉm cười: “Thạch Lăng, tôi có thể kết hôn với anh nhưng anh phải đồng ý với tôi một chuyện!”

“Thạch Lăng” Hai chữ này như mũi dao đâm vào ngực hấn ta, máu tươi đầm đìa, đau không nói nên lời. Đây đều là do hấn ta lựa chọn, mặc dù biết sau này cô sẽ không bao giờ vui vẻ gọi “Bọ Hung” nữa, sẽ không bao giờ dùng khuôn mặt tươi cười với chiếc má lúm đồng tiền nhìn hấn ta, sẽ không bao giờ đối xử với hấn ta như trước đây.....

Con đường này là do chính hấn ta lựa chọn, chỉ cần cô ở cạnh hấn ta cái gì hấn ta cũng có thể chịu được. Chỉ cần cô ở đây, hấn ta có thể để tất cả mọi thứ xuống.

“Sau khi kết hôn chúng ta là vợ chồng, dù em yêu cầu gì anh cũng sẽ đồng ý. Trừ ly hôn!”

Loan Đậu Đậu rút bàn tay lạnh lẽo của mình khỏi bàn tay hấn ta, chết lặng, giọng nói lạnh lẽo: “Về sau không được phép đụng vào tôi, còn nữa.....giúp anh ấy thoát khỏi sự khống chế của ông nội.”

Thạch Lăng nhủ thầm, khoe miệng khẽ nở nụ cười lạnh: “Thì ra em đồng ý gả cho anh là muốn để anh ta thoát khỏi sự khống chế của ông nội.”

Đối với lời hấn ta nói, Đậu Đậu làm như không nghe thấy nói: “Chỉ cần anh bỏ tay xuống thì anh ấy có thể làm việc mà anh ấy muốn. Tôi cũng không phải chỉ có con đường phải gả cho anh, tôi có thể trốn đi xa, cũng có thể tìm cái chết.....”

“Em uy hiếp anh?” Giọng Thạch Lăng trở nên lạnh lẽo, cảnh giác nghiêng lợi: “Em có biết anh có thể lập tức gửi đoạn video kia cho anh ta! Anh có thể nói với ông nội việc anh ta ngấm làm từ trước đến nay?”

Loan Đậu Đậu không sợ hãi những lời uy hiếp của hấn ta, ngửa đầu nhìn hấn ta, cổ rất đau: “Vậy cả đời này anh cũng đừng mong nhìn thấy tôi cùng tiểu thối! Tôi nói được làm được, tin hay không tùy anh!”

Đậu Đậu như vậy khiến Thạch Lăng run sợ, quá xa lạ, bất luận là từ giọng nói hay sắc thái đều lạnh lẽo giống cây cọc gỗ không có tình cảm. Chẳng lẽ trong lòng cô Thạch Thương Ly thật sự quan trọng như vậy sao? Tại sao cô không chịu nhìn hấn ta một chút, rõ ràng hấn ta cũng yêu cô, vẫn luôn yêu

cô.....

“Được, anh đồng ý với em.” Thạch Lăng nắm chặt tay, khóe miệng khẽ nở nụ cười lạnh: “Em cứ hận anh như vậy, một chút cũng không cảm thấy tình yêu anh dành cho em sao?”

Về mặt Loan Đậu Đậu bình thành đi đến trước bàn của nhân viên, giọng nói không có chút tình cảm nào: “Đi thôi, nhân viên đang chờ.”

Thạch Lăng cúi đầu cười khỏ, đây chính là người phụ nữ mà hắn ta tốn bao tâm trí để có được!

Nhưng hắn ta không có cách nào buông tha cô, phải làm sao? Cho dù hôn nhân như vậy, hắn ta vẫn muốn cột chặt cô vào bên người.

Loan Đậu Đậu cảm thấy kết hôn không có cảm giác gì, lúc gả cho Thạch Thương Ly còn cảm thấy tức giận cùng ngọt ngào, gả cho Thạch Lăng không thể thấy được phía sau có gì, chỉ là bóng tối.

Đi ra khỏi cục dân chính, Thạch lăng ôm vai cô, nắm chặt giấy kết hôn, tâm tình kích động: “Chúng ta kết hôn, bảo bối em đã là vợ anh.”

Ánh mắt Loan Đậu Đậu khô khốc ngửa đầu nhìn lên không trung. Con người trống rỗng chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, môi mông khẽ mở, giọng nói bình thản tràn đầy tuyệt vọng.

“Trong sinh mệnh của tôi vĩnh viễn sẽ không có mùa xuân nữa.”

Chỉ còn lại mùa đông, chỉ còn bao la, bát ngát giá lạnh.....

Thạch Lăng ngây ngẩn cả người, bàn tay cứng ngắc giữa không trung, sững sờ nhìn bóng lưng cô dần hòa vào dòng người.....Một lúc sau không nhận được chậm rãi cúi đầu lầm bầm: “Gả cho anh thật sự tuyệt vọng như vậy sao?”

Bóng dáng ai nặng nề, theo bước chân tôi, đến sân khấu để tìm vui vẻ, chỉ là một giấc mộng đầy nghi ngờ, thời gian như ngưng đọng, giết chết ngày mai, không có gì di chuyển, căn phòng thay đổi chỉ còn mùi mực nát, trống rỗng, mùa đông cô đơn, không thể nắm tay anh, bị cô đơn thiếu sống, đôi khi không hiểu nổi bản thân mình, tôi không muốn cầu nguyện, chỉ có âm thầm chịu đựng, sự hoài niệm đáng sợ, khuấy đảo mọi thứ.

Màn hình flat lặp lại một hình ảnh, Loan Đậu Đậu ôm microphonr tê tâm liệt phế hằm hừ, giọng khàn khàn rống nhưng không có cảm giác, một lần rồi lại một lần không một mối gào thét, nước mắt nước mũi chảy ra đều không để ý.

Tôi không muốn van xin chỉ có thể chịu đựng, nỗi nhớ nhưng khuấy đảo mọi thứ.

Trái tim trống rỗng đau thương.....

Thì ra mình đã yêu người phía trước. Yêu hơn bất kỳ ai, so với Tô Triệt còn yêu nhiều hơn.....

Dù cuộc tình đầu bất gian tại trận, đối mặt với Tô Triệt cô cũng không đau lòng như vậy.....Đau đến tê tâm liệt phế, không có cách nào thờ. Mặc dù như vậy thì sao? Tình yêu của cô đã chết.....

Nếu như một người mà không cách nào cho người ấy hạnh phúc vậy thì nên rời khỏi họ thôi.....

Đậu Đậu hít mũi, cảm ly rượu trên bàn uống, giống như lửa đốt nhưng không đau bằng vết thương lòng của cô! Ngón tay rất đau hận không thể cắt rời.....

Không muốn đau như vậy, thật không muốn, không muốn....

Chất cồn phát tác, cảnh tượng trước mắt mơ hồ, bên tai văng vẳng âm thanh vỡ vụn. Thì ra trên thế giới này không phải yêu mà có thể ở chung một chỗ, giống như bỏ ra không nhất định phải nhận được đáp trả.

Thạch Thương Ly cũng không nói yêu cô.....từ khi yêu đã bắt nạt cô, áp bức cô nhưng cô vẫn yêu, Thạch Lăng phách lối điên cuồng, ngày đêm làm bạn nhưng cô không yêu hắn ta!

Cô yêu người đàn ông không yêu cô, kết hôn với người phụ nữ khác ở Pháp, lúc cô đau khổ kêu trời trời không thấu kêu đất đất không hay, người đàn ông khác cưỡng hiếp cô, lúc cô khóc thút thít cầu xin thì không để ý đẩy cô vào vực sâu.....

Kỳ Dạ chuyển giấy đăng ký kết hôn của cô và hắn về Pháp cho ông nội.....

Tại sao không có ai để ý đến cảm giác của cô, cô chỉ muốn yêu một người, muốn một mái nhà ấm áp, không cần giàu có, hào hoa, trôi qua cuộc sống bình thường mà thôi. Tại sao lại khó như vậy?

Tại sao cô lại phải uất ức nhận quả đắng như vậy, không cam lòng thì sao? Ai bảo cô yêu Thạch Thương Ly, không bỏ được hắn, không thể đối mặt với việc mình phản bội hắn.....

Nếu như có thể làm lại tất cả thì thật tốt, cô tuyệt đối sẽ không vào U&I, tuyệt đối không quen ba anh em bọn họ. Mọi thứ có thể đảo ngược sao? Có thể không?

Điện thoại điên cuồng vang lên, Loan Đậu Đậu mặc kệ nó không ngừng lóc lên, khiến căn phòng ồn ào thêm một chút. Một lần lại một lần lặp lại không biết mệt.....Loan Đậu Đậu lau nước mắt trên mặt, nghiêng đầu nhìn dây số, chần chừ một lúc lâu sau đó nhấn nút nghe.....

“Đậu Đậu, quay về thôi.” Bên kia truyền đến giọng nói quan tâm, lại làm cho nước mắt cô rơi nhiều hơn, nghẹn ngào nói: “Chú Kuroki.....”

Kuroki ở đầu dây bên kia sau khi nghe thấy giọng cô thì hoảng hốt, lập tức cau mày: “Đậu Đậu, cháu sao vậy? Có chuyện gì?”

“Chú Kuroki.....” Loan Đậu Đậu lặp lại tên của ông, không nói được gì, giọng như có lửa đốt. Mặc dù nói với chú Kuroki cũng không thể thay đổi được mọi thứ!

Kuroki nắm chặt điện thoại không nói một lời, chỉ im lặng nghe tiếng cô, còn nghe thấy âm thanh ảm ỹ cùng tiếng khóc thút thít của cô. Trông mắt hơi rử xuống, giống như đã biết cảnh tượng bên kia thế nào.....Đã từng có một người phụ nữ cũng gọi cho ông như vậy, không nói gì, chỉ khóc và kêu tên ông.

Ngay lúc đó ông đã nghĩ gì? Nghĩ một cô gái tốt như vậy sao lại khóc đến đau lòng như vậy nhưng nếu không để cho cô khóc đến đau lòng tuyệt vọng thì làm sao khiến cô chết lòng? Ông không thương cô ấy.....Không thể làm trễ nãi cuộc đời của cô ấy!

Nhưng sau đó thì sao.....

Sau đó chuyện gì xảy ra, ông không nhớ rõ lắm, ông cho một tờ chi phiếu để rời đi. Không còn tin tức của cô, rõ ràng chỉ cần mở miệng hỏi một câu, dù đọc tên cô, sẽ có người nói cho ông biết, cô gái kia thế nào!

Đáng tiếc những năm này ông không nhắc đến cái tên đó dù đã khắc vào trong xương tủy, xuôi theo dòng máu chảy vào cơ thể, ông cũng không kêu tên cô. Chỉ là đáng về khi cô cười, khi cô khóc, nũng nịu, tức giận, mặc dù qua bao lâu vẫn luôn sống động trong ông.

Con người sống có thể yêu mấy lần? Một lần! Lần đầu tiên yêu người phụ nữ bị ba mình giết chết, người thứ hai yêu đến tận xương tủy lại yêu người anh em tốt nhất của mình! Tim ông quá mệt mỏi, quá già nua không còn hơi sức nữa. Hướng về phía cô gái trong sáng đó, ông có thể cưng chiều cô như em gái, yêu thương như con gái, duy nhất không có cách nào đường đường chính chính yêu cô.....

Cuối cùng người phụ nữ này biến mất khỏi thế giới của ông, từ đó về sau thế giới của ông không có phụ nữ!

Nhưng Đậu Đậu.....

“Cháu không sao!” Đậu Đậu khóc đủ, lau nước mắt trên mặt, giọng khàn khàn: “Chú Kuroki, cháu thật sự không sao.Đừng lo lắng chú giúp cháu sau khi về Nhật Bản cháu sẽ cảm ơn chú nhiều.”

“Đậu Đậu, dù có chuyện gì, nhớ rằng chú Kuroki vĩnh viễn đều sẽ giúp cháu giải quyết! Cho dù trời có sập xuống, chú cũng sẽ giúp cháu chống đỡ!”

“Vâng! Cảm ơn chú Kuroki!” Đậu Đậu biết ông không nói đùa, cũng thật lòng cảm ơn ông! Từ nhỏ đến lớn chỉ có chú Kuroki thật lòng quan tâm cô, mặc kệ xảy ra chuyện gì chú cũng sẽ giúp cô giải quyết. Người nào không biết sẽ cho rằng cô là con gái riêng của chú Kuroki.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133

Trên thực tế ông nhìn cô như nhìn thấy mẹ cô!

Nhưng bây giờ cô đã trưởng thành, có cuộc sống riêng, lúc rời khỏi Nhật Bản cô nói mình nhất định phải kiên cường, đừng cảm đối mặt tất cả, không lệ thuộc bất kỳ ai. Cô có thể đối mặt với tương lai của chính mình.....

Cô có thể!

Kỳ Dạ đứng ở cửa nhìn cô say khướt quay về không nhận được nhủ mày: “Tôi ở nhà khổ cực chăm đứa bé cô lại chạy đi uống rượu!”

“Ha ha.....Kỳ Dạ.....Kỳ Dạ!” Ánh mắt mê ly của Đậu đậu nhìn cậu, đôi tay sờ khuôn mặt cậu cười hi hi nói: “Kỳ dạ, sao cậu lớn như vậy vạn năm làm phái yếu? Vạn năm chịu!”

Kỳ Dạ ngửi thấy mùi rượu trên người cô muốn nôn, đây hai tay cô ra, khó chịu nói: “Cô mới vạn năm chịu, cả nhà cô vạn năm chịu!”

“Tôi? Cả nhà?” Về mặt Loan Đậu Đậu ngây ngốc, ngón tay chỉ mặt mình, dẫu môi: “Nhà tôi chỉ còn lại một mình tôi! Chỉ còn lại một mình tôi.....!” Cô

chợt nghiêng đầu, xoa cổ cậu cười: “Tôi quên mất, tôi.....bây giờ.....không chỉ có một mình! Tôi còn có tiểu thối.....Con tôi là người nhà của tôi.....Nó không phải chịu yếu thế.....Nó là nam nhân! Nam nhân! Biết không?”

Kỳ Dạ đẩy bàn tay cô ra, giơ cánh tay cô lên nói: “Tôi biết rồi! Rốt cuộc là uống bao nhiêu rượu say thành như vậy?”

“Tôi cho cậu biết, tôi không có say.....Tôi rất vui.....Vui, cậu biết không?” Loan Đậu Đậu vừa nói chuyện vừa quơ chân múa tay, cơ thể lung lay, căn bản đứng không vững, chuẩn bị ngã thì Kỳ Dạ vội vàng nắm cánh tay cô: “Cẩn thận! Tôi đưa cô về phòng!”

“Ha ha.....Được! Tôi biết Kỳ Dạ là người hiểu tôi nhất! Người hiểu rõ tôi nhất.....” Loan Đậu Đậu ôm cánh tay cậu cọ cọ như con mèo nhỏ.

Kỳ Dạ đẩy cô ra: “Cô không phải mèo, đừng cọ vào người tôi!”

“A!” Loan Đậu Đậu lập tức buông tay cậu, đôi tay buông trước ngực, hai chân chụm một chỗ, sau đó.....nhảy lên!

Kỳ Dạ tối sầm mặt, đi lên ôm cô quát: “Bánh bao đậu, cô làm loạn cái gì?”

“Tôi là thỏ.....Không gọi là Bánh bao đậu! Thỏ không ăn Bánh bao đậu, thỏ ăn rau cải, cà rốt.....Thỏ!” Loan Đậu Đậu nhìn cậu cho rằng cậu không biết, cố ý đưa hai tay lên đầu: “Thỏ.....Thỏ.....Tôi là một con thỏ.....Một con thỏ nhỏ.....”

Kỳ Dạ toát mồ hôi lạnh, cô gái ngu ngốc này, thỏ thì cứ phải nhảy sao?

“Thỏ muốn ăn cà rốt, Thỏ muốn ăn rau cải.....Kỳ Dạ bắt nạt Thỏ.....Không cho Thỏ ăn cà rốt, không cho ăn rau cải, thật hẹp hòi.....”

Giọng cô kéo dài.....

“Cô câm miệng cho tôi!” Kỳ Dạ tối sầm mặt: “Đứng ngay ngắn, không được lộn xộn!” Xoay người vào phòng bếp mở tủ lạnh tìm xem có cà rốt hay rau cải cho cô! Nếu cô không ăn, cậu sẽ nhét tất cả vào bụng cô!

Loan Đậu Đậu như đứa con ngoan đứng yên tại chỗ, miệng vẫn còn lẩm bẩm: “Tại sao Cúc Hoa mở rục rở như vậy? Bởi vì Cúc Hoa đang chờ Dưa Chuột!, Tại sao Dưa Chuột không già? Bởi vì Dưa Chuột đâm Cúc Hoa.....”

“Cô câm miệng cho tôi!” Kỳ Dạ cầm cà rốt nhét vào miệng cô, không ngừng tự nói với mình, không nên so đo với một người say rượu.....

Kỳ Dạ thật sự muốn đánh Loan Đậu Đậu một trận toi đời, uống say thì không nói, uống xong còn nổi điên! Hát lung tung....

Đậu Đậu chết tiệt, trời sanh cô ra là để hành hạ cậu!

Vừa mắng vừa dụ dỗ cô đi ngủ, cậu còn phải đi xem tiểu thối. Rõ ràng cậu chỉ chăm tiểu thối nhỏ nhất nhà, tại sao bây giờ phải vừa chăm nhỏ vừa phải chăm người lớn.....

Anh trai, anh mau quay về đi!

Loan Đậu Đậu ngủ dậy đều quên hết mọi việc, ngay cả bản thân về nhà bằng cách nào, về nhà nói gì đều không nhớ! Chẳng qua chỉ cảm thấy đầu rất đau, hoài nghi có phải nhân lúc cô say rượu Kỳ Dạ đánh lên cô!

Một tuần liền Thạch Lăng không quay về, cô cũng không đến công ty ở nhà chơi với tiểu thối, nếu không thì ôm Satsuma chơi. Ví dụ như cắt lông, kết quả Satsuma bị cô biến thành ngầy ngốc.

Ví Dụ chơi ném cầu, Satsuma không ngoan không đem cầu về sẽ bị đánh, Satsuma ngoan ngoan đem về cũng bị đánh.....Kết quả rất nhanh trên đầu có một vài cục u lớn!

Ví dụ muốn nhảy cùng Satsuma, bắt Satsuma đứng lên không nói còn ném nó vào không trung....Kết quả Satsuma hôn mê.....

Kết quả mỗi lần Satsuma nghe thấy tiếng bước chân cô lập tức chui vào chuồng, sống chết không chịu đi ra.....

Cuối cùng Loan Đậu Đậu chỉ có thể chán nản chống cằm, ưu thương nhìn bầu trời.....

“Cô không sao chứ? Tôi thấy cô hơi lạ?” Kỳ Dạ ngồi cạnh cô, thật vất vả mới dỗ tiểu thối ngủ, không dính lấy cậu, lúc này cậu mới có thời gian ngồi nói chuyện với cô!

Loan Đậu Đậu không nhìn cô, đôi mắt nhìn chăm chăm vào bầu trời, mím môi: “Tôi kể cậu nghe chuyện xưa nhé! Ngày trước trong rừng có một con sói, ngày đó tháng đó con sói bắt được một con thỏ, có thể con sói cảm thấy con thỏ chưa đủ mập cho nên chưa ăn, muốn nuôi thỏ mập mập một chút! Vì vậy mỗi ngày thỏ sống chung với sói, sói vui thì cười với thỏ, cho ăn ngon, không vui liền bắt nạt thỏ nhưng thỏ nghĩ con sói này cũng không tệ lắm, ít nhất chưa ăn thỏ.....Sau đó sói đi xa thì hồ ly tới, hồ ly cười ha hả nói thỏ phải ngoan, mỗi ngày đều cho thỏ ăn cà rốt, cho thỏ ăn rau cải, thỏ có muốn đi theo hồ ly không? Sói đã nói nếu Thỏ đi theo Hồ Ly thì Sói lập tức ăn Thỏ.....Mặc dù Hồ Ly rất đẹp cũng dịu dàng nhưng Thỏ cảm thấy bản thân phải trung thành với chủ chăn nuôi mình, nó liền ngoan ngoãn ở lại bên cạnh sói. Ba người sống chung rất vui vẻ.....”

Chương 134

Sói có chuyện phải xa nhà, trước khi đi sói nói với Hồ Ly, Hồ Ly cậu nhất định phải chăm sóc Thỏ, không được lên ăn Thỏ.....Hồ Ly đồng ý. Nuôi Thỏ mập mạp, sau khi Sói về rất vui vì Hồ Ly chưa ăn Thỏ..... Vì vậy Sói lại yên tâm xa nhà lần nữa, kết quả lần này Sói vừa đi liền ăn thịt Thỏ! Cậu nói xem.....Nếu như Sói quay về phát hiện Thỏ bị Hồ Ly ăn thịt sẽ thế nào?

Đậu Đậu tròn mắt nhìn chăm chăm cậu, ánh mắt bi thương.

Kỳ Dạ nắm tóc: “Cô nói gì? Tôi nghe không hiểu! Có phải Hồ Ly ăn thịt Thỏ phải không?”

“Ừ!” Đậu Đậu cẩn thận gật đầu!

“Sói ăn thịt Hồ Ly không phải xong sao.” Kỳ Dạ khinh thường: “Vấn đề đơn giản như vậy còn hỏi sao? Hơn nữa chuyện này còn xưa hơn chuyện công chúa Bạch Tuyết, tiểu thối cũng không muốn nghe!”

“Này! Đừng cho con tôi nghe thể loại chuyện cổ tích dở tệ này!” Loan Đậu Đậu phát điên giống như sự bi thương vừa rồi chỉ là ảo giác.

“Vậy kể chuyện gì?”

Loan Đậu Đậu trầm tư một lát nói: “Ví dụ như chuyện công công vạn năm chịu yếu? Còn có bạo Cúc Hoa không bàn bạc?”

Kỳ Dạ tối sầm mặt, tức giận quát: “Cô đi chết đi!”

Loan Đậu Đậu cười sung sướng, cười đến nỗi chảy cả nước mắt, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh bao la. Nuốt nước mắt vào trong, cắn môi nói: “Thật may tiểu thối không phải con trai.”

Kỳ Dạ nhìn cô chăm chăm, không hiểu gần đây cô có vấn đề gì có những hành động không thể giải thích được.

Điện thoại di động liên tục vang lên, đó là một ca khúc buồn, rung lên liên tục: “Anh không xứng, anh ra khỏi quỹ đạo, tình yêu của anh ra khỏi quỹ đạo, còn tôi đáng thương ngày ngày chờ anh đến tối! Anh không xứng, anh ra khỏi quỹ đạo, tình yêu của anh ra khỏi quỹ đạo, cô ấy làm anh say mê, anh không xứng, anh không thật lòng, không còn là anh của tôi ngày nào, anh không xứng để tôi rơi lệ, tan nát cõi lòng vì anh, không có anh tôi vẫn cười.”

“Hình như là anh trai gọi, sao cô không nghe?”

Kỳ Dạ muốn lấy điện thoại di động thì Đậu Đậu nhanh hơn cầm điện thoại nhấn nút tắt. Nghiêng đầu cười với cậu: “Kỳ Dạ, cái này gọi là muốn cự tuyệt nhưng lại ra về mời chào! Không đề anh ấy khẩn trương, anh ấy không biết tôi đang đợi anh ấy. Đúng rồi nếu như có thể thì đi tìm Thẩm Nghị! Gần đây anh ta.....Không tốt lắm”

Đậu Đậu cố làm ra vẻ bình thường đứng lên đi vào phòng, nước mắt cũng tự động chảy xuống. Dừng bước lại, sờ sờ gò má của mình, nở nụ cười rất khó coi, lầm bầm: “Thật là kỳ quái, tại sao gần đây nước mắt rất dễ rơi.”

Thì ra khi đau lòng thật sự nước mắt sẽ tự động chảy xuống.

Không có Thạch Thương Ly cô không thể cười vui mà căn bản là không biết cười cái gì.

Kỳ Dạ ngồi im một chỗ, không nhúc nhích, nỗi đau lan tràn trong lòng. Đã bao lâu rồi cậu không nghe tới cái tên Thẩm Nghị, bao lâu rồi không thấy anh, không liên lạc với anh.

Anh sống tốt chứ?

Mọi chuyện chưa được xử lý sao? Nếu như xử lý xong hết sao còn chưa tới tìm cậu? Anh không biết cậu còn đợi anh sao? Tiếp tục chờ đợi.....

Một tuần liền Thạch Thương Ly không thể nào gọi điện thoại cho Đậu Đậu, điện thoại của những người khác trong nhà đều gọi được nhưng Đậu Đậu lại không nghe điện thoại, còn năm ngày nữa hẳn mới quay về, trong lòng có chút lo lắng, quyết định về sớm. Chuyện còn lại giao cho trợ lý xử lý là được rồi, bây giờ quan trọng nhất là Đậu Đậu cùng con trai!

Ánh đèn trong căn biệt thự xa hoa sáng choang, người giúp việc đứng xếp thành hàng, đồng phục chỉnh tề sạch sẽ, mặt không thay đổi đứng một bên. Mặc dù chỗ này rất tráng lệ, người người đều hâm mộ nhà họ Thạch nhưng lại lạnh lẽo đến đáng sợ. Không khí căng thẳng như ngọn núi lửa có thể phun trào bất cứ lúc nào.

Một ông lão khuôn mặt đầy nếp nhăn, tóc trắng xóa, lưng hơi gù nhưng ánh mắt sắc bén lạnh lẽo, khuôn mặt khắc nghiệt, lạnh lùng mở miệng: “Cậu nói gì?”

Thạch Thương Ly rời khỏi ghế salon, đứng thẳng. Thật ra thì trong ba cháu trai chỉ có Thạch Thương Ly giống ông, có thể thấy hẳn là một chàng trai anh tuấn, chỉ là do năm tháng tàn phá biến thành hình dạng của ngày hôm nay.

“Từ nay về sau cháu sẽ không chịu sự khống chế của ông nữa, cháu sẽ không tiếp quản công ty U&I, ông cho Thạch Lăng cũng được, cho Kỳ Dạ cũng được, tóm lại sau này cháu sẽ không liên quan! Nếu ông có thể chấp nhận Đậu Đậu, cả nhà ba người chúng cháu có thể về thăm ông, nếu như ông không chấp nhận Đậu Đậu là người nhà họ Thạch, xin lỗi, đời này cháu sẽ không bước vào căn nhà này một bước!”

“Cậu muốn đoạn tuyệt quan hệ với tôi? Cậu nghĩ học cách lùi bước như ba cậu? Cậu cũng muốn lật tôi? Cậu cũng biết tôi khổ cực bồi dưỡng cậu là để cậu tiếp nhận công ty U&I” Thạch Diên Đình giậm đấm, hai mắt nhìn chăm chăm hẳn, quả thật không tin được.

Thạch Thương Ly bình thản nhún vai: “Nếu như ông nhất định phải như vậy cháu cũng không ngại! Tóm lại, cháu muốn quay về! Hơn nữa sẽ cưới Đậu Đậu, dù là ai cũng không có cách nào ngăn cản.”

Thạch Diên Đình nhìn hẳn một lúc lâu, sau đó khẽ cười lạnh: “Được! Được! Được!” Liên tục “Được” ba lần, sau đó dừng một chút rồi nói: “Quả nhiên là một đứa cháu được tôi dạy dỗ tốt! Chắc hẳn Doãn Lệ Tọa Bạch đã bị cậu thuyết phục rồi, gần đây công ty mới ra thị trường chưa có ai lộ diện, chắc chắn cũng là cậu giờ trò quý! Cậu thoát khỏi khống chế của tôi chỉ vì một người con gái!”

Thạch Thương Ly đứng yên, bóng dáng chiếu trên sàn nhà lạnh băng. Hẳn không muốn ở đây thêm một phút giây nào, đôi tay đút trong túi, đôi môi như ẩn như hiện nụ cười.

“Cô ấy cũng chỉ là ngoại lệ, những năm này cháu chưa bao giờ nghĩ tới sẽ là người nối nghiệp của ông! Ông có ba người cháu sao cứ nhất thiết phải là cháu! Thật ra thì Thạch Lăng thích hợp làm người nối nghiệp của ông hơn. Cuộc sống của cháu sẽ do cháu tự sắp xếp!”

Im lặng, xoay người muốn đi thì sau lưng truyền đến giọng nói: “Cậu cho rằng bây giờ cậu quay về cô gái kia sẽ ở chung với cậu sao? Cô ta không đáng để cậu làm như vậy! Cô ta nhận tờ chi phiếu một triệu tệ của tôi! Thân phận cô ta không rõ ràng căn bản không xứng làm vợ cậu.”

Thạch Thương Ly dừng bước, quay đầu cười: “Cô ấy xứng hay không là do cháu quyết định.”

Thái độ cuồng vọng, sắc mặt tự tin, lúc này phải rời khỏi đây thôi, đời này cũng không muốn quay lại nữa. Đối với nơi này hẳn không lưu luyến gì, nơi này không có ảm áp.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135

Lúc chuẩn bị đi thì hẳn quay đầu lại, đôi mắt lạnh lùng nhìn ông, giọng nói rét căm: “Ông nội, bức chết bọn họ, những việc mà ông làm không gặp ác mộng sao?”

Cười lạnh, không thèm ngó tới.....Sải bước rời đi! Bây giờ hẳn chỉ muốn nhanh quay về, sớm nhìn thấy Đậu Đậu cùng con trai hẳn!

“Có cần cho người ngăn cản cậu ấy lại không ạ?” Hộ vệ đứng một bên hỏi.

Thạch Diên Đình tức không thở được, khoát tay với hộ vệ ra ý không cần. Ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm bóng lưng Thạch Thương Ly, bây giờ hẳn quay về thì sao chứ?

Cô gái kia nếu còn chút tự trọng tuyệt đối sẽ không ở chung với Thạch Thương Ly. Cuối cùng hẳn phải ngoan ngoãn trở lại, thừa kế công ty, nghe theo mọi sự sắp xếp của ông.....

Đậu Đậu mới bắt nạt Satsuma, lúc xoay người nhìn thấy bóng dáng ở cửa ngậy người. Không dám tin vào mắt mình, không phải nửa tháng mới quay về, rõ ràng còn năm ngày nữa.....Làm sao.....

Thạch Thương Ly thấy cô toát mồ hôi, vẻ mặt ngậy ngốc, khoe miệng khẽ nở nụ cười. Cô bé này nhất định là ngạc nhiên đến sợ! Sải bước đi lên ôm cô vào ngực, cắn lỗ tai cô: “Bảo bối, sợ đến nổi choáng váng rồi sao!”

Đậu Đậu căng thẳng, đầu óc trống rỗng, đôi tay cứng ngắc, không dám cử động. Sắc mặt từ từ tái nhợt.....Làm sao lại nhanh quay về như vậy!

Thạch Thương Ly buông cô ra, lập tức cau mặt, tức giận nói: “Em không nghe điện thoại của anh? Không biết điện thoại là dùng để nghe sao?”

Đậu Đậu ngược nhìn hấn, nước mắt bắt đầu tràn ra nhanh rót xuống. Trong đầu lóe ra hình ảnh của chuyện xảy ra hôm trước, lòng chua xót.....Không thể nói nên lời.....

Không thể nói cho hấn biết cô bị Thạch Lăng cưỡng gian.....

Không thể nói cho hấn biết cô bị Thạch Lăng ép kết hôn.....

Không thể nói cho hấn biết cô đau khổ tột cùng.....

Không thể nói cho hấn biết, cô nhớ hấn như thế nào nhưng lại sợ hấn quay trở về.....

Thạch Thương Ly nhìn cô, trái tim mềm nhũn, lập tức ôm chặt cô, bàn tay dịu dàng xoa đầu cô, giọng nói tràn đầy cung chiêu: “Không phải anh quay về rồi sao, đừng khóc.....Đừng khóc! Anh không đi nữa. Bảo bố!”

Hấn càng dịu dàng, Đậu Đậu càng muốn khóc nhưng cô biết bây giờ cô không thể khóc, không thể nói cho hấn biết! Nếu như có thể để hấn biết ít chừng nào thì bớt đau khổ cho hấn chừng đó!

Lau nước mắt, ngẩng đầu cười tươi: “Em không nhận điện thoại thì sao anh có thể quay về! Không cần đến mười lăm ngày!”

“Anh biết em cố ý!” Thạch Thương Ly nghiêm mặt, giọng nói đầy cung chiêu! Thật ra hấn rất muốn về nhà với cô!

“Ai nói anh ở Pháp chăm sóc vợ lớn! Bỏ lại em với tiểu thối! Em muốn thay đổi!”

“Em dám!” Thạch Thương Ly nhú mày, giả bộ tức giận nhìn chăm chăm cô: “Anh đã ly hôn. Chờ mấy ngày sau chúng ta đến cục dân chính đang ký kết hôn!”

Đậu Đậu thật sự không biết nên trả lời hấn thế nào, cúi đầu nói sang chuyện khác: “Anh không đi xem tiểu thối sao? Bây giờ giống anh lắm rồi!”

“Không phải do muốn gặp em quá nên chưa đi xem sao! Chúng ta cùng đi xem nó!” Thạch Thương Ly nắm bả vai cô, vừa đi vừa nói: “Về sau anh ở nhà chăm tiểu thối, em chăm sóc ba con anh.....”

Loan Đậu Đậu vẫn cúi đầu, không lên tiếng. Sợ hấn nhìn thấy gì đó, lên lầu, tiểu thối mới uống sữa, miệng còn dính sữa! Kỳ Dạ thấy Thạch Thương Ly cũng sợ hết hồn nhưng vẫn vui vẻ chào anh trai! Vỗ vỗ vai hấn rồi đi để lại không gian cho ba người!

Thạch Thương Ly ôm tiểu thối, lau sữa dính trên miệng nó. Rõ ràng tâm tình rất tốt, vẫn chơi đùa với tiểu thối.

Tiểu thối không để ý đến ba nhưng ánh mắt nhìn Đậu Đậu cười khanh khách.....

Đậu Đậu nhìn hai người đàn ông một lớn một nhỏ, khoe miệng tràn đầy nụ cười, tim đau như bị dao cắt, máu tươi đầm đìa.....

Nếu hấn biết sự thật còn có thể vui vẻ như vậy sao?

Buổi tối Thạch Lăng quay về thấy Thạch Thương Ly cũng không kinh ngạc như đã biết trước. Ngồi ăn cơm giống như trước, ánh mắt Thạch Thương Ly dịu dàng thỉnh thoảng liếc nhìn Đậu Đậu.....

Đậu Đậu vẫn cúi đầu không lên tiếng.....

Kỳ Dạ nhìn tới nhìn lui ba người, cảm giác có gì đó kỳ quái nhưng không biết là ở chỗ nào! Rốt cuộc có chuyện gì không khí không được hài hòa như trước!

Thạch Thương Ly gấp cánh gà mà cô thích nhất vào bát, mím môi nói: “Em không khỏe sao? Sao sắc mặt kém như vậy?”

Đậu Đậu ngửi thấy mùi dầu mỡ, dạ dày muốn nôn, còn chưa kịp nói, một giây tiếp theo ôm miệng chạy vào toilet, quỳ gối trước bồn cầu nôn mạnh.

Sắc mặt Thạch Thương Ly lập tức trầm xuống, ánh mắt lo lắng, đi tới toilet, đứng bên cạnh nhẹ nhàng vỗ lưng cô nói: “Sao lại ói nhiều như vậy?”

Thạch Lăng bình thân đi tới, giọng trầm thấp: “Em có thai.”

Ánh mắt Thạch Thương Ly lập tức sáng lên: “Bảo bố, em có thai?”

Kỳ Dạ vừa nghe lập tức nói: “Trong nhà còn có một que thử thai!”

“Còn không mau đi lấy!” Thạch Thương Ly quát. Que thử thai là lần trước hấn chuẩn bị muốn có con gái để thành một cặp long phượng.

Đậu Đậu nghe thấy sắc mặt càng thêm khó coi, núm quần áo hấn: “Không cần!”

“Bảo bối ngoan, không nên làm loạn! Nếu như không phải mang thai, anh sẽ đưa em đến bệnh viện.” Thạch Thương Ly nhẹ nhàng vỗ lưng cô, phát hiện cơ thể cô khẽ run, cau mày, nghi ngờ: “Em làm sao vậy? Sao lại run như vậy?”

Thạch Lăng thấy vậy, thờ ơ, bình thản nói: “Đứa bé trong bụng cô ấy là của tôi!”

“Không cần.....” Đậu Đậu rống.....Muốn ngăn đã không kịp nữa.....

Thạch Lăng đã nói ra.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 136

Sắc mặt Thạch Thương Ly thay đổi, bàn tay nắm chặt Đậu Đậu, ánh mắt lạnh lùng nhìn Thạch Lăng nói: “Cậu nói gì?”

“Tôi nói.....”

“Không được nói.” Đậu Đậu mắt không chớp, trên mặt còn đầy nước mắt, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt yếu ớt nhìn hấn ta: “Không được nói gì hết.”

Thạch Thương Ly chau mày, gia tăng sức lực khiến Đậu Đậu đau đến không thể thở nổi nhưng lại không dám lên tiếng. Chỉ là cầu khẩn trong lòng, không nên nói nữa.....Cái gì cũng không muốn nghe nữa!

Hành động của cô như vậy khiến cho Thạch Thương Ly khó chịu, sắc mặt càng ngày càng lạnh.....

Sắc mặt Thạch Lăng vẫn không thay đổi, không nhìn ánh mắt cầu khẩn của Đậu Đậu, lạnh lùng nói: “Đứa bé trong bụng cô ấy là của tôi. Ngày đó khi anh đi thì chúng tôi ở chung.”

Nếu như không phải Thạch Thương Ly còn đang nắm tay cô, Đậu Đậu đã sớm ngồi phịch trên sàn nhà, cả người mềm nhũn không còn chút sức lực nào, khi hấn ta nói đến chữ cuối cùng thì trước mắt tối đen, tuyệt vọng như nước biển lan tràn, khiến cho không hít thở được.....

Kỳ Dạ nghe vậy sững sốt, nghĩ đến ngày hôm đó hai người bọn họ không về, xông lên trước tức giận níu áo hấn ta quát: “Anh nói lung tung cái gì? Sao Bánh bao đậu sẽ ở chung với anh chứ? Anh làm gì cô ấy?”

Thạch Lăng khẽ cười lạnh, dùng sức đẩy tay cậu ra, ánh mắt sắc bén nhìn Thạch Thương Ly nói: “Làm việc mà đàn ông nên làm với phụ nữ. Hơn nữa.....chúng tôi đã đăng ký kết hôn. Bây giờ cô ấy là vợ tôi.”

Thạch Thương Ly im lặng, cơ thể cứng đờ, bàn tay cứng như thép như muốn đâm xuyên qua xương cô. Ánh mắt Đậu Đậu mờ mịt, môi dưới bị cô cắn chảy máu chỉ nghe thấy mùi máu tanh lại không cảm thấy đau.

“Cậu ta nói thật sao?” Thạch Thương Ly vẫn trầm mặc lạnh lùng mở miệng, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm cô, chú ý từng nét mặt của cô.

Cuối cùng nước mắt cũng rơi, tràn đầy trên khuôn mặt tiều tụy, không cách nào ngăn lại, giọng nói nghẹn ngào khàn khàn tràn đầy áy náy: “Thật xin lỗi.....”

Bàn tay Thạch Thương Ly từ từ rút ra, ánh mắt ảm đạm nhìn cô, đau lòng đến chết, nói không nên lời. Giống như có một con dao đâm vào ngực mình, đau đến tê tâm liệt phế.

Thạch Lăng đi lên nắm tay Đậu Đậu, giọng trầm thấp: “Em là vợ anh, không cần xin lỗi anh ta!”

“Cô ấy là người phụ nữ của tôi!” Thạch Thương Ly gầm nhẹ, hung hăng đâm vào mặt Thạch Lăng, hấn dùng sức khiến Thạch Lăng loạng choạng dựa vào tường.

Đậu Đậu hoảng sợ, hai mắt đầy nước mắt nhìn hai người đánh nhau, lần này nghiêm trọng hơn lần trên sân thượng, xuống tay nặng hơn, không để ý đến tình anh em, một quyền lại một quyền như muốn dồn đối phương vào chỗ chết! Thấy Thạch Thương Ly bị Thạch Lăng đâm chỉ cảm thấy cú đâm kia không chỉ rơi vào trên người Thạch Thương Ly mà cũng rơi vào lòng cô, cảm giác thật đau.

Kỳ Dạ đứng một bên gấp gáp, không biết nên làm sao. Giờ phút này không thể ngăn cản, đi tới nâng Đậu Đậu dậy, gấp gáp nói: “Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Xem như cô và Thạch Lăng.....Cô cũng không nên gả cho anh ta! Cô như vậy làm sao anh trai chịu nổi?”

Hai người đánh nhau từ toilet đến phòng khách, thậm chí còn dùng ghế hung hăng đập vào đối phương. Khi Thạch Thương Ly muốn dùng bôn tấn đập

Thạch Lăng.....

Thạch Lăng thờ ơ lạnh nhạt nhìn hấn nói: “Tất cả là do Đậu Đậu tự nguyện, không tin anh có thể hỏi cô ấy!”

Thạch Thương Ly dừng tay, ánh mắt chặt vật không chịu nổi, xoay người nhìn Đậu Đậu đứng ở cửa phòng tắm, nếu như không có Kỳ Dạ đỡ sợ ngay cả đứng cô cũng không đứng được. Giọng nói chậm rãi vang lên: “Cậu ta nói thật sao?”

Đậu Đậu càng khóc dữ hơn, không đành lòng nhìn hấn, cô sợ sẽ đau đến nỗi không thể thở được. Bàn tay nắm chặt quần áo Kỳ Dạ như đang cầu xin một nơi dựa vào, một tay lau nước mắt trên mặt, hít hít mũi, lần nữa nhìn hấn gật đầu, nói ra những lời hấn không muốn nghe: “Phải, tất cả đều do em tự nguyện.....”

Choang.....

Trong nháy mắt Thạch Thương Ly làm rớt ghế vỡ tan tành, bọt nước văng khắp nơi, tung tóe ướt giày cùng gót quần của hấn, nước không ngừng chảy trên sàn nhà. Thủy tinh bể tan tành lóe ra ánh sáng lạnh lẽo dường như muốn cắt đứt thế giới của bọn họ thành hai.....

Kỳ Dạ trở mặt, cúi đầu nhìn Đậu Đậu, cậu không tin Đậu Đậu tự nguyện ở chung với Thạch Lăng! Nhưng sao cô lại phải nói như vậy? Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Thạch Thương Ly di chuyển bước chân, mỗi bước chân như nặng ngàn cân, ánh mắt nhìn chăm chăm Loan Đậu Đậu, thậm chí chân đạp lên mảnh kiếng bể cũng không quan tâm.....Chỉ mấy bước giống như mấy thế kỷ, đứng trước mặt cô, môi mím khe khẽ mở: “Loan Đậu Đậu, em nói lại lần nữa.”

Đậu Đậu cúi đầu, không có dũng khí nhìn hấn chỉ cảm thấy đó như một con dao giết chết mình. Thì ra cô thật sự không đủ dũng cảm, chưa đủ kiên cường. Buông lỏng tay Kỳ Dạ, cổ nén nỗi đau, mở miệng nói từng chữ rõ ràng.

“Thật xin lỗi.....Thạch Thương Ly, em tự nguyện ở cùng anh ta. Cho tới bây giờ em không thích anh tùy hứng, là anh cưỡng ép em kết hôn.....Là anh.....”

Bốp.....

Loan Đậu Đậu còn chưa nói hết, một cái tát hung hăng rơi trên mặt cô.....

“Anh.....”

“Đậu Đậu.....”

Kỳ Dạ trừng mắt nhìn Thạch Thương Ly trước mặt, hoàn toàn không nghĩ tới Thạch Thương Ly lại cho Loan Đậu Đậu một bạt tai mà Đậu Đậu cũng không tránh.

Ánh mắt Thạch Lăng tràn đầy khiếp sợ, đó là đậu xanh nhỏ, bảo bối của hấn ta, hấn không dám mắng cô dù chỉ một câu mà Thạch Thương Ly lại dám ra tay đánh cô! Xông lên muốn đánh nhau với Thạch Thương Ly.....

“Thạch Lăng.” Loan Đậu Đậu khàn giọng gằn nhẹ, nước mắt không cầm được rơi xuống, nhìn Thạch Lăng thì hấn ta dừng bước. Đau lòng nhìn khuôn mặt cô sưng lên như ngàn mũi tên xuyên qua tim.....

Loan Đậu Đậu không cảm thấy đau chỉ thấy lỗ mũi có một dòng nóng ẩm bắt đầu chảy xuống, sau đó nghe thấy Kỳ Dạ kêu lên: “Cô chảy máu mũi.....”

Đậu Đậu đẩy cậu ra, bình thân sờ lỗ mũi, chất lỏng nóng bỏng đỏ tươi hòa cùng nước mắt. Ngẩng đầu nhìn Thạch Thương Ly, giọng khàn khàn không ngừng nói: “Thật xin lỗi..... Thật xin lỗi..... Thật xin lỗi.....”

Ánh mắt lạnh lùng của Thạch Thương Ly nhìn cô, những dịu dàng, thâm tình, sủng ái, quyến luyến như quả cầu thủy tinh bị ném vỡ. Khóe môi mím lại, giọng nói lạnh lẽo vang lên: “Cút!”

Kỳ Dạ kinh ngạc nhìn Thạch Thương Ly nói: “Anh trai.....” Nhưng không biết nên nói gì tiếp theo.

Dù sao một người là người phụ nữ của mình, một người là em trai.....Trên thế giới này có sự phản bội nào đau hơn thế này?

“Cút!” Thạch Thương Ly lạnh lùng lặp lại, ánh mắt nhìn cô như đang nhìn một người xa lạ: “Cút! Cô không xứng làm mẹ con tôi! Cút khỏi tầm mắt tôi, tôi không muốn gặp lại cô!”

“Thật xin lỗi!” Cô khóc đỏ con mắt, nói ra ba chữ, đôi chân vô lực, lao đảo đi ra khỏi nhà.

Có lẽ từ nay về sau, nơi này sẽ không còn là nhà cô nữa. Từ đó về sau, cô sẽ hai bàn tay trắng.....

Cút! Cô không xứng làm mẹ con tôi! Cút khỏi tầm mắt tôi, tôi không muốn gặp lại cô!

Cút! Cô không xứng làm mẹ con tôi! Cút khỏi tầm mắt tôi, tôi không muốn gặp lại cô!

Cút! Cô không xứng làm mẹ con tôi! Cút khỏi tầm mắt tôi, tôi không muốn gặp lại cô!

Lời lẽ của hắn cứ vọng về, mỗi lần nghĩ đến cô như nghẹn lại, không cách nào thở được.....

Loại cảm giác này so với chết còn khó chịu hơn!

Sau lưng Kỳ Dạ cùng Thạch Lăng gọi ầm ĩ, cô không nghe thấy gì ngoài giọng nói của hắn, ngoài ra không nghe thấy gì! Thế giới hoàn toàn sụp đổ chỉ còn lại một đồng đồ nát.

Gió đêm xuyên qua cổ áo khiến cô không chịu được run rẩy, lao đảo trong đêm, không rõ phương hướng nhưng cũng không biết mình nên đi về đâu.

Cả thế giới rộng lớn như vậy nhưng lại không có chỗ cho cô đứng thân.

Dưới chân có tảng đá, cô không để ý nên bị vấp ngã trên mặt đất, đau đớn lan tràn, nước mắt lan tràn bị gió thổi khô lại chảy xuống, cứ lặp lại nhiều lần.

Cô không còn hơi sức ngồi trên mặt đất, không chú ý nhiều chỉ ngồi ôm hai chân khóc lớn. Nghĩ đến sắc mặt Thạch Thương Ly, nghĩ đến lời hắn nói cảm thấy mình không thể sống được nữa.

Không bằng chết cho xong.....

Không bằng chết cho xong.....

Không bằng chết cho xong.....

Bụng quặn đau, một dòng nước ấm chảy xuống, ướt quần, đau đến mồ hôi chảy ròng ròng.....Cô ôm cơ thể mình như cánh bướm run rẩy trong gió, cuối cùng không thể kháng cự được bão táp ngã xuống vùng bùn.

“Mẹ.....Con thật đau.....Thật sự con rất đau.....Mẹ dẫn con đi. Thạch Thương Ly, em thật đau.....”

Trăng sáng, gió thổi lạnh, cây cối ven đường bị gió thổi nghe xào xạc, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, ánh đèn đường mờ, đau thương chỗ nào cũng có, vô cùng đen tối, tuyệt vọng đã nuốt chửng cô.....

Cảnh tượng trước mắt không ngừng quay, những chuyện mới diễn ra ngày hôm qua hôm nay đã kết thúc. Ánh mắt ngày càng mờ hồ giống như rơi vào bóng tối, vĩnh viễn không tìm thấy lối ra.....

Vĩnh viễn không tìm thấy lối ra.....

Mở mắt nhìn thấy ánh đèn yếu ớt ở đầu giường, mùi thuốc sát trùng gay mũi khiến Đậu Đậu không khỏi nhủu mày. Ngay sau đó đập vào mắt chính là ánh mắt của Thạch Lăng, có có giọng hắn truyền vào lỗ tai.

“Bảo bối, rốt cuộc em đã tỉnh.”

Đậu Đậu chết lặng, sắc mặt không có chút tình cảm nào, ánh mắt trống rỗng như tượng gỗ không có tình cảm, rút bàn tay của mình lại. Quay đầu, không nhìn hắn ta “Bảo bối” cái từ này giờ phút này làm cô cảm thấy ghê tởm.....

Thạch Lăng không để ý tới thái độ lạnh nhạt của cô, lại nắm tay cô hưng phấn nói: “Bảo bối, trong bụng em có con của chúng ta.”

Một câu nói khiến Đậu Đậu ngây ngẩn cả người.....Ánh mắt trống rỗng âm thầm nhìn hắn ta, đôi môi mỏng không cách nào mở ra.

“Mặc dù bác sĩ nói có dấu hiệu sinh non nhưng không sao. Về sau anh sẽ chăm sóc tốt cho em, em sẽ không có chuyện gì. Bảo bối, đừng sợ.....Không có tiểu thối chúng ta còn có con, sẽ còn có nhiều hơn. Anh nhất định sẽ đem lại hạnh phúc cho em và con.” Thạch Lăng nắm chặt tay cô, thề son sắt.

Loan Đậu Đậu vẫn im lặng như cũ không lên tiếng, đôi lông mi chậm rãi nhắm lại.

Sẽ không có.....

Cả thế giới sẽ không bao giờ có Thạch Thương Ly thứ hai, cũng sẽ không có tiểu thối thứ hai.....

“Bảo bối, nhất định em rất mệt, em nghỉ ngơi đi. Anh sẽ chăm sóc em” Thạch Lăng ngồi cạnh giường vẫn chưa rời đi, chỉ canh chừng cô. Nắm chặt tay cô, ánh mắt đầy hi vọng, có đứa bé, Đậu Đậu nhất định sẽ chung sống tốt với hắn ta, về sau hắn ta cũng sẽ đối xử tốt với Đậu Đậu gấp bội lần!

Đậu Đậu mở mắt không thấy Thạch Lăng, phòng bệnh trống rỗng chỉ còn một mình cô, im lặng nhìn trần nhà, đầu óc trống rỗng. Bàn tay chậm rãi vuốt ve bụng.....

Nơi này có một đứa bé tồn tại sao?

Đáng tiếc.....

Không phải là con của Thạch Thương Ly!

Thạch Thương Ly hận cô, cũng sẽ hận đứa bé này.....

Hắn đã từng nói sau này muốn có một đội ban.....

Làm sao đây, bây giờ không còn nữa rồi. Tại sao cô còn sống chứ? Tại sao cô lại có thai con của Thạch Lăng chứ.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đói Bụng: Thỏ Trắng Mơ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 137

Thạch Lăng xách thức ăn mới vừa mua về đứng trước cửa phòng bệnh nhìn chiếc giường trống rỗng không có một bóng người. Xoay người bắt lấy một y tá đi ngang qua lo lắng hỏi: “Bệnh nhân ở phòng này đâu?”

Cô y tá vội lắc đầu: “Không biết!”

“Rốt cuộc các người làm gì? Bệnh nhân đi đâu cũng không biết?” Thạch Lăng tức giận quát, ném đồ trong tay xuống đất, xoay người tìm kiếm bóng dáng quen thuộc.

Cô y tá không nhịn được tròn mắt: “Cô ấy không phải bệnh nhân do tôi phụ trách, làm sao tôi biết cô ấy đi đâu? Thật kỳ quái!”

Thạch Lăng lục tung cả bệnh viện nhưng không tìm thấy bóng dáng Đậu Đậu, lo lắng gọi điện thoại cho Kỳ Dạ nhưng đối phương không chịu nghe điện thoại! Điện thoại bàn cũng không ai nghe.....

Chết tiệt, bọn họ không quan tâm tới Đậu Đậu sao?

Bác sĩ nói cô có dấu hiệu sảy thai, nếu không nghỉ ngơi tốt, nếu bị kích động sẽ không giữ được đứa bé!

Đậu Đậu em không được xảy ra chuyện gì, không được xảy ra chuyện gì!

Tại một phòng khám tư nhân, ánh sáng xuyên qua khe cửa, gió đêm thổi qua. Đậu Đậu mặc quần áo mỏng manh, ánh mắt trống rỗng yên lặng như mặt nước. Máy móc đi vào.

“Cô cần gì?” Một người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi bỏ hộp cơm trong tay xuống, đứng lên, nhiệt tình hỏi. Phải biết chỗ như thế này, thu nhập cũng không tốt lắm, thật lâu mới có người vào, nhất định phải “phục vụ” tốt.

Đậu Đậu đứng trước quầy, ánh mắt chết lặng nhìn người phụ nữ, lạnh lùng nói: “Nạo thai.”

“A!” Người phụ nữ giật đầu, lập tức lấy bệnh án hỏi: “Tên? Tuổi? Mang thai mấy tuần rồi? Muốn hút hay dùng thuốc? Hút có thể đắt một chút.....Thuốc thì nhanh hơn nhưng không đảm bảo, nếu không ra hết thì cần phải nạo.....Nạo giá cũng hơi cao.....”

“Dùng thuốc, nhanh một chút.” Đậu Đậu chết lặng nói, đầu óc trống rỗng, chỉ muốn nhanh chóng phá thai!

Không thể giữ lại, tuyệt đối không muốn giữ lại! Sợ nếu chần chừ thêm một giây cô sẽ không bỏ đứa bé này! Mặc dù Thạch Lăng phạm sai lầm nhưng đứa bé không có lỗi! Đứa bé vô tội nhưng cô cũng không có dũng khí sinh ra.....

Cô không làm được!

Khi đứa bé còn chưa hình thành thì cô nên phá đi là tốt nhất!

Người phụ nữ ngẩng đầu nhìn cô, cảm giác tâm tình của cô so với những người đến đây rất tiêu cực, trong lòng đã hình dung chuyện gì xảy ra. Lập tức gạt đầu: “Được, nhìn bụng cô chắc chưa tới ba tháng, nạo ba trăm tệ, đi về phía cánh cửa kia, tìm chỗ ngồi chờ tôi.”

Loan Đậu Đậu móc tiền ra không đếm trực tiếp để lên quầy. Sau đó đi về phía cánh cửa kia.....

Người phụ nữ vui vẻ đếm tiền nhìn bóng lưng cô không nhịn được lắc đầu thật là đáng thương. Tuổi còn trẻ đã bị người ta cưỡng bạo còn mang thai, khó trách cô không chịu nổi!

Căn phòng chỉ lớn bằng bàn tay, âm u ẩm ướt, mùi khó chịu lơ lửng trong không gian, căn phòng cách phòng giải phẫu là toilet, bên tường có cái ghế nhựa màu xanh dương rất bẩn, môi trường thật khủng khiếp. Nếu là ngày thường Loan Đậu Đậu đã sớm chạy đi, một giây cũng không muốn ở lại. Nhưng giờ phút này cô chỉ im lặng ngồi trên ghế, ngửa đầu nhìn bóng đèn u ám, mấy giây sau ngất xỉu, cảm giác có người đứng cạnh mình.

“Thuốc này uống ba viên, mỗi giờ uống một viên, nếu đau bụng thì lập tức ngồi trên ống nhỏ. Sau khi chảy xong nhớ gọi tôi xem chảy hết hay chưa. Nếu không gặp rắc rối. Nhớ chưa?” Người phụ nữ đem thuốc cùng ly nước để bên cạnh, từ cửa lấy ra một cái ống nhỏ, có mùi vị khó chịu khiến Loan Đậu Đậu không chịu được nhứ này, che kín miệng, dạ dày khó chịu muốn ói.

“Này! Muốn ói thì đi ra toilet! Đừng ói vào ống nhỏ, biết không?” Giọng người phụ nữ cực kỳ chói tai.

Đậu Đậu che miệng gật đầu.....

Người phụ nữ xoay người bỏ đi, để lại một mình Loan Đậu Đậu.

Đậu Đậu cầm thuốc đặt trong lòng bàn tay, nước mắt lã lẽ rơi, một tay đặt trên bụng mình, không có cảm giác nhưng lại tồn tại một sinh mệnh. Nếu như là Thạch Thương Ly thì tốt biết mấy. Cô sẽ vui về sinh con cho hấn.....

Đáng tiếc.....

Ba của nó không phải là Thạch Thương Ly cho nên không thể đến với thế giới này.

“Bảo bối, đừng trách mẹ. Không phải mẹ không muốn con, là mẹ không cách nào muốn con. Mẹ không có cách nào chấp nhận kết quả thế này, bảo bối.....Con may mắn không đến thế giới mà lòng người dễ thay đổi, lòng người ác độc.....Một mình con ngoan ngoãn trên thiên đường, không có bị thương, không có đau khổ cũng không có người bắt nạt con.....Con đừng trách mẹ.....”

Nói xong đem viên thuốc bỏ vào miệng uống, viên thuốc cứng rắn theo cổ trượt xuống giống như cứng rắn có thể cắt đứt cổ họng cô, thật đau đớn. Nước mắt lại rơi, cảm giác lòng đau như bị dao cứa.

Cô là hung thủ mang tội ác, tự tay giết chết con mình. Trên thế giới này không còn ai khôn kiệp hơn cô.....

Đôi tay nắm chặt mái tóc nhưng không cảm thấy đau. Cô không cách nào đối mặt với đứa bé này, thật sự không có cách nào.....Sự hiện hữu của nó nhắc cô nhớ tới con ác mộng đêm hôm đó, giống như vĩnh viễn không tỉnh lại.....

Thời gian từ từ trôi qua, Loan Đậu Đậu lại uống hai viên thuốc, bụng đau đớn, cơ thể run rẩy, cảm giác giữa hai chân có một dòng nóng ấm chảy ra, cô không chần chừ, lập tức cúi quần ngồi xuống ống nhỏ, mồ hôi trên trán từ từ toát ra, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy có thể ngắt xiu bất cứ lúc nào.

Bờ vai gầy gò nhẹ run, đau đớn kịch liệt. Đôi bàn tay nắm chặt như muốn cắm sâu vào da thịt, trời đất quay cuồng.....

Mỗi lần muốn mất đi ý thức thì con đau như dao găm vào trái tim, không ngừng khuấy động, đau đến tê tâm liệt phế, máu tươi đầm đìa, mũi máu tanh lan tỏa.

Không còn hy vọng.....

Trải qua một tiếng đau đớn, Loan Đậu Đậu không chịu nổi cơn đau tra tấn như vậy, lúc chuẩn bị ngắt xiu thì có người ôm lấy, ôm cô vào lòng ngực ấm áp để cô có cảm giác an toàn. Bàn tay nhẹ vuốt gáy cô, giọng nói thì thầm: “Đậu Đậu, sao cháu ngu ngốc như vậy?”

Đậu Đậu lấy lại ý thức của mình, đôi mắt sưng đỏ thấy rõ khuôn mặt người đó, mọi khổ sở uất ức trong lòng như nước biển mãnh liệt cuốn tới, nước mắt lã chã rơi, vô dụng mà tuyệt vọng nắm quần áo ông: “Chú Kuroki.....”

“Ngoan! Chú Kuroki ở đây, đừng sợ. Chú Kuroki sẽ đưa cháu về nhà.” Kuroki an ủi cô, xoay về phía người phụ nữ đang đứng ở cửa nhìn, lạnh giọng quát: “Sang đây xem cô ấy thế nào? Nếu có chuyện gì cả nhà cô cũng sẽ chôn theo.”

Người phụ nữ sợ đến mức run rẩy suýt chút nữa ngã trên mặt đất không đứng lên được, người đàn ông trước mặt có khuôn mặt khác nghiệt, thật là dọa người. Hơn nữa bên ngoài còn có nhiều người mặc quần áo đen, rõ ràng là người của xã hội đen! Lập tức gật đầu: “Được, tôi tới xử lý.....”

Kuroki không tiện ở lại, buông Loan Đậu Đậu ra ngoài đợi.

Người phụ nữ vội vàng đưa băng vệ sinh cho Đậu Đậu lót, kiểm tra ống nhỏ, thở phào nhẹ nhõm: “Chảy gần hết rồi. Sau khi về nhà chảy máy ba bốn ngày là hết, chú ý giữ ấm, ăn uống, không được tắm nước lạnh là ớn.”

Loan Đậu Đậu chỉnh lại quần áo, hai chân nhũn ra đứng không vững, người phụ nữ muốn đến đỡ cô lại bị từ chối, cô vịn vào bức tường bẩn thỉu, từng bước từng bước đi ra ngoài. Không gian nhỏ hẹp giờ phút này lại có nhiều người càng thêm chật chội.

Bóng lưng Kuroki in dài trên mặt đất, ở chỗ đông người như vậy, ông có một khí thế khiến người khác không cách nào tách ra được. Rõ ràng là một người đàn ông! Ông quay đầu nhìn Loan Đậu Đậu có thể ngã bất cứ lúc nào, đi tới ôm cô, cánh tay ôm chặt, giọng trầm thấp quan tâm nói: “Đậu Đậu, chú đưa cháu về Nhật!”

Loan Đậu Đậu nhìn ông một lúc lâu, giống như thật sự mệt mỏi, rũ mắt xuống, cơ thể cuộn trong lòng ông không ngừng run rẩy, nhỏ giọng nói: “Được.”

Kuroki khẽ nở nụ cười giống như không lo lắng gì. Bế cô lên, cúi đầu nhìn cô, môi mím lại: “Yên tâm, sau khi về Nhật Bản sẽ quên hết mọi thứ. Chú Kuroki nhất định sẽ tìm người đàn ông tốt nhất cho cháu. Để cho cháu vui vẻ, không bao giờ buồn nữa.”

Loan Đậu Đậu khẽ cười, giọng khàn khàn nói: “Thế giới này còn ai tốt hơn chú Kuroki?”

Kuroki cười: “Đương nhiên có.”

Loan Đậu Đậu không lên tiếng, ngoan ngoãn nằm trong ngực ông, giao mọi chuyện cho ông. Quay về cũng tốt, ở đây không còn ý nghĩa nữa.....Ở lại ngày ngày đối mặt với vết thương không bao giờ lành sao?

Dù sao người kia vĩnh viễn không muốn thấy cô! Hắn không bao giờ muốn nhìn thấy cô.....

Kuroki đưa mắt nhìn thủ hạ của mình, xoay người rời khỏi căn nhà cũ nát, chỗ khám bệnh không có chút an toàn nào. Thật là quá quắt, nếu như có chuyện không may thì sao? Ông làm sao ăn nói.....

Ban đêm gió lớn, trời tối đen như mực không có sao chỉ còn lại ánh đèn đường mờ ảo, gió thổi xuyên qua quần áo. Đậu Đậu rút người, hận không thể giấu cơ thể mình đi, như vậy sẽ không gặp ai nữa.

Thủ hạ kéo cửa ra, Kuroki vừa định đi vào sau lưng chợt truyền đến giọng gầm nhẹ: “Ông không thể mang cô ấy đi.”

Kuroki dừng bước, xoay người nhìn bóng đen đang chạy như điên tới, càng ngày càng gần, Đậu Đậu nghe thấy âm thanh thì cơ thể cứng đờ. Căn môi dưới, không nói một lời.

Thạch Lăng vất vả mới tìm được Đậu Đậu, nhìn cô ở trong lòng một người đàn ông xa lạ, giận giữ quát: “Bảo bối, em qua đây. Chúng ta về nhà.”

“Xin lỗi! Cô ấy sẽ không đi với cậu.” Kuroki mở miệng trước, bàn tay ôm chặt cô không buông. Giọng trầm thấp: “Bởi vì cô ấy muốn đi cùng tôi.”

“Cô ấy là vợ tôi, trong bụng còn có đứa bé của tôi nên phải về cùng tôi. Mau buông cô ấy ra.....” Thạch Lăng muốn đoạt lấy Loạn Đậu Đậu thì bị thủ hạ của ông ngăn lại, không đến gần được! Ánh mắt lo lắng nhìn Đậu Đậu nói: “Bảo bối, rốt cuộc bọn họ là ai? Em mau qua đây, anh đưa em về nhà.”

Về nhà?

Đậu Đậu nở nụ cười thể lương, ngẩng đầu lên, ánh mắt trống rỗng nhìn hắn ta, giọng nói không còn tình cảm mà lạnh lẽo: “Tôi từng có nh2, Thạch Thương Ly cho tôi nhà nhưng bị anh phá hủy, bị anh phá hủy.”

“Không!” Thạch Lăng lắc đầu, cố thuyết phục cô: “Đậu Đậu, em còn anh. Anh và bảo bối sẽ vĩnh viễn ở cạnh em, chúng ta một nhà ba người.....”

“Không có.”

Giọng nói lạnh lẽo của Đậu Đậu cắt đứt lời nói của hắn ta.....

Sắc mặt Thạch Lăng lạnh lùng, dưới ánh đèn mờ thoáng một tia kinh ngạc: “Em nói gì?”

Đậu Đậu kéo quần áo Kuroki, ông lập tức hiểu ý cô, đặt cô xuống nhưng hai chân mềm yếu không cách nào đứng vững, đôi tay nắm quần áo ông. Ánh mắt kiên quyết, giọng nói lạnh lẽo: “Đứa bé không còn nữa.....”

“Tôi phá thai rồi, mới vừa xong.”

Giọng nói bình tĩnh giống như những cơn đau những dòng máu đã chảy ra không phải là của mình. Người đứng xem lạnh nhạt không có cảm giác.

“Em nói gì?” Thạch Lăng kinh ngạc nhìn chằm chằm cô, đôi mắt đầy tia máu, quát to: “Loan Đậu Đậu, sao em có thể bỏ con anh? Sao em lại tàn nhẫn không quan tâm tới đứa bé của chúng ta như vậy?”

Đậu Đậu chết lặng, hờ hững, giọng nói thì thầm bị gió truyền tới tai hắn ta.

“Ngoại trừ Thạch Thương Ly, tôi Loan Đậu Đậu sẽ không sinh con cho người đàn ông khác.”

Thạch Lăng ngây người, cơ thể cứng đờ không cách nào nhúc nhích, trơ mắt nhìn cô cùng người đàn ông kia lên xe, tiếng động cơ càng ngày càng xa biến mất trong màn đêm.

Hắn quỳ trên mặt đất, nước mắt chậm rãi chảy xuống, lạnh lẽo.....

Cô tự nguyện phá thai chứ không muốn sinh đứa bé.....

Loan Đậu Đậu sao em lại có thể nhẫn tâm như vậy, ngay cả tia hy vọng cuối cùng em cũng không cho anh.

Thạch Thương Ly yêu em, anh cũng yêu em! Hắn có thể cho em, anh cũng có thể cho em, tại sao em lại không cho anh một cơ hội? Làm tổn thương anh như vậy, tổn thương chính mình.....

Ngoại trừ Thạch Thương Ly, tôi Loan Đậu Đậu sẽ không sinh con cho người đàn ông khác.

Ngoại trừ Thạch Thương Ly, tôi Loan Đậu Đậu sẽ không sinh con cho người đàn ông khác.

Ngoại trừ Thạch Thương Ly, tôi Loan Đậu Đậu sẽ không sinh con cho người đàn ông khác.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 138

“Sao lại ra nông nỗi này? Sao không sớm đưa cô ấy tới bệnh viện?” Sau khi kiểm tra cho Đậu Đậu sắc mặt bác sĩ cực kỳ khó coi.

Kuroki đứng ở một bên nghe bác sĩ trách không nói một lời ánh mắt đau lòng nhìn cô.

Loan Đậu Đậu mở mắt, không nói gì, ánh mắt đáng thương nhìn bác sĩ.

“Có phải cô đến phòng khám tư nhân dùng thuốc? Hơn nữa bụng rất đau?”

Đậu Đậu không lên tiếng chỉ gật đầu.

Bác sĩ không nhịn được thở dài: “Thật sự không biết tuổi trẻ bây giờ nghĩ gì? Rõ ràng chỉ cần đến bệnh viện xử lý một chút là xong sao cứ nhất định phải đến phòng tư nhân chịu khổ. Tôi đoán thuốc kia đã quá hạn mới có thể đau như vậy. Hơn nữa còn chưa ra hết, bây giờ cần phải nạo sạch. Dùng thuốc giảm đau.....”

“Mau chuẩn bị cho cô ấy.”

“Không cần.” Loan Đậu Đậu nắm chặt chăn, tỉnh táo nhìn bác sĩ, nói từng chữ vô cùng rõ ràng: “Tôi không muốn dùng thuốc giảm đau cũng không cần gây mê.”

“Đậu Đậu đừng làm loạn.” Kuroki nhíu mày, lạnh giọng quát. Mặc dù ông không phải phụ nữ nhưng ông biết nếu không có thuốc mê, nạo sẽ rất đau.

Đậu Đậu kiên trì nhìn ông giống như giảng co! Bác sĩ muốn mở miệng mắng thì bị Kuroki dùng ánh mắt ngăn lại, chỉ có thể than thở, cuối cùng phải thuận theo ý cô.

Sau khi bác sĩ đóng cửa, Kuroki không nhịn được than thở, bàn tay nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán cô, giọng trầm thấp: “Sao lại muốn hành hạ bản thân như vậy?”

Loan Đậu Đậu đặt tay lên bụng, khóe miệng khẽ nở nụ cười: “Nơi này đã từng có một sinh mạng, chính cháu đã tự tay giết nó! Chú Kuroki, cháu nên bị trừng phạt. Cháu muốn đa như vậy để nhớ cả đời.....”

Đau như vậy để không thể quên, giống như không thể quên Thạch Thương Ly, không quên đứa bé này, thật ra thì nó đã từng tới nếu cô không nhớ đã từng có nó thì nó thật đáng thương.

Kuroki mím môi không nói gì nữa. Nhìn cô được đưa vào phòng phẫu thuật, đứng ở hành lang trống rỗng nghe thấy tiếng bác sĩ ở bên trong nhưng không nghe thấy tiếng Loan Đậu Đậu.

Đậu Đậu nằm trên bàn mổ lạnh lẽo, cảm giác cả người đầy mồ hôi, đôi tay nắm chặt, hai chân bị mở ra, cảm giác dụng cụ lạnh lẽo tiến vào trong cơ thể, cảm giác bị khoét thịt thật đau đớn khiến cô muốn ngất đi, thậm chí đau nói không nên lời.

Thì ra là đau đến tận cùng nói không nên lời. Bên tai chỉ nghe thấy tiếng dụng cụ lạnh lẽo, cảm nhận sự đau đớn như muốn lấy đi mạng sống của cô.

Đau thấu xương không thể nào quên được.

Nạo thai rất nhanh, Đậu Đậu được đưa ra khỏi phòng mổ, cả người mệt mỏi, sắc mặt trắng bệch nói không nên lời, không thể nào cử động, thật may là Kuroki đi qua ôm cô, chăm sóc cô.

Tiểu thối ở lầu hai khóc, mặc kệ Kỳ Dạ dỗ cậu thế nào cũng không nín. Thạch Thương Ly ngồi trên ghế salon, kể từ sau khi Loan Đậu Đậu đi hẳn liền ngồi im trên ghế salon, không động đậy. Sàn nhà bừa bãi, hẳn không cho Kỳ Dạ dọn dẹp hơn nữa Kỳ Dạ cũng không có thời gian.

Trái tim bị tổn thương không nói nên lời, người phụ nữ kia như một hình xăm khắc sâu cả đời nhưng.....

Tại sao không ai khác lại là Thạch Lãng.....Tại sao lại là Thạch Lãng.....

Hắn không cần gì, mọi thứ đều có thể cho Thạch Lãng chỉ có Đậu Đậu là không thể, bảo bối cũng không thể cho Thạch Lãng!

Rõ ràng nói sau khi xong việc quay về sẽ kết hôn, tại sao cô lại thất hứa.....Tại sao lại có thai với Thạch Lãng!

Loan Đậu Đậu, em có biết như vậy đối với anh rất tàn nhẫn hay không!

Kỳ Dạ ôm tiểu thối khóc không ngừng đi xuống lầu, sắc mặt căng thẳng, suy nghĩ một chút rồi nói: “Anh, em biết anh rất khó chấp nhận chuyện này nhưng em cảm thấy Đậu Đậu không yêu Thạch Lãng, cô ấy không thể nào thật lòng muốn gả cho Thạch Lãng. Anh định cứ để cô ấy đi như vậy sao?”

Thạch Thương Ly vẫn không ngẩng đầu cũng không nói một câu. Hơi thở chán chường, tâm tình cực kỳ xấu. Hôm nay hắn có thể đi trên con đường hắn đã chọn, có thể bảo vệ người yêu thì sao chứ? Người kia đã không ở bên cạnh hắn, ở trong lòng người khác.

Buồn cười nhất chính là người đó lại là em trai hắn!

Kỳ Dạ thấy hắn không nói gì, hít sâu một hơi dậm chân nói: “Chẳng lẽ anh muốn tiểu thối còn nhỏ như vậy đã không có mẹ sao? Không phải lần đầu Đậu Đậu ngủ cùng giường với Thạch Lãng? Bây giờ là thời đại nào rồi còn so đo cái này? Nếu em là anh, chỉ cần Đậu Đậu chỉ còn một chút yêu em, em liền dùng sức bắt cô ấy lại cột ở bên cạnh mình! Không phải lúc trước là anh chủ động giữ cô ấy ở bên cạnh mình sao? Bây giờ sao lại.....”

“Câu nói đúng, lúc trước là tôi chủ động, nghĩ rất nhiều biện pháp để cô ấy ở bên cạnh. Cô ấy cũng chưa từng nói gì cho nên cũng có khả năng cô ấy thích Thạch Lãng.”

Thạch Thương Ly khàn giọng nói ra câu này thì tim đau như bị dao đâm

Kỳ Dạ thiếu chút nữa tức ói máu “Thạch Thương Ly, anh tỉnh táo một chút có được hay không? Nếu như cô ấy không yêu anh sao lại đồng ý gả cho anh chứ? Tại sao lại sinh tiểu thối cho anh chứ? Làm gì phải treo cửa sổ bỏ đi khi biết anh và người phụ nữ khác kết hôn? Cô ấy đau lòng, không chịu nổi khi biết anh kết hôn với người khác! Trong lòng cô ấy có anh, hơn nữa tình yêu rất sâu đậm.....”

Thạch Thương Ly không lên tiếng, lướt nhìn Kỳ Dạ, đứng lên đi ra ngoài!

Hắn không ngại chuyện xảy ra giữa Đậu Đậu và Thạch Lãng, không để ý chuyện Đậu Đậu kết hôn với Thạch Lãng, chỉ cần trong lòng cô có hắn thì hắn sẽ có thêm động lực! Chỉ cần cô nói, cô không yêu Thạch Lãng, chỉ cần cô nói cô yêu hắn.....

Như vậy.....Hắn sẽ dùng mọi biện pháp để giữ cô bên cạnh!

Kỳ Dạ nhìn bóng lưng hắn thờ phào nhẹ nhõm, nhìn dáng dấp hắn vẫn chưa muốn buông tay, như vậy hai người vẫn còn cơ hội! Thật ra Thạch Lãng không hờ chi là Đậu Đậu thủy chung chỉ yêu anh trai, vĩnh viễn là anh trai, ai cũng không thể tranh giành cùng anh trai!

Thạch Thương Ly vừa đi ra khỏi chung cư liền nhìn thấy một bóng dáng gầy gò đứng đối diện bên kia đường, chỉ một lúc không thấy sao cô lại tiêu tụy như vậy? Thạch Lãng không chăm sóc cô tốt sao? Không chần chừ đi sang đường đến trước mặt cô.

Tóc Đậu Đậu bị gió thổi xốc xếch, sắc mặt trắng bệch khó coi, ánh mắt âm đạm trống rỗng không có ánh sáng. Mặc quần áo màu đen Kuroki mới mua càng lộ ra cơ thể gầy gò của cô.

Một làn gió nhẹ thổi qua cũng có thể thổi bay cô.

“Vương Bảo Xuyên cũng có thể chờ mười tám năm, sao em không thể chờ anh mấy ngày?”

Giọng nói bình bình khi có khi không thiếu chút nữa khiến Đậu Đậu đau lòng rơi nước mắt, nhìn bộ dáng tiêu tụy của hắn cũng biết hắn cũng không khá hơn, nhất định là rất đau, rất đau. Nhưng chỉ cần bước qua nỗi đau này thì không sao rồi, cô cũng đau, đau đến mức không cảm thấy gì nữa.

Ngửa đầu nhìn hắn, khoe miệng khê nờ nụ cười: “Anh còn biết Vương Bảo Xuyên, em tưởng rằng anh chỉ biết Phan Kim Liên.”

“Em cũng đọc nhiều sách.”

“Hoàng thượng, truyện H, kinh nguyệt, tình hoàn?”

“Bảo bối.....”

Ánh mắt thâm thúy của Thạch Thương Ly nhìn gò má cô, có chút sưng đỏ, hắn dùng sức như vậy nhất định là cô rất đau. Rõ ràng ba hoa nhưng lại khiến hắn thêm khổ sở, hai người giống như đi ngược hướng, càng chạy thì càng xa.

Đưa tay muốn ôm cô thì Đậu Đậu lui lại, tránh khỏi ngực hắn. Trần định nói: “Phân Ruồi, chúng ta kết thúc rồi. Em sẽ nghe lời anh rút đi thật xa. Em biết anh sẽ không giao tiểu thối cho em, hôm nay em đến chỉ muốn nói anh hãy chăm sóc tốt cho tiểu thối, đừng lệ thuộc vào Kỳ Dạ. Tính cậu ấy hay vút bừa bãi, sẽ không chăm sóc tốt tiểu thối.” Còn nữa, chúc anh thành công.

Thạch Thương Ly sùng sốt, ghen hòng câu nói “Em yêu anh không?” không cách nào nói ra. Ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm cô, có tức giận cùng

không cam lòng.

Quả nhiên trong lòng cô không có hấn. Những lời nói vừa rồi chỉ nhắc đến tiểu thối cùng Kỳ Dạ chứ không có hấn.

Đôi tay đút trong túi, khoe miệng nở nụ cười lạnh: “Con trai tôi thì tôi nhất định sẽ lo không cần cô quan tâm.”

Loan Đậu Đậu ngẩn người, cúi đầu, tóc bị gió thổi càng thêm xốc xếch, eo đau nhức, lần nữa ngẩng đầu bình thản: “Được, em đi đây.”

Thạch Thương Ly không nói gì, quay người đi vào chung cư. Hấn điên rồi mới nghe lời Kỳ Dạ! Hấn điên rồi, chẳng lẽ còn muốn cúi đầu cầu xin người phụ nữ kia quay về sao?

Loan Đậu Đậu đứng im, gió thổi qua khiến nước mắt cô rơi, lặng lẽ không tiếng động.

Kuroki từ xa đi tới, cầm áo khoác trong tay khoác cho cô, than thở: “Sao cháu làm vậy? Vừa mới nạo thai, cần nghỉ ngơi tốt. Không nên chạy loạn! Còn có.....”

Ông dừng lại, nhìn theo ánh mắt cô: “Nếu như cháu muốn hủy diệt nó bây giờ.....”

“Không cần!” Loan Đậu Đậu thức tỉnh, sắc mặt kinh ngạc, nắm chặt quần áo hấn, cầu xin: “Chú Kuroki, cháu xin chú đừng động vào bọn họ. Van xin chú đừng động vào ba người bọn họ! Tuyệt đối không được, nếu không cháu sẽ không tha thứ cho chú! Tuyệt đối không!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139

Kuroki hơi kinh ngạc, nếu như Loan Đậu Đậu yêu Thạch Thương Ly vậy sao lại cùng với Thạch Lăng.....

Đậu Đậu không thể đứng vững, Kuroki phải đưa tay ôm lấy cô.

“Sao cháu lại ngu ngốc như vậy?”

Đậu Đậu hít mũi, lau nước mắt, khoe miệng nở nụ cười khó coi: “Chú Kuroki, mặc kệ bọn họ. Đừng nên làm khó bọn họ, Thạch Thương Ly vất vả lắm mới thoát khỏi sự khống chế của ông nội, không cần gây thêm phiền toái cho anh ấy nữa có được không?”

Kuroki suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Được, chú đồng ý với cháu. Chỉ cần ngoan ngoãn quay về Nhật Bản với chú, để chú chăm sóc cháu.”

Đậu Đậu gật đầu, không nói gì thêm.

Hôm nay xem ra cô không cần phải ở lại đây nữa. Sống nhiều năm như vậy không nghĩ tới cuối cùng phải rời đi, không nghĩ tới nơi đây sẽ là nơi lưu lại hạnh phúc nhất của cô.

Kuroki ôm cô quay người ngồi vào chiếc xe màu đen bên ven đường, ông đã sớm chuẩn bị xong máy bay riêng. Đưa Đậu Đậu rời khỏi nơi đau thương này, nếu như không phải cô cầu xin, mặc kệ nhà họ Thạch ở Pháp có quyền thế nào, ông đều có thể san bằng.

Nhưng nếu làm tổn thương Thạch Thương Ly cũng sẽ làm tổn thương Đậu Đậu cho nên ông không thể làm gì, điều duy nhất ông có thể làm là đưa cô ấy đi, còn có..... Từ đó về sau không thể để người nhà họ Thạch đến gần cô!

Đậu Đậu tựa sát vào ngực ông nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt chứa đầy đau thương, nước mắt lặng lẽ rơi. Nút trong ngực ông giống như con thú bị thương không ngừng run rẩy, nước mắt thấm đẫm quần áo ông.

Kuroki không nói gì, xoa đầu cô. Ánh mắt đau lòng. Nghiêng đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, trong lòng có chút mất mát, cô gái ngày nào quần lấy cô có khỏe không? Có người yêu hay chưa, có hạnh phúc hay không?

Không có ông cô ấy mới có thể sống tốt.

Thạch Thương Ly rời chỗ ngồi trong phòng ngủ, hơi thở quen thuộc vẫn còn đọng lại nhưng không còn hình ảnh quen thuộc kia. Đồ của cô vẫn còn trên bàn trang điểm, trong tủ vẫn còn treo quần áo, rõ ràng mọi thứ vẫn còn nguyên, trong nháy mắt người đã đi mất. Loại đau đớn này như dao găm đâm từng nhát vào da thịt hấn, vô cùng đau đớn, vô cùng khó vượt qua.

Bên tai vang lên tiếng khóc của tiểu thối, cậu nhóc đáng thương không ngừng khóc, có phải do không có cô bên cạnh mà khóc như vậy không?

Đầu ngón tay Thạch Thương Ly nhanh chóng ấn số điện thoại, không bao lâu đầu dây bên kia truyền đến giọng nói trầm thấp: “Alo.”

“Là tôi.” Thạch Thương Ly lời ít ý nhiều: “Cậu giúp tôi điều tra một chút, Đậu Đậu cùng nó sống có tốt không? Tôi muốn biết cô ấy thế nào?”

Thẩm Nghị sững sốt, mặc dù không biết gì nhưng vẫn gật đầu: “Được.”

Thạch Thương Ly nắm chặt điện thoại, nghiêng đầu nhìn mình trong gương, ánh mắt ảm đạm không có ánh sáng.

Loan Đậu Đậu, em ở cùng nó có hạnh phúc không?

Thẩm Nghị ngửa đầu nhìn về phía âm thanh phát ra phía trước, than thở: “Bởi vì bọn họ sao?”

Kỳ Dạ cuộn người trên ghế salon, đôi tay ôm lấy mình, cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Không phải tôi cố ý tới quấy rầy anh, thật sự gần đây đầu óc tôi hỗn loạn, Bánh bao đậu ở chung với Thạch Lăng còn có thai. Tâm tình anh trai tôi gần như điên loạn, tiểu thối khóc không ngừng không có cách nào dỗ nín.....Tôi thật sự không biết làm gì để giúp bọn họ.”

Thẩm Nghị đứng lên, đi tới ngồi cạnh cậu, bàn tay ấm áp xoa đầu cậu nói: “Em đã làm rất tốt.”

“Thật không?” Kỳ Dạ nghiêng đầu ánh mắt lấp lánh.

Sắc mặt phức tạp chợt lóe lên, một giây tiếp theo, hai tay đè Kỳ Dạ xuống, cúi đầu đến gần gương mặt cậu, hơi thở nóng bỏng phả vào mặt cậu.....

Kỳ Dạ có chút sợ hãi nhìn anh ta, cả lăm: “Anh, anh, anh định làm gì? Tôi chỉ tới.....”

“Nhớ em” Thẩm Nghị nói ra hai chữ khiến cậu ngây ngẩn cả người, sau đó hôn môi cậu.

Kỳ Dạ mở to mắt long lanh nhìn anh ta, đầu óc trống rỗng, sao đột nhiên anh ta lại hôn cậu? Đôi tay giãy giụa muốn đẩy anh ta ra thế nhưng sức lực của anh ta quá lớn!

“Không được.....”

“Nhớ em”

Kỳ Dạ hoài nghi lỗ tai hư rồi, mỗi lần nói chia tay là anh ta, tại sao người luôn ăn cậu cũng là anh ta? Qua trọng nhất là..... cậu cũng không có cốt khí, Tại sao chỉ đơn giản hai chữ cũng khiến cho mặt đỏ tới mang tai, tim đập rộn ràng.....Lúc bị hôn môi cơ thể nóng như lửa đốt....

Thật sự không thích cảm giác như vậy!

“Thẩm Nghị, chưa tới nửa năm” Kỳ Dạ dùng hết sức chỉ có thể đẩy hắn ra một chút, từng chút từng chút hít thở không khí.....

“Nhớ em”

Thẩm Nghị bình tĩnh nhắc lại hai chữ, hai tay run rẩy. Những đề nén trong lòng những ngày qua như cò đại từng ngày từng ngày lớn lên, chỗ nào cũng có. Rõ ràng có thể nhìn thấy nhưng không cách nào gặp. Mỗi lần dừng xe cách biệt thự không xa cũng chỉ muốn nhìn thấy cậu nhưng hai mắt không nghe lời ngoại trừ một cái bóng mơ hồ, không nhìn thấy gì khác.....

Nếu như cậu không xuất hiện ngay trước mắt anh ta còn có cách không chế nhưng cậu xuất hiện anh ta liền không có cách nào không chế tình cảm cùng sự nhớ nhung của mình. Cái loại nhớ nhung khắc cốt ghi tâm.

Những năm tháng này chưa từng có ai khiến anh ta có thể khắc ghi trong lòng, tay chân luống cuống nhưng cậu nhóc trước mắt này lại có thể dễ dàng khiến anh ta tan rã lý trí cùng tỉnh táo.

Anh ta nghĩ lần này anh ta thật sự đã bị lún xuống.

Giọng nói bình tĩnh cùng đầu óc, không biết bao nhiêu lần kiên nhẫn tái diễn:

Nhớ em!

Nhớ em!

Nhớ em!

Nhớ em!

Nhớ em!

Giấc mộng mềm mại bắt đầu! Thẩm Nghị là người vĩnh viễn cậu không bao giờ có thể cự tuyệt, trước mặt anh ta cậu đều bị đánh bại.

Bất luận cơ thể hay trái tim cậu đều bị anh ta thao túng.....Từ đó không còn là của chính mình, giống như vạn kiếp không phục.....Không còn nữa.....

Trên đường về nhà Kỳ Dạ không ngừng nghĩ đến phương thức hoàn hảo đó. Lần đầu tiên cảm nhận cảm giác khi nằm trên ghế salon, cảm giác thật không tệ.....Sau này có thể thử xem! Đi tới cửa, Kỳ Dạ lắc lắc hai tay mình: “Này! Rốt cuộc mày đang suy nghĩ lung tung cái gì! Đây chỉ là một cuộc quan hệ bình thường! Cũng chỉ là hai người bị cấm dục quá lâu, không có cách nào khống chế.....Mày nói lung tung cái gì?”

“A a a a a!” Kỳ Dạ phát điên nắm tóc mình, rốt cuộc Thẩm Nghịch có ý gì? Rốt cuộc có muốn quay lại với cậu hay không?

Không nghĩ tới đáp án, cậu mệt mỏi vô hồn đi vào phòng. Phòng khách đã được người giúp việc dọn dẹp sạch sẽ, Satsuma ngoan ngoãn nằm trên ban công phơi nắng. Ngửa đầu nhìn Thạch Thương Ly trên hành lang, thật nhanh đi tới trước mặt hắn nói: “Anh không sao chứ?”

Sắc mặt Thạch Thương Ly lạnh tanh không có chút tình cảm.

“Tiểu thôi.....”

“Nó không sao.” Thạch Thương Ly cắt lời cậu, giọng trầm thấp hỏi: “Cậu đi tìm Thẩm Nghịch rồi sao?”

Kỳ Dạ sững sờ một chút như đứa con ngoan gật đầu: “Ừ.”

Ánh mắt Thạch Thương Ly thoáng qua một tia phức tạp cùng mâu thuẫn, than thở, không biết nên nói thế nào với cậu. Xoay người đi về phía phòng tiểu thôi lạnh nhạt mở miệng: “Tốt nhất nên có chừng mực với cậu ấy, cậu ấy không thể cho em hạnh phúc.”

Kỳ Dạ ngây ngẩn người nhìn bóng lưng cô đơn của Thạch Thương Ly, không phải Thẩm Nghịch là anh em tốt của anh trai sao? Nếu anh trai không phản đối cậu ở chung với đàn ông thì sao lại phản đối cậu ở chung với Thẩm Nghịch.

Là bởi vì cô gái kia sao?

Đúng vậy! Đến bây giờ vẫn không có tin tức gì của cô gái kia. Thẩm Nghịch cũng không nói với cậu đã giải quyết hay chưa. Giữa bọn họ vẫn còn vương vấn sao?

Thạch Thương Ly ngồi cạnh giường con trai nhìn nó ngủ say, khuôn mặt nhỏ bé, ánh mắt đau thương. Hơi than thở, ngón tay khẽ vuốt khuôn mặt trắng nõn của nó.

“Con trai, mẹ con không quan tâm tới hai người chúng ta rồi.”

“Sao cô ấy có thể nhẫn tâm như vậy? Sinh con ra rồi lại không muốn con? Khiến ba yêu mẹ lại không chịu trách nhiệm?”

“Con trai, chờ con lớn lên một chút rồi đi tìm mẹ được không? Ba không biết có thể tìm mẹ về được không.”

Kỳ Dạ đứng ở cửa nhìn bộ dạng của Thạch Thương Ly không nhịn được than thở trong lòng. Anh trai rất thích Đậu Đậu. Đậu Đậu nói bản thân tự nguyện làm cho anh trai không chịu nổi. Anh trai muốn cướp cô ấy lại từ tay Thạch Lăng sao? Nếu để cho người ngoài biết thì phải làm sao?

Hơn nữa bọn họ đã đăng ký kết hôn.....

Mặc dù anh trai có muốn giành cũng không được!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140

“Mình chỉ sợ anh ta không có cơm ăn cho nên đưa cơm cho anh ta! Không có ý gì khác.....Thật không có!” Kỳ Dạ ôm thức ăn trong tay đứng trước cửa phòng làm việc, miệng lầm bầm tự cảnh cáo mình, không được suy nghĩ nhiều!

“Bản thiếu gia có tấm lòng thiện lương nên đành vậy!”

Không nhịn được tự khen mình, trực tiếp mở cửa, ánh mắt nhìn thấy cảnh tượng trong phòng thì ngây người.....

Hai người kia cũng ngây người, cô gái dính trên người Thẩm Nghịch nở nụ cười chiến thắng, ánh mắt hả hê nhìn Kỳ Dạ, không nói một lời chỉ là đôi tay ôm Thẩm Nghịch chặt hơn. Thẩm Nghịch nhú mày bởi vì khoảng cách xa nên không thấy rõ chỉ thấy mờ ảo một cái bóng, trực giác nói cho anh ta biết là ai.

“Hai người.....” Kỳ Dạ sững sờ nhìn bọn họ một lúc lâu không biết nên nói gì, cúi đầu nhìn đồ ăn trong tay, đi tới đặt trên bàn làm việc, ánh mắt nhìn chằm chằm Thẩm Nghịch không chớp.

“Tôi mua cho anh rất nhiều đồ ăn.....Anh có thể đặt trong tủ lạnh từ từ ăn, không khó lắm anh có thể tự giải quyết.” Kỳ Dạ suy nghĩ một chút vẫn tự mình ôm thức ăn đi đến tủ lạnh để thức ăn vào. Bởi vì Thẩm Nghịch hay thức đêm làm thêm giờ. Nhất định phải chuẩn bị đồ ăn đêm.

Kỳ Dạ đứng trước tủ lạnh, phân loại từng thứ, bề ngoài vẻ mặt bình tĩnh nhưng bàn tay run rẩy.

“Kỳ Dạ.....”

“Tôi với Thẩm Nghịch sẽ kết hôn.” Cô gái mở miệng trước cất ngang lời Thẩm Nghịch. Sắc mặt kiêu ngạo như nữ vương nhìn Kỳ Dạ.

Bùm.....

Lon nước uống trong tay Kỳ Dạ rơi xuống lạch trên sàn nhà dừng ngay cạnh chân Thẩm Nghịch. Cậu ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Nghịch còn có cô gái bên cạnh anh ta, hoài nghi lỗ tai mình có vấn đề!

Nếu không sao lại nghe thấy tin Thẩm Nghịch muốn kết hôn? Không phải anh ta đồng tính sao? Sao có thể kết hôn?

Cô gái ôm cánh tay Thẩm Nghịch, khuôn mặt tươi cười: “Tôi có thai cho nên chúng tôi sẽ kết hôn. Anh nhớ tham gia hôn lễ nhé.”

Mang.....thai.....

Kỳ Dạ nhìn thẳng bụng cô gái, nhìn thế nào cũng không giống mang thai. Nếu như cô có thai chẳng phải biểu lộ cô cùng Thẩm Nghịch.....Tim rút gân đau, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt nhìn về phía Thẩm Nghịch.

Tại sao anh ta không mở miệng nói chuyện?

Cô gái kéo kéo tay anh ta, cười đùa nói: “Thẩm Nghịch, anh nói xem có phải không?”

Ánh mắt u ám của Thẩm Nghịch tràn đầy phức tạp cùng mâu thuẫn, một lúc sau thì biến mất, chỉ gật đầu giọng trầm thấp có chút nặng nề: “Kỳ Dạ, anh sẽ kết hôn với Hàn Tĩnh. Đến lúc đó.....”

“Không thể nào!” Kỳ Dạ đột nhiên đứng lên, không biết là do ngồi quá lâu, hai chân tê dại, cảm thấy chóng mặt. Chân lùi về sau mấy bước, đôi tay tựa vào cửa sổ, ánh mắt nhìn chằm chằm anh ta: “Không phải anh không thích con gái sao, sao lại kết hôn với cô ấy? Anh lừa tôi!”

“Anh không lừa em!” Thẩm Nghịch trả lời quyết đoán.

Kỳ Dạ lắc đầu, không phải như vậy, không thể. Hôm qua bọn họ còn ở đây triền miên, giọng nói kêu gọi kia vẫn còn vang vọng bên tai, chân thật như vậy mà hôm nay anh ta đã muốn kết hôn với người khác?

Thật buồn cười.

Trong không khí dường như vẫn còn mùi hoan ái nhưng giờ phút này như hình ảnh chường mắt? Bọn họ sống vai thân mặt đứng chung một chỗ.

Hàn Tĩnh rất hài lòng khi thấy phản ứng của Kỳ Dạ, khoe miệng khẽ nở nụ cười: “Ai nói đồng tính luyến ái không thể kết hôn? Không thể thích phụ nữ? Chẳng lẽ anh không biết lúc trước Thẩm Nghịch cũng từng có bạn gái, anh ấy là lưỡng tính.”

Kỳ Dạ chỉ nhìn chằm chằm Thẩm Nghịch, Hàn Tĩnh nói gì cậu cũng không nghe thấy. Đôi tay nắm chặt, không rơi một giọt nước mắt nào mặc dù trái tim giống như bị trúng đạn vô cùng đau đớn.

Tinh táo mở miệng, nói rõ ràng chữ một: “Thẩm Nghịch, tôi chỉ nói một lần. Tôi không muốn anh kết hôn với cô ấy, anh có thể đồng ý với tôi không?”

Sắc mặt Thẩm Nghịch kinh ngạc, đôi tay run rẩy, những mâu thuẫn trong lòng kết thành một sợi dây buộc chặt anh ta. Vốn dĩ cuộc sống của anh ta tràn đầy hắc ám mà cậu như ánh mặt trời nếu như có thể để cho cậu chết lòng quay về với ánh mặt trời.....như vậy.....

“Anh không thể đồng ý với em.”

Kỳ Dạ không ngạc nhiên khi anh ta cự tuyệt cậu, khuôn mặt tinh xảo nở nụ cười, đôi tay dùng sức nắm chặt cửa sổ, ánh mắt nhìn anh ta cười. Nhưng tim đang rỉ máu, từng giọt từng giọt chảy ra, xé rách đau đớn.....

“Anh trai chưa nói cho anh biết mẹ tôi chết như thế nào.” Kỳ Dạ cúi đầu lăm bằm, giọng nói cực kỳ thê lương cùng tuyệt vọng: “Năm đó sau khi ba tôi chết, mẹ phát điên sau đó chột tỉnh lại, nghĩ đến ba đã chết, bà như người điên nhảy từ lầu ba xuống, đầu đập xuống đất chảy rất nhiều máu, tôi nhìn bà nhảy xuống, nhìn bà nằm trong vũng máu miệng mỉm cười.....Bởi vì rốt cuộc bà có thể gặp ba.....”

Sắc mặt Thẩm Nghịch đột nhiên thay đổi, giọng nói khàn trướng cùng nghiêm túc: “Kỳ Dạ, em đang đứng ở cửa sổ sao? Nhanh đi tới đây, đến bên cạnh anh.”

Kỳ Dạ giống như không nghe thấy, ngẩng đầu lên, ánh mắt dịu dàng quyến luyến nhìn anh ta, nhẹ giọng nói: “Thật ra thì tôi giống mẹ, đều có máu điên trong người. Thẩm Nghịch, tôi không muốn anh kết hôn, cả đời anh cũng không thể kết hôn.”

Im lặng. Kỳ Dạ xoay người mở cửa sổ, cơ thể nhẹ nhàng nhảy xuống.

“A.....” Hàn Tinh không nhận được đưa tay che miệng, giật mình, quả thật không dám tin tưởng lại có người dám nhảy xuống! Đây là lần bảy!

Thẩm Nghịch không nói một lời, sắc mặt từ từ tái nhợt, càng ngày càng trắng giống như người chết, đôi tay lạnh lẽo. Cả người không thể thở được.....

Ánh sáng trên toàn thể giới đều dập tắt, tòa cao ốc sụp xuống chỉ còn lại tàn tích. Giây phút Kỳ Dạ nhảy xuống tim của anh ta cũng ngừng đập.....

Bên tai như còn vang vọng âm thanh giống như âm thanh dẫn về địa ngục.

Kuroki đứng ở cửa nhìn người trong phòng, kể từ sau khi Loan Đậu Đậu theo ông về Nhật Bản, chưa từng bước ra khỏi phòng một bước cũng không mở miệng nói câu nào. Nếu đưa cô đến bệnh viện kiểm tra thì cô đi, cho cô ăn thì cô ăn, cho cô uống thì cô uống.....cô sẽ nhìn ông nhưng không chịu mở miệng nói câu nào.

Mặc dù mời bác sĩ lúc trước của cô tới cô cũng không nói lời nào. Bác sĩ tâm lý nói cô tự khép mình, đem mình phong kín trong thế giới của chính mình, nầu cứ tiếp tục như vậy sớm muộn gì cô cũng sẽ sinh bệnh, cuối cùng sẽ chuyển thành hành động tự làm tổn thương bản thân.

Nhưng ông không còn cách nào khác. Mặc kệ nói thế nào, làm gì Loan Đậu Đậu cũng không nói gì, không có bất kỳ phản ứng nào với thế giới bên ngoài. Cô tự giam bản thân mình trong căn phòng nhỏ chỉ chứa được một người. Người khác không thể vào, cô cũng không chịu ra.

Cô đang tự hành hạ mình.

Loan Đậu Đậu ngồi bên cửa sổ, đôi tay ôm đầu gối nhìn thời tiết mờ mịt bên ngoài, nháy mắt rồi lại nháy mắt nhưng không còn long lanh như ngày xưa. Cứ im lặng ngày qua ngày nhìn bầu trời như vậy.....

Cô biết chú Kuroki nghĩ rằng cô bị bệnh nhưng chỉ có cô là rõ nhất, căn bản cô không bị bệnh, bệnh lúc nhỏ đã sớm khỏi. Giờ phút này cô chỉ không muốn nói chuyện, không muốn trả lời bất cứ ai. Cô chỉ muốn tĩnh táo suy nghĩ một chút.

Những ngày qua cô luôn suy nghĩ về chuyện lúc trước, nghĩ tiểu thối sẽ ra sao, Kỳ Dạ sẽ ra sao. Thạch Lăng sẽ thế nào duy nhất không nghĩ đến Thạch Thương Ly, không dám cũng không thể nghĩ.

Bởi vì chỉ cần nghĩ một chút xiu cô sẽ đau lòng.

Về phần Thạch Lăng cô hận hán ta nhưng cũng không hận! Thạch Lăng phá hủy mọi thứ giữa cô và Thạch Thương Ly nhưng hận một người quá mệt mỏi. Những năm này trong lòng cô luôn hận một người, điên cuồng hận đã quá mệt mỏi không có cách nào hận người thứ hai!

Có một số việc càng muốn quên lại càng nhớ.

Ví dụ như Thạch Thương Ly.....

Ví dụ như tiểu thối.....

Ví dụ như Kỳ Dạ.....

Cả đời này sợ sẽ không quên được.

“Ngài Kuroki có điện thoại từ trong nước nói rõ nhất định phải đưa cô Loan Đậu Đậu nghe.” Người giúp việc đưa điện thoại tới, giọng nói cung kính.

Kuroki nhìn điện thoại, mặc dù không biết đầu dây bên kia là ai nhưng nếu có thể khiến cho Loan Đậu Đậu mở miệng nói chuyện vậy cũng nên thử một chút. Lấy điện thoại nói: “Cô đi xuống đi.” Xoay người đi vào phòng Loan Đậu Đậu.

“Có người gọi điện thoại tìm cháu.” Kuroki đi vào nói rồi đưa điện thoại đặt cạnh tai cô, Loan Đậu Đậu cũng không né tránh.....

“Đậu Đậu.....Kỳ Dạ.....Kỳ Dạ sắp chết.....”

Một câu nói đơn giản hoàn toàn khiến sắc mặt Loan Đậu Đậu trắng bệch, đầu dây bên kia không nói thêm gì chỉ truyền đến âm thanh nghẹn ngào không thể nhận ra nhưng từng nhịp hô hấp của đối phương cô đều có thể nghe thấy rõ ràng. Sóng lưng cứng đờ, ánh mắt trống rỗng.....

Kuroki kinh ngạc nhìn phản ứng của cô cũng không hiểu rốt cuộc thế nào. Rốt cuộc là điện thoại của ai lại có thể khiến cho cô có phản ứng như vậy?

Một giây tiếp theo Đậu Đậu đứng dậy nhấc chân muốn chạy ra khỏi phòng lúc gần đến cửa lại bị Kuroki bắt được bả vai. Quay đầu nhìn Kuroki với ánh mắt kinh ngạc chỉ nghe ông nói: “Cháu muốn làm gì?”

“Về nước! Cháu muốn về nước! Lập tức về nước!” Loan Đậu Đậu trả lời dứt khoát, thái độ vô cùng kiên định.

Kuroki nhủ mày trầm giọng nói: “Cháu vừa mới quay lại không thể quay về! Đậu Đậu mặc kệ xảy ra chuyện gì đều không liên quan đến cháu. Bọn họ làm cháu tổn thương còn chưa đủ sao?”

“Cháu muốn quay về, chú Kuroki cháu nhất định phải quay về!” Ánh mắt Loan Đậu Đậu tràn đầy hi vọng. Mặc dù không nói đã xảy ra chuyện gì nhưng khiến cho Thẩm Nghịch khóc thành như vậy nhất định là chuyện rất nghiêm trọng.

Kỳ Dạ sắp chết.....

Kỳ Dạ sắp chết, Thẩm Nghịch cũng sẽ không sống nổi.....

Cho nên cô phải quay về! Nhất định phải ở bên cạnh Thẩm Nghịch.....

Kuroki nhìn cô một lúc lâu, đối với thái độ kiên định của cô chỉ có thể bất đắc dĩ nói: “Được rồi. Chú về cùng cháu, đây là sự nhượng bộ lớn nhất của chú.”

Ánh mắt Loan Đậu Đậu cảm động: “Cảm ơn.”

Mặc kệ cô muốn làm gì chú Kuroki đều dung túng cùng bảo vệ cô.

Thẩm Nghịch vẫn đứng trước phòng phẫu thuật nước mắt vẫn không ngừng rơi, sắc mặt nhếch nhác. Chợt nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp, khuôn mặt bọ đám một cái.

Đôi tay Thạch Thương Ly túm chặt cổ áo anh ta: “Thẩm Nghịch, cậu đã đồng ý với tôi thế nào? Nó là em trai tôi!”

“Buông anh ấy ra! Là em trai anh muốn nhảy liên quan gì đến Thẩm Nghịch?” Hàn Tĩnh đi lên muốn ngăn cản Thạch Thương Ly.....

“Cô cút ngay!” Thạch Thương Ly muốn hất tay thì Thẩm Nghịch lại bắt được tay hắn, trầm giọng nói: “Cô ấy mang thai con tôi.”

Trong nháy mắt Thạch Thương Ly ngây ngẩn cả người, ánh mắt phiêu đảng, hồi lâu không nói một câu. Cuối cùng cũng chỉ có thể buông tay, ánh mắt lo lắng nhìn ánh đèn hắt ra từ phòng phẫu thuật, nhủ mày. Gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, đầu tiên là Đậu Đậu, bây giờ là Kỳ Dạ.....

“Thẩm Nghịch, anh không sao chứ?” Hàn Tĩnh lo lắng nhìn máu tụ trên gò má anh ta, đưa tay muốn vuốt ve thì lại bị Thẩm Nghịch tránh né.

“Hành Tĩnh, em về trước đi.”

“Không, em muốn ở đây cùng anh. Bảo bối muốn ở bên cạnh ba.” Hàn Tĩnh quật cường trả lời.

“Hàn Tĩnh.” Giọng Thẩm Nghịch lạnh lùng.

Hàn Tĩnh cắn môi không phục nhìn anh ta lại nhìn Thạch Thương Ly, cuối cùng chỉ có thể về trước.

Dù sao chỉ cần đứa bé trong bụng cô ta bình an ra đời. Đời này Thẩm Nghịch cũng sẽ không thể né tránh cô ta. Cô ta muốn dây dưa cả đời với anh ta, tuyệt đối không buông tay.

Hai người đàn ông cũng không nói chuyện, ánh mắt đều nhìn về một phía, sắc mặt nặng nề, đối với bọn họ người ở bên trong đều có vai trò rất quan trọng!

Chợt một y tá đi ra vội vàng nhìn bọn họ: “Tình huống bây giờ của bệnh nhân rất nguy hiểm, phải tiến hành hai cuộc phẫu thuật cùng một lúc cần người nhà ký tên.”

“Tôi là anh trai cậu ấy.” Thạch Thương Ly trầm giọng nói: “Xin mọi người hãy cứu cậu ấy!”

Y tá gật đầu: “Được.” Quay đầu nhìn Thẩm Nghịch: “Anh có phải là anh Thẩm không? Tạm thời bệnh nhân hơi tỉnh, cậu ấy muốn gặp anh nếu không sẽ không chịu tiến hành phẫu thuật.”

Thẩm Nghịch ngẩn người, không nghĩ tới cậu ấy lại muốn gặp mình. Lập tức gật đầu: “Được, tôi đi cùng cô.”

“Mẹ Kỳ Dạ chính là vì yêu điên cuồng mà chết, tôi không muốn cậu ấy đi theo con đường của mẹ cậu ấy.”

Thẩm Nghịch cứng đờ sống lưng, hiểu lời hắn nói: “Tôi tuyệt đối sẽ không để cậu ấy đi con đường kia.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đói Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141

“Kỳ Dạ.....” Thẩm Nghị đứng trước bàn mổ, bàn tay run rẩy nắm tay cậu lo lắng cùng sợ hãi. Nếu như giờ phút này có thể nhìn thấy thì thật tốt, có thể biết cậu bị thương nghiêm trọng thế nào nhưng anh ta không nhìn thấy chỉ có thể cảm nhận qua bàn tay, hình như có chất lỏng dính tay, cánh mũi đều là mùi máu tanh.

Kỳ Dạ chậm rãi mở mắt, nhìn đáng sợ của anh ta, khóe miệng hơi mở muốn nói chuyện lại nói không nên lời, tay bị anh ta nắm chặt nhưng một chút hơi sức cũng không có. Chỉ có thể thấy cả người máu đầm đìa nhìn thấy mà ghê.

Giờ phút này cậu cảm thấy may mắn vì Thẩm Nghị không nhìn thấy, không thấy vẻ nhếch nhác lúc này của cậu.

Thẩm Nghị nghiêng người, bàn tay dính máu vuốt ve khuôn mặt cậu, giọng khàn khàn hỏi: “Em muốn nói gì?”

“Em biết rõ.....Biết.....Anh thật sự không muốn kết hôn với cô ấy.....Cho nên không cần phải kết hôn! Xem như không thể ở chung một chỗ.....Xem như anh không yêu em.....Cũng không sao.....Chỉ cần.....Anh không cần phải.....Ép buộc mình.....Thẩm Nghị, anh quá mệt mỏi rồi.”

Chỉ mấy câu ngắn gọn nhưng Kỳ Dạ nói vô cùng khó khăn, vì nói không ra hơi nên chỉ có một mình Thẩm Nghị nghe hiểu.

Đôi tay Thẩm Nghị vuốt mặt cậu, trước mắt mờ mịt, nước mắt trong suốt rớt xuống gò má Kỳ Dạ.....

Cậu ấy vì anh ta.....

Kỳ Dạ vì muốn anh ta không kết hôn mà nhảy lầu.....

Cậu ấy vẫn luôn là người hiểu anh ta!

Cậu ấy vẫn luôn có thể nhìn thấu anh ta chỉ là anh ta không muốn thừa nhận mà thôi!

“Đừng khóc.....Em sẽ không chết.....” Hơi thở Kỳ Dạ yếu ớt, cánh tay nặng nề muốn nâng lên nhưng mới đưa lên được một chút xú lại rơi xuống.

Y tá đứng bên cạnh la hoảng lên: “Không tốt, bệnh nhân bắt đầu ho ra máu.....”

Mùi máu tươi tràn đầy không khí, mọi người đều bận rộn, Thẩm Nghị muốn nắm tay cậu lại bị y tá đưa ra ngoài phòng phẫu thuật.

Đen tối, lạnh lẽo, trầm mặc đan vào nhau.

Thẩm Nghị đứng trước cửa phòng phẫu thuật, tư thế giống như muốn bảo vệ Kỳ Dạ không nhúc nhích. Đôi lông mi thon dài nhẹ run, sắc mặt ngày càng nặng nề. Sự chờ đợi lâu dài như vậy giống như không có cuối cùng, không có kết thúc.....

Khá dài đủ để giết chết một người.

“Tại sao cậu ấy lại.....ngu như vậy?” Thẩm Nghị cau mày, tâm tình không yên.

Thạch Thương Ly đi tới vỗ vỗ vai anh ta, thấy đáng sợ của Thẩm Nghị hôm nay hẳn còn có thể nói gì? Có lẽ ai cũng sai, chỉ là tạo hóa trêu người còn có Kỳ Dạ quá cực đoan.

“Đáng sợ Kỳ Dạ rất giống mẹ nhất là lúc cười cực kỳ đẹp. Lúc nhỏ nó đã thích quấn lấy tôi, tôi không dám hung dữ với nó, cũng không trêu đùa cùng nó. Nó nói trong nhà họ Thạch chỉ có hai chúng tôi là anh em thân nhất cho nên nhất định phải chăm sóc lẫn nhau. Thật ra tôi biết rõ nó cảm thấy nó và mẹ nợ tôi.”

Giọng nói Thạch Thương Ly tràn đầy cảm xúc, ngẩng đầu nhìn ánh đèn trong phòng cấp cứu nói: “Nó luôn là một đứa trẻ cố chấp.”

Thẩm Nghị nắm được vai hẳn như có được điểm tựa, lúc cúi đầu mái tóc che khuất đôi mắt tình mịch, sắc mặt phức tạp. Thì thầm nói: “Cậu ấy là vì tôi, cậu ấy biết tôi mệt mỏi.....Cậu ấy biết tôi không muốn kết hôn.....Cậu ấy biết hết. Cậu ấy không muốn tôi ép buộc bản thân.....Cho nên dùng tính mạng của mình để đánh cuộc.....”

Đôi tay che kín mặt, ngón tay thon dài cắm sâu vào mái tóc, nước mắt rơi xuống sàn nhà lạnh băng, từng giọt từng giọt như đóa hoa nở rộ trong nước.

"Cho nên.....Không cần phụ tâm ý của nó.”

Thạch Thương Ly ngẩng đầu nhìn ánh đèn phòng phẫu thuật, đôi mắt khô khốc, hợp với con tim đau đớn.

Loan Đậu Đậu cùng Kuroki vội vã rời đi sau khi hạ cánh, tình huống của Kỳ Dạ Kuroki đã cho người điều tra rõ ràng. Đi về hướng bệnh viện Mã Bát Đình, dưới sự hướng dẫn của y tá đi thẳng tới phòng phẫu thuật. Xa xa liền nhìn thấy bóng hai người đứng trước cửa.

Không khỏi sững sốt, chỉ là Kỳ Dạ gặp chuyện không may, Thạch Thương Ly xuất hiện ở đây cũng là chuyện bình thường.

Bước chân nhẹ nhàng đi tới trước mặt Thẩm Nghịch, đôi tay ôm lấy anh ta, nhẹ giọng nói: “Thẩm Nghịch, tôi về rồi.”

Thạch Thương Ly kinh ngạc nhìn Loan Đậu Đậu ôm Thẩm Nghịch, hoàn toàn không nghĩ tới cô sẽ xuất hiện. Hơn nữa.....Mấy ngày nay không có một chút tin tức nào, cô đã đi đâu? Chẳng lẽ không ở cùng Thạch Lăng sao? Nghiêng đầu nhìn về phía cuối hành lang, bóng dáng xa lạ mà quen thuộc đến sững sốt, sao Đậu Đậu lại ở cùng ông ta!

Kuroki!!!

Đôi tay Thẩm Nghịch ôm chặt cơ thể mảnh mai của Đậu Đậu, gối đầu vào vai cô, khàn giọng nói: “Bác sĩ nói cậu ấy vẫn chưa vượt qua cơn nguy kịch. Lâu vậy, cô biết không? Cậu ấy nhảy từ lầu bảy xuống, lúc đó may mắn có một chiếc xe tải đi qua, cậu ấy ngã trên xe hàng, nếu không sẽ.....”

Đôi tay Loan Đậu Đậu nhẹ nhàng vỗ lưng anh ta, cảm thấy anh ta rất sợ, bình tĩnh nói: “Không sao, không sao. Cậu ấy sẽ không sao cũng sẽ không trách anh! Thẩm Nghịch, Kỳ Dạ sẽ không bỏ chúng ta, cậu ấy không bỏ được.”

“Là tôi dồn cậu ấy đến ngõ cụt.....Tôi không nghĩ tới.” Cậu ấy sẽ ngu ngốc như vậy!

Qua cửa sổ thủy tinh Loan Đậu Đậu thấy Kỳ Dạ nằm trên giường bệnh người cảm đầy ống cùng bình dưỡng khí, sắc mặt tái nhợt. Thật không nghĩ tới Kỳ Dạ như ánh mặt trời rực rỡ lại có thể sẽ đen kịt như vậy.....

Điên cuồng đến đáng sợ.

“Thẩm Nghịch, mặc kệ xảy ra chuyện gì tôi đều sẽ ở bên cạnh anh.” Loan Đậu Đậu nắm bàn tay run rẩy của anh ta truyền hơi ấm cho anh ta. Lúc cô trong phòng cấp cứu anh ta bất chấp tất cả để cứu cô cùng đứa bé, hôm nay đổi lại cô ở bên cạnh bảo vệ Thẩm Nghịch!

Mặc dù mất đi người yêu sâu đậm nhất nhưng bọn họ vẫn còn có người phải bảo vệ!

Phản tình cảm này không liên quan đến ái tình, không liên quan thân tình, không liên quan hữu tình chỉ muốn bảo vệ một người!

Bởi vì có cô nên cảm xúc của Thẩm Nghịch bình tĩnh hơn nhiều, nghiêng đầu nhìn cửa sổ thủy tinh giống như có thể thấy Kỳ Dạ ở bên trong. Dùng hết sức nắm bàn tay cô, nghe tiếng chân Thạch Thương Ly từ từ biến mất, nhẹ giọng nói: “Cô cùng ông ta về sao?”

Loan Đậu Đậu liếc nhìn Kuroki ở cuối hành lang, thu hồi ánh mắt gắt đầu: “Ừ! Những ngày qua là chú Kuroki chăm sóc tôi.”

“Cô và Thạch Lăng.....”

“Không sao!” Loan Đậu Đậu nhanh chóng cắt lời anh ta, giọng bình thường: “Bây giờ tôi không muốn gì chỉ muốn anh cùng Kỳ Dạ có thể bình an vô sự, tôi nghe chú Kuroki nói Hàn Tĩnh.....mang thai đứa bé của anh.”

Thẩm Nghịch cúi đầu, sắc mặt tràn đầy áy náy cùng bất đắc dĩ, khóe miệng khẽ tự cười giễu: “Nhìn Kuroki có thể biết ông ấy đã điều tra rõ ràng quá khứ của tôi, cô đều biết hết rồi.”

“Thật xin lỗi tôi chỉ muốn quan tâm anh cùng Kỳ Dạ.”

“Đứa ngốc, nói lung tung gì!” Thẩm Nghịch ngẩng đầu vuốt vuốt mái tóc của cô, ánh mắt phức tạp, khóe miệng khẽ nở nụ cười khó coi: “Anh trai Hàn Tĩnh là bạn tình dục của tôi, cậu ấy đối với tôi rất chân thành, đáng tiếc.....Tôi không thích cậu ấy! Nhưng khi cậu ấy lấp đầy khoảng trống trong lòng, kéo tôi từ bóng tối ra ánh sáng, vì tôi mà làm rất nhiều việc nhưng tôi vẫn không thích cậu ấy. Ngày đó khi lái xe chúng tôi cãi nhau, tôi lạc tay lái gây tai nạn, cậu ấy dùng cơ thể bảo vệ tôi. Lúc cậu ấy chết, đôi mắt tôi cũng không còn nhìn thấy ánh sáng.....”

“Cho nên anh tiếp quản công ty của anh ta và chăm sóc em gái anh ta.”

“Tôi biết Hàn Tĩnh thích tôi. Nhưng cô biết tôi không thích phụ nữ, tôi chỉ xem cô ấy như em gái. Nhưng chiều cô ấy hư, rất hay tùy hứng. Tôi vẫn luôn tránh né, hi vọng cô ấy có thể hiểu. Đáng tiếc cho tới bây giờ cô ấy vẫn không hiểu, hơn nữa cô ấy biết tôi ở chung với Kỳ Dạ còn tệ hơn. Tôi không muốn cô ấy làm tổn thương Kỳ Dạ nên tách ra. Tôi không nghĩ tới chính là cô ấy to gan bỏ thuốc kích thích tôi, đem đó lên.....”

“Cô ấy mang thai con anh nhưng lòng anh không bỏ được Kỳ Dạ!” Loan Đậu Đậu than thở, nếu như không phải Thẩm Nghịch cảm thấy có lỗi với anh trai cô ấy có lẽ trong lòng sẽ không dễ tha thứ cho hành động của Hàn Tĩnh.

Ngón tay thon dài của Thẩm Nghịch sờ lên cánh cửa thủy tinh giống như xuyên qua cánh cửa thủy tinh có thể chạm đến mặt của cậu. “Tôi thật sự không nghĩ tới, cậu ấy sẽ vì tôi.....” Ngay cả bản thân cũng không cần!

“Tôi cảm thấy giống như ông trời đang đùa giỡn chúng ta. Sau này anh định thế nào?” Loan Đậu Đậu hỏi. Kỳ Dạ không sao như vậy Thẩm Nghịch vẫn kết hôn với Hàn Tĩnh sao?

Thẩm Nghịch khẽ cười: “Trước khi phẫu thuật cậu ấy đã đồng ý với tôi sẽ không chết, tôi đồng ý với cậu ấy cả đời sẽ không kết hôn.”

Loan Đậu Đậu gật đầu! Đó cũng là chuyện tốt, về sau sợ rằng con đường của Thẩm Nghịch và Kỳ Dạ sẽ càng khó đi hơn vì sự hiện diện của Hàn Tĩnh

cùng đưa bé.

Lúc rời khỏi bệnh viện trời đã tối, cả thành phố mở đèn rực rỡ nhưng không có chiếc đèn nào thuộc về cô. Bỗng nhiên có người nắm tay cô, quay đầu lại dưới ánh đèn đường có thể thấy khuôn mặt lạnh lùng của hắn, sau đó liền nghe thấy giọng nói chỉ xuất hiện trong mơ: “Bảo bối.....”

Khàn khàn có mấy phần mê ly.

Loan Đậu Đậu muốn thoát khỏi tay hắn nhưng không được, nhúu mày: “Anh muốn làm gì?”

“Em và Kuroki có quan hệ thế nào?” Thạch Thương Ly gia tăng sức nắm tay cô, bàn tay mạnh mẽ như vậy, rốt cuộc mấy ngày nay đã xảy ra những chuyện gì, tại sao có thể gây như vậy?

Không phải cô ấy ở chung với Thạch Lăng sao? Sao lại xuất hiện cùng Kuroki?

“Liên quan gì đến anh?” Loan Đậu Đậu đèn nén rung động trong lòng, hắn hỏi như vậy là vẫn còn quan tâm cô sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mờ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142

Hắn không hận cô sao? Không phải hắn nói vĩnh viễn không muốn thấy cô sao?

Thạch Thương Ly cầm tay cô kéo cô ôm vào ngực, cúi đầu ánh mắt tĩnh mịch nhìn chăm chăm cô, giọng nói lạnh lẽo: “Em là mẹ của con trai anh, sao có thể không liên quan đến anh?”

“Nhưng anh nói.....”

“Buông cô ấy ra.” Giọng nói lạnh lẽo cắt đứt lời nói của Loan Đậu Đậu, quay đầu lại thấy Kuroki đang đi tới, khuôn mặt khắc nghiệt, hơi thở uy nghiêm cùng đầy sát khí.

Đậu Đậu lập tức biết trong lòng Kuroki đang suy nghĩ gì lập tức dùng sức giãy giụa trong ngực hắn, cầm tay ông nói: “Cháu mệt rồi chúng ta về khách sạn thôi.”

“Bảo bối.....” Thạch Thương Ly đi lên muốn nắm tay Loan Đậu Đậu lại bị Kuroki ngăn lại, ánh mắt sắc bén nhìn Thạch Thương Ly, mím môi nói: “Không được đến gần cô ấy nữa!”

Loan Đậu Đậu cúi đầu không dám nhìn ánh mắt Thạch Thương Ly, chỉ nắm quần áo Kuroki, giọng nói cầu xin: “Chúng ta về khách sạn có được không?”

Kuroki buông tay ôm Đậu Đậu xoay người đi, giọng nói lạnh lẽo mà cứng rắn của ông vang vọng trong gió truyền đến tai Thạch Thương Ly: “Người nhà họ Thạch tốt nhất nên tránh xa cô ấy.”

Một trận gió thổi qua, ánh đèn mờ không che được đôi mắt tĩnh mịch mà sắc bén của hắn nhìn chăm chăm bóng hai người biến mất trong đêm. Chân mày nhúu lại không giấu được kinh ngạc, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Không phải Đậu Đậu gả cho Thạch Lăng rồi sao? Không phải cô mang thai con của hắn ta sao, sao lại ở chung với Kuroki? Hơn nữa có thể thấy quan hệ của hai người rất tốt.....

Hắn nhất định phải tìm hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Lúc Đậu Đậu vào cửa khách sạn thì chợt dừng bước, quay đầu nhìn Kuroki nghiêm túc nói: “Chú Kuroki, đừng quên chú đã đồng ý rồi. Nếu chú làm bọn họ bị thương, đời này cháu sẽ không tha thứ cho chú.”

Ánh mắt Kuroki chợt xẹt qua một tia chần chừ, bàn tay捏o mũi cô, khẽ nói: “Cháu rất yêu Thạch Thương Ly sao?”

Loan Đậu Đậu méo miệng: “Chú không hiểu nên chú cũng không hiểu tình yêu của Từ Từ dành cho chú.”

Khuôn mặt Kuroki khẽ biến hóa, từ sau khi cô ấy rời khỏi không ai dám nhắc chuyện của cô ấy trước mặt ông. Đậu Đậu là người đầu tiên cũng là người duy nhất dám nói.

“Nếu như chú không có cảm giác với cô ấy sao lại để cô ấy ở bên cạnh mình mười năm, cho cô ấy kỳ vọng cuối cùng lại để cô ấy rời đi trong tuyệt

vọng? Không phải chú nói với mọi người là chú vì tình hình lúc đó mà phải hối hận. Chú Kuroki, thật ra thì chú trốn tránh trái tim của mình, trong tình yêu chú là kẻ yếu thế.”

Loan Đậu Đậu tròn đôi mắt vô tội như không có chuyện gì trực tiếp đụng chạm vào vết thương của ông, lời nói trần trụi không có một chút uyển chuyển nào.

“Nhóc con biết cái gì?” Kuroki dời đi ánh mắt nhìn chân mình, sắc mặt trở nên nặng nề.

“Cháu không hiểu nhưng tiếc thay cho Từ Từ! Dù sao cũng là phũ nữ, tuổi xuân có bao nhiêu? Không oán không hối hận rồi khỏi chú thì sao? Sợ rằng cô ấy không thể yêu ai nữa. Muốn ôm cuộc tình đầy tiếc nuối rồi khỏi cõi đời này. Nhưng chú vĩnh viễn không biết!”

Kuroki liếc mắt kinh ngạc nhìn cô hỏi: “Cháu có ý gì?”

Loan Đậu Đậu vô tội nhún vai: “Không có ý gì.” Xoay người đẩy cửa ra không nhận được hít sâu hỏi: “Chú Kuroki, Đào Yêu Yêu thật sự tốt như vậy sao? Những năm này chú không quên được sao?”

Bùm.....

Cánh cửa đóng sầm, cô chưa bao giờ gặp cô gái tên Đào Yêu Yêu nhưng cô đã gặp Từ Từ. Một cô gái thật đáng yêu, rất đẹp không hiểu tại sao chú Kuroki lại không chấp nhận cô, tại sao lại làm cô tổn thương chứ không cho mình và cô ấy một cơ hội để có được hạnh phúc.

Đào Yêu Yêu thật sự tốt như vậy sao? Những năm này ông không thể quên được sao?

Đào Yêu Yêu thật sự tốt như vậy sao? Những năm này ông không thể quên được sao?

Đào Yêu Yêu thật sự tốt như vậy sao? Những năm này ông không thể quên được sao?

Kuroki đứng trước cửa khoe miệng không nhận được khế nở nụ cười khổ sở, không ngừng lắc đầu tự giễu. Thật ra thì ông đã sớm không biết là bản thân yêu ai, cô gái mà ông khắc cốt ghi tâm còn có cô gái ngày ngày nhớ thương Đào Yêu Yêu hoặc là.....

Từ Từ một cô gái luôn ở bên cạnh ông không rời đi.....

Mặc kệ là ai tất cả đều đã kết thúc. Ông phải cô đơn đến già với hai bàn tay trắng, không phải sao?

Cửa bị đá tung, Thạch Lăng ngẩng đầu thấy Thạch Thương Ly đột nhiên xuất hiện không khỏi kinh ngạc.....Không nghĩ tới hán còn chủ động tới tìm hán ta.

Thạch Thương Ly sai bước đi đến trước mặt hán ta, đôi mắt sắc bén nhìn hán ta, giọng nói lạnh lẽo: “Nói cho tôi biết, rốt cuộc là có chuyện gì? Không phải cô ấy ở cùng cậu sao? Sao lại ở chung với Kuroki?”

Kuroki?

Thạch Lăng khế kinh ngạc, cái tên này không xa lạ. Sau khi Đậu Đậu đi, hán ta đã cho người điều tra người đàn ông bí ẩn đó biết được ông ta là một người nổi tiếng ở Nhật Bản, về phần tại sao Đậu Đậu quen ông ta hán ta làm thế nào cũng không điều tra được.

“Tôi làm sao biết? Những việc này không liên quan đến tôi!” Lạnh lùng nói.

“Không liên quan?”

Những chữ này khiến thần kinh Thạch Thương Ly căng thẳng, một giây tiếp theo một cú đấm hung hăng đập vào mặt hán ta, gầm nhẹ: “Cậu cưới cô ấy lại nói hai người không có quan hệ sao? Thạch Lăng, rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

Thạch Lăng khế nở nụ cười, giọng nói yêu nghiệt, đôi mắt cười nhạo, đứng dậy lau máu bầm trên khoe miệng. Trả lời hán: “Tôi muốn làm gì anh còn không rõ sao? Tôi nói rồi chỉ cần là những thứ anh muốn tôi đều sẽ cướp lấy. Anh cho rằng tôi thật lòng yêu người phụ nữ ngu ngốc đó sao? Nếu không phải vì muốn cướp cô ấy khỏi tay anh thì ngay cả liếc mắt tôi cũng cảm thấy dơ bẩn hai mắt của mình.”

“Khốn kiếp!” Thạch Thương Ly nghe không nổi nữa, trán nổi gân xanh, vung một quyền hung hăng nện vào mặt hán ta: “Cậu điên rồi. Tôi giết chết cậu!”

“Anh dám không?” Thạch Lăng nhìn hán, khoe miệng khế nở nụ cười: “Giết chết tôi rồi anh vĩnh viễn không chiếm được cô ấy! Dù sao cô ấy cũng đã là người phụ nữ của tôi, xem như anh không để ý nhưng cũng không có cách nào phá được rào cản trong lòng cô ấy. Khi hai người gần gũi sẽ nhớ đến cơ thể cô ấy nhiệt tình dưới cơ thể tôi.....”

“Câm miệng!” Thạch Thương Ly quát lớn lại vung một quyền đấm vào mặt hán ta.

“Ha ha.....” Thạch Lăng không nhận được nở nụ cười lạnh, đứng lên, ra về không sao nhìn hán “Thì sao? Có phải anh rất hận tôi? Thạch Thương Ly, cả đời này tôi sẽ không bao giờ ly hôn với cô ấy, sẽ không để hai người ở chung. Vĩnh viễn ở giữa hai người để hai người đau đến nỗi không muốn sống nữa.”

“Cậu.....”

Thạch Thương Ly vừa định đắm thì có giọng nói truyền đến từ cánh cửa: “Buông anh ấy ra!”

Hai người đàn ông đồng thời quay đầu lại thấy Loan Đậu Đậu đứng ở cửa, sắc mặt đột nhiên thay đổi, nhất là Thạch Lãng, vội vàng mở miệng: “Đậu xanh nhỏ, em hãy nghe anh nói.....”

“Còn muốn nói gì?” Loan Đậu Đậu đi tới, mặt không thay đổi, ánh mắt trống rỗng nhìn hấn ta.

“Em hãy nghe anh nói, nghe anh giải thích.....”

“Tôi biết rồi.” Đậu Đậu cắt lời hấn, khóe miệng mím lại: “Thạch Lãng tôi sẽ không ly hôn, cũng sẽ không ở chung với Thạch Thương Ly. Như vậy có phải anh an tâm rồi không, sẽ không làm loạn nữa.”

“Bảo bối.” Sắc mặt Thạch Thương Ly phức tạp, ánh mắt đau lòng nhìn cô, Loan Đậu Đậu trước kia không như thế! Cô cười như ánh mặt trời rực rỡ, bộ dáng khi khóc rất đáng thương chứ không phải bộ dáng nửa sống nửa chết như thế này.

Loan Đậu Đậu ngẩng đầu, đáy mắt không có cảm xúc gì, khóe miệng khẽ nở nụ cười nhạt, muốn cho hấn không cần lo lắng cho cô: “Tôi sẽ tự chăm sóc tốt bản thân, anh cũng nên tự chăm sóc tốt cho bản thân cùng tiểu thối.”

Thạch Thương Ly đi lên nắm tay cô, ánh mắt chăm chú nhìn cô, giọng chắc chắn: “Em không yêu cậu ấy, một chút cũng không, đi với anh!”

“Buông cô ấy ra!” Thạch Lãng đi lên nắm tay Thạch Thương Ly, đôi mắt lạnh lùng: “Cô ấy là vợ tôi, anh không có tư cách đụng vào cô ấy!”

“Tôi không có tư cách đụng cô ấy thì cậu càng không có tư cách!” Thạch Thương Ly buông Đậu Đậu ra, đôi tay nắm cổ áo Thạch Lãng, tại sao hấn lại tin tưởng giao Đậu Đậu cho hấn ta chăm sóc, nếu như không như vậy sẽ không xảy ra chuyện gì!

“Tôi nói.....Đủ rồi.” Đậu Đậu mở miệng nói nhưng căn bản hai người không nghe thấy lời cô nói.

Lúc này Thạch Lãng không im lặng nữa mà hoàn toàn phòng thủ. Thạch Thương Ly đắm hấn ta mấy cái đầu đánh trả lại! Phòng làm việc rất nhanh trở thành một đồng đồ nát.....

Đậu Đậu đứng một bên nhìn hai người đánh nhau không cách nào ngăn cản. Thạch Lãng thuận tay nắm cái ghế bên cạnh muốn đập Thạch Thương Ly thì cô kinh hãi: “Cẩn thận.....”

Không nghĩ ngợi gì trực tiếp chạy lên ôm Thạch Thương Ly, khắp lưng đều đau, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng cảm giác như xương muốn nứt ra, đôi tay nắm chặt quần áo Thạch Thương Ly, bảo vệ cơ thể hấn!

Lúc này hai người đàn ông ngậy ngấn cả người nhìn Đậu Đậu thật lâu không phản ứng kịp. Thạch Lãng cúi đầu nhìn hai tay mình lại nhìn Đậu Đậu đau đến nổi sắc mặt trắng bệch, cái ghế dưới chân tan tành.

Sắc mặt Thạch Thương Ly kinh ngạc, ánh mắt nhìn chăm chăm người con gái bảo vệ mình, tứ chi cứng ngắc cảm giác tim bị đâm đau đớn.

Cô ấy yêu hấn nếu không sẽ không liều mạng chạy tới như vậy.

Người mà cô ấy quan tâm là hấn!

“Tại sao?” Giọng Đậu Đậu run rẩy, ánh mắt phức tạp nhìn bọn họ “Rõ ràng trong cơ thể cùng chảy chung một dòng máu, rõ ràng là người thân duy nhất trên đời sao cứ phải làm tổn thương nhau?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 143: Chương một trăm bốn mươi ba

Thạch Thương Ly cùng Thạch Lãng nhìn nhau im lặng không trả lời được. Có lẽ đây chính là ý trời, trời sinh bọn họ đã là đối thủ chứ không phải là anh em.

Loan Đậu Đậu đẩy tay Thạch Thương Ly ra, đứng bằng sức của mình cũng cự tuyệt sự động vào của Thạch Lãng, ánh mắt xẹt qua một tia sợ hãi. Nhìn

sắc mặt bọn họ âm trầm như tờ giấy, sau lưng đau như lửa đốt, trán toát đầy mồ hôi. Ngửa đầu nhìn Thạch Thương Ly, khắc chế cảm xúc nhớ nhung tràn đầy trong lòng, yếu ớt nói: “Anh quay về chăm sóc Kỳ Dạ đi tôi còn chuyện muốn nói với anh ta.”

“Bảo bối.....” Thạch Thương Ly nhìn Thạch Lăng, ánh mắt không yên tâm.

Mặc kệ cô yêu ai, mặc kệ cô là vợ ai hẳn cũng không nhẫn tâm nhìn cô đau khổ như vậy, nếu như không ai có thể chăm sóc cô vậy thì để hẳn làm đi!

Hắn nhất định phải cho cô hạnh phúc, phải cho cô nụ cười.

“Anh ta là chồng tôi, chúng tôi có chuyện muốn nói. Phiền anh về cho.” Loan Đậu Đậu quay đầu, tỏ thái độ lạnh lùng muốn anh ta rời đi.

Thạch Thương Ly nghe thấy hai chữ “chồng tôi” sắc mặt lập tức trầm xuống, đưa tay nắm cổ tay cô, giọng nói nghiêm túc: “Loan Đậu Đậu, mặc kệ xảy ra chuyện gì anh đều sẽ không buông tha em.” Dừng một chút, ánh mắt lạnh lùng nhìn Thạch Lăng tiếp tục nói: “Nếu như người khác không thể cho em hạnh phúc vậy.....Anh sẽ cho em hạnh phúc!”

Loan Đậu Đậu cúi đầu, đôi mi khẽ run, không dám lên tiếng, sợ chỉ cần lên tiếng nước mắt sẽ rơi xuống. Chỉ đưa tay nắm tay Thạch Lăng, giờ phút này không thể có sai sót gì trước mặt Thạch Thương Ly, không thể để hắn còn hi vọng với cô.....

Không có hi vọng sẽ không có tuyệt vọng.

Thạch Thương Ly buông tay cô ra, xoay người rời khỏi phòng.

Sau khi nghe thấy tiếng đóng cửa Loan Đậu Đậu thật nhanh buông tay Thạch Lăng giống như tránh ôn dịch.

Thạch Lăng nở nụ cười chua chát bị ai hỏi cô: “Loan Đậu Đậu, mặc dù em không yêu anh cũng không cần xem anh là ôn dịch như vậy. Tránh không kịp.....”

Loan Đậu Đậu hít mũi cố ngăn nước mắt. Ngẩng đầu nhìn hắn ta hờ hững nhìn hắn ta mở miệng: “Anh hiểu lầm rồi, đối với tôi mà nói anh cũng chỉ là một người xa lạ mà thôi.”

Người xa lạ!

Người xa lạ!

Người xa lạ!

Ba chữ nặng nề đánh vào trái tim hắn ta thật là đau thương, đau đến tê tâm liệt phế. Bị chính người mình yêu nhất coi là người xa lạ.....

“Đậu xanh nhỏ, tại sao? Tại sao chúng ta không thể đến với nhau? Anh nhất định có thể cho em hạnh phúc! Nếu em không muốn sinh con cho anh thì anh cũng sẽ không ép em, em không muốn anh đụng vào em thì anh cũng sẽ không đụng vào em, chỉ cần chúng ta quay lại như ngày xưa, có được hay không? Nhất định anh sẽ nói xin chào với em, cho em hạnh phúc để cho em ngày ngày đều được vui vẻ có được không?”

Sâu thẳm trong lòng Thạch Lăng tràn đầy mong đợi, sắc mặt khản trương nhìn cô, đây là hi vọng cuối cùng của hắn ta chẳng lẽ cô không muốn sao?

Nếu như là lúc trước nghe thấy những điều này cô sẽ cảm thấy áy náy cùng cảm động nhưng hôm nay chỉ có thể im lặng. Khóe miệng chỉ nở nụ cười lác đác một cái.

“Thạch Lăng, chúng ta không thể quay lại được.”

Thạch Lăng ngẩn người, cả người cứng ngắc, thậm chí tứ chi đều không thể cử động. Mím môi không thể nói ra một chữ.

Thạch Lăng, chúng ta không thể quay lại được!

Hắn ta đã sớm biết vĩnh viễn không thể quay lại. Từ sau khi cô không bao giờ gọi “Bọ Hung” thì hắn ta đã biết bọn họ vĩnh viễn không thể quay lại.

“Anh khiến tôi vĩnh viễn không thể ở cùng anh ấy mà tôi vĩnh viễn không có cách nào yêu anh. Thạch Lăng, tình yêu không thể miễn cưỡng. Tôi ngu ngốc nhưng không có nghĩa tôi không hiểu cái gì là tình cảm, yêu một người chính là hi vọng người đó hạnh phúc, bình an như vậy là mình vui rồi. Những năm này anh cạnh tranh cùng Thạch Thương Ly bởi vì anh quá cô đơn, anh sợ bị quên lãng, anh cần chứng minh sự tồn tại của chính mình. Anh thật lòng yêu tôi hay chỉ muốn chứng minh tình cảm của bản thân là thật? Đáng tiếc, tôi không có cách nào yêu anh! Vĩnh viễn không thể!”

“Không phải như thế.....Không phải như thế!” Thạch Lăng lắc đầu, đi lên nắm tay cô, kích động quát: “Anh thật lòng yêu em, phải làm sao em mới tin anh? Em là người duy nhất có được tình cảm chân thành của anh, người mà anh muốn bảo vệ! Vì em anh có thể làm bất cứ chuyện gì chỉ cần em tin tưởng anh!”

Hắn ta dùng sức rất lớn khiến cô đau, ngẩng đầu lên ánh mắt không sợ hãi đến trước mặt hắn, giọng nói vô cùng kiên định: “Bất luận anh làm gì tôi đều không tin tưởng! Vĩnh viễn sẽ không tin tưởng!”

“Em.....” Thạch Lăng khổ sở nhìn cô, đôi mắt căng thẳng, một giây tiếp theo cúi đầu hung hăng hôn môi cô, thô bạo muốn cạy hàm răng cô.....

Loan Đậu Đậu không giãy giụa cũng không còn hơi sức giãy giụa, mặc kệ hấn ta muốn làm gì thì làm, không cử động bởi vì bụ hôn vừa hấn không cho cô có bất kỳ cảm giác gì.....

Một chút cảm giác cũng không có!

Thạch Lăng buông cô ra, không nhìn được nở nụ cười, cười lớn tiếng khiến tiếng cười không ngừng vang trong phòng, bị thương mà bàng hoàng, đôi môi đỏ thẫm bị ai: “Thì ra em yêu Thạch Thương Ly như vậy.....”

Trái tim Loan Đậu Đậu đau xót, cô không muốn nhìn bộ dáng Thạch Lăng lúc này, ánh mắt khô khốc nói: “Hôm nay tôi tới chỉ muốn nói cho anh biết, mặc kệ anh ghét Kỳ Dạ như thế nào nhưng cậu ấy vẫn là em trai anh nên hãy đến thăm cậu ấy một chút!”

Thạch Lăng chỉ cười, cười so với khóc còn khó coi hơn.....

Loan Đậu Đậu không nói gì nữa, tay trái ôm chặt chỗ đau trên vai. Xoay người lao đảo rời khỏi công ty.....Buổi tối xe cô tắt nấp, trên vỉa hè người đi bộ đi lại tắt nấp, ánh hoàng hôn chiếu lên người hấn tạo một vầng sáng quan hấn. Sợi tóc che ngang tầm mắt lại không giấu được sự lo lắng, im lặng nhìn chăm chăm cô.....

Loan Đậu Đậu chỉ cảm thấy tim đau nhói muốn cho hấn một nụ cười an ủi nhưng không thể. Giọng nói căng thẳng không nói được gì. Chỉ đứng như vậy, bộ dáng nhếch nhác đứng nhìn hấn.....

Đã từng quen nhau.....

Nhưng hôm nay.....

Không nhìn thấy nhau thì không sao nhưng nhìn thấy rồi càng khó quên hơn.....

Sau khi Thạch Thương Ly rời khỏi công ty vẫn không yên lòng đứng ở cửa đợi. Lòng tràn đầy lo lắng, lo lắng sau lưng cô, lo lắng Thạch Lăng sẽ làm gì cô, càng lo lắng hơn nếu cô không đi ra hoặc đi ra cùng Thạch Lăng.

Không biết qua bao lâu Thạch Thương Ly đi tới trước mặt cô, đôi tay nhẹ nhàng ôm cô, động tác nhẹ nhàng như không có gì chỉ sợ sẽ làm cô vỡ vụn. Cúi đầu nhìn cô, bàn tay nhẹ nhàng lưu luyến vuốt khuôn mặt cô, giọng nói nghẹn ngào: “Bảo bối, có phải rất đau không?”

Chỉ một câu nói nhẹ nhàng lại khiến cho Loan Đậu Đậu rơi nước mắt. Cô biết hấn hỏi đau ở đây không phải là lưng đau mà là cái bạt tai mà hấn đánh vào mặt cô.....

Nước mắt thuần khiết rơi trên khuôn mặt trắng nõn, khóc không thành tiếng: “Đau.....Rất đau.” Trong lòng thật sự rất đau!

“Thật xin lỗi! Bảo bối.....Thật xin lỗi!” Thạch Thương Ly ôm cô. Hận bản thân lúc ấy sao có thể ra tay như thế, mặc dù tức giận nhưng hấn cũng không nên đánh cô!

Loan Đậu Đậu không giãy giụa, không nói gì chỉ để hấn ôm, khóc lớn trong ngực hấn, đem toàn bộ những tâm tình đè nén trong mấy ngày qua phát ra ngoài, nếu không bộc phát cô sợ sẽ không chịu được.....

Thạch Thương Ly ôm chặt cô, tim cũng đau. Giọng nói khàn khàn tràn đầy đau lòng: “Là anh không tốt, sau này sẽ không như thế nữa. Bảo bối, anh không quan tâm gì hết. Em nhất định phải quay lại cạnh anh, phải để anh chăm sóc em!”

Loan Đậu Đậu hít mũi, đôi tay cật lực đẩy hấn ra, hai mắt đầy nước mắt, lắc đầu tỏ ý không cần.

Thạch Thương Ly không sợ cô cự tuyệt, đôi tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô. Cứng đầu vào trán cô, ôn tồn: “Để anh đưa em đến bệnh viện kiểm tra được không? Cái này không được cự tuyệt anh.”

Loan Đậu Đậu vẫn chảy nước mắt, cắn môi nhìn hấn một lúc, cuối cùng không đành lòng cự tuyệt, không muốn nhìn thấy hấn thất vọng gật đầu.

Sắc mặt Thạch Thương Ly lúc này mới tốt hơn một chút, vòng tay ôm bà vai cô đỡ cô lên xe đưa cô tới bệnh viện.

Cách đó không xa một bóng người thủy chung đứng im tại chỗ, lẳng lặng nhìn cô núp trong ngực hấn khóc, nhìn hấn lau khô nước mắt cô, nhìn bọn họ tay trong tay rời đi.....Hấn ta chưa từng để ý trong trò chơi tình yêu này thì ra không có chỗ cho hấn ta.

Mặc dù trên giấy tờ hấn ta là chồng cô nhưng cô thủy chung không dành tình yêu cho hấn ta.....

Hấn ta cướp được cô thì sao chứ? Cô tình nguyện bỏ đứa bé mà không cần hỏi hấn ta. Thì ra yêu một người không nhất thiết người đó sẽ yêu mình, mặc dù mình yêu nhiều hơn, đậm sâu hơn, khóc lóc cầu xin thế nào, đau khổ thế nào cũng vô ích.....

Cuối cùng cô ấy vẫn không yêu!

Thạch Lăng ngửa đầu nhìn bầu trời đầy sao, nước mắt chực rơi liền biến mất.....

Bác sĩ kiểm tra cho Loan Đậu Đậu, không có tổn thương về xương chỉ cần nghỉ ngơi cùng bồi thuốc là không sao. Lúc này Thạch Thương Ly mới yên lòng, cô ấy không có việc gì là không sao. Hần để cô đi thăm Thẩm Nghịch cùng Kỳ Dạ còn bản thân thì đi ra ngoài mua đồ ăn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mỏ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 144: Chương một trăm bốn mươi bốn

Kỳ Dạ đã được chuyển vào phòng VIP nhưng vẫn còn hôn mê, bác sĩ nói phải đợi một thời gian bệnh nhân mới tỉnh, hơn nữa sau khi bệnh nhân tỉnh mới biết có di chứng gì hay không.

Loan Đậu Đậu ngồi cạnh Thẩm Nghịch, nắm tay anh ta, giọng khàn khàn: “Đừng lo lắng hai ngày sau Kỳ Dạ sẽ tỉnh lại.”

Thẩm Nghịch nhíu mày, chậm rãi nghiêng đầu, giọng khẳng định: “Cô khóc.....”

Loan Đậu Đậu cười cười: “Rõ ràng mù đừng khôn khéo như vậy.”

Thẩm Nghịch không tức giận vì lời cô nói, trên thế giới này chỉ có hai người gọi hắn mù khiến hắn không tức giận, một là Kỳ Dạ hai là Đậu Đậu.

“Rõ ràng yêu hắn sao lại không ở cùng hắn?”

“Trên đời này không phải cứ yêu là có thể! Thẩm Nghịch, tôi cảm thấy trò chơi tình yêu này quá gầy vò, anh, tôi, Thạch Thương Ly, Thạch Lăng thậm chí Kỳ Dạ không ai được vui. Ngược lại bị nó hại chết.....”

Loan Đậu Đậu thở dài không nhịn được ngửa đầu nhìn trời.

“Nhưng chúng ta vẫn vui vẻ chấp nhận chịu đựng!” Thẩm Nghịch nắm chặt tay Kỳ Dạ chỉ cần Kỳ Dạ tỉnh lại hắn sẽ đồng ý mọi thứ! Cái gì cũng được!

“Đúng!” Loan Đậu Đậu gật đầu: “Chúng ta vẫn vui vẻ chịu đựng!”

“Thẩm Nghịch tôi đột nhiên nhớ tới một câu nói!”

“Hả?”

“Chân ái có thể dễ dàng bị quên lãng đó chính là là sự thay đổi lớn trong tình yêu là sao thủy chiều mạng!” Loan Đậu Đậu nở nụ cười khổ. Thật kỳ quái rõ ràng cô không phải là người van vờ sao lại biến thành một người van vờ như vậy.

“Chân ái có thể dễ dàng bị quên lãng đó chính là là sự thay đổi lớn trong tình yêu là sao thủy chiều mạng!” Thẩm Nghịch suy nghĩ không nhịn được khề thờ dài: “Cần gì chứ?”

Loan Đậu Đậu thở dài, khoe miệng khề cười: “Yên tâm đi! Không yêu thì sẽ không chết.....”

Sắc mặt Thẩm Nghịch phức tạp, im lặng không nói nói những lời muốn nói. Đây là sự lựa chọn của Đậu Đậu, anh ta chỉ có thể tôn trọng chứ không thể làm gì khác.

Thạch Thương Ly quay lại với nhiều đồ ăn, Đậu Đậu chỉ ăn một chút. Thạch Thương Ly nhíu mày, đưa đồ ăn đến trước mặt cô, dụ dỗ: “Ăn thêm một chút nữa đi.”

“Không cần.” Loan Đậu Đậu từ chối, cô thật sự ăn không nổi. Kể từ sau sự kiện kia, cô không ăn được gì. Lúc này cô không cần nỗ lực giảm cân như trước cơ thể vẫn cứ gầy!

Rốt cuộc thì cô đã hiểu tại sao nữ chính trong truyện đều luôn gầy thì ra là luôn bị ngược.....

Thạch Thương Ly không muốn buông tha nhưng Thẩm Nghịch lại mở miệng: “Cô ấy ăn không vào đừng miễn cưỡng cô ấy.”

Đành phải thôi!

Loan Đậu Đậu ngồi cạnh giường, phát hiện dưới mông hình như có đồ vật gì đó còn chưa kịp đứng lên liền nghe thấy tiếng rên: “Bánh bao đậu, tay của tôi bị cô đè gãy rồi.”

Loan Đậu Đậu tối sầm mặt. Cô nặng tới mức có thể khiến cậu gãy xương sao?

Quay đầu lại thấy Kỳ Dạ mở mắt lập tức phản ứng kịp: “Kỳ Dạ, cậu tỉnh rồi sao!”

“Nếu cô không đứng dậy tôi sẽ lại ngất đi!” Sắc mặt Kỳ Dạ tái nhợt, mặc dù đã tỉnh nhưng cơ thể vẫn còn yếu.

Loan Đậu Đậu lập tức nhảy dựng lên.

Thẩm Nghịch cùng Thạch Thương Ly nghe thấy bọn họ nói chuyện lập tức đi tới bên giường, Thạch Thương Ly nắm bả vai Kỳ Dạ, quan tâm nói: “Cảm thấy thế nào? Anh gọi bác sĩ đến khám cho cậu.”

“Được.” Kỳ Dạ đồng ý. Ánh mắt nhìn về phía Đậu Đậu cùng Thẩm Nghịch.

Sắc mặt Thẩm Nghịch bình tĩnh nhưng trong lòng lại mừng rỡ như điên, trái tim thấp thỏm lo âu cuối cùng cũng có thể yên tâm. Bàn tay kích động run rẩy muốn giờ lên chạm vào cậu nhưng lại thôi.

Kỳ Dạ nở nụ cười: “Anh Thẩm, anh cũng đến thăm tôi sao! Cảm ơn anh đã quan tâm!”

Trong nháy mắt sắc mặt Loan Đậu Đậu cùng Thẩm Nghịch trầm xuống. Bàn tay Thẩm Nghịch càng nắm chặt gra giường, giọng nói lạnh lùng: “Em kêu anh là gì?”

Cậu ấy đang cấu kinh với anh ta sao?

Kỳ Dạ mở to mắt mờ mịt hỏi: “Anh là bạn của anh trai tôi, tôi không gọi anh là anh Thẩm thì gọi là gì? Nếu như anh không ngại.....”

“Kỳ Dạ.” Thẩm Nghịch lạnh lùng cắt ngang lời anh ta, bàn tay lục lọi trên giường một lúc lâu mới nắm được tay cậu ấy nhủ mày nói: “Thật xin lỗi là anh không tốt. Xin em đừng cấu kinh với anh như vậy được không?”

“Đúng vậy!” Loan Đậu Đậu đứng một bên gật đầu: “Em đừng khiến Thẩm Nghịch lo lắng? Cậu đừng nói như vậy khiến anh ấy đau lòng.”

Sắc mặt Kỳ Dạ càng thêm mờ mịt, đôi mắt to tràn đầy nước: “Rốt cuộc hai người đang nói gì? Sao tôi cảm thấy là lạ? Còn anh nữa, sao lại nắm tay tôi? Hai người đàn ông nắm tay nhau thật kỳ quái.”

Sắc mặt Thẩm Nghịch biến hóa liên tục trong một giây, trong lúc nhất thời không biết là cậu ấy giả bộ hay là thật.....Không nhớ rõ.

Bởi vì mắt anh ta nhìn không rõ nên không cách nào xác định. Nhưng Đậu Đậu cũng thấy, Kỳ Dạ tuyệt đối không phải đang nói dối. Nắm lấy tay còn lại của cậu hỏi: “Cậu biết tôi là ai không? Biết mình thế nào? Biết người cậu yêu là ai không?”

“Cô là Bánh bao đậu, là vợ anh trai tôi! Không phải là mẹ của tiểu thối sao? Tôi là Kỳ Dạ. Người tôi yêu sao?.....Tôi yêu đương lúc nào? Sao tôi lại không biết? Làm ơn, tôi vẫn còn độc thân, mặc dù có rất nhiều cô gái thích tôi nhưng tôi vẫn còn độc thân.”

Ánh mắt Loan Đậu Đậu đầy nghi ngờ nhưng sắc mặt Thẩm Nghịch càng ngày càng tái nhợt, bàn tay nắm tay cậu càng chặt hơn, khiến Kỳ Dạ đau muốn khóc.....

“Anh làm cậu ấy đau!” Đậu Đậu đẩy tay Thẩm Nghịch ra, cúi đầu nói nhỏ vào tai anh ta: “anh bình tĩnh một chút, tôi hỏi lại một chút.”

Ánh mắt Thẩm Nghịch tối sầm, không nhìn thấy gì, không nhìn thấy Kỳ Dạ, không biết chuyện gì xảy ra. Khung hoảng như vậy, lo lắng tràn đầy, giờ phút này chỉ có Đậu Đậu mới có thể giúp anh ta.

Đậu Đậu vỗ vỗ vai anh ta ý bảo anh ta yên tâm. Quay đầu nhìn Kỳ Dạ, khuôn mặt nghi ngờ: “Cậu không nhớ được quan hệ của cậu và Thẩm Nghịch thế nào sao? Cậu không nhớ bản thân xảy ra chuyện gì mà đến bệnh viện sao?”

“Không phải anh ta là bạn của anh trai tôi sao?” Kỳ Dạ nhìn trần nhà nghĩ một lát lắc đầu: “Tôi không nhớ! Tại sao tôi lại đến bệnh viện? Vì tai nạn xe cộ sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đói Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 145: Chương một trăm bốn mươi lăm

Thạch Thương Ly cùng bác sĩ đi vào, nói bọn họ ra ngoài cho bác sĩ kiểm tra cho Kỳ Dạ.

Sắc mặt Thẩm Nghịch vẫn trắng bệch như tờ giấy, bàn tay nắm chặt tay Loan Đậu Đậu, hết sức khắc chế sợ hãi trong lòng, nếu như có thể, anh ta nguyện ý để cậu ấy làm loạn, nói giỡn với anh ta.....

Loan Đậu Đậu biết trong lòng anh ta đang nghĩ gì, dùng sức nắm chặt tay anh ta muốn cho anh ta ấm áp cùng lực chống đỡ!

Thẩm Nghịch đã đủ đau khổ rồi chỉ hy vọng trời cao không tàn nhẫn đối với anh ta như vậy!

Mất không nhìn thấy, vai đeo bóng tối, cô đơn lâu như vậy rồi cuộc cũng có Kỳ Dạ yêu anh ta, thượng đế không có quyền tước đoạt tình yêu của bọn họ!

Thạch Thương Ly quay đầu nhìn bọn họ nghi ngờ, sao sắc mặt bọn họ lại kỳ quái như vậy!

Bác sĩ quay lại nói với bọn họ: “Không có vấn đề gì chỉ là cơ thể tương đối yếu, về sau cần tĩnh dưỡng nhiều hơn. Ít nhất là một năm, không được ngã bệnh nếu không sẽ ảnh hưởng đến cơ thể. Bởi vì những vết thương này tạo thành thương tổn rất lớn cho nên cơ thể rất yếu cần chăm sóc tốt!”

“Cảm ơn bác sĩ.” Thạch Thương Ly khách khí gật đầu.

Loan Đậu Đậu buông tay Thẩm Nghịch, đi theo bác sĩ ra ngoài lập tức ngăn bác sĩ lại giọng lo lắng: “Thật sự cậu ấy không sao chứ? Tại sao cậu ấy lại không nhớ chuyện gì đã xảy ra? Cậu ấy không quên bản thân mình là ai cũng có thể nhận ra chúng tôi nhưng không nhớ được bản thân xảy ra chuyện gì còn có những chuyện cậu ấy hoàn toàn không nhớ rõ!”

Ánh mắt bác sĩ tò mò: “Có chuyện như vậy sao? Hôm nay cơ thể cậu ấy còn rất yếu, không nên làm quá nhiều kiểm tra. Ngày mai tôi sẽ cho kiểm tra kỹ hơn, đến lúc đó mới biết có chuyện gì xảy ra.”

“Cảm ơn bác sĩ.” Đậu Đậu xoay người nhìn bác sĩ cùng y tá rời đi, quay đầu thấy Thẩm Nghịch tựa vào cửa, sắc mặt cô đơn, khuôn mặt không giấu được mệt mỏi cùng tiều tụy.

Loan Đậu Đậu đi lên phía trước, đưa tay ôm lấy anh ta, nhẹ nhàng nói: “Không sao, cậu ấy vẫn còn sống, còn sống thì còn hy vọng.....”

Thẩm Nghịch không lên tiếng. Đúng vậy! Còn sống thì còn hy vọng.....

Thẩm Nghịch cùng Loan Đậu Đậu ngồi trong phòng làm việc của bác sĩ, sắc mặt nặng nề như đang đợi tòa tuyên án.

Bác sĩ nhìn bọn họ sau đó thở dài, trầm mặc hồi lâu mở miệng: “Tôi đã tiến hành kiểm tra cho cậu ấy, trên căn bản cơ thể không có vấn đề gì lớn. Cậu ấy không nhớ rõ một số chuyện có thể là do vấn đề tinh thần.”

“Tinh thần?” Loan Đậu Đậu nhíu mày.

Bác sĩ gật đầu giải thích: “Một số ít bệnh nhân bị đã kích đến một mức độ nào đó, theo bản năng sẽ trốn tránh những chuyện khiến bản thân cùng người khác không vui, về y học đây gọi là lựa chọn mất trí nhớ. Triệu chứng như vậy rất ít xuất hiện hơn nữa cơ hội phục hồi như cũ rất mong manh, phải xem tình huống cá nhân chứ không có cách nào chữa trị cho cậu ấy!”

“Lựa chọn mất trí nhớ?” Đậu Đậu nhắc lại, nghĩ tới bản thân đã từng như vậy thì ta đều phát sinh từ sinh hoạt thường ngày!

Kỳ Dạ lại chọn quên Thẩm Nghịch!

Không đúng, nghiêm túc mà nói, cậu ấy chỉ lựa chọn quên chuyện tình cảm của bản thân cùng Thẩm Nghịch cùng những chuyện không vui! Ít nhất cậu ấy không quên Thẩm Nghịch.....

Thẩm Nghịch vẫn trầm mặc không nói, sắc mặt cô đơn đau thương..... Cho đến lúc rời khỏi phòng làm việc của bác sĩ mới mở miệng: “Có phải có khả năng cả đời này cậu ấy muốn quên chuyện của bản thân?”

“Đúng vậy.” Bác sĩ biết mất anh ta có vấn đề, không chần chừ trả lời anh ta.

“Cảm ơn.” Thẩm Nghịch nặng nề nói.

Xoay người cùng Đậu Đậu rời khỏi phòng làm việc, hành lang trống rỗng chỉ có tiếng bước chân hai người. Thẩm Nghịch khẽ nở nụ cười tự giễu: “Đậu Đậu đây chính là quả báo của tôi!”

Đậu Đậu dừng bước ngửa đầu nhìn anh ta nghiêm túc nói: “Anh đừng nói như vậy! Ít nhất Kỳ Dạ chưa hoàn toàn quên anh! Cậu ấy chỉ quên những chuyện không vui! Nếu cậu ấy còn là Kỳ Dạ tôi tin tưởng cậu ấy vẫn sẽ yêu anh!”

Thẩm Nghịch lập tức lắc đầu, buông tay Loan Đậu Đậu sắc mặt cô đơn lầm bầm: “Không cần, không cần yêu tôi nữa. Cậu ấy vì tôi mà chảy quá nhiều nước mắt, không cần để cậu ấy chảy nước mắt vì tôi nữa!”

“Thảm Nghịch!” Đậu Đậu không nhịn được to giọng: “Anh thương cậu ấy, cậu ấy yêu anh! Giữa hai người chỉ có một chút chướng ngại, anh dễ dàng buông tha như vậy sao?”

“Vậy cô cùng Thạch Thương Ly, cô dễ dàng buông tha như vậy sao!” Thảm Nghịch không chút nào yếu thế phản bác lại.

Đậu Đậu khàn giọng cười cười: “Trong lòng không muốn! Được rồi, tôi mặc kệ hai người.”

Bỏ lại Thảm Nghịch sai bước đi về phía thang máy! Thang máy vừa mở ra liền đi vào, mặc kệ Thảm Nghịch đứng một mình. Đứng trong thang máy không ngừng ấn số, ngón tay run rẩy cuối cùng vô lực ngồi dưới đất.

Không đến một phút lập tức đứng lên, phản hận đập ánh đèn huỳnh quang trong thang máy, một lần lại một lần đập giống như chân mình không đau!

Leng keng.....

Thang máy dừng ở tầng nào đó, cửa mở, người đứng ở cửa nhìn Loan Đậu Đậu điên cuồng đập tường, sắc mặt sùng sốt, đi lên ôm cơ thể cô, nhỏ giọng quát: “Loan Đậu Đậu, cháu đang làm gì?”

“Đập thang máy! Không nhìn thấy sao! Đáng chết.....Ghét.....Cháu hận chết!” Loan Đậu Đậu cắn răng nghiến lợi, đang muốn đá lại bị ông ngăn lại, đôi tay nắm chặt tay cô, lạnh giọng quát: “Loan Đậu Đậu, cháu không còn bé không cần làm những việc tự làm bản thân tổn thương!”

“Chú quản cháu! Cháu không muốn chú quản cháu.....Chú buông cháu ra.....Buông cháu ra!” Loan Đậu Đậu giãy giụa nhưng không cách nào thoát ra được.

“Cháu đừng làm loạn!”

Loan Đậu Đậu thờ hờn hển, rốt cuộc tỉnh táo, cả người ướt đầm mồ hôi, không giãy giụa nữa, thờ hờn hển nói: “Được, cháu không làm loạn nữa. Buông cháu ra!”

Nghe cô nói như vậy lúc này ông mới buông tay. Bàn tay xoa đầu cô quan tâm hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì? Cần chú giúp sao?”

Loan Đậu Đậu ngửa đầu lập tức nói: “Chú thật sự muốn giúp cháu?”

“Ừ!”

“Chuyện gì cũng được?”

“Ừ!”

“Được! Vậy chú cho người đi giết ông Thạch, bắt Hàn Tinh nhốt vào ngục, vĩnh viễn không thả Ra. Khiến những người đáng ghét kia biến mất hết, cháu không muốn thấy bọn họ.....”

Loan Đậu Đậu theo ý thức nói, hàm răng kéo kẹt vang lên.

Kuroki uy nghiêm nhìn cô không lên tiếng, chỉ im lặng nhìn cô.

Loan Đậu Đậu khoanh tay trước ngực, khéo miệng khề nở nụ cười lạnh: “Thế nào? Chú không làm được sao? Không phải vừa rồi chú nói muốn giúp cháu sao? Chuyện gì cũng được! Sao bây giờ không làm?”

“Khụ khụ.....” Kuroki chỉ ho nhẹ hai tiếng, tránh ánh mắt cô không nói lời nào.

“Ho cái gì! Cháu biết chú chỉ xem cháu như một đứa trẻ!” Loan Đậu Đậu khó chịu nói, xoay người không biết cửa thang máy mở ra từ lúc nào, hơn nữa Thạch Lăng đứng cùng một ông lão, còn có mấy người bảo vệ nhưng ông lão đứng ở giữa sắc mặt tái xanh giống như có thể bộc phát bất cứ lúc nào.....

Loan Đậu Đậu thấy ông lão trương mắt nhìn chằm chằm mình cực kỳ khó chịu, giọng nói không sợ hãi, quát: “Nhìn cái gì? Chưa từng thấy ai thuê người giết người già, giết phụ nữ mang thai sao?”

Có thể nói khuôn mặt ông lão càng ngày càng khó coi.....

Thạch Thương Ly khề nở nụ cười mà như không cười.

“Cô chính là Loan Đậu Đậu!” Ông lão lạnh lùng mở miệng, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm cô, hận không thể ăn tươi nuốt sống cô.

“Đừng thì sao? Mặc kệ gì tôi ông! Ông cho rằng ông đem theo mấy người mặc áo đen thì tôi sợ ông sao! Lúc còn nhỏ tôi thấy những người mặc áo đen so với ông còn nhiều hơn! Trùng cái gì mà trùng? Đừng tưởng rằng ông lớn tuổi thì có thể trùng mắt với người khác! Tôi không muốn giết ông! Sắc mặt ông như thế là sao?”

Không biết sao Loan Đậu Đậu lại phát hỏa như vậy, bộc phát như núi lửa phun trào, cô chưa từng bộc phát như vậy!

Kuroki đứng cạnh cô không nhìn được bụm miệng cười, Loan Đậu Đậu khó chịu quay đầu trừng ông: “Cười cái gì chứ! Không thấy cháu đang bị trừng sao! Chú mù rồi sao còn đứng đó nhìn? Đồ lừa đảo! Cả ngày lẫn đêm đều lừa gạt cháu.....Đừng tưởng cháu không biết chú đã sớm rửa tay gác kiếm. Lừa cháu giống như lừa một đứa bé ba tuổi.....”

Ông lão thật sự không thể nhìn được nữa mở miệng: “Tôi chính là ông lão chết tiệt mà cô muốn giết!”

“Tôi cùng người nhà nói chuyện, ông câm miệng. Không biết cắt ngang cuộc nói chuyện của người khác là bất lịch sự sao, ông cho rằng ông là ông lão thì tôi.....” Loan Đậu Đậu chột ngáy ngăn cả người, đợi chút..... “Ông vừa nói gì?”

Lỗi tại cô có vấn đề gì sao?

“Tôi chính là người mà cô muốn giết!” Ông Thạch cắn răng nghiêng lợi nói.

“Hả. Thì ra là ông.....” Loan Đậu Đậu trả lời như không có chuyện gì xảy ra, một giây tiếp theo nhanh chóng trốn sau lưng Kuroki, nắm chặt quần áo ông, thê lương kêu lên: “Chú Kuroki cứu mạng.”

Kuroki khẽ nở nụ cười sâu hơn, thật là hết cách với cô. Không phải vừa rồi mới nổi giận sao, nói chuyện như súng máy, bộ dạng không sợ trời không sợ đất, sao bây giờ lại biến thành con rùa rúc đầu như vậy.

Ông Thạch khẽ khinh miệt, hừ lạnh một tiếng: “Quả nhiên là không có người dạy!”

“Ông nội!” Thạch Thương Ly nhú mày: “Không cho phép ông nói Loan Đậu Đậu như vậy.”

Kuroki khẽ nở nụ cười lạnh, quay đầu ôm Loan Đậu Đậu trước ngực, giọng nói dịu dàng: “Nếu như không muốn công ty ông thành lập bị hủy trong chớp lát thì tốt nhất ông nên thu hồi lời vừa nói! Đậu Đậu nhà tôi không già không xấu như ông, ngay cả rách giầy cho con bé cũng không xứng.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 146: Chương một trăm bốn mươi sáu

Ánh mắt trầm xuống, lạnh lẽo kinh người!

Sắc mặt ông Thạch cực kỳ tức giận, vừa mới chuẩn bị nói chuyện, Thạch Thương Ly mở miệng trước: “Nếu Kỳ Dạ không sao, mời ông quay về Pháp. Cháu sẽ chăm sóc tốt Kỳ Dạ.”

Loan Đậu Đậu lóe lên một tia cảm động, Thạch Thương Ly đang giúp cô nói chuyện sao! Còn nữa, chú Kuroki, miệng chú thật độc ác!

“Cậu chăm sóc? Cậu chăm sóc nó thành như vậy sao? Xem như cậu không muốn nhận công ty, đủ lông đủ cánh rồi, cậu cũng không nên đem rắc rối đến cho em trai mình!”

Giọng nói ông Thạch tràn đầy tức giận, ông thật sự thất vọng đối với Thạch Thương Ly, không cách nào khống chế cần gì phải khác chế.

Thạch Thương Ly cũng không tức giận những lời ông nói, khẽ môi chỉ khẽ nở nụ cười lạnh: “Cháu biết rõ đó là em trai cháu, đáng tiếc ông không biết ba của chúng cháu là con ruột của ông!”

“Cậu.....” Sắc mặt ông Thạch lập tức thay đổi, phần hận trọn mắt nhìn Loan Đậu Đậu đi vào thang máy.

Kuroki buông Loan Đậu Đậu ra nhưng ánh mắt lạnh lùng bức người vẫn nhìn Thạch Thương Ly chằm chằm, trong lòng suy nghĩ xem có nên giết chết ông lão ngăn cản Loan Đậu Đậu này hay không! Dù sao ông ta còn có thể giết chết con ruột của mình thì đối với người khác cũng có thể làm.

Loan Đậu Đậu thấy thang máy khép lại, lập tức nắm lấy quần áo ông, hưng phấn hỏi: “Cháu không biết miệng chú cũng độc ác như vậy? Ông ấy bị chú làm sắc chết rồi.”

Kuroki khẽ nở nụ cười cung chiêu, bàn tay xoa đầu cô: “Có thể là do ảnh hưởng của Đào Yêu Yêu.”

Đào Yêu Yêu..... Vẫn là người mà ông yêu sao?

Loan Đậu Đậu vẫn còn trầm tư liền bị Thạch Thương Ly ôm vào ngực. Ánh mắt lạnh lẽo của Thạch Thương Ly đi lên nhìn Kuroki: “Chúng ta lại gặp mặt.”

Kuroki thu lại tâm tình, giọng nói cũng lạnh lùng: “Lại gặp mặt.”

“Tôi rất vui vì có thể hợp tác cùng chú của bảo bối.” Câu nói của Thạch Thương Ly khiến sắc mặt Kuroki biến đổi, cười lạnh: “Hợp tác với cậu là một điều rất vui!”

Nếu không phải do Đậu Đậu cầu xin, ông không bao giờ hợp tác cùng Thạch Thương Ly. Không có nguyên nhân gì chỉ là khó chịu mà thôi.....

“Chú Kuroki.....” Loan Đậu Đậu tối sầm mặt nhìn chằm chằm ôn.....

Kuroki bắt đắc dĩ nhún vai, đưa tay nhéo mặt cô: “Muốn ăn cơm không? Hay là quay về phòng bệnh với hân?”

“Hả.....Cùng nhau ăn cơm đi!” Loan Đậu Đậu nghiêm nhiên lựa chọn về đầu, dù sao bây giờ ở chung với Thạch Thương Ly cô không làm được.

“Bảo bối.....” Thạch Thương Ly trầm giọng, bày tỏ bất mãn của mình.

Loan Đậu Đậu rời khỏi ngực hân, nắm tay Kuroki đi vào thang máy. Nếu cứ tiếp tục như vậy, cô sợ rằng sẽ không chịu được sự dịu dàng của Thạch Thương Ly!

Thạch Thương Ly bắt đắc dĩ nhìn cửa thang máy khép lại, mặc dù biết Kuroki cùng Đậu Đậu không có quan hệ kia nhưng trong lòng vẫn không yên. Kuroki không cùng thế hệ của bọn họ, muốn ở chung với Đậu Đậu chừng ngại duy nhất chỉ có Thạch Lăng!

“Cháu sợ ở chung với hân.”

Thay vì nói là cùng nhau ăn cơm chẳng bằng nói Kuroki nhìn Đậu Đậu ăn, mặc dù cô ăn không nhiều.

“Không có.” Loan Đậu Đậu buông đầu, chống cằm, nghiêng đầu nhìn cửa sổ: “Cháu chỉ không muốn anh ấy thêm hy vọng.”

“Tại sao?”

“Bởi vì không có khả năng ở chung.” Loan Đậu Đậu cúi đầu, sắc mặt tràn đầy ưu thương. Không thể ở chung với người mình yêu nhất làm sao có thể vui vẻ.

Hôm nay tức giận như vậy là vì cô cùng Thạch Thương Ly không cách nào ở chung cho nên càng thêm khát vọng Thẩm Nghịch cùng Kỳ Dạ có thể ở chung một chỗ.

“Tại sao không có khả năng? Nếu như bởi vì giấy đang ký kết hôn của cháu cùng Thạch Lăng thì không thành vấn đề. Chú có thể giúp cháu giải quyết, nếu như bởi vì người tình cũ của hân cũng không thành vấn đề, chú cũng có thể giải quyết, nếu như là.....”

“Nếu như là vấn đề của cháu?” Loan Đậu Đậu cắt ngang lời ông, ngẩng đầu nhìn ông: “Là vấn đề của cháu, chú sẽ giải quyết thế nào?”

“Đậu Đậu.....”

“Chú Kuroki.” Loan Đậu Đậu biết ông muốn nói gì, trực tiếp cắt ngang bởi vì không muốn nghe. “Cháu không phải là đứa bé nữa chuyện tình cảm cháu sẽ tự mình giải quyết. Cháu không muốn bị giày vò nữa, đối với ba người chúng ta đều không tốt, hơn nữa cháu cũng không muốn ai nguy hiểm. Một chút cũng không cho nên không muốn chú nhúng tay, không cần nói nhiều, không nên hỏi nhiều!”

Kuroki bắt đắc dĩ nhìn cô, một lúc sau gật đầu: “Được. Nhưng đừng quên chú vĩnh viễn là chú Kuroki của cháu, bất luận xảy ra chuyện gì cháu cũng có thể tìm chú, không cần giấu giếm chú.”

“Cháu biết rồi. Chú vẫn dung túng cháu như bố dung túng con gái! Nếu như không phải cháu biết thì sẽ thương yêu chú rồi không phải sao!” Loan Đậu Đậu cười đùa nói.

“Chú không phải là ấu dâm!” Kuroki vô tội nhún vai, ông thích Đậu Đậu đáng yêu có mấy phần giống Yêu Yêu nhưng ông rất rõ ràng Đậu Đậu là Đậu Đậu, Yêu Yêu là Yêu Yêu, dù là ai cũng không cách nào thay thế.

“Hừ, chú muốn nhưng cháu không muốn!” Loan Đậu Đậu ngẩng đầu lên, sắc mặt kiêu ngạo như cô công chúa nhỏ bị chiều hư “Chỉ là những gì cháu nói trong thang máy là đùa giỡn, chú vạn lần đừng cho người giết bọn họ nhé!”

Nếu như vậy thì cô thật có lỗi!

“Cháu không có đầu óc nên chú cũng không nhớ.”

Loan Đậu Đậu tối sầm mặt, giọng nói u oán: “Chú mới không có đầu óc, cả nhà chú đều không có đầu óc!”

Kuroki vui vẻ thành thật trả lời: “Cả nhà chú chỉ còn lại một mình chú. Miễn cưỡng có thể đen theo là chú của Đậu Đậu!”

Ách.....

Loan Đậu Đậu nằm trên bàn, im lặng. Cái này gọi là bê đá đập chân mình sao? Quá buồn bực!

Khỏe miệng Kuroki nở nụ cười sáng lạn, cảm giác sau khi Đậu Đậu về không giống lúc trầm lặng ở Nhật Bản. Cuối cùng, chỗ đó sẽ chỉ làm cô đề nén trong lòng sao?

Một thành thị rộng lớn như vậy chỉ để lại cho cô một sự đau đớn nhưng cũng có thể khiến cô bật cười như người bình thường.

Thật là không thể tưởng tượng nổi.....

Hay có thể nói vì có người đàn ông kia nên mới có thể trở nên không giống nhau!

Kuroki khẽ than thở, chuyện này không giấu được lâu. Sau này Loạn Đậu Đậu không nghĩ chuyện gì có thể xảy ra, chuyện gì sẽ xảy ra. Không biết đến lúc đó Đậu Đậu sẽ làm thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mờ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 147: Chương một trăm bốn mươi bảy

Đậu Đậu quay lại thăm Kỳ Dạ thì Thạch Lăng cũng ở đây, Thẩm Nghịch đứng ở cửa phòng bệnh giống như canh giữ không tính vào thăm Kỳ Dạ.

“Chúng ta cùng vào đi!” Đậu Đậu nắm tay áo anh ta, quả quyết dắt anh ta đi vào!

Kỳ Dạ thấy Thẩm Nghịch ánh mắt lóe sáng, giống như rất vui: “Anh Thẩm anh cũng tới sao?”

Ánh mắt Thạch Lăng vẫn nhìn chăm chăm Loạn Đậu Đậu, không chớp mắt. Lần này cô quay về vô tình cô đều giữ cự ly với bất cứ ai, chỉ duy nhất Thẩm Nghịch là không.

Loan Đậu Đậu ném bánh bao thịt vào ngực cậu, thuận tiện vỗ đầu cậu: “Ai là anh Thẩm? Gọi Thẩm Nghịch!”

Kỳ Dạ ảo não kêu: “Sao lại gõ đầu tôi! Đừng tưởng rằng cô là vợ anh trai tôi thì muốn làm gì cũng được! Hơn nữa, tôi thích ăn bánh bao đậu không thích bánh bao thịt! Dầu mỡ chết đi được!”

Vứt sang một bên hỏi Thạch Lăng: “Không phải anh thích ăn bánh bao thịt sao?”

Sắc mặt Thạch Lăng không thay đổi vẫn nhìn Loan Đậu Đậu chăm chăm mím môi: “Không ăn.”

Kỳ Dạ cau mày khó chịu quát: “Này! Bánh bao đậu là vợ anh trai, anh không được để ý cô ấy! Bọn họ đã kết hôn còn có con!”

Sắc mặt Thạch Lăng kinh ngạc nhìn Kỳ Dạ, vừa mới chuẩn bị nói chuyện thì Đậu Đậu ho nhẹ, ánh mắt ý bảo hắn ta không nên nói lung tung, lát nữa đi ra sẽ giải thích.

“Thế nào? Bánh bao đậu?” Sắc mặt Kỳ Dạ không tốt, xem như có lương tâm hỏi: “Có phải gần đây chăm sóc tôi rất mệt không? Thật ra thì ở đây có y tá, cô không cần ngày nào cũng phải chạy tới chạy lui!”

“Câm miệng, nghỉ ngơi cho tốt. Tôi muốn giảm cân, cậu quản tôi à!” Đậu Đậu liếc nhìn cậu!

Kỳ Dạ dẫu mới bởi vì cơ thể chưa hồi phục cho nên sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, cơ thể rất gầy. Chỉ là tinh thần càng ngày càng tốt, mỗi lần thấy Thẩm Nghịch cũng cực kỳ vui, cụ thể tại sao cậu cũng không cách nào giải thích.

Cảm giác như hai người có quan hệ rất thân thiết, nếu không tại sao ngày nào anh ta cũng đến thăm cậu?

“Chúng tôi ra ngoài trước, cậu nói chuyện với Thẩm Nghịch đi.” Đậu Đậu đưa mắt nhìn Thạch Lăng, hai người ăn ý đi ra ngoài, để lại không gian riêng cho Thẩm Nghịch cùng Kỳ Dạ!

“Thẩm Nghịch, có phải ngày nào anh cũng đến thăm tôi không?” Kỳ Dạ dựa vào gối rất thoải mái, ăn quýt mà Đậu Đậu vừa mới bóc cho, ánh mắt tò mò

nhìn Thẩm Nghịch.

“Ừ.” Thẩm Nghịch thẳng thắn thừa nhận.

Kỳ Dạ khẽ cười: “Tôi biết cảm giác của tôi không sai, cảm giác luôn có người đứng ngoài cửa. Tại sao anh không vào?”

“Tôi không biết cậu có muốn gặp tôi hay không.” Thẩm Nghịch trầm giọng trả lời, ngẩng đầu ánh mắt âm u nhìn cậu.

“Tại sao anh lại nói như vậy?” Kỳ Dạ nghiêng đầu chỉ cảm thấy tò mò, bàn tay nắm chặt, trầm tư nói: “Tôi cảm giác như có chuyện gì đó! Còn nữa, tôi cảm thấy hình như anh thích tôi!”

Thẩm Nghịch ngẩn người, sau một lúc lắc đầu: “Không, tôi không thích cậu.”

“Ha ha, tôi đoán sai rồi! Nhưng tôi nghĩ anh không có quan hệ gì với tôi thì tốt, không cần ngày ngày phải đến thăm tôi, còn ở cửa không dám đi vào!”

“Bạn Kỳ, tôi không thích cậu, tuyệt đối không thích.” Giọng Thẩm Nghịch thì thầm như đang nói cho cậu nghe. Ánh mắt rũ xuống, sắc mặt nghiêm túc nói: “Tôi yêu cậu, loại tình yêu kia cậu biết không?”

Kỳ Dạ lập tức ngây ngẩn cả người, không nghĩ tới anh ta lại thẳng thắn như vậy! Nháy mắt mấy cái, cổ họng chợt căng thẳng, không thể nói gì.

“Thế nào? Có phải dọa sợ cậu không?” Đôi mi thon dài của Thẩm Nghịch run rẩy mấy cái, khéo miệng khẽ nở nụ cười khó coi: “Cậu đã quên hết?”

Quên đi chuyện của hai người, quên cậu yêu anh ta, so với tình yêu của anh ta sâu đậm hơn.....

Kỳ Dạ chợt ngồi thẳng người, bàn tay khẽ nâng lên vuốt khuôn mặt anh ta, sắc mặt không còn cười đùa, môi mỏng khẽ hạ xuống, giọng khàn khàn hỏi: “Thẩm Nghịch, có phải anh thương âm thầm cô đơn như vậy?”

Cơ thể Thẩm Nghịch chấn động, trong nháy mắt có phải chứng lựa chọn mất trí nhớ của cậu là giả.

Kỳ Dạ rút tay mình lại, khẽ nở nụ cười: “Tôi thấy đôi mắt anh rất cô đơn. Thẩm Nghịch, anh nói tôi quên hết? Tôi quên gì?”

Thẩm Nghịch chần chừ một lúc lâu không nói, rốt cuộc không biết có nên nói hay không. Hay là cả đời cậu ấy sẽ không nhớ có lẽ sẽ có một người mới đối tốt với cậu.

Cậu đã từng cho anh ta niềm vui sao?

“Thẩm Nghịch, trước kia tôi có yêu anh không?” Kỳ Dạ chợt mở miệng hỏi vấn đề chính. Cậu nửa muốn Thẩm Nghịch thừa nhận, nửa không muốn thật rồi rấm.

Kỳ Dạ không đợi anh ta trả lời tiếp tục nói: “Trước kia tôi yêu anh bởi vì.....” Cậu dừng một chút, giọng nói như đang lấy dũng khí: “Bây giờ tôi rất thích anh.”

“Em.....” Sắc mặt Thẩm Nghịch kinh ngạc, ánh mắt thâm thúy nhìn cậu, mặc dù không thấy rõ biểu tình lúc này của cậu nhưng anh ta có thể thấy là cực kỳ đáng yêu, trêu người, vui vẻ.....

“Em đang đùa anh sao? Bạn Kỳ!”

Kỳ Dạ mỉm môi không vui nói: “Tôi không nhầm chán như vậy! Tôi chỉ cảm thấy anh rất quen thuộc, tôi nghĩ lúc trước tôi rất yêu anh, bây giờ cũng rất thích anh. Cho nên không bằng chúng ta bắt đầu lại.”

Thẩm Nghịch cau mày nhưng nhiệt độ nóng bỏng bởi vì cậu ấy nắm chặt tay anh ta, tính toán cả đời không buông tay.

“Em không biết chuyện gì xảy ra.”

“Thật sự tôi không biết cũng không muốn biết. Chỉ cần anh không kết hôn những thứ khác đều có thể giải quyết. Hơn nữa, bây giờ anh cũng yêu tôi đúng không?” Kỳ Dạ tràn đầy tự tin nói, so với đoạn ký ức bị mất đi còn vui hơn.

Thẩm Nghịch biết giờ phút này anh ta nên lập tức đồng ý với Kỳ Dạ nhưng Hàn Tĩnh.....Không thể giải quyết chuyện Hàn Tĩnh, anh ta không thể hứa gì với Kỳ Dạ. Lần trước dạy dỗ còn chưa đủ sao? Anh ta không muốn Kỳ Dạ lại phải hy sinh vì anh ta.....

Bàn tay nâng lên vuốt khuôn mặt cậu, hình như khuôn mặt cậu mềm hơn trước. “Bạn Kỳ, cho anh một tuần lễ để giải quyết. Sau khi xử lý xong, anh sẽ cho em biết đáp án của anh, nếu như một tuần sau anh không quay lại, em hãy quay về Pháp sống thật tốt biết không?”

“Được!” Kỳ Dạ sáng khoái đồng ý, không chút suy nghĩ. Nắm lấy bàn tay gầy guộc của anh ta không ngừng đùa giỡn: “Anh quá gầy, về sau phải bồi bổ cho anh một chút. Anh mập một chút mới không có ai tranh giành với tôi.”

Thẩm Nghịch cảm thấy trong lòng ấm áp, tại sao cậu nhóc này luôn dễ dàng khiến người khác ấm lòng, dễ dàng nhìn thấu anh ta!

Đậu Đậu nói rõ tình trạng hiện tại của Kỳ Dạ, Thạch Lăng nhủ chặt chân mày, ánh mắt có chút đau lòng cùng bất đắc dĩ, nhẹ nhàng lắc đầu: “Thật không nghĩ tới cậu ấy lại giống mẹ đến cường như vậy.”

“Cái này gọi là di truyền.”

Thạch Lăng chăm chú nhìn Loan Đậu Đậu, giọng nói trầm thấp nghiêm túc: “Em rất thích Thạch Thương Ly sao?”

Loan Đậu Đậu ngẩng ngẩng người, nghiêng đầu nhìn đứa bé chơi đùa trên cỏ, không trả lời câu hỏi của hắn ta: “Yêu thì sao? Anh sẽ bỏ qua cho tôi sao?”

Thạch Lăng cười sang sảng: “Không biết.”

Loan Đậu Đậu hiểu ý, hướng về phía hắn ta cười, giọng nói bình thản: “Cho nên anh mới nói nhầm cùng tôi.”

Sắc mặt Thạch Lăng phức tạp có chút chần chừ, do dự một lúc lâu mới hỏi: “Em biết quan hệ giữa Thạch Thương Ly cùng Kỳ Dạ sao?”

“Anh em ruột.” Loan Đậu Đậu thuận miệng trả lời. Ba người bọn họ không phải anh em ruột sao!

“Ba người bọn anh là anh em ruột không sai, chỉ là.....” Hắn ta dừng một chút, quay đầu nhìn về phía xa, khuôn mặt anh tuần u buồn, giọng nói mất mát: “Anh là con riêng, mẹ anh chỉ là vũ nữ. Trước năm tuổi anh luôn ở ngoài sau đó mới vào nhà họ Thạch. Mà mẹ Kỳ Dạ là em gái của mẹ Thạch Thương Ly.”

Loan Đậu Đậu nhất thời ngây ngẩn cả người, gương mặt kinh ngạc. Đầu óc choáng váng.....

Mẹ Thạch Lăng là vũ nữ cho nên anh ta là con riêng mà mẹ Kỳ Dạ lại là..... em gái mẹ Thạch Thương Ly!

Có chuyện chị em gái lại ở cùng một người đàn ông sao??? Thật kinh khủng!

“Trên thực tế Kỳ Dạ giống anh, chỉ là con riêng. Chỉ có mẹ Thạch Thương Ly là chân chính gả cho ba, cho nên Thạch Thương Ly mới là con cháu nhà họ Thạch, bọn anh được tuyên bố là con nuôi, ai cũng biết anh là sản phẩm của một cuộc tình phong lưu.” Thạch Lăng cười thê lương, những chuyện bi thương trong lòng kia vẫn khóa chặt trong lòng cả đời này sẽ không nói, không nghĩ.

Nhưng đối mặt với cô không biết gì vẫn nhìn không được muốn nói ra. Nếu như đáng thương cũng có thể đổi lấy nửa điểm tình yêu, hắn ta nguyện ý vứt bỏ tự ái để đổi lại sự quay đầu của cô.

Loan Đậu Đậu khiếp sợ cũng có chút hiểu. Tại sao Thạch Lăng vẫn muốn tranh giành với Thạch Thương Ly, cũng hiểu tại sao trong ba người chỉ có một mình hắn ta cô lập bởi vì hắn ta là người không có thân phận nhất, sống trong nhà họ Thạch mọi người đều chèn ép hắn! Tất cả mọi người đều xem thường hắn ta vì hắn ta là con riêng.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 148: Chương một trăm bốn mươi tám

Rõ ràng đều là con trai, Thạch Thương Ly như ánh hào quang ra đời dưới sự mong đợi của mọi người mà hắn ta chỉ là con trai của một vũ nữ, không có gì cả, không mong đợi, không được chúc phúc, nếu như không phải trong dòng máu có một nửa là của nhà họ Thạch thì ngay cả cửa nhà họ Thạch hắn ta cũng không thể bước vào.

“Nhưng Kỳ Dạ.....Không mang họ Thạch! Cậu ấy cũng thế.....” Cô còn chưa nói hết nhưng cô tin hắn ta hiểu.

Thạch Lăng nở nụ cười âm thầm: “Cậu ấy họ Thạch! Gọi là Thạch Kỳ Dạ. Nhưng cậu ấy muốn theo họ mẹ nên gọi là Kỳ Dạ, mẹ cậu ấy họ Kỳ.”

Đầu óc Loan Đậu Đậu rối mù, ba anh em cùng cha khác mẹ nhưng Thạch Thương Ly cùng Kỳ Dạ không những là anh em ruột mà còn là anh em họ.....

Rốt cuộc nhà họ Thạch loạn đến mức nào!

“Đậu xanh nhỏ, nhà họ Thạch phức tạp hơn em nghĩ nhiều! Ông Thạch cũng rất ác độc! Ông ấy sẽ không bỏ qua em để uy hiếp Thạch Thương Ly! Cho nên đi theo anh! Chúng ta đi đến đâu cũng được, em muốn đi đâu anh đều sẽ đi theo em!”

Ánh mắt Thạch Lăng đầy mong chờ nhìn cô, không hy vọng cô bị thương nữa, không hy vọng cô quần lầy Thạch Thương Ly nữa sẽ không có kết quả gì tốt.

Loan Đậu Đậu sững sốt một chút sau đó lắc đầu: “Cảm ơn anh đã quan tâm nhưng bây giờ tôi với Thạch Thương Ly đã không còn quan hệ gì cho nên ông nội anh không có lý do gì đối phó với tôi! Chờ Kỳ Dạ hồi phục tôi sẽ quay về Nhật Bản!”

“Em lại muốn đi?” Thạch Lăng nhíu mày: “Em nguyện ý đi về nơi xa chứ không nguyện ý ở cạnh anh. Dù là vợ chồng trên danh nghĩa cũng không được?”

“Tôi không muốn!” Loan Đậu Đậu dứt tay trong túi, ngửa đầu nhìn bầu trời xanh thăm thẳm, sắc mặt có mấy phần cô đơn, trong lòng nghĩ: “Nếu như không thể ở chung với người mình yêu thương nhất vậy cả đời này cô không muốn ở chung với bất kỳ ai.”

Thạch Lăng nhìn gò má cô, lần này thật sự chết tâm. Nếu như dùng mọi biện pháp vẫn không thể giữ một người vậy thì nên buông tay chứ không thể làm được gì.

“Anh không kết hôn với em? Thẩm Nghị, sao anh có thể như vậy? Trong bụng em là con anh! Anh không muốn sao?” Hàn Tĩnh mở to hai mắt nhìn Thẩm Nghị, không dám tin vào lỗ tai mình. “Là bởi vì Kỳ Dạ có phải không? Bởi vì anh ta nhảy lầu nên anh không muốn kết hôn với em! Anh ta có thể nhảy lầu vì anh em cũng có thể! Anh không nghĩ em sẽ đem con nhảy lầu sao?”

Khuôn mặt Thẩm Nghị âm trầm đáng sợ, sau một lúc mới lạnh lùng mở miệng: “Tôi đã nói luật sư làm giấy tờ chuyển nhượng, tháng sau công ty sẽ do em đứng tên. Vốn dĩ là của nhà họ Hàn, đến lúc phải trả lại cho nhà em rồi.”

“Thẩm Nghị anh không còn quan tâm em sao?” Hàn Tĩnh nước mắt tràn mi, đi lên ôm cánh tay anh ta, cầu xin: “Đừng như vậy! Thẩm Nghị, em thật lòng yêu anh! Em không thể không có anh, em cùng con không thể mất anh.”

Thẩm Nghị đối mặt với cô khóc thút thút thủy chung thờ ơ, nói anh ta lạnh nhạt cũng được, những năm này anh ta một mình cuộc tội bởi vì chuộc tội mà khiến Kỳ Dạ tổn thương như vậy, anh ta không thể làm cậu tổn thương thêm nữa. Không thể đợi đến lúc vệt mắt mới hối hận.

“Hàn Tĩnh em còn trẻ, tương lai còn có thể gặp nhiều người tốt hơn! Công ty giao lại cho em, nhà cửa giao lại cho em, tất cả tiền trong tài khoản mà anh kiếm được trong những năm này cũng sẽ chuyển nhượng cho em. Bây giờ anh không cần gì hết chỉ cần em buông tha anh! Anh mệt mỏi muốn được giải thoát!”

“Không thể! Không thể!” Hàn Tĩnh ra sức ôm cánh tay anh ta: “Em không cần tiền, không cần công ty, em chỉ muốn anh! Em cùng con chỉ cần anh!”

Thẩm Nghị đẩy bàn tay cô ra, giọng trầm thấp cùng kiên định: “Đi phá thai đi! Anh không xứng để em vì anh mà sinh con! Ngoan, nghe lời! Không cần làm loạn nữa, nếu như vậy đến cuối cùng người tổn thương nhất chính là em.”

Im lặng, sải bước rời khỏi phòng.

Giữa áy náy chuộc tội cùng Kỳ Dạ cuối cùng xin tha thứ cho anh ta ích kỷ, muốn cho bản thân cho Kỳ Dạ một bắt đầu mới! Anh ta không muốn gì chỉ cần Kỳ Dạ, tuyệt tử tuyệt tôn bị mọi người phỉ báng cũng không sao!

Chỉ cần cậu nhóc ngốc nghếch kia ở bên cạnh là tốt rồi!

“Thẩm Nghị.....Thẩm Nghị.....” Hàn Tĩnh khóc gào tên anh ta không biết bao nhiêu lần kỳ vọng anh ta hồi tâm chuyển ý, đáng tiếc.....Anh ta không quay lại!

Lòng dạ đàn ông thật ác độc, thật tuyệt tình!

Hàn Tĩnh vuốt ve bụng, nước mắt lã chã rơi. Dùng nhiều tâm huyết với biết bao thủ đoạn cho dù mang thai con anh ta, anh ta cũng không cần cô ta? Tại sao?

Tại sao anh ta nhất định yêu một người đàn ông, tại sao anh ta nguyện ý yêu một người đàn ông chứ không chịu ở cùng cô ta, không muốn vì đứa bé mà ở lại bên cạnh cô ta.

Anh ta vì một người đàn ông mà nguyện ý hai bàn tay trắng.....Hai bàn tay trắng.....

“Thẩm Nghị, tôi sẽ không bỏ qua như vậy! Tôi tuyệt đối không chấp nhận thua một người đàn ông!” Hàn Tĩnh lau nước mắt phẫn hận nói.

Loan Đậu Đậu cùng Kỳ Dạ ở trong phòng chơi cờ, Hàn Tĩnh đi vào khiến cô sững sờ, Kỳ Dạ nhìn ánh mắt cô mờ mịt mà xa lạ, cậu không nhớ rõ mình có quen người con gái khác, quan hệ tốt đến nỗi sẽ đến bệnh viện thăm cậu!

Ánh mắt Hàn Tĩnh đỏ ngầu ác độc nhìn chằm chằm Kỳ Dạ, trong nháy mắt không nghĩ ra cậu có chỗ nào tốt hơn cô ta?

Tại sao cuối cùng Thẩm Nghị vẫn lựa chọn anh ta?

Loan Đậu Đậu khẽ cảnh giác, ánh mắt không hoan nghênh nhìn chằm chằm cô ta lạnh giọng nói: “Cô tới đây làm gì? Chúng tôi không chào đón cô!”

Hàn Tĩnh đi tới không nhìn Đậu Đậu, sắc mặt kiêu ngạo nhìn chằm chằm Kỳ Dạ: “Không phải anh biết tôi sao?”

Kỳ Dạ lắc đầu: “Tôi không biết cô! Hơn nữa đáng đáp cô cũng không xinh đẹp, tôi làm sao quen cô!”

“Vậy tôi tự giới thiệu một chút, tôi là Hàn Tĩnh, là vợ chưa cưới của Thẩm Nghị! Bây giờ anh nghĩ sao?” Hàn Tĩnh đi thẳng vào vấn đề.

Kỳ Dạ ngây ngẩn cả người.....Thì ra Thẩm Nghị có vợ chưa cưới sao? Ánh mắt khủng hoảng nhìn Đậu Đậu, bởi vì không biết có thể tin tưởng cô gái trước mặt này không nhưng cậu xác định cậu tuyệt đối có thể tin tưởng Đậu Đậu!

Đậu Đậu chống nạnh, khó chịu quát: “Thẩm Nghị đã nói rồi, anh ấy sẽ không kết hôn với cô! Cô bỏ ý nghĩ này đi! Cô không biết xấu hổ sao, không thấy bọn họ thật lòng yêu nhau sao, còn ở đây làm loạn cái gì? Phá hư chuyện tốt của người khác coi chừng bị thiên lôi đánh!”

“Hả.....” Kỳ Dạ nắm tóc: “Thì ra là vợ chưa cưới lúc trước!”

Cố ý nhấn mạnh chữ “Trước.”

Hàn Tĩnh tròn mắt nhìn Đậu Đậu, cô ta ghét người phụ nữ này! Cô rất thân với Thẩm Nghị, thậm chí so với cô ta còn thân hơn. Ánh mắt càng không cam lòng nhìn chằm chằm Kỳ Dạ nói: “Trong bụng tôi có đứa bé của Thẩm Nghị! Anh ấy không muốn kết hôn với tôi, cũng không muốn tôi sinh con cho anh ấy! Kỳ Dạ nếu anh ở chung với Thẩm Nghị thì anh ấy sẽ đoạn tử tuyệt tôn? Đây chính là tình yêu ghê tởm của các người sao?”

“Cô mang thai?” Sắc mặt Kỳ Dạ sáng ngời, ánh mắt nhìn chằm chằm bụng cô ta, trong lòng có chút khó chịu, cảm giác buồn buồn còn có chút đau.

“Đúng!” Hàn Tĩnh lấy giấy khám thai đưa cho cậu.

Kỳ Dạ cúi đầu nhìn quả nhiên là mang thai!

Loan Đậu Đậu đoạt lấy giấy khám nhìn chằm chằm Hàn Tĩnh cười lạnh: “Cô yêu Thẩm Nghị vậy tại sao không dám một mình sinh con cho anh ấy? Tại sao nhất định muốn Kỳ Dạ buông tay?”

Hàn Tĩnh thoáng kinh ngạc. Đại khái cho tới bây giờ cô ta vẫn chưa nghĩ qua vấn đề này.....

Nếu như cô ta thật sự yêu Thẩm Nghị, tại sao cô ta không dám một mình sinh con cho anh ta? Tại sao nhất định muốn Kỳ Dạ buông tay?

Tại sao?

“Hai người bọn họ là đàn ông! Nếu ở chung sẽ trái với luân thường đạo lý!”

“Ha ha ha.....” Loan Đậu Đậu không nhịn được cười lên, ánh mắt khi dễ nhạo báng cô ta: “Bọn họ không phải anh em, không có bất kỳ quan hệ máu mủ nào, không làm ai tổn thương sao lại trái với luân thường đạo lý? Chẳng lẽ chỉ có đàn ông quan hệ với phụ nữ chứ không có đàn ông quan hệ với đàn ông!”

“Cô.....” Hàn Tĩnh bị cô nói đến nghẹn họng không nói nên lời!

Đậu Đậu khoanh tay trước ngực, ánh mắt nhìn chằm chằm Hàn Tĩnh, giọng nói đầy châm chọc: “Căn bản cô cũng không thật lòng yêu Thẩm Nghị, chẳng qua cô hận anh ta khiến cô mất đi anh trai thân yêu nhất! Cô biết rõ rằng anh ta không thích phụ nữ còn buộc anh ta kết hôn với cô để hành hạ cả đời, trên thế giới sao lại có người phụ nữ ngu xuẩn như vậy, dùng cả đời mình để hành hạ người khác! Rốt cuộc cô biến bản thân mình thành cái gì? Bà mẹ cô hay anh trai cô cho cô quyền hèn hạ như vậy? Luôn miệng nói đàn ông yêu đàn ông trái đạo đức, đạo đức giá bao nhiêu tiền? Trông như thế nào? Cô thấy chưa?”

Sắc mặt Hàn Tĩnh trắng bệch, tức giận, không nói nên lời.

Không thể phủ nhận, Loan Đậu Đậu nói đến tâm tư cô ta. Nhưng sau này cô ta thật sự thích Thẩm Nghị!

“Tôi mặc kệ cô thế nào, nếu Thẩm Nghị không cần đứa bé này vậy cô tự mình đi phá đi! Vĩnh viễn rời xa thế giới của chúng tôi, không cần quay lại quấy rầy! Ok?” Loan Đậu Đậu thờ dãi, cô từng phá thai, cô biết cảm giác đau đớn này như thế nào!

Nhưng Hàn Tĩnh sẽ hiểu không? Có thể cô ta vĩnh viễn không hiểu, một người phụ nữ dùng con uy hiếp một người đàn ông, cho dù cô ta sinh đứa bé ra thì cuộc đời đứa bé này cũng sẽ đầy bi ai!

“Được! Lời này là cô nói! Thẩm Nghị đã đem công ty cùng tất cả tiền chuyển lại cho tôi. Tôi sẽ đi phá thai, anh ta hai bàn tay trắng, về sau chết cũng không có người ở cạnh! Tôi sẽ trừng mắt nhìn các người không có gì thì làm sao hạnh phúc, còn có thể hạnh phúc bao lâu! Tôi nguyện rửa các người vĩnh viễn không có hạnh phúc.....”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 149: Chương một trăm bốn mươi chín

Hàn Tĩnh xoay người muốn đi thì Kỳ Dạ vẫn trầm mặc cúi đầu không nói chột ngắc đầu lên, mở miệng: “Chờ một chút!”

Loan Đậu Đậu kinh ngạc nhìn Kỳ Dạ, tại sao câu lại kêu cô gái đáng ghét kia?

Hàn Tĩnh dừng bước nhìn anh ta, khẽ nở nụ cười lạnh.

Kỳ Dạ xuống giường, đồng phục bệnh viện bao quanh cơ thể gầy gò của cậu, sắc mặt tiều tụy, ánh mắt vẫn nhìn cô ta đi tới trước mặt cô ta, giọng nói chân thành: “Ngoại trừ điều kiện cô kết hôn với Thẩm Nghị còn có điều kiện gì khác thì cô mới chịu sinh đứa bé này?”

“Cậu điên rồi sao?” Loan Đậu Đậu đi tới bên cạnh cậu, nắm tay cậu nói: “Cô ta không thể nào sinh đứa bé này! Kỳ Dạ đừng ngớ ngẩn.”

Hàn Tĩnh có chút kinh ngạc, không nghĩ tới cậu muốn cô ta giữ đứa bé này lại.

“Ngoại trừ điều kiện cô kết hôn với Thẩm Nghị còn có điều kiện gì khác thì cô mới chịu sinh đứa bé này? Mặc kệ là gì tôi cũng đồng ý.” Ánh mắt Kỳ Dạ trong suốt, làm như vậy là tốt nhất. Làn gió thổi bay làn tóc, bàn tay út trong túi nắm chặt lại.

Hàn Tĩnh trầm mặc, đưa tay vuốt bụng, anh ta lại nguyện ý quan tâm đứa bé của Thẩm Nghị sao?

Thật không biết nên nói là ngu xuẩn hay là.....

“Anh thật sự muốn đứa bé này?”

“Tôi muốn đứa bé này được sinh ra bình an vô sự nhưng không để cho cô nuôi!” Kỳ Dạ trả lời kiên quyết.

Đậu Đậu tức giận nhìn cậu, cắn chặt môi, không có cách nào mở miệng. Bởi vì thái độ của Kỳ Dạ rất kiên định, sắc mặt rất chắc chắn, dù là ai cũng không thể thay đổi suy nghĩ của cậu.

“À!” Hàn Tĩnh chột cười lạnh, rửa sạch mỹ phẩm cùng các loại phụ kiện thì cô là một cô gái đẹp. Chỉ là trời sinh cho cô ngũ quan yêu mị, sắc mặt cao ngạo. “Chỉ cần anh đáp ứng tôi ba yêu cầu, tôi đảm bảo sẽ sinh đứa bé này cho các người! Để ba người sống chung”

Giọng nói của cô ta âm trầm như đang nguyện rửa.

“Nói đi!” Kỳ Dạ trả lời. Cậu muốn có đứa bé này nên không sợ gì.

“Anh đã muốn đứa bé này như vậy, để tỏ rõ thành ý, anh quỳ xuống cầu xin tôi! Cầu xin tôi cho anh đứa bé này!” Hàn Tĩnh khoanh tay trước ngực, ánh mắt hả hê nhìn cậu.

Cậu không thể nào làm được, giữa đàn ông và đàn ông căn bản không có tình yêu! Anh trai cô ta yêu Thẩm Nghị sâu đậm như vậy kết quả thế nào? Anh ta thủy chung không yêu anh trai cô ta.....Còn anh trai cô ta chết vì anh ta.....

Phù phù.....

Kỳ Dạ lập tức quỳ hai đầu gối xuống đất, ngửa đầu, giọng nói chân thành: “Cô Hàn đúng không, tôi xin cô hãy cho tôi đứa bé này! Sinh nó cho tôi, là cho tôi chứ không phải Thẩm Nghị!”

“Kỳ Dạ, cô ta bệnh thần kinh, cậu làm vậy là muốn phát bệnh thần kinh giống cô ta sao!” Đậu Đậu tròn to hai mắt, đi lên nắm tay cậu kéo dậy.

Đáng tiếc.....

Kỳ Dạ không nhúc nhích, ánh mắt chân thành nhìn Hàn Tĩnh. Trong mấy giây cậu quỳ gối thậm chí ngay cả một giây hối hận cũng không có.

Hàn Tĩnh lui về phía sau, đờ người nhìn cậu, quả thật không thể tin được những gì trước mắt! Anh ta lại quỳ gối trước mặt cô chỉ vì muốn cầu xin cô sinh đứa bé của người đàn ông khác chứ không phải đứa bé có quan hệ máu mủ với anh ta.

“Đầu óc anh có bị bệnh không?”

Kỳ Dạ như đứa trẻ nở nụ cười: “Có thể! Dù sao tôi cũng quỳ xuống cầu xin cô sinh con cho tôi đi! Tôi rất thích đứa bé này!”

Loan Đậu Đậu bùng nổ hết đủ các loại trạng thái, cô muốn đi lên cào nát cái mặt Hàn Tĩnh. Nếu không phải Kỳ Dạ nắm được tay cô đoán chừng nghĩ sao làm vậy! Mặc kệ cô ta có phải phụ nữ có thai hay không, cũng lắm là tránh cái bụng của cô ta, chỉ đánh cô ta không đánh đứa bé!

Mẹ kiếp! Tự đừng bắt Kỳ Dạ quỳ gối cầu xin cô ta! Người phụ nữ xấu xa!

Hàn Tĩnh khẽ nở nụ cười, một lúc sau mới lấy lại tinh thần: “Được! Yêu cầu thứ hai cho tôi mười triệu, xem như đây là tiền mua đứa bé này!”

“Mười triệu?” Loan Đậu Đậu trừng mắt: “Cô cho rằng cô mang quả trứng vàng sao! Quả trứng vàng cũng không đáng mười triệu!”

“Quả trứng vàng không có giá mười triệu nhưng con của Thẩm Nghị thì khó nói lắm. Có người muốn như vậy, rốt cuộc có đáng giá hay không?” Ánh mắt âm hiểm của Hàn Tĩnh nhìn chằm chằm Kỳ Dạ, cô ta không tin cậu sẽ đồng ý.

Kỳ Dạ không chậm trễ chút nào gật đầu: “Không thành vấn đề! Nhưng tôi cần thời gian!”

“Nhớ là mười triệu đô-la!” Hàn Tĩnh bổ sung.

“Cô thật quá đáng!” Loan Đậu Đậu xắn tay áo, thật không muốn nói chuyện nữa chỉ muốn đánh cô ta! Mười triệu, Kỳ Dạ đã khó có rồi, lại còn là mười triệu đô-la, mẹ kiếp tìm người thay thế cũng có thể sinh được một đội ban rồi!

“Bánh bao đậu!” Kỳ Dạ nắm tay áo cô, ánh mắt nhìn Hàn Tĩnh gật đầu: “Được. Tôi đồng ý. Mười triệu đô-la!”

Hàn Tĩnh không cười được: “Anh có nhiều tiền như vậy sao?”

“Nếu tôi không đưa cô sẽ phá thai.” Kỳ Dạ yếu ớt trả lời, tràn đầy tự tin giống như sẽ có mười triệu đô-la.

“Được.” Hàn Tĩnh thở dài: “Vậy thì chứng minh tình yêu của anh với Thẩm Nghị đi! Nghe nói ở phía Bắc có không ít nhà tù!”

“Mẹ kiếp.....”

Tha thứ cho cô nói tục, thật sự cô gái này quá ác độc, phương pháp ác độc như vậy cô ta cũng có thể nghĩ ra! Thật sự không nhịn được.....!

Kỳ Dạ nắm chặt tay cô, giọng khàn khàn quát: “Bánh bao đậu, đây là chuyện của tôi cùng cô ấy!”

“Nhưng căn bản là hại cậu! Cậu không thể đồng ý, nếu Thẩm Nghị biết anh ấy sẽ áy náy chết! Kỳ Dạ, cậu muốn giết Thẩm Nghị sao?”

Loan Đậu Đậu nhìn Kỳ Dạ, không phải cậu rút từ lâu bấy xuống hư người rồi chứ? Rõ ràng không nhớ chuyện của bản thân với Thẩm Nghị sao lại còn hy sinh vì anh ấy nhiều như vậy? Rõ ràng Thẩm Nghị cũng không muốn đứa bé này.....

“Bánh bao đậu, tôi đã lớn rồi, đây là chuyện của tôi! Cho nên không được nói với Thẩm Nghị, tuyệt đối không thể để anh ấy biết.” Kỳ Dạ nắm chặt tay cô, giữa đầu không chút sợ hãi nào đi về phía Hàn Tĩnh: “Chỉ cần cô vui tôi có thể lập tức đến trại giam ở phía Bắc, mở rộng hai chân thỏa mãn một trăm người đàn ông. Như vậy có phải cô có thể sinh đứa bé này rồi?”

Đậu Đậu mắt tròn nhìn cậu lẩm bẩm: “Kỳ Dạ.....”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150

“Cho anh một tháng, nếu không có mười triệu đô-la tôi tuyệt đối sẽ không sinh đứa bé này!” Hàn Tĩnh lạnh lùng nói, ánh mắt không cam lòng nhìn Kỳ Dạ một lúc lâu sau đó xoay người bỏ đi.

Cô ta không tin trong vòng một tháng cậu có thể có đủ mười triệu đô-la. Hơn nữa còn bị những người đàn ông khác hành hạ, xem như cậu làm được chỉ sợ đời này cậu không thể ở bên người Thẩm Nghị. Cơ thể bần thui như vậy căn bản không xứng ở chung một chỗ với Thẩm Nghị.

Cô ta không có được thì cũng không ai có được.

Loan Đậu Đậu phục hồi tinh thần đỡ cậu lên, giọng nói rất nghiêm trọng: “Kỳ Dạ, cậu không cần phải ky sinh như vậy, thật sự không cần.”

Kỳ Dạ bình thản, ngẩng đầu, ánh mắt lóe sáng, chăm chú hỏi: “Đậu xanh nhỏ, có phải lúc trước tôi rất thích Thẩm Nghị không?”

“Hả?” Loan Đậu Đậu không hiểu lời cậu.

Kỳ Dạ khẽ nở nụ cười, bàn tay đặt lên ngực trái của mình: “Rõ ràng cảm giác rất lạ, cảm giác rất quen thuộc. Nhìn ánh mắt anh ấy đã cảm thấy đau lòng rất muốn cho anh ấy vui vẻ một chút thoát khỏi bóng tối. Tôi chỉ muốn anh ấy vui vẻ.”

Đậu Đậu nhũn mày, cảm giác như Kỳ Dạ biến thành một người khác, lúc trước cậu không suy nghĩ nhiều như vậy, cũng sẽ không biến thành một người tính toán như vậy.

“Cậu không có ý định ở lại bên cạnh anh ấy sao? Cậu cảm thấy như vậy nếu anh ấy biết thì sẽ yên tâm sao?”

Kỳ Dạ cười cười: “Đó là con của Thẩm Nghịch cũng chỉ có duy nhất một đứa! Cho nên tôi muốn nó sống, chờ nó trưởng thành nhất định sẽ rất giống Thẩm Nghịch, nó sẽ không giống Thẩm Nghịch nhìn thấy, nó có thể giúp Thẩm Nghịch nhìn thế giới này! Nó sẽ ở bên cạnh Thẩm Nghịch như vậy thì anh ấy có người thân rồi.”

Người thân.....

Hai chữ đơn giản khiến Đậu Đậu đau nhói, Kỳ Dạ hy sinh lớn như vậy chỉ vì muốn cho Thẩm Nghịch có một người thân.

Như vậy có đáng giá không?

“Cháu đang nghĩ gì đấy?”

Kuroki nhéo mũi cô, quan tâm hỏi. Gần đây cô hay mất hồn.

Đậu Đậu phục hồi tinh thần cảm tay ông, cầu xin: “Chú Kuroki cho cháu mượn ít tiền đi!”

“Cháu thiếu tiền dùng sao? Muốn bao nhiêu?”

“Không phải.” Đậu Đậu lắc đầu nắm chặt tay ông: “Cháu chỉ muốn mượn, rất nhiều! Khoảng mười triệu đô-la.”

“Mười triệu đô-la?” Kuroki kinh ngạc, ánh mắt nghi ngờ nhìn chằm chằm cô: “Cháu mượn nhiều tiền như vậy làm gì? Xảy ra chuyện gì?”

Đậu Đậu cắn môi, cô đã đồng ý với Kỳ Dạ không nói với bất kỳ ai nên không thể nói với Kuroki. Hít sâu một hơi lắc đầu: “Thôi! Xem như cháu chưa nói gì.”

“Đậu Đậu.” Giọng Kuroki lạnh lùng, ánh mắt nhìn chằm chằm cô: “Cháu đã đồng ý sẽ không giấu giếm gì với chú. Mặc kệ xảy ra chuyện gì chú đều sẽ giúp cháu. Cháu mượn nhiều tiền như vậy chẳng lẽ chú muốn biết nguyên nhân cũng không được sao?”

“Không phải là không thể được. Mà là không thể nói hơn nữa cháu cũng không biết khi nào có thể trả lại cho chú! Cho nên thôi.....”

Cô phải làm sao mới có thể giúp Kỳ Dạ đây? Không thể nói cho Thẩm Nghịch biết nếu nói thì Kỳ Dạ sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho cô! Đến cầu xin Hàn Tĩnh không nên đối xử với Kỳ Dạ như vậy? Cũng không được, cô đoán chỉ cần mới nhìn thấy Hàn Tĩnh chưa kịp lên tiếng thì cô đã muốn đánh cô ta trước rồi!

“Mười triệu đô-la không phải là số lượng nhỏ! Thật sự cháu trả không nổi, chỉ là.....” Kuroki dừng lại nhìn cô chăm chú: “Cháu có thể đi tìm người kia, có thể hy vọng không cần trả lại!”

Bụp.....

Loan Đậu Đậu vốn dĩ ôn hòa bỗng trở nên lạnh lùng, cảm cái ly trên bàn ném trên mặt đất, nước văng khắp nơi, ly bể tan tành.

“Cháu nói rồi không cho phép nhắc người đó trước mặt cháu! Cháu nói rồi!”

Kuroki kinh ngạc, không khỏi cảnh giác, không nghĩ tới qua bao nhiêu năm, phản ứng của cô vẫn kịch liệt như vậy thậm chí là mất khống chế “Cháu như vậy là đang hành hạ ai cháu có biết không?”

“Cháu không biết cũng không muốn biết.” Loan Đậu Đậu lạnh lùng mở miệng “Chú Kuroki, chú là người cháu kính trọng nhất cũng tin tưởng nhất, nếu như chỉ vì muốn cháu quay về, xin lỗi.....Cháu sẽ không xuất hiện nữa. Cháu sẽ trốn thật xa cho chú không tìm thấy, vĩnh viễn không xuất hiện nữa.”

“Được!” Kuroki vừa nghe xong chỉ có thể nhượng bộ: “Đừng kích động như vậy, từ nay về sau chú sẽ không nhắc nữa! Chú vẫn là chú Kuroki mà cháu kính trọng được không?”

“Thật xin lỗi, hôm nay cháu không có tâm tình ăn cơm với chú. Gặp lại chú sau!” Loan Đậu Đậu nói xong cầm túi rời khỏi phòng ăn.

Biết rõ không nên dùng thái độ này nói chuyện với chú Kuroki nhưng cô không có cách nào kiềm chế bản thân. Chỉ cần nhắc đến người kia, cô hoàn toàn không có cách nào khống chế!

Qua kính thủy tinh Kuroki thấy cô hòa vào dòng người, đôi mắt âm u thờ dài. Nhiều năm đã qua cô vẫn không thay đổi, vẫn còn ôm hận trong lòng, hận

đến tận xương tủy như vậy sao?

Đậu Đậu nếu một ngày cô biết được sự thật sẽ rất đau lòng.

Kuroki cầm điện thoại lên thấy ba chữ “Thạch Thương Ly” chần chừ mấy phút sau đó nhấn nút khóa máy. Có thể người đàn ông này là người có thể đưa Đậu Đậu thoát khỏi sự hận thù trước khi mọi chuyện quá muộn.....

Nên để cho hắn biết tất cả để hắn cứu Đậu Đậu đáng thương vậy!

Loan Đậu Đậu ngồi trên ghế đá trong bệnh viện, ngửa đầu nhìn bầu trời thăm thẳm như bị người khác lau qua rất trong sạch..... Tâm tình kích động rồi cuộc từ từ bình phục, sau khi qua cơn sóng lớn chỉ còn lại sự yên tĩnh.

Đã lâu chưa kích động như vậy, nơi âm u nhất trong lòng nhiều năm bị khơi dậy, không nghĩ tới hôm nay chú Kuroki lại nhắc đến, không kiềm chế được kích động.....

Nếu như có thể cô sẽ lựa chọn chứng mất trí nhớ như vậy có thể quên đi những chuyện không vui trước kia, quên hết những người đó. Chỉ cần nhớ Thạch Thương Ly, chỉ cần nhớ một mình hắn!

Mà giờ phút này Thạch Thương Ly đã tới phòng ăn gặp Kuroki, hắn cũng có chút kinh ngạc nhưng nghĩ đến quan hệ của hắn và Loạn Đậu Đậu nên vẫn đi! Hơn nữa, theo trực giác nói cho hắn biết Kuroki muốn nói một số việc cho hắn biết!

“Tốc độ của cậu rất nhanh.” Giọng Kuroki lạnh nhạt, gương mặt khắc nghiệt, ánh mắt không ngừng không ngừng quan sát Thạch Thương Ly, mặc dù người đàn ông này mặc dù đã gặp vài lần, chưa nói chuyện nhiều nhưng ông biết Đậu Đậu rất thích người đàn ông này!

Phải có bản lĩnh thế nào thì Đậu Đậu mới yêu, nếu không sẽ không xứng ở cùng Đậu Đậu.

Thạch Thương Ly không để ý ánh mắt không chút kiêng kỵ kia, thản nhiên đối mặt, đôi môi khẽ nâng: “Có gì xin cứ nói thẳng.”

Bọn họ đều không thích dài dòng, tương đối thích dứt khoát rõ ràng!

Kuroki không nhìn được gật đầu, chống cằm, giọng nói lạnh lẽo: “Tôi biết cậu việc gì cũng có thể làm, lòng dạ sâu đậm, chỉ là.....Nếu như không phải Đậu Đậu gọi điện thoại muốn tôi hợp tác với cậu, tôi nhất định sẽ không chọn cậu.”

Ánh mắt Thạch Thương Ly lạnh lùng nhìn ông, không hiểu ý ông. Trong lòng cũng hiểu đại khái, lúc trước Kuroki kiên quyết không hợp tác nhưng sau khi hắn quay về Pháp lập tức thay đổi ý kiến hắn đã cảm thấy kỳ quái nhưng không nghĩ là Đậu Đậu động tay vào!

Ánh mắt sâu thẳm của Kuroki nhìn hắn, bụng ỳ cả phê lên khẽ nhấp một ngụm cười lạnh: “Cảm giác bản thân vô dụng phải dựa vào đàn bà phải không?”

“A!” Thạch Thương Ly cười lạnh “Đậu Đậu quan tâm tôi! Điều này đối với tôi mới quan trọng!”

Xem như Đậu Đậu không tìm Kuroki hắn cũng sẽ thành công chỉ là tốn một chút thời gian mà thôi! Cho nên dù là liên quan đến Đậu Đậu hắn cũng không hoài nghi năng lực của bản thân, càng sẽ không trách cứ Đậu Đậu ngược lại càng khẳng định người Đậu Đậu yêu là hắn!

Cô im lặng làm những chuyện này sau lưng hắn mà không cho hắn biết! Thật là một cô bé ngu ngốc!

“Quả nhiên Đậu Đậu không yêu nhầm người.” Kuroki để tách cà phê xuống, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Thạch Thương Ly, môi mỏng khẽ nói: “Hôm nay tôi tìm cậu là hy vọng cậu có thể cứu Đậu Đậu!”

“Cứu?” Thạch Thương Ly nhún mày, cái chữ này dường như có nghĩa rất sâu xa.

Kuroki dựa vào ghế, thờ dãi, có chút bất đắc dĩ nói: “Thật ra thì những năm này con bé sống không tốt lắm, có thể nói vô cùng không tốt! Nội tâm của con bé tự hành hạ mình, nỗi khổ sở của con bé toàn bộ đều nén trong lòng.”

“Tôi biết gia cảnh của cô ấy không đơn giản nhưng tôi không điều tra được!” Giọng nói Thạch Thương Ly đầy mê ly “Cô ấy chưa bao giờ chịu nói cho chúng tôi biết.”

“Con bé sẽ không nói cho các người biết, nếu như có thể tôi muốn con bé cả đời này cũng không nhắc tới!” Kuroki dừng một chút nghiêng đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ “Con bé đã từng tự sát.”

Ánh mắt Thạch Thương Ly kinh ngạc, hắn hoài nghi bản thân nghe nhầm!

Đậu Đậu từng tự sát!!!

Tin tức này thật chấn động.

Kuroki biết hắn bắt ngờ, khóe miệng mím lại nụ cười, tiếp tục nói những lời làm cho Thạch Thương Ly không cách nào bình tĩnh. Từng có một vạn giả thuyết nhưng chưa bao giờ có giả thuyết nào như Kuroki nói.....

Tần nhẫn như vậy là có thật sao!

Vẫn chỉ cảm thấy thân phận cô có chút mờ ám, chẳng qua chỉ cảm thấy cô đang trốn tránh gì đó, thậm chí cho rằng cô bỏ nhà đi mà thôi lại không nghĩ rằng.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mơ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 151: Một trăm năm mươi mốt

Đậu Đậu đáng thương, rõ ràng chịu nhiều đau khổ như vậy lúc nào cũng giả bộ vui vẻ, cười rúc rúc nhưng trong lòng vẫn đang khóc.

Bảo bối ngu ngốc của hần.....

Loan Đậu Đậu ngồi cả buổi chiều, trời dần dần tối, ánh đèn được thắp sáng cô mới phục hồi tinh thần. Đứng lên chuẩn bị đi thăm Kỳ Dạ thì chợt bị một cái ôm ấm áp ôm vào ngực. Lồng ngực ấm áp quá quen thuộc này cô đã biết là ai.

“Anh sao vậy? Ôm tôi không thở nổi nữa.”

Thạch Thương Ly dùng sức ôm chặt cô, cầm đặt trên bả vai gầy gò của cô giọng nói thì thầm đau lòng: “Đừng động để anh ôm một lúc! Một lúc là được!”

Đậu Đậu phát hiện hần có gì đó khác lạ nên liền bắt động, ngoan ngoãn để hần ôm. Bởi vì lồng ngực hần thật ấm áp làm cho người ta rất an tâm. Nếu như có thể cô muốn ôm như vậy cả đời nhưng.....

Chỉ một lúc mà thôi! Chờ sau khi chuyện của Kỳ Dạ xong cô sẽ quay về Nhật, vĩnh viễn không quay về nữa! Sao đó thế nào? Cô tính đi du lịch vòng quanh thế giới, tìm một chỗ nào đó sinh sống.

Bàn tay Đậu Đậu cứng ngắc một lúc lâu mâu thuẫn không biết có nên giãy giụa hay không! Cuối cùng không nhịn được đặt lên lưng hần nhẹ giọng an ủi: “Không có việc gì! Tất cả rồi sẽ tốt, không có chuyện gì, không có chuyện gì.....”

Một câu nói đơn giản lại làm cho trái tim hần nhói đau, cô chưa bao giờ nói ra những khổ sở cùng bị thương trong lòng, luôn dùng cách vui vẻ xuất hiện trước mặt người khác, không một mối sao? Bảo bối ngu ngốc nghịch của hần!

“Ừ!” Cô hống nghênh lại, trong lòng đều là đau thương, gian nan mở miệng: “Anh hứa với em sẽ giải quyết tốt mọi chuyện! Về sau cuộc sống của em chính là Thạch Thương Ly! Chúng ta sẽ không kết hôn nhưng chúng ta vĩnh viễn ở chung một chỗ, vĩnh viễn!”

Trong đêm tối, giọng nói của hần cực kỳ mê hoặc, không ngừng vang lên bên tai Đậu Đậu, cảm thấy ấm áp biến mất, Đậu Đậu quay đầu nhìn bóng dáng của hần biến mất trong màn đêm, cảm giác kỳ quái, trong lòng có những phiền muộn bị hần ăn mòn rồi!

Hần sao vậy? Tại sao đột nhiên lại nói những lời kỳ quái như vậy?

Sao có thể ở cùng nhau? Không thể ở chung một chỗ làm sao có vĩnh viễn? Thạch Thương Ly đầu anh có vấn đề rồi sao?

Khóe miệng khẽ nở nụ cười, trái tim đau nhói. Nghĩ đến sau này không được nhìn thấy hần nữa, không thể ở cùng hần, trái tim cũng rất đau.

Đậu Đậu vỗ vỗ ngực trái, giọng ghét bỏ: “Cầu xin mày, tỉnh lại đi! Đừng đau nữa, không phải nói chỉ cần anh ấy sống tốt là được, đừng tham lam như vậy, đã có tiểu thối. Đây là kết cục hoàn mỹ nhất, không phải sao?”

Xoay người cô đơn đi về phía phòng bệnh của Kỳ Dạ!

Vừa đi đến cửa liền nghe thấy tiếng tức giận ở bên trong, còn có tiếng bạt tai không ngừng. Đậu Đậu hoảng sợ, nhanh chóng đi vào, chỉ thấy Kỳ Dạ nằm trên mặt đất, ông Thạch đang định hạ cánh tay xuống thì cô ngay lập tức bắt lấy tay ông ta, tức giận quát: “Sao ông lại đánh Kỳ Dạ?”

Ông Thạch sững sờ, thấy là Đậu Đậu thì không khỏi khẽ hừ: “Thì ra là cô! Cô tới đây làm gì? Tôi dạy cháu tôi, không liên quan đến cô!”

Kỳ Dạ bình thân quỳ trên mặt đất, ánh mắt nhìn Đậu Đậu cảm kích.

Đậu Đậu đứng trước mặt Kỳ Dạ, ngẩng đầu ưỡn ngực: “Kỳ Dạ là em trai tôi, tôi có quyền bảo vệ cậu ấy!”

“Nực cười!” Ông Thạch khinh thường quát: “Nó là người nhà họ Thạch! Sao lại có quan hệ với cô! Cô út cho tôi, cô chính là người khiến Thạch Thương Ly phản bội tôi, cũng là người khiến Kỳ Dạ như bây giờ, hoàn toàn biến thái.”

Hai chữ “Biến thái” như mũi dao đâm vào lồng ngực Kỳ Dạ, ngẩng đầu ánh mắt phức tạp nhìn ông Thạch, từ nhỏ đến lớn cậu chưa bao giờ cãi ý ông! Hôm nay là lần đầu tiên nên mới vừa được thưởng một bạt tai, nếu không có Đậu Đậu xuất hiện không biết cậu sẽ ăn mấy bạt tai!

“Ông mới biến thái!” Loan Đậu Đậu không thể nhịn được nữa, cả thế giới có thể mắng Kỳ Dạ biến thái chỉ có ông ta là không thể! Không phải ông ta là ông nội của Kỳ Dạ sao? Sao ông nội có thể chửi cháu mình là biến thái chứ?

Ông Thạch cực kỳ tức giận, chỉ mặt cô quát to: “Nếu không phải do tiếp xúc với loại người như cô làm sao nó có thể thích đàn ông? Hôm nay lại vì một người đàn ông mà vay tiền tôi? Hoang đường! Cực kỳ hoang đường! Một xu tôi cũng không cho! Nếu nó không cắt đứt quan hệ với người đàn ông kia quay về Pháp kết hôn thì cũng đừng hòng vào nhà họ Thạch nữa!”

“Ông nội.....” Kỳ Dạ kinh ngạc, không nghĩ tới ông nội phản đối như vậy, lại muốn đoạn tuyệt quan hệ với cậu!

“Tôi là loại người thế nào?” Đậu Đậu nhún mày, giọng nói kiêu ngạo không chút sợ hãi: “Miệng ông nói loại người như tôi như thế nào? Cuối cùng tôi là loại người thế nào? Tại vì không có tiền, bối cảnh không tốt nên không hợp với giới thượng lưu như nhà ông sao? Bởi vì tôi bình thường không có sở trường gì nên sẽ làm hư cháu ông sao? Mỗi người trong nhà ông đều do tôi hãm hại phản bội ông sao? Thật là quá buồn cười. Tôi vô dụng như vậy làm sao có thể khiến bọn họ phản bội ông? Làm phiền ông nói cho tôi biết chứ thật sự tôi không biết!”

“Cô.....cô.....Con hồ ly tinh này!” Ông Thạch tức đến nghẹn họng.

“Hồ ly tinh! Nếu như ngôn ngữ của ông không tốt, tôi có thể nói cho ông biết, một gia đình bị người thứ ba phá hư mới gọi là hồ ly tinh! Xin hỏi tôi quyền rũ vợ ông sao?” Loan Đậu Đậu phản bác!

Ông Thạch tức chết.....

Loan Đậu Đậu thờ ơ nhìn khuôn mặt ông ta lúc trắng lúc xanh, vốn dĩ là ông nội Thạch Thương Ly cô cũng nên tôn trọng một chút nhưng cô hận những người độc đoán như vậy, tự cho là đúng đi quyết định cuộc sống của người khác! Ông ta cũng không phải thần sao lại có thể an bài cuộc đời của bọn họ, tại sao phải nghe theo ông ta?

“Ông là ông nội của Kỳ Dạ tôi đã rất lịch sự rồi! Làm phiền ông đối với cháu của mình cũng lịch sự một chút! Mặc kệ cậu ấy làm gì sai nhưng cậu ấy vẫn là cháu ông, cả thế giới ai cũng có thể mắng cậu ấy biến thái nhưng ông không thể! Bởi vì ông là người mà cậu ấy tôn trọng nhất! Loại cảm giác bị người mà mình tôn trọng nhất xem thường khinh bỉ ông nhất định chưa từng có. Đồng tính luyến ái thì sao? Đồng tính luyến ái thì cướp của đốt nhà sao? Tại sao nhất định phải bị những người phong kiến cổ hủ như vậy giam cầm tình yêu của bọn họ? Ông có từng có tình yêu chân chính chưa? Loại tình yêu có thể từ bỏ tất cả, không so đo tính toán sẽ được hồi đáp, thậm chí quên cả cảm giác của mình nhất định ông chưa từng có. Nếu tôi là ông, tôi sẽ rất vui, ít nhất Kỳ Dạ nguyện ý gánh chịu, nguyện ý từ bỏ, vì tình yêu ngu ngốc của mình mà chống lại mọi thứ, điều đó chứng minh cậu ấy đã trưởng thành! Cậu ấy đối với người khác tốt, quan tâm người khác! Giống như ông cả người đều là mùi tiền đang suy nghĩ cách buôn bán như thế nào nhưng ông có từng nghĩ chưa, mỗi ngày ông đều tìm mọi cách kiếm tiền, muốn tiền muốn danh lợi nhưng ông chết cũng không thể mang theo. Bản thân ông cho rằng là vì muốn tốt cho bọn họ nhưng ông cũng không biết rốt cuộc bọn họ muốn gì, ông càng không quan tâm bọn họ thích gì, cái gì khiến bọn họ vui vẻ! Đúng, ông cảm thấy có tiền sẽ khiến bọn họ vui vẻ! Tiền không phải không làm gì được, không có tiền không thể làm gì nhưng tiền có thể mua một mạng sống sao? Tiền có thể mua thời gian để làm lại từ đầu sao?”

Ông Thạch kinh ngạc nhìn Đậu Đậu, nghẹn họng không thể lên tiếng. Ánh mắt âm u phức tạp nhìn Đậu Đậu một lúc lâu không nói lời nào!

Loan Đậu Đậu xoay người kéo Kỳ Dạ dậy như người mẹ hiền khom lưng xoa đầu gối cậu, lại kéo quần áo cho cậu, Để cậu ngồi bên giường, cơ thể chưa khỏe không chịu được lực tác động mạnh.

Quay đầu nhìn ông khẽ cười nói: “Nếu như là người khác có ba người cháu nhất định sẽ sống rất vui vẻ. Nhưng ông vui không? Ba cháu trai của ông cũng không muốn gặp ông, thậm chí nhiều năm không ăn cùng ông một bữa cơm! Ông thật sự hiểu bọn họ sao? Thạch Thương Ly tâm tình không tốt sẽ mặc quần áo màu tối, tâm tình tốt sẽ mặc quần áo màu trắng, một ngày ít nhất tắm hai lần, thích sạch sẽ nên không uống nước suối, không thích ăn đồ ngọt. Thạch Lăng sợ bị giam cầm trong bóng tối, nếu ông nhốt cậu ấy trong thang máy hoặc trong phòng tối nhất định cậu ấy sẽ sợ đến khóc, anh ta nhìn thấy giun sẽ không ngừng nôn mửa kéo dài ba ngày không ăn được gì, anh ta rất cô đơn, vì để cho người khác chú ý anh ta sẽ làm mọi cách để chứng minh sự tồn tại của mình, vì để mình có mục đích sống mà những năm này không ngừng tranh đấu với Thạch Thương Ly. Kỳ Dạ.....”

Đậu Đậu ngồi bên cạnh cầm tay cậu: “Nhìn cậu ấy tùy hứng như một đứa bé! Thật ra rất trong sáng, tình cảm rất phong phú. Cậu ấy ghét dầu mỡ, thích ăn bánh bao đậu, ghét phụ nữ đụng vào người ngoại trừ tôi! Ông nên biết trước kia cậu ấy là một thiếu gia vẫy tay có người đưa cơm đến tận miệng nhưng bởi vì yêu một người mà học nấu cơm giặt quần áo làm việc nhà! Những thứ này ông biết sao?”

“Kỳ Dạ biết nấu cơm giặt quần áo?” Ông Thạch sửng sốt, hoàn toàn không nghĩ tới Kỳ Dạ là đứa trẻ ngoan nhất, nghe lời ông nhất, mặc dù được đi học nhưng ở nhà cái gì cũng cần có người giúp việc! Dù là rót nước cũng sai người giúp việc.....

Kỳ Dạ gật đầu: “Là Đậu Đậu dạy, tay nghề của cô ấy rất tốt!”

Ánh mắt ông Thạch nhìn Đậu Đậu càng thêm sâu thẳm chỉ là không lên tiếng.

Đậu Đậu cũng bối vì ánh mắt này của ông ta mà cảm thấy gò bó, chỉ nhún vai, chơi đùa ngón tay Kỳ Dạ nhìn ông ta nói: “Tôi mặc kệ ông có lý do gì, cũng không quan Kỳ Dạ là cháu trai ông. Dù thế nào đi nữa thì cậu ấy cũng đã trưởng thành, cậu ấy có những việc cần làm tôi sẽ không cho phép ai ngăn cản cậu ấy! Nếu không tôi sẽ liều mạng với người đó!”

Ông Thạch cảm giác trong lòng có gì đó không đúng, Loan Đậu Đậu trước mặt so với trong tài liệu ông điều tra được hoàn toàn khác nhau: “Cô và Kuroki có quan hệ thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 152: Chương một trăm năm mươi hai

“Không thể trả lời!” Loan Đậu Đậu lắc đầu.

“Ông nội, cháu thật sự cần khoản tiền kia!” Kỳ Dạ cúi đầu, giọng nói cầu xin: “Sau này cháu nhất định sẽ trả cho ông. Nhất định trả!”

Đậu Đậu nhũn mày, hạ thấp giọng, chỉ nói để đủ hai người nghe: “Chuyện tiền nong đừng cầu xin ông ấy! Tôi sẽ giúp cậu!”

“Khuya rồi, tôi hơi mệt, mai lại đến thăm cậu.” Ông Thạch đứng lên cùng mấy hộ vệ rời khỏi phòng!

Loan Đậu Đậu cùng Kỳ Dạ nhìn nhau một lúc lâu, nhìn thời gian mới tám giờ, ông ta mệt cái gì chứ?

Kỳ Dạ nắm vai cô nói: “Những lời cô nói thật là hay! Không thu âm lại thật là tiếc, nếu không cô nói lại đi để tôi thu âm lại.”

Loan Đậu Đậu đẩy cậu ra: “Tôi nói rồi không nói lại nữa một chết đi được. Tôi muốn uống nước!”

Kỳ Dạ vội vàng rót nước cho cô, ngồi xếp bằng trên giường tò mò hỏi: “Cô nói xem ông nội có cho tôi mượn tiền hay không?”

“Tôi làm sao biết, ông ấy cũng không phải ông nội tôi!” Loan Đậu Đậu trợn mắt, cầm ly nước uống.

Kỳ Dạ chống cằm, ánh mắt ưu thương: “Mười triệu đô-la không phải ít, ông nội chắc chắn sẽ không cho tôi mượn!”

Loan Đậu Đậu xoa đầu cậu, hy vọng cậu thoải mái một chút: “Yên tâm đi! Tôi nhất định sẽ nghĩ cách giúp cậu, nhất định để đứa bé của Thẩm Nghịch được sinh ra một cách thuận lợi! Đúng rồi, hôm nay Thẩm Nghịch có tới tìm cậu không?”

“Không!”

“Kỳ quái!” Loan Đậu Đậu cời giày ngồi trên giường: “Hôm nay điện thoại của anh ấy cũng không gọi được, bây giờ còn chỗ nào anh ấy có thể đến chứ! Sao không đến tìm tôi, còn không tới thăm cậu?”

Kỳ Dạ cũng đang thắc mắc trong lòng chỉ là không nói ra. Bây giờ chuyện của Đậu Đậu đã không ra sao lại còn phải quan tâm chuyện của cậu thật sự rất cảm động!

“Bánh bao đậu, cô đối với tôi thật tốt!”

Loan Đậu Đậu khinh thường: “Tôi không muốn Thẩm Nghịch khổ sở.....

Kỳ Dạ “.....” Giữa hai người thật sự không có gian tình chứ? Thật là làm cho người ta tò mò!

Loan Đậu Đậu ngáp nắm tay kéo cậu nằm xuống giường, nhắm mắt lẩm bẩm: “Buồn ngủ quá, ngủ thôi.”

“Tôi là đàn ông!” Kỳ Dạ tới sầm mặt!

“Tôi biết.”

“Cô là phụ nữ.”

“Nói nhảm.”

“Nam nữ thụ thụ bất tương thân, có biết hay không?”

“Tôi chỉ biết nếu cậu còn nói nhảm nữa tôi sẽ bóp nát quả trứng vàng của cậu!”

“Buông tay, cô thật lưu manh! A.....”

Tiếng hét thê lương của Kỳ Dạ vang lên trong bóng tối nhưng Đậu Đậu sống chết không chịu buông tay, cuối cùng đành chịu thua: “Được rồi đi ngủ, buông ra!”

Lúc này Đậu Đậu mới buông tay, đôi tay ôm vai cậu ngủ, miệng không quên lẩm bẩm: “Dù sao quả trứng vàng của cậu chỉ nhìn được không dùng được, dùng một chút cũng không chết.”

“Câm miệng.” Trần Kỳ Dạ nổi đầy gân xanh! Lúc trước ở cạnh Đậu Đậu còn cảm thấy có tình thương của mẹ, bây giờ thì tình thương gì chứ. Dám sờ quả trứng vàng của cậu còn nói không dùng được.....

Kỳ Dạ tỉnh dậy trước, kết quả hét to đầy kinh sợ phá vỡ không gian yên tĩnh buổi sáng, đánh thức Loan Đậu Đậu. Cô vừa ngáp vừa vuốt mắt, giọng khàn khàn: “Cậu rống cái gì?”

Mắt tròn to, thấy rõ ràng người ngồi cạnh giường giật mình: “Thẩm Nghị, sao anh lại ở đây?”

Kỳ Dạ hoàn toàn hóa đá.....

Loan Đậu Đậu cúi đầu nhìn tư thế của mình cùng Kỳ Dạ, hai chân cô đang kẹp chân Kỳ Dạ, đôi tay ôm tay cậu giống như ôm gối ôm, mặc dù.....có chút dâm dăng! Nhưng giữa cô và Kỳ Dạ tuyệt đối trong sạch!

Sắc mặt Thẩm Nghị không thay đổi, đôi mắt trống rỗng đầy tăm tối, lạnh lùng mở miệng: “Tôi qua cô và bạn Kỳ cùng giường chung gối!”

“Khụ khụ.....” Loan Đậu Đậu sặc nước miếng “Cái đó.....Anh và cậu ấy cùng giường chung gối nhiều lần như vậy cũng biết rõ quả trứng vàng của cậu ấy chỉ nhìn được chứ không dùng được! Ha ha, tôi qua tôi đã thử.”

“A! Cô nói lung tung cái gì?” Kỳ Dạ cực kỳ tức giận quát!

A.....Loan Đậu Đậu hồi hận muốn cắt đứt lưỡi, rốt cuộc vừa rồi cô vừa mới nói gì!

Thẩm Nghị khẽ nở nụ cười lạnh: “Xin hỏi tôi qua cô như thế nào gọi là thử qua quả trứng vàng nhìn mà không dùng được?”

“A.....” Đậu Đậu nắm tóc: “Chính là thử! Chẳng lẽ anh chưa thử qua sao?”

“Loan Đậu Đậu!” Kỳ Dạ gào to, nếu như vậy bọn họ có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

“Loan Đậu Đậu!” So với Kỳ Dạ giọng Thẩm Nghị dịu dàng hơn nhiều “Cô có biết chữ chết viết thế nào không?”

Đậu Đậu như đứa con ngoan cúi đầu, mặt mũi vô hồn: “Tôi biết.”

“Ừ.” Thẩm Nghị hài lòng gật đầu “Cho nên cô thật sự thử qua quả trứng vàng chỉ nhìn mà không dùng được sao?”

“Không có! Tuyệt đối không có chỉ là đùa thôi!”

“Rất tốt! Nhớ kỹ quả trứng vàng chỉ nhìn mà không dùng được không thuộc về cô, muốn chơi về nhà chơi người đàn ông của cô! Biết không?” Thẩm Nghị ra dáng thầy giáo đang dạy học sinh!

Loan Đậu Đậu gật đầu mấy cái lại lắc đầu: “Không đúng! Bây giờ tôi không có đàn ông!”

“Không sao! Có Thạch Thương Ly.....”

Loan Đậu Đậu cau có, cô không nên đối nghịch với Thẩm Nghị. Biết rõ cô và Thạch Thương Ly sẽ không ở gần nhau thì làm gì còn cơ hội!

Kỳ Dạ đã sớm chui đầu vào gối nằm khóc, có thể đừng mở miệng là quả trứng vàng chỉ nhìn mà không dùng được hay không, rốt cuộc cậu có chỗ nào chỉ nhìn mà không dùng được chứ? Không phải vẫn chiến đấu thành công đánh chiếm Thẩm Nghị sao?

A? Không đúng!

Kỳ Dạ ngẩng đầu nắm tóc: “Trước kia tôi không phải là công sao?”

“Cậu nhóc tằm rồi ngủ đi, cậu đòi đòi kiếp kiếp đều là tiểu thụ!”

Loan Đậu Đậu cùng Thẩm Nghị trầm miệng một lời, đùa chứ là tiểu thụ còn mộng tưởng làm công sao, thật tức cười!

“Các người cười cái gì! Tôi hoài nghi hai người còn đang gạt tôi, tôi cảm giác mình là công! Tôi có cánh tay cường lực, đáng người to lớn!”

Kỳ Dạ tức giận quát!

“Phốc! Rõ ràng chỉ là một viên kim đan nhỏ!” Đậu Đậu không nể tình cười nhạo!

Thẩm Nghịch gật đầu, đồng ý quan điểm của cô: “Mặc dù đã lâu chưa đụng tới nhưng vẫn cứ là viên kim đan nhỏ!”

“Các người đi chết đi!” Kỳ Dạ tức giận đỏ mặt tía tai! Một nam một nữ này quả thật chính là sài lang hồ báo! Viên kim đan nhỏ gì chứ, mẹ kiếp ai không biết còn tưởng các người ở chợ đang thảo luận về trứng gà!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đới Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 153: chương 153

Loan Đậu Đậu tìm có đi ra ngoài nếu Thẩm Nghịch biết tới qua cô thất lễ với Kỳ Dạ anh ta sẽ làm thịt cô!

Phòng bệnh chỉ còn hai người, Thẩm Nghịch đưa tay sờ sờ đầu cậu, khoe miệng khê nở nụ cười: “Nghe giọng nói thì tinh thần rất tốt.”

Kỳ Dạ gật đầu, hai chân xếp bằng, cúi đầu cảm thấy bàn tay của anh ta đụng đầu cậu như ngọn lửa bùng cháy: “Ừ! Anh thì sao? Tôi nghe nói.....”

“Yên tâm, nếu không có công ty anh cũng không chết đói, có thể nuôi em.” Giọng Thẩm Nghịch tràn đầy cưng chiều.

“Ai muốn anh nuôi.” Kỳ Dạ nghiêng đầu sang chỗ khác, không tự nhiên mở miệng.

Thẩm Nghịch cười yếu ớt, rút tay về, sâu xa nói: “Nếu như em không để ý thì chuyển sang ở với anh đi! Mặc dù chỗ của anh không sánh được chỗ của Thạch Thương Ly nhưng ít nhất chúng ta có chỗ để thân mật.”

“Anh biết tôi không quan tâm những thứ kia.” Kỳ Dạ bấu môi xem như cậu là một thiếu gia nhưng không có nghĩa là cậu không thể chịu khổ!

Thẩm Nghịch chợt đến gần cậu, môi dính vào tai cậu, hạ giọng, giọng nói cực kỳ âm trầm: “Thật ra thì em đang giả bộ!”

Kỳ Dạ tròn mắt: “Anh mới giả bộ! Tôi thật sự không nhớ.....Chỉ là, chỉ là.....” Không được tự nhiên dừng lại, sau đó nói: “Đậu Đậu nói cho tôi biết.”

“Đưa bé ngốc!” Thẩm Nghịch khê nở nụ cười, cực kỳ rục rờ, không âm trầm như ngày xưa.

Kỳ Dạ nhìn anh ta đến mất hồn, Thẩm Nghịch cười rất đẹp! Chỉ cần đứa bé thuận lợi sinh ra vậy Thẩm Nghịch có thể làm ba rồi.

Hai tay giấu trong túi áo nắm chặt lại, quyết định vì cuộc sống của Thẩm Nghịch bất luận thế nào cũng phải làm cho Hàn Tĩnh sinh đứa bé, mặc kệ là trai hay gái đều là người thân của Thẩm Nghịch, anh ấy sẽ không cô đơn nữa. Nếu một ngày nào đó cậu rời xa anh ấy thì anh ấy cũng sẽ không còn hy vọng cùng mộng tưởng.

Thẩm Nghịch nhíu mày nhẹ giọng nói: “Hình như em có gì đó không đúng!”

Kỳ Dạ sợ hết hồn, ánh mắt hoảng hốt nhìn sắc mặt bình tĩnh của anh ta, không phải anh ấy biết gì chứ? Nhưng không ai nói cho anh ấy biết nên chắc không biết đâu!

“Anh mới có gì đó không đúng!”

Thẩm Nghịch không nói chuyện nữa, trong lòng có cảm giác bất an! Nhưng không nói được, cuối cùng tiếc nuối nhất là mắt không thấy nếu không anh ta nhất định biết cậu đang nghĩ gì!

Loan Đậu Đậu biết bọn họ sẽ ở cùng nhau vô cùng vui vẻ, không nói nhiều liên trang trí phòng ở cho bọn họ. Mặc dù cô không nhiều tiền lắm nhưng lúc trước Thạch Thương Ly vẫn chuyển tiền vào tài khoản cho cô mỗi tháng vì sợ cô không có tiền tiêu, bây giờ dùng cho Kỳ Dạ xem như không phụ lòng Thạch Thương Ly vậy!

Ghế sa lon trong phòng khách, đồ ăn, rèm cửa sổ đều được Loan Đậu Đậu đổi mới, nhà có ba phòng ngủ một phòng khách, so với nhà Thạch Thương Ly thì rất nhỏ nhưng đối với Kỳ Dạ cùng Thẩm Nghịch mà nói như vậy đã rất rộng rãi.

Nhất là sau khi được Đậu Đậu trang trí, cực kỳ ấm áp, đơn giản nhưng ấm áp, khiến Kỳ Dạ rất thích không ngừng nhìn mọi góc. Hưng phấn như đứa trẻ

mặc dù bản thân là một đứa trẻ!

Một phòng ngủ, một phòng khác còn có phòng đọc sách.

Thẩm Nghịch đứng cạnh Đậu Đậu, mặc dù không nhìn thấy nhưng nghe thấy tiếng bước chân không ngừng khoe miệng khẽ nở nụ cười: “Nhìn dáng dấp như vậy thì cô tương đối hiểu tâm tư cậu ấy!”

Loan Đậu Đậu khoanh tay trước ngực cười: “Lòng em gái tôi sao tôi không hiểu chứ! Đồ vật của anh rất tốt chỉ là tôi mua thêm một ít. Dù sao anh cũng biết anh rất âm trầm, chọn màu sắc cũng tối, tôi chỉ đổi sang màu sáng một chút.”

Thẩm Nghịch chỉ cười không nói, anh ta không để ý phòng ốc thế nào chỉ để ý người ở cùng mà thôi.

“Đúng rồi, không phải anh giao công ty cùng tất cả tiền bạc cho Hàn Tĩnh rồi sao, thế nào lại có tiền mua nhà?” Đậu Đậu tò mò, chẳng lẽ ông trời cho Thẩm Nghịch tiền.

“Lúc trước không đến bệnh viện thăm cậu ấy chính là lo chuyện mua nhà. Chọn rất lâu, tiền là tôi vay ở ngân hàng.” Thẩm Nghịch vuốt tay “Bây giờ tôi nghèo rớt mồng tơi.”

Đậu Đậu nhún mày: “Sao lại vay ngân hàng? Sao không vay tôi? Sau này anh định làm gì?”

Thẩm Nghịch cười sâu hơn, vỗ vai cô nói: “Cô hiểu tôi đấy.”

Đậu Đậu tròn mắt, khoe miệng co quắp. Hiểu tự ái của anh còn quan trọng hơn sinh mạng!

“Tôi chỉ không nhìn thấy, có tay có chân thì sẽ không chết đói, hơn nữa bây giờ còn nuôi thêm một người!”

Nghe giọng của anh ta cũng biết anh ta đã tính toán cho tương lai của bản thân cùng Kỳ Dạ cho nên không có gì lo lắng. Hơn nữa Thẩm Nghịch không thể không có kế hoạch, không phải người không có năng lực, mặc kệ thế nào anh ta đều là Thẩm Nghịch như lúc đầu.

“Hai người đang nói gì đấy? Tôi đói bụng.....Bánh bao đậu, chúng ta nấu cơm đi!” Kỳ Dạ xắn tay áo đi vào phòng bếp!

Đậu Đậu ngăn cậu, phát tay nói: “Đứng sang một bên, cậu vừa mới ra viện, đừng gây chuyện! Tôi nấu, cậu nói chuyện với Thẩm Nghịch đi!” Đẩy cậu đi ra.

Kỳ Dạ không thể làm gì khác hơn là gật đầu, đi đến bên người Thẩm Nghịch, hạ thấp giọng: “Tôi đi gọi điện cho anh trai, gọi anh ấy tới ăn cơm! Dù sao hôm nay cũng là ngày đầu chúng ta ở nhà mới!”

“Được.” Thẩm Nghịch gật đầu. Biết cậu tạo cơ hội cho Thạch Thương Ly cùng Đậu Đậu. Mặc dù cậu quên đoạn ký ức kia nhưng sau khi được bọn họ giải thích cậu ấy buồn một lúc! Cố chấp cho rằng Đậu Đậu là của Thạch Thương Ly nên càng ghét Thạch Lăng hơn.

Sau đó Thạch Lăng đến thăm cậu thì cậu biểu hiện tâm tình không tốt nên Thạch Lăng cũng không đến nữa.

Loan Đậu Đậu loay hoay trong phòng bếp, Kỳ Dạ cùng Thẩm Nghịch ngồi trên ghế sofa gọi điện cho Thạch Thương Ly, một lần lại một lần sau đó buồn bực nói: “Sao không gọi được?”

Thẩm Nghịch nhún mày: “Có thể đang bận.”

“Bận đến mức không thể nghe điện thoại sao?” Kỳ Dạ không vui lắm lắm, cậu rất muốn bốn người cùng ăn một bữa cơm.

Không gọi được Thạch Thương Ly nhưng điện thoại Đậu Đậu không ngừng kêu.....

“Đậu Đậu điện thoại.....”

“Đưa tới đây.”

Kỳ Dạ cầm điện thoại hấp tấp đi tới phòng bếp, Loạn Đậu Đậu đang xào thức ăn, ấn nút nghe đưa lên tai, bên kia truyền đến giọng nói trầm thấp của Kuroki.....

Leng keng.....

Cái muỗng trong tay Loan Đậu Đậu rơi trên mặt đất, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, bàn tay toát mồ hôi, một lúc lâu không có động tĩnh cũng không nói một chữ.

Kỳ Dạ phát hiện cô có gì đó bất thường quan tâm hỏi: “Sao thế?”

Giọng nói đầu dây bên kia tiếp tục vang lên, Đậu Đậu cầm điện thoại quát to: “Nếu Thạch Thương Ly có chuyện gì các người chuẩn bị nhặt xác tôi đi!”

Nói xong ném điện thoại vào nôi. Kỳ Dạ sợ gào khóc: “Cô muốn điện thoại nổ tung à.” Vội vàng tắt bếp, xoay người nhìn Đậu Đậu mặt đầy nước mắt

không giải thích được.

“Rốt cuộc có chuyện gì? Anh trai tôi thế nào? Bánh bao đậu, cô nói đi, đừng dọa tôi!” Kỳ Dạ nắm tay cô.

Thảm Nghịch ở phòng khách nghe thấy tiếng động trong phòng bếp cũng đi tới: “Bạn Kỳ, xảy ra chuyện gì?”

“Tôi cũng không biết. Bánh bao đậu không nói gì.....” Kỳ Dạ nóng nảy quay đầu nhìn anh ta “Nhanh nghĩ cách!”

“Đậu Đậu.....” Thảm Nghịch đi lên nắm cánh tay cô “Sao vậy, nói cho chúng tôi biết. Chúng tôi sẽ cùng cô đối mặt.”

Đậu Đậu giật mình, ngẩng đầu nhìn anh ta, hít sâu một hơi ổn định tinh thần của mình. Đôi môi run rẩy đóng mở nhiều lần rốt cuộc nói: “Tôi có việc phải đi. Đừng lo lắng, tôi không sao, còn có Kỳ Dạ.....”

Đậu Đậu nghiêng đầu nhìn sắc mặt khảm trương của Kỳ Dạ, khóe miệng gượng ép nở nụ cười: “Anh cậu sẽ không có chuyện gì. Tôi sẽ đưa anh ấy về.”

“Đậu Đậu.....”

“Bánh bao đậu.....”

Đậu Đậu không để ý bọn họ kêu gào, đi ra khỏi phòng bếp, thay giày, cầm túi xách đi ra cửa. Xuống dưới lầu, xe của Kuroki đã đậu ven đường, cấp dưới mở xe cho Đậu Đậu. Cô không suy nghĩ gì trực tiếp đi vào ngồi cạnh Kuroki.

“Vé máy bay, hộ chiếu chú đã giúp cháu chuẩn bị xong. Bây giờ có thể lên đường.” Giọng trầm thấp của Kuroki vang lên, ánh mắt nhìn sắc mặt cô, trong lòng không khỏi than thở biết rằng cô chèn ghét ông.

“Là chú phải không?” Ánh mắt sắc bén của Đậu Đậu nhìn ông lạnh lùng nói: “Là chú nói nếu không sao lại nhanh như vậy.”

“Rất quan trọng sao? Cháu cảm thấy tin tức bên kia không nhanh nhạy sao? Cháu trốn đã nhiều năm như vậy vẫn còn muốn trốn sao?” Lần này Kuroki không dung túng cô nữa.

Đậu Đậu không lên tiếng chỉ nghiêng đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, trong lòng thầm cầu nguyện Thạch Thương Ly không sao, tuyệt đối không được xảy ra chuyện gì.

Xe đến sân bay, trực tiếp đi vào lối VIP đi lên máy bay, rất nhanh máy bay liền cất cánh. Dọc đường đi Kuroki không nói gì, Đậu Đậu cũng không nói gì nữa, im lặng như tượng gỗ.

Kuroki rất nhứt đầu, lần này Đậu Đậu cực kỳ tức giận. Nhưng vì muốn tháo gỡ hiểu lầm năm đó để cô hiểu, nếu không sau này nếu cô biết rõ chân tướng sẽ cực kỳ khổ sở.

Máy bay hạ cánh xuống Nhật Bản, Đậu Đậu liền muốn đến một chỗ, Kuroki cũng không phản đối, dù sao Thạch Thương Ly trong lòng cô quan trọng như vậy từng giây từng phút cô đều không muốn trì hoãn. Nhìn bóng dáng cô, lần này khiến Thạch Thương Ly nhúng tay là một quyết định chính xác.

Sau khi chạy một tiếng đồng hồ rốt cuộc xe dừng lại đổ dầu, ven đường có một cây Bạch Dương lớn, cánh lá rậm rạp, lá cây bị gió thổi nghe xào xạc. Đã là mùng một giờ tối, ánh trăng mờ mờ lung, trên bầu trời có một vài ngôi sao sáng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Chương một trăm năm mươi bốn

Mười phút sau xe dừng lại trước cánh cửa sắt màu đen khổng lồ, chung quanh là bức tường bằng đá cao khoảng năm mét, ở trên còn có lưới điện bao quanh, vách tường loang lổ có thể thấy được ngôi nhà đã rất lâu đời. Quanh nhà đều là những người mặc đồ đen, không ngừng tuần tra, một người mặc quần áo màu đen lập tức đi lên kiểm tra.

Kuroki cùng Đậu Đậu theo thói quen xuống xe để kiểm tra, toàn bộ thiết bị có thể truyền tin trên người đều phải kiểm tra, súng của Kuroki tạm thời cũng được giữ lại. Sau đó cửa được mở ra có xe đưa đón đi ra dừng trước mặt bọn họ để bọn họ lên xe.

Đậu Đậu cùng Kuroki lên xe cửa liền lập tức khóa. Bốn phía xung quanh xe đều được dùng thủy tinh phong kín chỉ có mấy lỗ nhỏ đảm bảo không khí lưu thông để bọn họ ở bên trong không bị ngộp. Nhìn chiếc xe đơn giản nhưng trên thực tế không đơn giản tí nào.

Bởi vì kính thủy tinh này không phải là loại kính đập là bể mà là kính thủy tinh công nghiệp cực kỳ đặc biệt, dù là đạn hay búa sắt đập cũng không bể. Nói cách khác bọn họ ở đây nếu có gặp phục kích cũng không bị thương. Dĩ nhiên ngoại trừ bom! Nhưng bọn họ ở trong cũng rất nguy hiểm, cửa xe khóa trái chỗ tài xế ngồi cũng có thể thông với bọn họ nếu như vị trí tài xế bị khống chế thì bọn họ cũng sẽ bị thương.

Đậu Đậu ngồi vào một góc cúi đầu không nhìn cái gì quá lâu giống như đối với nơi này cô tuyệt không tò mò. Thật ra thì cũng không có gì tò mò.

Ngược lại Kuroki đối với nơi này tràn đầy kỷ niệm, dù sao người có thể đi vào đây không nhiều lắm cho dù là ông, từ khi biết chỗ này ông vào đây cũng chỉ có năm lần. Hôm nay nếu như không nhờ Đậu Đậu thì ông cũng không có cách nào đi vào.

Rốt cuộc xe dừng lại trước cửa biệt thự kiểu kiến trúc của Pháp thời kỳ trước.

Cửa xe mở ra, Đậu Đậu xuống xe đứng trên thảm đỏ nhìn lên trên từng bậc từng bậc, ánh sáng đầy xa hoa chói mắt. Phía bên phải là người giúp việc ăn mặc chỉnh tề, phía bên phải là cánh vệ mặc đồ đen, không hẹn mà cùng trăm miệng một lời:

“Chào mừng cô chủ về nhà, chào mừng ngài Kuroki.”

Cúi người chín mươi độ, giọng nói chỉnh tề vang lên, khí thế hào hùng.

Đậu Đậu có chút hoảng hốt nhìn cảnh tượng trước mắt, giống như đang quay ngược về quá khứ. Chợt sắc mặt cô lạnh lùng ánh mắt có chút chán ghét. Không nhìn những người kia trực tiếp đi vào.

Kuroki nhíu mày nhìn bọn họ không được sự đồng ý của Đậu Đậu nên vẫn giữ động tác kia, bắt đầu đi nhún vai. Chế độ ở đây là như vậy, không được sự đồng ý của chủ nhân bọn họ vẫn phải đứng như vậy đến khi té xỉu mới thôi. Cho dù là ông cũng không có tư cách ra lệnh cho bọn họ.

Đậu Đậu bước vào phòng khách hoa lệ mà vắng lạnh, chỗ này tràn đầy tội ác.

Bên phải phòng khách là phòng ăn. Bàn ăn rất dài, ở vị trí chủ nhà có một người đàn ông đang ngồi nhìn chỉ hơn bốn mươi tuổi, bóng dáng kiên nghị, lạnh lùng, đeo mắt kính, tóc vàng, sống mũi cao, da thịt trắng nõn, khuôn mặt hơi giống Đậu Đậu.

Nếu là bình thường nếu thấy người đàn ông như vậy Đậu Đậu sẽ si mê nhưng giờ phút này cô không như vậy thậm chí cười không nổi. Ánh mắt lạnh lùng nhìn ông ta giống như đang nhìn kẻ thù.

Người đàn ông cũng không nói, đôi mắt nhìn thẳng cô.

Người giúp việc đứng chung quanh đều không nói chuyện, mặt không có sắc thái gì giống như không tồn tại. Quân gia ngược lại nhìn bọn họ mấy lần nhưng vẫn không dám mở miệng.

Chợt một người khác đi tới thấy Đậu Đậu thì sững sốt, khuôn mặt nở nụ cười sáng lạn: “Đậu Đậu? Cô là Đậu Đậu đúng không? Cô về lúc nào sao không thông báo một tiếng?”

Đậu Đậu nghiêng đầu nhìn người con gái nói chuyện với mình, tuổi tác hai người không chênh lệch lắm, mặc quần áo tao nhã “Cút cho tôi!”

Cô gái sững sốt, phản ứng kịp nhưng lại không tức giận, chỉ cười cười, giọng nói dịu dàng: “Tôi biết cô sẽ không thích tôi.” Ánh mắt nũng nịu nhìn người đàn ông như đang làm nũng.

Người đàn ông chỉ nở nụ cười bắt đầu đi, đôi tay chống cằm, ánh mắt vẫn nhìn Đậu Đậu như cũ, không nói một lời.

Quân gia đứng một bên ho nhẹ khẽ nói: “Xin đừng dùng giọng như thế nói chuyện với phu nhân được không?”

Đậu Đậu không nhìn ông, không nhìn cô gái, nhìn thẳng vào mắt người đàn ông, trầm mặc không nói gì. Cô rất chán ghét nơi này, ghét cay ghét đắng, cô đã thề sẽ không bước vào đây nữa, thật không nghĩ đến bây giờ phải quay lại.

Kuroki đi tới, đôi tay nhét trong túi, thấy cô gái thân thiện gật đầu: “Chào bà Hàn.”

“Kuroki đã lâu không gặp, hình như đẹp trai hơn.”

“Cám ơn. Nhưng trước hết nên giải cứu người giúp việc đã.” Kuroki nhắc nhở cô gái, người giúp việc bên ngoài vẫn cúi đầu.

Cô gái hiểu ý ông gật đầu “Quân gia đi xử lý đi, thuận tiện chuẩn bị hai phòng dành cho khách.”

“Không cần.” Đậu Đậu lạnh lùng cự tuyệt, đôi tay nắm chặt “Thạch Thương Ly đâu?”

“Anh Thạch.”

“Tôi không hỏi cô, cảm miệng!” Đậu Đậu ngắt lời cô gái, ánh mắt đầy chán ghét không chút giấu giếm.

Sắc mặt người đàn ông vẫn bình tĩnh như nước không có chút biến hóa. Cô gái cũng không để ý, ánh mắt chỉ có chút bắt đầu đi nhún vai nhìn Đậu Đậu.

Ngược lại Kuroki đi lên trước vỗ vai cô, phát hiện cơ thể cô căng thẳng cứng ngắc, nhủ thầm “Thả lỏng Đậu Đậu. Nơi này không có ai có thể làm cháu bị thương, đừng sợ.”

Đậu Đậu ngẩng đầu, ánh mắt phức tạp nhìn Kuroki, méo miệng “Trong phòng này không có ai tốt, cháu chán ghét chỗ này, vĩnh viễn chán ghét!”

“Đậu Đậu.” Giọng Kuroki bắt đầu dịu, ánh mắt nhìn về phía người đàn ông ý bảo ông ấy nói gì đi!

Người đàn ông làm như không thấy, khoe miệng nở nụ cười như có như không, ánh mắt nhìn chăm chăm Đậu Đậu, từ trên xuống dưới giống như mấy trăm lần cũng không đủ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Chương một trăm năm mươi lăm

Loan Đậu Đậu chán ghét ánh mắt ông ta nhìn cô.

Người đàn ông càng nở nụ cười rõ hơn, đứng lên, đi tới trước mặt cô, giọng nói dịu dàng:

“Bảo bối nhỏ của ta, về nhà tính khí lại nóng hơn.....”

Tay vừa mới nâng lên chuẩn bị chạm vào đầu cô.....

Bụp.....

Loan Đậu Đậu đẩy tay ông ta ra, giọng nói trong trẻo không ngừng vang vọng trong không gian.....Mọi người ngây ngẩn cả người, kinh ngạc nhìn cô, quả thật không tin được vào mắt mình.

Cô lại dám.....

“Bàn tay bẩn thỉu của ông không xứng đụng vào tôi.” Loan Đậu Đậu nghiêng lợi nói, ánh mắt tràn đầy thù địch.

Quản gia lúc này chịu không nổi nữa, đi lên cung kính nói: “Dù sao đi nữa ông ấy cũng là.....”

“Câm miệng.” Người đàn ông quay đầu ánh mắt sắc bén khiến quản gia im lặng, không dám nói gì nữa. Im lặng đứng sang một bên.

Người đàn ông nở nụ cười đầy cung chiêu: “Ai cũng không thể dùng giọng như vậy nói chuyện với bảo bối nhỏ của tôi.”

“Ngài Hàn, xin đừng ghé thăm như vậy!” Loan Đậu Đậu chán ghét nhìn ông ta, cố ý lui về phía sau một bước, cách xa ông ta một chút “Trà Thạch Thương Ly cho tôi!”

“Người đàn ông như vậy không đáng để bảo bối tức giận. Ngoan một chút được không?” Ông ta vẫn dịu dàng như cũ, dịu dàng khiến người ta sợ!

Loan Đậu Đậu hít sâu một hơi, đôi tay giấu phía sau, ánh mắt phức tạp: “Rốt cuộc ông muốn làm gì?”

“Bảo bối nghĩ sao?” Ông hỏi ngược lại.....

Loan Đậu Đậu không lên tiếng, cô thật sự không biết trong đầu ông ta đang tính toán gì. Cũng không biết Thạch Thương Ly đang ở đâu, có khỏe không? Nếu như ông ta dám đụng đến một sợi tóc của Thạch Thương Ly, cô sẽ liều mạng với ông ta.

“Nếu như ông ép tôi.....”

“Bảo bối.....”

Đậu Đậu còn chưa nói hết liền nghe thấy âm thanh quen thuộc, cô sững sờ, quay đầu lại thấy Thạch Thương Ly đứng trên đầu cầu thang, bình yên vô sự nhìn cô.

“Phân Ruồi.” Đậu Đậu chạy tới bên cạnh hắn, nắm tay hắn nhìn từ trên xuống dưới, xác định hắn không sao lúc này mới yên tâm “Anh không có việc gì là

tốt.”

Thạch Thương Ly khẽ nở nụ cười, bàn tay vờ về mái tóc cô, giọng nói cung chiêu: “Anh dĩ nhiên không sao, ngài Hàn chỉ mời anh làm khách mà thôi!”

“Làm khách?” Đậu Đậu cười lạnh “Ông ta là cáo già ngàn năm, không có gì tốt! Chúng ta đi!”

Nắm tay Thạch Thương Ly đi về phía cửa, mấy người giúp việc thấy vậy liền đi lên, ngăn không cho cô đi. Loan Đậu Đậu cau mày, cao giọng: “Cút ngay!”

Họ cúi đầu không trả lời nhưng vẫn bất động, căn bản không muốn cho cô đi qua.

Loan Đậu Đậu tức giận nhìn người đàn ông, cắn răng nghiến lợi: “Rốt cuộc ông muốn làm gì? Tôi và ông sớm đã không có quan hệ gì nữa rồi.”

“Bảo bối nhỏ của ba, thân là ba, quan tâm hạnh phúc cả đời của con gái cũng không được sao?” Ông ta như vương giả từng bước đi tới, khuôn mặt tỉnh xảo hoàn mỹ nở nụ cười, ánh mắt nhìn Thạch Thương Ly có chút lạnh lẽo.

Đậu Đậu giống như gà mẹ bảo vệ gà con đem Thạch Thương Ly giấu sau lưng “Tôi và anh ta không còn quan hệ gì nữa, ông để cho anh ta đi đi.”

Ông ta lại bắt đầu cười, giọng nói ưu sầu: “Hắn khiến con sinh con rồi vẫn không có quan hệ gì sao? Ba làm ông ngoại cũng không biết, bảo bối lần này con thật quá đáng.”

Đưa tay lần nữa muốn chạm vào mặt cô, Thạch Thương Ly nhanh tay hơn, trực tiếp ôm Đậu Đậu vào ngực, ánh mắt nhún nhường xin lỗi: “Xin lỗi, ngài Hàn, bảo bối hơi mệt, tôi muốn đưa cô ấy đi nghỉ ngơi.”

Nụ cười trên mặt ông từ từ lạnh lẽo đầy sát ý, khí lạnh bức người nhìn thẳng vào mắt Thạch Thương Ly.

Đáng tiếc.....

Thạch Thương Ly tuyệt không lùi bước, đi lên, khí thế hai người không phân biệt được trên dưới, ai cũng không chịu lui. Không khí lập tức trở nên cứng nhắc, tất cả mọi người nhìn lo lắng ông chủ sẽ tức giận, hậu quả sẽ không ai chịu được.

“Nếu như có thể ta thật sự muốn đem con chế luyện thành một tiêu bản, để ta khỏi phiền lòng.” Giọng của ông ta không lạnh không ấm, ánh mắt nhìn Đậu Đậu, những lời này là nói với cô.

Đậu Đậu cười lạnh: “Hồi hận năm đó không giết tôi sao? Bây giờ có muốn giết cũng muộn rồi.”

Người đàn ông nhíu mày, có chút ảo não.....Cô gái đi lên ôm cánh tay ông ta dịu dàng nói: “Khác Thành, anh làm bảo bối của chúng ta sợ rồi.”

Bảo bối của chúng ta?

Đậu Đậu chỉ cảm thấy năm chữ này vô cùng ghê tởm, vừa mới chuẩn bị mở miệng, lại cảm thấy lực trên vai mạnh hơn, ngẩng đầu nhìn Thạch Thương Ly lắc đầu với cô, nhíu mày. Mặc dù cực kỳ khó chịu nhưng vẫn không nói.

Hàn Khác Thành nở nụ cười. Nghiêng đầu nhìn vợ yêu, giọng nói bắt đầu: “Hình như vậy!” Nghiêng đầu nhìn Thạch Thương Ly, giọng nói làm ơn: “Làm phiền cậu chăm sóc bảo bối nhỏ của tôi. Ở đây đoán chừng buổi tối con bé ngủ không ngon!”

Ôm bả vai vợ yêu xoay người đi lên lầu, đến cầu thang dừng bước nhìn Kuroki đầy cảm kích: “Những năm này cảm ơn cậu đã chăm sóc bảo bối nhỏ.”

Kuroki đặt tay trong túi, nhún vai, chăm sóc Đậu Đậu không phải chỉ vì mối quan hệ bạn bè với Hàn Khác Thành bởi vì ông thật sự thích đứa trẻ này.

Hàn Khác Thành thâm ý nhìn Kuroki cười đi lên lầu.

Đậu Đậu thấy như vậy không thể giải thích được, xoay người nhìn hắn: “Các người đang tính làm gì? Sao anh lại bị ông ta đưa đến đây?”

Thạch Thương Ly nhíu mày: “Ai nói là ông ấy bắt anh tới?”

“Chú Kuroki!” Đậu Đậu la to, xoay người nhìn chằm chằm Kuroki.

Kuroki vô tội nhún vai, ánh mắt chuyển qua nhìn quản gia: “Phiền ông đưa tôi đến phòng dành cho khách, tôi mệt mỏi muốn nghỉ ngơi.”

“Vâng, ngài Kuroki mời đi bên này.”

“Chú.....” Đậu Đậu nhìn chằm chằm bóng lưng ông cắn răng nghiến lợi.

Thạch Thương Ly cúi đầu nắm cầm cô, nhẹ dụ dỗ: “Lại dùng sức, hàm răng sắp hư rồi!”

Đậu Đậu tức giận quát: “Anh còn chưa nói cho tôi biết, rốt cuộc chuyện gì xảy ra!”

“Được rồi, có gì về phòng rồi nói! Bị nhiều người nhìn như vậy anh không quen.” Thạch Thương Ly ôm vai cô, đi lên lầu, đưa cô về phòng.

Dường như nơi này chính là nhà hấn vậy!

Loan Đậu Đậu đứng ở cửa ngăn người, nghiêng đầu nhìn hấn, giọng nói không chắc chắn: “Anh ở phòng này?”

Thạch Thương Ly nhú mày: “Có vấn đề gì sao?”

“Có!” Loan Đậu Đậu nghiêm mặt, ánh mắt kiên định không dời nhìn hấn: “Tôi không muốn vào!”

Được rồi! Phòng này cũng tốt lắm! Thạch Thương Ly cũng không miễn cưỡng cô, trực tiếp mở cửa phòng bên cạnh, nắm vai cô đi vào phòng, mở đèn.

Đậu Đậu đứng giữa phòng, nghiêng đầu nhìn hấn: “Đây là nhà anh sao?”

“Không phải là nhà anh, là nhà em.” Thạch Thương Ly nắm tay cô đi đến bên giường, ôm cô vào lòng, hôn mái tóc cô thì thầm: “Thật không nghĩ tới bảo bối của anh lại có thân phận cùng bối cảnh lợi hại như vậy.”

Đậu Đậu chết lặng ngồi trên đùi hấn, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, không vui “Đây không phải là nhà tôi, anh nhầm rồi. Tôi không quan tâm tới những người ở đây! Thạch Thương Ly, anh và chú Kuroki kết hợp gạt tôi.”

Thạch Thương Ly nghe giọng cô vội vàng giải thích: “Bảo bối.....Em biết bọn anh cũng chỉ muốn tốt cho em”

“Cho nên?” Đậu Đậu ngẩng đầu nhìn hấn, ánh mắt phức tạp trống rỗng: “Các người có thể tùy ý quyết định, anh không quan tâm tôi có lo lắng hay không. Anh cần bản cũng không biết con người Hấn Khác Thành thế nào, anh cần bản cũng không biết ông ta.”

“Bảo bối!” Thạch Thương Ly nhẹ nhàng vỗ lưng cô, nỗ lực an ủi tâm tình cô: “Anh biết anh khiến em lo lắng, xin lỗi! Anh không nên khiến em lo lắng nhưng anh cũng giống em, cũng lo lắng cho em.”

“Chúng ta đã không còn quan hệ gì.” Loan Đậu Đậu đẩy tay hấn ra, ánh mắt xa lạ nhìn hấn: “Chúng ta đã ly hôn, không còn quan hệ gì. Chuyện của tôi không cần anh quan tâm! Anh đi đi.”

Loan Đậu Đậu quay người muốn mở cửa thì hấn nắm tay cô, ánh mắt Thạch Thương Ly tràn đầy đau đớn “Bây giờ anh mặc kệ, anh quan tâm đến ngài Hấn? Chúng ta không còn quan hệ gì vậy sao em phải lo cho anh? Biết anh ở đây liên lạc tức đến?”

“Tôi.....” Đậu Đậu nói không nên lời.

“Loan Đậu Đậu, anh mặc kệ em xảy ra chuyện gì, là con gái của ai, có quá khứ thế nào! Anh chỉ biết em là mẹ của con anh, là người phụ nữ duy nhất của Thạch Thương Ly!”

Giọng Thạch Thương Ly trầm thấp, mê hoặc, cúi đầu hôn khuôn mặt cô “Em muốn anh mặc kệ em nhưng làm sao anh có thể mặc kệ em? Anh yêu em, hiểu không?”

Anh yêu em.....

Anh yêu em.....

Anh yêu em.....

Ba chữ đơn giản lại như dòng điện chạy qua cơ thể cô, mắt mở to, kinh ngạc nhìn hấn, nói không nên lời.

Ba chữ nhớ thương, cô đã từng hỏi bao nhiêu lần, hấn đều nói sang chuyện khác, chưa bao giờ nói yêu cô, lại không nghĩ tới hôm nay, hấn lại nói ra. Ánh mắt dịu dàng, vẻ mặt thâm tình.....

Trán Thạch Thương Ly蹭 vào trán cô, đôi tay ôm chặt eo cô, ôm cô vào trong ngực, xoay người nằm trên giường, không có động tác tiếp theo. Chỉ muốn ôm cô, như vậy vĩnh viễn ở chung một chỗ.

“Anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em.....”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 156: Chương một trăm năm mươi sáu

Loan Đậu Đậu nhìn chăm chăm hắn. Bàn tay nắm bàn tay hắn, trán dán vào trán hắn như vậy nằm im lặng trên giường.

Từng cho rằng cảnh tượng như thế này sẽ không bao giờ có, ngay cả trong giấc mơ cũng không có, hôm nay lại thật sự xảy ra.....

Nhưng cô còn xứng với tình yêu của hắn sao?

Bàn tay Thạch Thương Ly nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt cô, những thâm tình, nhưng cam kết cô đều giữ trong lòng, không bỏ được, dứt không hết.

Phát hiện cơ thể cô khẽ run, ánh mắt đau thương nhìn hắn, khuôn mặt kiên nghị lạnh lùng giờ phút này lại dịu dàng như nước “Bảo bối, đừng sợ. Anh sẽ không làm em tổn thương, mặc kệ xảy ra chuyện gì em vẫn là bảo bối của anh. Anh cũng sẽ không ép buộc em, đợi đến ngày em có thể chấp nhận anh.”

Cúi đầu hôn mí mắt cô.....

Loan Đậu Đậu khẽ nhắm mắt, nước mắt thấm ướt lông mi vẫn còn nhẹ nhàng run, cảm giác như đây không phải là thật, khiến cho người ta dễ dàng bị chìm vào, chết chìm trong vòng tay dịu dàng của hắn. Biết là không thể, không hiểu nhưng đối mặt với đôi mắt thâm tình cô không thể nói gì.

Nếu đây là một giấc mộng cô muốn đắm chìm cả đêm, chờ trời sáng cô sẽ trả hắn lại cho người khác.....

“Thật không nghĩ tới con gái yêu của tôi lại nghe lời cậu như vậy!” Hàn Khắc Thành cảm ly rượu, ánh mắt hài hước sâu kín nhìn Thạch Thương Ly, không thể nói là ghen tỵ mà là hâm mộ.

Dù sao Đậu Đậu cũng là con gái ruột của ông.

Thạch Thương Ly rời khỏi ghế, không có thái độ khinh miệt, dù sao cũng là ba của Đậu Đậu, vẫn tôn trọng: “Kuroki đã nói hết mọi chuyện cho tôi biết, những năm này tại sao không nói cho cô ấy biết tất cả sự thật?”

Hàn Khắc Thành khẽ cười, nghiêng đầu nhìn nụ hoa nở trong vườn, không khí tràn ngập hương thơm, thấm vào ruột gan: “Cậu cảm thấy con bé có thể chấp nhận thực tế tàn khốc như vậy sao? Chẳng thà để con bé hận tôi, thực tết con bé cũng nên hận tôi.”

Thạch Thương Ly nhủ mảy, Hàn Khắc Thành quả thật không phải người bình thường, người bình thường làm gì có ai bằng lòng để con gái hận mình?

“Ha ha.....” Hàn Khắc Thành khẽ cười, nhìn hắn: “Cậu có biết tại sao con bé không chịu vào căn phòng kia không?”

Thạch Thương Ly lắc đầu.

“Từ nhỏ con bé đã là một cô công chúa nhỏ đầy hạnh phúc, không ai dám bắt nạt con bé. Mà tôi tại căn phòng đó đã tát con bé một cái, đánh con bé tai trái mất khả năng nghe. Nếu không phải Kuroki nghĩ mọi biện pháp, bây giờ tai trái con bé có khả năng không thể nghe thấy gì.” Giọng Hàn Khắc Thành nhẹ nhàng không có áy náy gì nhưng những năm này trong lòng ông cũng không sung sướng gì.

“Bảo bối là một cô gái quật cường,” Thạch Thương Ly bình thản nói, hắn không tin Hàn Khắc Thành đánh Đậu Đậu mà không có nguyên nhân gì, còn dùng sức mạnh như vậy. Có thể thấy Hàn Khắc Thành rất yêu Đậu Đậu.

“Ha ha.....” Tiếng cười của cô gái từ trong bóng tối truyền đến, bước chân bước qua, xoay người ngồi trên đùi Hàn Khắc Thành, không chút kiêng nể. Ánh mắt nhìn chăm chăm Thạch Thương Ly: “Cậu nói đúng. Bởi vì căn phòng đó, Đậu Đậu dùng con dao Khắc Thành đưa cho con bé để phòng thân đâm chính Khắc Thành, thiếu chút nữa đâm rách gan.”

Hàn Khắc Thành bình thản, ánh mắt lạnh lẽo giống như trách cứ cô gái không nên làm miệng.

Cô gái quay đầu nhìn ông ta nhẹ nhàng cười: “Bảo bối của chúng ta đã trưởng thành rồi cũng cần một người để chăm sóc. Cậu ấy là một lựa chọn tốt.”

Hàn Khắc Thành không lên tiếng chỉ thờ dài, bàn tay luồn vào mái tóc cô gái.

“Tôi chỉ biết năm đó là hiểu lầm nhưng không biết chân tướng đến tận cùng là cái gì?” Thạch Thương Ly hỏi “Có lẽ tôi hỏi câu này hơi đường đột nhưng tôi muốn bảo vệ bảo bối cả đời, tôi muốn hiểu rõ mọi điều về cô ấy.”

Hàn Khắc Thành nhìn hắn, ánh mắt tổn thương, chuyện nhiều năm như vậy muốn nói từ đâu.

“Thôi hay là để em nói, chắc hẳn anh không muốn nhắc lại chuyện đó.” Cô gái khéo hiểu lòng người nói. Cô gái thông minh đã sớm có vị trí bây giờ, còn một điểm quan trọng nữa cô gái cực kỳ thích Đậu Đậu, tuyệt đối sẽ không làm Đậu Đậu tổn thương, đây cũng là lý do Hàn Khắc Thành để cô gái ngồi vào vị trí bà Hàn.

Thạch Thương Ly nghe những lời nói đầy mê hoặc của cô gái, chỉ cảm thấy đau lòng, không nghĩ tới từ nhỏ Đậu Đậu trải qua những chuyện kinh khủng như vậy, khó trách Hàn Khắc Thành không muốn nói sự thật cho Đậu Đậu biết, nếu không làm sao Đậu Đậu có thể đổi mặt.

Trở về phòng thấy Đậu Đậu ngủ say, ánh mắt tràn đầy đau lòng, cô gái ngốc nghếch này đã chịu bao nhiêu khổ sở, chui vào rừng sâu bao lâu, có thể sống tới ngày hôm nay thực không dễ.

Đậu Đậu mở mắt, ánh mắt mông lung, gơ tay vuốt vuốt, ngồi dậy, giọng khàn khàn: “Anh tỉnh dậy khi nào sao không gọi tôi?”

Đôi tay Thạch Thương Ly ôm khuôn mặt cô, cúi đầu hôn môi cô, vuốt ve, mê luyến không thể buông tay “Anh không bỏ được.”

Đậu Đậu nhìn cử chỉ dịu dàng của hắn giật mình, đôi mắt mở to. Một lúc sau mới phản ứng, xuống giường đeo giày: “Chúng ta cần phải quay về nếu không Thẩm Nghịch với Kỳ Dạ sẽ lo lắng.”

Thạch Thương Ly không lên tiếng chỉ đi theo sau lưng Đậu Đậu xuống giường. Ngoài phòng đã sáng choang chỉ là mây đen che kín bầu trời, gió thổi ù ù dường như muốn đánh gãy cây. Ánh đèn xa hoa trong phòng sáng chói.

Ba người ngồi trước bàn ăn sáng thấy Đậu Đậu dịu dàng nở nụ cười: “Đậu Đậu, mau tới ăn cơm.”

Cô gái đứng lên đi tới muốn dắt tay Đậu Đậu lại bị Đậu Đậu né tránh, bàn tay cứng ngắc giữa không trung, cô gái vẫn bình thản như không có chuyện gì. Chẳng qua nghĩ Đậu Đậu vẫn còn con nít không so đo nhiều.

“Đậu Đậu.....” Thạch Thương Ly theo bản năng cau mày không muốn thấy thái độ của cô như vậy đối với người nhà mình.

Đậu Đậu lại giống như không nghe thấy, ánh mắt nhìn chằm chằm Hàn Khắc Thành, lạnh lùng nói: “Tôi mặc kệ ông muốn làm gì, bây giờ tôi với anh ta muốn rời khỏi đây. Rốt cuộc ông có nhường hay không?”

Hàn Khắc Thành nở nụ cười sáng lạn: “Ba không nói không để con đi! Chỉ là.....? Dừng một chút “Hắn vừa khiến con sinh con, cần phải cho con một danh phận. Ba và dì Khánh Yên chọn ngày tốt, ba ngày sau, tổ chức hôn lễ ở đây, hai đứa chờ làm cô dâu chú rể là được những thứ còn lại Khánh Yên sẽ giúp hai đứa giải quyết.”

Thạch Thương Ly nhú mày, chuyện này hắn chưa nghe Hàn Khắc Thành nói qua. Hơn nữa, chuyện của hắn và Đậu Đậu cũng không cần ông ta quyết định.

“A.” Đậu Đậu không khỏi cười lạnh, ánh mắt khinh thường nhìn chằm chằm ông ta: “Hàn Khắc Thành đừng cho rằng ông là đại ca của xã hội đen là giỏi! Những người khác sợ ông, tôi không sợ! Chuyện của tôi không đến lượt ông xem vào! Đừng nói tôi sẽ gả cho anh ta, hơn nữa tôi đã sớm gả cho người khác.”

“Thạch Lăng.” Hàn Khắc Thành khẽ nói hai chữ, cười lạnh: “Người kia muốn giải quyết như thế nào? Luyện thành kim đan? Hay là cắt gân? Hay có thể bán cho Dạ Vũ nhất định những người trong đó sẽ rất thích! Kể từ khi không thấy Thiên Lam Dạ Vụ làm ăn không tốt lắm.”

“Đủ rồi.” Đậu Đậu không nhịn được cắt lời ông ta, sải bước đi lên, thật nhanh nắm dao găm trên bàn ấn vào cổ Hàn Khắc Thành: “Ông có tin tôi lại có thể giết ông không?”

“Bảo bối, không nên như vậy, để dao xuống!” Sắc mặt Thạch Thương Ly thay đổi, la to.

Đậu Đậu không nghe, chỉ dùng sức ấn vào cổ ông ta, máu tươi chảy ra, chậm rãi thấm ướt quần áo.

Hàn Khắc Thành không hét hoảng cũng không nổi nóng giống như đã thành thói quen, khoe miệng khẽ nở nụ cười nhạt, ánh mắt trầm xuống, giọng nói chắc chắn: “Con có tin dù con có giết ba hay không, trừ phi hai đứa tiến hành hôn lễ nếu không cả đời cũng sẽ không ra được?”

Thạch Thương Ly muốn đi lên lại bị cô gái kéo tay lại, nghiêng đầu thấy cô gái lắc đầu, có chút khốn đốn, ánh mắt hướng về phía Kuroki thì ông không có chút nào khăn trương. Bàn tay nắm chặt, không nói nhiều.

Đây là chuyện của hai người họ, người khác không cách nào nhúng tay vào.

Đậu Đậu biết ông ấy không đùa, chỉ cần ông ấy muốn nhất định phải như vậy. Ánh mắt bất đắc dĩ do dự một lúc, chợt thu tay lại, trực tiếp đặt vào cổ mình “Như thế này thì sao?”

Sắc mặt Hàn Khắc Thành chợt thay đổi, khuôn mặt anh tuấn âm u, ánh mắt nhìn chằm chằm cô, lạnh lùng quát: “Bỏ dao xuống, không được làm bản thân bị thương.”

Đậu Đậu hít mũi chỉ cảm thấy trong lòng chua xót. Dao kề trên cổ ông ấy, ngay cả nhú mày một cái cũng không có nhưng dao đặt trên cổ cô ông ấy lại khăn trương như vậy.

Tại sao?

“Thả bọn tôi đi. Nếu không tôi chết cho ông xem.”

Sắc mặt Hàn Khắc Thành phức tạp nhìn cô, khoe môi ním lại, không nói lời nào.....

Rốt cuộc Thạch Thương Ly không nhịn được nữa, đi lên đến gần cô chọt Đậu Đậu quát to: “Không được đến gần.”

Hắn chần chừ nhưng vẫn bước tới.

Đậu Đậu hít mũi nhìn Thạch Thương Ly, vô lực cười cười, giọng khàn khàn: “Không phải anh hỏi tôi là ai, trong nhà còn ai sao? Hôm nay tôi nói cho anh biết, mẹ tôi là Loan Loan, ba tôi chính là người đàn ông tà ác trước mặt. Năm tôi bảy tuổi, tôi cùng mẹ bị bắt cóc, bọn chúng cho thời gian một tuần, rốt cuộc đợi được đến lúc ông ấy đến cứu chúng tôi nhưng không thể ngờ được là ông ấy đến giết chúng tôi. Tôi tận mắt thấy ông ấy nổ súng giết mẹ tôi.....”

Chuyện này đã lâu không ai muốn nghĩ đến nhưng hình ảnh năm đó vẫn hiện ra trong đầu hai người, một là Hàn Khắc Thành, một là Đậu Đậu!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 157: Chương một trăm năm mươi bảy

Lúc ấy cô chỉ mới bảy tuổi, chịu đủ mọi kinh sợ cùng khủng hoảng, tha thiết mong mỗi ba tới cứu mình cùng mẹ lại không nghĩ rằng ông tới giết mẹ.....

Mẹ xinh đẹp nằm trong vũng máu chết dưới tay ba cho nên khỏe miệng còn nở nụ cười nhạt vô cùng dịu dàng cùng mỹ lệ.

Cô không dám tin vào mắt mình, người cha luôn hòa ái lại tự tay giết chết mẹ..... Tuyên bố với bên ngoài mẹ ngoại tình không xứng làm người phụ nữ của Hàn Khắc Thành nữa!

Thật hoang đường, thật buồn cười.....

Đậu Đậu đang sống trên thiên đường hạnh phúc bỗng chốc rơi xuống địa ngục, chưa bao giờ nghĩ bởi vì lần bắt cóc kia cô không có nhà, không có mẹ, thậm chí có ba cũng như không có. Từ lúc cô bị ông ấy đưa về nhà thì bị giam trong phòng, không cho phép đi ra ngoài, không cho phép gặp bất cứ ai, cô nghĩ mình giống như tù binh, không có tự do giống như xác chết.

Sống cuộc sống trong bóng tối, cả ngày lẫn đêm, thời gian cứ trôi qua thậm chí không thể quên được những nỗi sợ kia.....Nửa đêm cô khóc giãy giụa tỉnh lại muốn tìm mẹ nhưng tìm không được nữa.

Không lâu sau Hàn Khắc Thành ở cùng người phụ nữ khác, buồn cười nhất là cô gái kại chỉ khoảng mười mấy tuổi.....

Tại sao ông ấy có thể như vậy, tự tay giết mẹ lại ở cùng một cô gái nhỏ tuổi như vậy? Từ đó trong lòng Đậu Đậu ôm hận, hận Hàn Khắc Thành tận xương tủy, hận ông giết chết mẹ, hận ông cưới người khác, hận ông là người đứng đầu băng đảng xã hội đen, giết người không chớp mắt.

Nếu có thể cô cũng hy vọng ông ấy giết chết cô như giết mẹ. Nhưng Hàn Khắc Thành không giết cô, chỉ nhốt cô trong phòng, không cho nhiều người gặp cô, không cho cô đi ra ngoài, thậm chí mọi người đều cho rằng cô đã chết trong lần bắt cóc đó.

Cả ngày lẫn đêm cô sống trong phòng tối, không có ánh mặt trời, không có tự do, càng không có người để nói chuyện. Tất cả đều tuyệt vọng, muốn chạy trốn nhưng cô còn nhỏ, mặc kệ nghĩ mọi cách chưa chạy đến cửa đã bị bắt trở lại! Không ai dám đánh cô, chỉ nhốt cô lại!

Thế giới của cô hoàn toàn sụp đổ.....

Mãi cho đến mười tuổi, cô không đi học, không có cuộc sống như người bình thường mà trở thành một đứa trẻ tự kỷ, chưa bao giờ nói một câu, chỉ dùng ánh mắt nhìn chăm chăm người khác, luôn nín thở. Đã nhiều năm chưa nhìn thấy Hàn Khắc Thành nhưng cho tới bây giờ chưa bao giờ quên được bộ dáng ông ấy, chưa từng quên cảnh tượng ông ấy tự tay giết chết mẹ.....

Ở trong phòng cô tìm được con dao Hàn Khắc Thành đưa cho cô để phòng thân, khi cả nhà cô còn đầy đủ, mẹ rất dịu dàng mỗi đêm ôm cô ngủ, kể chuyện, hát ru cô, ba cũng dịu dàng bởi vì ba anh tuấn, ba luôn cưng chiều mẹ cùng cô, ông ấy cười nói với Đậu Đậu lớn lên có thể tự bảo vệ bản thân.....

Nhưng cô không dùng dao bảo vệ bản thân mình mà vào năm mười một tuổi rốt cuộc Hàn Khắc Thành xuất hiện trước mặt cô, cô ngơ ngác nhìn ông ấy chờ đến lúc Hàn Khắc Thành đến ôm cô vào lòng thì rút dao giấu trong tay áo đâm vào ngực ông.

Một khắc kia cô không cảm thấy vui chỉ cảm thấy đau lòng, vô cùng đau lòng!

Hàn Khắc Thành không tức giận chỉ bình tĩnh cho cô một bạt tai, khiến cô ngã xuống sàn nhà, máu từ tai trái chảy ra.

Một bạt tai khiến cô mất thính giác, không nghe được bất kỳ âm thanh gì, chỉ có thể nghe bằng tai phải.

Một dao kia cũng không thể giết Hàn Khắc Thành cho nên lại bị ông giam không có tự do giống như con chim cả đời bị nhốt trong lồng cho đến chết.

Mười một tuổi cô đã cảm thấy không có hy vọng, ngày qua ngày không có kết thúc không có hy vọng cũng không có bất kỳ mong đợi nào.

Cái chết đối với những đứa bé khác không có nghĩa gì cũng không ai biết. Nhưng cô biết cái chết chính là biến mất không thấy gì nữa, vĩnh viễn không thấy được những chuyện diễn ra trên thế giới này, vĩnh viễn biệt tích, cô không rõ lắm chỉ biết nếu như chết sẽ không bị giam ở phòng này nữa, không cần thấy những người đáng ghét kia, không cần phải nhớ lại hình ảnh của mẹ khi chết.....Máu tươi đầm đìa.

Cho nên cô đập gương, tự cắt cổ tay, đứa trẻ cuối cùng vẫn là đứa trẻ, không độc ác như vậy, tĩnh mạch thiếu chút nữa bị cắt đứt, quản gia phát hiện sớm tìm người cứu cô.

Hàn Khắc Thành lần nữa đến thăm cô thì ánh mắt âm u, vô lực nhìn cô nằm trên giường bệnh. Trước bảy tuổi cô béo tròn ba mẹ luôn chiều cô quá mức không ai lấy nhưng từ sau khi bảy tuổi cô liền ốm đi. Người gầy gò, càng ngày càng gầy, sắc mặt trắng nõn trở nên vàng vọt.....

Đậu Đậu nhìn ông ấy không nói gì, ánh mắt trống rỗng đáng sợ như tượng gỗ không có linh hồn. Nằm trên giường nhìn ông ấy giống như người lạ, cô không còn hơi sức đi giết Hàn Khắc Thành, biết bản thân không giết ông ấy được nên bỏ qua.

Ngày hôm đó Hàn Khắc Thành ngồi trong phòng bệnh nhìn cô cả ngày, không nói một câu, không ăn gì, không uống nước, thậm chí ngay cả tư thế ngồi cũng không thay đổi. Đậu Đậu cũng thế, yên tĩnh nằm trên giường, ánh mắt trống rỗng nhìn ông ấy giống như pho tượng.

Sau lần đó Hàn Khắc Thành không quay lại, ngược lại thường có một bác sĩ hay nói chuyện với cô, ban đầu cô không chịu nói, bác sĩ kiên trì một tháng, rốt cuộc cô cũng nói chuyện, câu đầu tiên chính là: “Ông có thể đưa tôi đi sao?”

Bác sĩ ngại ngần cả người nhưng khi nhìn bộ dáng gầy gò của cô ông liền biết cảm xúc của đứa bé này đã tổng thương, nếu tiếp tục để cô bé ở đây thật sự sợ sẽ không thể sống nữa. Ông đồng ý nhưng không làm. Bởi vì trước khi hành động ông đã bị Hàn Khắc Thành giết.

Trước mặt Đậu Đậu bị bắn ba phát, mất tim cùng bụng, máu tươi văng khắp nơi, khuôn mặt Đậu Đậu từ ấm áp liền trở nên lạnh lẽo. Trơ mắt nhìn bác sĩ từ từ ngã xuống, trước khi chết còn khẽ nở nụ cười áy náy: “Thật xin lỗi.....”

Đậu Đậu im lặng đứng một bên không mở miệng cũng không nổi điên với Hàn Khắc Thành chỉ thấy thi thể bác sĩ được đưa đi cô cũng máy móc quay về phòng của mình, khóa bản thân trong phòng. Bắt đầu không ăn không uống không ngủ.....

Hàn Khắc Thành ra lệnh cho người đem thức ăn nhét vào miệng cô, cô còn có thể mồm nôn hết ra. Cô không ngủ được, Hàn Khắc Thành sẽ cho người tiêm thuốc an thần cho cô, đưa chất dinh dưỡng vào người cô.....

Khi cô tỉnh lại thì tháo ống tiêm ra, không nói gì ngồi trước cửa sổ, không nói gì, không làm gì, mặc cho ống tiêm gắn trên tay chảy máu.

Cuộc sống như thế cứ lặp lại mỗi ngày, cơ thể cô cũng đạt đến cực hạn không cách nào chống đỡ được. Toàn thân chỉ còn một lớp da bọc xương, khô gầy đến đáng sợ giống như người già. Trên cô có bao nhiêu mạch máu đều có thể nhìn thấy rõ ràng. Cánh tay suốt ngày phải tiêm thuốc an thần cùng chất dinh dưỡng đã sớm có trăm ngàn vết thương thậm chí không thể tìm thấy chỗ nào lành lặn.

Hàn Khắc Thành tìm rất nhiều bác sĩ, hạng người nào cũng có, lúc nhìn thấy khuôn mặt giống quỷ của cô cuối cùng lắc đầu. Không ai có thể cứu cô, không ai có thể.....

Kuroki xuất hiện như vậy, lần đầu xuất hiện ở đây, cả người mặc đồ đen, đứng bên giường nhìn cô, ánh mắt bình tĩnh, sắc mặt lạnh nhạt chỉ nhẹ nhàng nói một câu “Một đứa bé quật cường có mấy phần giống Tử Tử.”

Lúc ấy cô không có phản ứng, thậm chí không mở mắt nhìn ông, cô chỉ là một đứa bé nhưng nhìn cứ như ngọn đèn đã cạn dầu.

Kuroki quay người nói với Hàn Khắc Thành: “Dù sao con bé cũng không sống được, không bằng cho tôi nuôi mấy ngày.”

Ánh mắt phức tạp cùng mâu thuẫn lần đầu tiên hiện lên trên khuôn mặt Hàn Khắc Thành, cuối cùng vẫn là gật đầu. Có lẽ lúc này để cô rời khỏi đây là lựa chọn tốt nhất.

Kuroki cởi áo khoác của mình trùm cho cô, cô thật nhẹ, dường như áo khoác có thể ôm trọn cơ thể cô. Không ai dám ngăn Kuroki, cứ như vậy đi không mang gì, cái gì cũng không có rời khỏi đó.

Cách xa hung thủ sát hại mẹ cô!

Kuroki đưa cô tới một biệt thự, người giúp việc đều là tôi tớ trung thành nhất của ông, không tìm bất cứ bác sĩ nào cũng không cho ai tới chăm sóc cô mà ông tự tay chăm sóc cô.

Kuroki không giống như Hàn Khắc Thành, Hàn Khắc Thành suốt ngày bận rộn cả ngày không thấy dáng người, tỷ lệ ông ấy xuất hiện rất ít, nửa năm mới gặp một lần. Thịnh thoảng xuất hiện, cấp dưới của ông ấy thịnh thoảng chạy vào nói chuyện với ông. Kuroki thì nhàn nhã, không có việc gì, mỗi ngày đều ở trong biệt thự với ông, nghĩ mọi biện pháp chọc cô nói chuyện, dụ dỗ cô ăn gì đó.

Lúc mới bắt đầu cô vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, không ăn không uống không ngủ, Kuroki không giống Hàn Khắc Thành tìm người tiêm chất dinh

đường, tiêm thuốc an thần cho cô. Cô không ăn, ông liền tìm cách khiến cô uống nước, hoặc là đem tay cô đặt trong nước, cô không ngủ được, ông liền ôm cô ngấm sao, cùng cô nói chuyện các vì sao.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mờ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: chương 158

Thình thoảng ông nhắc tên hai người “Từ Từ” và “Đào Yếu Yếu” trước mặt cô.....

Thời gian dài Đậu Đậu không còn bài xích ông, chỉ lóe ánh mắt tò mò nhìn ông nhưng không nói gì. Kuroki chưa bao giờ xem cô như một người bệnh, cũng không xem cô là một đứa bé nhiều lúc giống bạn bè hơn. Mặc kệ Đậu Đậu nghe có hiểu hay không, ông vẫn nói rất nhiều chuyện với cô chỉ không đề cập đến “Hàn Khắc Thành”, càng không cho ai đến gần quấy rầy cô.

Lần đầu tiên Đậu Đậu mở miệng ăn cơm, Kuroki vẫn bình tĩnh nhìn cô không có bất kỳ dấu hiệu gì nhưng ánh mắt vui sướng, chỉ là một giây kế tiếp cô nôn hết ra. Cô cho rằng Kuroki sẽ giống Hàn Khắc Thành tức giận, cuối cùng dùng ánh mắt tức giận nhìn cô bỏ đi.....

Nhưng ông không như vậy!

Kuroki ôm cô, cung chiều vuốt tóc cô, nhẹ giọng nói: “Đậu Đậu rất ngoan, ăn hết. Mặc dù ói ra nhưng lần sau đừng ói nhiều.”

Đậu Đậu ngây ngốc nhìn ông, Kuroki thật sự không giống với người ba không có kiên nhẫn Hàn Khắc Thành! Ông đối với cô kiên nhẫn cùng dịu dàng, mặc dù Kuroki chưa bao giờ cười trước mặt cô.

Kuroki vì cô mỗi ngày cũng chỉ ăn một chút thức ăn. Bởi vì những năm tự hành hạ bản thân, dạ dày cô không chịu nổi sức nặng, chỉ có thể ăn một chút. Mỗi ngày ăn một ít cũng ít ỏi hơn, tinh thần từ từ khôi phục chỉ là vẫn không nói một lời nào nhưng ánh mắt nhìn Kuroki đã trở nên sáng, không còn là như tượng gỗ không có linh hồn.

Kuroki còn mua sách về nhà kiên nhẫn dạy cô học, hoài nghi không biết Đậu Đậu có thể nói tiếng trung hay không. Thật ra thì Đậu Đậu đã sớm nói tiếng trung, so với tiếng Nhật cô thích tiếng Trung hơn bởi vì mẹ là người trung quốc, mẹ nói là người Trung Quốc phải nói tiếng trung, viết chữ hán. Từ lúc bắt đầu đi học cô đã học tiếng trung, mặc dù mẹ rất dịu dàng nhưng cũng rất nghiêm khắc.

Sau nửa năm rốt cuộc Đậu Đậu cũng hồi phục, mặc dù không hơn những đứa trẻ bình thường nhưng đã tốt hơn trước rất nhiều. Ở đây ngày ngày nói chuyện với người làm cô biết được thì ra Kuroki cũng là người của xã hội đen. Cho nên quan hệ của ông và Hàn Khắc Thành rất thân.....

Kuroki có kẻ hiểu thấu tình cô, lúc cô lạnh nhạt thì vuốt đầu cô giải thích:” Chú là người xã hội đen nhưng bây giờ đã ở ẩn, gác kiếm chỉ muốn sống cuộc sống bình thường.”

Đêm hôm đó Đậu Đậu gặp ác mộng, từ sau khi được Kuroki chăm sóc, ngày ngày ông đều ở bên cạnh cô tới sáng, từ từ cô không còn nửa đêm giật giữa giật mình tỉnh dậy nữa. Nhưng cả đêm kia, cô khóc, miệng há rồi đóng không phát ra âm thanh gì nhưng Kuroki có thể hiểu cô kêu “Cứu mạng”

Kuroki biết Hàn Khắc Thành đã in sâu trong lòng cô, không có cách nào bớt lo lắng. Nhất là khi Hàn Khắc Thành xuất hiện thì Đậu Đậu lại trở về như lúc đầu, thời gian dài cố gắng như vậy đều uống phí. Cuối cùng ông biết đắc dĩ xin Hàn Khắc Thành không nên xuất hiện trước mặt Đậu Đậu nữa!

Hàn Khắc Thành thật sự không xuất hiện, chỉ chờ những lúc Đậu Đậu ngủ hoặc là lúc Kuroki đưa cô đi ra ngoài đi dạo mới đứng từ xa nhìn cô.....

Đậu Đậu hoàn toàn biến thành con gái Kuroki.

Dưới sự nỗ lực của Kuroki rốt cuộc tinh thần Đậu Đậu dần hồi phục nhưng vẫn không muốn mở miệng nói chuyện. Điểm này cũng không khiến Kuroki lo lắng bởi vì ông biết Đậu Đậu biết nói chỉ là cô không muốn mở miệng, chuyện như vậy chỉ có thể đợi. Sau đó ông tìm rất nhiều bác sĩ, chữa khỏi tai trái cho cô, rốt cuộc cô có thể sống cuộc sống bình thường như mọi người.

Vốn cho rằng sẽ bình ổn như vậy mãi lại không nghĩ tới vẫn bị đánh vỡ.

Ngày đó cô đứng trên sân thượng thấy Kuroki đứng dưới lầu nói chuyện với một người phụ nữ, người này mặc váy bị gió thổi bay thướt tha, mái tóc đen, khuôn mặt phương đông, đôi mắt xinh đẹp. Hai người hình như càng nói càng kích động.....

Cuối cùng người con gái cầm chi phiếu che mặt chạy đi còn ác độc lườm cô một cái.

Đậu Đậu sững sờ không hiểu tại sao lại bị cô ta trừng mắt.

Quản gia đứng bên cạnh nói đó là Từ Từ rất thích Kuroki, đáng tiếc Kuroki chưa bao giờ thích cô. Nhưng Từ Từ chưa bao giờ từ bỏ vẫn ở bên cạnh ông, không xa không gần, thậm chí không cầu xin gì.

Quản gia nói Kuroki chỉ thích hai người, một người đã chết, một người gả cho người anh em tốt của ông mà Từ Từ là em gái người anh em tốt đó.

Quản gia nói Kuroki đối với Đậu Đậu rất tốt giống như đối với con gái.

Con gái?

Đậu Đậu đột nhiên toét miệng cười không ra tiếng. Không phải con gái, thật sự không phải con gái.....

Ông chỉ đang tìm sự an ủi, lấy lý do thoát khỏi Từ Từ. Nếu như cô không nhìn nhầm, bởi vì ông nói với Từ Từ ông có con riêng chính là cô.....

Thì ra Kuroki đối xử tốt với cô cũng chỉ là lợi dụng sự tồn tại của cô mà thôi.....

Ngày đó cô xuống lầu đứng trước mặt Kuroki ngửa đầu nhìn ông, câu đầu tiên sau khi mở miệng nói chuyện là: “Chú Kuroki cháu muốn rời khỏi đây.”

Bởi vì cô không nói chuyện đã lâu, giọng hơi khàn cùng khô khốc, một câu nói đơn giản nhưng khiến cô mất rất nhiều sức.

Kuroki sùng sốt một chút nhưng vẫn gật đầu: “Được, chú sẽ sắp xếp cho cháu về nước, về đó cháu sẽ bắt đầu lại từ đầu.”

Có bắt đầu mới hay không cô không quan tâm, chỉ muốn rời khỏi đây, không có thật lòng, không có chém giết, không có mùi máu tanh. Không muốn thấy người khiến cô hàng đêm gặp ác mộng, không muốn lại bị Kuroki lợi dụng.....

Mặc dù ông đối xử với cô rất tốt.

Không thích như thế, nếu cứ tiếp tục có thể sẽ phá hư tình cảm của cô đối với Kuroki, loại tình cảm như người thân lại giống như bạn bè.

Thật ra cô gái tên “Từ Từ” đó rất tốt, hy vọng chú Kuroki sẽ quý trọng, “Đào Yêu Yêu” đó nên sớm tỉnh mộng.

Mà cô cũng nên tỉnh mộng!

Chú chỉ là chú mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Chương một trăm năm mươi chín

Đậu Đậu cứ như vậy rời khỏi Nhật Bản, lúc đi không mang theo gì, sắp xếp cho cô ở một thành phố yên tĩnh, có người nhà họ Đồng chăm sóc. Bởi vì nhà họ Đồng nợ Kuroki một phần ân tình, hơn nữa Đồng Thoại bằng tuổi Đậu Đậu, hai người có thể làm bạn, đây cũng chính là điều Kuroki mong muốn.

Lúc đầu Đậu Đậu không thích nhà họ Đồng, càng không thích Đồng Thoại bởi vì cô ấy riu rít thật sự rất ồn, cô không thích người khác luôn vây quanh mình như vậy, vì vậy lên trốn đi, cô biết nhà họ Đồng cùng Kuroki có quan hệ cũng đồng nghĩa người kia cũng sẽ biết cô ở đâu, cô không thích cảm giác như thế giống như bị người ta nhìn lên.....

Lần thứ nhất, lần thứ hai mỗi lần cô trốn đi đều là Đồng Thoại tìm được cô, cô hoài nghi có phải Đồng Thoại bỏ cái gì vào người mình hay không, nếu không tại sao mỗi lần cô trốn đi Đồng Thoại đều tìm được? Mỗi lần chỉ cần có người vừa nói Đậu Đậu bỏ nhà đi, ba mẹ Đồng Thoại vẫn bình tĩnh: “Không sao, Đồng Thoại sẽ đưa con bé về!”

Nhà Đồng Thoại bình thường, không giàu có cũng không nghèo khó cho nên có thể nói Đồng Thoại không buồn không lo lớn lên. Cô từ từ cũng lấy cho Đậu Đậu, cô đưa Đậu Đậu cúp học chỉ vì muốn ăn gì đó, đưa Đậu Đậu đi đánh nhau, lấy đồ tốt về cho Đậu Đậu, dù Đậu Đậu làm gì sai cô cũng sẽ vỗ vỗ vai, nghĩa khí ngất trời nói mình làm sai.

Điều duy nhất cô ấy không làm chính là nấu cơm nhưng Đậu Đậu biết nấu cơm, nếu như ba mẹ Đồng Thoại không ở nhà Đậu Đậu chính là bảo mẫu nuôi Đồng Thoại béo lên.

Sau này họ cùng học chung trường đại học cùng ở chung ký túc xá, tình cảm càng ngày càng tốt, Đậu Đậu cũng bị lấy tính hướng ngoại của cô ấy, không còn trầm mụn u sầu như trước nữa. Cô giống như quên hết mọi chuyện, sống cuộc sống vui vẻ, Sau khi tốt nghiệp, Đồng Thoại đến công ty của Hải

Quy lắm, không bao lâu liền bị Hải Quy ăn. Đậu Đậu cực khổ làm ở tòa soạn Bát Quái.....

Ngày nào đó vận mệnh chuyển đời khiến cô và Thạch Thương Ly gặp nhau.....

“Bảo bối.....” Thạch Thương Ly lo lắng nhìn chăm chăm con dao trong tay cô, quan tâm nói: “Em mau thả con dao xuống, đừng làm mình bị thương. Nghe lời anh!”

Loan Đậu Đậu lui về sau một bước, ánh mắt lạnh lùng nhìn Hàn Khắc Thành, mím môi khàn giọng nói: “Tôi không bao giờ quên cái chết của mẹ, vĩnh viễn không bao giờ quên. Thả tôi cùng Thạch Thương Ly ra, tôi không muốn gặp lại ông.”

Về mặt Hàn Khắc Thành không vui bước lên trước một bước, mắt sáng như đuốc, đôi tay đặt trong túi, khẽ nói: “Mặc kệ con có muốn thừa nhận hay không, con vẫn là con gái ba. Là con gái cưng của người đứng đầu Nhật Bản, con sinh ra đã là con gái cưng của người xã hội đen. Con không cách nào thoát khỏi sự xung hô này!”

“Tôi không muốn! Tôi và ông không có quan hệ gì, tôi không muốn thừa nhận có người ba như ông!” Đậu Đậu kích động gào thét, cô không thừa nhận một người ba là đại ca xã hội đen, giết người không chớp mắt, ngay cả vợ mình cũng giết.

Nếu như có thể cô chỉ muốn làm một người bình thường, có ba mẹ yêu thương mình, ba người một nhà vui vẻ không bao giờ lìa xa.

Vốn dĩ cô có nhưng Hàn Khắc Thành đã phá hủy tất cả. Khiến sinh mệnh cô chỉ còn lại thống hận cùng hắc ám

Liều Khanh Yên nghe không nổi nữa, đi lên dịu dàng nói: “Đậu Đậu, cô quá cực đoan rồi, những năm này chẳng lẽ cô không cảm thấy có gì kỳ quái sao?”

“Câm miệng! Tôi không muốn nói chuyện với cô!” Giọng Loan Đậu Đậu càng thêm lạnh lùng, khóe miệng khẽ cười: “Mẹ mới chết chưa bao lâu, ông liền lấy cô ta. Rốt cuộc ông nghĩ mẹ là gì? Cô ta chỉ lớn hơn tôi vài tuổi, so với ông nhỏ tuổi như vậy. Làm sao ông có thể phản bội mẹ.....”

Loan Đậu Đậu dôi mắt thật sự không đành lòng nói thêm nữa. Tim như bị dao đâm máu chảy đầm đìa.....

“Anh ấy chưa bao giờ phản bội Loan Loan, là mẹ cô phản bội anh ấy!” Liều Khanh Yên thu lại sắc mặt dịu dàng, lạnh lùng nói.

“Câm miệng.” Hàn Khắc Thành mở miệng đã muộn, Đậu Đậu đã nghe thấy hết.

Đậu Đậu lắc đầu, lùi về sau, tay nắm chặt dao, cửa vào da máu tươi chảy xuống.....Không tin lắc đầu, cuồng loạn quát: “Cô nói láo, không cho phép cô chửi mẹ tôi. Bà ấy bị ông ấy giết, bà ấy yêu ông ấy như vậy sao có thể phản bội ông ấy?”

Hàn Khắc Thành cau mày lại chậm rãi thả lỏng, bàn tay đặt trong túi nắm chặt, rất dễ nhận thấy ông đang nghĩ đến chuyện năm đó, không muốn Đậu Đậu nghe thêm nữa: “Làm loạn đủ chưa? Hai đứa kết hôn xong ba sẽ để hai đứa đi, về phần con hận ba muốn giết chết ba cũng không sao. Có nghe hay không Loan Đậu Đậu!”

Có ý nói rõ chữ “Loan”, nói cho cô biết, mặc dù không thừa nhận bản thân là con ông ấy cũng không thể quên bản thân là con của Loan Loan!

Ánh mắt Thạch Thương Ly tràn đầy đau lòng, ánh mắt tràn đầy mâu thuẫn, cuối cùng đi về phía cô, bàn tay đặt trên đầu cô, giọng trầm thấp kiên định nói: “Cô ấy không nói láo, thật sự là mẹ em phản bội ba em”

“Thạch Thương Ly!” Loan Đậu Đậu ngửa đầu ánh mắt kinh ngạc nhìn hấn, không thể tin lắc đầu “Sao ngay cả anh cũng nói vậy?”

“Bởi vì những gì ông ấy nói là thật.”

Kuroki khẽ mở miệng, đôi tay khoanh trước ngực, nhìn chăm chăm cô, dừng một chút nói tiếp: “Khắc Thành chưa bao giờ phản bội mẹ cháu, là mẹ cháu phản bội ông ấy cũng là mẹ cháu cầu xin ông ấy giết bà ấy! Ba cháu cũng không còn cách nào.....”

“Gạt người! Gạt người! Gạt người!” Loan Đậu Đậu mắt không chế hết ầm lên “Cháu không tin! Mọi người gạt cháu! Mọi người đang lừa cháu. Cháu không tin, tuyệt đối không tin.”

Hàn Khắc Thành nhìn cô, khẽ cười: “Dáng dấp của con càng ngày càng giống Loan Loan.”

Xoay người ngồi xuống ghế không muốn nói thêm gì nữa.

Có lẽ Thạch Thương Ly nói đúng, Đậu Đậu trưởng thành, không còn là cô công chúa nhỏ cần bảo vệ như lúc đầu, cô có năng lực phán đoán thị phi, biết mình nên làm gì không nên làm gì! Cô có quyền biết rõ chân tướng sự thật năm đó.

Chỉ là Loan Loan, thật xin lỗi! Ông ấy không giữ lời! Bà ấy muốn ông ấy chăm sóc tốt con gái nhưng ông ấy không làm được.

Thạch Thương Ly nắm tay cô, cầm con dao ném trên mặt đất, đôi tay ôm chặt cô, giọng trầm thấp tràn đầy lo lắng: “Đừng làm chuyện khiến anh lo lắng như thế nữa!”

Đậu Đậu không nói lời nào, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm Hàn Khắc Thành, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, tại sao bọn họ lại nói vậy, tại sao lại chửi mẹ

cô!

Kuroki thờ dài, ánh mắt khế lướt qua Hàn Khắc Thành, giọng nói tiếc hận.

“Chuyện này nên bắt đầu từ đâu đây? Bắt đầu từ lúc mẹ cháu là người của phái khác đưa đến cạnh Hàn Khắc Thành làm nội gián. Lúc ấy Nhật Bản có ba thế lực lớn, chú, anh trai Khắc Thành và Lý Duy! Ông ta vẫn luôn muốn chống lại chú và Khắc Thành, vì vậy Loan Loan xuất hiện, cháu còn nhớ rõ bộ dáng mẹ cháu chứ, rất sạch sẽ lại hấp dẫn, lúc ấy Khắc Thành bị bà ấy hấp dẫn, yêu Loan Loan sâu đậm nhưng xã hội đen không tha cho những người sạch sẽ, anh trai Khắc Thành phản đối việc bọn họ ở bên nhau, là Khắc Thành tốn công sức đoạt được từ thủ hạ của Lý Duy một hỏa tuyến sang châu Âu, lúc này Loan Loan mới đồng ý. Lúc đầu hai người rất hạnh phúc, rất nhanh thì có cháu. Mấy năm này ông ấy rất yên tĩnh, không tranh giành, không chém giết. Tưởng rằng mọi chuyện có thể mãi như vậy lại không nghĩ tới năm cháu bảy tuổi mọi chuyện lại biến hóa như vậy. Thay vì nói cháu cùng Loan Loan bị bắt cóc chẳng bằng nói Loan Loan muốn đưa cháu cùng chạy trốn. Sự kiện bắt cóc cũng là do cô ấy làm nên cho mọi người thấy. Khi cháu bị bắt cóc, anh trai Khắc Thành chết rồi bị Lý Duy giết, mà người đen toàn bộ tài liệu mật báo trong bang phái tiết lộ cho Lý Duy biết chính là mẹ cháu.....Loan Loan. Bang phái chia năm xẻ bảy, gần như hủy diệt, Khắc Thành cũng vì vậy mà thiếu chút nữa mất mạng.”

Loan Đậu Đậu bị Thạch Thương Ly ôm, hoài nghi mình nghe sai, sao có thể nghe thấy chú Kuroki nói mẹ là nội gián, mẹ yêu ba như vậy sao có thể phản bội ba?

Tuyệt đối không!

Chuyện trong bang xảy ra chỉ trong vài tuần. Lý Duy cho người ám sát Hàn Khắc Thành chút nữa mất mạng. Lúc điều tra ra chân tướng sự thật thì cũng không thể tin tưởng người ngày đêm cùng mình chung chăn gối, người phụ nữ mà mình vô cùng yêu lại là nội gián chỉ vì muốn hủy diệt bang phái của bọn họ!

Khi ông ấy mạo hiểm tính mạng thì tìm được Loan Loan còn có Đậu Đậu. Ông ấy vừa hận vừa giận chất vấn bà ấy sao lại làm vậy thì không nghĩ rằng Loan Loan lại nói cho ông ấy biết thì ra Loan Loan không phải tên bà ấy mà phải gọi là Lý Loan, bà ấy là con gái nhà họ Lý giấu nhiều năm không cho ai biết, là em gái ruột Lý Duy. Vì bang Lý Duy muốn trở thành bang xã hội đen lớn nhất Nhật Bản, bà ấy nghe theo lời anh trai, dùng thân phận giả đến gần Hàn Khắc Thành khiến ông ấy yêu bà, hơn nữa ở cạnh ông ấy một thời gian dài, lấy được sự tin tưởng của Hàn Khắc Thành cùng anh trai Khắc Thành, từng chút từng chút thu thập tình báo sau đó năm Đậu Đậu bảy tuổi thì Lý Duy không đợi được nữa, buộc bà nhanh nhanh giải quyết quay về nhà họ Lý. Nhưng không cho phép bà đưa Đậu Đậu đi cùng.....

Loan Loan không bỏ được nhưng không biết nên làm gì, cuối cùng quyết định không quay về nhà họ Lý, dẫn Đậu Đậu cao chạy xa bay. Vì không muốn người khác nghi ngờ liền nghĩ cách bắt cóc khiến mọi người nghĩ bản thân cùng Đậu Đậu chết rồi lại không nghĩ rằng cuối cùng vẫn bị Hàn Khắc Thành tìm được.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Chương một trăm sáu mươi

Bà ấy biết bản thân khó thoát khỏi cái chết cho nên cầu xin Hàn Khắc Thành không nên nói việc này với Đậu Đậu, cô còn quá nhỏ hơn nữa bà ấy cũng không muốn cô biết bà là một người bụng dạ khó lường, là một người mẹ làm nội gián.....

Không muốn phá hủy hình tượng người mẹ xinh đẹp dịu dàng trong lòng Đậu Đậu.....

Hàn Khắc Thành đồng ý, sau khi bà cầu xin tự tay bóp cò giết chết người phụ nữ mà mình yêu nhất, người phụ nữ đã sinh cho ông một cô con gái đáng yêu.

Mà một khắc kia Đậu Đậu vừa mới tỉnh ngủ muốn tìm mẹ nhưng không thấy lúc đi tới cửa thấy ba liền rất vui chưa kịp mở miệng liền nhìn thấy Hàn Khắc Thành bắn chết Loan Loan.....

Máu tươi văng khắp nơi, trên bức tường màu trắng đều thấm đẫm máu.....

Một màn kia khiến cô cả đời này cũng không quên được, mặt của mẹ, tim tràn đầy máu, khẩu súng trong tay ba còn vương khói trắng bay bay.....

Cô không cách nào tin được ba giết mẹ, cô chạy qua lay lay mẹ nằm bất động một chỗ, không cách nào chấp nhận chuyện đã xảy ra. Cô không hiểu nổi không phải ba đến cứu mẹ cùng cô sao, tại sao lại giết mẹ.....

Cái thế giới này quá rối loạn, quá đen tối, cô không cách nào hiểu được, còn nhỏ tuổi như vậy nhưng điều duy nhất cô có thể nhớ là ba giết mẹ!

Hàn Khắc Thành tự tay giết chết Loan Loan!!!

Loan Đậu Đậu mở to mắt, mắt tròn nhìn khuôn mặt trước mặt không phản ứng được, cảm giác vừa rồi bản thân mới vừa nằm trong giấc mơ đáng sợ, cảm thấy rất tuyệt vọng. Ngẩng đầu lên nhận được ánh mắt lo lắng của Thạch Thương Ly, ngây ngốc nắm quần áo hắn nói: “Thạch Thương Ly, anh có thể tát em một cái không? Giống như lần trước vậy, sao em lại bắt đầu nằm mơ rồi?”

Thạch Thương Ly căng thẳng, không thể ngăn được nỗi đau. Đôi tay dùng sức ôm cô thì thầm “Đừng như vậy, bảo bối, bình tĩnh một chút.”

Liễu Kinh Yên thờ dãi nhìn Đậu Đậu, chậm rãi mở miệng “Cô có biết tại sao mẹ cô cầu xin Khắc Thành giết mình không? Bởi vì nếu còn sống quay về chính là sống không bằng chết! Bà ấy rất rõ nên mới không muốn quay về, tình nguyện chết trong tay ba cô ít nhất còn thoải mái, không có hành hạ. Sau đó Khắc Thành vừa phải đối phó với thế lực nhà họ Duy, vừa phải bảo vệ cô an toàn. Đối mặt với sự hiểu lầm của cô với anh ấy, anh ấy không thể giải thích, anh ấy muốn giúp mẹ cô duy trì hình ảnh một người mẹ tốt bụng dịu dàng, áp lực đối với anh ấy rất lớn, mỗi ngày đều phải sống trong chém giết, bị thương không biết bao nhiêu lần, chảy không biết bao nhiêu máu nhưng vẫn ở lại bảo vệ cô an toàn. Trong bang có mấy người lớn tuổi biết mẹ cô phản bội, không phục cho Khắc Thành ngồi lên vị trí anh cả liền nghĩ mọi cách để lật đổ anh ấy, càng muốn phái người giết chết cô. Vì thế Khắc Thành không thể không lấy tôi, bởi vì tôi là con gái người đứng đầu có tiếng nói nhất trong bang phái, như vậy có thể ngăn chặn bọn họ, ngưng nội chiến, chinh đốn nội bộ, giết Lý Duy báo thù cho anh cả. Nhưng quan trọng là chỉ bởi vì cô, bởi vì anh ấy đã đi trên con đường này lâu như vậy, mặc dù anh ấy chịu thu tay nhưng những người đó cũng sẽ không bỏ qua cho anh ấy, không bỏ qua cho cô. Vì muốn có đầy đủ năng lực bảo vệ cô anh ấy càng phải cố gắng mạnh hơn, ngồi vững vị trí để mọi người tâm phục khẩu phục, như vậy mới có thể cho cô một thế giới an toàn tốt đẹp! Mà cô lại âm thầm dùng dao anh ấy đưa cho thiếu chút nữa giết chết anh ấy! Anh ấy không đau thể xác mà đau trong lòng. Cho dù vậy anh ấy cũng không oán trách cô một câu. Lúc cô suy nhược dần thì anh ấy phải đối mặt với áp lực từ bên ngoài, còn phải luôn canh giữ bên cạnh cô, chăm sóc cô, nghĩ mọi cách để cô sống! Bởi vì người thân duy nhất của anh ấy chính là con gái duy nhất! Anh ấy xem cô như mạng sống của mình, Đậu Đậu cô hiểu chưa? Anh ấy chưa bao giờ phản bội cô cùng mẹ cô. Tôi gả cho anh ấy những năm này chỉ vợ chồng trên danh nghĩa, cô hiểu không?”

Đậu Đậu hoàn toàn ngây ngốc, nước mắt từ từ rơi nhìn Hàn Khắc Thành, mím chặt môi. Không tin, không có cách nào tin được đây mới là “chân tướng”

Kuroki bắt đầu đi than thở: “Sau đó chú muốn rút khỏi giang hồ cho nên âm thầm giúp Khắc Thành, giúp anh ta tiêu diệt Lý Duy để cho anh ta ngồi lên vị trí Bồ Già. Những ngày cháu được chú chăm sóc ngày ngày ba cháu đều hỏi thăm tình trạng của cháu, biết cháu muốn về nước, ba cháu cũng không yên tâm, phái không ít người đến thành phố chỉ vì muốn bảo vệ cháu an toàn! Lần trước cháu bị người của Cung Lam Nhiễm bắt cóc cũng là ba cháu đi tìm Cung Lam Nhiễm đàm phán, thiếu chút nữa muốn tiêu diệt hết bọn họ.....Cháu có một người ba tốt nhất thế giới cho nên đừng hiểu lầm ông ấy nữa, đừng khiến ông ấy đau lòng.”

“Đừng có mà lèo bèo.” Hàn Khắc Thành ngẩng đầu, ánh mắt ôn hòa nhìn Đậu Đậu, dịu dàng nói: “Bảo bối không sao cả, tất cả đều đã qua. Con có hận thì hận ba, trong lòng con mẹ con vẫn là người tốt nhất.”

“Không phải như thế.....Không phải như thế.....”

Những giọt nước mắt trong suốt lặng lẽ rơi. Tại sao những ý nghĩ của những năm qua đều bị ông ấy hủy bỏ, cô hận nhiều năm như vậy sao bây giờ bọn họ lại nói cho cô biết.....

Cô sai lầm rồi, từ đầu đến cuối cô là người sai. Ba không phản bội mẹ, người mẹ dịu dàng xinh đẹp đó đã phản bội bọn họ, phản bội bang phái, thiếu chút nữa hại chết mọi người.....

Cô thiếu chút nữa giết chết người ba thân yêu của mình, hận cả đời nhưng tất cả đều sai lầm.....Toàn bộ đều điên đảo.....

Tại sao có thể như vậy.....

Tại sao mẹ lại phản bội, tại sao mẹ lại làm như vậy, tại sao muốn ruồng bỏ cô và ba.....Tại sao cuối cùng vẫn ích kỷ khiến ba chịu hết mọi tội danh để cô hận sai người.

Thạch Thương Ly cầm tay cô, phát hiện cô đang run rẩy, nước mắt như pha lê dịu dàng rơi, không cách nào ngừng được, ánh mắt ảm đạm, không có mục tiêu, cứ nhìn cảnh tượng trước mắt như đang nằm mơ.

Đây chỉ như một giấc mộng.....

Hàn Khắc Thành nghe thấy cái tên Loan Loan thì không tức giận, không thù hận. Đã nhiều năm như vậy, trong lòng đã sớm gió êm sóng lặng. Mặc kệ Loan Loan làm chuyện gì sai, đó vẫn là người phụ nữ mà ông ấy thích nhất, người phụ nữ đã sinh cho ông một Đậu Đậu đáng yêu đã thỏa mãn rồi.

“Tại sao có thể như vậy?” Loan Đậu Đậu chậm rãi rũ mắt, toàn bộ thế giới dường như muốn sụp đổ.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 161: Chương một trăm sáu mươi một

“Bảo bối.....” Thạch Thương Ly theo bản năng muốn nắm tay cô, muốn cô không phải đau lòng nhưng sự thật nhiều năm bị giấu kín hôm nay lại bị vạch trần.....

Chỉ trong một thời gian ngắn làm sao cô có thể tiếp nhận?

“Không được đụng vào em.....Không cần lo cho em.....Không cần.....” Loan Đậu Đậu khóc không thành tiếng, nước mắt ràn rụa, cúi đầu nhìn hai tay của mình. Giọng nói khàn khàn “Nhiều năm như vậy em vẫn hận sai người. Em ngu ngốc thiếu chút nữa giết chết ba ruột của mình.....Em đàn quá.....Em chưa từng nghĩ.....”

Hàn Khắc Thành thấy cô khóc, nhủ mảy, giọng nói trầm thấp đầy đau lòng “Là ba giấu con làm sao con biết được? Đậu Đậu, không phải lỗi của con! Ba chưa từng trách con.....”

“Tôi tự trách mình! Tôi không cách nào tha thứ bản thân!” Đậu Đậu cuồng loạn quát, hận không thể giết chết mình. Nghĩ tới cô đã từng thiếu chút nữa giết chết Hàn Khắc Thành, đôi tay dính máu của ông, cảm giác cực kỳ đau lòng dường như muốn giết chết cô!

“Tại sao có thể đối xử với ông như vậy, tại sao mẹ có thể đối với chúng ta như vậy? Tôi thật sự không hiểu.....”

“Mẹ là người nhà họ Lý, trong cơ thể chảy dòng máu của nhà họ Lý, mẹ làm như vậy cũng là bất đắc dĩ! Đậu Đậu, con nên hiểu mẹ, những năm này ba chưa từng hận mẹ vì đã phản bội bởi vì ba biết mặc dù mẹ phản bội chúng ta nhưng trong lòng mẹ yêu chúng ta cho nên mới sinh ra con! Đậu Đậu không nên hận mẹ, hiểu chưa? Cả thế giới có thể hận mẹ nhưng ba và con không có tư cách hận mẹ!”

Giọng Hàn Khắc Thành lạnh lùng mà chắc chắn, lúc đầu ông cũng rất hận Loan Loan tại sao lại nhẫn tâm như vậy với ông và Đậu Đậu nhưng những năm này, ông trải qua nhiều sóng gió đã sớm hiểu. Tình cảm của Loan Loan Là thật.....

Ít nhất bà ấy yêu ông chưa từng lừa ông!

Như vậy là đủ rồi!

Hơn nữa Loan Loan còn sinh Đậu Đậu, cuộc đời này Hàn Khắc Thành sống cũng không uổng phí!

“Đừng nói là.....Đừng nói là.....Tôi.....” Loan Đậu Đậu mờ mịt nhìn bọn họ, biết hết cả rồi, chỉ có mình cô không biết gì thật là khờ! Hai mắt đầy nước mắt nhìn Thạch Thương Ly mấy giây sau đó chạy về phía cửa.....

Nếu như còn ở đây nữa cô không biết phải làm gì.....

Cô không còn mặt mũi đối mặt với Hàn Khắc Thành vẫn luôn thương yêu cô.....

“Đậu Đậu.....Quản gia cho người ngăn lại.....” Liễu Kinh Yên bối rối vội vàng mở miệng.

“Đẻ cho con bé đi!” Hàn Khắc Thành nói, ánh mắt không vì cho Đậu Đậu hiểu chân tướng sự thật xóa bỏ hiểu lầm cho bản thân mà nhẹ nhõm, ngược lại càng thêm nặng nề. Nếu như vì biết rõ sự thật mà Đậu Đậu khổ sở hơn ông tình nguyện đẻ cô hận cả đời! “Ồ lại đây con bé không biết sẽ phải đối mặt với anh thế nào! Con gái anh, anh hiểu rõ!”

“Khác Thành nhưng.....” Liễu Kinh Yên còn muốn nói gì nhưng thấy ánh mắt lạnh lùng của ông lại thôi.

Được rồi, đó là chuyện của hai ba con bọn họ cô không có quyền lên tiếng!

Hàn Khắc Thành quay đầu nhìn Thạch Thương Ly, giọng nói thỉnh cầu: “Đậu Đậu nhờ cậu vậy.”

Thạch Thương Ly gật đầu, không nói gì, di chuyển bước chân thật nhanh đuổi theo! Cô bé ngốc, ngàn vạn lần đừng làm chuyện gì ngốc! Nghĩ đến ánh mắt của cô ấy tìm hân cũng nhói đau!

Kuroki thờ dài, vỗ vỗ vai ông ấy, thờ dài nói: “Những năm này bị con bé hận, trong lòng không dễ chịu, hôm nay có thể thoải mái rồi.”

Hàn Khắc Thành nhẹ nhàng cười, có chút âm trầm, có chút bất đắc dĩ “Con bé là thứ duy nhất Loan Loan để lại cho tôi, tôi chỉ hy vọng con bé hạnh phúc, vui vẻ! Vậy là đủ rồi.....”

Liễu Kinh Yên cúi đầu khẽ nở nụ cười khổ, xoay người lấy từ ngăn kéo bàn ra một hiệp ước đưa cho ông ấy, hai mắt như nước, nhẹ giọng nói: “Nếu Đậu Đậu đã biết vậy quan hệ của chúng ta cũng nên kết thúc. Lưng đeo danh nghĩa bà Hàn nhiều năm như vậy anh cũng nên cho em tự do.”

Hàn Khắc Thành nhìn đơn thỏa thuận ly hôn, nhủ mảy, ánh mắt từ từ tĩnh mịch, mím chặt môi, thùy chung không nói gì!

“Khác Thành.....” Kuroki chỉ kêu tên ông ấy lại không nói gì, ý tứ rất rõ ràng. Những năm này, ai cũng có thể thấy Liễu Kinh Yên đối với Hàn Khắc

Thành là thật tâm thật ý, chưa từng dao động

Ban đầu ba cô ấy hết sức phản đối Hàn Khách Thành ngồi lên vị trí cao nhất cũng là cô ấy bảo vệ Hàn Khách Thành.....

Những năm này không oán không hận đi theo Hàn Khách Thành trong lửa trong mưa, bị thương không ít lại chưa từng oán trách một câu. Tâm địa ông ấy sắt đá một chút u oán cô ấy cũng không có.

Cô gái tốt như thế sao lại nhẫn tâm nhìn cô ấy bị thương hại!

“Em nghĩ kỹ chưa?” Hàn Khách Thành khẽ hỏi.

Liễu Kinh Yên gật đầu, cúi đầu nhìn đơn ly hôn nở nụ cười: “Làm bà Hàn hữu danh vô thực nhiều năm như vậy em đã hài lòng lắm rồi. Trừ không có tình yêu, không có con cái gì anh cũng cho em. Khách Thành, em chưa bao giờ hy vọng xa vời rằng anh yêu em, cũng không mơ ước qua một ngày nào đó anh sẽ đổi ý. Chỉ là những năm này nhìn anh một mình cô độc, luôn không đành lòng, hôm nay Đậu Đậu đã biết hết mọi sự thật, anh không còn cô đơn một mình nữa, không cần có em ở bên cạnh nữa. Em muốn dành thời gian còn lại cho bản thân, em cho anh quá nhiều, nhiều đến nỗi không nhớ nổi bộ dáng mình như thế nào nữa.”

Hàn Khách Thành hít một hơi nhìn cô ấy giống như đang thưởng thức một bức tranh, nhận tờ đơn ly hôn trong tay cô ấy, từ túi áo móc ra bút máy, viết tên mình lên, vô cùng nghiêm túc giống như học sinh tiểu học đang tập viết.

Kuroki nhíu mày, thờ dài, tại sao ông ấy tình nguyện để Liễu Kinh Yên đi không muốn giữ cô ấy lại! Đã qua nhiều năm như vậy chẳng lẽ ông ấy không thể bỏ được Loan Loan sao?

Đưa đơn ly hôn cho cô, khoe miệng khẽ cười: “Nhớ là mặc kệ ở đâu, đây vĩnh viễn vẫn là nhà em. Ít nhất anh vẫn sẽ cho em mượn bờ vai của anh mẹ nó à.”

Khom lưng, đôi tay ôm cổ ông ấy, khuôn mặt dán khuôn mặt ông ấy đầy thân mật, lẩm bẩm nói những lời thâm tình chưa bao giờ nói ra, đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng.

“Khách Thành, anh là người đàn ông tốt nhất mà em đã gặp!”

Cầm giấy ly hôn, thậm chí ngay cả hành lý cũng không dọn dẹp, xoay người rời đi.....

Quản gia cũng kinh ngạc, tro mắt nhìn Liễu Kinh Yên rời đi, nói không nên lời.....

“Tại sao không giữ cô ấy lại, vợ chồng nhiều năm như vậy mặc dù không có tình yêu nhưng cũng có thể ở chung cả đời.” Giọng Kuroki đầy tiếc nuối, về phần vì sao ông cũng không rõ.

Hàn Khách Thành chỉ cười “Cô ấy đeo trên mặt nụ cười bà Hàn nhiều năm như vậy, làm mất bản thân mình nên trả lại cuộc sống cho cô ấy! Hôn nữa tôi cũng chỉ có thể làm bạn, anh trai của cô ấy nhưng không thể làm chồng, không thể cho cô ấy hạnh phúc! Không thể bởi vì cô ấy yêu tôi mà hại cuộc đời cô ấy.”

Kuroki nhíu mày không hiểu.

Hàn Khách Thành ngẩng đầu cười nói: “Câu cũng có người phụ nữ mà mình yêu tôi cũng vậy! Những năm này tôi càng yêu Loan Loan hơn khiến cho Kinh Yên ngày càng phai mờ.....Cho nên, để cô ấy rời đi là giải thoát cho cô ấy cũng là giải thoát cho tôi.”

“Chúng ta nhất định cả đời không có được tình yêu của mình.” Kuroki rũ mắt chợt nhớ tới khuôn mặt tươi cười nhưng mơ hồ đó. Chẳng qua khi đó để cô ấy rời đi cũng chỉ là muốn tốt cho cô ấy.....

Giờ phút này nếu cô ấy hạnh phúc ông đã mãn nguyện!

Hàn Khách Thành thấy ông không nói gì, ánh mắt phức tạp, lời nói đã đến miệng nhưng vẫn không nói. Có lẽ Mục Tử cũng không muốn ông biết sự thật, cứ như vậy, thỉnh thoảng Kuroki vẫn sẽ nghĩ đến cô, không phải sao?

Loan Đậu Đậu chạy ra khỏi biệt thự của Hàn Khách Thành, không có mục đích, không có phương hướng cứ như vậy chạy, bên tai có tiếng gió gào thét, nước mắt bị gió thổi bay, mắt khô khốc đau rát, đôi tay không ngừng đung đưa, nỗ lực chạy.....

Từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng chạy như vậy.....

Bị vấp ngã lại đứng dậy chạy, cứ như vậy một lần hai lần giống như nỗi điên không để ý gì. Sau lưng Thạch Thương Ly không ngừng đuổi theo, kêu tên cô nhưng cô không nghe thấy.....Cái gì cũng không nghe thấy.....

Thạch Thương Ly gần đuổi kịp cô thì sắc mặt chợt biến đổi lo lắng gọi to: “Dừng lại bảo bối! Dừng lại, đó là biển, dừng lại!”

Loan Đậu Đậu giống như không nghe thấy, giày rớt lúc nào cũng không biết chạy về phía biển rộng, nước lạnh lẽo tràn qua mắt cá chân cô, đôi gối rồi đến eo.....

Phương xa là điểm nối giữa trời và đất, là điểm cuối cùng, một mảnh mờ mịt, không khí lạnh lùng, sóng biển từng đợt từng đợt đánh tới, thấm ướt quần áo cô, sức căng ngày càng yếu, thậm chí không còn sức chạy nữa chỉ có thể từng bước từng bước đi về phía biển.....

“Dừng lại, bảo bối! Dừng làm chuyện ngốc như vậy nếu không cả đời này anh cũng không tha thứ cho em!” Thạch Thương Ly thở hổn hển, đứng cách cô không xa, mắt thấy nước biển sắp đến cổ cô, đáy lòng đau nhói.

Loan Đậu Đậu giống như nghe thấy lời hấn rút cuộc dừng lại. Quay đầu lại nhìn hấn, nước mắt đã chảy ròng xuống biển, giọng khàn khàn nức nở: “Tại sao? Tại sao anh còn quan tâm em? Tại sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 162: Chương một trăm sáu mươi hai

“Bởi vì em là người phụ nữ của anh!” Trần Thạch Thương Ly đầy mồ hôi, ánh mắt tinh táo thâm thúy, nước biển lạnh băng tràn đến trước ngực hấn, quần áo ướt sũng, nếu như có một đợt sóng đánh tới bọn họ có thể bị cuốn đi.

“Em không phải là người phụ nữ của anh, sớm đã không phải. Em vừa xấu vừa ngu, những năm này em đã hận sai người rồi! Em tự hành hạ mình, hành hạ người yêu mình.....Em không cách nào tha thứ cho bản thân!”

Đôi mắt trong suốt ngày xưa bây giờ đã trống rỗng xám xịt lúc biết rõ sự thật thậm chí không còn hy vọng.....

Thạch Thương Ly chỉ lạnh lùng nói: “Vậy thì sao? Không ai trách em, bảo bối, chúng ta chưa bao giờ trách em! Cho nên em đừng trách mình. Tới đây, đến cạnh anh.”

Loan Đậu Đậu lắc đầu, nước mắt tràn ra, nhìn bàn tay hấn duỗi về phía mình, căn bản không có dũng khí nắm bàn tay hấn....

Loại cảm giác này thật đau khổ.

Nước lạnh bao quanh cơ thể cô, sóng lớn nhào tới có thể nhấn chìm đầu cô, sợi tóc ướt đầm dính trên cổ, khuôn mặt đầy nước mắt. Nhưng những thứ này so với những đau đớn cùng khó chịu trong lòng thì có là gì.

Cũng bởi vì không có ai trách cứ cô nên cô không cách nào tha thứ cho bản thân.

Đôi mắt Thạch Thương Ly dần trở nên mềm mại, đôi môi nở nụ cười ấm áp, vẫn giữ tay về phía cô. Đôi môi khẽ nói tám chữ: “Em sống, anh sống, em chết, anh chết!”

Loan Đậu Đậu hoảng hốt, không nói ra lời, trời đổ mưa to.....Hung hăng đập vào mặt cô, tạo thành bức màn che giữa cô và Thạch Thương Ly nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy hấn cười.....

Ấm áp mà rục rờ.....

Thạch Thương Ly thu tay, xoay người đi về phía biển sâu, cơ thể bị nước biển bao lấy, bao phủ đến cổ, sau đó là miệng là mũi.....

“Không được.....”

Lúc nước biển sắp nhấn chìm hấn hoàn toàn thì Đậu Đậu giật mình, mắt hấn thét chói tai, liều mạng chạy về phía Thạch Thương Ly. Tim đau nhói, vừa nghĩ hấn sẽ chết tim như ngừng đập.....

Loan Đậu Đậu thật vất vả mới nắm được quần áo hấn: “Không được bỏ em.....Thạch Thương Ly không được chết.....Không được bỏ em lại một mình.....Em không muốn chúng ta chết.....”

Khóc lóc, tê tâm liệt phế, thê lương buồn bã.....

Thạch Thương Ly xoay người ôm cô, đỡ cô ra khỏi nước, bước chậm trong nước đi về phía trước, đôi tay ôm chặt eo cô cơ hồ như muốn ép cô vào cơ thể mình không bao giờ chia cách.

“Bảo bối của anh, em đừng hành hạ đừng dọa anh như vậy nữa.” Thạch Thương Ly cúi đầu, dán vào trán cô, giọng nói khàn khàn lộ ra chua xót cùng bất đắc dĩ.

Đôi tay Loan Đậu Đậu ôm cổ hần, nước mắt rào rào rơi giống như mèo cọ cọ vào cổ hần nức nở nói: “Em không làm việc ngu ngốc, không khiến anh đau lòng nữa, không rời khỏi anh nữa. Thạch Thương Ly, em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh, đến chết em vẫn yêu anh.”

Trên mặt Thạch Thương Ly không biết là nước biển hay là nước mắt, hôn môi cô, giọng nói khàn khàn: “Anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em, cả đời yêu em, hôn bay phách tán cũng yêu em.”

Loan Đậu Đậu nhắm hai mắt chủ động hôn môi hần, lạnh lẽo và ẩm áp cảm thấy kích động, tim cô nhanh muốn ngừng đập.

Bọn họ đã sớm đã định là của nhau không cách nào trốn thoát.

Thạch Thương Ly ôm chặt cô, hung hăng hôn cô, quên hết tất cả. Mặc dù giờ phút này long trời lở đất, nước biển cuốn đi cũng không sao, có thể chết chung đã rất hạnh phúc.

Chỉ cần cô ở đây là được rồi.

Mặc kệ Loan Đậu Đậu điên điên khùng khùng không có thuốc nào chữa được hay là Loan Đậu Đậu không có một chút khôn khéo hay là bệnh hoạn, cự đoan hần đều yêu.

Mặc kệ là hình dáng gì hần đều sẽ yêu.

Thạch Thương Ly công Loan Đậu Đậu sau lưng đi về phía bờ biển. Mặc dù lúc đuổi theo cô tốn không ít hơi sức, cho dù mưa to, cho dù cô nặng trĩu nhưng hần vẫn vui vẻ chịu đựng!

Loan Đậu Đậu hít mũi nằm trên lưng hần, mí mắt có chút nặng nề, đôi tay vô lực ôm hần, gió thổi qua cơ thể khẽ run.

“Có phải rất lạnh không?”

“Không lạnh, có anh công không lạnh.” Loan Đậu Đậu thổi khí nóng vào tai hần, ngón tay nhẹ nhàng vuốt tai hần nhỏ giọng nói: “Chúng ta sẽ ở cùng nhau đến già sao? Chết cũng ở cùng nhau sao?”

Thạch Thương Ly công cô đi lên bờ cát, một bước một bước giẫm trên cát, Hần dừng bước dừng sức nâng cô lên nói: “Sẽ không, chẳng qua anh sống lâu hơn em một chút, ít nhất sẽ không đi trước, để em lại một mình cô đơn.”

Loan Đậu Đậu suy nghĩ một chút, đôi môi vì lạnh mà tím bầm nở nụ cười: “Em thật nhớ những ngày không phải lo không buồn lúc trước, chúng ta đều rất vui.”

Thạch Thương Ly dừng bước chân nghe thấy lời cô nói, sống lưng cứng đờ, không thể quay lại quá khứ. Hần không ngại cô qua đêm cùng Thạch Lăng, không ngại cô có con cùng hần ta nhưng đoạn quá khứ đã qua kia không thể quay về nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đói Bụng: Thỏ Trắng Mờ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163: Chương một trăm sáu mươi ba

Không nghe thấy giọng hần cô nhỏ giọng hỏi: “Có phải anh giận không?”

“Không có.”

“Em biết anh không thích em ở gần Thạch Lăng, cũng sớm biết tình cảm của Thạch Lăng đối với em nhưng em cảm thấy anh ta quá tịch mịch cô đơn, em nhìn anh ta như thấy bản thân mình lúc trước cho nên không kiềm chế được bản thân, không cách nào xa anh ta. Luôn muốn cho anh ta một chút ẩm áp, ít nhất sẽ khiến anh ta bớt khổ sở. Nhưng em không nghĩ tới.....” Loan Đậu Đậu nghĩ tới đêm hôm đó chột dừng lại, nếu để cho Thạch Thương Ly biết Thạch Lăng bỏ thuốc với cô nhất định sẽ rất tức giận.

“Đều đã qua rồi, về sau chúng ta sẽ hạnh phúc bên nhau.” Thạch Thương Ly công cô đi một đoạn dài dù thể lực có tốt thế nào cũng sẽ mệt.

Loan Đậu Đậu nằm trên bờ vai rộng của hần không khỏi yên tâm, mặc dù trong lòng vẫn hoang mang con đường về sau sẽ đi thế nào nhưng nếu ở bên cạnh Thạch Thương Ly vậy thì không có gì lo rồi.

Có người đã từng nói nếu muốn biết người đàn ông đó có thật lòng yêu bạn hay không, hãy để người đàn ông đó công bạn đi mười lăm phút thôi. Nếu như đi hết mười lăm phút, người đó đã mệt không thở nổi đầu đầy mồ hôi nhưng vẫn không thả bạn xuống đó chính là người yêu bạn thật lòng.

Loan Đậu Đậu thấy Thạch Thương Ly không thả cô xuống nhưng cô biết tim hắn đang đập như đánh trống cũng như cô là dùng tim yêu đối phương!

Cách đó không xa có một chiếc xe dừng lại, từ trong xe một bóng màu đen bước xuống, không che ô, không nói gì chỉ nhìn bóng dáng bọn họ càng ngày càng cách xa trong màn mưa, muốn nói chuyện nhưng cổ họng căng thẳng.

Không hiềm hãm được bước trong mưa đi theo phía sau bọn họ, cách bọn họ một đoạn xa, khi ở trên xe thấy bọn họ trong biển thiếu chút nữa biến mất, một giây kia hắn ta mới biết người mà mình yêu thương nông cạn thế nào!

Hắn ta tự cho mình đúng, tự cho rằng tình yêu của hắn ta dành cho cô tốt nhất thế giới cũng là chân thật nhất nhưng lại quên mất nếu cô không yêu thì tình yêu của hắn ta không đáng giá một đồng.

Trong lòng Đậu Đậu từ đầu đến cuối chỉ có một người là Thạch Thương Ly.

Thạch Lăng cúi đầu, bàn tay đặt lên ngực trái, thật là đau. Thì ra khi người ta càng muốn có ả ả thì càng không thể nào lấy được. Khi cô cho hắn ta một chút thương hại thì hắn ta lại cho rằng có thể có được sự ả ả của cô, quanh quẩn một vòng mới biết hắn ta chưa bao giờ có được sự ả ả đó.

Hắn vẫn cô độc, những năm này hắn vẫn cô độc một mình.

Từ trong túi quần móc ra một hộp nhưng, mở ra là một chiếc nhẫn kim cương rất tinh xảo, hắn ta tìm thật lâu mới có thể mua được cho cô nhưng giờ phút này không cần nữa! Bây giờ cả thế giới đối với cô mà nói chỉ có Thạch Thương Ly là tốt nhất.

Buông tay đi Thạch Lăng, mày có thể trói chặt cô ấy cả đời nhưng không thể có được trái tim cô ấy, không phải của mày thì vĩnh viễn không thuộc về mày. Chẳng lẽ mày muốn nhìn cô ấy vĩnh viễn khổ sở như vậy sao?

“Ngài Thạch.” Tài xế xuống xe che dù cho hắn ta, Thạch Lăng đẩy cửa dù ra đưa cái hộp cho tài xế, giọng nói khàn khàn: “Cầm nó về đi, đừng đi theo tôi.”

Im lặng xoay người đi theo sau bọn họ.....

“Nhưng ngài Thạch.....ngài Thạch.....” Tài xế kêu nhiều lần Thạch Lăng cũng không phản ứng, cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trong tay chỉ có thể lắc đầu thờ ả ả!

Thạch Thương Ly công Đậu Đậu tới trước cửa, Hàn Khắc Thành cùng Kuroki đứng che ô lẳng lẳng chờ bọn họ, sắc mặt Hàn Khắc Thành khàn trương nhìn thấy Đậu Đậu bình yên vô sự liền thở phào nhẹ nhõm! Ông ấy cũng biết Thạch Thương Ly ở đây thì Đậu Đậu tuyệt đối sẽ không có chuyện gì.

Đậu Đậu từ lưng hắn trượt xuống, ánh mắt phức tạp nhìn Hàn Khắc Thành, mặc dù ở trong nước biển lạnh lẽo lại ở cạnh Thạch Thương Ly ả ả nhưng giờ phút này vẫn không biết nên đối mặt với Hàn Khắc Thành thế nào!

“Ba” ghen trong họng không thể nào nói ra được.

Hàn Khắc Thành dường như biết cô đang mâu thuẫn chỉ nhẹ nhàng cười cười khẽ nói: “Quay lại là tốt rồi.”

Loan Đậu Đậu gạt đầu, bàn tay vẫn nắm chặt quần áo Thạch Thương Ly, nếu như không có hắn đỡ cô không biết cô sẽ thế nào!

Ánh mắt dịu dàng của Hàn Khắc Thành thấy bóng đen từ xa đến gần, ánh mắt càng ngày càng lạnh, cuối cùng không còn sự dịu dàng nữa chỉ còn lại sự lạnh lùng.

Đậu Đậu phát hiện có gì đó không đúng, cùng Thạch Thương Ly đồng thời quay lại thấy Thạch Lăng thì sắc mặt hơi biến đổi, nhìn nhau, không ai biết tại sao hắn ta lại tới đây.

Hàn Khắc Thành đi tới đứng trước mặt Thạch Lăng, đôi mắt sắc bén như muốn đem hắn lẳng trì.

Thạch Lăng chỉ nhìn Đậu Đậu, nhìn hai bàn tay nắm chặt nhau, khoe miệng khẽ nở nụ cười tự giễu.

“Cậu chính là Thạch Lăng!” Giọng Hàn Khắc Thành gần như lạnh như băng.

Thạch Lăng thu hồi ánh mắt không nói gì gạt đầu.

Một giây tiếp theo Hàn Khắc Thành hung hăng đá vào bụng của hắn ta, dùng nhiều sức đến nỗi hắn bắn ra một đoạn ngã trên mặt đất.

Thạch Lăng ho nhẹ, một tay chống trên mặt đất, một tay gạt sợi tóc xổ xuống, ánh mắt khinh thường nhìn Hàn Khắc Thành, nở nụ cười phức tạp khó hiểu.

Hàn Khắc Thành nhíu mày, đối với phản ứng của hắn ta vô cùng không vui, đi tới vừa muốn động thủ thì Đậu Đậu đột nhiên buông tay Thạch Thương Ly, đứng trước mặt Hàn Khắc Thành nghiêng đầu nhìn Thạch Lăng ngừng đầu kiên định nói: “Không nên làm anh ta bị thương!”

“Đậu Đậu!” Hàn Khắc Thành trầm giọng nói, cau mày nhìn cô: “Con còn muốn giúp người này?”

Loan Đậu Đậu cắn môi, không dám nhìn Thạch Thương Ly, chỉ hít sâu kiên quyết không cho Hàn Khắc Thành đánh Thạch Lăng “Không nên làm anh ta bị thương! Tôi xin ông!”

Thạch Lăng ngẩng đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm bóng lưng gầy gò của cô, không dám tin. Hắn ta hại cô thế thảm khiến cô không thể nào ở chung một chỗ với Thạch Thương Ly, chịu nhiều đau khổ, sao cô còn cứu hắn ta?

Cô còn có thể.....

Loan Đậu Đậu, rốt cuộc tại sao? Tại sao em lại thiện lương như vậy.....Thiện lương đến mức người hại em không thể tin được?

Hàn Khắc Thành bực tức nếu đó là người khác ông đã sớm cho người giết. Không ai có thể bắt nạt con gái ông, hôm nay hắn ta tự đưa xác đến nếu ông không lấy lại đạo lý cho Đậu Đậu thì không còn đạo lý.

Nhưng Đậu Đậu.....

Loan Đậu Đậu cắn môi bầm tím, ánh mắt mờ mịt, áy náy không dám nhìn bọn họ. Mặc kệ Thạch Lăng đã làm gì, từng khiến cô khổ sở thế nào nhưng hắn ta vẫn là Thạch Lăng, cô tin tưởng hắn ta không phải con người xấu....

Thạch Thương Ly đi tới đứng chung với Đậu Đậu, cầm bàn tay nhỏ bé của cô giọng trầm thấp nói: “Nó là em trai tôi nếu có đắc tội với ngài Hàn tôi tình nguyện chịu tội thay nó.”

Thạch Lăng càng thêm khiếp sợ, nhìn bóng lưng cao lớn của Thạch Thương Ly khóe miệng khẽ nở nụ cười lạnh....

Hàn Khắc Thành lạnh lùng nhìn hắn, lại quay sang nhìn Đậu Đậu giọng nói lạnh lẽo: “Cậu ta phạm vào lỗi khiến tôi muốn giết, cậu có thể chịu tội thay cậu ta sao?”

Thạch Thương Ly nhìn Thạch Lăng lại nhìn Đậu Đậu, bàn tay nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt cô nhẹ giọng dụ dỗ: “Có phải mệt lắm không? Đi nghỉ trước đi.”

Loan Đậu Đậu lắc đầu, mím môi không nói gì, ánh mắt lo lắng nhìn hắn. Hàn Khắc Thành nhất định biết những chuyện mà Thạch Lăng làm, nhất định sẽ không bỏ qua cho Thạch Lăng nhưng Thạch Thương Ly không biết gì. Hắn cũng không giúp được Thạch Lăng.....

“Bảo bối ngoan, đi nghỉ đi. Tí nữa anh sẽ vào với em.” Thạch Thương Ly nhủ thầm dụ dỗ cô giao cho Kuroki giọng nhờ vả: “Phiền ngài giúp tôi chăm sóc cô ấy một chút.”

Kuroki gật đầu, đưa tay ôm vai Đậu Đậu trầm giọng nói: “Chú cùng cháu đi vào nghỉ, để bọn họ giải quyết. Yên tâm, Khắc Thành sẽ không để cháu khó xử.”

Đậu Đậu kinh ngạc, ánh mắt không yên nhìn Thạch Thương Ly, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, vô cùng tiều tụy. Bị Kuroki kéo đi về phía cửa.

Mưa không ngừng rơi, mặc dù cả người ướt sũng, Kuroki vẫn đưa cô ấy đi vào.

Thạch Thương Ly nhìn Hàn Khắc Thành “Tôi biết tại sao, tôi cũng từng làm tổn thương Đậu Đậu. Một bạt tai kia khiến tôi không thể tha thứ cho bản thân, cho tới bây giờ âm thanh kia vẫn vang bên tai. Đối với bảo bối của ngài chúng tôi rất trân trọng. Chỉ là không cần thận làm cô bị thương.....”

Bàn tay đưa vào trong túi tìm kiếm, không ngừng nói: “Đây là con dao Đậu Đậu từng làm ngài bị thương, bây giờ tôi muốn dùng nó chuộc tội.”

Im lặng móc dao ra trực tiếp đâm vào đùi, dao sắc đâm xuyên qua quần mặc dù trời mưa nhưng vẫn có thể nghe rõ.

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.....

Máu tươi không ngừng trào ra chảy trên mặt đất nhưng hắn vẫn bình tĩnh không nhúu mày giống như không phải đâm vào da thịt hắn.

Loan Đậu Đậu dừng bước, sống lưng cứng đờ, quay đầu thấy máu tươi chảy trên mặt đất, mắt không chế thét chói tai: “Thạch Thương Ly.....”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 164: Chương một trăm sáu mươi bốn

“Tại sao? Tại sao.....” Loan Đậu Đậu chạy như bay đến bên cạnh hắn, níu quần áo hắn, nước mắt rào rào rơi xuống, thật đau lòng!

Con dao này đã từng dính máu Hàn Khắc Thành, hôm nay lại dính máu Thạch Thương Ly.....

Thạch Lăng như ý thức được xông lên quát: “Tôi không cần anh làm như vậy, tôi không cần.....”

“Câm miệng.....!” Sắc mặt Thạch Thương Ly lạnh lùng, giọng nói lạnh lẽo. Trên đùi máu vẫn không ngừng chảy. Ánh mắt không thay đổi nhìn Kuroki: “Chú đưa cô ấy vào nghỉ trước đi.”

Không muốn làm cô sợ!

“Không muốn.....Em không muốn đi! Anh không được làm bản thân bị thương, không muốn.....” Loan Đậu Đậu nắm quần áo hắn, không chịu buông tay, mặc kệ Thạch Thương Ly nói thế nào, Kuroki nói thế nào cũng không chịu buông tay, không muốn thấy hắn bị thương.....

“Đậu Đậu đi vào!” Ánh mắt Hàn Khắc Thành lạnh lùng nhìn Thạch Thương Ly, ông ấy cũng muốn xem Thạch Thương Ly chịu tội thay Thạch Lăng thế nào.

“Không muốn!” Loan Đậu Đậu lắc đầu, hai mắt đầm nước cầu xin: “Đừng làm bọn họ bị thương, tôi xin ông.....”

Sắc mặt Hàn Khắc Thành không thay đổi giống như không nghe thấy gì, giọng nói lạnh lẽo: “Không phải ba muốn làm bọn họ bị thương mà là bọn họ phải cho ba một cái công đạo.”

Thạch Thương Ly gạt đầu, bàn tay xoa đầu Đậu Đậu, giọng khàn khàn nhẹ dịu: “Bảo bối ngoan, em vào trước đi! Đừng để anh lo, không phải chúng ta đã nói sẽ vĩnh viễn ở chung một chỗ sao? Anh không sao, anh còn muốn ở bên em tới già.”

Loan Đậu Đậu tội nghiệp níu áo hắn, giống như thú cưng bên cạnh chủ, nước mắt lưng tròng nhìn hắn. Hít mũi nức nở nói: “Anh sống em sống, anh chết em chết, nắm tay nhau mà chết.”

Lúc ở trong biển hắn cố chết cùng cô, ở đây cũng vậy cô có thể quên mình chết cùng hắn. Mặc kệ xảy ra chuyện gì, cô cũng sẽ không rời xa hắn! Vĩnh viễn không rời xa!

Ánh mắt Thạch Thương Ly âm áp, mắt máu quá nhiều khiến đôi môi tím bầm, dịu dàng nói: “Thật là khờ, đã nói vĩnh viễn sẽ ở chung một chỗ, anh sẽ không bỏ em lại một mình.”

Cúi đầu hôn trán cô trước mặt mọi người. Nhất quyết đẩy cô về phía Kuroki, tạm thời để người khác thay hắn chăm sóc cô!

Loan Đậu Đậu bị Kuroki lôi đi vào sau cánh cửa, cẩn thận từng bước, ánh mắt lưu luyến nhìn Thạch Thương Ly, khuôn mặt lo lắng, nhất là khi nhìn máu dưới chân hắn, lòng đau như cắt.

Thạch Lăng nhìn chăm chăm Thạch Thương Ly lạnh lùng nói: “Tôi tự làm tự chịu. Không cần anh giả mù mưa sa tội nghiệp tôi.”

Lạnh lùng nhìn Thạch Lăng, môi mòng khê mở, giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng: “Mặc dù cậu bắt Đậu Đậu rời khỏi tôi, kết hôn cùng Đậu Đậu nhưng tôi hiểu rõ cô ấy vẫn yêu tôi. Anh trai là ba, những năm này tôi vẫn nhìn cậu lớn lên, cậu phạm sai lầm là tôi quản không tốt, hôm nay tôi chịu tội thay cậu. Thạch Lăng cậu đã lớn nên hiểu rất nhiều việc không phải cứ oán trách trời đất là có thể giải quyết, vẫn nên tự mình gánh chịu! Đây mới là một người đàn ông, hiểu không?”

Thạch Thương Ly đối mặt với hắn ta, không chớp mắt, bàn tay nắm con dao nhanh chóng rút ra, sau đó rất nhanh liền đâm vào ngực, máu tươi bắn tứ tung, bắn vào mặt Thạch Lăng. Từ đầu đến cuối Thạch Thương Ly không nhú mày dù chỉ một cái.....

Thạch Lăng ngây người, ánh mắt khiếp sợ nhìn hắn, không thể tin.....Anh ta lại vì hắn ta mà đâm vào ngực.

Hàn Khắc Thành đứng trước mặt hắn, đôi môi khê cười nhìn Thạch Thương Ly nói: “Đậu Đậu chọn cậu thật không chọn nhầm người.” Quay đầu nhìn Thạch Lăng chợt nói: “Bây giờ thì cậu đã biết thế nào là một người đàn ông chân chính sao?”

Loan Đậu Đậu đứng trong mưa xoay người thấy lồng ngực Thạch Thương Ly máu chảy càng ngày càng nhiều, niêm đồ áo sơ mi mà áo khoác của hắn đang choàng trên người cô, nước mắt không cảm được chảy xuống, không cách nào nhúc nhích, sững sờ nhìn máu chảy.

Nếu như đổi lại là người khác, Thạch Thương Ly sẽ không dùng cách thức xấu hổ này tạ tội dù Thạch Lăng có làm gì sai. Nhưng đối mặt với Hàn Khắc Thành, không phải sợ hãi thế lực của ông ấy hi vì ông ấy là ba của Đậu Đậu, là hai anh em hắn làm con gái ông tổn thương, phải cho người ta một công đạo.

Mặc dù Thạch Lăng sai nhưng hắn ta vẫn là em trai hắn, cuối cùng vẫn chảy chung một dòng máu, cho dù có lỗi đó cũng là do hắn không bảo vệ tốt Đậu Đậu cho nên hắn gánh chịu.

Thạch Lăng lắc đầu, không dám tin vào mắt mình. Hắn ta không sợ chết, không sợ bất cứ gì chỉ sợ Thạch Thương Ly gánh chịu như vậy!

Thạch Thương Ly nở nụ cười thỏa mãn, không nói gì lại đột nhiên ngã trên mặt đất.

Thạch Lăng giật mình, ngồi xuống ôm hân, trên mặt không biết là nước mắt hay nước mưa, giọng khàn khàn gào thét: “Anh trai.....Anh trai.....”

“Thạch Thương Ly.” Loan Đậu Đậu cũng không nhận được nữa, đẩy Kuroki ra chạy về phía Thạch Thương Ly.....

Ai cũng không thể ngăn cản bọn họ ở chung một chỗ, không ai có thể.

Đẩy Thạch Lăng ra ôm hân vào ngực, đôi tay lạnh lẽo sờ khuôn mặt hân khó: “Thạch Thương Ly.....Thạch Thương Ly.....Đừng rời xa em! Đừng rời xa em!”

Thạch Thương Ly nhìn cô ánh mắt lóe sáng, cô cùng quyến luyến, khóe miệng khẽ nở nụ cười sau đó nhắm mắt.

Thật ngốc, sao anh có thể rời xa em!

“Thạch Thương Ly, đừng rời xa em! Mở mắt nhìn em.....Đừng làm em sợ.....Em sẽ không rời xa anh, không giận lấy, không sợ mình không xứng với anh.....Chỉ cần anh đừng rời xa em.....Xin anh!” Loan Đậu Đậu khóc tê tâm liệt phế, cảm thấy hơi ấm trên cơ thể hân đang từ từ biến mất, hô hấp cũng càng ngày càng yếu đi, trái tim run rẩy.

Làm sao cô lại không hiểu dụng ý của hân chứ. Cho dù Thạch Lăng đáng tội chết nhưng cuối cùng vẫn là em trai hân, mà người con gái là người hân yêu nhất, mặc kệ ai là người có lỗi, hân đều nhận hết!

“Hu hu.....Thạch Thương Ly.....A.....”

Nghĩ đến hân vì mình mà làm như thế tim cô càng đau hơn, gào thét.

Thạch Lăng ngồi trên đất, bàn tay còn dính máu Thạch Thương Ly, khóe miệng nở nụ cười tự giễu bản thân sai quá nhiều.....

Hân ta khiến bọn họ khổ sở như vậy.....

Vậy mà hôm nay lại được bọn họ cứu.....

Hân Khác Thành nhìn Đậu Đậu mắt không chế gào thét thì đau lòng, nhìn quân gia, quân gia lập tức hiểu cho người gọi bác sĩ tới.

Kuroki bỏ cây dù trong tay, mặc kệ nước mưa tạt vào người, mắt cũng không chớp, không biết vì sao thấy Đậu Đậu khổ sở như vậy ông lại nghĩ đến hình ảnh người con gái kia mơ hồ mà từ từ rõ ràng.

Hân Khác Thành không có ý định bắt nạt Thạch Thương Ly chỉ muốn dùng cách này để ba người bọn họ thấy rõ ràng, trong chuyện tình yêu này không có vị trí của Thạch Lăng, để ai về vị trí người đó!

Thạch Lăng nói yêu Đậu Đậu không thể mất Đậu Đậu như hân ta không nghĩ cho tới bây giờ Đậu Đậu vẫn không yêu hân!

Trên thế giới này làm gì có ai yêu một lúc hai người? Cũng chỉ là thương hại mà thôi.....

Như vậy bọn họ cũng nên hiểu rõ trái tim mình, hiểu rằng không nên miễn cưỡng! Bất luận là cái gì cũng không thể đổi được!

Bác sĩ xử lý vết thương cho Thạch Thương Ly, Đậu Đậu như cọc gỗ ngồi im một chỗ không chịu nhúc nhích, nhìn Thạch Thương Ly không chớp mắt, thời gian như dừng lại.

Không ngừng cầm máu, trên sàn nhà đều là băng băng. Bác sĩ cùng y tá bận rộn không dám làm qua loa.....

Thạch Lăng đứng một bên, cơ thể cứng đờ, nhìn chằm chằm Thạch Thương Ly không nói nên lời!

Nửa tiếng sau, rốt cuộc bác sĩ dừng lại xoa xoa cái trán đầy mồ hôi, xoay người cung kính nói với Loan Đậu Đậu: “Vết thương của cậu ấy đã khâu xong mặc dù vết thương sâu nhưng may chưa đâm vào vị trí nguy hiểm, nghỉ ngơi chăm sóc một tháng sẽ không sao.”

Loan Đậu Đậu im lặng sắc mặt không thay đổi, nghiêng người nhìn Thạch Lăng đang đứng ở bên cạnh, giống như nghe thấy Thạch Thương Ly không sao, sắc mặt hân ta có chút thả lỏng.....

Thạch Lăng căng thẳng giống như có thể biết cô muốn nói gì.

“Thật xin lỗi!” Loan Đậu Đậu khàn giọng lộ ra vẻ mệt mỏi cùng cực, đôi môi tái nhợt nghẹn ngào: “Cho đến bây giờ tôi không yêu anh, cho tới bây giờ không có. Người tôi yêu là Thạch Thương Ly, là Thạch Thương Ly. Khụ khụ.....”

Chương 165: Chương một trăm sáu mươi lăm

Nói xong, một ngụm máu tươi phun trên mặt thảm, đỏ chói mắt.....

Cơ thể nghiêng một cái ngã trên sàn nhà.....

Bác sĩ cùng người giúp việc sắc mặt kinh hoàng, vội vàng đỡ cô dậy đưa đến nằm bên cạnh Thạch Thương Ly, vội vàng kiểm tra cơ thể cô, lúc này mới phát hiện trán cô nóng bỏng, nhiệt độ cao dọa người.....

Ngộ nhờ Đậu Đậu xảy ra chuyện gì bọn họ không ai có thể gánh hết tội.....

Thạch Lăng khẽ run cúi đầu nhìn những giọt máu của cô bắn vào người như muốn đánh hấn bị thương.....

Tất cả mọi người vội xúm lại chỉ có hấn ta đứng một bên giống như đặt mình ngoài tất cả mọi thứ, tất cả không liên quan gì đến hấn ta.

Cảm giác này đau lòng hơn là Đậu Đậu không yêu hấn ta bởi vì tình yêu của hấn khiến bọn họ bị thương quá nhiều! Tự trách bản thân người đáng phải chết là bản thân!

Hàn Khác Thành cùng Kuroki nghe thấy Đậu Đậu ho ra máu hôn mê vội vã đi tới dò hỏi: “Con bé xảy ra chuyện gì?”

“Nóng sốt, cơ thể suy yếu, không đủ chất dinh dưỡng cộng với lần trước phá thai cơ thể không được chăm sóc tốt nên ngã bệnh.” Bác sĩ tiêm thuốc hạ sốt cho cô.

“Vậy tại sao lại ho ra máu?” Hàn Khác Thành nhíu mày.

Bác sĩ có chút bối rối, chần chờ một lúc rồi nói: “Khả năng là bởi vì vết thương trong lòng.”

Hàn Khác Thành nghĩ đến lúc cô như ngọn đèn cạn dầu, lúc ấy bác sĩ cũng nói là do vết thương trong lòng, nhiều năm như vậy tại sao bị kịch còn tái diễn trên người cô? Rõ ràng là cô không làm gì sai vì sao cô luôn là người bị tổn thương.

“Đậu Đậu ba xin lỗi con! Từ nay về sau ba tuyệt đối sẽ không để ai làm con tổn thương. Con muốn ở với ai thì ở, ba vĩnh viễn sẽ bảo vệ con.” Nắm tay Đậu Đậu đau lòng nói.

Đây là đứa con gái Loan Loan đã sinh cho ông ấy, là sợi dây gắn kết duy nhất giữa bọn họ nên tuyệt đối không được để cô xảy ra chuyện gì.

Chỉ cần Đậu Đậu sống khỏe, dù vĩnh viễn không tha thứ cho ông ấy cũng không sao!

Kuroki vỗ vai ông ấy nói: “Yên tâm đi, Đậu Đậu tuyệt đối sẽ không có chuyện gì.”

Hàn Khác Thành liếc mắt nhìn Thạch Thương Ly hôn mê nằm bên cạnh hiểu ý Kuroki. Chỉ cần Thạch Thương Ly không sao Đậu Đậu cũng sẽ không có chuyện gì. Gật đầu thờ dài, dặn dò bác sĩ cùng người giúp việc chăm sóc tốt hai người cũng không tách bọn họ nằm riêng.

Nếu Đậu Đậu tỉnh dậy không thấy Thạch Thương Ly sẽ nổi điên tìm kiếm nên để bọn họ ở chung một chỗ! Tách ra lâu như vậy giờ phút này nên để bọn họ ở chung một chỗ, vĩnh viễn ở chung một chỗ.

Hàn Khác Thành cùng Kuroki không nhìn Thạch Lăng cùng nhau rời khỏi phòng, người giúp việc cùng bác sĩ ra ngoài chỉ còn lại một mình Thạch Lăng vẫn đứng im.

Một lúc sau hấn ta đến gần bên giường, cầm bàn tay cô quỳn luyến hôn đôi tay lạnh lẽo của cô, chần chờ một lát sau đó bỏ tay cô vào bàn tay Thạch Thương Ly.

“Thật xin lỗi!”

Khàn khàn ba chữ tràn đầy áy náy cùng bất đắc dĩ.

“Giành được hạnh phúc nhưng không lâu dài, hôm nay tôi trả cô ấy lại cho anh. Sau này nhất định phải chăm sóc cô ấy tốt, nhất định phải cho cô ấy hạnh phúc vui vẻ.” Thạch Lăng vừa nói vừa cười, hấn ta làm gì có tư cách nói với Thạch Thương Ly như vậy, bọn họ vốn dĩ rất hạnh phúc là hấn ta phá hư hạnh phúc của bọn họ.

Thạch Thương Ly tỉnh dậy trước Đậu Đậu, lẳng lặng nhìn cô ngủ, anh tĩnh yên bình, cực kỳ giống một đứa trẻ. Thật ra thì nguyên bản cô chính là một

đưa trẻ.

Loan Đậu Đậu cảm thấy chân mày của mình bị ai đó vuốt khẽ tình, đập vào mắt mình chính là đôi mắt xinh đẹp của Thạch Thương Ly, khóe miệng khẽ nở nụ cười.

"Bảo bối của anh sao lại không chăm sóc tốt bản thân mình?" Giọng nói Thạch Thương Ly tràn đầy đau lòng.

Loan Đậu Đậu nhíu mày, ánh mắt ngây ngô nhìn hấn không hiểu lời hấn nói. Không chăm sóc tốt bản thân hình như là hấn!

Thạch Thương Ly chỉ vuốt khuôn mặt cô "Người giúp việc nói em ho ra máu. Anh không dám tưởng tượng, nghe thấy trong lòng liền run sợ. Em thật làm cho người ta không an tâm!"

Loan Đậu Đậu cười cười nắm tay hấn, giọng nói đau đớn, nghe như vịt đẻ "Đừng nghe những người đó nói, chỉ ho một chút!"

"Không được nói dối!" Thạch Thương Ly nhíu mày, khuôn mặt khắc nghiệt, tức giận trừng cô "Về sau trong lòng có chuyện gì không vui đều phải nói cho anh biết! Không cho phép giấu, không nên để hết mọi khổ sở trong lòng, hiểu chưa?"

Loan Đậu Đậu cảm ngón tay hấn bỏ vào miệng mình nhẹ nhàng liếm, cực kỳ giống một con mèo đang lấy lòng chủ.

Trái tim Thạch Thương Ly run rẩy, nếu như không phải đang bị thương, cơ thể cô lại không tốt, hấn không thể ăn cô.

Nóng ruột nóng gan, nhớ thương, tất cả đều thua trong tay cô.

Loan Đậu Đậu "ăn" ngón tay hấn, khuôn mặt đã sẫm hồng, bàn tay đa bàn tay lấm bầm: "Anh sống em sống, anh chết em chết, nắm tay nhau mà chết."

Thạch Thương Ly không kiềm chế được cúi đầu hôn môi cô, hơi thở nóng bỏng phả vào khuôn mặt cô, giọng nói thâm tình.

Loan Đậu Đậu cười khanh khách, nhìn lồng ngực hấn thắm đỏ máu lập tức quát to: "Phân Ruồi, anh muốn chết sao!"

Thạch Thương Ly cúi đầu thấy máu, cười nói: "Không sao, không chết được, không phé được!" Có cô ở đây là tốt rồi!

Loan Đậu Đậu dẫu môi: "Không cho phép không đứng đắn, nằm xuống nghỉ ngơi cho tốt."

Thạch Thương Ly ngoan ngoãn bị cô đè nằm trên giường, ánh mắt mê ly nhìn cô, bàn tay nắm bàn tay cô không buông.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đối Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 166: Chương một trăm sáu mươi sáu

"Sao dậy sớm như vậy? Không ngủ thêm một chút nữa?" Hàn Khắc Thành quay đầu nhìn Đậu Đậu, ánh mắt trở nên dịu dàng.

Đậu Đậu kéo áo khoác, trời vừa mưa không khí trong lành, bầu trời trong xanh giống như ngọc thạch.

Đi tới ngồi đối diện với ông ấy, do dự một lúc mới mở miệng: "Cô ấy đi rồi sao?"

"Ừ." Hàn Khắc Thành gật đầu, đôi môi luôn nở nụ cười thân thiện. Đối với Đậu Đậu, ông vĩnh viễn không lạnh lùng được, những giả tạo kia chỉ đối với người ngoài nhưng đối với con gái thì không cần.

"Thật ra thì cô ấy có thể không đi. Tôi....." Đậu Đậu ngẩng lên nhìn ông ấy, lúc này mới phát hiện ông ấy đang cười, không nhìn được lấm bầm "Cười? Có gì buồn cười! Tôi suy nghĩ cho ông, ông xem từng này tuổi đời rồi còn ly hôn, tuổi già cô đơn rất đáng thương. Thật không biết quý trọng."

"Lúc đầu con không thích cô ấy, bây giờ cô ấy đi rồi không phải rất đúng lúc sao!" Hàn Khắc Thành nhíu mày, thấy bộ dáng này của Đậu Đậu, nén cười.

Thật ra rất kiêu ngạo nhưng đáng yêu.....

Loan Đậu Đậu dẫu môi, tức giận nói: "Lúc trước tôi không biết tất cả mọi chuyện, bây giờ tôi đều biết rõ, tôi không ghét cô ấy.....Như vậy cũng không thể trách tôi, ông nên sớm nói cho tôi biết, có lẽ cũng sẽ không hiểu lầm ông, hiểu lầm các người nhiều năm như vậy....."

“Đứa bé ngốc nghếch.” Hàn Khắc Thành vươn tay nắm tay cô, mím môi dịu dàng nói: “Ba không cần ai ở bên cạnh, ba có con gái là đủ rồi.”

Loan Đậu Đậu liền rơi nước mắt.

“Tại sao khóc?” Hàn Khắc Thành đau lòng nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô.

Loan Đậu Đậu cúi đầu, tay không ngừng nghịch gấu áo, ngẩng đầu hai mắt đầm nước mắt nhìn ông ấy, giọng nói nghẹn ngào đáng thương nói: “Ông nguyện ý nhận tôi là con gái sao? Ông còn nhận đứa con gái bất hiếu này sao?”

“Đứa trẻ ngốc nghếch.” Hàn Khắc Thành đứng lên, bàn tay nâng mặt cô lên nhẹ nhàng ôm vào lòng: “Con vĩnh viễn là đứa con gái tốt nhất của ba, sao ba có thể không nhớ con!”

Loan Loan nhìn thấy không? Đây chính là con gái chúng ta, hôm nọ đã trưởng thành hiểu chuyện rồi. Con bé nhất định có thể cảm thông cho con, sẽ không trách cứ con phản bội, con bé sẽ hiểu nỗi đau của em.

“Hu hu.....Thật xin lỗi! Thật xin lỗi ba.....Con sai rồi.....Những năm này con hiểu lầm ba rồi. Con thật ngu ngốc.....Thật xin lỗi ba.....” Loan Đậu Đậu khóc thành tiếng, nếu như sớm biết, nếu như hiểu ba hơn có lẽ bây giờ mọi chuyện đã tốt sẽ không lãng phí nhiều thời gian hận thù như vậy, bỏ lỡ những giây phút sống chung.

“Được rồi, ba hiểu con gái! Chỉ cần con sống hạnh phúc vui vẻ, ba cũng rất vui.” Hàn Khắc Thành dịu dàng lau nước mắt cho cô, nhẹ nhàng dụ dỗ: “Đừng khóc, con đừng làm ba đau lòng.”

Loan Đậu Đậu hít mũi, không khóc nữa, bộ dáng đáng thương nhìn ông ấy quay về chỗ ngồi: “Vậy ba thật lòng không muốn tìm cô ấy về sao? Con cảm thấy cô ấy đối với ba rất tốt, mặc dù làm mẹ ghê của con tuổi hơi trẻ nhưng con vẫn có thể chấp nhận, cùng lắm thì gọi cô ấy là chị!”

Hàn Khắc Thành không nhịn được bật cười: “Đừng lo lắng cho ba, Kinh Yên còn trẻ, tương lai còn dài, sao lại phải lãng phí tuổi thanh xuân với một ông già như ba chứ.”

“Ai nói.” Loan Đậu Đậu mím môi nói: “Ba đẹp trai nhất thế giới! So với Thạch Thương Ly còn trẻ hơn.....”

“Ha ha.....” Hàn Khắc Thành không nhịn được cười. Nếu Thạch Thương Ly nghe thấy cô nói những lời này chắc chắn sẽ tức hộc máu!

Đậu Đậu len lén nhìn ông, cẩn thận hỏi: “Ba, nhiều năm như vậy có phải ba vẫn thích mẹ không?”

“Ừ.” Hàn Khắc Thành không do dự gật đầu, ánh mắt nhìn về phía xa “Cả đời này ba chỉ yêu một người phụ nữ chính là mẹ con. Cho nên không nên trách mẹ, mẹ có nỗi khổ riêng!”

Đậu Đậu gật đầu: “Con không trách mẹ! Con hiểu, thật ra mẹ sinh con chứng tỏ mẹ rất yêu ba, chỉ là thân phận không giống nhau, giữa tình thân và tình yêu chỉ có thể chọn tình thân nhưng không có nghĩa là mẹ không yêu con!”

“Con có thể nghĩ như vậy thì tốt.” Hàn Khắc Thành vui vẻ khi Đậu Đậu đã hiểu chuyện không còn là đứa bé cố chấp nữa.

“Ba!” Đậu Đậu gọi ông, ánh mắt đỏ hồng cầu xin: “Chuyện của con với bọn họ ba có thể mặc kệ không? Con đã lớn có thể xử lý mọi chuyện. Sẽ không làm bản thân bị thương để ba lo lắng! Cho nên đừng truy cứu nữa được không?”

Hàn Khắc Thành thu hồi ánh mắt, chăm chú nhìn cô một lúc, khước miệng khẽ nở nụ cười: “Ánh mắt con không tệ, Thạch Thương Ly là một người đàn ông tốt! Là lựa chọn mà con không phải hối hận!”

Vỗ vỗ vai cô xoa người rồi đi.

Loan Đậu Đậu lặng mấy giây sau đó cười, ba nói như vậy nghĩa là sẽ không nhúng tay vào chuyện của bọn họ nữa. Thạch Lăng sẽ không bị thương, Thạch Thương Ly cũng sẽ không.

Bàn tay nắm chặt áo khoác, khước miệng nở nụ cười hạnh phúc, chỉ cần bọn họ không có việc gì, trong lòng cũng sẽ không còn lo lắng nữa. Mặc kệ Thạch Lăng có đồng ý ly hôn hay không, cả đời không có danh phận đi theo Thạch Thương Ly cũng được!

Dù thế nào đi nữa bọn họ cũng đã có tiểu thối!

Hàn Khắc Thành dừng bước quay đầu nhìn bộ dáng con gái cười khúc khích, không nhịn được khẽ cười. Thật là một đứa trẻ ngốc nghếch, sao ba có thể làm khó con gái, mặc kệ có chuyện gì xảy ra ba cũng sẽ ở phía sau bảo vệ con gái. Cho nên không cần sợ hãi ngã trong bóng tối, ba luôn ở phía sau con.

Thạch Thương Ly mờ mắt thấy Loan Đậu Đậu ngồi cạnh nhìn mình cười khúc khích, giờ tay nheo miệng cô: “Bảo bối lại si mê ai rồi.”

Loan Đậu Đậu nắm tay hắn, hả hê nói: “Em si mê! Em si mê rồi!”

“Ừ, về sau chỉ được si mê một mình anh!” Thạch Thương Ly quả quyết mở miệng ra lệnh!

Loan Đậu Đậu nhú nhú mày, đầm ngực hần, nghiêm túc nói: “Em có thể thương lượng với anh một chuyện không?”

“Nói!”

“Em muốn tiểu thối mang họ ba!” Loan Đậu Đậu cẩn thận mở miệng, quan sát sắc mặt hần, không có gì thay đổi, tiếp tục nói: “Ba em chỉ có một mình em là con gái, em lại không mang họ Hàn, em không muốn nhà họ Hàn tuyệt tôn.”

Thạch Thương Ly vuốt khuôn mặt cô, một lúc sau nói: “Cô bé ngốc, dĩ nhiên có thể! Về sau nó còn phải tiếp nhận gia sản nhà họ Hàn.”

“Không cần!” Loan Đậu Đậu chột nhú mày tức giận: “Em không muốn nó dính vào grom đao, bình ôn qua ngày là được rồi.”

“Cô bé ngốc, đây là cuộc sống của nó, chúng ta không thể quyết định! Hơn nữa, tâm huyết cả đời của ba em phải đưa cho người khác, em cảm thấy ông ấy sẽ thoải mái sao?”

Đậu Đậu dẫu môi. Cúi đầu nắm tay: “Quyết định như vậy có khiến ông nội ghét em thêm không?”

“Dĩ nhiên không! Thạch Thương Ly nhú mày, kiên nhẫn giải thích cho cô: “Ông nội hy vọng anh tiếp quản công ty, đi theo con đường ông đã chọn, cưới người con gái ông đã chọn. Con chúng ta theo họ Hàn, sau này giao cho ba em nuôi, cho dù sau này nó muốn tiếp quản bằng đẳng của họ Hàn chứ không tiếp quản công ty cũng không có quan hệ gì, nó muốn làm thì làm. Chúng ta không ai có thể ép buộc nó, không phải sao? Chỉ là trước mắt tính toán cho nó tiếp nhận mà thôi.....Cuối cùng là do nó quyết định.”

Loan Đậu Đậu nằm trên người hần, bàn tay vờ trên ngực hần: “Chờ anh khỏe lại chúng ta về nước đi! Em không yên lòng chuyện Kỳ Dạ cùng Thẩm Nghịch!”

“Được!” Thạch Thương Ly hôn môi cô. Thật là một cô gái tốt. “Không muốn ở bên cạnh ba một chút sao?”

“Sau này còn nhiều thời gian, chờ mọi thứ ổn định, chúng ta có thể về thăm ba, ba cũng có thể về thăm em.” Đậu Đậu nhắm mắt, bắt đầu lo lắng cho Kỳ Dạ.

Hiệp ước giữa cậu và Hàn Tĩnh chỉ có một mình cô biết, những người khác không biết! Những ngày qua cậu và Thẩm Nghịch có khỏe không? Có thể cậu đã tốt hơn chưa? Hàn Tĩnh có tìm cậu gây phiền phức hay không?

“Em đang nghĩ gì?” Thạch Thương Ly không chịu nổi yên tĩnh như vậy, vẫn thích dánh vẽ vui đùa của cô hơn.

Loan Đậu Đậu mở mắt chột cười: “Em đang suy nghĩ, chúng ta kết hôn lại ly hôn, anh cưới người khác, em cưới người khác nhưng bây giờ chúng ta lại ở cùng nhau thật kỳ diệu!”

Thạch Thương Ly khẽ cười: “Nếu như đời này không thể gả cho anh nữa em có cảm thấy tiếc nuối không?”

Loan Đậu Đậu lắc đầu: “Không cảm thấy tiếc nuối. Chỉ là.....” Dừng lại có chút đau lòng nói: “Em ném nhẫn cưới vào bồn cầu rồi, thật đáng tiếc! Thật ra thì em vẫn luôn là vợ anh! Vĩnh viễn như vậy!”

“Không sao, sau này anh sẽ mua cho em cái khác!” Thạch Thương Ly hôn ngón tay cô, khẽ cau mày khó chịu nói: “Vậy bây giờ không phải anh là người thứ ba sao?”

“Ha ha!” Loan Đậu Đậu cười sung sướng “Không phải ngay từ đầu anh là người thứ ba sao! Đừng tưởng rằng em không biết anh và Thạch Lăng đuổi Tô Triệt đi! Hừ, thật là xấu tính.....”

“Dạ! Anh là người thứ ba, không phải em cam tâm tình nguyện thua trong tay người thứ ba sao!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Chương một trăm sáu mươi bảy

Loan Đậu Đậu đẩy Thạch Thương Ly nằm trên giường nghỉ ngơi không cho tắm, không cho xuống giường, chỉ cho ăn và ngủ, mỗi ngày cẩn thận chăm sóc hần.

Hàn Khác Thành nhìn thấy vậy không thoải mái, dù sao Đậu Đậu cũng là con gái ông ấy, từ nhỏ đến lớn chưa phải làm việc gì nặng, cẩn thận che chở, bây giờ lại giống như bảo mẫu chăm sóc Thạch Thương Ly, trong lòng ông có thể thoải mái sao? Quan trọng hơn là đau lòng sợ con gái sẽ mệt. Cố ý nói quản gia cho người chăm sóc Thạch Thương Ly để Đậu Đậu đỡ mệt.

Đáng tiếc Đậu Đậu không muốn bọn họ chăm sóc Thạch Thương Ly, chuyện gì cũng muốn tự làm, dù sao Thạch Thương Ly cũng thích sạch sẽ lại không thích người lạ cho nên nguyện ý chịu khổ chứ không muốn hẳn phải gượng ép bản thân! Nếu không phải vì cô hẳn cũng sẽ không phải chịu tội như vậy.

“Con đối với cậu ta có tốt quá không? Đàn ông nếu quá cưng chiều sẽ hư đấy!” Hàn Khắc Thành bất đắc dĩ nhắc nhở cô, không nên dung túng Thạch Thương Ly đến hư!

Loan Đậu Đậu đóng cửa phòng dầu môi: “Trước kia con cũng chăm sóc anh ấy như vậy cũng không sao!”

“Cái gì?” Hàn Khắc Thành nhíu mày, trong lòng càng khó chịu.

Loan Đậu Đậu le lưỡi ôm cánh tay ông ấy: “Không có gì! Con gái ba lớn rồi, không còn đứa bé mà người khác phải chăm sóc nữa, con cũng có thể chăm sóc người khác! Ba không cần lo lắng!”

Hàn Khắc Thành bất đắc dĩ than thở: “Đều nói con gái lớn không giữ được, quả nhiên là thật!”

“Hi hi!” Loan Đậu Đậu cười cười, chợt thấy cửa phòng mở, người giúp việc như đang lau dọn, hiếu kỳ hỏi: “Cái gì vậy?”

“Có muốn đi vào xem không?” Hàn Khắc Thành hỏi.

“Uhm” Loan Đậu Đậu buông cánh tay ông ấy, đi vào, ánh mắt kinh ngạc không thốt nên lời.

Người giúp việc thấy bọn họ muốn mở miệng Hàn Khắc Thành lại phát tay ý bảo đi ra.

Loan Đậu Đậu bước từng bước vào giữa phòng, thấy bên trái cạnh giường là một cái tủ kính, mỗi một ô vuông đều đặt một chiếc hộp, còn có giường viền hoa, phía trên là màn công chúa, không khí tràn ngập mùi hoa thoang thoảng.

“Ba.....” Loan Đậu Đậu đứng trước tủ kính nhìn từng hộp quà trên đó viết: “Sinh nhật vui vẻ, Đậu Đậu!”

Mười hai tuổi, mười ba tuổi, mười bốn tuổi.....

Độ tuổi tăng dần, không dính một hạt bụi, mỗi ngày đều có người quét dọn, sửa sang lại, nhìn còn mới tinh!

Hàn Khắc Thành đi tới phía sau cô, giọng khàn khàn: “Lúc đó con hận ba như vậy có đưa cho con thì con cũng sẽ không nhận. Ba nghĩ nên giữ lại thì tốt hơn, ngày nào đó con tha thứ cho ba còn có thể muốn nhận.”

“Ba!” Loan Đậu Đậu xoay người nhào vào lòng ông, nắm chặt quần áo ông, nước mắt ào ào chảy xuống “Là con không tốt, là con cần có sự tha thứ của ba! Là con hiểu lầm ban hư vậy, thật xin lỗi! Ba, con thật là không hiểu chuyện.”

“Đứa bé ngốc nghếch!” Hàn Khắc Thành nhẹ nhàng xoa đầu cô, cúi đầu ánh mắt nghiêm túc nhìn cô nói: “Vĩnh viễn không được nói ba chữ xin lỗi ba! Con là con gái ba, mặc kệ con làm gì có lỗi, ba đều sẽ không tức giận! Biết không?”

“Vâng.” Toàn bộ áo ông ấy đều thấm đẫm nước mắt của Đậu Đậu.

Hàn Khắc Thành bất đắc dĩ cười nhưng rất vui! Như vậy mới là con gái bảo bối của ông ấy!

Cả đời này ông ấy không muốn gì chỉ cần Đậu Đậu bình an vui vẻ là ông ấy đã hài lòng rồi nếu không đến lúc chết sẽ không có mặt mũi nào gặp Loan Loan!

Loan Đậu Đậu ôm ông ấy. Gian phòng này là của cô vì cách trang trí trong phòng giống những gì cô đã vẽ, khi đó ba còn cười nói cô mơ mộng nhưng vẫn đồng ý ngày nào đó sẽ trang trí cho cô một căn phòng giống như vậy, sau đó lại xảy ra chuyện như vậy, cô lại hận ông ấy!

Lại không nghĩ rằng những lời cô đã nói ba chưa từng quên!

“Bảo bối!” Hàn Khắc Thành gọi.

Loan Đậu Đậu ngẩng đầu hiếu kỳ nhìn ông ấy, bàn tay thon dài nhét một tờ chi phiếu vào tay cô, giọng nói cưng chiều: “Cầm lấy.”

Đếm một lần lại một lần, hai mắt mở to, miệng có thể nhét vừa một quả trứng ngỗng, cầm chi phiếu bàn tay run rẩy: “Ba?”

Hàn Khắc Thành cười, vỗ vai cô: “Nghe Kuroki nói con cần tiền! Con cầm lấy, xem như ba bồi thường cho con tiền tiêu vặt những năm qua!”

Mười triệu đô la tiền tiêu vặt!!!!

Loan Đậu Đậu nước mắt lưng tròng, cảm động không biết nói gì, ba đối với cô thật tốt!

“Chẳng lẽ ba không muốn biết con cần nhiều tiền như vậy làm gì?”

“Cái này có gì hay?” Hàn Khắc Thành nhủ mảy, buồn cười nói: “Cho con gái là điều một người làm ba phải làm! Về chuyện con làm gì đó là chuyện của con! Chỉ cần bảo bối của ba mở miệng dù có táng gia bại sản ba cũng cho con! Hơn nữa, chút tiền này chưa là gì!”

“Ba, cảm ơn.” Trăm ngàn lời nói không bằng ba chữ này.

Hàn Khắc Thành vuốt đầu cô khẽ cười không nói. Thật là một đứa trẻ ngốc nghếch.

Loan Đậu Đậu cẩn thận cất tờ chi phiếu không để cho Thạch Thương Ly biết, cũng không thể để cho bất cứ ai biết chỉ có cô biết tờ chi phiếu này quan trọng với Kỳ Dạ như thế nào.

“Nếu có việc gấp con hãy cùng cậu ta quay về đi! Vết thương của cậu ta cũng không nghiêm trọng có thể ngồi máy bay quay về!” Hàn Khắc Thành nói, mặc dù không bỏ được con gái nhưng con bé có đường phải đi, ông ấy không thể theo con bé cả đời, chỉ có Thạch Thương Ly mới có thể đi cùng con bé!

“Vâng! Ba, lần sau con sẽ đưa tiểu thối về thăm ba! Nó sẽ theo họ ba, về sau sẽ ở cạnh ba! Ba sẽ không cô đơn một mình!” Loan Đậu Đậu hít mũi.

Hàn Khắc Thành cười gật đầu, thật ra thì có ở bên cạnh hay theo họ của ông ấy hay không cũng không quan trọng, ông ấy không phải người mang tư tưởng phong kiến!

Thạch Thương Ly cùng Đậu Đậu tạm biệt Hàn Khắc Thành bay về, mà Thạch Lăng sau ngày bọn họ tỉnh dậy đã không thấy tăm hơi. Có lẽ ba người bọn họ đều hiểu kết thúc chuyện tình yêu của ba người sẽ thế nào.

Cơ thể Kỳ Dạ đã bình phục, ở chung với Thẩm Nghịch sống cuộc sống ngọt ngào khiến người ta kinh ngạc! Lúc biết bọn họ quay về còn có ý đến sân bay đón.

“Mất Thẩm Nghịch không tốt, sao lại đưa anh ấy đến đây? Sân bay rất đông người!” Loan Đậu Đậu khẽ trách Kỳ Dạ.

Thẩm Nghịch cười cười: “Là tôi muốn đến, ở nhà rất chán.”

Kỳ Dạ giúp Thạch Thương Ly xách hành lý đặt trong xe, quay đầu nói với Đậu Đậu: “Sắc mặt anh trai không tốt lắm, có phải có chuyện gì không?”

Loan Đậu Đậu liếc nhìn hai người đàn ông khẽ nói: “Về nhà sẽ nói với cậu!”

Dọc đường đi Đậu Đậu không nói gì với Kỳ Dạ, ngược lại Thẩm Nghịch cùng Thạch Thương Ly nói về thị trường chứng khoán, bây giờ Thẩm Nghịch đầu tư chứng khoán chứ không đi làm ở bất cứ công ty nào. Anh ấy cũng không có ý định gì chỉ muốn kiếm tiền nuôi Kỳ Dạ!

Trước mắt xem như thuận lợi, phòng ốc đã mua, cuộc sống khá ổn. So với trước kia nhẹ nhõm hơn.

Về đến nhà Thạch Thương Ly bị Đậu Đậu đẩy xuống ghế nghỉ ngơi, lời Kỳ Dạ đến phòng bếp! Dù sao cô cũng không mệt, Thạch Thương Ly thấy có Kỳ Dạ cũng không ngăn cô, tiếp tục nói chuyện với Thẩm Nghịch.

Loan Đậu Đậu đóng cửa phòng bếp, xuyên qua lớp kính thủy tinh nhìn hai người đàn ông thấy không có gì hoài nghi. Lúc này mới đi tới cạnh Kỳ Dạ quan tâm hỏi: “Cô gái chết tiết kia có tìm cậu không?”

Kỳ Dạ khàn khàn quay đầu nhìn Thẩm Nghịch nhỏ giọng nói: “Có gọi điện thoại cho tôi, chẳng qua là chưa có đủ tiền. Thẩm Nghịch vẫn chưa biết nhưng cứ như vậy cũng không phải là cách hay. Tôi đang suy nghĩ có nên đi cầu xin ông nội không!”

Loan Đậu Đậu lấy chi phiếu ra nhét vào tay cậu cẩn thận nói: “Cầm lấy! Không được cho Thạch Thương Ly biết, anh ấy sẽ làm thịt tôi!”

Kỳ Dạ nhủ mảy, lấy chi phiếu ra liếc mắt nhìn, thiếu chút nữa hét lên: “Sao cô có nhiều tiền như vậy?”

“Hừ.....” Loan Đậu Đậu nhỏ giọng nói: “Là ba tôi cho tôi, chỉ là tôi muốn cho cậu mượn! Trước mắt hai chuyện đã làm, bây giờ chuyện thứ ba.....”

Loan Đậu Đậu lo lắng nhìn cậu.

Nụ cười trên mặt Kỳ Dạ có chút cứng nhắc, giọng trầm thấp nói: “Bánh bao đậu cảm ơn cô! Mặc kệ thế nào đứa bé kia vẫn phải được sinh ra, cô đã giúp tôi rất nhiều, chuyện còn lại để tôi tự giải quyết.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đói Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 168: Chương một trăm sáu mươi tám

Loan Đậu Đậu nhìn bóng lưng cô đơn của cậu không nhịn được mở miệng hỏi: “Sau này cậu định làm gì?”

Rõ ràng Kỳ Dạ cứng người, thấp giọng nói: “Không biết. Tôi thật sự không biết nhưng Đậu Đậu.....Làm như vậy tôi sẽ không hối hận! Vĩnh viễn không hối hận!”

Loan Đậu Đậu ngậy ngậy cả người, cô có thể cảm thấy sự mờ mịt trong giọng nói của Kỳ Dạ, nếu như cậu ấy thật sự bị nhiều người.....Xem như Thẩm Nghịch không để ý sợ rằng không vượt qua được bóng tối trong lòng. Giống như cô không cách nào vượt qua sự lo lắng

Ánh mắt sắc bén của Thạch Thương Ly nhìn về phía phòng bếp, giọng nói mê ly: “Cậu có cảm thấy hai người này có gì đó không bình thường không?”

“Có sao?” Thẩm Nghịch dựa lưng vào ghế sa lon lắc đầu: “Không có cảm giác gì. Tình cảm bọn họ không phải giống chị em sao?”

Thạch Thương Ly cười cười: “Kỳ Dạ là em trai tôi.”

“Có gì khác sao?” Thẩm Nghịch cười, gần đây thấy Kỳ Dạ càng ngày càng giống một cô vợ nhỏ.

Qua kính thủy tinh Thạch Thương Ly nhìn thấy Kỳ Dạ mặc tạp dề hình doraemon, xoa trán: “Tôi thật sự bị cậu đánh bại! Lúc trước Kỳ Dạ là một bé trai bây giờ.....”

“Không có gì không tốt.” Thạch Thương Ly gật đầu nhưng vẫn không thể nhịn được mở miệng: “Nhưng hai người có tính toán chưa? Hai người đàn ông không thể sinh con.”

“Tôi nghĩ rồi, bây giờ cậu ấy còn nhỏ, mắt tôi lại không tốt. Chờ mấy năm nữa cậu ấy lớn một chút, nếu như không thay lòng chúng tôi có thể đến Hà Lan nhận con nuôi. Tốt nhất là có thể di dân đến châu Úc.” Thẩm Nghịch khẽ nheo mắt lộ ra sự hạnh phúc. Tương lai của bọn họ anh ta đã sớm nghĩ đến.

“Châu Úc?” Thạch Thương Ly cao giọng, không nhịn được gật đầu: “Là một nơi tốt. Tôi nhớ nhà họ Đường cũng sang đây nhưng nghe nói Đường Viêm chết rồi không biết là thật hay giả.”

Thẩm Nghịch cười cười: “Thật cũng tốt giả cũng tốt, đều không liên quan đến chúng ta! Vậy cậu cảm thấy cô gái họ Hạ thế nào?”

“Thôi đi! Cái loại con gái hung dữ không chịu nổi. Tôi thật sự may mắn mặc dù hoàn cảnh gia đình nhà Đậu Đậu là xã hội đen nhưng không học những thứ đó. Còn bình thường, còn bình thường thì sẽ hạnh phúc.” Thạch Thương Ly nói, nếu Đậu Đậu giống cô gái họ Hạ kia hẳn sẽ rất nhứt nhối.

Thẩm Nghịch cũng là xã hội đen cho nên đối với những nhân vật kia đều rõ nhưng tin đồn vẫn là tin đồn không phải thật.

Thạch Thương Ly nhú mày như nhớ ra gì đó: “Đúng rồi hình như tôi nghe nói có một cặp đồng tính luyến ái bọn họ cũng sinh một đứa bé. Cậu và Kỳ Dạ thử một chút xem! Nếu như có thể được không phải vẫn tốt hơn nhận con nuôi sao? Dù sao cũng là con ruột.”

Thẩm Nghịch lắc đầu, giọng nói âm trầm: “Lúc trước tôi cũng nghe nói nhưng.....” Dừng một chút lại nói “Cậu ấy theo tôi đã rất thiết thòi, cần gì phải bắt cậu ấy chịu khổ thêm! Cùng lắm bắt dắc dĩ để cậu ấy cùng người phụ nữ khác sinh con!”

“Nói lung tung!” Thạch Thương Ly lạnh lùng cắt ngang lời anh ta, nghiêm túc nói: “Nó nghe thấy sẽ đau lòng, đừng nói lung tung.”

“Biết rồi.” Thẩm Nghịch gật đầu, trầm tư nói: “Cậu biết Hỏa Diễm không?”

Thạch Thương Ly nhú mày nghi ngờ nói: “Cậu nói Vampire đã từng xuất hiện sao? Nam gọi là Hỏa Diễm, nữ gọi Thủy Miếu sao?”

Thẩm Nghịch gật đầu.

“Chỉ là tin đồn thôi.” Thạch Thương Ly khinh thường nói.

“Tin đồn chưa chắc không đúng. Giống như nhà họ Đường, nhà họ Doãn, nhà họ Mặc những người này tồn tại như thần thoại, không cảm thấy kỳ quái sao?” Thẩm Nghịch nhú mày, khuôn mặt nghiêm túc.

“Ý của cậu là, bọn họ cũng đã thành.....” Thạch Thương Ly không nói hết câu.

“Tin đồn Thủy Miếu từng tiếp xúc với vợ của Hứa Thiếu Phong, nếu bị cô ấy cắn đều sẽ trường sinh bất tử.”

Sắc mặt Thạch Thương Ly nặng nề một lúc lâu chợt khẽ cười, nghiêng đầu thấu Đậu Đậu từ phòng bếp đi ra mở miệng hỏi: “Bảo bối, nếu thế giới này thật sự có Vampire, chỉ cần cắn em một cái có thể trường sinh bất tử, em có muốn không?”

Loan Đậu Đậu đặt món ăn lên bàn khinh thường nói: “Stop! Trường sinh bất lão không có gì thú vị! Không chết được vĩnh viễn sống trên thế giới này trông nhìn người mình quan tâm thương yêu từ từ biến mất, một chút cũng không tốt. Em tình nguyện sống đến chín mươi chín tuổi rồi đi gặp Diêm Vương!”

Thạch Thương Ly cùng Thẩm Nghịch nhìn nhau, mặc dù Thẩm Nghịch nhìn không rõ nhưng vẫn khẽ cười. Loan Đậu Đậu luôn nhìn không thông minh thực tế so với người khác thấu đáo hơn.

“Chẳng qua tôi thật sự muốn gặp những người đó, dù sao đều là thần thoại.” Thẩm Nghịch thờ dãi nói.

Thạch Thương Ly ngồi thẳng gật đầu thuận miệng nói: “Về sau nếu có cơ hội tôi sẽ hợp tác với Kuroki, đó là chú của Đậu Đậu. Ông ấy có quan hệ với nhà họ Mặc, Đào Yêu Yêu muốn gặp mặt cũng không đơn giản.”

Thẩm Nghịch gật đầu lại không nói nữa.

Ánh mắt Thạch Thương Ly phức tạp, thật ra thì hần mơ hồ đoán được tại sao Thẩm Nghịch lại chợt nhắc đến đám người kia, thật ra thì hần muốn chữa khỏi đôi mắt của mình! Mặc kệ Vampire có tồn tại hay không, đám người kia năng lực hơn người không biết có thể chữa khỏi mắt cho Thẩm Nghịch không.

Dù sao cả đời không thể nhìn thấy đối với một người kiêu ngạo như Thẩm Nghịch mà nói cảm giác bản thân sẽ làm khổ Kỳ Dạ.

Bữa ăn trôi qua yên bình không ai nhắc tới Thạch Lăng, không nhắc đến những chuyện không vui.

“Đậu Đậu, ba em quen Cung Lam Nhiều sao?” Thạch Thương Ly chợt mở miệng, nhớ lần trước Đậu Đậu bị bắt cóc ánh mắt Cung Lam Nhiều nhìn Đậu Đậu không thích hợp lắm.

Loan Đậu Đậu gật đầu: “Em có nghe ba nói, lúc trước em bị người của ông ta bắt cóc, ba đi tìm ông ta tính sổ. Thiếu chút nữa hai bang phái chém giết nhau nhưng sau đó vẫn cho cô gái kia ra giải quyết. Ba nói cô gái hung dữ đó uống hết hai chai whisky, uống xong ném lên bàn nói ai muốn ra tay thì ra tay trước mặt cô ta. Nhưng ba không dám ra tay đánh nê mặt cô ta. Sau đó để cô ta giải quyết chuyện này. Sao lại hỏi chuyện này?”

Thạch Thương Ly không nhịn được cười: “Quả nhiên là một người phụ nữ hung dữ!”

Loan Đậu Đậu gật đầu khoe mẽ nói: “Không giống em! Em giống con thỏ nhỏ bị anh bắt nạt!”

Thạch Thương Ly nhú mày: “Có sao?”

“Chẳng lẽ không có sao?” Loan Đậu Đậu chọc chọc lồng ngực hần lại hỏi: “Hỏi cái này làm gì?”

“Không có gì, chỉ muốn hợp tác với cô ta. Chờ sau này gặp ba em rồi nói.” Thạch Thương Ly khẽ nói.

“Uhm” Loan Đậu Đậu gật đầu không để ý nữa. Dù sao chuyện của Thạch Thương Ly cô rất ít khi hỏi.

Hình như Kỳ Dạ hơi mệt, ngáp hỏi: “Mọi người nhắc đến những thứ không thể giải thích được đó làm gì? Tôi cũng có nghe nói nhưng cảm giác không thật, trên thế giới làm gì có người lợi hại như vậy!”

“Là cậu chưa gặp!” Loan Đậu Đậu nhú mày, dựa vào Thạch Thương Ly chắc chắn nói: “Thật ra thì tôi rất tin! Cuộc đời của bọn họ tràn đầy nguy hiểm cùng đặc sắc tôi rất hâm mộ. Chẳng qua tôi vẫn thích bình yên hơn.”

Thạch Thương Ly xoa đầu cô, đồng ý với quan điểm cô. Mặc kệ Vampire có tồn tại hay không đều không quan trọng, sinh lão bệnh tử đều là một phần của cuộc sống, hần cũng thích bình yên trôi qua ngày cùng cô.

“Hay là chúng ta mua hai căn nhà ở vùng quê. Trồng đủ loại rau, nuôi cá cũng có thể xem là một thú vui!”

“Được! Em muốn nuôi vịt!” Loan Đậu Đậu hưng phấn nói.

Thạch Thương Ly nhú mày, giọng nói trở nên âm trầm: “Vịt!”

Loan Đậu Đậu chép miệng nhỏ giọng nói: “Nuôi vịt có vấn đề gì không?”

“Nuôi vịt không có vấn đề nhưng xem em nuôi thành hình dáng gì!” Thạch Thương Ly nói!

Loan Đậu Đậu lau mồ hôi trên trán nhỏ giọng nói: “Chính là nuôi.....” Nhận được ánh mắt lạnh lùng, lập tức ngậm miệng “Nuôi cá đi! Nuôi cá tốt nhất, có thể có canh cá uống! Có thể hấp, có thể kho tàu.....”

“Ngaoan!” Thạch Thương Ly xoa đầu cô bày tỏ hài lòng!

Kỳ Dạ tối sầm mặt, anh trai quá bá đạo! Ngay cả vịt cũng không cho Đậu Đậu nuôi!

“Bạn Kỳ, em muốn nuôi gì?” Thẩm Nghịch chợt mở miệng.

Kỳ Dạ suy tư nghiêm túc trả lời: “Cô ấy nuôi cá, em trông đưa chuột!”

“Phốc!” Loan Đậu Đậu không nhịn được cười.

Thạch Thương Ly nở nụ cười như có như không.....

Kỳ Dạ tức giận, ánh mắt khó hiểu nhìn bọn họ: “Các người cười cái gì? Tôi nói thật! Trồng dưa chuột rất tốt!”

“Ha ha.....Ha ha.....Em không nhịn được cười!” Loan Đậu Đậu dựa vào người hấn cười run rẩy, Thạch Thương Ly xoa bụng cô: “Cẩn thận còi sóc hông.”

Lần này Thẩm Nghịch không nhịn được cười khiến Kỳ Dạ càng thêm bức:” Em nghiêm túc! Mọi người cười cái gì!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đói Bụng: Thỏ Trắng Mơ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 169: Chương một trăm sáu mươi chín

“Ừ, anh biết!” Thẩm Nghịch xoa đầu cậu nói: “Có muốn anh cho em một ít Cúc Hoa, có thể trồng hoa cúc không?” “Ý kiến hay! Không tệ!” Kỳ Dạ nghiêm túc gật đầu.

Thẩm Nghịch bắt đầu đi lắc đầu cười: “Thật là một đứa trẻ ngốc nghếch!”

“Mẹ kiếp! Rốt cuộc các người cười cái gì?” Thật lòng Kỳ Dạ không hiểu có điểm gì buồn cười, bỏ gối ôm trong ngực ra xoa người đi về phòng, không để ý tới bọn họ!

Loan Đậu Đậu không nhịn được cười nói: “Kỳ Dạ càng ngày càng giống cô vợ nhỏ!”

Thẩm Nghịch cười cười không nói.

Hàn Tĩnh mặc quần áo thực nữ, trang điểm nhẹ, thậm chí ngay cả giày cao gót cũng không đeo, ngồi cạnh cửa sổ uống nước trái cây thấy Đậu Đậu cùng Kỳ Dạ đi tới khỏe miệng không khỏi khẽ cười.

“Mười triệu đô la!” Kỳ Dạ đứng cạnh bàn lấy chi phiếu đưa cho cô ta lạnh lùng hỏi: “Chuyện cuối cùng khi nào thì cô muốn tôi làm?”

Hàn Tĩnh cầm chi phiếu cười nhưng ánh mắt âm u: “Thật không nghĩ tới anh có nhiều tiền như vậy. Khó trách Thẩm Nghịch chọn anh mà không phải tôi! Công ty anh tôi để lại cũng không lọt vào mắt anh ta. Bởi vì có anh là con rùa vàng!”

“Câm miệng!” Loan Đậu Đậu tức giận nhìn chằm chằm cô ta. Nếu như không phải cô ta là phụ nữ có thai cô nhất định đánh cô ta.

Sắc mặt Kỳ Dạ lạnh lùng, đôi tay nắm chặt, tinh táo mở miệng: “Cô không hiểu rõ Thẩm Nghịch cho nên không có tư cách nói gì về anh ấy! Những gì tôi đồng ý với cô tôi sẽ làm, hy vọng cô đồng ý với tôi cũng sẽ làm được. Sinh con ra và biến mất hoàn toàn khỏi thế giới của Thẩm Nghịch.”

Bàn tay Hàn Tĩnh gõ gõ chi phiếu: “Dĩ nhiên, tôi nói lời giữ lời! Không thấy tôi không trang điểm, đi giày bệt sao? Vì đứa bé này tôi bỏ ra được không?”

Kỳ Dạ cười: “Có thể bán đi con của mình thì không có tư cách nói hai chữ bỏ đi.” Cầm tay Đậu Đậu nói: “Chúng ta đi thôi.”

Loan Đậu Đậu liếc Hàn Tĩnh đi theo Kỳ Dạ, cảm giác hôm nay Kỳ Dạ đã trưởng thành.

Hàn Tĩnh nhìn bóng dáng bọn họ xa dần, sắc mặt cứng ngắc. Một tay nắm chặt chi phiếu, một tay đặt trên bụng, đã hơi to, bàn tay chợt nắm chặt áo, ánh mắt không cam lòng.

Tại sao? Tại sao hấn có thể hy sinh vì Thẩm Nghịch như vậy? Thẩm Nghịch xứng sao?

Cứ như vậy để người phụ nữ khác sinh con cho người mình yêu, rốt cuộc Kỳ Dạ là người như thế nào?

Mười triệu đô la? Trong mắt cô ta chỉ là mấy con số lẻ mà thôi, cô ta không thiếu tiền, tại sao người khác có thể dễ dàng có trong khi cô ta tốn hết tâm sức cũng không có được.

Ngày trước như vậy bây giờ cũng.....

Thẩm Nghịch dễ dàng tha thứ cô ta nhưng cũng không chào đón cô ta, Kỳ Dạ lại càng không xem cô ta ra gì mà Loan Đậu Đậu bọn họ càng ghét cô ta tới cực hạn.

Người của toàn thế giới này đều ghét bỏ cô ta sao?

Nếu như cô ta không thể có được hạnh phúc vậy những người kia dựa vào gì mà có hạnh phúc? Loan Đậu Đậu bị người khác bỏ thuốc hại sao lại có thể khiến Thạch Thương Ly hồn điên phách đảo? Khiến Thạch Lăng kiên nhẫn.....

“Tôi sẽ không bỏ qua cho các người.....Có liên quan đến Thẩm Nghịch tôi đều sẽ không bỏ qua. Nếu tôi không hạnh phúc, tôi sẽ kéo các người cùng xuống địa ngục. Ha ha.....”

Khóe miệng nở nụ cười khuôn mặt đầy âm u.....

Đậu Đậu đi theo cậu, đi thẳng, đi thẳng, chợt dừng bước lại nhìn bóng lưng cậu không nói gì. Kỳ Dạ quay đầu tò mò hỏi: “Sao vậy?”

“Kỳ Dạ cậu hãy thành thật trả lời tôi, thật sự cậu không nhớ chuyện lúc trước sao? Chuyện cậu và Thẩm Nghịch ấy!” Sắc mặt Loan Đậu Đậu nghiêm túc.

Kỳ Dạ sùng sốt lắc đầu: “Tôi thật sự không nhớ, chỉ qua lời nói của mọi người, còn có cảm giác của bản thân tôi biết tôi yêu Thẩm Nghịch, rất rất thích! Hoặc là có thể nói bây giờ yêu nhiều hơn trước.”

Loan Đậu Đậu nhìn đôi mắt sáng chói, cắn chặt môi không lên tiếng. Đúng vậy, cậu rất thích anh ấy, yêu ngay cả đến tính mạng cũng không cần!

Nhưng Kỳ Dạ rốt cuộc cậu làm vậy có đáng hay không? Nếu như biết rõ tiếp tục như vậy các người vĩnh viễn không thể ở bên nhau, rốt cuộc sao cậu có thể làm những việc này?

“Bánh bao đậu, cô sao vậy?” Kỳ Dạ lay lay cô nói: “Đừng làm bộ đáng như ngày tận thế vậy, tôi còn chưa chết!”

“Hi! Cậu nói lung tung cái gì! Cậu sẽ không chết, ít nói hươu nói vượn đi! Cậu phải sống thật khỏe mạnh.”

“Biết rồi, nói nhiều quá! Đi thôi! Nhanh đi gặp tiểu thối! Đã lâu rồi nó chưa gặp mẹ.....” Kỳ Dạ lôi tay cô đi về phía trước.

Đúng vậy! Đã lâu chưa nhìn thấy tiểu thối! Cô không nhớ rõ lắm, lần trước cũng chưa quay về. Lần cuối cùng khiến Thạch Thương Ly bị thương, bản thân tan nát cõi lòng.....

Lần nữa quay lại, cảnh sắc vẫn như cũ nhưng người không còn! Ở chỗ này cô Thạch Thương Ly cùng Thạch Lăng ba người từng cãi nhau âm ỉ, sau đó lại có Kỳ Dạ, tiếng nói cười vẫn không ngừng. Cho rằng cả đời như vậy nhưng không nghĩ tới nhiều chuyện xảy ra như vậy, mỗi người đều có vết thương chồng chất, cuối cùng cô rời đi, Thạch Lăng rời đi, bây giờ Kỳ Dạ cũng rời đi.....

Chỉ còn lại Thạch Thương Ly cùng tiểu thối vẫn ở đây.....

Thạch Thương Ly ôm tiểu thối, đùa với con, thấy Kỳ Dạ cùng Đậu Đậu tới cười nói: “Mau tới ôm con trai đi!”

Loan Đậu Đậu chậm rãi đi tới bên cạnh tiểu thối, cậu bé ánh mắt hiền kỳ nhìn cô giống như đang trách cô không có trách nhiệm, mím môi thì thầm “Tiểu thối có phải con đang trách mẹ không có trách nhiệm không?”

“Đừng nói lung tung!” Thạch Thương Ly nghiêm nghị, xoay người giao tiểu thối cho Kỳ Dạ ôm, nắm tay cô nói: “Tiểu thối không thể không nhận em, nó là con chúng ta.”

Loan Đậu Đậu đỏ mắt, hít mũi: “Nhưng nó vừa được sinh ra do mọi người chăm sóc, em chưa từng chăm sóc tốt nó! Em còn rời xa nó lâu như vậy.....”

“Đây không phải lỗi của em! Em sinh bảo bối ra là tốt rồi! Về cuộc sống của nó những chuyện này để anh làm là được!” Thạch Thương Ly nói. Người phụ nữ của hắn, hắn thương, con hắn tất nhiên cũng do hắn chăm sóc.

Tiểu thối trong lòng Kỳ Dạ ánh mắt vẫn nhìn Loan Đậu Đậu, không có gì bất mãn nhưng cũng không vui!

“Tiểu thối, mẹ là mẹ con! Không được không nhận ra bộ dáng mẹ, cẩn thận mẹ đánh con!” Loan Đậu Đậu hung dữ nói.

Tiểu thối kiêu ngạo quay đầu nhìn chỗ khác không để ý tới cô, thật là mẹ không tốt còn muốn đánh cậu!

“Cần đặt tên cho tiểu thối, em nghĩ tên gì tốt?” Thạch Thương Ly nắm vai cô, ánh mắt dịu dàng nhìn con trai. Giờ phút này thật hạnh phúc!

Loan Đậu Đậu néo cằm suy tư: “Hàn Lăng Hiên!”

“Lăng Hiên? Sao lại nghĩ như vậy, rất dễ nghe!” Thạch Thương Ly gật đầu, quyết định gọi con trai là Hàn Lăng Hiên!

Sắc mặt Loan Đậu Đậu ngây ngô, chần chờ không biết có nên nói cho hắn biết Lăng Hiên là diễn viên GV nổi tiếng của Nhật không?

Lúc này Kỳ Dạ không nhịn được nói: “Lăng Hiên có phải nam diễn viên GV nổi tiếng của Nhật không?”

“Loan Đậu Đậu!” Thạch Thương Ly không nhịn được quát to. Như muốn thùng mắng nhĩ Loan Đậu Đậu, buồn bực nói: “Không được sao, có thể gọi

Hàn Lăng hoặc Hàn Hiền.”

“Sao cô không gọi Hàn Hàn!” Kỳ Dạ không nhịn được châm chọc!

Loan Đậu Đậu búng tỉnh hiểu ra: “Hàn Hàn cũng không tồi.....”

“Không tồi cái đầu em!” Thạch Thương Ly bị cô ép đến nói tục! Mỗi lần để cô đặt tên, cô đều sẽ không đứng đắn!

Loan Đậu Đậu buồn bực cong miệng: “Em không nói sai! Anh có tên gì!”

Thạch Thương Ly trầm tư một lát nở miệng: “Hàn Cẩm Thành! Hi vọng lớn lên nó sẽ nghiêm túc thành thật!”

Ánh mắt Loan Đậu Đậu châm chọc: “Thành thật thì tốt, nghiêm cẩn thì sao, sao không gọi Hàn buồn bực!”

“Loan Đậu Đậu!” Sắc mặt Thạch Thương Ly trầm xuống, lại muốn đánh mông cô!

Loan Đậu Đậu làm mặt quỷ chạy đi, không muốn lại bị hấn đánh! Không phục quát: “Dù sao em cũng không muốn tên con em khó nghe như vậy!”

“Cẩn Thành có gì khó nghe?”

“Chính là rất khó nghe!”

“Gọi Hàn Thước, thép nung trong lửa!”

Giọng trầm thấp bay vào, mọi người ngáy ngẩn cả người.....

Loan Đậu Đậu nói thầm: “Hàn Thước, tiểu Thước, rất tốt, gọi Hàn Thước đi!”

Ngẩng đầu nhìn Thạch Lăng hơi mất hồn, không nghĩ tới hấn ta sẽ tới đây. Nơi đây tràn đầy ác mộng của ba người.

Thạch Lăng dứt tay vào túi, nụ cười rực rỡ, mở miệng: “Thế nào, không hoan nghênh tôi tới sao?”

“Làm sao biết chứ? Thạch Lăng, anh tới thật tốt quá, chúng ta đã lâu không ăn cơm cùng rồi! Kỳ Dạ chúng ta đi nấu cơm đi!” Loan Đậu Đậu nở nụ cười sáng lạn, xoay người đi vào phòng bếp.

Kỳ Dạ giao tiểu thối cho Thạch Lăng xoay người đi vào phòng bếp, phòng khác nhất thời trở nên yên tĩnh, Thạch Thương Ly dứt tay trong túi nhìn chăm chăm Thạch Lăng không nói một lời.

Khuôn mặt Thạch Lăng so với hấn còn tuần tú hơn, tiểu thối đã lâu không thấy hấn ta càng vui vẻ! Bàn tay nắm chặt khuôn mặt Thạch Lăng không buông.

“Tại sao là Hàn Thước?”

Thạch Lăng ôm tiểu thối chơi không ngẩng đầu nói: “Hóa là ầm ập, vui vẻ, hi vọng nó sẽ ầm ập mà vui vẻ lớn lên.”

Ánh mắt Thạch Thương Ly phức tạp, chăm chú nhìn hấn ta gật đầu: “Nó nhất định sẽ như vậy!”

“Công ty vẫn tốt chứ?”

Thạch Lăng chơi đã liền đưa tiểu thối cho Thạch Thương Ly, khinh thường nói: “Anh tự mình thoát khỏi nhà họ Thạch tất cả đều do tôi gánh, anh hỏi công ty thế nào sao? Không suy sụp là may rồi.”

Thạch Thương Ly khẽ nở nụ cười đưa tiểu thối cho người giúp việc đưa lên lầu. Xoay người đi tới ghế salo ngồi xuống, ánh mắt nghiêm túc nhìn hấn ta: “Cậu không phải người không hiểu chuyện! Công ty giao cho cậu so với giao cho Kỳ Dạ tốt hơn nhiều. Nó còn trẻ con, cái gì cũng không hiểu. Tôi cũng mệt rồi, về sau chỉ muốn bình yên qua ngày. Những thứ phù hoa kia tôi không muốn dính vào nữa!”

“Hừ!” Thạch Lăng ngồi xuống cắn răng nghiêng lợi nói: “Anh cũng biết xã hội thượng lưu ghê tởm thế nào còn giao cho tôi khiến tôi ba ngày ăn không ngon! Thấy những khuôn mặt giả tạo hận không thể rút xương bọn họ.”

Thạch Thương Ly ngẩng đầu lên cười nói: “Diễn trò không phải sở trường của cậu sao?”

Thạch Lăng nhìn hấn hừ lạnh: “Tôi cũng không diễn giả tạo như vậy, tôi rất trong sáng!”

“Khụ khụ.....” Thạch Thương Ly bị lời của hấn ta hù sợ, Thạch Lăng luôn có phụ nữ kể bên lại có những lời nói trong sáng, cả thế giới sẽ không đồng tình!

Thạch Lăng lười biếng nằm trên ghế salon giống con mèo cao ngạo, không chút để ý hỏi: “Những năm này tôi nhìn anh khó chịu. Hôm nay nhìn rất thuận mắt.”

Thạch Thương Ly nghịch cái bật lửa trong tay, khề nhếch miệng cười, trầm mặc hồi lâu nói: “Có thể bởi vì mẹ tôi là vợ chính thức.”

Thạch Lăng gật đầu nói: “Đúng vậy! Mẹ anh là vợ ông ấy, là tình cảm chân thành nhất của ông ấy! Chỉ có mẹ tôi cái gì cũng không còn. Tôi chỉ là sản phẩm của một đêm phong lưu, từ nhỏ đã không cam tâm, tại sao các người được coi trọng mà tôi không có gì! Nhất là Kỳ Dạ, thật ra thì cậu ta cũng không tốt hơn chúng tôi lại được ông nội cưng chiều, thật không cam lòng!”

“Ông nội cưng chiều Kỳ Dạ, bồi dưỡng tôi, nghiêm khắc với cậu, cậu không cảm thấy đây là cách tốt sao?” Thạch Thương Ly hỏi ngược lại.

Thạch Lăng sùng sốt một chút, không sao cười nói: “Bây giờ cũng không sao! Dù sao bây giờ trừ tôi ra ông nội cũng không tìm ai khác để quản lý công ty nhưng muốn tôi ngoan ngoãn nghe lời tôi thật sự làm không được.”

Thạch Thương Ly cúi đầu nghịch bật lửa, khoe miệng như ẩn như hiện nụ cười! Cảm giác thoải mái hơn trước.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 170: Chương một trăm bảy mươi

“Ăn com. ăn com.” Loan Đậu Đậu cùng Kỳ Dạ bầy hết đồ ăn lên bàn thấy Thạch Thương Ly cầm bật lửa trong tay sùng sốt “Sao anh lại có cái này?”

“Đây là em tặng anh.” Thạch Thương Ly nghiêm chỉnh trả lời.

“Em biết!” Loan Đậu Đậu nhìn chăm chăm cái bật lửa gãi đầu nói: “Em nhớ anh vứt nó đi em ngại để trong phòng sao anh lại có?”

Thạch Thương Ly nhủ mảy mủn vai: “Làm sao anh biết nó lại ở trong tay anh. Ngoan ăn con nào!”

“Không muốn.....Trả lại cho em!” Loan Đậu Đậu muốn lấy cái bật lửa, kết quả Thạch Thương Ly tránh cái bật lửa trong túi ngồi xuống ăn com.

Loan Đậu Đậu tức giận giậm chân không nhìn được lắm bả: “Đáng ghét.....Rõ ràng là anh vứt bỏ còn giữ làm gì?”

Thạch Thương Ly làm như không nghe thấy ngồi ăn com, không để ý cô. Đây là món quà đầu tiên cô tặng hẳn hơn nửa ý nghĩa quan trọng như vậy sao hẳn có thể vứt bỏ. Sau đó hẳn quay lại tìm nhưng không thấy, không nghĩ tới cô nhặt lại.

Thạch Lăng nhìn bộ dáng bọn họ, khéo miệng khề cười, bọn họ nhìn rất hạnh phúc. Mặc dù Kỳ Dạ là đồng tính nhưng ít còn có Thẩm Nghịch còn hẳn ngoại trừ đọc tài liệu, ký văn bản, đi họp, hình như không có vui vẻ hạnh phúc như vậy.

Điều này có thể trách ai? Tự gây nghiệt tự chịu!

Thạch Lăng dựa vào ghế salon, thái độ bất cần đời, hip mắt không để ý giống như không có chuyện gì có thể khiến hẳn ta để ý nhìn ông Thạch khoe miệng không khỏi nở nụ cười lạnh: “Ông nghĩ mọi cách chia rẽ bọn họ thì sao chứ? Bọn họ vẫn ở chung một chỗ, ông cảnh không nghĩ tới thân phận Đậu Đậu lại là con gái của một ông trùm xã hội đen?”

Vốn dĩ sắc mặt ông Thạch đã trắng bệch giờ càng khó coi, lúc trước vẫn cho rằng Loan Đậu Đậu là một cô gái có gia cảnh bình thường lại không nghĩ rằng.....Hừ lạnh một tiếng còn cứng miệng: “Vậy thì sao? Không phải vẫn là xã hội đen sao, không xứng với nhà họ Thạch.”

Thạch Lăng khinh thường cười cười, ngồi thẳng người, mắt nhìn ông Thạch trở nên nghiêm túc mà lạnh lùng: “Bây giờ công ty U&I đã trong tay tôi chỉ cần tôi gật đầu một cái ngày mai nó có thể hoàn toàn biến mất. Tốt nhất ông không nên đụng tới bọn họ nữa.”

“Cậu.....” Ông Thạch ngẩng đầu nhìn hẳn ta: “Không thể nào, sao cậu lại làm như vậy?”

“Tại sao lại có nhiều cổ phần như vậy sao?” Thạch Lăng nở nụ cười châm chọc. “Cái này phải cảm ơn ông những năm này đã truyền lại những bài học cho tôi như vậy mới có thể hoàn thành sự nghiệp của mình! Nếu như ông có thể dùng tiền mua mấy lão già trong hội đồng quản trị tôi cũng có thể dùng tiền mua được bọn họ. Ngày hôm qua các cổ đông đã đề cử tôi là chủ tịch hội đồng quản trị, về phần cổ phần trong tay ông bây giờ đối với tôi không ảnh hưởng gì. Trận chiến này người thua là ông!”

“Tốt.....Tốt.....Tốt.....” Nói liên tục ba chữ tốt, ông Thạch mới thở ra nói một câu: “Cậu được đấy Thạch Lăng!”

“Thạch Thương Ly chỉ muốn thoát khỏi sự ràng buộc của ông còn tôi muốn hủy diệt tâm huyết của ông!” Thạch Lăng nở nụ cười, bàn tay nhéo cằm của mình, nghiêng đầu, ánh mắt lạnh lùng: “Hoàn toàn không nghĩ tới tôi có thể làm như vậy sao? Hay là vẫn không nghĩ tới tôi hành động nhanh như vậy?”

“Cậu sớm đã có tính toán rồi sao?” Ông Thạch thở càng lúc càng lớn, ánh mắt tức giận nhìn chăm chăm Thạch Lăng. lúc này mới phục hồi tinh thần.

Thạch Lăng đứng lên, cơ thể cao lớn, bóng dáng phản chiếu trên mặt đất, sắc mặt xa xôi, mím môi cười: “Tôi đã sớm biết kế hoạch của Thạch Thương Ly nhưng vẫn không nói về kế hoạch của tôi! Cả chuyện ông muốn Kỳ Dạ phá hư chuyện của bọn họ tôi cũng biết. Ông để tôi phá hư chuyện của bọn họ đối với tôi mà nói cũng là chuyện tốt, dù sao tôi cũng yêu Loan Đậu Đậu chỉ tiếc cô ấy không yêu tôi. Nhưng mặc dù cô ấy không yêu tôi cũng muốn trói buộc cô ấy cả đời để cô ấy nhớ tôi cả đời!”

“Cậu, cậu, cậu không thể hủy diệt U&I!” Ông Thạch ôm ngực, sắc mặt khổ sở, gian nan mở miệng: “Đó là tâm huyết cả đời của tôi!”

“Cho nên tôi mới hủy diệt!” Giọng Thạch Lăng khàn khàn, ánh mắt đầy hận thù nhìn ông Thạch “Ông quên mẹ tôi chết như thế nào sao? Là bị ông bức chết, ông quên đã nhốt tôi trong phòng như thế nào sao? Ông quên con trai ông chết thế nào sao? Nếu như không phải ông ép ông ấy, ông ấy làm sao có thể uống say rồi xảy ra quan hệ với mẹ tôi? Nếu như không như vậy tôi đã không phải là người nhà họ Thạch, mẹ tôi cũng sẽ không chết! Tất cả bị kịch đều do ông tạo thành chỉ vì sự nghiệp của mình mà hy sinh con trai, hy sinh nhiều tính mạng như vậy ông cảm thấy nó còn tồn tại cần thiết sao? Tôi muốn phá hủy nó, vĩnh viễn hủy diệt.”

“Cậu.....Cậu.....” Ông Thạch tròn to mắt kích động nói không nên lời, tiếng thở càng ngày càng dồn dập.

Thạch Lăng lấy điện thoại di động nhấn số 120 rồi nhét vào tay ông Thạch lạnh lùng mở miệng: “Tốt nhất ông đừng chết, tôi muốn ông tận mắt thấy công ty bị hủy diệt!”

Im lặng xoay người rời khỏi phòng.

Đứng trên hành lang trống rỗng, thăm dò dưới chân cực kỳ mềm mại, trên đầu là ánh sáng mập mờ, hai tay đặt trong túi, thờ dài, giọng nói thì thầm “Đậu xanh nhỏ đây là việc cuối cùng anh có thể làm cho em”

Loan Đậu Đậu bình thân nằm trên giường, mắt nhắm nhắm, đột nhiên cảm thấy tim đau xót, thờ dài.

Thạch Thương Ly xoay người ôm cô quan tâm hỏi: “Em sao vậy?”

“Không biết!” Loan Đậu Đậu trầm giọng mở miệng, giọng nói không khỏi nặng nề: “Chỉ cảm thấy tim hơi đau giống như có một tảng đá đè xuống.”

Thạch Thương Ly hôn trán cô, giọng nói cung chiêu: “Quên bác sĩ nói gì rồi sao? Không cần nhớ nhiều như vậy, không nên để mọi chuyện trong lòng. Ngoan ngoan ngủ hoặc là nói chuyện với anh.”

Loan Đậu Đậu nghiêng đầu cọ vào ngực hắn: “Ngủ đi! Ngày mai còn phải đưa Hàn Thước đi chơi!”

Thạch Thương Ly ôm chặt cô, mặc kệ là cái gì hắn cũng sẽ ở bên cạnh cô, bảo vệ cô!

Loan Đậu Đậu cùng Thạch Thương Ly còn đang trong giấc mộng liền bị tiếng gõ cửa dồn dập đánh thức, mở cửa thấy Kỳ Dạ gấp gấp nhú mào, tức giận nói: “Cậu không biết phá giấc mộng của người khác sẽ bị thiên lôi đánh sao?”

Kỳ Dạ mặc kệ cô, ánh mắt nhìn Thạch Thương Ly, nghiêm túc nói: “Anh xảy ra hai chuyện, em không biết là tốt hay không tốt?”

“Chuyện gì?” Thạch Thương Ly nhú mào, thấy Kỳ Dạ nghiêm túc như vậy có thể thấy là chuyện rất nghiêm trọng.

Kỳ Dạ hít sâu tỉnh táo nói: “Sáng hôm nay tin tức đưa tin công ty phá sản.....”

Choang.....

Loan Đậu Đậu đứng sục miệng trong phòng tắm chiếc ly thủy tinh rớt trên sàn nhà bể tan tành, ánh mắt kinh ngạc nhìn chăm chăm Kỳ Dạ. Công ty phá sản? Công ty nào? Thạch Lăng sao? Hay là Thạch Thương Ly? Hay Hàn Tĩnh?

Thạch Thương Ly nhú mào hỏi: “Cậu xác định chứ? Có gọi điện thoại hỏi Thạch Lăng có chuyện gì xảy ra chưa?”

“Em gọi rồi, anh ta nói anh ta làm. Em đang muốn hỏi thì anh ta tắt máy.” Kỳ Dạ bất đắc dĩ nói, thật không hiểu nổi trong đầu Thạch Lăng đang nghĩ gì, tự nhiên lại khiến cho công ty phá sản.

“Chuyện thứ hai.”

“Chuyện thứ hai là ông nội vào bệnh viện, bác sĩ nói là bị kích động, bây giờ đã qua giai đoạn nguy hiểm. Chỉ là bây giờ ngoại trừ tài sản cùng nhà ở Pháp, ông ấy không có gì.” Kỳ Dạ sờ trán toát đầy mồ hôi, Thạch Lăng ra tay thật mạnh, mặc kệ công ty ở Pháp thế nào, công ty con nói bán là bán.

Thạch Thương Ly xoay người ngồi trên ghế: “Thạch Lăng quyết định đưa tâm huyết của ông nội ra chơi đùa, nhìn cậu ta như vậy có thể thấy đã lên kế hoạch từ lâu. Hôm nay đã được như ý.”

Kỳ Dạ không hiểu lời hắn: “Anh, vậy ông nội phải làm sao? Rốt cuộc anh ta hận ông nội tới mức nào?”

“Như vậy không tốt sao?” Thạch Thương Ly hỏi ngược lại nhíu mày: “Như vậy ông nội sẽ không có năng lực khống chế chúng ta nữa, cậu cũng không cần phải nghe theo lời ông nội quay về Pháp kết hôn. Hôm nay công ty phá sản những người đó sẽ không nguyên ý gả con gái cho cậu. Như vậy không tốt sao?”

“Ah.....” Kỳ Dạ nắm tóc, khuôn mặt mâu thuẫn: “Như vậy là tốt nhưng bây giờ ông nội không còn ai thật đáng thương.”

“Yên tâm, tiền của ông nội đủ để ông dưỡng lão, cậu nên lo lắng về cuộc sống của cậu và Thẩm Nghịch chứ không phải ông nội!” Thạch Thương Ly nghiêng đầu thấy Đậu Đậu ở cửa, đi lên lúc cô khom lưng thì nắm tay cô giọng trầm thấp hỏi: “Em muốn đi tìm cậu ta?”

Loan Đậu Đậu ngẩng đầu, gật đầu: “Em muốn biết rốt cuộc anh ta xảy ra chuyện gì?”

Thạch Thương Ly thoáng kinh ngạc, suy tư một lúc rồi gật đầu: “Được, em đi đi!”

Loan Đậu Đậu kinh ngạc nhìn hần, cả người cứng ngắc lắp bắp nói: “Không phải anh.....Sẽ không tức giận chứ?”

“Yên tâm!” Thạch Thương Ly xoa đầu cô, hôn lên trán cô: “Em đi tìm cậu ta, anh cùng Kỳ Dạ đến thăm ông nội.”

“Được! Nếu về sớm em sẽ đến bệnh viện tìm anh.” Loan Đậu Đậu khẽ nở nụ cười, mặc dù biết rõ trong lòng Thạch Thương Ly không thoải mái nhưng cô không có cách nào không quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 171: Chương một trăm bảy mươi mốt

Không có công ty, không có tất cả, bây giờ Thạch Lăng ra sao?

Rửa mặt thay quần áo xong ngay cả tiểu thối cũng không kịp nhìn vội và chạy ra cửa. Thạch Thương Ly cùng Kỳ Dạ đưa cô ra cửa, Kỳ Dạ không nhịn được mở miệng hỏi: “Anh không lo lắng sao? Anh hai?”

Thạch Thương Ly đặt tay trong túi, gương mặt thích ý: “Trong lòng cô ấy chỉ có tôi sao lại phải lo lắng? Trong trò chơi này tôi luôn là con át chủ bài.”

Thạch Lăng có được công ty thì sao? Phá hủy công ty thì sao? Cuối cùng cũng không cần phải mang trọng trách của nhà họ Thạch mà sống, có Loan Đậu Đậu, có con trai đáng yêu như vậy là đủ rồi.

Sắc mặt Kỳ Dạ tức tặc, đôi tay đặt trong túi, nắm điện thoại di động thật chặt, mím môi không lên tiếng. Sắc mặt khản trương cùng hốt hoảng.....

Loan Đậu Đậu tìm thấy Thạch Lăng đang ở sân thượng uống bia. Đi tới ngồi cạnh hần ta, bật nắp lon uống từng ngụm từng ngụm, thiếu chút nữa bị sặc. Ánh mắt trống trải nhìn thành phố phía xa, hít thở mấy lần nghiêng đầu nhìn khuôn mặt tuần tú của hần ta “Tại sao phải làm như vậy? Sao đã có được lại muốn phá hủy?”

Thạch Lăng bắt chéo chân, tay trái đặt chai rượu trên đầu gối, một tay chống đỡ cơ thể, sắc mặt bình thản, trầm mặt một lúc lâu: “Lấy được thứ mình không muốn thì giữ lại có ích gì? Không bằng hủy diệt còn hơn.”

“Nhưng dù sao đó cũng là tâm huyết cả đời của ông ấy.” Loan Đậu Đậu có chút tiếc nuối, hơn nữa đó từng là công ty của Thạch Thương Ly, hơn nữa cô từng ở đó cùng Thạch Thương Ly, có rất nhiều rắc rối!

Ánh mắt Thạch Lăng như nhìn thấu cô, không khỏi cười nói: “Yên tâm đi, nếu như không còn công ty, Thạch Thương Ly vẫn đủ tiền nuôi em, không cần lo lắng!”

“Tôi không lo lắng điều này!” Loan Đậu Đậu tức giận lắm lắm, khẽ nhấp một ngụm rượu, ánh mắt nhìn xuống phía dưới: “Chỉ là sau này anh tính toán làm thế nào?”

“Có phải ý của em muốn hỏi anh có ly hôn với em không, thành toàn cho em với Thạch Thương Ly?”

Loan Đậu Đậu nghiêng đầu nhìn hần ta nghiêm túc hỏi: “Anh biết sao?”

Thạch Lăng nhếch miệng cười: “Anh không biết. Anh muốn vĩnh viễn kẹp giữa hai người, khiến cho mọi người không quên được anh.”

“Hừ.” Loan Đậu Đậu không khỏi rùng rợn! Thạch Lăng ghê tởm đáng ghét! Căn bản cô không nên quan tâm hần ta, để cho hần ta cô độc đến chết!

Thạch Lăng nhìn về phương xa, giọng nói sâu xa: “Từ lúc em không kêu anh là Bọ Hung nữa là anh biết chúng ta vĩnh viễn không quay lại được nữa. Không quay lại được nữa.....”

“Anh nói cái gì?”

“Không có gì.”

Loan Đậu Đậu nhấp một ngụm rượu, đầu óc có chút quay cuồng, cúi đầu nhìn lon, hiểu kỳ nói: “Đây là rượu gì, sao đầu tôi chóng mặt như vậy?”

Đôi mắt với ánh mắt chất vấn của cô Thạch Lăng vô tội nhún vai: “Đừng nhìn anh như vậy, anh không bỏ thuốc.”

Loan Đậu Đậu lẩm bẩm không lên tiếng chỉ là đầu óc rất choán vảng.

Thạch Lăng kéo đầu cô nằm xuống đùi hắn ta, Loan Đậu Đậu không muốn thế nhưng hắn ta ấn cô xuống, giọng nói trầm thấp: “Đừng lộn xộn, nằm im, anh sẽ không làm gì em”

Loan Đậu Đậu nghĩ cũng có thể, Thạch Thương Ly vì hắn ta mà tự mình đâm mấy nhát dao, nếu bây giờ Thạch Lăng còn làm ra những chuyện cảm thú nữa thì căn bản hắn ta không phải nguòi! Vì vậy yên tâm nằm trên đùi hắn ta ngủ.

Thạch Lăng không làm gì với cô chỉ cúi đầu yên lặng nhìn cô ngủ say như một đứa bé, không có chút phòng bị. Da mềm, trắng như tuyết không có một chút đầu đen, sạch sẽ trơn nhẵn làm cho người ta không nhìn được muốn sờ vào, tay giờ lên giữa không trung một lúc lâu nhưng không đặt xuống.....

Bây giờ hắn ta còn tư cách đụng vào cô sao.....

Nếu như thời gian có quay lại hắn ta nhất định sẽ bảo vệ cô hoặc là gặp cô sớm hơn một chút khiến cô yêu hắn ta.

Hắn ta thua, lần này thua bởi Loan Đậu Đậu chứ không phải Thạch Thương Ly.

Những năm này hắn ta cô đơn gặp được Loan Đậu Đậu mới có tinh thần, vậy mà hôm nay tự tay vứt bỏ, là hắn ta đã thương cô quá nhiều, không thể cứu vãn.

“Loan Đậu Đậu, anh yêu em.”

Loan Đậu Đậu ngủ mơ hồ nghe thấy giọng nói của Thạch Lăng chỉ cảm thấy buồn cười, nhất định là cô nằm mơ, Thạch Lăng sẽ không nói những lời thâm tình như vậy với cô. Nửa tỉnh nửa mơ thấy có người lác cơ thể cô, mở mắt nhìn Thạch Lăng: “Điện thoại.”

Loan Đậu Đậu thấy tên hiện lên lập tức ngồi thẳng nghe điện thoại: “Alo, Thẩm Nghịch.....”

“Cô biết Kỳ Dạ ở đâu không? Tôi gọi cho cậu ấy không được, Thương Ly nói cậu ấy rời khỏi bệnh viện từ một tiếng trước.” Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói tràn đầy lo lắng của Thẩm Nghịch.

“Điện thoại không gọi được sao?” Loan Đậu Đậu nắm chặt điện thoại trong tay, trong lòng có linh tính xấu, không phải Kỳ Dạ..... “Bây giờ tôi đi tìm cậu ấy, anh ở nhà chờ điện thoại của tôi.”

Vừa định cúp máy đầu dây bên kia truyền đến giọng nói của Thẩm Nghịch: “Tôi không biết cô và cậu ấy giấu tôi chuyện gì nhưng tôi biết rõ không thể mất cậu ấy! Đậu Đậu cô hiểu không?”

“Ừ, tôi biết. Tôi đảm bảo sẽ không để Kỳ Dạ xảy ra chuyện gì, anh yên tâm, ngoan ngoãn ở nhà không được chạy lung tung, nếu tôi tìm thấy cậu ấy sẽ gọi điện ngay cho anh!” Loan Đậu Đậu nghiêm túc dặn dò anh ta, mắt anh ta không tốt không thể ra ngoài nhất là không nên để anh ta biết Kỳ Dạ đi đâu!

Kỳ Dạ, cậu ngàn vạn lần không được làm liều.....Cậu ngàn vạn lần không được làm liều!

Đậu Đậu toát mồ hôi, sắc mặt trắng bệch. Thạch Lăng lo lắng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì? Sắc mặt em khó coi vậy?”

“Anh có xe không? Lái xa đưa tôi tới trại giam phía bắc càng nhanh càng tốt!” Loan Đậu Đậu gạt mình tỉnh dậy, bàn tay nắm cánh tay hắn ta đang run rẩy, giọng nói đầy hốt hoảng.

Thạch Lăng gạt đầu: “Anh có xe! Anh đưa em đi, đừng lo lắng.”

Hắn ta nhảy xuống trước, đôi tay nắm cánh tay cô đỡ xuống, nếu không sợ cô sợ ý ngã xuống. Ngồi trên xe bàn tay Loan Đậu Đậu nắm chặt dây an toàn, ánh mắt đầy gấp gáp, không ngừng thúc giục Thạch Lăng nhanh một chút, mau hơn nữa.....

Chậm một chút không biết sẽ thế nào.....

“Nhanh hơn nữa sẽ xảy ra tai nạn, rốt cuộc là chuyện gì? Tại sao lại muốn đến trại giam phía bắc? Kỳ Dạ ở đâu? Cậu ấy ở đó làm gì?” Thạch Lăng không nhìn được tò mò trong lòng nên hỏi.

Đậu Đậu hoảng loạn căn bản không có cách nào trả lời câu hỏi của hắn ta, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, không nhìn được trả lời: “Anh đừng hỏi gì, nhanh lái xe, phải nhanh một chút!”

Chết tiệt, nếu sớm biết như vậy cô sẽ không uống rượu cùng Thạch Lăng, có lẽ sẽ biết Kỳ Dạ muốn làm gì.

Đã nói cậu ấy không nên dính vào rồi sao cậu ấy lại không nghe?

Loan Đậu Đậu cúi đầu lấy điện thoại từ trong túi ra, lập tức gọi sau hai hồi chuông, cô không kịp chờ đợi mở miệng: “Có phải cô gọi điện thoại cho Kỳ Dạ không? Rốt cuộc cô nói với cậu ấy cái gì?”

“Tôi có thể nói gì? Chỉ quan tâm anh ta khi nào thì làm việc thứ ba!”

“Cô thật khôn nạn! Sao cô có thể như vậy!” Loan Đậu Đậu tức giận, quả nhiên Hàn Tĩnh gọi cho Kỳ Dạ, nếu không sao cậu ấy lại như thế.

Hàn Tĩnh chết tiệt, sao cô không chết luôn đi!

“Ha ha.....” Hàn Tĩnh không nhịn được bật cười “Có gì phải tức giận? Đây không phải là lúc đầu đã nói rồi sao? Cô phải tới trại giam phía Bắc sao? Muốn nhìn thấy hiện trường tôi có thể cho người cho cô vào trong xem!”

“Sao cô không chết luôn đi?”

“Tôi chết? Hay là muốn con của Thẩm Nghị chết?”

Loan Đậu Đậu nắm chặt tay, hít sâu, tự nói với bản thân không nên tức giận, tuyệt đối không được tức giận. “Rốt cuộc phải như thế nào cô mới bỏ qua cho bọn họ? Cô đừng hại bọn họ có được không? Cô đừng ép tôi có được không?”

Đầu dây bên kia Hàn Tĩnh khẽ cười: “Tôi ép cô thì sao? Để ba cô bắt tôi sao, chờ đứa bé được sinh ra rồi giết tôi sao? Cô đừng quên cô có thể bắt tôi, nhốt tôi nhưng tôi có thể bỏ đứa bé, các người đề phòng được nhất thời chứ không đề phòng được cả đời! Loan Đậu Đậu tôi thật không nghĩ tôi cô là con gái Hàn Khắc Thành!”

“Có ai nói xem thường cô, muốn đánh cô chưa?” Loan Đậu Đậu nghiêng rằng. Thật ra vừa rồi cô vừa nghĩ như vậy, không nghĩ tới Hàn Tĩnh nhanh như vậy đã biết cô là con gái của Hàn Khắc Thành!

“Cô muốn tôi bỏ qua cho Kỳ Dạ sao? Đồng ý với tôi một điều kiện!”

“Nói!”

“Cô sẽ lên giường với Thạch Lăng, cầu xin Thạch Lăng coi trọng cô!”

Sắc mặt Loan Đậu Đậu ngẩn ra, ánh mắt phóng đại, trống rỗng nhìn về phía trước, giống như ở trong mùa đông lạnh giá, cả người lạnh lẽo cứng ngắt, không cách nào nhúc nhích. Trong lòng có một sự tức giận, hận không thể ném điện thoại ra ngoài cửa sổ nhưng cô không thể!

“Tại sao? Nói cho tôi biết, tại sao nhất định phải hành hạ chúng tôi? Chúng tôi không có hận thù gì với cô?”

“Ha ha.....Xác định không có thù sao! Chỉ là nhìn cô không vừa mắt, không được sao? Loan Đậu Đậu, tại sao cô có nhiều người yêu như vậy? Thạch Thương Ly, Thẩm Nghị, Kỳ Dạ, Thạch Lăng, rốt cuộc cô là gì, sao ai cũng yêu cô? Bảo vệ cô? Cô muốn hạnh phúc? Tôi hết lần này đến lần khác khiến cô khổ sở giống tôi! Không phải cô rất vĩ đại sao? Tôi muốn xem cô có thể chịu khổ thay Kỳ Dạ thế nào!”

Tút tut.....

Bên tai là tiếng rё, đầu óc Loan Đậu Đậu trống rỗng! Thay Kỳ Dạ chịu khổ?

Loan Đậu Đậu phản xạ quay đầu lại, liếc mắt nhìn Thạch Lăng, cơ thể khẽ run. Không thể làm, không thể làm! Cô không thể phản bội Thạch Thương Ly, thật vất vả bọn họ mới được ở chung một chỗ, cô không thể làm hấn tổn thương lần nữa!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đới Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 172: Chương một trăm bảy mươi hai

Thạch Lăng nhảy bẻn nhận thấy cô có gì đó không đúng, nhú mắy, muốn mở miệng lại bị ánh mắt của cô khiến hấn ta e ngại không dám. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại có ánh mắt như vậy?

Mâu thuẫn cùng khổ sở?

Rốt cuộc xe dừng trước trại giam phía bắc, xe chưa kịp dừng hẳn Loan Đậu Đậu đã mở cửa xe chạy xuống. Thạch Lăng sợ kinh hồn kêu to: “Em điên rồi sao, không muốn sống nữa à?”

Loan Đậu Đậu đứng trên đường lớn nhìn Kỳ Dạ như đứa bé ngồi ven đường, cậu cúi đầu nên không thấy rõ sắc mặt cậu thế nào, đang suy nghĩ gì, co chân chạy ngay cả xe cũng không nhìn.

Ở sau lưng Thạch Lăng tức giận kêu to: “Loan Đậu Đậu em muốn chết sao? Nhìn xe.....”

Kỳ Dạ nghe thấy âm thanh âm ỉ, ngẩng đầu nhìn Loan Đậu Đậu đang chạy về phía mình, mờ mịt hỏi: “Sao cô lại tới đây?”

Loan Đậu Đậu thờ hờn hờn không nói nên lời chỉ đứng trước mặt cậu nắm tay cậu nhìn cậu từ trên xuống dưới, nhìn thấy vẫn nguyên vẹn lúc này mới an tâm

Kiểu Dạ hiểu ý cô vội vàng mở miệng giải thích: “Tôi không sao, cô đừng lo lắng, đừng sợ! Tôi chỉ ở đây hai tiếng, chưa đi vào!”

“Cậu dọa tôi hết hồn. Nếu như cậu thật sự đi vào, tôi làm sao ăn nói với Thẩm Nghịch, làm sao ăn nói với Thạch Thương Ly? Kỳ Dạ, cậu đừng đại dốt, không thể phá hủy bản thân!” Loan Đậu Đậu kích động ôm lấy cậu thờ hờn hờn.

Kỳ Dạ bị cô ôm không thờ nổi lại cảm thấy trong lòng ấm áp, cậu biết Đậu Đậu thật lòng quan tâm cô.

“Yên tâm, tôi chưa đi vào! Tôi sợ, Bánh bao đậu, tôi nghĩ có thể làm được nhưng đứng ở cửa lại thật sự sợ hãi..... Tôi sợ mình sẽ không còn sống đi ra!”

Loan Đậu Đậu từ từ roi nước mắt, ôm chặt cậu, hít mũi: “Không có việc gì, tôi sẽ bảo vệ cậu. Kỳ Dạ, có tôi ở đây không ai có thể bắt nạt cậu! Tôi nhất định sẽ không để ai ăn hiếp cậu.”

Kỳ Dạ bất đắc dĩ cười cười “Chuyện này sớm muộn gì cũng phải đối mặt! Tôi không thể để Thẩm Nghịch mất đi con mình!”

Loan Đậu Đậu ê ẩm trong lòng, càng ôm cậu chặt hơn, giọng nói nghẹn ngào: “Tôi sẽ không để cậu đối mặt một mình, không có chuyện gì! Tuyệt đối sẽ không có chuyện gì!”

Thạch Lăng nhìn hai người, nhú mày, lạnh lùng hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Kỳ Dạ, tại sao cậu lại tới đây?”

“Tôi.....” Kỳ Dạ chần chừ một lúc không biết nên nói gì.

Loan Đậu Đậu buông cậu ra, nắm chặt tay cậu, quay đầu đối mặt với sự chất vấn của Thạch Lăng, hít mũi, khàn giọng nói: “Bây giờ anh đừng hỏi cũng đừng nói cho Thạch Thương Ly cùng Thẩm Nghịch biết, tôi nhất định sẽ nói cặn kẽ cho anh biết. Bây giờ anh đưa tôi cùng Kỳ Dạ về nhà Thẩm Nghịch đi!”

“Không được!” Thạch Lăng từ chối, ánh mắt lạnh lùng nhìn bọn họ: “Rốt cuộc hai người giấu giếm chuyện gì? Nếu như không nói cho anh biết, anh lập tức gọi điện thoại cho Thạch Thương Ly cùng Thẩm Nghịch hỏi bọn họ chăm sóc người yêu thế nào, sao không quan tâm người mình yêu?”

Nói xong liền giả bộ lấy điện thoại.....

“Không được!”

“Không được!”

Đậu Đậu cùng Kỳ Dạ khản trương hét rầm lên, Kỳ Dạ nắm điện thoại của hắn ta ném trên mặt đất tức giận nói: “Đây là chuyện của tôi, không cần anh quan tâm! Thạch Lăng, tôi và anh không liên quan! Chuyện của tôi không cần anh quan tâm!”

Sắc mặt Thạch Lăng tái xanh, lạnh lùng mở miệng: “Đậu Đậu là vợ tôi, cậu liên tục làm phiền cô ấy chính là làm phiền tôi!”

“Hừ!” Kỳ Dạ khinh thường cười lạnh: “Đậu Đậu thuộc về anh trai, không phải anh! Chuyện của cô ấy anh trai sẽ quản, không cần anh uống phí tâm sức!”

“Kỳ Dạ!”

“Tôi sẽ không nói cho anh!”

Thạch Lăng tức giận hận không thể đánh cậu, giận dữ quát: “Tôi lấy thân phận anh trai không quản được cậu sao? Đừng nói tôi không phải, trên người chúng ta đều chảy chung một dòng máu!”

Kỳ Dạ cùng Đậu Đậu ngây ngẩn cả người.....Thạch Lăng tự nhiên nhận là anh trai.....

Cho tới bây giờ hắn chưa bao giờ nhận là anh trai Kỳ Dạ, em trai Thạch Thương Ly.....

Loan Đậu Đậu nhìn hai anh em vẫn không nói chuyện, không khí trở nên khó chịu, anh em vẫn là anh em, bất luận thế nào vẫn nên quan tâm nhau không

phải sao?

“Được, tôi có thể nói cho anh biết nhưng anh phải đồng ý với tôi tuyệt đối không được nói với Thẩm Nghịch cùng Thạch Thương Ly.”

“Bánh bao đậu.....” Kỳ Dạ nhủ mày, giọng nói bất mãn!

Thạch Lăng chần chờ mấy giây gật đầu: “Được, anh đồng ý với em tuyệt đối không nói cho bọn họ biết!”

Loan Đậu Đậu vỗ vỗ vai Kỳ Dạ, cho cậu một ánh nhìn yên tâm, sau đó nói toàn bộ chuyện của Hàn Tĩnh cùng Thẩm Nghịch.

“Không được, anh không đồng ý làm như vậy!” Thạch Lăng nghe xong, sắc mặt cực kỳ xấu, ánh mắt nhìn chằm chằm Kỳ Dạ, cắn răng nghiêng lợi: “Cậu điên sao? Vì một đứa bé mà muốn phá hủy bản thân sao?”

Kỳ Dạ mím môi, sắc mặt quật cường: “Đây là quyết định của tôi, anh không cần can thiệp vào!”

“Kỳ Dạ! Cậu không còn là đứa bé nữa, đừng hồ đồ!” Thạch Lăng âm trầm nói gần như ra lệnh: “Tôi tuyệt đối không cho em trai mình làm như vậy!”

“Tôi chỉ chung một dòng máu với anh mà thôi, cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ thừa nhận tôi là em trai anh, tôi cũng không thừa nhận anh là anh trai tôi!” Thái độ Kỳ Dạ kiên định, bất luận thế nào cậu cũng phải ó được đứa bé của Thẩm Nghịch, phá hủy bản thân cậu cũng muốn giữ đứa bé!

Đây là một sinh mạng, là máu mủ ruột thịt của Thẩm Nghịch!

Thạch Lăng cực kỳ tức giận nhìn chằm chằm cậu, hít sâu, nói rõ từng chữ một: “Vậy cậu nghe cho kỹ cho tôi, bất luận như thế nào, tôi tuyệt đối không chấp nhận em trai tôi là Kỳ Dạ làm như vậy! Muốn có đứa bé có nhiều biện pháp, không phải chỉ có người phụ nữ kia mới có thể sinh con cho Thẩm Nghịch, những người phụ nữ khác thì không được sao?”

Kỳ Dạ bất đắc dĩ nhìn hắn ta hỏi: “Anh cảm thấy Thẩm Nghịch ngoại trừ tôi ra còn có thể đụng vào người phụ nữ khác sao?”

“Vậy sao anh ta có thể đụng vào người phụ nữ đó?”

“Đó là do cô ta bỏ thuốc với Thẩm Nghịch!”

“Vậy cậu bỏ thuốc cho anh ta là được!”

Kỳ Dạ méo miệng, im lặng nhìn Thạch Lăng, thật muốn đập hắn ta một cái! Không đúng là năm cái!

Thạch Lăng thở dài nói: “Kỳ Dạ, cậu còn nhỏ, tương lai vẫn còn dài, tình cảm của cậu và Thẩm Nghịch đã không bình thường, không cần thiết phải phá hủy bản thân!”

Kỳ Dạ im lặng. Cậu biết hắn ta vẫn còn kỳ thị cậu.

Bàn tay Loan Đậu Đậu chọc chọc lồng ngực cậu, ánh mắt phức tạp nghiêm túc nói: “Kỳ Dạ, tôi hỏi cậu một câu, có phải dù có chết cậu cũng muốn cô ta sinh con của Thẩm Nghịch?”

Kỳ Dạ nghiêm túc nhìn cô, thận trọng gật đầu, nở nụ cười: “Tôi biết mọi người nghĩ tôi bệnh thần kinh hoặc là điên rồi! Có lẽ mọi người đúng, tình cảm của tôi và Thẩm Nghịch vốn dĩ đã không bình thường, thật sự không cần tôi phải hy sinh tới mức này nhưng chính là bởi vì như vậy nên tôi muốn làm cho anh ấy nhiều một chút. Tương lai khá dài, nếu như có một ngày tôi không yêu anh ấy hoặc có chuyện gì mà phải rời xa anh ấy ít nhất còn có đứa bé bên cạnh anh ấy, ít nhất anh ấy sẽ không cô đơn! Tôi muốn làm một cái gì đó cho anh ấy, có thể là ngu nhưng tôi nghĩ tuổi trẻ cũng nên làm những chuyện điên cuồng, ai mà không muốn toàn tâm toàn ý làm gì đó cho người mình yêu!”

Đậu Đậu cùng Thạch Lăng không cách nào khuyên cậu.....

Ai cũng từng điên cuồng vì tình yêu, ai mà chưa từng yêu đến quên mình, không so đo tính toán.....Dù là cuối cùng chỉ nhận lấy nỗi đau chồng chất....

Tình yêu không cần quá nhiều lý do, so đo cùng suy tư.....

Loan Đậu Đậu ôm cậu, trấn an nói: “Không có chuyện gì còn có tôi ở bên cạnh cậu.”

Kỳ Dạ khẽ nở nụ cười, trên thế giới này không ai tốt bằng Bánh bao đậu!

Thạch Lăng bất đắc dĩ nhìn bọn họ, hai người ngu ngốc! Thế nhưng hai người ngu ngốc đó một người là người mà hắn ta yêu nhất, một người lại là em trai mình, thật chẳng lẽ muốn tro mắt nhìn Kỳ Dạ bị những kẻ súc sinh kia chà đạp sao?

Trên đường quay về, ba người không ai lên tiếng! Đưa bọn họ về chỗ Thẩm Nghịch ở, Thạch Lăng không xuống xe, thấy Thẩm Nghịch có lẽ hắn ta sẽ không kiềm chế được nói ra, để Thẩm Nghịch khuyên Kỳ Dạ.....

Kỳ Dạ mở cửa liền thấy Thạch Thương Ly cùng Thẩm Nghịch ngồi trên ghế salon, sắc mặt hai người u ám. Quay đầu lại liếc mắt nhìn Đậu Đậu, cô cũng chỉ le lưỡi một cái!

Vẫn là ngoan ngoãn đi vào chịu tội!

Thẩm Nghịch biết là bọn họ quay về mím môi nói: “Tự nói hay là cần anh ra tay?”

Ra tay?

Đậu Đậu nhũ mảy, ánh mắt kinh ngạc nhìn Kỳ Dạ: “Thẩm Nghịch cũng đánh mộng cậu sao?”

Kỳ Dạ đỏ mặt, quay đầu không nói một lời, Thẩm Nghịch “ra tay” không phải là đánh mộng mà là.....ở trên giường hung hăng “đánh” cậu!

Thạch Thương Ly mở miệng: “Gặp cậu ta rồi sao? Nói chuyện tốt không?”

Ách.....Loan Đậu Đậu tối sầm mặt, Phân Ruồi nói là không sao nhưng rõ ràng rất dễ ý! Đi lên trước như đứa con ngoan thành thật khai báo: “Em sai rồi, em không nên về muộn như vậy, anh đừng giận, em kể chuyện cười cho anh hả giận!”

Thạch Thương Ly liếc nhìn cô, bế xốc cô lên đi ra cổng vừa đi vừa nói: “Về nhà cho cô ấy khai! Cậu cũng tra hỏi đi, rốt cuộc hai thứ này làm gì.”

“Em không phải thứ gì!” Loan Đậu Đậu không vui phản bác.

“Ừ, em không phải một món đồ!” Thạch Thương Ly tính toán trong lòng.

“Anh mới là thứ gì, cả nhà anh đều không phải là thứ gì!” Loan Đậu Đậu giận!

“Bao gồm cả con trai em?”

Kỳ Dạ nhìn bọn họ đi ra cửa, nhìn cánh cửa đóng lại, Bánh bao đậu thật hạnh phúc, lúc này còn có thể ba hoa với Thạch Thương Ly! Quay đầu lại lùi một bước, từ lúc nào thì Thẩm Nghịch đứng trước mặt cô rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mờ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Chương một trăm bảy mươi ba

“Đi đâu?” Thẩm Nghịch hỏi.

“Hả.....” Kỳ Dạ nắm tóc, biết rõ mặt anh ta không tốt không thể thấy dáng vẻ chột dạ của mình nhưng vẫn không dám nhìn thẳng anh ta, nuốt nước miếng nói: “Em có thể không nói không?”

“Có thể!” Thẩm Nghịch gật đầu!

Kỳ Dạ mừng rỡ, sao đột nhiên anh ấy lại tốt như vậy!

Thẩm Nghịch khẽ cười, đôi tay ôm lấy cậu, ngón tay ấn vào lỗ đít cậu “Anh chỉ biết cho em một tuần không xuống giường được.”

Hả, như vậy chẳng khác gì không nói! Cũng biết anh ta không có lòng tốt như vậy!

“Anh biết hai người ở chung một chỗ sẽ ngán, em đi ra ngoài đi dạo một chút để chúng ta có không gian riêng!” Kỳ Dạ cười, chột dạ, trán cùng lòng bàn tay toát mồ hôi.....

“Em ngán anh?” Thẩm Nghịch lạnh lùng hỏi.

Ai da.....Anh nhạy cảm vậy?

“Không phải! Chỉ là thường ở cùng nhau sẽ không có cảm giác mới mẻ, em chỉ muốn cho anh cảm giác mới mẻ! Anh đừng quá nhạy cảm.....Này, tay anh để ở đâu vậy?”

Kỳ Dạ tức giận.....

Thẩm Nghịch giữ chặt eo hắn, một tay vẫn hoạt động tự do, nhẹ giọng nói: “Ướt!”

“Từ khi nào thì anh trở nên không đứng đắn vậy.” Kỳ Dạ đỏ mặt!

“Anh nói lòng bàn tay em đầm mồ hôi rồi, em nghĩ đi đâu vậy!” Thẩm Nghịch nhủ mảy bàn tay sờ bàn tay cậu tất cả đều là mồ hôi, lại sờ trán cậu, nghiêm giọng: “Trán cũng toát mồ hôi.”

“Anh đi chết đi!” Kỳ Dạ cắn răng nghiêng lợi!

“Không cho phép mệt mỏi!” Thẩm Nghịch chột nói, sắc mặt không giống nhau.

“Hả?” Kỳ Dạ khó hiểu nhìn anh ta, tại sao lại có vẻ mặt nghiêm túc như vậy! Cậu cũng không nói gì!

Thẩm Nghịch đứng sát cậu, giọng nói trầm thấp chân thành tha thiết, hô hấp trở nên gấp gáp: “Anh không nhìn thấy, không biết em có biểu tình gì, không lãng mạn, sống cuộc sống bình thường, thậm chí em còn phải chăm sóc anh, suy nghĩ cho anh. Mặc dù cảm giác phụ thuộc nhưng không muốn em mệt mỏi, không được cảm thấy mệt mỏi, không cho phép mệt mỏi với anh.”

“Anh.....” Kỳ Dạ mở to mắt, tức giận nói không nên lời: “Ngu ngốc, anh đang nói lung tung gì vậy? Lúc nào thì em thấy mệt mỏi với anh? Em không có, thật không có. Buổi chiều tâm tình không tốt nên mới đi ra ngoài hóng mát, anh cũng biết chuyện của ông nội em.....Không liên quan đến anh! Em thề! Thật sự không liên quan đến anh!”

Thẩm Nghịch nghe cậu nói, khoe miệng khẽ nở nụ cười giống như tin lời cậu. Cũng đúng, Kỳ Dạ nói sao anh ta có thể không tin.

“Yên tâm, cuộc sống sau này anh sẽ không để em phải buồn bực! Bảo bối.....”

“Ừ.....”

Kỳ Dạ đỏ mặt, hai chữ “Bảo bối” không ngừng vang bên tai, tim đập thình thịch như muốn nhảy khỏi lồng ngực, lòng bàn tay càng toát mồ hôi hơn không phải là chột dạ mà là kích động.....

Là động tình.....

Là nhịp tim.....

Là tình yêu.....

“Anh yêu em!” Thẩm Nghịch nhỏ giọng thổ lộ, cúi đầu hôn đôi môi đỏ của cậu, nỗ lực khắc chế tâm tình, dùng sức ôm eo cậu, hận không thể hòa cậu vào máu mình, như thế sẽ không cảm thấy mệt, sẽ không rời khỏi cậu.....

Kỳ Dạ mặt đỏ tới mang tai, tim đập rộn ràng, sớm lạc hướng

“Uhm.....” Bàn tay nắm chặt ghế salon, cảm thấy sức nặng đè trên người không chỉ là thể trọng mà là.....sức nặng sinh mạng.

Hô hấp, tim đập, bàn tay, còn có âm thanh của anh ta.....

Tại sao có thể khiến cậu si mê không dứt.....

Cứ như vậy trầm luân, trầm luân đến tối, trầm luân đến địa ngục.....Cứ bị anh ta ôm cả đời, đoạt lấy anh ta, không cần tách ra nữa.....

Một giọt nước mắt chậm rãi chảy xuống bị Thẩm Nghịch hôn. Thẩm Nghịch hỏi: “Anh làm em đau sao?”

“Không có.....Cứ như vậy.....Dùng sức.....Ôm chặt em.....Cả đời.....Đừng buông ra.” Hai tay Kỳ Dạ nắm chặt tay anh ta, cảm thấy lực tăng thêm giống như muốn lấy đi sinh mạng cậu.....

Cảm giác đau.....Cũng vui về!

Loan Đậu Đậu đứng ở góc tường ba tiếng rồi, nước mắt lưng tròng nhìn Thạch Thương Ly, hình như người ta không để ý.....Chân đứng tê rần.....Phân Ruồi, mỗi lần đều không biết quý trọng, em hận anh.....

Thạch Thương Ly để tờ báo xuống, ánh mắt sắc bén nhìn Đậu Đậu, mím môi lạnh lùng nói: “Nói hay không?”

“Nói gì?” Loạn Đậu Đậu tội nghiệp nhìn hán căn bản không hiểu nên nói gì!

“Cùng Kỳ Dạ đi đâu? Không phải em đi tìm Thạch Lăng sao?” Thạch Thương Ly cố nén cơn giận, cô gái ngốc nghếch này có chuyện gì giấu giếm hán.

Loan Đậu Đậu chép miệng, đáng thương: “Có làm gì đâu! Chỉ là đi uống rượu.....” Còn chưa nói hết đã nhận được ánh mắt sát thủ, lập tức như hệ thống im lặng.....

Thạch Thương Ly nhủ mảy, giọng nói lạnh lùng: “Có phải là ba ngày chưa bị đòn nên leo lên đầu ngồi không?”

“Tuyệt đối không phải!” Loan Đậu Đậu lắc đầu, hít mũi: “Em chỉ đi thư giãn, xúc tiến phát triển kinh tế, xây dựng chủ nghĩa xã hội hài hòa!”

“Loan Đậu Đậu.”

“.....” Loan Đậu Đậu ngoan ngoãn ngậm miệng, ngón tay vẽ vài vòng trên sàn nhà “Anh không được dọa em sợ, em sẽ sợ, gặp ác mộng, xem như không dọa em sợ, dọa hồng không khí, hít không khí không tốt sẽ bị bệnh có biết hay không?”

Thạch Thương Ly tối sầm mặt, thật muốn đánh cô một trận. Thở dài, đi lên trước, một tay đỡ cô lên ôm vào ngực đi tới ghế salon ngồi xuống, cuối cùng vỗ mông cô: “Em đó! Càng ngày càng nhiều chuyện!” Thật hết cách với cô!

“Hi hi.....” Loan Đậu Đậu cười, đôi tay ôm cổ hân. Như con mèo ngo ngoay trong ngực hân: “Không phải anh thích ngang bướng sao?”

“Thích, em thế nào anh đều thích!” Thạch Thương Ly cung chiêu, lúc trước hân không thích phụ nữ như thế, cô là người đầu tiên cũng là người cuối cùng.

Cả đời này hân chỉ dịu dàng với một mình cô!

Loan Đậu Đậu làm mặt quỷ, dựa vào ngực hân, trầm mặc hồi lâu nhỏ giọng nói: “Em thế nào anh cũng thích thật không?”

“Đúng! Em làm sao anh đều thích!” Thạch Thương Ly lập tức khẳng định không chút chần chừ.

Loan Đậu Đậu nở nụ cười khó coi, cúi đầu nhìn bàn tay cô, bàn tay đan chặt vào nhau giống như cả đời như vậy không rời.....

Không cần danh phận, không cần tiền tài, không cần quyền lợi, không cần bất kỳ gì chỉ cần có hân bên cạnh là được.

“Em chưa bao giờ nghe chuyện của anh trước kia, có thể nói cho em nghe không? Tại sao anh và Kỳ Dạ tình cảm lại tốt như vậy?” Loan Đậu Đậu ngẩng đầu, đôi mắt mở to nhìn hân, trong lòng vô cùng khổ sở.

Thạch Thương Ly, em phải làm sao mới có thể bảo vệ tốt người thân của chúng ta, để cậu ấy không bị tổn thương, làm thế nào mới khiến chúng ta vui vẻ, vĩnh viễn không bị tổn thương?

“Tốt!” Thạch Thương Ly xoa trán cô, ánh mắt từ từ biến hóa giống như đang đắm chìm trong chuyện cũ.

“Ba anh là con trai một, từ nhỏ được huấn luyện để trở thành người nối nghiệp, trời sinh tính ông mềm yếu sẽ không làm trái lời ông nội! Nghe theo lời ông nội tiếp quản công ty, kết hôn với người phụ nữ mà ông đã định, người kia chính là mẹ anh! Bà là hậu duệ của một nhà quý tộc của Pháp. Nhưng cuộc hôn nhân này không hài hòa, mẹ anh là một người độc quyền, ban đầu ba có thể tha thứ cho mẹ nhưng càng ngày càng về sau không thể nhận được cho đến khi ông gặp mẹ Kỳ Dạ cũng chính là em gái mẹ anh, tên tiếng Trung là Kỳ Lam, tính tình ngoan hiền hiền lòng người, ba anh rất thích bà ấy, có thể là nhìn thấy đã yêu!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đối Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174: Chương một trăm bảy mươi bốn

“Càng ngày ông ấy càng không thể chấp nhận tính khí ngạo mạn của mẹ, mặc dù có anh và ông nội hết sức phản đối ông vẫn muốn ly hôn lấy Kỳ Lam làm vợ. Chuyện này giằng co thật lâu, có lần ba và ông nội cãi nhau rất to, sau đó đi uống rượu gặp một vũ nữ, sau lần đó thì có Thạch Lăng. Lúc đầu ông nội phản đối Thạch Lăng về nhà họ Thạch, dù sao thân phận mẹ cậu ấy cũng không tốt, sau đó ba lấy cái chết uy hiếp, mẹ anh nói nếu muốn cho Thạch Lăng quay về thì ba không được ly hôn. Vì Thạch Lăng ba đồng ý.”

“Thân phận của mẹ Thạch Lăng khiến nó sống ở nhà họ Thạch rất khó, mặc dù ba cố gắng cho nó về nhà nhưng không yêu thương nó, ông nội càng không muốn gặp nó! Mẹ anh càng hành hạ nó hơn, mọi tức giận đều trút lên người nó. Nó sợ bị giam cầm, nguyên nhân đều bởi vì ám ảnh do tuổi thơ lưu lại. Mẹ nó vẫn muốn dựa vào nó để vào nhà họ Thạch, cho dù là không có danh phận chứ không muốn bị chế nhạo cho nên làm mọi cách muốn nó hơn anh. Có thể là do thói quen nên những năm này nó mới đối chọi với anh, nhất định phải mạnh hơn anh.....”

“Đáng tiếc cuối cùng mẹ nó không vào được nhà họ Thạch, Kỳ Lam cũng không. Bởi vì Kỳ Lam sinh Kỳ Dạ khiến mẹ anh nổi điên muốn giết Kỳ Dạ, mẹ anh tuyệt đối không đồng ý Kỳ Lam sinh con cho ba nhưng ba dùng cơ thể mình bảo vệ Kỳ Dạ bị mẹ anh giết chết. Mẹ anh khổ sở chịu không nổi mà chết.....Kỳ Lam.....sau khi biết ba anh chết liền phát điên không nhớ gì. Thịnh thoảng tỉnh táo chỉ nhớ ba thích nhất bà ấy hát, bà sẽ tìm ba anh khắp nơi. Trong một đêm mưa bà chợt nhớ tất cả, nhớ tới ba đã chết cuối cùng tự sát.”

Loan Đậu Đậu há hốc miệng, quả thật không thể tin được, cuộc tình này khiến ba người chết.....Rốt cuộc ai là người có lỗi?

“Mẹ Thạch Lăng thì sao?”

Thạch Thương Ly thở dài, chậm rãi nói: “Sau khi ba chết không lâu thì bà ấy đến nhà họ Thạch cãi lộn, lúc tranh chấp không cẩn thận đụng vào bình hoa, bình hoa bị thủy tinh cắt đứt động mạch không cấp cứu kịp nên chết.....Lúc ấy Thạch Lăng đứng ở cầu thang nhìn thấy hết mọi chuyện.”

Loan Đậu Đậu che miệng, không dám tin! Tận mắt nhìn thấy mẹ chết cảm giác như thế nào cô là người hiểu rõ nhất! Năm đó cô còn nhỏ cũng tận mắt nhìn thấy ba bắn chết mẹ.....

Thạch Lăng trải qua chuyện đó còn có thể tỉnh táo lại thật không dễ.

“Tại sao? Tại sao ông nội có thể chấp nhận Kỳ Dạ không thể chấp nhận Thạch Lăng? Xem như thân phận mẹ anh ta không tốt thì có quan hệ gì? Đứa bé vô tội không phải sao?”

“Mặc dù Kỳ Lam là con gái riêng, thân phận không rõ nhưng dù sao bà ấy cũng là con nhà quý tộc, thể diện tốt hơn vũ nữ. Hơn nữa Kỳ Dạ sinh ra liền khóc không cách nào dỗ được nhưng thân kỳ là khi ông nội ôm nó, nó liền không khóc. Có thể là bởi vì có duyên phận với ông nội cho nên ông nội cực kỳ thương nó nhưng cũng rất nghiêm khắc.”

“Em cảm thấy Thạch lăng đáng thương nhất, anh ta quả thật vô tội! Sao anh lại không giúp anh ta?” Loạn Đậu Đậu nhìn hấn hoài nghi: “Có phải anh cũng ghét thân phận của anh ta?”

“Anh có thể sao?” Thạch Thương Ly bất đắc dĩ than thở, bàn tay luôn vào mái tóc mềm mại của cô nói: “Có lẽ là ba em bảo vệ em quá tốt, loại tranh đấu trong gia tộc còn tàn khốc hơn trên thương trường! Nếu như em ra mặt sẽ bị bọn họ công kích, em cho rằng anh không giúp nó sao? Nếu anh không giúp nó đã sớm bị chết đói trong kho hàng.”

Loan Đậu Đậu le lưỡi, không nhịn được than thở, gia tộc thật phiền toái!

Thạch Thương Ly ôm chặt cô nói: “Cho nên anh mới thoát khỏi nhà họ Thạch, cũng hiểu tại sao Thạch Lăng làm như vậy.”

Nếu như hấn không thoát khỏi nhà họ Thạch, hơn nữa thân phận của Đậu Đậu vững chắc, hấn không thể nào bảo vệ cô, rời khỏi nhà họ Thạch thoát khỏi những tranh đấu gay gắt. Về phần Thạch Lăng muốn phá hủy cơ nghiệp nhà họ Thạch là do hấn ta hận nhà họ Thạch! Phá hủy cũng tốt, bị kịch đời trước đến đời này dừng lại không cần lặp lại nữa!

Loan Đậu Đậu kéo áo hấn cẩn thận nói: “Vậy không phải anh hận mẹ anh chứ?”

Thạch Thương Ly sùng sốt, không nghĩ tới cô lại hiểu lòng hấn nói: “Có thể là do trời sinh trưởng thành sớm, giờ nhìn bọn họ tranh chấp làm bộ mặt giả tạo! Sau này anh đều thờ ơ lạnh nhạt, đối với mẹ anh mà nói, anh là công cụ trời chặt ba, nếu như không hiệu quả vậy đối với bà mà nói sự tồn tại của anh có cũng được mà không có cũng không sao. Có thể là bởi vì là cháu đích tôn nên ông nội rất quan tâm anh!”

Loan Đậu Đậu chép miệng, ánh mắt đau lòng nhìn hấn, bàn tay nhỏ bé sờ gương mặt hấn: “Tại sao lại có người mẹ như vậy? Mẹ Thạch Lăng cũng không thích Thạch Lăng.....”

“Họ không khác nhau lắm!” Ánh mắt Thạch Thương Ly tỉnh mịch mà âm trầm, khoe miệng khê nờ cụ cười khổ: “Mẹ anh yêu ba anh, chỉ là lòng tự ái kiêu ngạo của bà ấy quá cao không cho phép bị phản bội, mẹ Thạch Lăng yêu ba anh nhưng yêu tiền nhà họ Thạch hơn, chỉ có Kỳ Lam là thật lòng thật tâm yêu ba anh, sinh Kỳ Dạ cũng bởi vì đó là kết tinh tình yêu của bọn họ. Bà ấy là người duy nhất có được trái tim ba anh cho nên con của hai người gọi là Kỳ Dạ!”

“Thật là một cô gái tốt.” Loạn Đậu Đậu nheo mắt, yêu một người đàn ông như vậy, sau khi biết ông ấy chết cũng dứt khoát đi theo, không để ý gì. Mặc dù nói là vĩ đại nhưng bà ấy cũng là một người mẹ không có trách nhiệm, mặc kệ thế nào cũng không nên bỏ lại Kỳ Dạ như vậy!

“Đậu Đậu, từ nhỏ bọn anh đã lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, thật ra trừ Kỳ Dạ, anh cùng Thạch Lăng không trong sạch lắm. Trước từng có rất nhiều phụ nữ, có muốn kết hôn cũng có vợ chưa cưới nhưng bởi vì một ít chuyện nên không thể ở chung một chỗ. Cho nên em không cần phải cảm thấy danh phận là một gánh nặng trong lòng, những thứ này thật ra không quan trọng. Quan trọng là về sau chúng ta phải chung sống tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 175: Bất chấp tất cả (1)

Loan Đậu Đậu đau xót, nước mắt rùng rùng nhìn hấn, cảm động nói không ra lời!

Thạch Thương Ly véo cái mũi của nàng, giọng cứng chịu nói: “Không được khóc, khóc nhìn rất xấu”.

Loan Đậu Đậu ôm chặt cổ của hấn, vùi đầu vào bộ ngực rộng lớn cao ngạo của hấn, nghẹn ngào nói không lên lời. Anh như vậy, làm sao em có thể buông tay? Anh như vậy, làm sao em có thể ra đi?

“Thạch Thương Ly, em không muốn kết hôn, chúng ta cứ như vậy sống cả đời, được không?”

Thạch Thương Ly thoáng chốc ngỡ ngàng, lúc sau mới vươn tay ra ôm lấy cơ thể nhỏ bé, giọng nói trầm thấp đồng ý: “Được”.

Loan Đậu Đậu hít sâu, dè dặt không cho nước mắt rơi xuống

“Thạch Lăng?” Hàn Tĩnh ra mở cửa thấy anh đứng đấy, trên mặt hiện lên vẻ bất ngờ.

Tay nhét trong túi, ánh mắt lạnh lùng nhìn khuôn mặt tái nhợt của nàng, Thạch Lăng nói ngay vào trọng tâm: “không cần làm tổn thương nữa, cô ra điều kiện gì tôi cũng sẽ đồng ý.”

“A!” Hàn Tĩnh buông tiếng cười lạnh, một tay đặt trên bụng mình, một tay nắm chặt nắm cửa, thâm ý nói: “Hóa ra là vậy! Vậy anh đi tìm Loạn Đậu Đậu đi. Dù sao tôi cũng ra điều kiện thứ hai cho cô ta rồi. Cô ta sẽ nói cho anh biết phải làm sao!”.

“Đậu Đậu?” Thạch Lăng nhíu mày, ánh mắt xoáy sâu vào người nàng, lạnh lẽo hỏi: “Rốt cuộc cô đã nói gì với cô ấy?”.

“Tốt nhất anh nên đi hỏi cô ta, tôi không thể nói!” Hàn Tĩnh lạnh lùng trả lời, sau đó liền xoay người đóng cửa, không để cho Thạch Lăng nói thêm câu nào nữa.

Thạch Lăng đứng ở cửa cả người ngây ngẩn, cô ta rốt cuộc đã nói gì với Đậu Đậu, tại sao Đậu Đậu không nói gì với mình? Đáng chết...Không phải đã khiến Đậu Đậu làm việc gì ngốc chứ? Vừa xoay người lên xe, vừa bấm số điện thoại của Đậu Đậu.

Loan Đậu Đậu ngồi trong phòng khách sạn, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, trong lòng mờ mịt lo lắng, không biết nên làm thế nào mới phải!

Thạch Thương Ly không bị tổn thương, nhưng Kỳ Dạ thì phải làm sao đây? Chẳng lẽ thật sự muốn đưa Kỳ Dạ đến nhà tù phía Bắc cho người ta chà đạp sao? Không thể được, cô không thể tro mắt đứng nhìn Kỳ Dạ trải qua những chuyện đáng sợ như vậy được! So với Kỳ Dạ, cô và Thạch Lăng..

Dù sao cũng không phải lần đầu tiên, không phải sao?

Nếu như Thạch Thương Ly biết, anh đánh cô cũng được, chửi cô cũng được, không cần cô cũng được, dù sao cả đời này cũng không thể kết hôn, không thể mang hạnh phúc đến cho anh. Chỉ cần Thạch Thương Ly nói gì, cô cũng sẽ đồng ý.

Chỉ là lần này, cô không thể làm như vậy!

Không phải rộng lượng, không phải vô tư, chỉ là không thể đứng nhìn...không thể đứng nhìn Kỳ Dạ bị tổn thương thêm nữa. Không có tình cảm của cha mẹ, chỉ có ông nội, tuổi thơ cô đơn, ba người bạn họ đều trải qua cuộc đời bị kịch đầy bóng tối, Thạch Thương Ly với Thạch Lăng đã bị tổn thương rồi, chẳng lẽ còn muốn Kỳ Dạ cũng bị tổn thương nữa sao?

Chuông điện thoại không ngừng vang lên. Loan Đậu Đậu thấy tên người gọi, chần chừ một lúc rồi nhấn nút nghe, bên kia truyền đến âm thanh trầm thấp quen thuộc: “Em đang ở đâu? Hàn Tĩnh đã nói gì với em? Em định làm gì?”

Miệng muốn nói nhưng không thể phát ra âm thanh nào, lẳng lặng nghe hơi thở của hắn, mấy giây sau liền tắt điện thoại, dùng điện thoại gửi một tin nhắn cho hắn, nói rõ địa chỉ, sau đó liền tắt điện thoại.

Đứng trước gương trong phòng tắm, Đậu Đậu nhìn sắc mặt của mình đã tốt hơn nhiều, chỉ là ánh mắt còn chút trống rỗng vô hồn, cảm nhận gầy gò, môi nấp máy, dùng nước rửa mặt để cho tinh thần tỉnh táo.

“Loan Đậu Đậu, không cần phải hối hận! Đây là cách duy nhất khiến mọi việc trôi qua tốt đẹp”

Với tốc độ nhanh nhất, không tới nửa giờ sau Thạch Lăng đã tới khách sạn, mở cửa đi vào, thấy bộ dạng nàng khỏe mạnh, liền khề thờ phào một cái, “Hàn Tĩnh rốt cuộc nói với em những gì, điều kiện thứ 2 là cái gì?”

Loan Đậu Đậu cúi đầu, ngón tay nắm chặt vạt áo, tinh thần bất ổn, cơ thể phát run. Ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào mũi chân của mình, giọng nói như bị chặn lại, không biết nên mở miệng thế nào.

Thạch Lăng tiến lên một bước, ánh mắt lo lắng nhìn nàng, giọng quan tâm hỏi: “Em làm sao vậy? Người em đang run lên, có phải không thoải mái ở đâu không? Có muốn anh đưa đi bệnh viện không?”

Loan Đậu Đậu lắc đầu, đột nhiên ngẩng đầu lên, mắt nhìn thẳng vào hắn, gắt gao cắn môi mình, hai cánh tay nặng nề nâng lên, từng nút từng nút cởi áo ra...

Thạch Lăng ngây ngẩn cả người, đưa tay lên đỡ tay cô xuống, lạnh lùng nói: “Em đang làm gì vậy?”

“Đây là cách duy nhất có thể giúp Kỳ Dạ!” Loan Đậu Đậu mím môi, giọng nói run rẩy, ánh mắt bất lực nhìn về hắn, nước mắt trong suốt từ khóe mắt rơi ra, chậm chậm chảy xuống, rớt xuống tay hắn, lạnh lẽo mà nóng bỏng. “Cô ta nói chỉ cần tôi và anh quan hệ, thì sẽ không gây khó khăn cho Kỳ Dạ nữa, sẽ sinh con khỏe mạnh cho cậu ấy”

Thạch Lăng hoàn toàn ngây ngẩn cả người, cầm lấy bàn tay cứng ngắt của cô, ánh mắt hiện lên vẻ bối rối, mờ mịt...

“Thạch Lăng, tôi thật sự không thể đứng nhìn Kỳ Dạ chịu khổ nữa. Lần này, cậu ấy có thể không suy nghĩ vì Thẩm Nghịch nhảy từ lầu bảy xuống, lần

này cũng vì Thảm Nghịch không để ý đến hậu quả mà phá hủy mình. Tôi không thể đứng nhìn cậu ấy tự phá hủy bản thân như thế”

“Cho nên...” Thạch Lăng hít sâu một hơi, lấy lại giọng nói của mình: “Em phải phá hủy hạnh phúc của mình sao? Em không dễ dàng gì mới có thể bắt đầu lại với Thạch Thương Ly...”

“Tôi thật sự không có cách nào khác...” Nước mắt từ từ rơi xuống, lần nữa im lặng, ánh mắt luống cuống nhìn hấn, trong lòng khổ sở triền miên: “Thạch Lăng, anh nói cho tôi biết còn có cách gì sao? Còn có cách nào có thể dừng sao?”

Thạch Lăng ngậy ngậy cả người, nhìn đôi mắt đầm nước của nàng, không thể nói được câu nào.

Đứa bé nằm trong bụng Hàn Tĩnh, cô ta nói gì thì chính là cái đó, bọn họ căn bản không có cách nào khác.

Loan Đậu Đậu kéo tay hấn ra, máy móc cởi bỏ quần áo của mình, cơ thể uyển chuyển hiện lên trong đáy mắt hấn, cơ thể sợ hãi đang run rẩy, mặc dù đã cùng Thạch Lăng trải qua lần đầu, nhưng lần đó dù sao cũng bị hôn mê, mà lần này lại không có thuốc mê, không có rượu đỏ, đầu óc tỉnh táo sẽ nhờ xảy ra chuyện gì, sắp sửa xảy ra chuyện gì...

Nhưng vì Kỳ Dạ, nàng không thể có lựa chọn...

Thạch Lăng nhìn nàng phơi bày thân thể, da thịt trắng nõn lại mịn màng, chỗ nào cũng cực kì hoàn mỹ, bàn tay nâng lên có chút run rẩy, nhẹ nhàng đặt lên vai nàng, không có bất kì thứ gì ngăn cách trực tiếp chạm đến da thịt. Nhìn nàng rơi nước mắt, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên xương quai xanh.

Đậu Đậu không nhịn được run rẩy lùi lại, quay đầu, gắt gao cắn môi của mình, giọng nói cầu khẩn: “Không cần hôn môi”.

Có người nói, môi là thông hướng tâm linh cửa, hôn lên môi sẽ cùng hôn lên tâm linh của...

Nhưng mình cùng Thạch Lăng vốn không có tình yêu, đây chỉ như một cuộc giao dịch... Một cuộc giao dịch không liên quan đến tình yêu!

“Ừ!”. Thạch Lăng đáp một tiếng, đôi tay ôm lấy cơ thể đang run rẩy của cô, ngẩng đầu hôn lên nước mắt của cô, một chút một chút, hôn lên mỗi một giọt nước mắt trên gò má cô, đều là khổ sở như vậy...

Màn đêm buông xuống, ánh đèn rực rỡ mới lên, cái thành phố này ánh đèn huy hoàng nhưng cũng vô cùng thê lương. Loan Đậu Đậu cầm chai rượu đứng ở cửa phòng, thấy Thạch Thương Ly đứng đấy thì cũng ngậy ngậy cả người, ánh mắt thoảng giạt mình, luống cuống nhìn anh, chai rượu không biết giấu đi đâu, tay chân cũng không biết nên để chỗ nào!

Thạch Thương Ly ngẩng đầu lên, đôi mắt u buồn nhìn nàng, hầu kết khẽ chuyển động. Khẽ cởi áo khoác của mình khoác lên trên người cô, nhẹ nhàng ôm chặt lấy cơ thể gầy gò: “Bảo bối, chúng ta về nhà!”

Không phải tức giận, không chất vấn, không hoài nghi...

Không phải Bào bối, chúng ta về nhà sao?

Không phải Bào bối, chúng ta về nhà đi!

Mà là vô cùng khẳng định: “Bảo bối, chúng ta về nhà!”

Loan Đậu Đậu kinh ngạc nhìn hấn, thật lâu không nói nên lời, cơ thể bị hấn ôm trong ngực, đi thẳng ra khỏi khách sạn. Thạch Thương Ly không nói câu nào, thậm chí cũng không nhìn gian phòng. Lên xe liền ôm lấy cô thật chặt, giống như chỉ sợ cô chạy mất.

Thạch Lăng ngồi ở bên giường, tay trái luồn vào trong mái tóc của mình, tay phải đang kẹp điều thuốc, khói trắng lượn lờ xung quanh người, trong bóng tối chọt lóe lên ánh sáng đỏ thắm, tro thuốc lá rơi trên mặt đất...

Khóe miệng xẹt qua một nụ cười đắng chát, cuối cùng không nói gì...

Thạch Thương Ly ôm cô trở về phòng, tiểu tử thối đã được người giúp việc đỡ ngủ, hấn mang Đậu Đậu nằm trên giường to mềm mại, bàn tay vuốt vuốt cái trán của cô, dịu dàng nói: “Chờ chút, anh đi pha nước cho em tắm.”

Sau đó liền xoay người, bóng lưng cô đơn đi đến phía phòng tắm, không cho cô cơ hội nói chuyện.

Loan Đậu Đậu nhìn bóng lưng của anh, tim đau xót...

Tại sao không hỏi?

Tại sao không hỏi xem em làm gì ở khách sạn, đã xảy ra chuyện gì?

Thạch Thương Ly, tại sao anh không hỏi em điều gì cả!

Khóe mắt ngập nước, đôi môi không biết đã bị cắn xé bao nhiêu lần, miệng đầy mùi vị máu tươi, giống như Vampire tham luyến máu tươi tươi đẹp, nuốt vào trong bụng mình.

Chợt, trong phòng tắm truyền đến tiếng vang kịch liệt, Loan Đậu Đậu sợ hãi, nhấc chân chạy về phía phòng tắm, đứng ở cửa lại ngáy ngẩn cả người...

Thạch Thương Ly khuôn mặt đầm nước, kể cả tóc cũng ươn ướt rồi, trên tường gương vỡ vụn rơi đầy sàn, bể tan tành...

Máu tươi do cú đâm của anh từng giọt từng giọt nhỏ xuống nền gạch, màu trắng tinh cùng với màu đỏ tươi làm nổi bật lên. Trong đôi mắt chứa đầy khổ sở cùng giãy giụa. Trong lòng anh, rốt cuộc đau đớn đến nhường nào?

Loan Đậu Đậu mím môi, không nói nên lời, chỉ khom lưng ngồi xuống, đưa tay nhặt những mảnh vỡ rơi trên mặt đất, trong lòng đau đớn...trong cổ họng có chút hơi ngứa, muốn ho khan, máu tươi từ vị ở trên không kháng trong càng ngày càng nồng đậm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 176: Bất chấp tất cả (2)

“Đừng lợm!” Thạch Thương Ly cứng ngắc tại chỗ, lạnh lùng gằn ra từng chữ, trong giọng nói tràn đầy tức giận lẫn tâm tư phức tạp.

Loan Đậu Đậu giống như không nghe thấy, vẫn cúi đầu nhặt mảnh thủy tinh, ngón tay bất chợt bị mảnh thủy tinh cứa vào, máu tươi chảy ra, lăn xuống lòng bàn tay ướt nhẹp.

“Anh bảo em đừng lợm, không nghe thấy sao?” Thạch Thương Ly cao giọng nói, xoay người xuống nắm lấy cánh tay của cô kéo lên, lại nhìn thấy vết thương nơi tay cô máu vẫn đang chảy ra, trong ánh mắt chợt lóe lên tình yêu thương, không suy nghĩ liền cúi đầu đem ngón tay của nàng vào miệng mình, mút hết máu nuốt xuống bụng.

Loan Đậu Đậu sùng sốt, nước mắt chậm rãi rơi...

Thạch Thương Ly cảm thấy tiêu pha ướt át, ngẩng đầu lên lại nhìn thấy khuôn mặt nàng ướt đầm nước mắt, ngón tay dịu dàng lau đi. Giọng nói trở về bình thường, thấp giọng nói: “Anh có hỏi cái gì đâu, sao em lại khóc?”

Chính là tại anh không hỏi, cô mới khóc!

Loan Đậu Đậu nói không lên lời, nước mắt tràn ra, im lặng nhìn anh.

Thạch Thương Ly, sao anh lại đối xử với em tốt như vậy?

“Thật là ngốc!” Thạch Thương Ly không thể làm gì giọng của, cúi đầu ôm lấy cô vào trong ngực, chặt đến mức không có nổi một khe hở, chỉ hận không thể để cô vào trong người mình, như vậy không ai có thể cướp nàng đi được, không ai có thể dòm ngó đến cô.

Loan Đậu Đậu bị anh siết chặt mún tất thở cũng không mở miệng, chỉ hận không thể cứ như vậy bị ghim đến chết thôi, có lẽ chết thì bọn họ sẽ không còn bị giày vò, khổ sở nữa...

Ông Thạch ở bệnh viện, mặc dù đã qua giai đoạn nguy hiểm, nhưng thân thể vẫn còn yếu, cần phải ở lại bệnh viện quan sát một tuần lễ.

Loan Đậu Đậu chịu đựng ôm canh bỏ dưỡng đi đến bệnh viện thăm ông, nhưng ông Thạch cũng không nể tình mà nhìn nàng một cái, vẫn nằm trên giường, nhắm mắt lại.

Loan Đậu Đậu đặt hộp giữ nhiệt ở bên cạnh, ngồi xuống, dùng khăn lông lau tay cho ông, vừa xoa bóp cánh tay và bắp chân, vừa nhàn nhạt mở miệng nói: “Ông cả đời tâm huyết không phải chỉ có công ty, còn có ba cháu trai nữa. Ba người bọn họ đều rất tốt, khỏe mạnh không có bệnh tật gì, không phải ông là người hạnh phúc nhất trên đời sao? Thạch Thương Ly có sự nghiệp riêng, anh ấy đều dễ dàng quản lý, rất vui vẻ. Thạch Lăng bây giờ mặc dù không làm gì, nhưng vẫn tốt hơn trước kia chỉ biết chọc gãi, ăn chơi trác táng, cũng coi như là có tiến bộ đi. Về phần Kỳ Dạ, vốn là một người rất cao ngạo, nhưng cũng trở nên lương thiện, vì người mình yêu có thể hy sinh bất cứ thứ gì. Cậu ấy không cần ông che chở cũng có thể sống vui vẻ khỏe mạnh. Mặc dù người cậu ấy yêu là đàn ông, nhưng cậu ấy cũng rất hạnh phúc sống thật với lòng mình, ông cũng coi như là có nhiều hơn một người cháu trai thôi...”

“Đúng rồi, ông cũng chưa nhìn thấy tiểu thối nha! Dù sao cũng gọi ông là cụ, lần sau tôi sẽ dẫn nó tới đây, ông nhớ phải cho bao lì xì a! Tôi đi trước, nếu đồi bụng nói y tá mang canh lại cho ông uống, lạnh có thể nói họ mang đi hâm nóng. Ngày mai tôi sẽ lại đến thăm ông.”

Loan Đậu Đậu nói xong, xoay người rời đi. Mặc dù ông Thạch rất đáng ghét, nếu như ông ấy không có tư tưởng chuyên chế từ đời trước như thế, bi kịch cũng không xảy ra. Thạch Lăng cuộc đời sao lại lâm bi ai cùng khổ sở, Thạch Thương Ly cũng không có nhiều gánh nặng như vậy, Kỳ Dạ cũng không đến nỗi không có cha mẹ...

Nhưng chuyện đã xảy ra, thời gian cũng không quay trở lại được, không thể làm lại từ đầu. Huống chi ông ấy đã lớn tuổi như vậy, sau khi nằm viện ngoài

Kỳ Dạ với Thạch Thương Ly đến thăm cũng chẳng có ai đến nữa. Một ông già một mình nằm viện, lẻ loi hiu quạnh vô cùng đáng thương!

Cô coi như là ghét người này, nhưng nhìn tiê thối, vẫn là nên quan tâm, không thể để cho ông ấy chết!

Ông Thạch mở mắt nhìn bên bàn có hộp giữ nhiệt còn dán phim hoạt hình manga, không khỏi nhủ mảy, thật đúng là một tục khí nữ nhân, đồ vật dùng đúng là toàn tục khí.

Y tá đi tới, thấy hộp giữ nhiệt, quan tâm hỏi: “Canh sẵn còn nóng uống mới phải..., có muốn tôi lấy cho ông uống không?”

“Không cần, cô đem đi!” Ông Thạch hắt mặt, không nhìn tới hộp giữ nhiệt, không lạ gì đồ của cô ta mang tới.

“Ha” y tá không hiểu tại sao ông ta không uống..., nhưng mà ông Thạch đã nói, thì dù là chuyện gì cũng phải đáp ứng. Cầm hộp giữ nhiệt lên, nói: “Vậy tôi cầm đi vút”

Ông Thạch rầm rì một tiếng, không trả lời. Ánh mắt nhìn tới bóng dáng y tá đi tới cửa, lại vội vàng mở miệng: “Chờ một chút!”

“Có chuyện gì thế?”

“Tôi đói bụng! Lấy cho tôi uống!” Ông Thạch không được tự nhiên nói.

Y tá khẽ cười trộm, đi tới múc canh vào trong chén đưa cho ông: “Vậy ông từ từ uống, lát nữa tôi quay lại giúp ông dọn dẹp, rửa sạch hộp giữ nhiệt.”

Ông Thạch gật đầu, thoáng nhìn bát canh không dầu mỡ, mùi vị không tệ lắm. Khẽ nhấp một hơi, không nhận được gặt đầu, tay nghề của cô ta cũng không đến nỗi nào, cũng có thể nói là ngon.

Một hóp lại một hóp, rất nhanh hộp giữ nhiệt đựng canh đã bị uống không còn giọt nào...

Ngày thứ hai Loan Đậu Đậu đứng như lời nói tới, ông Thạch vẫn như cũ nhắm mắt giả bộ ngủ, không để ý tới cô. Loan Đậu Đậu cũng không để ý, đem hộp giữ nhiệt để lên bàn, cũng không hỏi ông ngày hôm qua có uống hay không..., cầm khăn tay vừa lau mặt cho ông vừa nói: “Thạch Thương Ly không cho tôi đem Tiểu thối ra khỏi cửa, nói tôi chăm sóc không tốt, ngày mai chúng tôi sẽ đưa tiểu thối cùng đi.”

“Thảm Nghịch hai ngày nay đang làm châm cứu, vì ánh mắt của anh ấy, mặc dù không thể nhìn thấy hoàn toàn, nhưng ít ra có thể nhìn được không ít. Chờ khi nào đột trị liệu kết thúc tốt đẹp, anh ấy cùng với Kỳ Dạ sẽ đến thăm ông.”

“A! Thạch Lăng hai ngày nay không nhận điện thoại, nhưng mà anh ấy cũng nhắn tin nói mình rất tốt. Ông cũng không cần lo lắng nữa, anh ấy lớn rồi cũng biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm. Ông ở đây cũng không nên ăn đồ có nhiều cholesterol, phải uống nhiều nước, chờ khi nào bác sĩ cho xuất viện, chỉ bằng dời đến nhà Thạch Thương Ly ở, cũng không nên trở về Pháp làm gì, bên đó cũng không còn ai là thân tích, trở về cũng là một thân một mình cô đơn.”

Ông Thạch giật mình mở mắt, ánh mắt trùng trùng nhìn nàng, nhưng vẫn không lên tiếng.

Loan Đậu Đậu nhìn thấy, nhưng cũng giả vờ coi như không thấy. Giọng nói lạnh lùng vẫn tiếp tục thao thao: “Ông cả đời này phấn đấu kiếm tiền thì sao? Đến già rồi cũng không thể ôm hết tiền vào quan tài! Nếu có thể mang xuống âm phủ xài thì còn có thể nói, đáng tiếc âm phủ chỉ có thể xài tiền vàng mã, vẫn là chúng tôi đốt cho ông. Cho nên tôi nói, ông cũng đã già rồi, còn có cái gì không hiểu nữa...”

“Hừ!” Ông Thạch hừ lạnh một tiếng, hắt mạnh, không nói lời nào!

Loan Đậu Đậu lau nốt hai chân cho ông, đắp kín mền, kéo tay áo xuống, ôm hộp giữ nhiệt trống không nói: “Ông Thạch, tôi đi đây. Bye bye.”

Muốn cô gọi “ông nội” thật đúng là không thốt lên nổi, lão gia này không thể tự nhiên, thì không thể nghe theo ông ta, phải tức giận ông mới phải! Nếu không thì ông ấy vẫn cho là mình vẫn như lúc trước, ai cũng sẽ sợ hãi!

Lúc về đến nhà, Thạch Thương Ly đã về, đang ôm Tiểu thối chơi, thấy cô về liền đem Tiểu thối cho người giúp việc, bước lên ôm lấy hộp giữ nhiệt trong lòng cô, cau mày nói: “Ông nhất định không uống chứ?”

Loan Đậu Đậu vô tội lắc đầu một cái: “Không biết, em không có hỏi ông a!”

“Anh còn không hiểu ông sao! Tuyệt đối không thể nào uống!” Thạch Thương Ly chắc chắn nói.

“Không sao cả a! Mang đến cho ông cũng là trọn chữ hiếu rồi, ông uống hay không là tùy! Không uống thì người bị thiệt cũng là ông a!”

Khóe miệng Thạch Thương Ly khẽ nâng lên nở một nụ cười: “Em nghĩ thật thông suốt, một chút cũng không tức giận?”

Loan Đậu Đậu cong miệng lên, nghiêm túc suy tư mấy giây trả lời: “Nếu ngày mai mang Tiểu thối đến mà ông không cho bao lì xì đỏ, em thật sự sẽ rất tức giận!”

Thạch Thương Ly không nhận được cười lên, bàn tay nhẹ xoa đầu cô, thật là bị cô đánh bại rồi.

Về chuyện ngày hôm đó không có ai nhắc lại nữa, giống như là chưa từng xảy ra chuyện gì! Thạch Thương Ly vẫn đối xử với cô như cũ, cho dù là ôm cô ngủ cũng không làm gì cô, nhiều lắm là hôn lên trán cô. Mỗi ngày không mặn không nhạt trải qua, không sống không gió, giống như tất cả đều đã qua, cứ như vậy cả đời trôi qua!

Loan Đậu Đậu thức đêm nấu canh cho ông Thạch, muốn ngồi canh lửa ở nhà bếp, không nhịn được ngáp một cái.

Thạch Thương Ly đi qua gõ đầu cô, “Sao em còn chưa đi ngủ?”

“Sắp được rồi, nấu xong em sẽ đi ngủ.” vừa nói vừa ngáp một cái!

Thạch Thương Ly đau lòng ôm cô chặt trong ngực, xoa tóc của cô, không nhịn được mở miệng hỏi: “Em còn nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau không?”

“Nhớ a!” Loan Đậu Đậu ngáp liên tục, nước mắt lưng tròng. “Buổi tối đó em thật sự rất xui xẻo, tự nhiên rơi xuống dưới đất! Đúng rồi, anh còn chưa nói cho em biết, tại sao lại bị đuổi giết!”

Trong đáy mắt Thạch Thương Ly thoáng chốc xẹt qua tia kinh ngạc. Sờ sờ chớp mũi cười cười: “Những người kia là do Thạch Lăng phái đến.”

“A?” Loan Đậu Đậu tròn tròn hai mắt, hoài nghi lỗ tai mình có vấn đề, nếu không thì chính mình đang nằm mơ? Nếu không lại nghe Thạch Thương Ly nói Thạch Lăng cho người tới giết anh?

“Rất kì lạ sao?” Thạch Thương Ly hếch lông mày lên: “Em không nên xuất hiện lúc Thạch Lăng hận anh nhất! Sau khi em xuất hiện có chút thay đổi, ít nhất sẽ không xuất hiện tình huống như thế nữa. Chỉ là bọn anh vẫn ngầm chiến tranh với nhau, trong công ty ai cũng biết hết.”

“Có sao?” Mọi người trong công ty cũng biết? Vậy sao mình không biết?

Thạch Thương Ly nhìn ánh mắt mờ mịt của cô, bất đắc dĩ than thở: “Em thật đúng là phản ứng chậm a! Rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì trong đầu?”

Loan Đậu Đậu le lưỡi một cái: “Là do bọn anh quá bí mật đi! Em không nhận thấy được, em còn tưởng rằng bọn anh chỉ là không ưa lẫn nhau thôi!”

“Ngu ngốc!” Thạch Thương Lăng lần nữa gõ đầu cô!

Loan Đậu Đậu ôm đầu, u oán nói: “Không được gõ nữa, sẽ càng ngốc đấy.”

“Đã ngốc là không thể thay đổi! Nếu không làm sao lại có thể rơi xuống ống cống được, thật là ngàn năm khó gặp.” Ánh mắt Thạch Thương Ly thoáng qua một tia phức tạp.

Nhìn bộ dạng, cô thật là không nhớ rõ!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mơ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Bất chấp tất cả (3)

Có lẽ bởi vì cô Thạch Thương Ly ôm Tiểu thối cùng đi, cho nên hôm nay ông Thạch không giả bộ ngủ, thật là đáng mừng, mặc dù vẫn như cũ không nhìn Đậu Đậu một cái.

Nhưng mà ông tựa hồ rất yêu thích Tiểu thối, ôm Tiểu thối trong ngực, ánh mắt tràn ngập yêu thương. Thuận miệng mà hỏi: “Đứa bé tên gì?”

“Hàn Thước!”

“Sao lại họ Hàn?” Ông Thạch lập tức nhũn mày, giọng nói không vui!

Thạch Thương Ly tay đút trong túi, ánh mắt nhìn lướt qua Đậu Đậu, giọng nhàn nhạt đáp: “Trong nhà Đậu Đậu cũng chỉ có cô ấy, hơn nữa cô ấy cũng theo họ mẹ. Tiểu Thước theo họ Hàn cũng đúng?”

Thạch lão gia rầm rì rầm rì tiện tay đem Tiểu thối trả lại cho Thạch Thương Ly: “Nói chuyện cả nửa ngày, hóa ra sinh đứa bé lại không phải là người nhà mình.”

Loan Đậu Đậu lau mồ hôi, hóa ra đứa nhỏ này từ trong bụng đã giống Thạch Thương Ly như đúc.

Thạch Thương Ly không để ý thái độ với giọng nói của ông, dụ dỗ Tiểu thối: “Tiểu Thước lớn nhanh một chút, tôi sẽ đưa nó sang Nhật Bản. Đậu Đậu tới qua có nói với tôi, muốn đưa ông đến ở cùng chúng tôi, cũng có thể ở cạnh tiểu Thước một thời gian. Chỉ là, nếu ông muốn trở về Pháp, chúng tôi cũng không có ý kiến, tiểu Thước lớn hơn một chút, chúng tôi có thể sẽ đưa tiểu Thước về, chỉ là đến lúc đó ông còn sống..”

Loan Đậu Đậu lấy cùi chỏ đung vào cánh tay hắn, nhíu mày trừng hắn, hắn nói chuyện với ông nội, nghe không khác là đang nguyên rủa là mầy!

“Hừ!” Ông Thạch sắc mặt tái xanh, khó chịu nhìn chằm chằm Thạch Thương Ly quát:” Tôi nuôi cậu lớn như thế, đến ở nhà cậu cũng là hợp lý. Trước sau đều không có hiểu, sao ta lại nuôi mầy đứa cháu bất hiếu như thế chứ!”

“ Là do ông tự mình ép mình!” Loan Đậu Đậu cúi đầu tay đan vào nhau, lăm bằm một câu!

“ Cô cảm miệng! Ở đây đến lượt cô nói sao?” Ông Thạch vừa nghe liền phát hỏa.

Loan Đậu Đậu le lưỡi một cái, liền chạy đến đứng cạnh Thạch Thương Ly, không lên tiếng.

Thạch Thương Ly cau mày, sắc mặt không tốt, khóe miệng nhếch nhếch cười lạnh:” Mẹ của con tôi cũng không có phần nói chuyện ở đây, e rằng nơi đây nhà chúng tôi cũng không có chỗ đứng, tốt nhất là chúng tôi đi trước, ông nghĩ như thế nào thì sẽ như thế đấy!”

Im lặng, không đợi ông Thạch mở miệng, liền ôm Tiểu thối đi ra khỏi phòng bệnh!

“Này! Này! Này!” Loan Đậu Đậu kêu vài tiếng không thấy trả lời, quay đầu lại thấy sắc mặt ông Thạch cơ hồ như muốn xỉu vì tức giận rồi..

Xấu hổ... Thạch Thương Ly tính cách cũng quá nóng nảy a!

“ Cái đó... Vậy tôi cũng đi trước, ngày mai tôi lại đến thăm ông!” Loan Đậu Đậu hướng cửa phòng chạy ra, thật đáng ghét, Thạch Thương Ly thật không đợi nàng đi cùng a!

Ông Thạch nhìn chằm chằm về phía cửa, hừ lạnh nửa ngày cũng không nói ra nửa chữ. Ba đứa cháu nội, không có ai là tinh tâm, vốn có Kỳ Dạ nghe lời, khéo léo nhất nhưng kể từ ngày có Thẩm Nghịch cũng không còn như xưa nữa.

Chẳng lẽ ông thật sự không dạy dỗ đúng cách ư?

Loan Đậu Đậu chạy đến cửa bệnh viện rồi cuộc cũng thấy Thạch Thương Ly ôm Tiểu thối, tiến lên bắt lấy cánh tay anh, thờ nói:” Tại sao phải nói như thế với ông chứ?”

“Tức giận!” Thạch Thương Ly lạnh lùng ném ra hai chữ, hôm nay không ai có thể phản đối chuyện hắn và Đậu Đậu bên nhau nữa!

Loan Đậu Đậu vội vàng hít lấy hít để từng ngum không khí, đến lúc hơi thở bình thường lại tròn mắt nhìn anh:” Vậy tại sao anh không đợi em?”

“ Anh không phải là đang đợi em sao?”

Ách... Loan Đậu Đậu không còn gì để nói! Trong lòng thầm nghĩ về Thạch Thương Ly. Hai ngày nay hỏa khí của anh không hề nhỏ, uống lộn thuốc sao? Về nhà nấu trà lạnh cho anh uống giảm nhiệt đi!

“ Ai! Cậu như thế nào rồi?” Đậu Đậu vừa vỗ chần vừa nói.

Kỳ Dạ ngồi trên giường đom nút áo cho Thẩm Nghịch, ngón tay cứng ngắc hạ xuống, nghĩ đến ngày đó mình cùng Thẩm Nghịch ở trên ghế sofa triền miên, lại lăn đến mặt thảm tiếp tục, rồi nằm trên bàn ăn dây dưa không dứt... Giương mắt nhất thời liền hồng, sau đó cổ cũng đỏ theo.

Lần đó chiến hướng có thể nói không tiền khoáng hậu kịch liệt, thiếu chút nữa là đem mệnh tất cả đều cho cút không rồi... Sau một tuần lễ, mặc dù xuống giường được nhưng cục hoa cũng hồng nát, ngay cả kéo bánh cũng đau không chịu nổi.

“Này, mặt cậu sao lại hồng như thế?” Loan Đậu Đậu tò mò hỏi, khóe miệng nâng lên cười quý dị” Có lẽ nào...”

Kỳ Dạ mắt tròn ngược lên:” Không phải như cô nghĩ!”

Loan Đậu Đậu le lưỡi một cái:” Làm sao cậu biết là tôi đang nghĩ gì?”

Kỳ Dạ im lặng liếc nàng một cái, cúi đầu tiếp tục đom nút áo, không để ý tới nàng!

Loan Đậu Đậu lấy tay chống cằm, cười hi hi nhìn hắn, Kỳ Dạ trẻ trung, khuôn mặt như trẻ con, nhìn thế nào cũng giống đứa bé, bây giờ tay đang cầm áo đom nút, thật là đáng yêu biết bao. Chính là một thê tử chịu khó đứng hình mẫu. Cái tên Thẩm Nghịch lại có thể có được một tiểu cô non như này đúng là phúc tám đời nhà anh ta mà.

Hơn nữa từ khi mới bắt đầu, Kỳ Dạ đối với anh ta một lòng chung thủy, tuyệt không có người thứ hai! Chắc Chắc...

Kỳ Dạ, nếu tôi là đàn ông, sẽ trực tiếp trộm cậu về nhà, qua mười tám tuổi liền lập tức mở thông Cúc Hoa...

“ Hắc Hắc...”

Loan Đậu Đậu mới nghĩ trong đầu nhưng trên miệng đã bắt đầu chảy nước miếng..

Kỳ Dạ nghe cô cười quý dẻ, trên người đều nổi da gà, ánh mắt cảnh giác nhìn cô một cách bí ối, cẩn thận hỏi:” Cô lại đang nghĩ đến chuyện tình bí ối sao?”

“ Chưa! Tôi đúng là đang nghĩ đến cảnh lỗ đất nhỏ bị khai thông đón gió nở rộ thì sẽ hùng vĩ như thế nào a!”

“ Cô đi chết đi” Kỳ Dạ sắc mặt tối sầm lại.

Loan Đậu Đậu ngáp một cái, vẻ mặt tiếc nuối nói:” Đáng tiếc tôi không phải đàn ông, nếu không có thể thử một chút!”

Kỳ Dạ quay đầu về phòng khách hô to:” Anh hai, bánh bao đậu mún nếm thử cảm giác bị mờ cúc hoa.”

“Này!” Loan Đậu Đậu vội vàng che miệng của hắn, cực kì tức giận quát:” Ý tôi là mún làm đàn ông, kiểu ngạo công! Tôi là muốn ở phía trên đó”

“ Có cô ngàn năm chỉ nằm dưới!” Kỳ Dạ hừ lạnh nói!

Loan Đậu Đậu trán nổi gân xanh! Lại còn nói cô là ngàn năm nằm dưới, buồn cười! Cô rõ ràng là ngàn năm nằm trên. Kỳ Dạ thối, dám nguyền rủa cô! Không được, phải nghĩ cách trả thù...

“ Hừ! Kiep sau tôi muốn lớn lên thành tiểu JJ của cậu, ngày nào cũng mềm không rét đậm, khiến con gái ghét bỏ cậu, không thể XX”

“.....” Kỳ Dạ trán nổi đầy vạch đen! Lần đầu tiên có người nói kiep sau muốn làm tiểu JJ trên người người khác !!! Chi là...

“ Tôi sợ cô ah! Cùng lắm thì cả đời làm tiếp ở phía dưới! Cũng sẽ không mang thai!”

Loan Đậu Đậu hai tay chống eo ếch, lời thề son sắt quát:” Khôn khiếp, vậy tôi còn lớn lên thành tiểu JJ của cậu, ngày ngày đau, đi tiểu một chút cũng đau, đau chết cậu đi!”

Trên đỉnh đầu Kỳ Dạ một đám quạ bay qua, kim nén nửa ngày, tức giận đỏ mặt tía tai:” Vậy kiep sau chuyện đầu tiên tôi làm chính là phẫu thuật cắt bỏ cô, để cho cô đau đến không muốn sống! Đem cô ngâm trong Formalin, để cho cô cả đời làm tiểu JJ mềm, vĩnh viễn ngâm mình trong formalin! Mún đầu thai cũng không thể...”

“ Cậu là thái giám! Thái giám!!!”

"Tôi là 0, tôi là kiểu ngạo 0!"

"Không có JJ kiểu ngạo chịu, đại công cũng sẽ ghét bỏ đấy!"

"Tôi có thể là ngài chịu! JJ chết tiết chỉ có thể ngâm mình ở Formalin trong! Trộn đời không được siêu sinh! ! !"

"Cậu vĩnh viễn là thái giám! ! Thái giám! ! !"

"Mẹ kiep, tiểu JJ chết tiết o0o! ! ! JJ cả đời vổ vào Formalin JJ, trộn đời không được siêu sinh! ! ! !"

"Mẹ kiep thái giám ngàn năm chịu! ! ! Chủ và thợ còn có thể giáo dục thanh thiếu niên, cậu chỉ có thể là thái giám! ! Mẹ kiep vạn năm mảnh vụn thái giám, cả đời đột nhiên không đứng lên mảnh vụn thái giám!"

"Cô xác định người phải giáo dục thanh thiếu niên, để cho bọn họ vĩnh viễn lưu truyền?"

"NO! Để cho bọn họ biết không tiểu JJ o0o mảnh vụn thái giám nhiều đáng thương! Mẹ kiep vĩnh viễn làm cô độc chết già mảnh vụn thái giám, nữ nhân không cần, đại công không thương, liên đã sủng lục đều làm không được đến mảnh vụn thái giám!"

"Mẹ kiep, lão từ một cây dưa chuột là có thể giải quyết! Cô thì sao? Cô thì sao? Cô chỉ có thể bị Formalin ngâm! Nát JJ, da nhú! Nhú!"

"Cậu thì sao? Mảnh vụn thái giám! Cúc Hoa bị dùng nhiều sẽ xảy ra tiểu trùng từ! ! ! !"

"Mẹ kiep cá thối dưa chuột! ! ! !"

"Dưa chuột nhiều chức năng! Trộn dầu hấp rau trộn đấm Cúc Hoa! ! ! !"

"JJ mềm chết tiết! ! !"

"Thối Cúc Hoa! ! !"

"."

"."

Thạch Thương Ly đứng ở cửa phòng nhìn vào thấy hai người mặt đỏ tía tai, trán nổi đầy vạch đen...khóe miệng không ngừng co quắp, co quắp...

Bọn họ sao lại có thể vì cái đề tài này mà cãi nhau thành như thế?

Thạch Thương Ly im lặng vuốt mồ hôi trán, không biết là nên khóc hay nên cười, ánh mắt phức tạp nhìn Thẩm Nghị, có thể vẫn sẽ tha thứ cho Kỳ Dạ ngây thơ, chỉ sợ cũng rất vất vả rồi!

Thẩm Nghị mặc dù không thấy được bọn họ cãi nhau, nhưng vẫn có thể rõ ràng nghe được chút lời nói! Trong lòng xuất hiện 2 cảm giác, một là Kỳ Dạ rốt cuộc nhận rõ vị trí của mình là nhỏ bé! Ngồi chịu! Cái tư thế này lần sau có thể ném thử một lần! Hai là về sau nên để Kỳ Dạ cách xa Đậu Đậu một chút...

Chủ đề của trận cãi vã này cũng cách dùng từ, thật sự là...Không nên đề cập tới!

Thẩm Nghị cùng Thạch Thương Ly yên lặng rời khỏi căn phòng, coi như không xảy ra chuyện gì, thật là không thể nghe được. Mặc dù trên trán vẫn đầy vạch đen...trong phòng vẫn tiếp tục cãi vã ngày càng nhiều...

“O o...”

Loan Đậu Đậu cùng Kỳ Dạ đầy mệt mỏi, cả người ngã xuống giường rồi rít thở, nhìn lên trần, không nghĩ tới gây gỗ cũng là một hoạt động cần thể lực a! Thiếu chút nữa là thở không nổi nữa rồi. Nghiêng đầu thấy trần Kỳ Dạ toàn mồ hôi, lại lên nhìn ra phía cửa không thấy ai, giảm thấp giọng nói:” Hàn Tĩnh có đến tìm cậu không?”

Kỳ Dạ len lén canh cửa, nhỏ giọng trả lời:” Có tìm tôi một lần, chỉ là vì bảo bối đi mua chút đồ! Không có nói đến những thứ khác, cô ấy giống như không nhớ mấy chuyện kia”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 178: Bắt chấp tất cả (4)

Trong đáy mắt Loan Đậu Đậu xẹt qua một tia phức tạp, khóe miệng dâng lên nụ cười nhàn nhạt, ngón tay vuốt mái tóc mềm như tơ lụa của cậu:” Không có việc gì, chỉ cần cô ta không đề cập tới chuyện kia, cậu cũng đừng lo lắng! Chỉ cần chăm sóc thật tốt Thẩm Nghị, sau này còn chăm sóc cho đứa bé!”

Kỳ Dạ có chút không hiểu ý cô:” Tôi có cảm giác rất là lạ, Hàn Tĩnh sao lại có thể dễ dàng bỏ qua cho tôi như thế?”

“Nói không chừng là do lương tâm cô ta đột nhiên trỗi dậy đây”

Loan Đậu Đậu khóe miệng nhếch lên nặn ra nụ cười không tự nhiên..

Kỳ Dạ nằm trên giường nhìn trần nhà suy nghĩ liên găt đầu:” cũng có thể! Dù sao đứa bé trong bụng cô ta cũng là của Thẩm Nghị, hơn nữa nếu như cô ta thật sự yêu Thẩm Nghị, cũng sẽ không làm gì quá đáng. Dù sao Thẩm Nghị cũng chưa bao giờ yêu cô ta!”

Đậu Đậu không nói gì, Kỳ Dạ đúng là quá lương thiện với đơn giản. Bụng dạ đàn bà như Hàn Tĩnh, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho chúng ta được.

“Đúng rồi, cô với anh trai như thế nào rồi? Tại sao cô còn chưa ly hôn với Thạch Lăng nữa?” Kỳ Dạ nhún mày không vui nói:” Tôi rất muốn tham dự hôn lễ của hai người”

Loan Đậu Đậu sắc mặt rất không tự nhiên, trầm giọng nói:” tôi sẽ không ly hôn với Thạch Lăng. Cũng sẽ không kết hôn với Thạch Thương Ly nữa!”

“Hả?” Kỳ Dạ trực tiếp ngồi dậy, xoay người nhìn cô, lạnh lùng hỏi:” Rốt cuộc là tại sao? Không phải cô yêu anh trai tôi à? Tại sao lại không ly hôn với Thạch Lăng? A, tôi biết rồi, có phải Thạch Lăng không chịu ly hôn với cô không, muốn cả đời này bám lấy cô, không cho cô lấy anh trai? Đáng ghét! Hắn ta so với tảng đá còn khiến người ta chán ghét hơn! Không được, tôi phải đến chửi hắn, không được thì đánh hắn,thế nào cũng phải bắt hắn ta ly hôn với cô.”

Nói xong, Kỳ Dạ bước xuống giường, Đậu Đậu vội đưa tay ra nắm tay của cậu ta, “Đừng đi, Kỳ Dạ! Là do tôi tự nguyện!”

Kỳ Dạ sững sốt, cơ thể cứng lại, quay đầu ánh mắt kinh ngạc nhìn cô:” Cô có biết mình đang nói gì không? Làm sao cô có thể như vậy? Chẳng lẽ cô định cả đời này làm vợ trên danh nghĩa của Thạch Lăng sao? Cô coi anh trai là gì? Tiểu tử thôi là gì?”

Loan Đậu Đậu nắm chặt cánh tay Kỳ Dạ, cắn chặt môi, chậm rãi cúi đầu, giọng áy náy nói:” Thật xin lỗi.”

“Người cô phải nói xin lỗi là anh trai! Anh ấy không để ý đến chuyện lúc trước, hơn nữa còn yêu cô hơn so với lúc đầu! Chuyện ở Nhật Bản tôi cũng đã

nghe nói, anh trai tốt như vậy, làm sao cô có thể đối xử nhẫn tâm với anh ấy như vậy? Thật không công bằng! Tiểu thối sau khi lớn lên, rốt cuộc phải gọi cô là mẹ hay là dì? Cô có bao giờ suy nghĩ chưa?"

Loan Đậu Đậu buông lỏng tay của mình, khàn giọng nói: "Thật xin lỗi! Tôi biết làm như vậy là không công bằng với Thạch Thương Ly... Nhưng tôi cũng không có cách nào khác... Thật xin lỗi! Tôi có nỗi khổ tâm không thể nói được, thật xin lỗi, tôi đi trước."

Vội vã xuống giường, cũng không kịp đi dép, Loan Đậu Đậu chạy như bay xuống cửa nhà.

Thạch Thương Ly sùng sốt, đứng lên nói: "Em làm sao vậy? Còn chưa ăn cơm mà, em đi đâu thế?"

Loan Đậu Đậu vẫn cúi đầu, không dám ngẩng lên, sợ Thạch Thương Ly thấy được cô đang khóc, giả bộ như không có chuyện gì xảy ra nói: "Em ra ngoài mua ít đồ, mọi người cứ nói chuyện tiếp đi, tí nữa em về ăn cơm"

Nói xong liền mở cửa xông ra ngoài.

Thạch Thương Ly đang định chạy theo thì Kỳ Dạ từ trong phòng đi ra, nắm lấy cánh tay anh nói: "Để em đi cho!"

"Rốt cuộc là thế nào?" Thạch Thương Ly nhíu chân mày, nhìn bộ dạng vừa rồi của Đậu Đậu có gì đó không phải, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Hai người không phải chỉ là gây gỗ nhau đơn thuần sao? Làm sao mà lại trở nên như vậy?

"Là do em nói vài chuyện không nên nói! Anh trai, xin lỗi, em sẽ đưa cô ấy về. Không có việc gì đâu, đừng lo lắng." Kỳ Dạ buông tay anh ra, dép cũng không kịp đổi, trực tiếp chạy ra ngoài kiểm Đậu Đậu.

Cậu thật không nên nói cô ấy như vậy, Thạch Thương Ly yêu Đậu Đậu, Đậu Đậu cũng là yêu anh ấy. Cô ấy cũng muốn có thể cùng Thạch Thương Ly kết hôn. Làm gì có cô gái nào lại không muốn ở cạnh người đàn ông mình yêu chứ...

Nhưng rốt cuộc cô ấy có nỗi khổ tâm nào mà lại không thể ly hôn với Thạch Lăng chứ?

Cô ấy không phải vẫn có chuyện gạt mình, không chịu nói chứ?

Đáng chết... Tại sao cậu lại có thể trách cứ cô ấy? Cô vì ba anh em nhà cậu mà hy sinh chưa đủ hay sao?

Loan Đậu Đậu ngồi trong vườn nhà Thẩm Nghịch cách đó không xa, nước mắt giàn giụa, lòng đau nhói, Kỳ Dạ nói những lời kia thật làm cho lòng cô đau đớn!

Không phải là bởi vì cậu ấy trách cứ cô, mà đau lòng là do cả đời này cô cũng không thể làm vợ của Thạch Thương Ly được. Mà bọn họ lại chỉ là vợ chồng chưa được mấy ngày, cũng chưa biết trân trọng những tháng ngày đó. Cô biết Kỳ Dạ còn chưa nói rõ chân tướng...

Cô bề ngoài là vợ của Thạch Lăng, nhưng lại lén lút ở cùng với Thạch Thương Ly, ngộ nhờ có người biết mà nói..., sẽ làm cho dư luận bàn tán, nếu biết rõ sự thực thì không nói làm gì, nhưng những chuyện này làm sao người ta biết được!

Người ta sẽ nói cô ngoại tình, không biết xấu hổ, dâm dăng hạ tiện, ngang nhiên ở với Thạch Thương Ly, cho Thạch Lăng cảm sùng, thậm chí còn có thể nói khó nghe hơn nữa...

Về sau Tiểu thối nếu hỏi những vấn đề này thì cô biết trả lời thế nào? Rốt cuộc là mẹ hay là dì?

Những chuyện này, cô không thể không nghĩ tới, chỉ là không dám nghĩ...nhưng không mún nói không có nghĩa là nó sẽ không xảy ra!

Điện thoại trong túi vang lên, Loan Đậu Đậu hít mũi một cái, lấy điện thoại ra thấy hiện trên màn hình hai chữ "Thạch Lăng", chần chừ hồi lâu, cuối cùng vẫn ấn nút nghe.

"Đậu xanh nhỏ, em đang ở đâu? Anh có chuyện gấp muốn gặp em"

Loan Đậu Đậu hít mũi một cái, thoáng nhìn xung quanh: "Em đang ngồi trong vườn nhà Thẩm Nghịch... Anh biết không? Chính là ở chỗ vườn hoa nhỏ có cá với đàn chim bồ câu trắng ấy!"

"Anh biết rồi. Anh đang ở gần đấy, em đừng đi đâu hết, anh sẽ đến đây ngay bây giờ."

Loan Đậu Đậu không lên tiếng, tắt điện thoại, đôi mắt đỏ đỏ, hít nước mũi, nhìn đáng thương như cún cưng không có nhà về.

Kỳ Dạ lại tìm thấy cô trước Thạch Lăng...

Kỳ Dạ thấy cô im lặng rơi nước mắt, tim đau xót, lại càng tự trách mình. Cũng biết là những lời đó đối với cô ấy rất khó nghe... Đi lên trước, đứng ở trước mặt cô, đưa tay lên nhẹ nhàng lau nước mắt, áy náy nói: "Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý nói những lời đó khiến cô đau lòng."

"Thật ra thì cậu nói rất đúng, tất cả chuyện này đều không công bằng đối với Thạch Thương Ly. Chỉ là tôi ích kỷ không chịu thừa nhận mà thôi!"

"Bánh bao đậu, thật xin lỗi" Kỳ Dạ nhìn đôi mắt đỏ lên vì khóc, thật sự không biết nên nói gì để an ủi cô! Đều do cái miệng ngu ngốc của mình!

“Cậu không phải xin lỗi tôi. Thật là không có việc gì, chỉ là tôi nghĩ Thạch Thương Ly đối xử với tôi tốt như vậy, chưa bao giờ để ý cái gì, tôi thật cảm động muốn khóc. Anh ấy là người đàn ông tốt nhất mà tôi gặp!”

Loan Đậu Đậu hít nước mũi, giọng nói nghẹn ngào...

“Bánh bao đậu...” Kỳ Dạ nắm lấy hai tay cô, khoe miệng nở nụ cười, đôi mắt chân thành nhìn cô, cố gắng động viên: “Cô đã vì chúng tôi mà làm nhiều việc, anh trai đối xử với cô như thế cũng là việc nên làm! Mặc kệ cô là vợ của Thạch Lãng hay là chị dâu tôi, thì cô cũng là bánh bao đậu của tôi, là người tốt nhất đối với tôi và Thẩm Nghịch.”

Loan Đậu Đậu hít hít mũi, cười một tiếng. Đôi tay cầm lấy tay cậu, gật đầu: “Cậu, tôi, Thạch Thương Ly, Thạch Lãng, Ông nội, Tiểu thối, chúng ta vĩnh viễn là người một nhà! Điều này mãi mãi không thay đổi!”

“Ừ!” Kỳ Dạ gật đầu, lau nước mắt bên má cô. “Về sau chúng ta sẽ cùng nhau sống hạnh phúc, không có chuyện gì xảy ra nữa.”

Thạch Lãng không kịp đậu xe, vội vàng dừng xe bên đường, chạy như bay về phía vườn hoa chỗ Đậu Đậu, trong lòng bất ổn, có cảm giác rất xấu!

Chỉ mong cô không có chuyện gì, nhất định không thể xảy ra chuyện gì!

Kỳ Dạ đứng lên, vuốt vuốt đôi chân tê dại vì ngồi xổm, “chúng ta về thôi, mọi người vẫn đang chờ chúng ta về ăn cơm”

Đậu Đậu ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, chỉ có mấy người lạ, không thấy bóng dáng Thạch Lãng đâu. Hắn không phải nói tới liền sao? Thế nào vẫn chưa thấy đâu?

“Cô đang đợi ai à?”

“Thạch Lãng nói có chuyện gấp tìm tôi, mà sao đến giờ vẫn chưa thấy tới?” Loan Đậu Đậu thắc mắc, chẳng lẽ Thạch Lãng lại không biết đường ư?

Kỳ Dạ cũng nhìn xung quanh, do dự nói: “Chắc là do chỗ này khó tìm, chúng ta đi ra ngoài xem, có thể sẽ gặp được!”

“Ừ, cũng được!” Loan Đậu Đậu đứng lên, cùng Kỳ Dạ đi ra ngoài, sắp đến lề đường thì gặp Thạch Lãng, Đậu Đậu nhướng lông mày: “Anh không biết đường sao? Sao giờ mới đến.”

Thạch Lãng đi đến trước mặt họ thì dừng lại, thở hổn hển, trán đầy mồ hôi, một câu cũng nói không ra.

Loan Đậu Đậu vỗ vỗ lưng hắn, “Đừng gấp, cứ thở đi đã! Rốt cuộc là có chuyện gì mà gấp gấp như vậy?”

Kỳ Dạ đứng đối diện hắn, râm rì râm rì, không lên tiếng!

Thạch Lãng hít sâu, lại nhìn thấy Kỳ Dạ trước mặt thì lại có chút phức tạp chần chừ, mím môi không nói.

Kỳ Dạ vuốt mũi, biết ý liền nói: “Tôi qua kia chờ cô, hai người từ từ nói chuyện.”

“Nhớ chờ tôi chút”

“Biết rồi!”

Loan Đậu Đậu nghiêng đầu nhìn Thạch Lãng, không nhìn được lắm bảm. Có chuyện gì mà gấp như vậy? Lại phải để Kỳ Dạ tránh mặt, có gì mà cậu ấy không được biết sao?”

“Anh muốn nói một chuyện, em nhất định không muốn cho Kỳ Dạ biết.” Thạch Lãng nhú mày, vẻ mặt nghiêm túc.

Loan Đậu Đậu ánh mắt chần chừ, trong lòng lo lắng, có thể đoán được Thạch Lãng muốn nói chuyện gì với mình, ánh mắt không nhìn được khẽ liếc Kỳ Dạ một cái...

Đôi tay không tự chủ được nắm lại, mặc kệ có xảy ra chuyện gì, cô nhất định sẽ bảo vệ Kỳ Dạ! Không chỉ bởi cậu ấy là em Thạch Thương Ly, mà cậu còn là bạn tốt của cô, là người yêu sâu đậm của Thẩm Nghịch...

Thạch Lãng nhìn cô đầy lo lắng, mi mắt rũ xuống, giọng nói có chút phức tạp cùng mâu thuẫn: “Anh thật sự vô cùng hối hận, tại sao lại không biết em sớm một chút? Nếu như quen em sớm hơn, anh nhất định sẽ không để em gặp cậu ta, bây giờ em cũng không khổ sở như vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 179: Bất chấp tất cả (5)

Loan Đậu Đậu khoe miệng nâng lên nụ cười không tự nhiên:” Đáng tiếc mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi, nói đi, Chuyện gì tôi cũng có thể chịu đựng được...”

Thạch Lăng đau lòng, ánh mắt nhìn cô, nhiều lúc thật hận cô tại sao lại luôn suy nghĩ vì người khác như vậy, tính cách thì quá kiên cường, cũng bởi như vậy, làm sao hắn ta có thể buông tay được, nhưng cũng bởi thế, lại càng hấp dẫn hắn hơn.

“Hàn Tinh đã biết...”

Kít.....

Thạch Lăng vừa mới chuẩn bị mở miệng, chợt nghe tiếng cộ xát chói tai, không khí tràn ngập mùi khét lẹt do lực ma sát giữa bánh xe với mặt đường. Một chiếc xe hơi giống như bị mất không chế, đang lao nhanh về phía lề đường...

Loan Đậu Đậu cùng Thạch Lăng nghe tiếng quay lại, ánh mắt hết hoảng mở rộng, trong lòng lo lắng cùng sợ hãi...

Kỳ Dạ đứng ở ven đường, thấy chiếc xe đang lao đến người ngơ ngẩn, về mặt sững sờ, cơ thể cứng ngắc, đột nhiên tay chân không biết phải làm gì, người đứng im tại chỗ...

Ba thước...

Hai thước...

Một mét...

Loan Đậu Đậu rút cuộc cũng phản ứng, theo bản năng chạy như bay đến, giọng nói run rẩy hét lên:”Cẩn thận, Kỳ Dạ...”

Thấy Đậu Đậu vừa hét vừa chạy đi, lúc này Thạch Lăng mới phản ứng được, sắc mặt tái nhợt, luồng cuồng kêu lên:”Đậu Đậu...”

Loan Đậu Đậu nhào tới ôm lấy Kỳ Dạ, hai mắt nhắm lại chờ đợi cơn ác mộng xảy ra, bất chợt...

Sau lưng lại có một lực lớn trực tiếp đẩy cô té xuống đất, kể cả Kỳ Dạ trong ngực cũng lăn xuống đường...

Rầm...

Va chạm kịch liệt, Thạch Lăng sau khi đẩy Đậu Đậu ra lại không kịp tránh chiếc xe, người bị xe đụng phải, hất lên không trung... Chạm rồi rơi xuống mặt đất. Máu tươi dọc theo người hắn từ từ chảy ra, tràn xuống mặt đường, bao quanh người hắn. Phút chốc mùi máu tanh nồng nặc xông lên mũi, dạ dày co thắt liên tục...

Người phụ nữ ngồi trong xe, sau khi tông hắn, chẳng những không xuống xe, mà trực tiếp quay đầu xe chạy đi mất.

“Thạch Lăng...” Loan Đậu Đậu nằm trên mặt đất nhìn về phía Thạch Lăng, không để ý đến vết thương ở chân đang chảy máu vì cộ xát với mặt đường, liền xoay người dậy, nhếch nhác chạy như bay đến bên cạnh hắn ta, nhìn hắn ta nằm trong vũng máu, tự khi nào nước mắt đã tuôn ướt đầm...

Đôi tay cứng nhắc dừng giữa không trung, muốn ôm hắn ta, nhưng lại sợ làm hắn ta đau... Miệng liên tục hé mở, nhưng cũng không thể phát ra âm thanh nào, nước mắt tuôn trào, không biết phải làm thế nào, về mặt hết hoảng, lúc này không biết nên làm gì cho hắn ta đây...

Đầu óc trống rỗng, bên tai chỉ nghe tiếng của hắn một lần ừ lại một lần vang lên: “Đậu Đậu.... Đậu Đậu.... Đậu Đậu.... Đậu Đậu...”

Không biết bao nhiêu lần, không biết mệt mỏi...

Ánh mắt của Thạch Lăng đầy tình cảm nhìn cô, khoe miệng mím lại nở ra nụ cười nhàn nhạt, ho nhẹ mấy tiếng, giọng phát ra tiếng khàn khàn yếu đuối:”Anh không nghĩ.... Em lại có thể vì cậu ấy, mà bất chấp cả mạng sống của mình như vậy.”

“Hu hu...” Loan Đậu Đậu lắc đầu, nước mắt giàn giụa rơi trên người hắn ta, giọng nói nghẹn ngào:”Tôi cũng không nghĩ anh lại vì tôi mà cũng không màng đến mạng sống của mình!”

Tại sao?

Thạch Lăng tại sao lại đối xử tốt với tôi như vậy, tại sao vì tôi mà ngay cả bản thân của mình cũng không cần..... Tôi không yêu anh, không xứng để cho anh đối xử tốt như vậy.

Tôi không đáng để cho anh liên tục vì tôi như vậy...

Khoe miệng Thạch Lăng nở nụ cười, nét mặt từ từ tái nhợt xen lẫn khổ sở, hàng lông mi khẽ run rẩy, lưu luyến nhìn cô. Hắn ta không phải là một người chân tình, không tin vào tình yêu của phụ nữ, phụ nữ đối với hắn ta chỉ là một công cụ thỏa mãn nhục dục, nhưng kể từ khi gặp Đậu Đậu, bản thân hắn ta

lại hoàn toàn thay đổi, cô làm cho hắn ta vui vẻ theo, trong lòng khẽ mỉm cười, con người cô ấm áp, làm cho hắn ta mê muội, mỗi lúc cô vui vẻ hay buồn rầu đều ảnh hưởng đến tâm trạng của hắn ta...

Không biết từ lúc nào mà phụ nữ đối với hắn ta ại quan trọng như vậy. Khi thấy cô vì Thạch Thương Ly mà khổ sở đau lòng, hắn ta cũng đau đớn muốn lập tức giết Thạch Thương Ly ngay lập tức, chỉ mong có thể mang đến cho cô một cuộc sống hạnh phúc về sau.

Chỉ tiếc....

Cô lại không cần.....

Cô tình nguyện ở cạnh Thạch Thương Ly đau khổ đến mất ngủ, cũng không cần cái hạnh phúc mà hắn ta mang lại.....

“Đừng rời xa tôi...” Loan Đậu Đậu run rẩy thận trọng ôm lấy hắn ta, tay phải nắm lấy bàn tay dính đầy máu của hắn ta, hai tay đan chặt vào nhau, nghẹn ngào nói:” Thạch Lăng, anh không được chết, không được rời bỏ tôi..... Đừng bỏ tôi lại một mình.....”

Tôi không muốn anh vì tôi mà chết, không muốn cuộc sống của anh tới đây là chấm hết, anh phải được hạnh phúc, phải sống tốt hơn nữa, tìm được người con gái toàn tâm toàn ý vì mình.....

Nhưng người con gái này tuyệt đối không phải là tôi!

Kỳ Dạ ngồi xuống đất, ngơ ngác nhìn, lúc lâu sau mới phản ứng kịp.

Vừa mới xảy ra chuyện gì vậy?

Mình đang đứng bên đường tại sao lại có xe lao tới, tại sao Đậu Đậu lại đẩy mình ra..... Tại sao Thạch Lăng cũng chạy ra đẩy bọn họ.....

Ánh mắt Thạch Lăng nhìn cô, thấy cô rơi nước mắt mà lòng đau xót, rất đau xót, hắn ta không muốn thấy cô khóc, lại càng không muốn cô vì hắn ta mà khóc, dù là hắn ta có chết đi, cũng không muốn để cho cô phải rơi một giọt lệ nào cả!

Nâng cánh tay không còn sức lực nào lên, hắn ta muốn vuốt ve khuôn mặt của cô, giúp cô lau đi những giọt nước mắt, nhưng cảm giác nặng nề không cách nào đưa lên được, đầu ngón tay máu rỉ ra từng giọt rơi xuống mặt đất, khẽ run rẩy, hơi thở càng ngày càng yếu đi, mí mắt nặng trĩu, không cam tâm nhắm lại...

Hắn ta vẫn còn chưa yêu cô hết mực, chưa kịp ghi nhớ hình ảnh của cô vào trong lòng, chưa đối xử với cô tốt hơn nữa, vẫn còn rất nhiều việc hắn muốn làm.....

Cứ như vậy ra đi, thật sự rất không cam lòng!

Loan Đậu Đậu khóc như đứa bé, bắt lực ôm hắn ta, muốn nói, nhưng lại không thể phát ra âm thanh nào, giống như kim châm vào người, hết sức đau đớn. Tay dính đầy máu của hắn ta, mới ấm áp đây thôi lại trở nên lạnh buốt.....

Vừa nghĩ đến hắn ta chết đi, tim cô như bị thứ gì xé nát, đôi tay nắm chặt lấy vết thương của hắn ta.

“Không được bỏ tôi... Không được...Tôi van anh Thạch Lăng, đừng bỏ chúng tôi mà đi như vậy....”

Ánh mắt Thạch Lăng càng ngày càng dịu dàng cùng mơ màng, hình ảnh của cô trước mắt hắn ta như chìm đắm trong mưa tuyết, rất đẹp, rất đẹp. Đậu Đậu đang mỉm cười với hắn ta, nụ cười vui vẻ và ấm áp làm sao.

Thật là nhớ những lần hắn bẹo hai gò má mím mím của cô, nhớ những lần cô gọi hắn ta là “Bọ Hung”, chỉ muốn đem tất cả những điều tốt nhất trên thế gian này đến cho cô...

Lấy hết sức của mình, Thạch Lăng cố gắng vươn cánh tay mình về phía Đậu Đậu, nhưng lại không chạm được vào cô, chỉ dừng lại trong không trung. Nước mắt theo khóe mi chậm rãi rơi xuống, “Anh yêu em....”

Giọng nói hắn ta khàn khàn chứa đầy tình cảm chỉ có thể thốt ra được lời này, tiếng nói cùng nước mắt chột dừng lại, không thấy gì nữa.... Mí mắt hắn ta rũ xuống, cánh tay đang dừng trước mặt cô trong phút chốc rơi xuống, như dấu hiệu cho biết cuộc sống ngắn ngủi của hắn ta đã chấm dứt từ đây.

Mọi thứ xung quanh dường như chìm trong bóng tối, trời đất u ám, thời gian tĩnh lặng như dừng lại, hơi thở của hắn ta ngừng lại, máu đọng thành vũng, trời đất vạn vật như hư không.....

Loan Đậu Đậu trơ mắt nhìn cánh tay hắn ta rơi xuống, lại không có cách nào giữ lại được, cánh tay ôm thật chặt hắn ta, chỉ muốn đem hắn ta nhấn chìm trong cơ thể mình, như vậy hắn ta sẽ không bao giờ có thể rời xa cô được..

Nước mắt không ngừng lăn xuống, chảy dọc theo hai bên gò má, tuôn trào...

Mùi máu xông lên tràn ngập cánh mũi, tay ôm cơ thể đang càng ngày càng lạnh, cô không cảm nhận được nhiệt độ cơ thể hắn ta cùng nhịp tim với hơi thở, cảm giác tuyệt vọng như sóng biển nhấn chìm cô.....

“Anh...”

Kỳ Dạ bấy giờ mới phản ứng, chạy như bay đến bên cạnh hắn ta, nắm chặt cánh tay hắn, giọng nói như rống lên:” Anh, mở mắt ra nhìn em đi.....Anh.....nhìn em đi.....đừng rời xa em.....Thạch Lăng anh không phải là anh của em sao? Anh không cần em nữa sao? Anh tỉnh lại đi, anh nắm em cũng được, đánh em cũng được.....”

Bất luận Loan Đậu Đậu có rơi bao nhiêu nước mắt hay Kỳ Dạ điên cuồng lay cơ thể hắn ta, Thạch Lăng cũng an bình ngủ trong ngực Đậu Đậu, như đứa trẻ ngoan, cánh môi chứa đựng nụ cười nhàn nhạt, giống như không còn gì để tiếc nuối.

Không gian tĩnh lặng, không khí lạnh lẽo, tràn vào tim phổi cảm giác đau đớn, đôi tay dùng sức ôm chặt hắn ta, cô cảm nhận được dường như hắn ta đang rời đi thật sự.....

Hắn ta, cuối cùng cũng ra đi.....

Nước mắt Loan Đậu Đậu rơi tí tách trên khuôn mặt hắn ta, đôi mắt phong tình kia sẽ không bao giờ nhìn cô nữa sao? Đôi môi bạc tình này sẽ không bao giờ nhạo báng cô nữa sao?

Thạch Lăng, anh không phải nói sẽ không bao giờ ly hôn với tôi, sẽ không để cho tôi với Thạch Thương Ly hạnh phúc sao? Anh mở mắt ra đi, anh không tỉnh lại để tiếp tục phá hoại chúng tôi à? Làm sao anh có thể không nói lời nào, cứ thế mà ra đi như vậy.....

Không phải anh nói yêu tôi sao? Anh tỉnh lại đi, tỉnh lại nói tiếp đi, tiếp tục cãi nhau với tôi đi....

Bộ Hung, đừng rời xa tôi có được không, chúng ta có thể trở lại vui vẻ như xưa, nhất định có thể, anh mở mắt ra đi, mở mắt ra nhìn tôi này....

Bộ Hung, anh đang dùng cách này để trừng phạt tôi ư?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mơ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 180: Bất chấp tất cả (6)

Khi Thạch Thương Ly với Thẩm Nghị đến bệnh viện, đèn phòng cấp cứu vẫn đang sáng. Trên sàn hành lang, Đậu Đậu cùng Kỳ Dạ đang ngồi như tượng, ánh mắt đờ đẫn, không ai nói lời nào, khắp người vết máu loang lổ, ngoài hơi thở ra thì không có bất kì phản ứng gì cả.

Thạch Thương Ly thấy dáng vẻ của cô trong lòng không nén nổi đau xót, ánh mắt lo lắng nhìn về phía phòng cấp cứu, làm sao lại có thể xảy ra chuyện như vậy?

Thẩm Nghị đi tới bên Kỳ Dạ, chậm rãi ngồi xuống, môi mím chặt không nói lời nào, chỉ đưa tay ra ôm chặt lấy cậu vào lòng. Anh ta dùng hành động này muốn nói cho cậu biết vẫn còn anh ta bên cạnh cậu, sẽ luôn bên cạnh dù có xảy ra chuyện gì đi nữa.

Giờ phút này đây không có lời an ủi nào tốt hơn điều này cả...

" Báo bối....." Thạch Thương Ly đứng bên cạnh Đậu Đậu, ánh mắt đau lòng nhìn cô, đôi tay muốn ôm lấy cô lại không cách nào đưa ra được, nếu Thạch Lăng có xảy ra chuyện gì, Đậu Đậu còn có thể sống tốt sao?

Bất chợt Loan Đậu Đậu xoay người lại giang hai tay ra ôm chặt lấy người hắn, cô dùng sức mạnh đến nỗi suýt nữa thì khiến hắn ngã nhào xuống sàn, đôi tay cứng nhắc từ từ ôm cô vào lòng, ngón tay khẽ luồn vào trong mái tóc mềm mại của cô, nhẹ nhàng an ủi.

Loan Đậu Đậu níu chặt lấy quần áo của hắn, cố gắng nén nước mắt lại, nhưng từng dòng từng dòng nước mắt vẫn tuôn trào ra, nhỏ xuống đôi vai gầy của hắn, cơ thể trong ngực không ngừng run rẩy, giống như con thú nhỏ sợ hãi.....

Đôi mi bị nước mắt thấm ướt khẽ run lên, nước mắt lóng lánh, trong lòng đau đớn vô cùng, hắn cảm thấy thật bất lực.....

Thình thoảng mấy y tá đi ngang qua nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cũng chết lặng, mỗi ngày trong bệnh viện biết bao sinh mệnh ra đi, biết bao người còn có thể tiếp tục cuộc sống, đêm không xuê. Đối mặt với sinh lý tử biệt, đối với họ đã thành thói quen rồi!

Không biết trôi qua bao lâu, cửa phòng cấp cứu cũng mở ra, Loan Đậu Đậu nhìn thấy liền đẩy cánh tay Thạch Thương Ly ra vội vã chạy về phía bác sĩ, vừa sợ vừa nóng vội hỏi:” Anh ấy thế nào rồi bác sĩ? Anh ấy có làm sao không?”

Bác sĩ nhìn cô bị kích động, ánh mắt nhìn một lượt rồi dừng lại trên khuôn mặt tiêu tụy của cô, giọng nói áy náy:” Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức, cậu ấy bị xuất huyết não, mặc dù chúng tôi đã làm mọi cách nhưng vẫn không thể cứu chữa được..... Xin gia đình bớt đau lòng.....”

Loan Đậu Đậu sững sờ, vẻ mặt hoảng hốt, có phải là cô đang nằm mơ không? Mơ thấy bác sĩ nói Bộ Hung chết? Ha ha, làm sao có thể? Không, anh ấy

nhất định đang lừa gạt cô.

Nhất định là Bộ Hung thông đồng với bác sĩ lừa gạt cô.....

Nhất định là lừa gạt cô.....

Lừa gạt cô.....

Kỳ Dạ nghe được lời của bác sĩ, nước mắt lăn rơi xuống, không cách nào kìm nén được. Cho dù từ nhỏ đến lớn Thạch Lăng đều cư xử không tốt với cậu, hai người đều không thuận mắt nhau, nhưng dù sao thì họ cũng là anh em ruột thịt, trong người chảy chung dòng máu....

Loại cảm giác đó, đau thấu tâm can...

Loan Đậu Đậu níu chặt tay áo bác sĩ không buông, mũi sụt sịt vừa khóc vừa chửi:” ông lừa tôi, tại sao ông lại thông đồng với Thạch Lăng để lừa tôi? Làm sao anh ấy lại chết? Tại sao anh ấy lại có thể chết? Ông lại muốn gạt tôi à? Ông nói đi... Anh ấy muốn dùng cách này để giữ tôi ở cạnh phải không? Tôi sẽ không như vậy, ông vào nói với anh ấy, không cần dùng cách đấy, tôi sẽ không bị lừa đâu.....”

“ Xin cô bình tĩnh... Bệnh nhân đã qua đời. Đây là giấy báo tử của bệnh viện” một y tá đứng cạnh đưa giấy thông báo cho Loạn Đậu Đậu...

Nhận lấy tờ giấy, đến nhìn cô cũng không nhìn mà trực tiếp xé nát....

“ A...cô.....”

Y tá chưa kịp nói gì, bác sĩ nhìn cô bất lực lắc đầu, y tá không thể làm gì khác hơn đành nuốt trọn lời nói vào trong bụng.

Loan Đậu Đậu lại không kìm được mà rơi nước mắt, tay phải đưa lên, ném đồng giấy vụn vào không trung, từng mảnh giấy vụn là tà bay xuống, tạo thành bức rèm che giữa tầm mắt của họ, sau đó cô mấy míc bước từng bước chậm rãi vào trong....

Trên bàn mổ tấm vải trắng che phủ tầm nhìn, xung quanh đầy máu tươi, những dụng cụ phẫu thuật chưa kịp dọn dẹp vẫn còn đang dính máu....

Loan Đậu Đậu đứng một bên, ngón tay run run nắm tấm vải trắng nhưng có cố gắng thế nào cũng không thể vén lên, giọng nói khô rát, muốn khóc, nhưng nước mắt như đã khô kiệt không thể chảy ra.

Rõ ràng vừa mới đây thôi, hân ta còn ở trước mặt cô, thế nào mà nháy mắt lại không còn....

Loan Đậu Đậu hít sâu một hơi, dùng hết hơi sức còn lại vén tấm vải lên, nhìn thấy khuôn mặt hân ta đang bình yên ngủ say, vẫn là vẻ đẹp đấy, so với phụ nữ còn đẹp hơn nhiều. Hai hàng lông mi dày phủ rợp lấy đôi mắt, nằm im lìm, đôi môi mỏng chứa đựng nụ cười nhạt khẽ vẽ ra một đường cong nhẹ nhàng.....

Loan Đậu Đậu cúi đầu nghẹn ngào, cảm giác như tim đang bị thứ gì đó chèn ép không thở được, vẫn tưởng rằng đã không còn gì có thể khiến cô đau khổ hơn nữa, nhưng sao lại còn có thể đau đớn như thế này.....

Đau không thể nào hít thở được.....

Mờ mịt luống cuống nhìn hân ta ngủ say, đôi tay cô đưa lên lay nhẹ cánh tay hân ta, giọng nói rất nhẹ, nhẹ giống như không tồn tại.....

“ Bộ Hung dậy đi.....Bộ Hung, Tiểu tử thôi vẫn đang chờ anh về nhà ôm nó chơi đùa, đứng lên đi có được không? Chúng ta cùng nhau về nhà đi mà”

“ Bộ Hung Tôi sẽ không cãi nhau với anh nữa.....chúng ta một nhà 4 người cùng nhau sinh hoạt vui vẻ như lúc trước có được không?”

“ Bộ Hung, anh không nhớ Diệp Thanh Thanh sao? Cô ta ức hiếp tôi, anh phải cùng tôi đối phó với cô ta chứ”

“ Bộ Hung, không phải anh nói là sẽ mang đến cho tôi hạnh phúc sao? Vậy anh mau mở mắt ra nói chuyện với tôi được không”

“ Tại sao lại gạt tôi, đừng giả bộ nữa, chẳng có gì đáng để chơi cả, tôi sẽ tức giận, rất tức giận.....”

“ Bộ Hung, sao anh lại không trả lời tôi nữa hả?”

Loan Đậu Đậu hai chân quỳ rạp trên mặt đất, nắm thật chặt tay của hân ta, rất lạnh lẽo, không còn chút hơi ấm nào cả.

Trong lòng thật là đau.....

Những kỉ ức vui vẻ ngày nào vẫn còn lướt qua trong đầu cô, hân ta cười, hân ta làm nũng, hân ta tức giận, giọng nói của hân ta vẫn vang vọng trong tai, nhưng tại sao hân ta lại không hề mở mắt ra nói chuyện với cô nữa,.....

Thạch Thương Ly đi tới, trong đôi mắt ngập đầy nước mắt, ngửa đầu hít sâu một hơi cố đè nén cho nước mắt không rơi ra. Giờ phút này Đậu Đậu đã suy sụp, hân phải kiên cường, như vậy mới có thể chăm sóc Đậu Đậu được, mới có thể.....thu xếp tốt chuyện của Thạch Lăng .

“Bảo bối, đừng như vậy..... Em làm thế, Thạch Lăng ra đi cũng không an lòng.....”

“Không an lòng thì tỉnh lại đi.....tại sao lại ngủ? Tại sao lại muốn ngủ vào lúc này? Bọ Hung tôi không cho phép anh ngủ, không cho phép..... Anh mở mắt ra nhìn tôi đi..”

Loan Đậu Đậu kích động kéo người Thạch Lăng, nhưng lại không có bất kì phản ứng nào đáp lại..

Chỉ còn lại một thân thể lạnh lẽo, tim ngừng đập, cũng không còn hơi thở.....

Không có gì.....

“Bảo bối.....”

Thấy cô như thế, Thạch Thương Ly lại càng đau lòng hơn, đôi tay dùng sức ôm lấy cô, không muốn cô tự hành hạ mình nữa, không muốn cô suy sụp, tự làm thương bản thân.....

“Bọ Hung.....”

Loan Đậu Đậu ngẹn ngào, trời đất xung quanh bỗng mù mịt, cảnh tượng trước mắt dần mờ hồ, trông mắt rử xuống, hôn mê bất tỉnh.....

Thạch Thương Ly ôm lấy cô, ánh mắt nhìn Thạch Lăng, khó chịu, khổ sở, cũng không nén nổi đau lòng..

Thạch Lăng dù sao cũng là em hần.....

Đau lòng rồi đi, cũng biết ơn vì hần đã cứu Đậu Đậu.....

Kỳ Dạ đứng ở cửa, nước mắt không ngừng rơi, lặng lẽ rơi xuống, ánh mắt mờ hồ vẫn nhìn con người trên bàn mổ, giống như đang nhìn người xa lạ. Không thể tin, không thể tin Thạch Lăng đã ra đi rồi.....

Nhưng người trong kia rõ ràng có khuôn mặt giống nhau, miệng giống nhau, cả cơ thể cũng giống.... Nếu như không phải là Thạch Lăng, thì là ai đây?

Không khí lạnh lẽo tràn ngập bi thương, giống như nhắc nhở họ cái chết chính là gần bọn họ như thế.

Sinh và tử, ta với người, thì ra chỉ cách nhau trong gang tấc..

Người chết coi như hết, nhưng cuộc sống vẫn tiếp tục.....

Loan Đậu Đậu bị ngất đi vẫn chưa tỉnh lại, như đang đắm chìm trong giấc mộng. Loan Đậu Đậu mơ thấy người chết sau sẽ đi trôi qua Nại Hà Kiều, Nại Hà Kiều bên nhập khẩu có hai khối đại đá dựa vào ở chung một chỗ, người khác đều nói được kêu là Tam Sinh Thạch, nghe nói chỉ cần tự tay ở Tam Sinh Thạch trên có khắc thượng mình cùng tên người yêu, đời sau bọn họ sẽ hạnh phúc ở chung một chỗ.

Hai tảng đá dựa vào nhau thật chặt tại một chỗ giống như là hai người yêu nhau. Có một bóng lưng mờ hồ đứng ở đó, dùng hòn đá nhỏ không ngừng khắc chữ, không biết bao nhiêu lần.....

Loan Đậu Đậu đến gần mới nhìn thấy rõ ràng, trên hai hòn đá bị khắc đầy đều là 2 người: đậu xanh nhỏ bọ hung, đậu xanh nhỏ bọ hung, đậu xanh nhỏ bọ hung.....

Rậm rạp chẳng chịt đều là tên của bọn họ.....

Nước mắt lặng lẽ rơi xuống, cô chậm rãi đi lên phía trước, đến bên cạnh hần ta ngồi xuống, nhưng hần ta dường như không nhìn thấy, vẫn không ngừng khắc tên hai người, đôi mắt rưng rưng lạnh, khóe miệng chứa nụ cười nhàn nhạt, làm bản: “ như vậy kiếp sau em sẽ là của anh.....”

Loan Đậu Đậu khóc không thành tiếng, nhìn hần chuyên chú khắc tên, một lần rồi lại một lần không biết mệt mỏi.

Bọ Hung, nếu có kiếp sau, đừng nên gặp tôi. Một chút cũng không tốt, tôi sẽ lại làm anh khó chịu, làm cho anh khổ sở.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đói Bụng: Thỏ Trắng Mơ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 181: Từng có một người yêu tôi như sinh mạng (1)

Anh xem đời này anh gặp tôi đen đủi thế nào! Anh nên được hưởng những thứ tốt hơn, hạnh phúc hơn, kiếp sau nên gặp được một cô gái tốt, sống một cuộc sống thật tốt, ngàn vạn lần đừng nhớ cô gái tên Đậu Đậu, cô ấy sẽ đem đến bất hạnh cho anh!

Nhớ chưa?

Loan Đậu Đậu mở mắt, xung quanh phòng vắng lặng, ngoài phòng ánh đèn sáng trưng, cũng không gọi “Thạch Lăng”.....Ngồi dậy, cổ họng bỏng rát, nghiêng đầu nhìn ánh sáng chiếu qua cửa kính, khóe miệng mấp máy, chỉ cảm thấy cổ họng rất đau, đầu hơi choáng váng, rốt cuộc cô ngủ đã bao lâu rồi?

Ánh đèn chợt sáng lên, Thạch Thương Ly đứng ở cửa thấy cô tỉnh, ánh mắt lo lắng trở thành hư không, bước nhanh tới bên cạnh cô “Bảo bối, cuối cùng em cũng tỉnh.”

“Em.....” Loan Đậu Đậu mở miệng, lại không nhìn được ho khan, giọng của cô còn vang hơn cả giọng đàn ông.

Thạch Thương Ly vỗ vỗ vai cô, thuận tay cầm ly nước cạnh giường đưa cho cô, Đậu Đậu uống một ngụm nước, giọng nói lúc này mới đỡ hơn một chút. Thạch Thương Ly như biết cô muốn nói gì, vỗ vai cô, dịu dàng nói: “Em hôn mê trong phòng phẫu thuật, sốt cao ba ngày ba đêm, bác sĩ cũng bó tay. Em vẫn kêu Bộ Hưng, khóc không ngừng, hôn nay là tối ngày thứ tư, may mắn là em hạ sốt.”

Thì ra cô hôn mê bốn ngày, cô sốt sao? Sao một chút cảm giác cũng không có. Chỉ giống như mơ một giấc mơ.....

Nghiêng đầu nhìn chăm chăm hân, hỏi: “Bộ Hưng.....”

Ánh mắt Thạch Thương Ly khẽ động, dùng sức nắm chặt hai tay cô, thì thầm “Xin lỗi, anh không đợi em tỉnh lại đã đưa đi hòa thiêu rồi. Ông nội nói nên xử lý sớm thì tốt hơn, chọn xong mộ rồi, chiều nay hạ huyệt.”

Loan Đậu Đậu chết lặng nhìn hân, cũng không trách hân, chỉ cúi đầu, không nói một lời. Thật ra như vậy cũng tốt, không cần nhìn bộ dáng hân ta ngủ say không để ý đến cô, có lẽ sẽ bớt đau lòng hơn.

Người đã mất, đời còn dài, cô không thể vì sự ra đi của Thạch Lăng mà không gượng dậy được. Thạch Thương Ly, tiểu thối đều cần cô, cô không thể tự ép mình như trước.....

“Em trách anh sao?” Thạch Thương Ly thấy cô cúi đầu không nói lời nào cho là cô tức giận “Anh không cho em nhìn cậu ấy lần cuối.”

Loan Đậu Đậu lắc đầu, thật ra thì có nhìn lần cuối hay không cũng không quan trọng, bởi vì Thạch Lăng sẽ vĩnh viễn sống trong lòng cô.

Thạch Thương Ly xoa xoa đầu cô, thở dài: “Anh đi nấu cho em ít đồ ăn, em nghỉ ngơi đi. Ngày mai chúng ta cùng tiểu thối đến tiền cậu ấy được không?”

Loan Đậu Đậu gật đầu chứ chưa nói chuyện.

Thạch Thương Ly cũng không ép cô, giờ phút này tâm tình ai cũng đều không dễ chịu.

Ông trời như biết hôm nay bọn họ đến tiền Thạch Lăng, mưa dầm liên tục, mưa phùn lất phất rơi trên người bọn họ, lạnh lẽo nhưng cũng mềm mại. Trên cành cây quạ đen một tiếng một tiếng kêu, tiếng kêu bi thương như đang nhắc nhở mọi người, chỗ nào cũng có người chết, nơi đây đang tiến hành một lễ an tang. Tất cả mọi người đều mặc đồ đen, cơ thể gầy gò của Đậu Đậu bị bao quanh bởi quần áo màu đen càng làm lộ ra vẻ mỏng manh, đứng trước bia mộ, nhìn hình dán trên bia mộ, khuôn mặt cười rạng rỡ của Thạch Lăng.....

Người người cầm trên tay một đóa hoa Bách Hợp thay phiên tiến lên đặt trước mộ, cúi người thật lâu, ánh mắt tràn đầy đau đớn.

Loan Đậu Đậu đem hoa đặt trước mộ, quỳ gối trước bia mộ, bàn tay lưu luyến vuốt ve hình dáng hân ta, khóe miệng hiện lên nụ cười, khàn giọng nói: “Bộ Hưng, thiên đường có rất nhiều mỹ nữ, anh chú ý một chút, đừng chơi đến hư thân, tôi không thể gửi thuốc cho anh! Mẹ tôi rất xinh đẹp, anh có nhìn thấy thì không cho phép đùa giỡn, phải kính trọng, phải giúp tôi chào bà ấy. Tôi không lo ở đó không có ai chăm sóc anh, ai bảo bộ dáng anh còn đẹp hơn cả con gái, cá tính như vậy, nhất định sẽ có rất nhiều mỹ nữ ngã vào anh, chăm sóc anh cẩn thận. Tôi mơ thấy anh khắc tên tôi trên cây, anh thật khôn khéo, đời này hại tôi chưa đủ sao? Còn muốn dọa tôi kiếp sau sao? Ha ha.....Tôi không cần! Đời sau tôi muốn tìm một người hiền thực không muốn gặp lại cái người cá tính như anh.....”

“Bộ Hưng, nếu như anh rất nhớ tôi.....vậy thì về trong giấc mơ nói chuyện cùng tôi, dù sao tôi cũng sẽ không nói với Thạch Thương Ly, anh ấy không biết sẽ không ghen. Tôi nhớ anh nói, sẽ không nhớ những việc anh làm với tôi, như vậy tôi sẽ không cảm thấy không chịu nổi.”

“Bộ Hưng, nếu như trên thiên đường có gặp được cô gái nào tốt anh hãy theo đuổi, đừng kiêu ngạo! Nếu không muốn ngàn năm cô độc đáng thương!”

“Bộ Hưng, tiểu thối sau này phải gọi anh là gì? Tôi rất rối loạn.....Khi nào thì anh quay lại nói cho tôi biết.....”

Bộ Hưng.....

Bộ Hưng, rồi khỏi tôi có phải anh vui vẻ hơn một chút không?

Kỳ Dạ đứng cạnh Thẩm Nghị khóc sưng mắt không nói nên lời. Ông Thạch vốn dĩ còn vài sợi tóc đen, sau khi biết Thạch Lăng chết chỉ trong một thời gian ngắn cả đầu trắng phau, giờ phút này thực sự là “Tóc trắng xóa”. Thạch Thương Ly ôm tiểu thối đứng bên cạnh nhìn Loan Đậu Đậu thật là đau lòng.....

Trên đường trở về, Đậu Đậu biết đã bắt được tên tài xế gây chuyện, người kia không phải ai khác chính là Hàn Tĩnh độc ác! Là cô ta muốn lái xe tung

chết Kỳ Dạ, lại không ngờ tới Đậu Đậu bảo vệ Kỳ Dạ, càng không nghĩ tới cuối cùng Thạch Lăng cũng quên mình cứu hai người bọn họ!

Bây giờ Hàn Tĩnh bị khơi tổ với tội “Cố ý mưu sát”, trước mắt vị án vẫn đang trong thời gian thụ lý, bởi vì dù sao cô ta cũng là phụ nữ có thai, hơn nữa thần kinh không ổn định, bác sĩ nói tinh thần cô ta có vấn đề cho nên nẫu xét xử thì cô ta sẽ có thể lấy lý do bệnh mà thoát án.

Loan Đậu Đậu nhìn lướt qua Thẩm Nghịch, giọng nói lạnh nhạt: “Cô ta có vấn đề về tinh thần thật đúng lúc.”

Thẩm Nghịch biết cô nói cho anh ta nghe, anh ta không nghĩ tới Hàn Tĩnh lại có thể làm những chuyện như vậy, thờ dài, nắm chặt tay Kỳ Dạ, giọng nói trầm thấp: “Tôi sẽ không giúp cô ấy tìm luật sư, cô ấy làm sai phải tự mình gánh chịu! Hơn nữa, tôi và cô ấy đã sớm không còn gì.”

Loan Đậu Đậu nhìn Kỳ Dạ, mặc dù Kỳ Dạ đeo kính mắt không thấy mắt nhưng có thể nghĩ Thạch Lăng chết bởi vì cậu. Rũ mắt, khẽ nói: “Chuyện cho tới bây giờ, tôi cảm thấy cũng không cần phải giấu anh nữa. Kỳ Dạ cầu xin Hàn Tĩnh sinh con cho anh, vì thế trả Hàn Tĩnh mười triệu đô la, còn quỹ gởi trước mặt cô ta.....”

“Đậu Đậu!” Kỳ Dạ nhủ mày, kêu đau một tiếng. Những thứ này cậu tuyệt đối không muốn cho Thẩm Nghịch biết!

Thẩm Nghịch ngẩn người, nghiêng người nhìn chằm chằm Kỳ Dạ, nắm chặt tay, nhủ mày. Đây vẫn là chuyện cậu giấu diếm sao?

“Làm sao em lại ngu ngốc như vậy? Anh căn bản không cần đưa bé kia! Anh có em là được rồi!”

Kỳ Dạ mím môi nhỏ giọng nói: “Nhưng em muốn đứa bé, đó là con anh!”

“Kỳ Dạ!” Thẩm Nghịch trầm giọng gọi cậu..... Tâm tư phức tạp nhưng không biết nên nói gì. Kỳ Dạ ngốc nghếch, sao lại luôn vì anh ta mà làm những việc ngu ngốc!

Anh ta không cần đứa bé, chỉ cần có Kỳ Dạ bên cạnh như vậy là được rồi! Cuộc đời này không còn gì phải hối tiếc.....

Loan Đậu Đậu nghiêng đầu nói với Thạch Thương Ly: “Sắp xếp một chút, em muốn gặp Hàn Tĩnh.”

Thạch Thương Ly khẽ nhủ mày, không nghĩ tới cô muốn gặp Hàn Tĩnh, thấy cô chắc chắn gật đầu: “Được, anh sẽ sắp xếp.”

Loan Đậu Đậu không nói thêm gì nữa, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, xe càng ngày càng đi ra Thạch Lăng.....

Không khí trong xe hoàn toàn yên tĩnh, không ai nói chuyện, chỉ có tiểu thối chưa biết gì hai mắt tròn xoe, không ngừng nhìn quanh xe, làm sao cũng không nhìn thấy anh chàng đẹp trai kia đâu!

Buổi chiều Loan Đậu Đậu dọn dẹp đồ, chợt chuông cửa vang lên, mở cửa thấy một người mặc tây trang màu đen, ánh mắt hào hoa phong nhã.

“Xin hỏi cô là Loan Đậu Đậu phải không?” Anh ta mở miệng hỏi.

Loan Đậu Đậu gật đầu: “Vâng, anh là?”

Anh ta vươn tay tự giới thiệu bản thân: “Xin chào cô Loan, tôi là luật sư của Thạch Lăng, lúc trước anh ấy có đến nhờ tôi xử lý một số chuyện. Ngày hôm qua nghe thấy chuyện của anh ấy cảm thấy vô cùng tiếc. Hôm nay tìm cô hy vọng có thể làm xong chuyện mà Thạch Lăng giao.”

“Ai vậy?” Thạch Thương Ly từ phòng bếp đi ra.

Loan Đậu Đậu cầm tay anh ta “Xin chào.” Vừa quay đầu về phía Thạch Thương Ly giải thích: “Là luật sư của Thạch Lăng nói có chuyện cần làm.”

“Vào đi.” Thạch Thương Ly khách khí bắt tay anh ta, cùng Đậu Đậu mời anh ta vào phòng.

“Tôi họ Dương, là luật sư của Thạch Lăng. Trước khi đi Thạch Lăng giao cho tôi một chuyện, không nghĩ tới anh ấy lại rời đi nhanh như vậy, hơn nữa còn là như thế.” Luật sư Dương có chút tiếc hận.

Loan Đậu Đậu cùng Thạch Thương Ly mờ mờ nhìn nhau, tò mò hỏi: “Thạch Lăng giao cho anh chuyện gì? Có quan hệ gì với chúng tôi?”

Luật sư Dương nhìn Thạch Thương Ly, giọng nói uyển chuyển: “Nói đúng ra là có quan hệ với cô Loan.”

“Tôi?” Loan Đậu Đậu càng mờ mờ.

Luật sư Dương lấy trong túi ra một xấp tài liệu đưa cho cô: “Đây là tài liệu lúc còn sống Thạch Lăng đã ký, nếu như có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, tất cả tài sản, tiền mặt, cổ phiếu, bất động sản tất cả đều do cô thừa kế.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 182: Từng có một người yêu tôi như sinh mạng (2)

"Về phần bất động sản của hân ta, hân tanhượng quyền cho cơ quan từ thiện bán đấu giá, toàn bộ số tiền bán được sẽ thuộc về cô"

"Ý của ông là....." Loan Đậu Đậu suy nghĩ hồi lâu mới hiểu ý tứ của anh ta, "Thạch Lăng để lại toàn bộ tài sản cho tôi? Tôi là người thừa kế tài sản của anh ấy ư?"

"Đúng vậy." Luật sư Dương gật đầu, khóe miệng mím lại cười nhạt." Thạch Lăng đối với cô Loan thật tốt."

"Ông chắc chắn là để lại cho tôi chứ?" Loan Đậu Đậu càng thêm buồn bực, nếu luật sư Dương là luật sư của Thạch Lăng thì làm sao lại không biết quan hệ của bọn họ được. Đáng lẽ ra phải gọi cô là " Bà Thạch" mới đúng.

Luật sư Dương nhìn Loan Đậu Đậu gật đầu." Đúng vậy, cô Loan. Đây là những tài liệu Thạch Lăng muốn tôi xử lý trước, tất cả thủ tục tôi đều đã hoàn tất, cô chỉ cần kí tên là được"

Loan Đậu Đậu tò mò cầm lấy tài liệu, hoàn toàn kinh ngạc. Bởi vì đây không phải tài liệu nào khác, mà chính là " Giấy thỏa thuận li hôn"!!!

Cô ngẩng đầu đưa ánh mắt khó hiểu nhìn về phía Thạch Thương Ly, anh cũng đang rất ngạc nhiên, không ngờ Thạch lăng đã sớm chuẩn bị xong giấy li hôn, hân ta nói đời này nhất định sẽ không ly hôn với Đậu Đậu là nói dối, lừa gạt bọn họ?

Loan Đậu Đậu như chợt nghĩ đến điều gì, liền lật nhanh tới tờ cuối cùng, ở nơi kí tên đã có sẵn chữ kí của Thạch Lăng, một nét mực cực kì dứt khoát, không chút qua loa. Khi nhìn xuống phía dưới thì cô hoàn toàn gây đại.....

Ngày kí tên lại chính là ngày đó..... Cái ngày mà hân yêu cầu kết hôn thì cũng là ngày chuẩn bị giấy thỏa thuận li hôn này, hân sớm đã chuẩn bị thả tự do cho cô rồi.

Thạch lăng, tại sao? Tại sao anh phải làm như vậy? Kết hôn lại ly hôn cùng một ngày, rốt cuộc tại sao anh lại chuẩn bị những thứ này? Tại sao lại để lại tất cả cho tôi?

Luật sư Dương nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của Đậu Đậu, liền mở miệng." Tôi nhớ hôm đó Thạch Lăng đến tìm tôi thì uống rất nhiều rượu. Anh ấy nói ngày đó là ngày hạnh phúc nhất nhưng cũng là ngày đau khổ nhất của anh. Chỉ cần cô muốn, anh ấy đều có thể cho, nhưng chỉ cần anh ấy cho, thì cô đều không cần. Tôi biết mình không nên nói nhiều, nhưng tôi biết Thạch Lăng đối với cô là thật lòng."

Loan Đậu Đậu nắm chặt giấy li hôn, cô nghĩ rằng mình sẽ lại rơi nước mắt, lại không ngờ mình lại không thể khóc nữa.....

Rốt cuộc là yêu sâu đậm như thế nào mới có thể âm thầm đau khổ mà chuẩn bị những thứ này....

Thạch lăng, làm sao anh có thể như vậy? Làm cho tôi hận anh đến mức tận cùng rồi lại làm cho tôi thiếu anh nhiều như vậy? Còn tàn nhẫn để cho cả đời này tôi không thể nào trả lại cho anh được.

Thạch Thương Ly đau lòng ôm cô vào ngực, nhẹ nhàng vỗ bả vai cô. Là một người đàn ông, nhìn thấy tình địch mình vì người mình yêu làm nhiều việc như vậy, trong lòng cũng không khỏi bội phục cùng cảm phục. Tình cảm của Thạch Lăng đối với Đậu Đậu tuyệt đối không thua kém hân chút nào.

Loan Đậu Đậu hít mũi một cái, giọng nghẹn ngào." Anh ấy còn nói gì nữa không?"

Luật sư Dương liền lấy trong túi ra một xấp đĩa CD cùng với một hộp màu đỏ nhưng đưa tới trước mặt cô." CD là anh ấy muốn tôi chuyển cho cô, về phần cái hộp anh ấy nói tôi tùy ý xử lý, nhưng tôi nghĩ nên chuyển cho cô là thích hợp nhất."

Loan Đậu Đậu đưa tay ra cầm CD với chiếc hộp mà ngón tay run rẩy, nước mắt ứa ra chảy xuống, nhìn cái hộp cô có thể đoán được bên trong chứa gì. Mặc dù bọn họ trên danh nghĩa kết hôn, nhưng cô lại chưa mang qua nhẫn cưới ngày nào, chưa cùng hân trôi qua một ngày vợ chồng đúng nghĩa.

" Cô Loan sau khi kí tên có thể cho người đem qua cho tôi, phía trên có địa chỉ. Những chuyện còn lại tôi nhất định sẽ vì cô Loan mà xử lí tốt, sẽ không quá rắc rối." Luật sư Dương đứng lên, cầm cặp công văn chuẩn bị đi.

Loan Đậu Đậu chợt đứng lên, ánh mắt nhìn thẳng." Chờ một chút"

" Cô Loan còn có chuyện gì sao?"

"Tôi muốn đem đi sản mà Thạch Lăng để lại cho tôi thành lập một quỹ trợ giúp những người không nhà, hoặc là những đứa bé không có tiền chữa bệnh, ông có thể giúp tôi không? Thạch Thương Ly, anh có đồng ý em làm như vậy không?"

Thạch Thương Ly khẽ nắm bả vai cô." Dĩ nhiên. Mặc kệ em có quyết định như thế nào, anh đều sẽ ủng hộ em"

Luật sư Dương gật đầu yếu ớt." Nếu Thạch Lăng để lại cho cô thì tất nhiên cô có quyền làm như vậy. Tôi cũng chỉ có thể giúp cô như thế, chỉ là quỹ sẽ lấy tên gì đây?"

Đậu Đậu cùng Thạch Thương Ly khẽ liếc nhau, giống như là tâm đầu ý hợp, đều nói:” Quỳ Ánh Dương”

Luật sư Dương thoáng qua kinh ngạc, lại nhanh chóng hiểu được, gật đầu:” Được, tôi nhất định sẽ sắp xếp ổn thỏa chuyện này. Không quấy rầy, hẹn gặp lại”

Loan Đậu Đậu cùng Thạch Thương Ly cùng tiễn luật sư Dương, nhưng trong tay vẫn nắm đĩa CD cùng chiếc hộp.

Thạch Thương Ly nắm lấy đôi tay nhỏ bé của cô, hỏi:” Muốn xem sao?”

Loan Đậu Đậu chần chờ, không biết có nên xem hay không, đoán cũng không thể đoán ra bên trong có cái gì..... Thạch Lãng sao phải đưa chiếc đĩa CD này cho cô? Rồi rầm nửa ngày cũng lấy hết dũng khí gật đầu:” Em muốn xem”

Thạch Thương Ly ấn cô ngồi trên ghế sofa, cầm lấy CD trong tay cô nhét vào trong DVD, cầm điều khiển ti vi để bên cạnh ngồi xuống cùng cô, nhấn mấy cái, rất nhanh hình ảnh hiện ra.....

Sắc mặt Loan Đậu Đậu tái nhợt, trên màn hình không phải là hình ảnh của cô với Thạch Lãng trong đêm hôm đó sao.....

Tại sao?

Tại sao Thạch Lãng lại để lại CD cho mình? Hắn bị điên rồi sao?

Loan Đậu Đậu toàn thân run rẩy, ánh mắt không dám nhìn Thạch Thương Ly...

Thạch Thương Ly không hề tức giận như trong tưởng tượng của cô, dù sao Thạch Lãng cũng đã đi rồi, mọi việc cũng đều đã qua, tan thành mây khói... Bàn tay ấm áp cầm lấy bàn tay lạnh buốt của cô, dùng hành động nói cho cô biết, không có chuyện gì rồi, tất cả đều đã qua.

Loan Đậu Đậu cắn chặt môi dưới, nhìn trong màn hình thấy mình đã bị Thạch Lãng lột sạch quần áo, ngón tay của hắn miết dọc theo vòng eo đi xuống, chen vào nơi đó, cho đến bây giờ kí ức vẫn còn mới mẻ.....

“Không được.....không được nhìn....” Đậu Đậu không thể cùng Thạch Thương Ly xem tiếp nữa.

Muốn lấy cái điều khiển ti vi,nhưng Thạch Thương Ly lại cầm lấy tay cô không cho lộn xộn.

“Thạch Thương Ly, không nên nhìn.....”

“Bảo bối, phải chấp nhận sự thật, nếu bây giờ em không dũng cảm đối mặt thì cả đời này cũng không thể quên được.” Thạch Thương Ly lạnh lùng nói.

Cô sẽ không sao, thật sự không sao....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mở Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 183: Từng có một người yêu tôi như sinh mạng (3)

Thạch Lãng đã không còn rồi, hắn còn muốn làm gì nữa.....

“Nhưng em không muốn xem..... Anh đừng ép em.....” Loan Đậu Đậu khổ sở che mặt, căn bản không biết Thạch Lãng đang làm gì!

Thạch Thương Ly nhíu mày. Muốn nói chuyện với cô, ánh mắt nhìn màn hình hoàn toàn ngây ngẩn, ngón tay gõ tay Đậu Đậu xuống:” Bảo bối, em xem.....”

“Em không muốn nhìn.... Anh đừng nói nữa!”

“Không phải! Bảo Bối, em phải xem!” Thạch Thương Ly trực tiếp ném điều khiển xuống, giữ lấy đầu cô, để cho cô có thể nhìn thẳng vào màn hình, không thể nào trốn tránh được.

Đậu Đậu vốn là muốn nhắm mắt lại, nhưng khi ánh mắt vừa quét qua hình ảnh thì hoàn toàn ngạc nhiên....

Trên màn hình, Thạch Lãng không hề làm gì cả, ngược lại còn đang từ từ mặc lại đồ cho cô, sau đó lấy áo khoác của mình đắp lên người của cô.....

L oan Đậu Đậu không nhịn được vội che miệng mình lại, tại sao lại như vậy?

Đêm đó.....

Thạch Lăng thật sự không làm gì cô sao? Hắn là gạt cô.....

Buổi sáng hôm đó cô chỉ thấy tình cảnh như thế liên tục không được mà tức giận, cho nên căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra, vẫn cho là mình với Thạch Lăng có quan hệ.....

Nhưng bây giờ.....

Màn hình chuyển sang hình ảnh người khác, ống kính xiêu vẹo vài giây sau liền xuất hiện gương mặt đẹp trai của Thạch Lăng, ở trong màn ảnh có chút lo lắng, ngón tay đan vào nhau, mím môi gượng cười, giọng nói áy náy:” Đậu xanh nhỏ, khi em xem đến đây thì có lẽ em đã biết, giữa chúng ta không có gì cả, thật xin lỗi! Anh lừa em.....”

Nghe được 3 chữ “thật xin lỗi” thì nước mắt lại lần nữa tuôn trào, lòng như dao cắt.....

“Đậu xanh nhỏ, mặc kệ em có yêu Thạch Thương Ly nhiều như thế nào, mặc kệ em có tin hay không, anh đều muốn nói là anh thật lòng yêu em, dĩ nhiên anh cũng biết rõ cho tới bây giờ em vẫn không yêu anh! Cho nên ép buộc em lấy anh, trong lòng em nhất định rất khổ sở, rất hận anh! Thật xin lỗi, anh cũng không muốn em khổ sở như vậy! Nhưng khi chứng kiến em suýt chết trong bệnh viện, lúc đấy anh điên rồi, anh thật không biết nên làm gì. Ông nội gọi điện thoại hỏi tình hình của đứa bé, ông ấy nói dù em không phải là vợ của Thạch Thương Ly, nhưng trong thân thể đứa bé lại chảy dòng máu của nhà họ Thạch, ông ấy không thể để cho đứa bé lưu lạc bên ngoài được. Nhưng anh hiểu rõ dù lúc ấy tiểu tử thối có sống hay chết, thì em cũng không thể để mất đi con của mình. Vì không muốn ông ấy cướp đi tiểu tử thối, anh chỉ có thể đồng ý không để cho hai người ở chung một chỗ! Cho nên chỉ có thể nghĩ đến cách này, để em phải khổ sở như vậy, thật rất xin lỗi!”

“Thật ra thì anh cũng có nghĩ tới, có lẽ nếu chúng ta kết hôn, em sẽ từ từ yêu anh, lại thêm em mang thai, anh cho là nếu lừa đó là con chúng ta, mặc dù em không yêu anh, cũng sẽ bởi vì đứa bé mà chung sống với anh, nhưng anh đã sai rồi....anh không nghĩ tới em thà bỏ đi đứa bé còn hơn là ở cùng một chỗ với anh. Thật xin lỗi, anh làm hại em phải bỏ đi đứa bé của Thạch Thương Ly, là do anh mà 2 người mất đi một đứa bé! Anh nghĩ sẽ nỗ lực để đền bù cho em, nhưng em lại thủy chung yêu Thạch Thương Ly như vậy, bất luận anh cố gắng thế nào thì em cũng không yêu anh! Anh biết rõ trên đời này cái gì cũng có thể thắng được Thạch Thương Ly, duy nhất không thắng được anh ta chính là em.....”

“Đậu xanh nhỏ, anh từng có rất nhiều phụ nữ, nhưng người khiến anh dao động chỉ có duy nhất em! Mặc dù cũng không đến lượt anh yêu em, anh cũng hy vọng em có thể hạnh phúc. Những tổn thương cùng đau khổ anh đã gây ra cho em, hy vọng em có thể quên đi. Anh không thể rộng lượng ở lại đây nhìn hai người hạnh phúc như vậy, nên anh sẽ rời đi, nếu có ngày anh có thể thoải mái đối mặt với hai người, anh sẽ trở về đấy!”

“Loan Đậu Đậu, giờ phút này em là người phụ nữ duy nhất mà Thạch Lăng anh yêu.”

Hình ảnh dừng lại trên khuôn mặt tuần tú của hắn, giọng nói ngưng lại, Loan Đậu Đậu sớm đã khóc không thành tiếng. Sự thật thường rất tàn nhẫn, nhưng cho tới tận bây giờ cũng không biết, có những sự thật rất tốt đẹp, lại có thể làm cho người ta đau xé tâm can.

Thì ra từ đầu tới cuối đều là bảo vệ mình, là hắn hi sinh đi hạnh phúc của mình để bảo vệ nàng.....

Hắn dù có khổ sở cũng chưa bao giờ nói, mặc dù bị hiểu nhầm cũng không giải thích..... Thạch Lăng, làm sao anh có thể ngốc như vậy, sao có thể ôm những tâm sự khổ tâm vì tôi mà làm những chuyện này?

Loan Đậu Đậu khóc nước mắt nước mũi tèm nhem, lung tung dùng tay áo lau. Hai mắt nhắm lệ mơ hồ nhìn vào hình ảnh anh tuần trên màn hình, hắn thật quá đáng, rất là quá đáng.....

Tại sao có thể vì nàng làm nhiều việc như vậy, lại cũng không nói tiếng nào.....

Tại sao có thể?

Thạch Thương Ly cũng không nghĩ tới Thạch Lăng sao có thể làm như vậy, càng không nghĩ tới hắn vì Đậu Đậu mà hi sinh nhiều như vậy, mà vẫn cảm thấy có lỗi. Hắn là đàn ông, càng có thể hiểu được đối với người phụ nữ mà mình yêu ngay trước mắt, muốn cởi hết quần áo trên người cô xuống nhưng lại không làm, mà lại vì cô mà mặc lại quần áo là một chuyện khó khăn đến chừng nào!

Thạch Lăng, cậu đúng là em trai của tôi!

Loan Đậu Đậu siết chặt chiếc hộp vào lòng, đó là vật duy nhất Thạch Lăng để lại cho cô, không còn có thứ nào nữa.

Thạch Lăng cũng không có.....

Tình yêu, thì ra là chỉ biết đem mình trở thành nhỏ bé, giống như là hạt bụi bay trên mặt đất, cũng không thể nhận ra mình.

Loan Đậu Đậu vẽ mặt bình tĩnh ngồi trong phòng bệnh, nhìn dáng vẻ điên điên khùng khùng của Hàn Tĩnh, khóe môi không khỏi nâng lên cười lạnh:” Thạch Lăng chết rồi, cô cho rằng già già đại đại thì có thể trốn tránh trách nhiệm luật pháp, đem tất cả trở thành tro bụi sao?”

Ánh mắt Hàn Tĩnh ngờ ngác nhìn nàng, giống như không biết cô là ai.....

“Quên nói cho cô biết, tôi sẽ kết hôn với Thạch Thương Ly, Kỳ Dạ cũng sẽ cùng với Thẩm Dạ, chúng tôi sẽ sống hạnh phúc! Đặc biệt, tôi đã chuẩn bị

bệnh viện tâm thần tốt nhất cho cô rồi, nhất định sẽ khiến cho cô thoải mái, để cho cô nửa đời sau chỉ có thể đứng ở bên trong nhìn ra ngoài”

Loan Đậu Đậu cố ý nhấn mạnh 2 chữ “thoải mái”, trong khi ai cũng có thể biết được cảnh tượng trong bệnh viện tâm thần là như thế nào.

Ánh mắt âm trầm của Hàn Tĩnh ánh lên một tia khác thường....

Loan Đậu Đậu đứng khoanh tay, tiếp tục nói:” Tôi lại có thai rồi, là của Thạch Thương Ly! Chúng tôi định đem đứa bé này cho Thẩm Nghị! Dù sao trong cơ thể cũng có dòng máu của Thạch Gia, giao cho Kỳ Dạ nuôi dưỡng cũng không xem là người ngoài.....”

“Đó không phải là con của Thẩm Nghị!” Hàn Tĩnh chợt mở miệng, ánh mắt trở nên lạnh lùng.” Trong bụng tôi mới là con của Thẩm Nghị! Cô dám để tôi phải ngồi tù hoặc vào bệnh viện tâm thần sao?”

“Cô thấy cho đến bây giờ tôi còn quan tâm trong bụng cô là con của ai sao? Đứa bé là con của Thẩm Nghị, không sai; nhưng cũng là con cô. Là do cô muốn có, liên quan gì đến tôi. Hơn nữa trong hoàn cảnh bây giờ, đối với cô nó cũng rất quan trọng, là cô tự tìm đến cái chết, làm sao tôi ngăn cô được”

Loan Đậu Đậu chê cười, ánh mắt khinh thường nhìn cô ta.

“Loan Đậu Đậu!” Hàn Tĩnh phần nộ gào thét.” Nếu không phải do cô cùng Thạch Lăng lừa tôi, tôi sẽ không tức giận đến mức muốn tông chết Kỳ Dạ, càng sẽ không tông chết Thạch Lăng. Là do cô đã hại chết anh ta.”

Bốp.....

Loan Đậu Đậu đứng lên giơ tay tát một bạt tai vào mặt cô ta, cắn răng nghiêng lợi nói:” Cô hết thuốc chữa rồi! Cho đến bây giờ cũng không biết hối cải! Cô hại chết Thạch Lăng còn muốn đùn đẩy trách nhiệm, cô căn bản không phải con người!”

“Haha.....” Hàn Tĩnh cười phá lên:” Vậy thì làm sao? Tôi có bầu, tôi bị thần kinh, tòa án không thể xử tôi có được! Loan Đậu Đậu, cô có thể làm khó dễ tôi sao?”

Loan Đậu Đậu không tức giận cũng không cần thiết phải giận, cô ung dung lấy từ trong túi ra cây bút ấn nút xuống, toàn bộ lời nói này giờ đều được lặp lại

Sắc mặt Hàn Tĩnh tái nhợt, tức giận quát:” Loan Đậu Đậu, cô dám lừa gạt tôi.”

“Vậy thì sao?” loan Đậu Đậu cất máy ghi âm, cười một tiếng:” Là do cô không tiếp tục giả bộ nữa, tôi có thể làm gì? Tôi chính là muốn cô ngồi tù, muốn cô vĩnh viễn ở trong tù chuộc tội. Cô còn làm khó dễ tôi được không?”

“Cô.....” Hàn Tĩnh muốn lao vào đánh Loan Đậu Đậu, nhưng bởi vì đang trong bệnh viện tâm thần, tay bị còng, căn bản không có cách nào động đậy.

Loan Đậu Đậu tùy ý khoát tay, lạnh lùng nhìn cô ta:” Hàn Tĩnh, cô nên ngoan ngoãn ở trong tù sinh hạ đứa bé. Nếu như cô có biểu hiện tốt, nói không chừng trước khi chết còn có thể được thả ra đây.”

Không đợi Hàn Tĩnh kịp phản ứng, Đậu đậu đã xoay người rời khỏi phòng bệnh.

Thạch Thương Ly đứng ở cửa đợi cô, quan tâm nói:” Em không sao chứ?”

Loan Đậu Đậu lắc đầu, lấy máy ghi âm trong túi ra đưa cho anh:” Cái này đưa cho quan tòa là có thể chứng minh cô ta giả bệnh trốn tội giết người, cũng có thể kiện cô ta!”

Thạch Thương Ly gật đầu:” Anh sẽ gặp luật sư để giải quyết.”

Loan Đậu Đậu đi theo sau anh ra phía cửa đột nhiên nắm lấy cánh tay anh:” Anh có thấy em rất ác không?”

“Không có đâu! Cái loại người không biết hối cải kia, chết trong tù cũng đáng thôi.”

“Cũng may, em đã hỏi bác sĩ, đứa bé vẫn ổn, mấy tháng nữa là có thể ra đời rồi, đến lúc đó Thẩm Nghị có con trai, tiểu tử thôi cũng có bạn!”

“Hy vọng sẽ là con gái.”

“Tại sao? Em hy vọng là con trai..... Có thể trở thành gay chứ sao..... Này! Không được đánh đầu em, thật là đau mà!”

“Ai cho em nguyên rủa con anh là gay?”

“Cái này căn bản là gia đình gay chứ sao! Một nam một nữ ở chung một chỗ là vì nói dối tông đường, hai người đàn ông này ở chung với nhau mới chính là tình yêu thực sự! A, sao anh lại đánh vào đầu em nữa?”

“Ngụy biện! Không được nói lung tung!”

“Em nói là chân lý, lời lẽ chí lý! Anh không hiểu sao!”

“Xem ra không phải là đầu óc thiếu tinh táo, mà là do cái mộng cần được ăn đòn đi!”

“.....” Loan Đậu Đậu im miệng lấy tay che mộng của mình, lại dùng cái này uy hiếp nàng. Trước sau vẫn không thay đổi tí nào!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đói Bụng: Thở Trống Mờ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 184: Từng có người yêu tôi như sinh mạng (4)

Một năm sau

Loan Đậu Đậu tổ chức tiệc sinh nhật náo nhiệt, Thẩm Nghịch cùng Kỳ Dạ đưa theo con trai của hân tới dự. Hân Tĩnh cuối cùng cũng không thoát khỏi trách nhiệm trước pháp luật, bởi vì máy ghi âm do Đậu Đậu ghi lại được không những làm cho cô ta không tránh được ngồi tù mà còn bị xử thêm vài năm nữa. Có lẽ là ông trời cũng thương cảm cho số phận của con người đáng hận này, nên lúc đứa bé ra đời vì khó sinh nên cô ta cũng qua đời...trước khi chết cô ta cũng không có lời trần trối nào cả, vì cô ta biết Đậu Đậu với Kỳ Dạ sẽ chăm sóc tốt cho đứa bé.

Thẩm Nghịch cũng không thích đứa bé là mấy, dù sao đứa bé cũng nhắc nhở hân đã từng phạm sai lầm, gây tổn thương cho Kỳ Dạ, quan trọng hơn là Kỳ Dạ bây giờ còn thích đứa bé hơn hân, điều này thật khiến cho người ta buồn bực. Cuộc sống đang êm đẹp của hai người đã bị đứa bé này cướp mất. Huống chi hai mắt của hân cũng không nhìn thấy, không thể đi đâu một mình được, Kỳ Dạ lại phải chăm sóc hân với đứa bé, Thẩm Nghịch thấy hân khổ cực như vậy cũng rất đau lòng.

Thẩm Nghịch muốn đứa bé theo họ Kỳ, gọi là Kỳ Thiên Ân. Thiên Ân, hai chữ này là do Kỳ Dạ đặt, mong muốn trời cao phù hộ cho đứa bé khỏe mạnh lớn lên, không đau ốm.

Loan Đậu Đậu rất thích Thiên Ân, so với tiểu tử thối còn thích hơn. Bởi vì Thiên Ân lại có dáng dấp giống Kỳ Dạ, gương mặt thanh tú, nhất là đôi mắt to ngập nước giống y chang Kỳ Dạ. Nhưng tại sao lại không giống Thẩm Nghịch với Hân Tĩnh, điều này cũng thật kì lạ.

Tiểu tử thối rõ ràng không thích Thiên Ân, bởi vì Thiên Ân bé nhất, nếu hân gây sự với Thiên Ân thì mẹ sẽ không ôm hân nữa. Phải chia sẻ tình cảm cho người khác, thật là đáng ghét! Kỳ Thiên Ân cũng sẽ không đi bộ, sẽ không nói chuyện, chỉ cười một cái khi có người, nụ cười ngọt lịm.

Tiểu Tử thối đã chấp chững bước đi rồi, cũng có thể nói mấy câu đơn giản, nhưng những câu khó hơn thì không tài nào nói được. Vì vậy khi mọi người trong nhà đang bận nấu nướng thì hân lão đảo đi tới em bé trước mặt, đánh một cái vào người Kỳ Thiên Ân.

Có thể là bởi vì động tác của tiểu tử thối quá nhẹ, cho nên Thiên ân không những không khóc mà tỉnh dậy cười khanh khách.

Loan Đậu Đậu lập tức đi tới, nhìn hai đứa bé, hưng phấn hét chói tai:”Oa! Người đầu tiên Thiên Ân gọi lại là Tiểu Tử Thối nha! Nói hai đứa không phải một đôi, tôi thật không tin.”

Thạch Thương Ly bình thân vỗ đầu nàng:”Thiên Ân chỉ đang cười thôi, sao lại có thể nói chuyện được chứ!”

Kỳ Dạ đứng một bên cũng không vui nói:”Đúng đấy! Câu đầu tiên Thiên Ân nói cũng phải là ba chứ.”

Tiểu Tử Thối thấy Thiên Ân không khóc lại cười lại càng khó chịu, chân mày nhíu lại giống Thạch Thương Ly như đúc, hưng dữ muốn nói, nếu còn dám cười nữa hân sẽ cho chết thảm thương. Nhưng hân tức giận thế nào cũng chỉ có thể gậm gù không ra tiếng.

Bởi vì giọng nói còn nhỏ, lại thêm chưa rõ ràng, nên khi Loan Đậu nghe lại thành”thự”! Cô hưng phấn vỗ lồng ngực Thạch Thương Ly nói:”Đấy! Anh có nghe không? Con mình gọi tiểu thụ! Quả nhiên dạy con phải dạy từ thừa còn thơ”

Thạch Thương Ly cũng đã nghe thấy, chân mày khẽ nhíu lại, xoa thái dương khổ sở! Ngàn vạn lần vẫn là không bảo vệ tốt, khiến cho tiểu tử thối bị Đậu Đậu làm cho hư rồi. Tương lai thật đúng là phiền toái.

Kỳ Dạ lại càng không vui lòng:”Tại sao lại vậy? Tại sao con trai tôi là tiểu thụ, cũng không được có quan hệ với con anh! Bọn nó là anh em, như thế là loạn luân!”

Đậu Đậu khinh thường trợn mắt nói:”Cũng không phải là anh em ruột, càng không có quan hệ máu mủ, loạn luân cái đầu anh! Cái này trong truyện tranh rất là được ưa thích nha, tình yêu thanh mai trúc mã bị phản đối, người anh tàn ác lạnh lùng, người em tuân thủ yếu đuối.... Chi nghĩ thôi đã thấy cảm động lòng người rồi”

Bốp.....

Thạch Thương Ly lại cốc vào đầu cô,tức giận nói:”Em muốn nhà họ Thạch đoạn tử tuyệt tông sao”, ánh mắt lại quét về phía Kỳ Dạ, hân và Thẩm

Nghịch ở với nhau như thế anh cũng không thể trông cậy hẳn có thể có người nói giỏi được!

Loan Đậu Đậu sờ đầu, méo miệng nói:” Làm sao có thể? Ở trong bụng em cũng có một sinh linh, mặc kệ là nam hay nữ cũng là họ Thạch mà!”

“Em nói gì.....Đợi chút.....” Thạch Thương Ly ngây người hồi lâu mới phản ứng được, vội nắm lấy cánh tay nàng kích động nói:” Em vừa nói gì?”

“Nói gì?” Loan Đậu Đậu mắt tròn lên, ngang bướng nói:” Anh lại làm ba rồi. Đồ ngốc”

“Báo bối..... Em có? Em lại mang thai sao? Em mang thai đứa con của chúng ta sao?”

Thạch Thương Ly không tự chủ được, hai cánh tay liền nhấc bổng cô lên! Ánh mắt kích động nhìn cô, cơ hồ muốn khóc.....

Ban đầu lúc có Tiểu tử thời anh không có ở đây, cô sinh anh cũng không biết, nhưng hôm nay cô lại có thai.... Việc này sao lại không làm anh kích động được cơ chứ.

Loan Đậu Đậu bị anh nắm lấy rất đau, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ như vậy, khóe miệng cũng không tự chủ mà nhoeo nụ cười. Cô lại có thai lần nữa, lần này đứa bé tuyệt đối sẽ ra đời khỏe mạnh, không ai có thể gây khó khăn cho cô được.

“Thẩm Nghịch, anh có nghe không? Tôi lại có con, tôi được làm ba nữa rồi”

Thạch Thương Ly quay đầu lại thì trong đôi mắt đã chứa đầy nước, cuối cùng đứa bé lại có thể thuộc về bọn họ rồi.....

Thẩm Nghịch đứng bên cạnh Kỳ Dạ, khóe miệng mím lại nụ cười nhàn nhạt:” tôi nghe thấy rồi! Chúc mừng anh”

“Báo bối, em ngồi xuống, không được lộn xộn, không cho phép em vào nhà bếp! Còn nữa, anh sẽ tìm thêm mấy người giúp việc chăm sóc cho em.”

Loan Đậu Đậu ngây ngốc nhìn một người tràn trề sức lực, khóe miệng nâng lên nụ cười thật to, loàng tràn đầy cảm động. Cuộc đời này, có thể như thế yêu người đàn ông của mình, còn gì hạnh phúc hơn nữa

Ông Thạch đi ra, ánh mắt liếc nhìn bụng Đậu Đậu một cái, ho nhẹ nói:” nếu đã có thai thì khi nào mấy đứa tính chuyện kết hôn?”

Kể từ sau khi Thạch Lăng chết, Thạch lão gia cũng thay đổi rất nhiều, không quá quan tâm mà xét nét bọn họ làm gì, mọi nhà cửa đất đai bên Pháp đều bán hết rồi chuyển qua ở cùng hai người. Mỗi ngày chỉ chỉ chò chò kén cá chọn canh với Đậu Đậu, cái này không tốt, cái kia không đúng. Nhưng Đậu Đậu mặt dày cũng không tức giận, chỉ là cười ha hả lấp liếm cho qua, thậm chí thỉnh thoảng khiến ông tức đỏ mặt tía tai.

Loan Đậu Đậu mở miệng sờ mũi, liếc về phía Thạch Thương Ly, nghiêm trang nói:” Ah! Chúng con không có ý định kết hôn!”

Thạch lão gia gõ mạnh cây gậy xuống nền, tức giận nói:”Hàn Thước cũng lớn rồi, bây giờ lại có thai, hai người không kết hôn, chẳng lẽ muốn cháu đích tôn của ta làm con riêng à?”

“Uhm!” Loan Đậu Đậu gật đầu, “Con riêng cũng không tồi! Dù sao chúng con cũng không có ý định kết hôn, nếu muốn thì ông kết hôn với anh ấy đi”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đói Bụng: Thỏ Trắng Mờ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 185: Nắm tay nhau cùng đi đến cuối cuộc đời (hết)

“Cô.....” Thạch lão gia bị Loan Đậu Đậu làm cho tức giận đến nỗi nói không nên lời. Trước kia còn có thể lấy gậy gõ đầu cô, nhưng hiện tại cô đang mang thai, không có cách nào gõ được, ngộ nhờ ảnh hưởng đến đứa bé thì thế nào. Về phần Thạch Thương Ly trong giây phút này chỉ nhìn thấy một mình Đậu Đậu, những người khác anh đều không để tâm đến.

Trải qua bao nhiêu chuyện, hai người họ đã quyết định sẽ không kết hôn nữa, dù sao cũng đã kết hôn một lần rồi, cũng không cần phải có lần thứ hai. Đối với họ chuyện đó bây giờ cũng không còn quan trọng nữa, miễn là sống thật tốt bên nhau, chính là hạnh phúc lớn nhất.

Tình yêu, có lúc cũng không cần hôn nhân trói buộc. Ai nói không kết hôn thì cả đời sẽ không thể sống bên nhau. Họ còn có thể hạnh phúc hơn những đôi đã kết hôn nữa.

Ông Thạch cảm thấy không nói được Đậu Đậu, liền xoay người nhìn chăm chăm Kỳ Dạ nói:” Cậu.....Cậu.... Tuổi cũng không còn nhỏ nữa, định kéo dài đến bao giờ nữa hả?”

Kỳ Dạ nhìn lướt qua Thẩm Nghịch, nhàn nhạt nói:” Ông nội, hiện tại con còn chưa tới 20 tuổi nữa.”

“Hừ!” Ông Thạch gõ gậy vào người cậu, tức giận quát:” Hai mươi tuổi cũng không nhỏ. Cậu định cứ thế qua lại lên lút với nó đến khi nào?”

Kỳ Dạ sững sốt, hoàn toàn không kịp phản ứng, ông nội nói thế có lẽ nào đã cho phép cậu với Thẩm Nghịch rồi sao?

Thẩm Nghịch phản ứng nhanh hơn, khẽ nắm lấy bả vai Kỳ Dạ, cười yếu ớt nói:” Ông nội yên tâm, con đã sắp xếp xong xuôi, cuối tháng sẽ đưa Kỳ Dạ sang Hà Lan đăng kí! Về phần tiệc rượu cũng không làm, mắt con không thấy, làm chỉ khiến Kỳ Dạ mệt thêm thôi.”

“ Cũng không còn cách nào khác” Ông Thạch rầm rì rầm rì, mặc dù không muốn Thẩm Nghịch làm cháu rể, nhưng là....Kỳ Dạ thích hẳn như thế thì có cách nào khác đâu. Ai. Thôi, chuyện tình cảm của tụi nhỏ ông không nên xen vào, chỉ hi vọng mình có thể hòa thuận ở chung với chúng nó.

“ Đậu Đậu.....”

Nghe được giọng nói quen thuộc, Loan Đậu Đậu lập tức bật dậy, quay đầu lại liền thấy Hàn Khắc Thành cùng với Kuroki đứng phía sau, hưng phấn lao thẳng tới vui vào ngực của ông, cao hứng nói:” Ba, ba..... Sao ba lại tới đây? Không phải ba không có thời gian sao?”

Hàn Khắc Thành vuốt trán cô, cười nhẹ nhàng, giọng cưng chiều nói:” Sinh nhật công chúa của ba, dù có bận bịu đến mấy ta cũng phải đến chứ! Sinh nhật vui vẻ, bảo bối của ta!”

“ Cảm ơn ba, ba có thể tới thật là vui mà.” Loan Đậu Đậu cảm động muốn khóc.....

Kuroki đứng ở một bên, dịu dàng nói:” Đậu Đậu, sinh nhật vui vẻ!”

“Cảm ơn chú Kuroki!” Loan Đậu Đậu xoay người định ôm Kuroki thì bị Thạch Thương Ly ôm cổ lại, ánh mắt hờ hững nhìn hai người đàn ông:” Đậu Đậu mang thai, không thể bị mệt, con xin phép đưa cô ấy đi nghỉ ngơi.”

Nói xong liền ôm cô trở về phòng.....

“Này! Anh làm gì thế..... Em còn chưa nói chuyện với ba nữa.....anh là đồ khốn khiếp.... Anh lại ghen.....”

Hàn Khắc Thành cùng Kuroki nhìn nhau cười một tiếng, vỗ vỗ bờ vai của ông nói:” Có thể nhìn thấy Đậu Đậu hạnh phúc như thế, tôi có chết cũng không hối tiếc, xuống dưới kia cũng không phải xấu hổ với Loan Loan rồi”

Kuroki gật đầu:” Đúng vậy”

Ông Thạch thấy Hàn Khắc Thành thì mắt sáng lên, vội vàng đi tới, cầu nhàu nói:” Hai cái đứa này quá không hiểu chuyện rồi, nuôi từ nhỏ đến lớn như thế này mà vẫn không chịu kết hôn, tôi đây già cả rồi có chết cũng không thể nhắm mắt được.”

Hàn Khắc Thành:”.....”

Kuroki:”.....”

Lúc đầu chính ông kịch liệt phản đối hai đứa chúng nó, đem giấy kết hôn đổi thành giấy li hôn, bây giờ lại thúc giục hai đứa nó kết hôn, chuyện này là thế nào đây?

Là do tự mình rước lấy, không thể trách ai được!

Còn Loan Đậu Đậu có muốn kết hôn với Thạch thương Ly hay không ông không ép buộc. Chỉ cần Thạch Thương Ly có thể khiến Đậu Đậu sống vui vẻ cả đời là ông yên tâm rồi.

Kỳ Dạ lấy trong túi ra tờ chi phiếu đưa cho Hàn Khắc Thành, giọng nói cảm kích:” Cái này là Đậu Đậu vì tôi mà mượn ông, bây giờ xin trả lại cho ông. Cảm ơn!”

Hàn Khắc Thành nhìn lướt qua tấm chi phiếu, lại nhìn sang phía Tiểu Tử Thối đang chơi với Kỳ Thiên Ân nhẹ giọng nói:” Nếu đã cho hai người rồi thì chính của của hai người! Nếu không thì coi như đây là tiền lì xì ra mắt cho tiểu quý gia đi.”

Mười triệu đôla tiền ra mắt?

“ Kỳ Thiên Ân?” Khóe miệng Kỳ Dạ co quắp, im lặng nhìn Thẩm Nghịch. Thẩm Nghịch ngược lại rất bình thản, vỗ vỗ bờ vai của hắn tựa hồ như hiểu được ý tứ của Hàn Khắc Thành:” Nếu đã cho Thiên Ân thì em hãy nhận đi.”

Hàn Khắc Thành cười một tiếng, nhìn lướt qua Kuroki:” Tiểu Thước có vẻ rất thích tiểu tử kia.”

Kuroki gật đầu:” Đúng vậy!” Loan Đậu Đậu chau lại dám đem con trai mình dạy dỗ thành như vậy, Thạch Thương Ly thế nào lại không đánh bầm dập mông cháu đi?

Thẩm Nghịch nhướng nhướng lông mày, cũng bắt đầu đi! Nhưng cũng đành chịu vậy, yêu đàn ông thì yêu đàn ông, yêu tiểu Thước cũng không tồi....

Kỳ Dạ bĩu mũi, không nhịn được lẩm bẩm:” Sao tôi lại có cảm giác trong lời nói của hai người có ý tứ gì vậy?”

Thẩm Nghịch cười một tiếng, xoa đầu của hắn cười nói:” Bạn Kỳ à, cuộc đời này cậu cũng chỉ có thể ở chung với tôi, có cảm thấy mệt không?”

“ Anh nói nhầm cái gì vậy? Uhm.....”

Kỳ Dạ trợn tròn hai mắt, muốn đẩy Thẩm Nghịch ra lại không đẩy được! Đây, đang đứng trước mọi người thế này, anh thế nào lại dám ôm mình?

Mọi người thấy hai người thân thiết như vậy cũng không trách cứ!

Tiểu tử thối thấy họ ân ái như vậy, lại nghĩ đến những hình ảnh mà mẹ cho mình nhìn, rồi mẹ nói cái gì nên chủ động là khi dễ đối phương rất tốt.... Kỳ Thiên Ân này thật xấu xa dám tranh giành tình yêu thương với ta, xem ta khi dễ người thế nào!

Vì vậy.....

Xuất hiện một cảnh tượng rất đặc sắc.....

Cái môi nhỏ nhắn của tiểu tử thối đặt trên môi Kỳ Thiên ân, xem ra là miệng của Tiểu tử thối quá ngon rồi, khiến bạn Kỳ Thiên Ân càng cười vui vẻ hơn.....

Tiểu Tử thối rất khinh bỉ, đồ ngốc này, bị ta khi dễ còn có thể vui vẻ như vậy, thật là không có thuốc nào có thể cứu chữa được mà.....

Thạch Thương Ly vừa mới đi ra liền thấy cảnh tượng như vậy hoàn toàn bị đá kích, trong lòng rối rắm như tơ vò! Loạn Đậu Đậu mắt sáng lên, tâm trạng vui vẻ:” Quả nhiên, nước phù sa không chảy ruộng người ngoài, Tiểu tử thối, làm rất tốt.”

Thạch Thương Ly thật muốn đánh nàng một cái, nhưng trong bụng nàng lại đang mang thai, chờ khi nào đứa bé ra đời phải cách ly cô với nó mới được, tránh cho bị cô làm hại.....!

Tiểu Tử Thối cảm giác như mọi người chung quanh đều đang cười, liền nghiêng đầu nhìn thì thấy nụ cười của bọn họ có phần gian trá, có chút xem kịch vui lại cho là họ đang ca ngợi hành động anh dũng của mình đối với Thiên Ân, vì vậy ngửa đầu cười to.....

Không khí lại càng thêm xôm tụ vui vẻ... Quả nhiên là do Đậu Đậu sinh ra mà!

Loan Đậu Đậu cười, nước mắt cũng rơi xuống, ngón tay không khỏi sờ lên sợi dây chuyền trên cổ, nghiêng đầu nhìn lên bầu trời trong xanh đầy mắt hiên lên một tia buồn bã.

Cám ơn anh, Thạch lăng. Bây giờ tôi đang rất hạnh phúc, còn anh thì sao?

Lời cuối:

Kỳ Dạ về sau lại nhận thêm một đứa con nuôi, tên là Thẩm Liên. Cùng Thẩm nghịch ở Hà Lan đăng kí kết hôn.

Loan Đậu Đậu sinh hạ một đôi nam nữ, con trai tên là Thạch Viêm Nguyệt, con gái là Thạch Lăng Nguyệt.

Bọn họ cuối cùng vẫn không kết hôn mà sống với nhau cho đến khi đầu bạc răng long!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Đồi Bụng: Thỏ Trắng Mơ Cửa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.